

ARTHVR^{9} : S^{T} : GEORGE . S:T:D

CANCEL : CLOGHERENSIS . 1717

ΜΑΤΑΙΟΤΗϹ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΑΤΑΙΟΤΗϹ
ΟΜΗΡΟϹ
IO. ALBERTI
FABRICII
BIBLIOTHECA
GRÆCA.

JO. ALBERTI FABRICII,
SS. THEOL. D. ET PROF. PUBL.

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ
VOLUMEN NONUM,
SIVE
LIBRI V. PARS V. ET ULTIMA,
IN QUA

PRÆTER MULTOS ALIOS, TRADUNTUR SCRIPTORES, QUI VITAS SANCTORUM, MONACHORUMQUE COMPOSUERE; ET DE THEODORIS, ANASTASIIS, JOANNE PHILOPONO, PHOTIO, SCRIPTISQUE CENSURÆ EJUS SUBJECTIS, AC DE SUIDA PLENIUS DISSERITUR.

ACCEDUNT NONNULLA HACTENUS INEDITA, UT XENOCRATIS DE ALIMENTO EX AQUATILIBUS, LONGE QUAM GESNERUS EUM OLIM VULGAVERAT, PLENIOR: HIMERII ORATIO QUA ATHENIS JULIANUM IMP. EXCEPIT: SPECIMEN LEXICI PHOTII: NEC NON MAXIMI SOPHISTÆ DE OBJECTIONIBUS INSOLUBILIBUS ELUDENDIS, ET TROILI PROLEGOMENA RHETORICA.

HAMBURGI,
SUMTU CHRISTIANI LIEBEZEIT, ET THEODORI CHRISTOPHORI FELGINER, A. M DCC XIX.

NOBILISSIMO, AMPLISSIMO
ATQUE CONSULTISSIMO

VIRO

CONRADO WIDOW,

J. U. L.

ET REIP. HAMBURGENSIS

SENATORI,

S. D.

JO. ALBERTUS FABRICIUS.

JUcundissima res mihi contingeret, VIR AMPLISSIME, si ex tenui arca mea liceret mihi aliquid depromere, quod Tibi mu-

nus non ingratum dignumque perſona Tua offerre poſſem. Multum enim jam pridem debere me agnoſco ſingulari Tuæ in me benevolentiæ, a tam longo tempore, tot rebus, tam conſtanter mihi teſtatæ, qua benigne & humanisſime conſentiens ſtudiis meis

Fautor utroque meum laudaſti pollice ludum

necdum ceſſas amore me Tuo dignari, neque gratiam quam apud Te collegi, effundi aut labefactari pateris. Usque adeo etiam exſplendeſcit atque omnium oculis dilucet Virtus Tua, Prudentia ac doctrina locuples peregre ac domi parta, firmiſſimumque illud æqui ac recti ſtudium, rerum uſu & ſolida juris cognitione conjunctum, quod publico bono impendis quotidie, ut illud etiam alium quemlibet Patriæ amantem facile poſſit impellere in amorem ac venerationem Tui, licet nullo favoris atque amicitiæ beneficio cognitus illi fuis-

fuiſſes. Meum vero animum hæc ita ceperunt, ut ex quo tempore Divino nutu in ampliſſimum Ordinem cooptatus es, cauſſas viſus mihi ſim præclariſſimas nactus eſſe gaudendi, proſperaque ominandi noſtræ Reipublicæ, & gratulandi mihi, bonisque literis quas amas impenſe, & quorum ſtudiis dignum ut ponas pretium, eruditioni Tuæ debes. Jamdiu igitur cupiens aliquo publico documento meum Tibi declarare devotum animum, tenue hoc quod poſſum, & quod in promtu mihi eſt, offero munuſculum, præſentemque novam lucubrationem meam, prælis modo abſolutam, atque præclarorum aliquot ingeniorum, veteri memoria celeberrimorum notitiam & ſcripta complectentem, honoratiſſimo Nomini Tuo conſecro. Hoc itaque quod velim eſſe pignus perenne ac publicum mei in Te amoris meæque obſervantiæ, ut ſerena fronte a me ſuſcipias, etiam atque et-

iam Te rogo, atque ſuſceptum a Te iri, de æquitate Tua & in me benevolentia prorſus mihi perſuadeo. Deus ter Opt. Max. Te, VIR AMPLISSIME, lætum ac valentem jubeat vivere diutiſſime in Patriæ & communis Salutis incrementum ac decus: omnibusque cumulatum bonis, & nova ſubinde ornamentorum acceſſione merita ac virtutes Tuas per lætiſſimam ſobolem in ſeram propagare poſteritatem. Scripſi Hamburgi III. Id. Sept. Anni Chriſtiani cIↄ Iↄ ccxIx.

AD LECTO-

AD LECTOREM.

Uod nunc in conſpectum Tuum audet prodire Volumen Bibliothecæ Græcæ novum, non pauciores, quam ſuperiorum quodlibet, eximios ac præclaros Scriptores Tibi ſiſtit, & non minore quam illa digeſtum ſtudio, erroribus ſuis atque ignorationi ſcriptoris vel incogitantiæ, parem ab æquitate Tua expetit veniam, exſpectatque.

Aliquam tomi hujus partem à *Photio* impleri & *Svida*, nec miraberis nec indigne feres, cum bini hi ſcriptores ſint haud dubie, quibus minime contemnendam veteris hiſtoriæ Græcorum litterariæ portionem unice debemus. Itaque de his obiter & in transcurſu dicere, paullo pleniorem Græcorum ſcriptorum notitiam tradere aggreſſo, ineptum viſum merito fuit: cumque de multis apud Photium, de multis apud Svidam ſcriptoribus fiat mentio, de quibus altum apud alios ſilentium obſervatur; duxi operæ pretium, non modo de *Photio* & ejus ſcriptis paullo accuratius tradere, ſed & omnium in ejus Bibliotheca memoratorum ſcriptorum notitiam variis obſervationibus illuſtratam adjungere. Similiter qvæcunqve *Svidas* per magnum ſuum Lexicon de Scriptoribus exponit, certe præclara, ego noviſſimam eruditiſſimi Kuſteri ſecutus editionem, illa cuncta in unum congeſſi faſcem, ac meis qvibusdam obſervationibus adſperſis, emendatius etiam hinc inde aliqva tradidi vel, accurati-

us transtuli. Ut vero, qvod in aliis consvevi facere, etiam in hujus Voluminis fronte, eorum qvæ in illo Tibi offeruntur, indice consignato, laborem opus ipsum perlustrandi atqve evolvendi sublevem, en Tibi capitum singulorum elenchum:

Scripto-

Index

Index

Monitus ſit Lector, Indicem locorum, à Viris doctis in Svida, ubi nomina ſcriptorum ille præterit, inveſtigatorum, nec non tractationem de Etymologico magno atqve aliis Lexicis, una cum capitibus adhuc reliqvis, ob nundinas imminentes rejecta fuiſſe in Appendicem hujus Voluminis noni, qvæ proxime, ut ſperamus, lucem videbit.

BIBLI-

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ VOLUMEN NONUM.

LIBRI V. PARS QVINTA ET ULTIMA.

CAPUT XXXII.

DE PALLADIO Episcopo, HERACLIDE, Jo. Moscho Eucrate, & aliis qui Vitas, Doctrinam & Apophthegmata Patrum, Monachorum & Eremitarum scripto consignarunt.

Palladii Galatæ Episcopi Helenopolitani ætas. 1. Historia Lausiaca, sive Vitæ Monachorum, ad Lausum præfectum. 2. Ejus editiones. 3. auctor Dialogi de vita Chrysostomi, diversus ab illo Palladio. 4. Dialogi editiones. 5. Liber Palladii de Gentibus Indiæ & Bragmanibus. 6. Alii Palladii ultra quinquaginta. 7. De Disputatione Gregentii Archiepiscopi cum Herbano Judæo, quam Palladio Alexandrino Casp. Barthius tribuit. 8. Heraclidis Cyprii Paradisus. 9. Heraclidæ varii, plures quam quinquaginta. 10. Ejus λειμωνάριον sive pratum. 11. Sophronio Hierosol. à quibusdam tributum. 12. Anonymi μοναχικῶν, γεροντικῶν

κῶν & πατερικῶν, sive de Vitis ac Dictis Eremitarū & Monachorum scriptores. 13.14. Græcæ Vitæ Patrum, S. Hieronymo præter rem tributæ. id. Jo. Geometræ Paradisus, & Maximi Margunii νεόν λειμωνάριον. 15. Heriberti Rosweidi Vitæ Patrum. 16. Laurentii de la Barre Veterum Patrum Historia Christiana. 17. Timotheus Alex. & alii scriptores de vitis Monachorum deperditi. 18. Catalogus scriptorum, historias Sanctorum, illustrantium. 19. Supplementum Indicis Vitarum quem dedi Volumine sexto p. 510. sq. in Simeone Metaphraste. 20.

I.

PALLADIUS Galata a) frater Brissonis Episcopi, natus est A. C. 367. b) & monasticam vitam amplexus anno ætatis vigesimo, (Christi 388) secundo Theodosii Magni Consulatu: d) Alexandriæ primum, deinde in *Scetensi* Nitriæ Monasterio & hinc in eremi solitudine, ex qua Alexandriam deinde post novennium iterum est reversus. Præter Dorotheum aliosque, *Evagrium* Ponticum e) A. 399. defunctum, Magistrum habuit, unde ipse etiam visus est Origenis f) erroribus

a) Palladius ipse in Hist. Lausiaca c. 43. edit. Hervet. quærenti Ioanni Lycopolitano: *cujas nam es & cur venisti? conjicio enim te esse ex conventu Evagrii*, respondet *se esse hospitem ex Galatia, ex Evagrii sodalitate.* Hæc in Græca editione Meursii p. 98. uti alia plura, non leguntur. In alterius Palladii dialogo de vita Chrysostomi, p. 195. Βρίσσων δὲ ὁ ἀδελφὸς παλλαδίου ἀποστὰς ἑκουσίως τῆς ἑαυτοῦ ἐκκλησίας ἐν τῷ ἀγριδίῳ αὐτοῦ διάγει ταῖς χερσὶν ἑαυτοῦ τὴν γῆν μεταλλεύων. Hujus Brisonis cum Palladio inter S. Chrysostomi discipulos Episcopos Cedrenus meminit.

b) Vide Usserium Antiquitatt. Britannic. c. 16. Tillemontium T. XI. memor. Hist. Eccles. p. 500. seq. Antonium Pagi ad A. 388. Rosvveidum in vitis Patrum p. 523. seq.

c) Palladius ipse in præfat. p. 4. edit. Meursii: τριακοστὸν καὶ τρίτον ἔτος ἄγοντί μοι ἐν τῇ τῶν ἀδελφῶν πολιτείᾳ δῆθεν καὶ τῷ μονήρει βίῳ, εἴκοσι δὲ τῆς ἐπισκοπῆς, πεντήκοντα δὲ καὶ τρία τῆς πάσης ζωῆς μου &c.

d) Palladius cap. I. p. 10. edit. Meursii: πρῶτον τοίνυν πατήσας ἐγὼ τὴν Ἀλεξανδρέων πόλιν ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑπατείᾳ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως. De vita Palladii Monastica prolixe Tillemontius T. XI. p. 501. seq.

e) Palladius c. 43. *confessus sum me esse ex sodalitate Evagrii.* Socrates de Palladio IV. 22. Εὐαγρίου μὲν ἦν μαθητής. Sic & Nicephorus XI. 46. De Evagrio hoc, qui cum Origene in quinta Synodo condemnatus est A. 553. dixi Volumine octavo superiore cap. XXIV. p. 364. seq.

f) Epiphanius in extremo Epistolæ ad Io. Hierosolymitanum (inter Hieronymianas 60. novæ edit. 110. p. 829. T. IV.) *Palladium vero Galatam, qui quondam nobis charus fuit, & nunc misericordia DEI indiget, cave, quia Origenis hæresin*

erroribus favere, licet ejus rei vestigia g) in scriptis Palladii, quæ exstant, expressa nulla appareant, nisi quod Evagrium & alios quosdam amicos suos laudat. Annos natus tres & triginta, à Ioanne Chrysostomo, quem & ipsum Magistrum habuit * & cujus amicissimus fuit (A.C.400.) ordinatus in Bithynia h) Episcopus Helenopolitanus, i) atque inde in eadem Bithynia sive potius vicina Galatia Asponitanus k) diem obiit ante habitum A. C. 431. Concilium Ephesinum, quippe cui successor Palladii Eusebius Asponitanus l) interfuit.

A 2 II.

prædicat & docet, ne forte aliquos de populo tibi credito ad perversitatem sui inducat erroris. Hieron prologo dialogi adversus Pelagianos: *Palladius servilis nequitiæ, eandem* (Origenis) *hæresin instaurare conatus est, & novam translationis Hebraicæ mihi calumniam struere.* Non assentior Tillemontio qui de alio Palladio Epiphanium & Hieronymum loqui sibi persvasit. Nam Palladium Helenopolitanum cum Heraclide fuisse Origenianismi suspectos, confirmat etiam Photius Cod. 59. Et acriter perstringit Allatius p. 131. diss. 2. de libris Eccles. Græcorum. Vide & Baron. ad A.C. 388 n. 7. Dulcinum in Historia Origenismi, Gallice edita, libro IV. Eundem Palladium sub Calphurnii nomine perstringi ab eodem Hieron. contra Rufin. non satis certum esse opinor. Paulam Romanam ab Hieronymo à vitæ monasticæ instituto detractam scribit Palladius c. 125.

g) Confer Rosvveidum prolegom. XV. ad Vitas Patrum. * Ita Cedrenus & alii. De amicitia Chrysostomi cum Palladio, Palladius ipse c. 43. Lausiacæ auctor & dialogi de vita Chrysostomi & Chrysostomus Epist. ad Palladium dubitare lectorem non sinent.

h) Palladius c. 43. Hist. Laus. p. 101. edit. Meursii. ἀπὸ τῆς παλαιςίνης πάλιν κατέλαβον τὴν Βιθυνίαν, καὶ ἐν ταύτῃ ὐκ οἶδα πῶς εἴπω, εἴτε ἐξ ἀνθρωπίνης σπεδῆς, εἴτε καὶ ἐξ εὐδοκίας τῦ κρείττονος, μόνος ὁ θεὸς ἂν εἰδείη, κατηξιώθην τῆς ὑπὲρ ἐμὲ χειροτονίας.

i) Helenopolis ab Helena Constantini M. matre nomen tulit, civitas Bithyniæ, antea dicta Drepanum teste Nicephoro VII. 49. in qua Episcopus ordinatus Palladius. Unde παλλάδιος ὁ ἑλενȣπόλεως vocatur in Codicibus MSS. Historiæ Lausiacæ, & dialogi de vita S. Chrysostomi, nec non in dialogo ipso 131. & apud Photium Cod. 59. atque passim alibi.

k) Socrates VII. 36. ubi exempla præsulum ab uno Episcopatu in alterum translatorum congerit: Παλλάδιος ἀπὸ Ἑλενοπόλεως μετηνέχθη εἰς Ἄσπȣνα. Idem ex Socrate legas in Hist. tripartita XII. 8. & apud Nicephorum XIV. 39. Etiam in quibusdam MSS. Codicibus dialogi de vita Chrysostomi Palladium vocari Ἐπίσκοπον Ἀσπόνων testatur nota Codicis Florentini, sexcentorum annorum, quam Bigotius inspexit, ἐν ἄλλοις γράφεται Ἀσπόνων. Qui Cappadociæ Episcopum vocant Palladium, pro Asponensi Asunensem ei possunt videri tribuisse Episcopatum in Cappadocia secunda. Vide Tillemont. T. XI. p. 523. Sed verius est Palladium pariter & Heraclidem in quibusdam Codicibus, ut in Rosvveidi Vitis p. 536. Cappadociæ Episcopos appellari per confusionem atque errorem, cum Palladius ex Helenopolitano Asponensis, Heraclides vero Ephesi episcopus fuerit.

l) Labbei Concil. T. 3. p. 481. 540. 692.

II. Hic Palladius circa A. C. 420. ætatis LIII. Episcopatus XX. scripsit stylo simplici & inaffectato librum de vita Monachorum illius ætatis & sanctimoniæ studiosarum mulierum m) ad Lausum Præfectum, n) unde Historia Lausiaca, & Λαυσαϊκὸν o) appellari consvevit, opus quod nemo

m) Palladius ipse præfat. ad Lausum : *Cum tricesimum & tertium annum agerem in conversatione cum fratribus & vita solitaria, vigesimum autem Episcopatus, totius autem vitæ meæ quinquagesimum tertium,* ἀναγκαῖον ἡγησάμην ποθοῦντι σοι τὰ τῶν ἁγίων πατέρων κατορθώματα ὠφελείας χάριν πνευματικῆς ἐν γραφῇ διηγήσασθαί σοι ἀῤῥένων τε καὶ θηλειῶν, *necessarium existimavi spiritalis utilitatis gratia tibi cupienti in scriptis narrare quæ à sanctis Patribus recte & ex virtute gesta sunt. tam masculis quàm fœminis,* ὧντε αὐτὸς ἑώρακα καὶ περὶ ὧν ἀκήκοα παρὰ πιστοτάτων ψυχῶν, οἷςε συνετράφην ἐν τῇ κατ' Αἴγυπτον ἐρήμῳ καὶ Λιβύῃ καὶ Θηβαΐδι καὶ Συήνῃ, ὑφ' ὧν καὶ οἱ λεγόμενοι Ταβεννησιῶται, ἔπειτα Μεσοποταμίᾳ, Παλαιςίνῃτε Συρίᾳ καὶ τοῖς μέρεσι τῆς δύσεως, Ῥώμῃ τε καὶ Καμπανίᾳ καὶ τοῖς περὶ ταύτας μέρεσιν, ἀκριβέςατα ἀπ' ἀρχῆς ἐκθέσθαι σοι ἐν διηγήματος εἴδει ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, ὅπως σεμνὸν καὶ ψυχωφελὲς ὑπομνηςικὸν ἔχων ἀδιάλειπτον φάρμακον ἀληθείας, *quos & ipse vidi & de quibus audivi ab animis fidelissimis cum quibus versatus sum in Ægypti solitudine & in Libya & Thebaide & Syene sub quibus sunt etiam qui dicuntur Tabennesiotæ ; deinde in Mesopotamia, Palæstina, & Syria & in partibus Occidentis & Romæ & in Campania & in iis quæ sunt circa eas partibus : ut tibi ab initio accuratissime in hoc libro exponam instar narrationis, ut habeas honestum & animæ utile monimentum, perpetuum medicamentum veritatis* &c. Socrates IV. 23. p. 238. Πεποίηται Παλλαδίῳ τῷ μοναχῷ ἴδιον μονόβιβλον ὃς Εὐαγρίου μὴν ἦν μαθητὴς, πάντα δὲ ἀκριβῶς περὶ αὐτῶν (μοναχῶν) διεξῆλθεν, ἐν ᾧ καὶ γυναικῶν ἐφάμιλλον τοῖς προειρημένοις ἀνδράσιν ἐπανελομένων βίον μνήμην πεποίηται. Idem ex Socrate, habet Tripartita VIII. 1. & Nicephorus XI. 44.

n) Lausus Præfectus cubiculi (πραιπόσιτος τοῦ κοιτῶνος) Imp. Theodosii junioris ad quem Palladii Epistola huic operi præfigitur. Itaque apud Nicephorum VIII. 41. ubi inter libros plures de Monachorum vita ab ipso commendatur μάλιςα ἡ Λαύσῳ πραιποσίτῳ ἐγράφη, hoc verti debet *maxime qui ad Lausum præpositum scriptus est*, non ut Io. Langus, eruditus interpres, *quæ de iis Lausus Præpositus conscripsit.* De hoc Lauso consulendi Cangius in CPoli Christiana libro II. p. 132. & Anselmus Bandurius ad Antiquitates CPolitanas p. 477. 486. Ad hunc ut credibile est Lausum binas Firmi Episcopi Epistolas vulgavit clarissimus Muratorius in Analectis Græcis p. 290. & 301.

o) Λαυσαϊκὸν vocatur in pluribus Triodii locis, quæ vide apud Meursium, Cangi-

nemo leget ſine ſumma admiratone ſtudii incredibilis quo viri illi & fœminæ tam enixe conati ſunt auſteritate vitæ cœlibis ac ſolitariæ, cultu duriſſimo, inedia ac jejuniis vix humanis, & abſtinentia ab omnibus commodis vitæ, aſſequi ſanctimoniam. Quanquam hanc in longe aliis rebus conſiſtere, aliis peti alique, neque in ſolitudines eſſe relegandam & cum conjugio & ſocietate hominum atque ſobrio uſu rerum humarum neutiquam pugnare, tum ſacræ litteræ tum ratio ſana & ſanctorum hominum non ſolitariorum conjugunque exempla & Monachorum atq; Eremitarum peccata teſtantur. Non modo Palladius ipſe poſt illud tempus capita nonnulla videtur addidiſſe, p) ſed etiam ab aliorum manibus varia ſive addita ex Heraclide aliisque & interpolata, ſive detracta credibile eſt: unde tanta in Codicibus MSS. varietas, etiam in editionibus, quas auctiores alias aliis, diverſoque capitum ordine & numero mox memorabo. Idque tanto minus mirabitur, qui cogitaverit freqventiſſime tritam deſcriptamque olim hanc hiſtoriam, atque in Græcis Eccleſiis etiam publice lectitatam, pridem ut ex Triodio notarunt Meurſius, Cangiusque.

III. *Editiones Hiſtoriæ Lauſiacæ, & Codices MSS.*

Latinæ ex quadruplici verſione, valdeque inter ſe differentes editiones exſtant complures.

Prima, veteri incerto interprete, librum ſecundum occupat inter *Vitas Patrum* ab *Heriberto Rosweydo* vulgatas, illuſtratasque, ac *capitibus XXXIII.* abſolvitur. Rufinum eſſe interpretem contendit Rosweydus in prolegomeno IV. cap. 10. p. 14. ſeq. Sed Palladii certe librum ſcriptum A. 420. vetere Rufinus A. 410. defunctus non potuit, licet is tranſtulit vitas Patrum, quarum aliquæ ſunt Palladianis deinceps permixtæ tum in Græcis tum in latinis Codicibus. Idem Roſweydus editiones viginti verſionis iſtius enumerat prolegomeno XVII. p. 31. quæ ipſius ἔκδοσιν á tempore natæ typographiæ variis in locis anteceſſere. Roſweydi vitæ Patrum viderunt lucem Antwerpiæ apud Plantin. A. 1615. fol. & Lugd. 1617. atque iterum Antwerpiæ 1628. fol. apud Plantinum.

 Secun-

umque in gloſſar. Lauſiacam Hiſtoriam vocant editiones, Græci Codices τὴν πρὸς Λαῦσον ἱςορίαν. Sic Ioannes Antiochenus à Cotelerio editus T. 1. moniment. p. 167. ἡ ȣ̃ ὁσίȣ Παλλαδίȣ πρὸς Λαῦσον. Lauſaicum ſolet etiam vocare Salmaſius, ut in comment. ad inſcriptionem Herodis Attici p. 14. 65. &c. Idem in libro de lingua Helleniſtica p. 107. plebeja dictione uſum Palladium notat.

p) Vide Tillemontium T. XI. memor. p. 523. ſeq. 640. ſeq.

Secunda, incerto veteri interprete, *capitibus XX.* Hæc in vitis Patrum, quæ triplici vice sine typographi, loci & anni nota in folio prodierunt tempore nascentis typographiæ, primum edita, deinde recusa est in *Theodorici Loher à Stratis* prototypo Veteris Ecclesiæ, Colon. 1547. fol. Denique in appendice ad vitas Patrum *Rosweydi* p. 749. Cujus consulenda prolegomena p. 31. seq.

Tertia incerto itidem veteri interprete, *capitibus LVIII* Paris. 1504. apud Ioannem Parvum, edente *Jacobo Fabro* Stapulensi, sub titulo: *Heraclidis Paradisus.* Hinc in vitis, *Aloysii Lipomanni* auspicio editis, tomo tertio, Venet. 1554. 4. quæ editio per *Franciscum Torres* collata cum MS. Palladii Codice, quem sereniss. Reip. Venetæ Cardinalis Bessario donavit. Extat etiam in appendice vitarum *Rosweydi* p. 705.

Quarta longe locupletior, *Gentiano Herveto* interprete, *capitibus CLI.* Paris. 1555. 4. & 1570. Eadem recusa cuam scholiis *Laurentii Barrensis* in ejus Historia Christiana veterum Patrum Paris. 1583. fol. pag. 55. b. nec non in Bibliothecis Patrum, Margarino de la Bigne curante Paris. 1589. & 1610. Tomo VII. & in vitis Patrum *Rosweydi* libro octavo, cum Rosweydi notis. Capita hujus editionis cum capitibus Græcæ Meursianæ si quis conferre velit, uti poterit hâc tabulâ in qua numeri Romani Græcam, minores Latinam exprimunt. I. II. prooem. III. 1. IV. 2. V. 3. 4. VI. 5. VII. VIII. IX. 6. X. 7. XI. 8. XII. 9. XIII. 10. XIV. 11. XV. 12. XVI. 13. XVII. 14. XVIII. 15. 16. XIX. 17. XX. 18. XXI. 19. XXII. 20. XXIII. 21. XXIV. 22. XXV. 23. XXVI. 26. XXVII. 27. XXVIII. 28. XXIX. 29. XXX. 30. XXXI. 31. XXXII. 32. XXXIII. 33. XXXIV. 34. XXXV. 35. XXXVI. 36. XXXVII. 37. XXXVIII. 38. XXXIX. 41. XL. 42. XLI. 43. XLII. 77. XLIII. XLIV. 83. XLV. 84. XLVI. 85. XLVII. 87. XLVIII. 88. XLIX. 101. L. 125. LI. 126. LII. 127. LIII. 128. LIV. 129. LV. 130. LVI. 131. LVII. LVIII. 132. LIX. 133. LX. 134. LXI. 102. LXII. 104. LXIII. 103. LXIV. 113. LXV. 117. LXVI. 118. LXVII. 89. LXVIII. 90. LXIX. 91. 92. 93. 94. 95. LXX. 106. LXXI. 109. LXXII. 110. LXXIII. 111. LXXIV. 112. LXXV. 105. LXXVI. 135. LXXVII. 142. 143. LXXVIII. 144. LXXIX. 145. LXXX. 146. LXXXI. LXXXII. 96. LXXXIII. 97. LXXXIV. 98. LXXXV. 99. LXXXVI. 100. LXXXVII. 137. LXXXVIII. 138. LXXXIX. 139. XC. 119. XCI. 121. XCII. 122. XCIII. 123. 124. XCIV. 136. XCV. 147. XCVI. 148. XCVII. 149. XCVIII. 114. XCIX. 135. C. 115. CI. 140. CII. 141. CIII. 131.

Hraca

Græca editio exſtat unica, ab Herveti verſione non parum diſtans, *capitibus CIII*, quam ex Codice Bibl. Palatinæ curavit *Ioannes Meurſius*, qui ad libri calcem notas eruditas addidit, teſtatus etiam ſe nonnulla ſupleviſſe ex Codice Bibl. Regiæ Pariſ. cum Lutetiæ verſaretur. Meurſii editio vidit lucem Lugd. Bat. 1616. 4.

Græco Latinam Græcâ Meurſiana pleniorem ex MSS. Regiis, cum verſione Herveti, capitibus CLI. primus dedit *Fronto Ducæus* in auctario Bibliothecæ Patrum Tomo II. p. 893 - 1053. Pariſ. 1624. fol. recuſam in Bibliotheca Patrum Pariſ. 1644. 1654. Tomo XIII. cum ejusdem Ducæi notis ad Voluminis calcem. Nonnulla deinde capita auctiora, vel Herveto etiam, Ducæoque * præterita, ex duobus Codicibus Colbertinis cum verſione ſua vulgavit *Io. Baptiſta Cotelerius* T. 3. monument. Eccleſiæ Græcæ p. 117. - 120. & p. 158 - 170. Pariſ. 1686. 4. Ac credibile eſt plura adhuc ſupplementa poſſe addi, ſi quis MStos Codices conſulat, ut Cæſareos de quibus Lambecius lib. 1. p. 144. & lib. VIII. p. 312. ſeq. 397. vel Voſſianum, ſiquidem Caveus notat in Iſaaci Voſſii Bibliotheca, quæ in publicam Leidenſem pervenit, Codicem Lauſiacæ, *editis duplo auctiorem* extitiſſe. Nam & Meurſius teſtatus fuit ſibi eſſe in manibus ejusdem Palladii *διήγησιν περὶ τῶν κατ᾽ Αἴγυπτον διαλαμψάντων πατέρων*. *Id quoque opus*, inquit, *ſi placere hanc Hiſtoriæ Lauſiacæ editionem intellexero, communicabo.* Nunquam hoc fecit Meurſius, attamen *διήγησιν* illam majore ſaltim ex parte ex tribus Codicibus Regiis & uno Colbertino habemus luce & verſione donatam ab eodem Cotelerio T. 3. monument. p. 171 - 184. non ſub Palladii nomine quidem, ſed ſine nomine auctoris, hoc titulo: *ἡ κατ᾽ Αἴγυπτον τῶν μοναχῶν ἱστορία, ἤτοι παράδεισος*. Videntur autem ſub Palladii nomine lecta olim plura, nam quod idem Cotelerius T. 1. monimentor. p. 546. ſeq. inter Apophthegmata Patrum affert fabuloſum Macarii cum arido defuncti hominis cranio colloqvium, illud Palladio teſte citato laudat Io. Damaſcenus, ſive quisquis auctor Orationis de iis qui in fide dormierunt T. 1. p. 585. *λέγω δὴ τὴν Παλλαδίου πρὸς Λαῦσον ἱστορικὴν βίβλον ἐν ᾗ τὰ κατὰ τὸν μέγαν καὶ θαυματουργὸν Μακάριον παναληθῶς γέγραπται θαύματα, πῶς τὸ ξηρὸν κράνιον πυθόμενος* &c. Idem colloquium memoratur libro tertio & ſexto vitar. Patrum p. 401. & 499. edit. Roſweydi: & in Mich. Glycæ

* In Græcis Ducæi deſiderantur caput 150. 116. & pars capitis 46. & 9.

Glycæ Epiſtola 26. & in Synaxario Græcorum 19. Januar. nec non à Nicephoro Blemida in diatriba qualem eſſe deceat Imperatorem, & Ioanne Hagioëlita in Encomio Macarii Ægyptii. Vide Allatium diſſ. 2. de libris Eccleſiaſticis Græcorum p. 117. - 123.

IV. Solet à multis q) longo jam tempore Palladio huic tribui *Dialogus de vita S. Chryſoſtomi*, qui cum Theodoro Diacono Romano habitus Romæ fingitur circa A. C. 408. non diu poſt Chryſoſtomi mortem Διάλογος ἱστορικὸς περὶ βίου καὶ πολιτείας τοῦ Ἰωάννου Ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. Sed aſſentior viris doctis, r) qui alium eſſe auctorem & Epiſcopum cum Theodoro colloquentem à Palladio ſtatuunt. Nam de Palladio Helenopolitano Epiſcopo tanquam diverſo ſermo eſt p. 26. παραδραμόντος δὲ μηνὸς ἡμερῶν ἐπέστη Παλλάδιος ὁ Ἐπίσκοπος Ἑλενουπόλεως δίχα γραμμάτων ὡς ἔλεγεν καὶ αὐτὸς πεφευγέναι τὴν τῶν ἀρχόντων μανίαν. Et p. 192. ἐν τίσιν οἱ Ἐπίσκοποι οἱ μετὰ τῶν ἡμετέρων ἀποσταλέντες Εὐλύσιος καὶ Παλλάδιος &c. Quin imo illo tempore in vicinia Blemmyum Æthiopum in opido Syene cuſtodiebatur: Παλλάδιον δὲ Βλεμμύων ἢ Αἰθιόπων ἐκ γειτόνων φρουρεῖσθαι Συήνη καλούμενον τὸ χωρίον. p. 194. & p. 198. Παλλαδίου δὲ καὶ τὸν παῖδα ἀφελόντες βιασάμενοι αὐτὸν καὶ γραμματεῖον ἐκθέσθαι. Omitto quod Epiſcopus ille jam ſenio & canis venerandus in dialogo inducitur p. 36. & 38. & qui tunc demum Romam viderit p. 7. cum Palladius Helenopolitanus jam diu ante profectus Romam fuerit reſtituendi Chryſoſtomi cauſa circa A. 405. & anno 408. nondum eſſet quadragenarius. Nonnulla etiam aliter narrari ab hiſtoriæ Lauſiacæ ſcriptore, aliter in hoc dialogo, notavit Valeſius ad Sozomeni VIII. 12. p. 164.

V. Edi-

q) Ita Theodorus Trimithuntis in Cypro Epiſcopus, in Homilia de vita & exilio S. Chryſoſtomi, nec non Codices MSS. Dialogi, & Ambroſius Camaldulenſis, interpres. Atque auctorem vocatum Palladium, Georgius quoque Alexandrinus in ejusdem Chryſoſtomi vita, Photio Cod. 96. lecta teſtatur.

r) Auctorem Dialogi à Palladio Lauſiacæ ſcriptore recte diſtingvunt Baronius ad A. 388. n. 110. Emericus Bigotius in præfat ad Dialogum, & Tillemontius T. XI. memor. p. 641. ſeq. qui ſtylum quoque diverſum cauſſatur, & licet utrumque ſcriptum non adeo puro Græciſmo ſe commendet, tamen Lauſiacam longe ſimpliciore & nativo ſermone exaratam, dialogum affectato magis & male diſerto. *Le dialogue eſt plus affecté & d' un homme qui avoit quelque teinture d' une mechante rhetorique.* His accedit Ludovicus Dulcinus S. I. in Hiſtoria Origeniſmi Gallice vulgata Pariſ. 1700. 12. libro quarto. Etiam Palladium Biographum à Palladio Helenopoleos Epiſcopo diſtinguit Nicolaus Comnenus Papadopoli Cretenſis in prænotionibus Myſtagogicis ex jure Canonico editis Patavii 1697. fol.

V. Editiones Dialogi de Vita S. Chryſoſtomi.

Latinæ ex *Ambroſii* Camaldulenſis verſione, Eugenio IV. dicata, & diu poſt à Nicolao Erythræo edita Venet. 1532. 8. & T. 2. Vitarum Aloyſii Lipomanni ibid. 1553. 4. & in Latinis Chryſoſtomi Operum editionibus.

Græco latina ex Mediceo (eodem quo Ambroſius uſus fuit) Codice ſexcentorum annorum, cum nova verſione doctiſſimi Viri *Emerici Bigotii*, nec non Homilia S. Chryſoſtomi in laudem Diodori Tarſenſis, ac præterea Actis Tarachi, Probi & Andronici, Paſſione Bonifacii Romani, Evagrio de octo Cogitationibus & Nilo de octo vitiis. Pariſ. 1680. 4. Caſimirus Oudinus in ſupplemento de ſcriptoribus Eccleſ. p. 67. *Omiſit præfationem huic operi à Palladio præfixam Emericus Bigot ob rationes quas Critici idoneas non cenſent, ideoque malæ fidei apud multos accuſatur, quod ingenuo homine literatoque eſt indignum.* Temere hoc ab Oudino in virum præſtantiſſimum dicitur, cum præfatio quam Ambroſius Camaldulenſis dialogo Palladii præfixit, Latine in Bigotii editione legatur, Græca vero negat ille ſe in Codice MS. reperiſſe. *Verum quisquis*, inquit, *rem accurate perpenderit, facile mecum exiſtimabit, Ambroſium iſta de ſuo addidiſſe, ut ad Dialogum qui nimis abrupto exordio procedebat viam aperiret: idemque præſtitiſſe in ſerie dialogi, ſicubi nimis hiulca videbatur oratio.* En tibi totam præfationem ex Bigotiana, ne quid dubites, editione: *Cum veniſſet aliquando Romam Palladius Helenopolitanæ Eccleſiæ venerandus Antiſtes, Ioannis ſanctiſſimi viri, Conſtantinopolitani Epiſcopi, jam vita functi, diſcipulus, ſusceptusque fuiſſet cum honorifice à Pontifice Romanæ ſedis Zoſimo beatiſſimo, tum à Clero univerſo devotiſſime. Inter ceteros quibus familiarius uſus eſt, Theodorus fuit Eccleſiæ Romanæ Diaconus. Is enim ſancti viri doctrina caſta & vitæ ſanctitate delectatus, frequens illi aderat, immo quoad licebat, nunquam à latere ipſius diſcedebat. Quadam autem die dum eſſent ambo ſimul, otiumque à curis omnibus mortalibus agerent, orta ex more collatione ſpirituali, hoc ſermoni initium dedit Epiſcopus.* Auctor præfationis hujus male Zoſimum appellat, qui ab Anno demum 417. Epiſcopatum Romanum tenuit, at dialogus ille multis annis prius habitus refertur Theophilo adhuc ſuperſtite, Innocentius itaque pro Zoſimo nominandus erat. Deinde quam de Palladio Helenopolitano res ſit minime explorata, ex iis quæ paullo ante dicta ſunt apparet. Hinc auctorem præfationis minime eſſe Palla-

dium sed recentiorem Graeculum aliquem notavit Usserius Antiquitatt. Eccles. Britannic. cap. 16. p. 806. At Bigotius haud absurde suspicatus est ab ipso interprete Ambrosio versioni suae fuisse praemissam.

VI. In Codicibus pluribus MSS. Palladio etiam tribuitur & in Colbertino Historiae Lausiacae subjicitur liber *de gentibus Indiae & Bragmanibus* περὶ τῶν τῆς Ἰνδίας ἐθνῶν καὶ τῶν Βραγμάνων, quem sine nomine auctoris primum Graece edidit & Latinam versionem adjunxit illi vir summus *Joachimus Camerarius* in libro Gnomologico sine temporis nota edito Lipsiae, 8. Hinc centum circiter annis interjectis *Eduardus Bissaeus* Eques auratus & titulo Clarencii Rex Armorum, eundem velut ante ineditum Palladii nomine praefixo ex Bibliotheca Regis Angliae vulgavit cum nova sua versione, & S. Ambrosii atque Anonymi veteris Latini scriptis ejusdem argumenti Lond. 1668. 4. Caeterum Camerarii versionem Bissaeana & elegantia & diligentia praeferendam judicat Rev. noster Io. Christoph. Wolfius, notis ad Casauboniana p. 219. Lambecius lib. V. de Bibl. Vindob. p. 84. hoc scriptum de Brachmanibus parum probabili conjectura tribuit Palladio Methonaeo Sophistae, quem incertum est fuisse Christi sacris addictum, at Scriptorem de Brachmanibus Christianum fuisse, apparet.

VII. Palladii alii ultra quinquaginta.

Palladius *Abbas* de quo Io. Moschus in prato c. 69. 71. seq. aequalis sui etiam meminit c. 176.

Palladius Ἀμασείας *Amaseae* Hellesponti Episcopus, qui Concilio Ephesino A. C. 431. interfuit. Vide Labbei Concil. T. III. p. 464. 492. 536.

Palladius *Alexandrinus*, cui Barthius tribuit disputationem Gregentii cum Herbano Judaeo, de qua infra.

Palladius *Andri*, in Cycladibus Insulis, Episcopus interfuit Concilio CPol. A. 460.

Palladius *Antiochenus* ab A. 488. ad 498. Episcopus, Petri Fullonis successor, Eutychianus.

Palladius *Archiater*, cujus meminit Ruricius lib. 2. Epist. 34. apud H. Canisium T. V. Antiquar. Lect. p. 508.

Palladius *Arianus*, una cum Secundiano A. C. 381. damnatus in Concilio Aquilejensi. Vide T. 1. Concilior. Harduini p. 826. seq.

M. Aure-

M. Aurelius Palladius, cujus mentio in veteri inſcriptione apud Gruterum p. CCCII. 2. Omitto alios in priſcis ſaxis obvios & præter nomen nihil ſcitu dignum tradentes.

Palladius *Autiſiodorenſis* Epiſcopus in Gallia, qui interfuit Concilio Remenſi A. C. 630. & Cabilonenſi A. 650.

Palladius *Bacanarienſis* in Mauritania Cæſarienſi Epiſcopus, qui interfuit conventui Africano A. C. 484. Regis Hunerici ſexto.

Palladii duo, *Burgenſes* Epiſcopi A. 380. & 448. de quibus Tillemontius T. XVI. memor. p. 751.

Palladius *Cæſareæ* Capadociæ qui interfuit Concilio CPol. A. 394.

Palladius *Candybenſis* in Lycia Epiſcopus qui ſubſcripſit Synodo Rom. A. C. 503.

Palladius *Capidalenſis* in Pamphylia Epiſcopus, qui interfuit Concilio Chalcedonenſi A. 451.

Palladius *Chorepiſcopus* qui interfuit Concilio Nicæno A. C. 325.

Palladius *Corydalorum* in Lycia Epiſcopus qui Chalcedonenſi interfuit Concilio A. C. 451.

Palladius quam loquentem ſecum inducit *S. Cyrillus* Alex. in libris de adoratione & cultu ſpiritali. Idem fortaſſe cum Palladio Amaſeæ Epiſcopo.

Palladius *Cæſar*, Maximi Imp. filius, Idacio memoratur in Chron.

Palladius *Curſor* Theodoſii junioris, cujus meminit Socrates lib. VII. c. 19.

Palladius *Dienſis* in Macedonia Epiſc. interfuit Concilio Sardicenſi A. C. 347.

Domitii Palladii, Sorani Poëmata edita Venet. 1498. 4. per Io. Baptiſtam Seſſam Mediolanenſem.

Palladius *Epiſcopus* ad quem S. Chryſoſtomi Epiſt. 113. Idem ut videtur (ab Helenopolitano Epiſcopo diverſus) auctor dialogi, de vita ejusdem Chryſoſtomi, de quo ſupra dictum.

Palladius cujus *Epiſtolam* ad Deſiderium Epiſcopum Cadurcenum edidit Henr. Caniſius Tomo V. Antiquæ Lect.

Palladius *Fuſcus* ſeu *Niger* Patavinus circa A. 1470. clarus de quo Voſſius Hiſt. Latin. p. 601. & Bernardinus Scardeonius de claris Patavinis.

Palladius *Galata* quem S. Epiphanius Epiſtola ad Ioannem Hieroſol. (A. 396. inter Hieronymianas 61.) monet fugiendum eſſe, quod Origenis hæ-

resin doceat. Idem quem perstringit Hieronymus procemio Dialogor. in Pelagianos. Hunc à Lausiacæ auctore diversum esse contendit Tillemontius T. XII. p. 173. T. XI. p. 528. quod mihi haud videtur.

Palladius inter *Germinii* semiariani Adversarios. Ad hunc Palladium aliosque Episcopos Epistola in Hilarii fragmentis lib. 1. p. 41. & apud Baron. ad A. C. 366. n. 27.

Palladius quem *Hibernorum* Episcopum vocat Tillemontius T. XI. p. 646. T. XVI. p. 751. &c. hoc est Scotorum, de quo infra.

Palladius *Iatrosophista* Alexandrinus, Galeno quem laudat junior. Hujus commentarius (non integer ut videtur) in librum Hippocratis de fracturis extat Græce & Latine in editionibus Hippocratis utraque Foësiana p. 917-932. & Charteriana Tomo XII. cum versione *Jacobi Santalbini*, Metensis Medici. Ejusdem Synopsin de febribus Latine vertit & utraque lingua vulgavit *Io. Charterius* Paris. 1646. 4. Et Scholia in sextum Epidemiorum Hippocratis Tomo IX. Operum Hippoc. & Galeni Paris. 1679. fol. cum versione *Junii Pauli Crassi* qui è MS. Io.Sambuci quod ab Hieron. Mercuriali accepit, vulgavit Latine Basil. 1581. 4. una cum Aretæo *, Rufo & Theophilo protospathario. Scholia Palladii in librum Hippocratis de victu in morbis acutis, MSta exstare Venetiis testatur Santalbinus, eadem nempe cum Palladii de cibo & potu quod in Bibl. Regis Christianissimi exstare testatur Labbeus p. 126. Bibl. novæ MSS.

Palladius *Iconiensis* in Lycaonia Episc. memoratus in Epistola Leonis I. Imp. ad Anatolium CPol.

Palladius *Idicrensis* in Numidia Episcopus qui interfuit conventui Africano A. C. 484.

Palladius *Magistrianus* qui CPoli litteras Imperatoris Theodosii jun. A. 431. Ephesum pertulit. Vide Acta Synodi Ephesinæ tom. 3. c. 17. seq.

Palladius *Melitenes* Episcopus in Armenia secunda, interfuit Concilio CPol. A. 553.

Palladius Palladii F. Μεθωναῖος ex *Methone* (incertum an Thraciæ an Magnesiæ in Macedonia) Sophista quem Constantini Imperatoris ætate claruisse Svidas refert, testatus eum scripsisse περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν, *de Romanorum festis*, tum διαλέξεις, *disputationes*, & λόγους διαφόρους ὀλυμπιακὸν, πανηγυρικὸν, δικανικόν.

Palla-

* De Aretæo & Rufo dictum lib. IV. c. 3. de Theophilo infra libro VI.

Palladius Præfectus Ægypti A. C. 374. Theodorit. IV. 22. Hist. Eccles.

Palladius *Presbyter* ad quem scripsit S. Athanasius, (defunctus A. C. 373.) T. I. edit. Lips. p. 952. seq. & S. Basilius Epist. 184.

Palladius *Presbyter* qui subscripsit libello in Concilio CPol. A. C. 536. T. V. Labbei p. 250.

Palladius *Rhetor* Latinus, cujus declamationem memorat Symmachus lib. I. Epist. 9. Ad eundem scribit lib. IX. Epist. I. & fratrem suum appellat, spectatum bonis omnibus facundiæ atque eruditionis: lib. I. Epist. 88. Ejusdem pompam cum acrimonia Quintiliani celebrat Sidonius Apollinaris Lib. V. Epist. 10. De eodem Symmachus III. 50. *Si quid præterea scitu opus est, meus Palladius indicabit, quem ego non minus doleo abductum à juventute Romana, quàm gratulor in spem sui honoris accitum.* Io. Sarisberiensis lib. 3. Metalogici c. 10. *Est autem, ut ait Palladius, magna pars prudentiæ, ejus cum quo agitur æstimare personam.*

Palladius Sophista sive *Rhetor* Alexandrinus, cujus *μελέτας* memorat Photius Cod. 132.

Palladius Rutilius Taurus Æmilianus, rei *rusticæ* scriptor celebris, de quo dixi lib. III. Bibl. Latinæ cap. 4.

Palladius *Salpinas* in Italia Episcopus, qui interfuit Concilio Romano A. C. 465.

Palladius *Sanctonicæ* Ecclesiæ in Gallia Episcopus, qui Concilio Parisiensi interfuit A. 573.

Palladius à Cælestino Papa missus in Scotiam, idemque primus *Scotorum* Episcopus, A. 431. Vide Usserii Antiquitates Britannicas c. 16. Antonium Pagi ad A. C. 429. n. 11. seq. & 431. n. 51. Scripta quæ ipsi à Io. Baleo tribuuntur, commentitia sunt, neque exstant usquam, neque ulli veterum memorantur.

Palladius (*Συέδρων πολιτευόμενος*) *Svedrorum* in Pamphylia Magistratus, cujus Epistola præmissa Ancorato S. Epiphanii.

Palladius *Sulmontinus* in Italia Episcopus, qui interfuit Synodo Romanæ A. 499.

Palladius *Tulonensis* in Gallia Episcopus, qui subscripsit Concilio Aurelianensi A. 549. Incertum an idem qui Matisconensi A. 585.

Palladius *Tigabitanus* in Africa Episcopus, cujus meminit S. Augustinus de gestis A. C. 418. cum Emerito Cæsareensi Donatistarum Episcopo T. IX. edit. Amst. p. 425. Idem fortasse Palladius quem honorabilem filium suum appellat Epistola 94. (novæ edit. 178.)

VIII. De disputatione GREGENTII Archiepiscopi cum Herbano Iudæo, quam PALLADIO Alexandrino Caspar Barthius tribuit.

Caspar Barthius tum alibi, tum lib. V. Adversarior. cap. 3. (ubi plura illius illustrat loca) *Palladium* Alexandrinum appellat auctorem Actorum disputationis, quam per dies quinque coram Abramio Rege * Homeritanum Christiano & Episcopis, pluribusque Judæis & tota Civitate in Metropoli Homeritidis Taphar sive Saphar, in Arabia Felici circa A. C. 540. cum Herbano Judæo, quem νομοδιδάσκαλον Codices quidam appellant, *Gregentius* Taphrensis ArchiEpiscopus, qui diem obiit A. C. 552. (Justiniani 26.) 19. Decembr. post Abramium eodem A. 552. (regni 30.) defunctum, cum jam rex Homeritarum esset Serdidus ** Abramii filius. Non dubium est Barthio fundum fuisse sententiæ suæ quod p. 184. edit. Gulonianæ (Ducæanæ p. 264.) in illa disputatione legitur: Ταῦτα τὰ ῥήματα καὶ ἑτέροις δηλωθήσονται· Ἑώρα γὰρ Παλλάδιον τὸν σχολαστικὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὃν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ἤγαγε, τὰ ῥήματα ἑκατέρων σημειούμενον. *Hæc verba etiam aliis significabuntur: Videbat enim Palladium Scholasticum Archiepiscopi, quem ab Alexandria adduxerat, verba utriusque notantem.* Ad hunc locum Gulonius interpres notavit in margine: *Hinc conjicere licet Palladium authorem esse sive scriptorem hujus disputationis.* Sane verisimilius hoc esse non diffiteor, quam quod Lambecio lib. V. p. 131. auctor videtur *Nonnosus* Justiniani Imp. ad Homeritas Legatus, cui etiam VIII. p. 387. Martyrium Arethæ & sociorum adscribit. Dixi de illo Nonnoso Volumine VI. hujus Bibliothecæ p. 279. Cæterum hanc disputationem ab Ægidio Noallio Regis Christianissimi Legato ex Oriente allatam Latine vertit *Nic. Gulonius* Græcarum litterarum Regius Professor & utraque lingua vulgavit Paris. 1586. 8. unde Græce & Latine recusa est in Auctario Græco latino Bibl. Patrum Ducæano Paris. 1624. Tomo I. &

* παρόντος τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως καὶ τινων ἐπισκόπων καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἰουδαίων καὶ πάσης πόλεως. p. 38. edit. Gulonii.

** Id. p. 203. seq.

& in Bibliotheca Patrum Parif. 1654. Tomo XI. p. 194. ut Latinas editiones in Bibliothecis Patrum fæpius repetitas prætercam. In his editionibus omnibus quemadmodum etiam in Codice Cæfareo, de quo Lambecius lib. V. p. 131. & Seguieriano de quo Clariff. Monfauconus in Bibl. Coisliniana p. 304. à principio quædam defunt, ut ex abrupto exordio ftatim cuivis patet. Non autem æque notum, in Bibl. Regia Berolinenfi exftare MStum Codicem Slavonicum quadringentorum annorum, multis foliis ab initio auctiorem, cujus prima verba Latine converfa mecum communicavit eruditiffimus Bibliothecæ illius præfectus M. V. la Crofe.

Menfis Decembris XIX. Vita & converfatio Beati Patris noftri Gregorii (ita femper pro Gregentio appellat, ut in Menæis Græcorum dicitur Γρηγεντίου) *Epifcopi Taphronis Civitatis Homeritarum, & narratio miraculorum ab eo geftorum, fcripta ab Epifcopo Civitatis Negran.* (Hinc patet nec Palladium nec Nonnofum auctorem effe, fed Epifcopum Negranis in Homeritarum regione, quæ martyrum Civitas appellatur in Actis Paffionis S. Arethæ & fociorum CCCXL. qui A. C. 522. 24. Octobr. fub Dunam Hebræo Homeritarum tyranno paffi traduntur) *Benedic Pater. Oppidum quoddam eft haud magni nominis in finibus Avariæ & Afiæ, nomine Lopliane. In eo habitabant admirabilis Gregorii parentes Agapius & Theotecna, ex Chrifti præfcripto, matrimonio conjuncti &c.*

Codex Cæfareus ita incipit: ἀρχὴ τῆς διαλέξεως τῶν Ἰουδαίων μετὰ τοῦ ἁγίου Γρηγεντίου. Τούτων οὕτως γεγονότων καὶ οὕτω παρακολουθησάντων, καὶ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ τούτοις αἰνοῦντος τὸν Κύριον, καὶ τῶν Μεγιστάνων αὐτοῦ ἀδικεῖν τὸ οἱονοῦν μὴ τολμόντων, καὶ πάντων χαρᾷ εὐφραινομένων, παρεγένοντο καὶ Ἰουδαῖοι καθὰ καὶ ἐκελεύθη αὐτοῖς, ἀναλωθείσης αὐτοῖς ἤδη τῆς προθεσμίας τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν. Παρεγένοντο δὲ τοῦ διαλεχθῆναι ἕνεκα, καὶ τοῦ Βασιλέως ὑπομνησθέντος ἑτοιμασιάς ἐν τῷ θολωτῷ γεγονυίας (minus bene in editis: τῆς δοκιμασίας ἐν τῷ θρελλέτῳ γεγονυίας, confer Lambec. V. p. 129.) αὐλὴ δὲ τοῦτο μεγίστη καὶ πρώτη τῶν βασιλειῶν περίεστι. Ἐκεῖσε τοιγαροῦν ἑτοιμασίας γεγονυίας, καὶ ἁπάσης τῆς τάξεως ἀθροισθείσης, παρούσης καὶ τῆς ἱερᾶς Συγκλήτου, παρεγένετο καὶ ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῷ ἁγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ &c. Hinc patet nec illum effe integrum fed prima mutilum parte, licet editis aliquando integriorem melioremque: atque ita accipiendus Rev. Wolfius nofter in Bibl. Hebraica p. 352. De difputatione hac & fructu converfionis Iudæorum eundem ut narrant infecuto, vide Antonii Davroultii Catechifmum Hifto-

Historialem c. 1. tit. 4. & Josephi Caroli Imbonati Bibl. Latino Hebr. p. 38. seq.

Gregentii Archiepiscopi scriptum quo leges ac statuta Regis sui Abramii nomine complexus fuit, exstat Græce MS. in Bibl. Cæsarea, titulis XXIII. distributum & adhuc ineditum. Νομοθεσία τοῦ ἁγίου Γρηγεντίου ὡς ἐκ προσώπου τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Ἀβραμίου. Titulus I. περὶ φόνου, καὶ μιάσματος καὶ ἀρσενοκοιτίας. II. περὶ γοητείας καὶ ψευδομαρτυρίας καὶ κλεψίας. III. περὶ πορνείας. IV. περὶ μοιχείας. V. περὶ πλουσίων ἐπιθυμούντων. VI. περὶ ἐλευθέρων εἰς δουλίαν παραπιπτόντων. VII. περὶ τοῦ ζευγνῦναι τὰ τέκνα οἱ γονεῖς πρὸς γάμον ἀπὸ ἐτῶν δέκα ἢ δώδεκα. VIII. περὶ μαστρωπῶν &c. Vide Lambecium lib. V. de Bibl. Vindob. p. 131. seq.

IX. HERACLIDES Cyprius, in Scetensi eremo sectator Evagrii Pontici, hinc A. C. 399. à Chrysostomo *CPoli ordinatus Diaconus, a) & post triennium A. C. 402. successor datus Antonio Ephesi Episcopo, b) atque deinde anni spatio vix interjecto ob Origenismi dicam in Synodo ad Quercum depositus c) ac carceris sordes Nicomediæ subire coactus est, in quibus Palladio ac Chrysostomo (& ipso exule) ejus miserante vices d) adhuc hæsit A. C. 408. e) Eodem Palladio teste fuit ἐγκυκλίων ἡγμένος μαθημάτων, καὶ τῶν θείων γραφῶν ἐντὸς γενόμενος, *encycliis disciplinis optime institutus, & Divinarum Scripturarum peritus.*

Petrus Natalis, in Equilia sive Æquilia Veneta insula, Anassi fluminis ostio objecta Episcopus qui A. C. 1470. scripsit & A. 1482. Catalogum Sanctorum absolvit (non 1370. & 1382. ut excusum in Actis Sanctor. T. 4. Maji p. 304. & T. 6. p. 51.) minore etiam fide digums, judice Bollando, f) quam Legendæ aureæ sive Historiæ Lombardicæ scriptor

*) Georgius Alex. in vita Chrysostomi, Socrates &c.

a) Ita Socrates VI. 11. Sozom. VIII. 6. & Palladius p. 139. dialogi de vita Chrysost. διακονήσαντα ἔτη τρία. licet Archidiaconum vocat Nicephorus XIII. 9.

b) Niceph. XIII. 9. Ephesi Episcopum fuisse etiam Socrates & alii consentiunt, igitur viderint qui non de alio cogitant, cum Bithyniæ vel Cappadociæ Episcopum appellant, apud Rosvveydum prolegom. de vitis Patrum p. 7. & 8.

c) Socrates VI. 17. Sozom. VIII. 19. Tripartita X. 14. Nicephorus XIII. 17. Photius Cod. 59.

d) Palladius de vita Chrysost. p. 139. Chrysostomus Epist. 14. ad Olympiadem non longe à fine.

e) Tillemont. T. XI. memor. p. 166.

f) Bollandus præfat. Actis Sanctor. T. 1. Januar. præmissa p. 19.

ſcriptor Jacobus de Viragine, quem *ferrei* hominem *oris & plumbei cordis animi certe parum ſeveri ac prudentis*, appellat Melchior Canus. g) Ille inquam Petrus Natalis lib. XII. Catalogi Sanctorum, Vincentiæ primum A. 1493. editi cap. 87. Heraclidem Sanctis adſcribit propter *Paradiſum* compoſitum, quem laudat etiam Petro Natali antiquior Vincentius Bellovacenſis libro XVII. Speculi Hiſtorialis c. 64. Nec propter aliam cauſam Sophronii ſive Moſchi potius vitæ Eremitarum, de quibus mox dicturus ſum, venire videntur nomine *Paradiſi novi* apud Photium Cod. 198. & Nicephorum VIII. 41. quam quod tum exſtiterit Paradiſus quidam vetuſtior; Heraclidis ſcilicet ingenio conſitus. Ac citatur Paradiſus à Moſcho (incertum tamen an ille Heraclidis) cap. 212. καὶ ἀναγινωσκόντων ἡμῶν εἰς τὸ παραδείσιν τὰ ἀποφθέγματα τῶν ἁγίων πατέρων. Atque in Codicibus quibusdam MSS. Latinis & in editione à Jacobo Fabro Stapulenſi curata Pariſ. 1504. fol. pars Hiſtoriæ, qualis in aliis exſtat editionibus Lauſiacæ Palladianæ, fertur ſub titulo *Paradiſi Heraclidis*. h) Sed exſtant quoque ſub Paradiſi nomine in Codicibus Græcis aliæ aliorum Vitæ & à *Rufino* verſæ Latine, de quibus videndus Cotelerius T. 3. monimentor. p. 564. ſeq. qui prologum & capita quædam, ea ſcilicet quæ in Hiſtoriæ Lauſiacæ editionibus deſiderabantur, publicavit p. 171-184. Illud certe valde veriſimiliter à viris doctis traditur, Hiſtoriam Lauſiacam, qualis ab Meurſio Græce, & pluribus etiam aucta capitibus ab Herveto Latine vulgata eſt, non videri totam unius ſcriptoris, ſed ex Heraclidis Paradiſo & Λαυσιακῷ Palladii, & aliis fortaſſe Πατερικῶν ſcriptoribus collectam, contextamque.

X. Heraclidæ varii, plus quàm quinquaginta.

Heraclides *Ægypti* Epiſcopi duo, qui interfuere concilio Tyrio A. C. 335. Incertum unus ne ex his quem videas memorari in Concilio Sardicenſi A. 347.

Heraclides *Ænius* Thrax, qui cum fratre Pythone, Cotyn Thraciæ Tyrannum interfecit, Platonis diſcipulus. Laërt. III. 46. Ariſtoteles V. 10. Politic. Philoſtratus de vita Apollonii VII. 2. p. 280. & ad hunc notæ eruditiſſimi Olearii, τοῦ μακαρίτου.

Heraclides *Agathoclis* filius. Polyæn. V. 3. 4.

g) Lib. XI. locor. commun. c. 6. p. 540. Opp. h) Vide ſupra § 3.

i) Voſſ. Hiſt. Græc. lib. 2. c. 19. Cave Hiſtor. lit. ad A. 401.

Heraclides *Alexandrinus* ſive Callatianus, cognomento Lembus. Laërt. V. 64. Infra, in *Lembus*.

Heraclides *Alexandrinus* Grammaticus ab Euſtathio laudatus & fortaſſe ab Ammonio de different. vocum atque Etymologici magni auctore in δῆλος. vide Ionſium p. 173. Incertum idem ne Heraclides Alexandrinus cujus Περσικὰ ἰδιώματα memorantur Laërtio V. 64.

Heraclides *Architectus*, infra in Tarentino.

Heraclides ἀστρολογουμένων ſcriptor. Laërt. V. 64.

Heraclides *Athenienſis*. infra in Hierophanta.

Heraclides *Azotenſis* in Palæſtina Epiſcopus qui interfuit Concilio Chalcedonenſi A. C. 451.

Heraclides *Bargyleites*, Dialecticus qui contra Epicurum ſcripſit teſte Laërtio V. 64.

Heraclides *Byzantius* Antiochi Regis ad L. Scipionem legatus, de quo Livius XXXVII. 34. ſeq.

Heraclides *Callatianus* ſive Alexandrinus, cognomento Lembus. Laërt V. 64. Infra in *Lembo*.

Heraclides *Clazomenius* Rhapſodus. Plato, Ione extremo.

Heraclides Clazomenius, Dux Athenienſium Æliano XIV. 5. Var. Hiſt. memoratus.

Heraclides *Comicus*. Zenobius Centur. VI. proverb. 34. Athenæus.

Heraclides *Cretenſis* περὶ τῶν ἐν ἑλλάδι πόλεων citatur ab Apollonio Hiſt. mirabil. c. 19. Sed Κριτικὸν pro Κρητικῷ legit præſtantiſſ. Olearius p. 612. ad Philoſtratum.

Heraclides *Cumanus* Rhetor cujus Τέχνας Laërtius V. 64. memorat.

Heraclides *Cumanus*, cujus παρασκευαστικὸν ſive de epulonum apparatu laudat Athenæus. τὰ Περσικὰ præter Athenæum memorat Laërtius V. 64. teſtatus quinque libris conſtitiſſe.

Heraclides *Cumanus* alter, Rhetor cujus τέχνας idem Laërtius loco laudato celebrat.

Heraclides *Demetrii* F. diſcipulus Lyconis Peripatetici. Laërt. V. 71.

Heraclides *Dialecticus*. ſupra in Bargyleite.

Heraclides *Epheſius* Epiſcopus à Chryſoſtomo ordinatus accuſatusque in Synodo ad Quercum A. 403. Is ipſe de quo ſupra §. IX. dictum.

Heracli-

Heraclides quem λιγυρὸν sive svavem (non *Ligurem* ut Meursius diss. de Heraclidis T. 10. Thesauri Gronov. p. 616.) *Epigrammatum* Poëtam laudat Laërtius V. 64. Perpauca hodie Heraclidis Sinopensis Epigrammata in Anthologia supersunt libro 3. tit. 2. 3. & 22.

Heraclides *Erythræus*, Chrysermi discipulus, medicus Herophileus, qui Strabonis ætate vixit, Apollonii Muris συσχολαστής. Librum septimum de Herophili secta laudat Galenus de arte Medica c. 1. qui omnia Hippocratis Scripta ab eo illustrata alibi testatur.

Heraclides *Euphronis* F. infra in Pontico.

Heraclides *Grammaticus*. vide in Alexandrino, Heracleote, Milesio & Mopseate.

Heraclides *Heracleotes* Ponticus. infra in Pontico.

Heraclides alter ejus civis, qui πυῤῥίχας & φλυαρίας scripsit teste Laërtio V. 63. Artemidor. IV. 65. Svid. in λέσχαι & Ἡρακλείδ. ubi testatur λέσχας illas tribus libris genere Sapphico ac Phalæcio varias difficiles pertractasse quæstiones: Heraclidem vero hunc multa alia scripsisse Epica poëmata, & Didymi Alexandrini fuisse auditorem, adversarium Apri ex Aristarchi schola Grammatici, & ludum litterarium habuisse Romæ Claudii ac Neronis temporibus.

Heraclides *Heracleensis* (τῆς ἄνω Ἡρακλείας in Arcadia) Episcopus qui Conciliis Ephesinis interfuit A. C. 431. 449. & Chalcedonensi A. 451.

Heraclides *Herophileus* Medicus: supra in Erythræo.

Heraclides ex *Hicesii* schola Medicus, ἰατρὸς τῶν ἀπὸ Ἱκεσίου· Laërt. V. 64.

Heraclides *Hierophanta* Atheniensis, cujus mentio apud Philostratum lib. 2. de vitis Sophist. p. 601. in vita Apollonii Atheniensis.

Heraclides *Hippocratis* Pater. Vide Stephanum Byz. in Κῶς, Svidam in Ἱπποκρ. Tzetzam Chiliad. VIII. vers. 946.

Heraclides *Lembus* dictus à λεμβευτικῷ quem scripserat λόγῳ, ut docet Laërtius V. 64. Ejus διαδοχὴν sive Epitomen operis Sotionis de successione Philosophorum sex libris compositam, & Epitomen vitarum Satyri intercidisse dolendum est. De aliis ejus scriptis Meursius diss. de Heraclidis T. X. thesauri Gronov. p. 613. seq. Hujus esse librum de incredibilibus, qui sub Heracliti extat nomine, suspicabatur V. C. Tho. Gale. Plura de hoc Heraclide Vossius in Hist. Græcis & Ionsius lib. 2. c. 11. qui non multo post Archimedem vixisse notat.

Heraclides Ligur nullus, vide supra in *Epigrammatum* scriptore.

Heraclides *Lycius* Adriani, Chresti & Aristoclis auditor Sophista qui scripsit πόνȣ ἐγκώμιον *laudes laboris* teste Philostrato lib. 2. Sophist. p. 618. De ejus Niceta emendato sive κεκαθαρμένῳ ex eodem Philostrato etiam Svidas in Ἡρακλείδης.

Heraclides *Macedo*, pictor. Plin. XXXV. 2.

Heraclides *Magnesius* cujus Μιθριδατικὰ memorat Laërtius V. 64.

Heraclides *Milesius* Grammaticus Eustathio laudatus. vide Ionsium lib. 2. c. 11. p. 173.

Heraclides *Mopseates* Cilix citatus ab Athenæo VI. p. 234. Meminit & Stephanus Byz. in Μόψȣ ἑςία, qui Grammaticum appellat.

Heraclides *Nyssenus* Episcopus circa A. C. 440. cujus Epistolas duas adversus Messalianos memorat Photius cod. 52.

Heraclides *Odessita* Ponticus Thrax Historiographus. Steph. in Ὀδησσός.

Heraclides *Oxyrinchites*, idem cum Lembo. vide Svidam.

Heraclides *Phocaënsis*, sculptor. Laërt. V. 64.

Heraclides *pictor*. Supra, in Macedone.

Heraclides qui paræneses carmine scripsit, unde ποιητικὸς Laërtio V. 64.

Heraclides Heracleotes *Ponticus* Euphronis F. & Platonis atque Aristotelis discipulus de quo ad Laërtium III. 68. seq. viri docti, Svid. in Ἡρακλείδης, Meursius ad Chalcidium p. 10. seq. & in diss. de Heraclide T. X. thesauri Gronov. p. 607. seq. Vossius de Hist. Græcis p. 45. seq. & Ionsius lib. 1. c. 17. de scriptoribus Hist. Philosoph. Ejus opus περὶ δικαιοσύνης citatur etiam ab Eratosthene c. 29. Catasterism. Virum μυθώδη & πλασματίαν vocat Plutarchus Camillo p. 140. ubi ejus σύγγραμμα περὶ ψυχῆς, atque libro de audiendis poëmatibus Ἄβαριν illius memorans, ȣ̓ γὰρ μόνον, inquit, τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις καὶ τὸν Ἄβαριν Ἡρακλείδȣ, καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀρίστωνος διερχόμενοι, ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ τῶν ψυχῶν δόγματα μεμιγμένα μυθολογίᾳ μεθ' ἡδονῆς ἐνθȣσιῶσι.

Heraclides *Ponticus* alter, itemque tertius, de quibus supra in Heracleote & Odessita.

Heraclides *pugil*. Plutarch. sympos. p. 314. Ælian. XII. 26. Var.

Heraclides *Rhetor*, supra in Cumano.

Heraclides *Sarapionis* F. idem cum Lembo de quo supra.

Hera-

Heraclides *sculptor*, supra in Phocaënsi.
Heraclides *Sinopensis* supra in Epigrammatum scriptore.
Heraclides *Soranus*. Etymologicum Magnum in Δημώ.
Heraclides *Syracusanus* cujus ὀψαρτυτικὸν sive de re culinaria sæpe laudat Athenæus. Nescio idem ne cujus librum περὶ θεσμῶν citat idem XIV. p. 647.
Heraclides *Tarentinus* homo malus qui Philippum Macedonem ex moderato Rege acerbum & immanem reddidit teste Polybio Excerpt. libri XIII. Idem cujus mentio apud Æschinem Orat. contra Ctesiphontem. Livium XXXI. 10. & XXXII. 5.
Heraclides *Tarentinus* Architectus qui in Philippi Regis, Persei patris gratiam Rhodiorum classem accendit. Polyænus V. 17. 2.
Heraclides *Tarentinus* Medicus Empiricus Laërt. V. 64. Manteæ Herophilei discipulus de quo infra libro VI. Vide sis interim Meursium diss. de Heraclidis T. X. thesauri Gronov. p. 614. seq. Menagium ad Laërtium p. 227. seq. Jonsium lib. 2. c. 11. p. 172. Harduinum ad Plin. &c.
Heraclides *Tarsensis*, Stoicus, Antipatri discipulus in patria. Laërt. VII. 121. Svid. in ἀμπλάκημα.
Heraclides *Terinæus*. Etymolog. Magnum in Τέρεινα.
Heraclides *Thyatirenus*, tragœdus. Artimedor. IV. 35.
Heraclides *Thyneos* Ægypti Episc. qui Concilio Ephesino A. C. 431. interfuit.
Heraclides Episcopus *Tituensis* in Pamphylia, qui interfuit Concilio CPol. A. 381.
Omitto dicere de Heraclidis, Herculis posteris eorumque inter Græcos gloria & rebus gestis, de quibus juvabit consulere Meursium de regno Laconico cap. 7. (T. V. thesauri Gronov.) & Bacheti Meziriaci animadversiones recusas non ita pridem in Belgio, quibus Epistolas Ovidii erudite illustravit.

XI. IOANNES MOSCHUS a) Cognomento Εὐκρατᾶς, b)

a) Ἰωάννης μὲν ὄνομα αὐτῷ, ἐξ ἐπικλήσεως δὲ ἐλέγετο ὁ τοῦ Μόσχου. Photius Cod. 199. Sic. Ioannes *Moschi* dicendus esset, sed Ioannes Moschus dicitur ut Apollonius Molo, Athenodorus Sandon, Apion Plistonices, Herodes Atticus pro Attici, Plistonicæ, Sandonis, Molonis. Vide Valesium ad Ammian. XIV. 8. Non igitur credibile est quod Rosvveidus prolegom. 12. in Vitas Patrum, Moschum à natione ita dictum suspicatur. Ioannis nomen solum scriptor ipse exprimit c. 77. *Dixit mihi Sophronius: vere, Abba Ioannes, hodie nihil ultra studeamus. Has ergo scripsimus ut & vos pariter ædificemini.*

b) (Unde corruptum *Everatæ* vel *Evirati* nomen concinnavere alii) monasticam vitam in cœnobio S. Theodosii c) Hierosolymis & in deserto ad Jordanem & in nova S. Sabæ laura coluit, Κανονάρχου sive præcentoris etiam officio functus, ut ipse testatur cap. 50. Hic post visitata temporibus Tiberii & Mauritii Imperatorum d) per longinquam peregrinationem quam plurima Syriæ & Ægypti atque Occidentis etiam Monasteria, animum ad scribendum appulit, notissimumque illum librum de vitis Monachorum illius ætatis usque ad Heraclii * tempora, fabulosis non destitutum narrationibus composuit ad *Sophronium* Sophistam, discipulum e) & itinerum comitem, (deinde Patriarcham Hierosolymitanum) quem ἱερὸν καὶ πιστὸν τέκνον appellat in præfat. & fratrem c. 92. & 135. atque Abbatem fratrem c. 102. meminitque iterum c. 21. 69. 110. 111. 113. 157. 162 & 77. ubi Stephanum Sophistam cum illo frequentasse se testatur. Passim invehitur in hæresin Severi Acephali, neque abnuit se profecisse ex aliorum scriptis quæ ante illud tempus de Monachorum vita & gestis exstabant. Sic capite 55. laudat βιβλίον γεροντικόν. Et cap. 112. Καὶ ἀναγινωσκόντων ἡμῶν εἰς τὸ παραδείσιν τὰ ἀποφθέγματα τῶν ἁγίων πατέρων. Diem obiisse supremum A. C. 620. à Ioanne Bollando annotatum reperi.

Titulus libri: *Pratum, viridarium, novus paradisus*, λειμὼν seu λειμωνάριον & νέος παράδεισος sive νέον παραδείσιον. f) In editis Codicibus absolvitur capitibus CCXIX. cum Photius CCCIV. διηγήμασι constantem legerit. Sed idem testatur sua jam ætate fuisse Codices alios

b) Apud Cotelerium T. 2. Monument. p. 341. Ἰωάννου τοῦ Εὐκρατᾶ βίβλος ἡ ἐπιγεγραμμένη λειμών. Confer Cotelerii notas p. 655. & T. 1. p. 795.

c) Photius Cod. 199.

d) Vide Moschum in prato c. 112. 127. 155. Photium ibid.

* Photius Cod. 198.

e) Photius: τὸ παρὸν σύνταγμα γράφει καὶ προσφωνεῖ Σωφρονίῳ ἢ Σωφρονᾷ τῷ οἰκείῳ μαθητῇ καὶ ἐγχειρίζει αὐτῷ τοῦτο τὴν τοῦ βίου μέλλουσαν ἐφίστασθαι πρὸς τὰ ἀμείνονα προτεθεαμένος μεταβολήν. Ioannes Antiochenus à Cotelerio editus T. I. monument. p. 167. ἡ τοῦ ὁσίου Ἰωάννου πρὸς τὸν μαθητὴν Σωφρόνιον, ἤτοι ὁ νέος παράδεισος. Neuter Sophronium illum monet fuisse eundem cum Patriarcha Hierosol. Nihilominus eundem esse non dubitarunt Patres secundæ Nicænæ Synodi, Io. Damascenus & Nicephorus, sed qui Sophronio ipsi λειμωνάριον perperam velut auctori tribuunt, ut mox infra dicetur.

f) Cotelerius T. 1. monument. p. 748. Lambecius VIII. p. 399.

os aliis auctiores, g) & in nonnullis διηγήματα sive narrationum capita CCCXLII. In margine Codicis MS. Margunii vocatur πατερικόν. Vide Rosweidum p. 20. prolegomenon ad Vitas Patrum.

Prodiit primum typis exscriptus *Italice*, nescio quo interprete, cujus editionis Lipomannus facit mentionem.

Deinde *Latine* ex *Ambrosii* Camaldulensis interpretatione, in tomo septimo *Aloysii Lipomanni*, Venet. 1558. 4. Et inde recusus seorsim Coloniæ 1583. & plus simplici vice in Bibliothecis Patrum. Idem libri decimi locum occupat in vitis Patrum Heriberti Rosweidi, qui etiam notas breves addidit. Antwerp. 1615. Lugd. 1617. Antwerp. 1628. fol.

Græce & Latine denique lucem vidit in Auctario Bibl. Patrum Ducæano Paris. 1624. Tomo II. p. 1057. & in Bibliotheca Patrum Paris. A. 1644. 1654. Tomo XIII. Sed Græca plurimis capitibus h) trunca, ex MSS. Codicibus uno Bibl. Regiæ, 2466. & tribus Colbertinis supplevit *Io. Baptista Cotelerius*, supplementaque illa Græce & Latine vulgavit Paris. 1681. 4. Tomo II. monumentor. Ecclesiæ Græcæ p. 341--456.

Pascha-

g) Phot. καὶ τὰ διηγήματα δὲ οὐχὶ τὸν ἴσον ἀριθμὸν ἐν πᾶσιν εὑρήσεις τοῖς βιβλίοις διασεσωσμένα. ἀλλ' ἔν τισι καὶ εἰς δύο καὶ τεσσαράκοντα καὶ τριακοσίοις διηπλωμένα. Τοῦτο μὲν ἐνίων κεφαλαίων ἐπὶ διαιρέσει τοῦ ἀριθμοῦ συναυξαμένου, τοῦτο δὲ καὶ διηγημάτων ἐστὶν ὧν παρενθήκη. Mentio hujus operis etiam in quæstionibus Anastasii qv. 60. p. 398. ubi locus affertur ἐκ τοῦ λειμωναρίου. Præterea in vita Gregorii M. scripta à Ioanne Diacono circa A. 872. & apud Surium 12. Martii obvia, lib. 2. cap. 45. *Nihilominus ex libro qui à Græcis λειμὼν dicitur, à Latinis vero intelligitur* Campus *vel* Pratum, *præceptor meus inter alia toto orbe diffamata jam miracula interpretatus est mihi scribens: Enarravit nobis presbyter nomine Petrus, de S. Gregorio &c.* ex Moschi cap. 192. Et lib. 4. cap. 63. *Sed ne solis verbis tanti præsulis humilitas inculcari credatur, superest ut Græcorum relationibus ad me nuper interpretatis eadem patris humilitas vivis operibus demonstretur. In quibus videlicet ita refertur; Enarravit nobis Abbas Ioannes Persa* &c. ex Moschi cap. 151.

h) Desunt capita 5. 7. 9. 16. 17. 20. 21. 22. 23. 24. 26. 28. usque ad 42. 44. 51. 59. 61. 62. 74. 75. 76. 82. 83. 84. 86. 87. 90. 91. 92. 93. 94. 96. 100. 102. 103. 104. 106. 109. 110. 111. 115. 117. 120. 121. 122. 124 126. 128. 130. 131. 132. 137. 138. 139. 140. 144. 146 147. 148. 151. 152. 153. 154. 157. 168. 169. 170. 171. 172. 178. 179. 180. 191. 202. usque ad 206. 208. 209. 211. usque ad 219. & pars capitum 8. 18. 57. 69. 105. 127. 156. 163. 197.

Paschasius Auriacus (d'Orange) Ordinis Minorum Lector in Conventu Insulensi non Latine vertit Moschi pratum, (ut Possevinus T. 2. apparatus S. p. 426. tradit) sed *Gallice*, quæ ejus versio prodiit Lovanii A. 1599. Vide Sweertii Athenas Belgicas p. 592.

XII. Postquam Palladii Lausiacam celebrasset Nicephorus VIII. 41. Hist. subjungit: Πολλὴν δὲ καὶ Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων καὶ ἀγαθὴν ἱστορίαν περὶ τούτων (μοναχῶν) ἡμῖν καταλέλοιπεν, λειμῶνα καὶ νέον παράδεισον τὴν συγγραφὴν ὀνομάσας. *Locupletem quoque & utilem de eis* (Monachis) *historiam* SOPHRONIUS Hierosolymitanus *nobis reliquit*, *Prati & novi Paradisi titulo, scripta ei indito.* Intelligit itaque Sophronium, qui in Patriarchatu Hierosolymitano successit A. C. 629. Modesto, & A. 638. diem obiit, de cujus vita consulendus Papebrochius in Actis Sanctor. ad XI. Martii T. 2. p. 65. seq. ut dixi Volumine superiore octavo p. 199. seq. cum illius scripta persequerer. Ioannes Damascenus lib. I. pro imaginibus p. 328. affert locum ἐκ τοῦ λειμωναρίου τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, eundemque repetit lib. 2. p. 344. & lib. 3. p. 352. In Synodo secunda Nicæna A. C. 787. celebrata Actione IV. T. 3. Concil. edit Binianæ afferur idem locus τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου ἐκ τοῦ λειμωναρίου. Et alii tres, actione V. p. 614. seq. ἐκ τοῦ λειμωναρίου. Cum eadem iisdem verbis in prato Ioannis Moschi legantur, satis apparet Sophronium Patriarcham Hierosol. eundem esse cum Sophronio Ioannis Moschi discipulo, cui pratum ille suum inscripsit: deinde illam de Monachis historiam, quam Io. Moschus scripserat, tributam fuisse ab aliquibus Sophronio i) tanquam auctori, non modo quoniam Io. Moschi magistri sui itinerum operisque socius exstitit, sed insuper quia Sophronius hoc opus publicum fecit, ut ex prologo Græco qui operi præfixus est notavit Michaël le Quien ad Damascen. T. I. p. 328.

XIII. Anonymi ἀνδρῶν ἁγίων βίβλος, De Vita ac virtute sanctorum, liber lectus olim Photio Cod. 198. digestus fuit in capita XXII. & sub singulis, totidem veluti titulis virtutum, varias narrationes ex magno λειμωναρίῳ sive viridario sanctorum excerptas exhibuit. Capitis ultimi loco fuere sententiæ *Hesychii* Presbyteri Hierosolymitani, quales ad Theodulum exstant ducentæ, cum Io. Pici versione editæ Paris. 1563. 8. & in auctario Ducæano Bibliothecæ Patrum Paris 1624. T. I.

i) Confer Rob. Coci censuram scriptorum p. 423. seq. & Aloysii Lipomanni præf. ad Moschum.

T. 1. p. 985. nec non in Bibliotheca Patrum edit. Morellianæ Parif. 1654. Tomo XI. Priora capita ſedecim exſtant Latine interprete *Pelagio* Diacono Romano, in vitis Patrum Herib. Roſweidi, libro quinto. Capita XVII. XVIII. XIX. XX. ex *Ioannis* Subdiaconi Romani interpretatione in iisdem vitis librum ſextum occupant. Pelagio & Ioanni verſionem illam Roſweidus vindicavit ex Sigeberti cap. 115. ſeq. de ſcript. Eccleſ. Neque repugno ſi quis Pelagium hunc putet eſſe eum qui Epiſcopus Romanus fuit ab A. 556. ad 561.: Johannem vero qui tertius illo nomine ejusdem Eccleſiæ ſedem tenuit ab A. 561. ad 574. Caput XXI. videtur eſſe quod in iisdem vitis Patrum apud Roſweidum libro ſeptimo cap. 44. ex Paſchaſii Diaconi Romani verſione inſcribitur *de meditationibus duodecim anachoretarum*, & Roſweidus ex Codice Bibl. Auguſtanæ, cujus apographum ab Hoeſchelio acceperat, in notis p. 521. ſeq. Græce ſubjunxit, hoc titulo: διήγησις ιβ πατέρων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθόντων περὶ τῶν οἰκείων κατορθωμάτων. Photius appellat διαλέξεις γερόντων περὶ λογισμῶν πρὸς ἀλλήλους. Fronto Ducæus in limine notarum ad Lauſiacam Palladii teſtatur in antiquo membranaceo libro Mediceo & in altero chartaceo Regis Franciſci I. præmiſſo Lauſiacæ Hiſtoriæ textui centum & trium capitum à Meurſio editæ annexum alium librum in triginta diviſum capita titulo præfixo, in priori quidem iſto: Τοῦτο τὸ βιβλίον λέγεται παράδεισος. Βίος τοῦ Ἀββᾶ Ἰωάννου τοῦ θηβαίου τοῦ ἐν Λυκῷ &c. In poſteriori vero, iſto: ἡ κατὰ Αἴγυπτον τῶν μοναχῶν ἱστορία, εὐλογητὸς ὁ Θεός, & ſubjectam præfationem, cujus interpretatio Latina librum ſecundum de vitis Patrum Rufino attributum antecedit: *Benedictus DEUS, qui vult omnes homines ſalvos fieri.* Sed triginta illa capita Latinæ editioni Lauſiacæ ab Herveto curatæ inſerta, & in Græco-Latino Ducæi Palladio utraque lingua repræſentata ſunt.

XIV. Non dubium eſt multa ejusmodi olim extitiſſe volumina quæ jam ſub μοναχικῶν, jam ſub γεροντικῶν, jam ſub πατερικῶν titulo memorari video, ſæpius deſcripta & frequentibus Monaſteriorum uſibus trita, in quibus ad menſam illa legi & ἀναγνώσεις ἐκ τοῦ πατερικοῦ uſurpari conſveverunt, ut vel ex Typico Sabæ cap. 8. notum & jam obſervavit præſtantiſſimus Cangius. Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν ὅλον τὸν χρόνον Πατερικὰ ἀναγινώσκονται· Multa horum periiſſe accidit non ſolum negligentia hominum, temporisque longitudine, ſed etiam injuria, ut de Conſtantino Copronymo narrant Theophanes & Cedrenus, omnes ejusmodi libros flammis ab ipſo datos, fortaſſe quod nonnulla etiam in ip-

D ſum

ſum & factionem ejus jactata Patrum dicta continerent. ὅσα δὲ εὗρεν Μοναχικὰ καὶ πατερικὰ βιβλία, πυρὶ κατέκαυσε. Tulerunt tamen nonnulla ætatem, exſtantque tam in Codicibus MSS. quam in libris editis. Huc enim pertinent præter βίβλυς τῶν πατέρων quas jam memoravi, ampla & inſignis collectio quam *Apophthegmata Patrum* inſcripſit Græceque è Codice Regio 2466. edidit cum Latina verſione ſua *Io. Baptiſta Cotelerius* T. I. Eccleſiæ Græcæ moniment. p. 338-712. Pariſ. 1677. 4. Lectu minime indignam hanc de ἀσκήσει dictisque & factis Patrum ἐκλογὴν profiteor, licet frigida nonnulla in illis & abſona poterunt lectoribus ſanis merito videri. Sed alia in iisdem cogitata ſunt egregie, veriſſimeque pronunciata, ſuſcepta pie, facta prudenter. Breviorem ejusmodi de ſententiis Patrum eremitarum συναγωγὴν ex γεροντικῷ aliquo excerptam habes Latine in *S. Petri Cæleſtini* Papæ *quinti* Opuſculo quinto, Tomo V. Bibliothecæ patrum edit. Lugd. p. 802-813. In Bibliotheca Seguieriana quæ hodie Coisliniana eſt, plura ejusmodi γεροντικὰ patrum ſententias complectentia (quale laudatur à Io. Moſcho c. 55. & 212.) exſtant manu exarata Græce, ut conſtat ex Catalogo ejus Codicum Græcorum Montfauconiano p. 200. 294. ſeq. &c. Ne de vitis Patrum in illa Bibl. dicam, præter rem tributis *S. Hieronymo* * nec diverſis ab iis quas ſub Palladii nomine habemus. Vide eundem Catalogum p. 138. 139.

XV. IO. GEOMETRA, quem ante annos ſexcentos vel ſeptingentos vixiſſe opinabatur Franciſcus Combefiſius in notitia ſcriptorum Tomo primo Bibliothecæ Concionatoriæ præmiſſa, Παράδεισον νέον *novum Paradiſum* inſcripſit undecentum tetraſticha ſua, quibus dicta & facta celebrat SS. Aſcetarum *Achillæ*, *Agathonis*, *Apollinis*, *Antonii*, *Arſenii*, *Aſionis*, *Beſſarionis*, *Carinonis*, *Eſaiæ*, *Eutropii*, *Helladii*, *Heliodori* (ab *Iſidori*) *Lucii*, *Matois*, *Miltiadis*, *Pioris*, *Pittaci*, *Pityrionis*, *Simonis*, *Siſois*, *Theonis & Zenonis*. Primum tetraſtichon cum Fed. Morelli metaphraſi adſcribam:

Ἀνθεμόεις Παράδεισος ὁ τῶν ἁγίων χορός ἐστιν
　ὀδμῆς ἡδείης πείρατα πιμπλάμενος.
Πᾶς ἐν ὃς παθέεσσιν ἐπιπλήγει φίλον ἦτορ,
　Δεῦρ' ἴτω ἀμβροσίης ἄνθεα δρεψόμενος.

Sancto-

* Confer quæ de aliis vitis Patrum S. Hieronymo tributis in Codice Colbertino, & partem Græce verſis ex iis quæ de Hilarione, Malcho, Paulo Eremita Hieronymus Latine ſcripſerat, dixi Volumine VIII. p. 376. Nec non de Ioannis Caſſiani Collationibus Patrum, (cujus Epitomen Græcam legiſſe ſe Photius Cod. 197. teſtatur) Volumine VII. p. 552

Sanctorum cœtus vere est Paradisus amœnus
Unde animis afflat svavis & almus odor.
Ergo cui affectu sunt pectora læsa profano
Huc veniat, florem carpat & ambrosium.

Græce separatim & separatim Latine vulgavit Morellus Paris. 1595. 8. Græce & Latine cum aliis quibusdam Geometræ hymnis recusus est hic novus Paradisus in auctario Ducæano Tomo 2. Paris. 1624. & in Tomo XIV. Bibliothecæ Patrum edit Paris. 1644. 1654. fol. De aliis ejus scriptis dixi Volumine septimo p. 715. seq.

MAXIMUS MARGUNIUS Cytherorum Episcopus, variis scriptis editis sub decimi sexti septimique sæculi confinia clarus *novum* & ipse *pratum* de sanctorum vitis dictisque lingva Græcobarbara condidit νέον λειμωνάριον quod Venetiis ut puto editum necdum vidi. Citatur à Nic. Comneno Papadopoli in prænotionibus Mystagogicis p. 37. qui p. 14. 25. & alibi etiam notas ejus in Simeonis Metaphrastæ vitas sanctorum commemorat. Ceterum est mihi ad manus liber alius ejusdem Margunii excusus Venetiis apud Antonium Pinellum & emendatus à Theophylacto Hierodiacono Tzanphurnaro, A. 1630. 4. hoc titulo: Βίοι ἁγίων ἐκ τῆς ἑλληνικῆς γλώττης ἤτοι ἐκ τῶν συναξαρίων μεταφρασθέντες παρὰ Μαξίμου ταπεινοῦ Ἐπισκόπου Κυθήρων εἰς κοινὴν ὠφέλειαν. Volumen est foliorum 344. ordine mensium succincte persequens memorias Sanctorum vitasque, quæ singulis diebus in Ecclesiæ Græcæ Menologiis ac Menæis recoluntur. Huic annexus est alius liber nescio à quo collectus atque Græca lingua vulgari expositus, at ab eodem Theophylacto emendatus, excususque apud eundem Pinellum Venet. 1628. 4. in qua narrationes prolixiores XIX. de vitis Sanctorum sub nomine totidem Homiliarum continentur. Titulus est: βιβλίον ὀνομαζόμενον νέος θησαυρός. pagg. 380.

AGAPII Cretensis νέος παράδεισος ἤγουν βίοι διαφόρων ἁγίων lucem viderunt Venetiis A. 1641. 4.

XVI. Quas sæpius hactenus memoravi HERIBERTI ROSWEYDI * Ultrajectini S. I. VITAS PATRUM A. 1615. fol. Plantinianis ty-

 pis

* Obiit Rosvveidus Antvverpiæ 1629. 5. Octobr. Cum præter hasce Vitas Patrum etiam Vitas Sanctorum Sanctarumque & Eremitarum Ægypti ac Palæstinæ edidisset, instituissetque Acta Sanctorum integre vulgare pluribus Voluminibus, quod consilium post ejus obitum deinde Io. Bollandus ejusque socii ita perfecere, ut per annos fere octoginta, sex priorum anni mensium acta voluminibus XXV. in fol. tradita exposuerint.

pis primum Antwerp. vulgatas, atque post editionem Lugdunensem A. 1617. Antwerpiæ Belgice eodem anno, & A. 1628. Latine auctius recusas: eas hoc loco breviter, ordine tamen describere placet, ut idea præclari operis & imago distinctior Lectori objiciatur. Totum opus in libros decem distingitur.

Libro I. Vita *S. Pauli* eremitæ, auctore Hieronymo. *S. Antonii* Abbatis ab Athanasio scripta, Evagrio presb. Antiocheno interprete. *SS. Hilarionis* & *Malchi* monachorum auctore Hieronymo. *S. Onuphrii* eremitæ, auctore Paphnutio, interprete Anonymo. *S. Pachomii*, Abbatis Tabennensis, auctore Græco incerto, Dionysio Exiguo interprete. *S. Abrahæ* eremitæ auctore S. Ephræm Syro archidiacono, interprete Anonymo. *S. Basilii* magni, auctore Amphilochio, interprete Urso Archidiacono Rom. *S. Ephræm*, Syri, Diaconi Edesseni auctore Græco incerto, Gerh. Vossio interprete. *S. Simeonis* Stylitæ, auctore Antonio ejus discipulo. *S. Ioannis Eleemosynarii*, auctore Leontio Neapoleos Cypri Episcopo, interprete Anastasio Bibliothecario. *SS. Epicteti* presb. & *Astionis* monachi, auctore incerto. *S. Macarii* Romani auctoribus Theophilo, Sergio & Hygino. *B. Posthumii* Patris quinque millium monachorum, & *S. Frontonii*, incerto auctore. *SS. Barlaam & Josaphat*, auctore Io. Damasceno, ex versione Jac. Billii.

Virginum item *SS. Eugeniæ*, *Euphrasiæ* & *Euphrosynæ*, auctoribus incertis. *Mariæ* meretricis, neptis Abrahæ eremitæ, auctore S. Ephræm Syro, anonymo interprete. *Thaisis* meretricis, auctore incerto. *Pelagiæ* meretricis, auctore Jacobo Diacono, interprete Eustochio. *Mariæ* Ægytiacæ, meretricis auctore Sophronio Hierosol. Episcopo, interprete Paulo Diacono sanctæ Neapoleos Ecclesiæ. *S. Marinæ* virginis, auctore incerto. *B. Fabiolæ*, *S. Paulæ* Romanæ & *S. Marcellæ* viduæ, auctore Hieronymo presbytero.

Libro II. Narrationes de Ioanne & aliis XXXII. Monachis Ægypti (quibus omnibus fere gemina apud Palladium & Heraclidem occurrunt) *Rufino* Aquilejensi interprete, cui ex Hieronymi & MStorum Codicum testimonio hunc librum Rosweidus tribuit.

Libro III. quem itidem Rufino ex conjectura Rosweidus tribuit, de dictis & factis Monachorum Ægypti, capita 220.

Libro IV. Ex Severi Sulpitii Dialogis & Io. Cassiani Institutis & Collationibus excerpta.

Libro V.

Libro V. Anonymi Græci, quem olim Cod. CXCVIII. legit Photius, libelli XVIII. Afcetici de dictis & factis Monachorum Ægypti, interprete *Pelagio*, Diacono Rom. Confer quæ fupra §. XIII. p. 24. feq.

Libro VI. Simile fcriptum Græci Anonymi in quatuor libellos diftributum & lectum olim Sigeberto Gemblacenfi c. 117. de Script. Eccleſ. interprete *Ioanne* fubdiacono Rom.

Libro VII. Simile Anonymi fcriptum de dictis & factis Patrum Monachorum, fub certos titulos digeftis: interprete *Pafchafio* Romano Diacono.

Libro VIII. *Palladii* Helenopolitani Epifcopi Hiftoria Laufiaca, ex interpretatione *Gentiani Herveti*.

Libro IX. *Theodoreti* φιλόθεος ἱστορία five religiofa Hiftoria de vitis Patrum eremitarum, ex ejusdem Herveti verfione.

Libro X. *Io. Mofchi* pratum, ex Ambrofii Camaldulenfis verfione. De Palladii & Mofchi fcriptis dictum fupro hoc capite: De Theodoreti Philotheo, in volumine feptimo hujus Bibl. p. 434. feq.

Appendicis loco fubjicitur *Heraclidis* paradifus & *Palladii* Laufiaca incerto fed veteri Interprete, nec non *Ægyptiorum Patrum fententiæ* auctore Græco incerto, ex verfione *Martini* Epifcopi Dumienfis. Toti volumini prolegomena copiofa de fcriptoribus & interpretibus, fingulis etiam libris prolixæ de Hieronymo, Rufino, Palladio &c. præfationes præmittuntur, illuftrandoque operi præter notas eruditas pasfim adjectas, additum ad calcem *Onomafticon* rerum & verborum difficilium, quæ in univerfis hisce Patrum vitis occurrunt. p. 776-813.

Idem Rofweidus ante faftos fuos five Catalogum Sanctorum, quorum vitæ in Belgicis Bibliothecis Manufcriptæ, Antwerp. 1607. 8. promifit opus ingens Tomorum XVIII. de vitis Sanctorum undique conquifitis & ad MSS. Codices accurate editis & emendatis: I. de vita CHrifti & feftis ejus. II. de vita B. Mariæ & feftis ejus. III. de Sanctorum feftis diebus publice folennibus. IV. -- XV. de Sanctis menfe Januario Februario cæterisque menfibus per totum annum. XVI. Martyrologia Variorum. XVII. illuftrationum in vitas Sanctorum, libros octo. 1. de auctoribus vitarum Sanctorum. 2. de Sanctorum tormentis. 3. de imaginibus Sanctorum. 4. de ritibus Ecclefiæ quorum hic mentio. 5. de ritibus profanis. 6. de tempore feu Chronologia. 7. de locis feu Choro-

 graphia.

graphia. 8. De verbis obſcuris ordine Alphabetico. XVIII. denique Indicum tredecim 1. Nominum Sanctorum ordine Alphabetico. 2. Sanctorum omnium cum notatione patriæ, ſtatus, laureolæ, temporis, loci, auctoris, vitæ. 3. Index per ſtatus Sanctorum, ut religioſus, virgo, vidua, conjux &c. 4. Index per officia SS. ut Apoſtolus, Epiſcopus &c. 5. Topologicus per provincias è quibus Sancti, Italiæ, Franciæ &c. 6. locorum ubi coluntur Sancti ut Patroni. 7. Index Sanctorum pro curationibus certorum morborum. 8. Index Sanctorum qui patroni certorum opificiorum. 9. nominum propriorum, hominum, locorum, urbium. 10. Index locorum S. Scripturæ quæ in vitis explicantur. 11. Index Controverſiarum. 12. Catechiſticus. & 13. denique rerum & verborum.

Hanc ſciagraphiam cum conſpexiſſet Bellarminus Cardinalis, rogaſſe fertur * qua ætate is eſſet qui hæc tanta promitteret? atque ubi didicit quadraginta jam annos natum eſſe, quæſivit porro, illi ne ſit exploratum victurum ſe adhuc ducentos annos, tantum enim temporis requiri ad illa pro dignitate digerenda & elaboranda. Et ſane centum amplius ab eo tempore anni elapſi ſunt, quo ſpatio vix vitas Sanctorum de primoribus ſex anni menſibus à pluribus Roſweidi ſociis & conſilii ſectatoribus recenſitas editasque habemus.

XVII. Memoranda etiam hoc loco eſt *Hiſtoria Chriſtiana Veterum Patrum* ſpiſſo Volumine in fol. quam ante Roſweidum Pariſiis 1583. edidit *Renatus Laurentius de la Barre*, Nobilis Normannus, idem qui Tertullianum à ſe illuſtratum ibid. 1580. fol. in lucem emiſerat. In hac Hiſtoria continentur, perinde ut in Roſweidi vitis Patrum, Latine omnia non Græce:

1. Liber ſuppoſititius de vita, miraculis & aſſumtione B. Ioannis Apoſtoli ſub falſo nomine *Prochori* Diaconi, CHriſti diſcipuli. Idem Latine legitur in omnibus Bibliothecæ Patrum editionibus: Græce nec dum lucem integer vidit, nam pars tantum extat Græce cum Seb. Caſtalionis verſione in editione tertia Catecheſcos B. Lutheri utraque lingva editæ à Mich. Neandro Baſil. 1567. 8. p. 526. & in poſteriore Orthodoxographorum editione Baſil. 1569. fol. T. 1. p. 85. Προχόρου τοῦ ἐπὶ ταῖς χρείαις τῶν ἑπτὰ κατασταθέντος ἀνεψιοῦ Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος περὶ Ἰωάννου τοῦ θεολόγου καὶ εὐαγγελιστοῦ ἱστορία. Exſtat Græce MS. in Bibl. Cæſarea, ſed ſine nomine auctoris, ut teſtatur Lambecius, lib. IV. p. 129. ſq.

De

* B. Tho. Ittigius de Bibliothecis Patrum p. 756.

De Prochoro videndus Godfridus Henſchenius in Actis Sanctor. IX. April. T. I. p. 813. 910. De narratione illa Auctores Diarii Theologici, Unſchuldige Nachrichten von alten und neuen Theologiſchen Sachen A. 1710, p. 665. & quæ pridem notavi in Codice Apocrypho Novi Teſt. p. 816. ſeq. Plenam fabulis ridiculis & vix ante trecentos annos confictam explodit poſt tot alios Tillemontius in Iohannis Evangeliſtæ vita T. I. memor. Hiſt. Eccleſ. p. 355.

2. Hiſtoria certaminis Apoſtolici ſub falſo *Abdiæ* Babyloniæ Epiſcopi nomine libris XII. ex editione Wolfgangi Lazii, ** adſperſis in margine hinc inde brevibus notis.

3. Vitæ SS. *Matthiæ* Apoſtoli, *Marci* Evangeliſtæ, *Clementis* Rom. *Cypriani* Epiſcopi Carthag. & *Apollinaris* diſcipuli Petri, quales idem Lazius ediderat.

4. Libri duo *de Paſſione Apoſtolorum Petri & Pauli* ad Eccleſias Orientales, ſuppoſiti *Lino* Pontifici Romano, & primum editi Paris 1512, fol. à Jac. Fabro ad calcem Epiſtolarum Pauli Apoſt. & deinde in Bibliothecis Patrum nec non in Actis Sanctorum 29. Junii, Tomo V.

5. *Palladii* Lauſiaca Hiſtoria ex verſione Gentiani Herveti.

6. *Theodoreti* Θεοφιλὴς ſive religioſa hiſtoria ex ejusdem Herveti verſione.

7. *Theodori* Studitæ ſermo funebris A. C. 916. dictus in S. Platonem, Guil. Sirleto interprete ut exſtat Tomo VII. Lipomanni, & apud Surium ad 16. Septembr. Idem Græce & Latine ex Henſchenii verſione occurrit in Actis Sanctor. T. I. Maji p. 366. & Græce in appendice ejus Tomi p. XLVI.

8. *Ege-*

** Wolfg. Lazius Baſil. 1552. fol. vulgavit Abdiam quem pro genuino habuit decem diviſum libris, eique præmiſit Carmen heroicum de paſſione D. N. JEſu CHriſti, velut incerto veteri autore ſcriptum ad Donatum Epiſcopum, ſed cujus auctorem conſtat eſſe Hieronymum Paduanum. Abdiæ ſubjunxit Lazius Vitam *S. Matthiæ* incerto auctore, verſam ut ait ex Hebræo. p. 118. Hiſtoriam *Marci* Evangeliſtæ ex veteri deſcriptam Codice p. 128. Vitam *Clementis* Romani, p. 131. *S. Cypriani* p. 137. *S. Apollinaris* Martyris p. 139. Vitas XII. *Apoſtolorum* ſcriptas à Ioachimo Perionio p. 148. & Severi Sulpitii de vita *S. Martini* Turonenſis libros III, Vitam *S. Nicolai* Myrenſis Epiſcopi ex Simone Metaphraſte verſam Latine à Leonardo Juſtiniano Patricio Veneto; & vitam *S. Antonii* quam ſcripſit S. Athanaſius, ex verſione Evagrii presbyteri. Denique volumen claudunt Baptiſtæ Mantuani carmina de S. Matthia Apoſtolo, Marco Evangeliſta, Clemente Rom. SS. Cypriano, Nicolao, Antonio & Martino Turonenſi.

8. *Egesippi* libri V. de exitio urbis Hierosolymæ, subjuncta tabula concordantiarum cum libris Josephi de bello Judaico, ex quibus translati videntur.

9. *Pauli Orosii* historiarum adversus Paganos libri VII.

10. *Gregorii Turonici* Historiæ Francorum libri X. cum appendice sive libro XI. alterius sctiptoris, & ejusdem Gregorii de Gloria Martyrum libris II. & de gloria Confessorum lib. I.

11. Venerabilis *Bedæ* Ecclesiastica Historia gentis Anglorum, libris V. ejusque epitome, eodem Beda auctore, cum auctario alterius scriptoris ab A. 735. ad 766.

12. *Sigeberti* Gemblacensis Chronicon ab A. C. 381. usque ad A. 1113. cum continuatione *Roberti de Monte* A. 1186. defuncti, unde continuatio quæ inde producitur usque ad A. 1210. non potest agnoscere auctorem eundem Robertum, sed ab aliquo Monacho Gemmeticensi adjecta est, ut pulchre monuit Conradus Ianningus in dissertatione inserta Tomo VII. Act. Sanctorum Junii.

13. *Adonis* ArchiEpiscopi Viennensis Chronicon ab Orbe condito usque ad A. C. 879.

14. Martyrologium *Usuardi* cum additionibus ex martyrologiis Romanæ Ecclesiæ & aliarum, & annotatione eorum qui de sanctis illis meminerunt.

XVIII. SCRIPTORES de Vitis Patrum ac Monachorum: dubii, MSti, vel deperditi, Græci Latinique.

Ab *Evagrio* Antiocheno Episcopo, vitas SS. Patrum scriptis primo commendatas ait Trithemius de script. Eccles. c. 85. quo loco Evagrium Monachum cum Episcopo confundit, & ex eo quod Episcopus vitam S. Antonii ab Athanasio scriptam vertit Latine, ansam petiit tradendi quod primus ille vitas Patrum scripserit.

Evagrio Pontico, Monacho, S. Macarii discipulo Vitas Patrum tribuerunt Gesnerus & alii recentiores. At Gennadius c. XI. de script. Eccles. testatur Evagrii hujus velut continentissimi & eruditissimi Viri mentionem facere *librum qui attitulatur Vita Patrum*; sed ipsum vitas Patrum scripsisse ignoravit.

Petro.

Petronii Bononiensis Episc. *vitas Patrum Monachorum Ægypti* memorat Gennadius c. 41. de Scriptor. Eccles. ubi vide notas Miræi, & vitam Petronii hujus apud Surium 4. Octobr.

Postumianus Monachus, Severo Sulpicio in vita S. Martini memoratus, cui vitæ aliquæ (haud diversæ ab editis apud Rosweidum libro secundo) tribuuntur in quibusdam MSS. teste eodem Rosweido.

Timothei Episcopi Alex. vitas probatorum Monachorum, *βίους δοκίμων μοναχῶν* laudat Sozomenus VI. 29. & ex eo Nicephorus XI. 34. Hist. Eccles.

Valerii Asturicensis presbyteri (circa A. C. 902.) Vitas Patrum Orientalium justo volumine Gothicis literis exaratas evolvisse se in Bibl. Ecclesiæ Toletanæ pridem testatus est Christophorus de Castro apud Rosweidum in prolegom. p. 15.

XIX. Scripta de Sanctis, nec non Menologia, Menæa &c. Ecclesiarum Orientalium.

Eusebii liber de Martyribus Palæstinæ, libro ejus Hist. octavo subjunctus legitur: & Græce ac Latine exstat etiam in V. C. Theodorici Ruinarti Actis selectis Martyrum, ut dixi T. VI. hujus Bibl. p. 91. De ejusdem Eusebii *συναγωγῇ τῶν ἀρχαίων μαρτυρίων* sive collectione deperdita Veterum Martyriorum, præter ea quæ ibidem p. 101. monui, tria jam habeo quæ addam. Primo deceptos fuisse eos qui opus hoc integrum Græce extitisse affirmarunt in Bibliotheca Scorialensi. Vide Florentinii admonitiones prævias ad Martyrologium Hieronymi p. 12. Deinde de librorum numero, quibus opus illud constitit, rem non esse adeo exploratam. Nam duobus librorum decadibus Eusebium narrationes de Martyribus esse complexum, traditur in Actis S. Sylvestri apud Lambecium T. VIII. p. 321. seq. *ὁ ἡμέτερος ἱστοριογράφος Εὐσέβιος ἡνίκα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγραφεν ἱστορίαν, παραλέλοιπεν ἐκεῖνα ὧν μνήμην ἐποιήσατο ἐν ἑτέροις αὐτοῦ πονήμασι. Καὶ γὰρ ἐν εἴκοσι λόγοις, τουτέστι ἐν δύο δεκάσι σχεδὸν τῶν ἐν ἁπάσαις ἐπαρχίαις μαρτύρων, ἐπισκόπων, ὁμολογητῶν καὶ ἁγίων γυναικῶν καὶ παρθένων παρεσκεύασε τὰ πάθη φέρεσθαι·* Idem librorum viginti numerus confirmatur in prologo ad Martyrologium Usuardi, ubi legas Constantinum Magnum ab Eusebio rogatum ut Acta Martyrum ex archivis Judicum in diversis Imperii Rom. locis exscribi

& ad se dirigi juberet, idque ab Imperatore factum atque inde Eusebium omnium Martyrum martyria libris viginti complexum fuisse. At in Actis ejusdem Sylvestri, qualia Græce & Latine edidit Combefisius in triumphis Martyrum selectis, Paris. 1659. 8. non viginti sed undecim libros memorari video. p.258. Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου τὴν Ἐκκλησιαστικὴν συγγράφων ἱστορίαν παραλέλοιπεν ἑκατέρου ταῦτα εἰπεῖν ἅπερ ἐν ἄλλοις συντάγμασιν ἔφρασεν· Ἐπέθηκεν γὰρ ἐν ἕνδεκα λόγοις τὰ παθήματα σχεδὸν τῶν ἐν ἁπάσαις ἐπαρχίαις ἀθλησάντων μαρτύρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ ὁμολογητῶν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ γυναικῶν καὶ παρθένων ὅσαι ἀνδρείῳ φρονήματι διὰ τὸν Δεσπότην ἀγωνίσαντο Χριστὸν, ἀνεγράψατο. Eusebium *in libro de quinque nullibus coronatorum* laudat Iohannes de Hamburgo, Carthusiensis prope Pragam Monachus in Epistola A. C. 1404. scripta ad Henricum Olemannum, Canonicum Northunensem edita à B. Dorsheo in parallelis Monastico Academicis p. 176. Denique non omittendum quod A. 1716. inventus ut ajunt in Syria, Romamque allatus est Codex qui fertur A. C. 473. scriptus esse Syriace, & complecti Historiam Martyrum Occidentis ab Eusebio compositam. Hunc una cum aliis monumentis Syriacis à Josepho Assemanno Maronita similiter Romam apportatis * Latine vertendum & auspiciis Pontificis Max. Clementis XI. Latine vertendum lucique donandum publicæ libenter evolvent Antiquitatis Ecclesiasticæ studiosi: licet si Græce alicubi Eusebianum opus se offerret, non dulcius modo sed & securius ex ipso fonte hauriretur.

Theodoriti Historia religiosa. de qua T. VII. hujus Bibl. p. 434. seq.

Menæa Græcorum de quibus dixi ad Allatium de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 57. editionis à me curatæ T. V. hujus Bibl. In Ecclesiæ CPolitanæ usus esse composita notat Tillemontius T. 7. memor. Eccles. p. 13. *Meno-*

* Inter cætera sunt, S. Athanasii liber de incarnatione scriptus Syriace. A. C. 564. S. Jacobi Nisibeni Homiliæ. S. Jacobi Saragensis Episcopi homiliæ 76. S. Isaaci Syri sermones. S. Ephrem Syri exegeses in Vet. Test. libros. Dionysii Barsalibari, Episcopi Aonidensis Commentarii in IV. Evangelistas. Chronicon Edessenum à Christo nato ad A. 523. Dionysii Syror. Jacobitarum Patriarchæ Chronicon ab Orbe condito ad A. C. 773. Alexandrinorum Patriarcharum Historia ad anum æræ Diocletian. 1094. (CHristi 1378.) Nomocanon Ecclesiæ Antiochenæ. Geographica totius Ægypti descriptio, item arbores, metalla, animalia, monetæ, opera publica, regimen, Epochæ &c. Gelali historia Calipharum à Mahomete ad annnm Hegiræ 903. (CHristi 1497.) Abdarrameni Historia Ægypti. Hierosolymitana Historia ad annum Hegiræ 900. (CHristi 1493.) Achmetis Caraphi objectioues LXX. contra Evangelium &c.

Menologia varia Græcorum, de quibus ad eundem Allatium p. 61. ſeq.

Menologium ex Bibliotheca Frid. Lindenbrogii deſcriptum, quod olim fuerit in uſu Eccleſiæ CPolitanæ, laudat Papebrochius Act. Sanctor. T. 2. April. p. 67.

Anthologium Græcorum e Menæis decerptum & à Clemente VIII. approbatum editumque Romæ 1598. 4. cum præfat. Antonii Arcudii. De aliis Anthologii editionibus dictum ad Allatium p. 66. ſeq.

Matthæi Raderi S. I. Viridarium Sanctorum ex Menæis Græcorum collectum, annotationibus & ſimilibus Hiſtoriis illuſtratum. Pars I. Auguſtæ Vindel. 1604. 8. & Pars II. & III. de ſimplici obedientia & contemptu ſui, & illuſtria Sanctorum exempla. ibid. 1614. 8. Hæc veluti in guſtum Raderus, qui Menæa integra Latine vertere, & utraque lingua edere habuit in animo. Confer quæ de inedito illo Raderi opere Papebrochius in Actis Sanctor. ad T. 2. April. p. 609. Etiam Menologium *Maximi Margunii*, excerptum è Menæis, & ab Antonio Pinello lingua Græca vulgari editum Venet. 1529. 4. Latine vertere coepit idem Raderus Bollando teſte præfat. ad T. I. Januar. p. LV.

Græcorum & *Syrorum Calendaria* à Gilb. Genebrardo præmiſſa Commentariis in Pſalmos.

Ruthenorum Calendarium ab Antonio Poſſevino editum in apparatu Sacro, T. 2. in voce, *Rutheni*.

Menologium Ruthenicum quod Amſtelodami à Laurentio vander Hem accepit Papebrochius, & cum Menologio Græco metrico præmiſit Tomo I. Act. Sanctorum Maji.

Menologium Slavo Ruſſicum editum Moſcuæ A. 1679.

Calendarium Æthiopicum, in Iobi Ludolfi commentario Hiſt. Æthiopicæ.

Calendarium Hieroſolymitanum in Lucæ Waddingi Annalibus Minorum, T. 3. ad A. C. 1342. n. 49.

Coptici Calendarii ſpecimen apud Bollandum p. LVI. præfat. &c.

Scripta de Sanctis, nec non Calendaria, Martyrologia Eccleſiarum Occidentalium.

Vetuſtiſſimum *S. Hieronymi* Martyrologium, editum primum à *Luca Dacherio* T. IV. ſpicilegii Pariſ. 1661. 4. & ſub titulo veteris Eccleſiæ

Occidentalis Martyrologii cum amplissimo Commentario & eruditis exercitationibus à *Francisco Maria Florentinio*, Lucæ 1668. fol. In Dacherii editione, Sancti Hieronymo posteriores alio charactere literarum expressi sunt.

Prudentius peristephanon sive de Coronis & Passionibus Martyrum liber, hymnis XIV. constans. *Librum Coronarum* vocat *Gregorius Turonensis* cujus libri II. de gloria Martyrum & Confessorum liber I. itidem huc pertinent. Et *Ioannis Cassani*, Gregorio antiquioris, collationes Patrum &c.

Martyrologium Romanum parvum, cum Adone vulgatum ab *Heriberto Rosweido* Antwerp. 1613. fol. dicatumque Paulo V. & deinde insertum Bibliothecæ Patrum T. XVI. edit. Lugd. quod non posse pro genuino illo ac sincero Romano veteri haberi probant Valesius Exerc. de hoc Martyrologio, ad Eusebii calcem, Andreas Sanssæus de Mysticis Galliæ scriptoribus p. 981. seq. Florentinius prolegom. ad Martyrolog. Hieron. p. 17. seq. Satis antiquum tamen ostendit Io. Baptista Solerius cap. 2. prolegom. ad Usuardum.

Kalendarium Ecclesiæ Carthag. apud Mabillon. T. 3. Analect. p. 398.

Kalendarium Polemei Silvii ad Eucherium Episcopum (A. C. 448.) è quo excerpta dederat Bollandus præf. ad T. I. Act. Sanctor. Januar. XLIV. integrum una cum Kalendario Ethnico Fulvii Dionysii Phlocali exhibet Io. Baptista Solerius T. VII. Act. Sanctorum Meij.

Kalendarium à Dacherio editum T. X. spicilegii. & *Kalendarium* sive *Lectionarius* in libro Sacramentorum Gregorii M. &c.

Kalendarium Romanum nongentis annis antiquius, quod ex MS. Monasterii S. Genovefæ Paris. prodiit cum notis *Ioannis Frontonis*. Paris. 1652. 8. Calendariorum usum in Ecclesia Martyrologiis antiquiorem esse notat Antonius Pagi in Critica Baroniana ad A. C. 64. n. 6.

Kalendarium Mutinense editum à V. C. Benedicto Bacchino ad calcem libri Pontificalis Aguelli, Mutinæ 1708. 4.

Bedæ (A. 730.) Martyrologium genuinum cum *Flori* Diaconi Lugd. (circa A. 830.) additamentis, distincto literarum charactere excusis ab Henschenio publicatum in Actis Sanctor. ante T. 2. Martii. Nam quod sub Bedæ nomine prodiit Antwerp. apud Plantin. 1564. 12. atque inter Bedæ opera Tomo III. multis modis ex Adone & aliis interpolatum esse constat. Vide Bollandi prolegom. ad Acta Sanctor. Januarii p. XL. seq.

Wan-

Wandelberti Monachi Prumienſis Benedictini (circa A. 842.) Martyrologium metricum verſibus Hexametris, quod poſt priores minus integras editiones, quæ inter Bedæ opera & cum Io. Molani Uſuardo lucem viderunt, vulgavit Lucas Dacherius Tom. V. ſpicilegii Paris 1661. 4.

Rabani Mauri (circa A. 845.) Martyrologium ab Henr. Caniſio editum T. VI. Antiquar. Lectionum. Ingolſtad. 1604. 4.

Notkeri cognomento Balbuli, monachi S. Galli Martyrologium, editum ab eodem Caniſio tomo eodem.

Adonis ab A. 859. Archi-Epiſcopi Viennenſis Martyrologium ex quatuor Codicibus recenſitum à *Jacobo Moſandro*, in tomo ſeptimo Vit. Sanctor. Laurentii Surii, Colon. 1581. fol. & ab *Heriberto Roſweydo* emendatum Antwerp. 1613. fol. atque in Bibliotheca Patrum Lugd. 1679. Tomo XVI. ex Roſweidi edit. recuſum.

Uſuardi Monachi S. Germani de Pratis Martyrologium ad Carolum Calcum circa A. 875. quod noviſſime ex ipſo, ut non dubitant, Uſuardi quod ſervant avtographo vulgaverunt Benedictini Pariſ. 1718. 4. poſt editiones minus ſinceras Lubecenſes A. 1475. 4. ſub titulo *rudimenti novitiorum* & 1490. 4. ſub tit. *doctrinale clericorum*. Belgicam ſub tit. Jacobi de Voragine 1480. Colonienſes 1490. 4. & cum Greveni auctario 1515. 1521. Venetam ſub tit. Romani Martyrologii, editore Bellino à Padua, Auguſtiniano 1498. Patavinam, eodem Bellino editore 1500. Pariſienſem 1521. Venetas alias 1509. 1517. 1549. curante Alex. Peregrino presb. Brixienſi. Pariſienſem Ioannis Munerati 1536. Et quas cum notis edidere *Io. Molanus* Lovanii 1568. 7. Antwerp. 1583. 8. *Laurentius de la Barre* in hiſtoria Chriſtiana veterum Patrum, Pariſ. 1583. fol. & nuper *Jo. Baptiſta Solerius* S. I. Antwerp. 1714. fol. maximo ſtudio in hoc verſatus. Romanam pariter & Gallicam, multasque alias Eccleſias per longum tempus uſas hoc Uſuardi martyrologio, monet Io. Launoius in præf. ad judicium de controverſia ſuper exſcribendo Pariſienſis Eccleſiæ Martyrologio. Pariſ. 1671. 8. qui p. 8. etiam Rothomagenſem editionem Uſuardi A. 1507. factam memorat.

Martyrologium ſecundum morem Romanæ & univerſalis Eccleſiæ editum à *Franciſco Maurolyco*, Abbate Meſſanenſi. Venet. 1568. 1570. 12.

Martyrologium Romanæ Eccleſiæ, cum notis *Petri Gaesinii*, protonotarii Apoſtolici vulgatum Venet. 1578. 4.

Martyrologium Romanum, Rom. 1584. 8. quam editionem prioribus præfert & secutum se esse Baronius testatur, recusam Antwerp. 1586. 8.

Martyrologium *Romanum* ad novam Kalendarii rationem & Ecclesiasticæ Historiæ veritatem restitutum, Gregorii XIII. jussu editum, & Sixto V. dicatum, cum notationibus *Cæsaris Baronii*, Rom. 1586. 1630. fol. Venet. 1587. fol. 1602. 4. Colon. 1603. 4. Antw. 1613. &c. Et cum Geographicis tabulis & notis per *Augustinum Lubinum* Paris. 1661. 4. *Philippi Ferrarii* nova topographia in Martyrologium Romanum. Venet. 1609. 4. Ejusdem Catalogus Sanctorum qui in Martyrologio Romano non sunt. ibid. 1625. 4. *Lucæ Holstenii* animadversiones ad Baronii Martyrologium prodiere Paris. 1664. 8. Non pauca adversus veterum mertyrologiorum fidem à Galesinio inserta esse & Baronio notat Io. Launojus indiscussione responsionis de duobus Dionysiis cap. 7.

Martyrologium Romanum Urbani VIII. auctoritate recognitum, Rom. 1632. 8.

Martyrologium *Ecclesiæ Germanicæ* pervetustum quod per DCC. annos delituit, editum & commentario illustratum à *Matthia Friderico Beckio*. Augustæ Vindel. 1687. 4.

Martyrologium *Gellonense* Tomo XIII. Spicilegii Dacheriani.

Martyrologia quinque vel sex quæ vulgavit Io. Baptista Solerius Tom. VII. Act. Sanctor. Junii. Antwerpiæ 1717. fol.

Vincentius Bellovacensis, non Episcopus sed Lector regius Bellovaci in domo S. Ludovici A.C. 1264. defunctus, in speculo suo Historiali quod in A.C. 1244. desinit, & in libros XXXI. est divisum, fuse etiam persequitur Vitas Sanctorum. Prodiit Norimberg. 1473. Mogunt. 1474. fol. & inter opera Vincentiti Basil. 1481. Venet. 1484. & 1591. & ex emendatione Benedictinorum Collegii Vedastini, Duaci 1624. fol. Gallice etiam interprete Ioanne de Vignay, Paris 1521. fol. Vide de eo Bollandum præf. ad T. 1. Januarii p. 19. Natalem Alex. T. VII. Hist. Eccles. p. 138. edit. in fol. & Jac. Echardum in diss. de scriptis Vincentii Bellovacensis, Paris 1708. 8. Memorias literarias Trevoltinas illius anni p. 1479. seq.

Jacobi de Viragine five vico virginis, Ligurum civitate, Ord. Prædicator. Epifcopi Genuenfis, Hiftoria Lombardica five legenda aurea de vitis Sanctorum, fcripta circa A. C. 1290. & licet plena fabulis, lecta avidiffime & excufa fæpius, Norimb. 1478. 1493. Daventriæ 1479. Colon. 1483. Venet 1483. Lovan. 1485. Bafil. 1486. Argentinæ 1486. 1496. Lugd. 1510. Argentin. 1518. & ex Claudii Rotæ recenfione Lugd. 1519. & 1531. fol. Quæ fequuntur poft caput CLXXVII. addita funt ab Antonio Libero Sufatenfi. Fuit etiam qui Legendam iftam abbreviatam ederet Venet. 1487. fol. & qui Gallice verteret, Ioannes de Vignay. Paris 1546. fol.

Ioannis Tinmuthenfis Hiftoria aurea A. 1360. fcripta 3 grandibus voluminibus MS. in Bibl. Lambethana, & Sanctilogium Britanniæ MS. cum fupplemento in Bibl. Collegii Corporis CHrifti apud Cantabrigienfes, & in Cottoniana. Ex hoc Sanctilogio multa ad verbum repetiffe *Ioannem Capgravium*, notat Caveus ad A. 1366. Pronior tamen ad fabulas lectori commendandas oftenditur à Wilhelmo Nicholfono in Bibliotheca fcriptorum Angliæ p. 98. Omitto alia inedita opera de fanctis quæ à Bollando memorantur, *Petri Calonis*, *Bernardi Guidonis* Epifcopi Lodevenfis, *Ruggerique* & *Arvodulphi* Monachorum Fuldenfium, & *Ioannis Gilemanni* atque *Antonii Gentii*.

Petri de Natalibus Veneti Catalogus Sanctorum divifus in XII. libros & abfolutus A. 1382. (de quo fupra p. 16. memini) prodiit primum Vicentiæ 1493. fol. cum nonnullis fanctorum geftis ab *Antonio Verle*, nobili Vicentino fubjectis: Hinc Argentinæ 1562. Lugd. 1508. & ex emendatione *Alberti Caftellani* Veneti, qui & ipfe vitas plures addidit, Venet. 1516. 4. Denique Lugd. 1543. fol. Diligentiffime de hoc Petro Natali differit Apoftolus Zenus V. C. in Diario Veneto, Giornale d' Italia T. XVI. p. 449--468.

Rudolphi de Rivo Decani Tungrenfis, qui A. C. 1403. 3. Nov. obiit, Calendarius Ecclefiafticus generalis, quem ad calcem Ufuardi vulgavit Io. Molanus, Lovan. 1568. 8.

Antoninus Florentinus, Ord. Præd. Archiepifcopus Neapolitanus A. 1459. defunctus in fumma Hiftoriali five Chronico quod ab orbe condito ad fua tempora perduxit, multa etiam paffim de Sanctis & eorum geftis prolixe commemoravit. Prodiit tribus voluminibus in folio Venet. 1482. Norimberg. 1484. Bafil. 1491. & denique Lugduni 1583. ex recenfione Petri Maturi S. I. qui notas etiam addidit.

De

De Antonino hoc adeundus Papebrochius ad 2. Maj. T. 1. p. 311. ad 338, & de ſcriptis ejus p. 322. ſeq. Vide ſis etiam ad T. 7. p. 553. 681. ſeq.

Index SS. Martyrum quorum corpora S. Gregorii M. temporibus Romæ quieſcebant, editus ab eruditiſſ. Muratorio T. 2. anecdotor. Latin. p. 191.

Necrologium S. Dionyſii, vulgatum à Mich. Felibienio, Monacho Benedictino in Hiſtoria Abbatiæ Regalis S. Dionyſii edita Gallice Paris 1706. fol. Plura ejusmodi inedita necrologia memorat Labbeus in Bibl. nova MStorum p. 33.

Recentiorum collectiones de Sanctis.

Bonini Mombritii Mediolanenſis Legendarium ſive Acta Sanctorum 2. Volum. fol. Mediolan. 1474. raro obvium opus.

Anonymi qui circa A. C. 480. vixiſſe perhibetur, ſub titulis digeſtum *magnum ſpeculum exemplorum* editum Daventriæ 1481. Colon. 1485. Argentinæ 1487. & 1497. Hagenoæ 1519. & à Ioanne Majore S. I. recenſitum ac locupletatum, Duaci 1607. Antwerpiæ eodem anno, & Colon. 1611. 8.

Vitæ Patrum, Hominum lumen, cœli Via. 1507. fol. Eædem vitæ ſæpius recuſæ, variis locis & denique emendatius editæ ab Heriberto Roſweido, de quo ſupra p. 27. ſeq.

Viola Sanctorum, Hagenoæ 1508.

Hieronymi de Villavitis, Canonici regularis, *Panis quotidianus.* ibid. 1509.

Jac. Fabri agones Martyrum primi menſis. Pariſ. 1525. & Rom. 1559. fol. editi, rariusque & ipſi obvii.

Georgii Wicelii Hagiologium ſive Hiſtoria de Sanctis DEI. Mogunt. 1541. fol.

Vitæ Patrum in uſum Miniſtrorum Verbi, quoad ejus fieri potuit repurgatæ per *Georgium Majorem* cum præfatione D. Martini Lutheri. Witeberg. 1544. 8. & 1559. & 1578. & Germanice interprete Sebaſtiano Schwan, Paſtore Ratzeburgenſi Lubec. 1654. 4.

Theodori Loher à Stratis Prototypon veteris Eccleſiæ. Colon. 1547. fol.

Aloyſii Lipomanni, Veronenſis Epiſcopi, Vitæ Sanctorum tomis octo Rom. 1551-1560. in 4. de quibus dixi Volumine VII. hujus Bibl. p. 732.

Laurentii Surii Carthuſiani, Vitæ Sanctorum Orientis & Occidentis collectæ undique & per anni ſeriem digeſtæ ſex Voluminibus in fol. Colon. 1569. & Venetiis 1581. atque iterum Coloniæ 1581. adjuncto ſeptimo tomo ſupplementi per *Jacobum Moſandrum.* Et deni-

que

quenovis acceſſionibus locupletatum ibid. 1618. fol. ſex Voluminibus. Quod paſſim ipſe velut in laudem * profitetur Surius ſtylum ſe Actorum veterum elegantiæ cauſa mutaſſe vel contraxiſſe, eâ re exiguam gratiam tulit ab iis qui antiqua monimenta malunt ſincera & integra evolvere. Cæterum ex Surio hauſerunt Franciſcus Haræus, Fr. Zacharias Lippeolus, Cornelius Grasſius aliique plures qui poſt illum vitas Sanctorum Latine, Italice, Hiſpanice, Germanice prodiderunt.

Heriberti Roſweidi Ultrajectini S. I. Faſti ſive Catalogus Alphabeticus Sanctorum quorum Vitæ in Belgicis Bibliothecis Manuſcriptæ: Antwerp. 1707. 8. Ejusdem Vitæ Sanctorum ibid. 1619. fol. & auctiores, 1629. fol. duobus tomis. Vitæ ſanctarum Virginum quæ in ſæculo vixerunt, cum tractatu de ſtatu Virginitatis, ibid. 1626. & 1642. 8. Silva eremitarum Ægypti ac Palæſtinæ. 1619. 4. De ejusdem Roſweidi Vitis Patrum abunde dictum ſupra. p. 27. ſeq.

Acta Sanctorum ex Roſweidi conſilio, induſtria incredibili, maximoque labore collecta, recenſita, editaque & ad extremum menſis Junii perducta à Jeſuitis Antwerpienſibus *Io. Bollando*, *Godfrido Henſchenio*, *Daniele Papebrochio*, *Franciſco Baërtio*, *Conrado Janningo*, *Nic. Rayæo* & *Io. Baptiſta Solerio*, tomis ſatis ſpiſſis XXV. in fol. quorum primus lucem vidit Antwerpiæ 1643. poſtremus 1717. Bollandus operi immortuus eſt A. 1665. 12. Sept. ætat. 71. Henſchenius A. 1681. ætat. 81. Papebrochius A. 1714. 28. Jun. ætat. 87. ** Januarius menſis duobus tomis abſolvitur, Februarius tribus, Martius tribus, Aprilis totidem, Majus ſeptenis, Junius ſeptenis. Cenſura inquiſitionis Toletanæ adverſus Acta Sanctorum pridem, deferentibus, ut eſt credibile, Carmelitis vibrata, ante aliquot jam annos revocata eſt. Qui autem elaborandi reſtant ſex menſes poſteriores, vix videtur ſpes illos intra breve adeo tempus lucem viſuros eſſe, ſi verum eſt quod audivi laborem omnem colligendi Acta ejusmodi viros jam memoratos & excerpendi ſtudium ad primores ſex menſes, velut ulterius vita & induſtria non profecturâ, circumſcripſiſſe.

Theodorici Ruinarti Monachi Benedictini Acta Martyrum ſincera & ſelecta cum notis. Pariſ. 1689. 4. & auctiore editione Amſtelod. 1713.

 fol.

* Confer Dallæum c. 4. de uſu Patrum p. 82. *Certe veri ſtudioſis non admodum placet viri induſtria, ac quod ſtylo ſuo plerasque vitas componendo maluit elegantiora quam veriora dare*, inquit Combefiſius T. 1. Bibl. Concionatoriæ p. 23.

** Vide Bollandi vitam ante T. 1. Martii, Henſchenii ante T. VII. Maij, Papebrochii ante T. VI. Junii.

fol. & Gallice à Droueto de Maupertuy. Parif. 1708. 8. duobus Volum.

Ambrofii Novidii Fracci, Faftorum facrorum libri XII. ad Paulum III. Pontificem. Antwerp. 1559. 8.

Petri Iufti Sautel, S.I. Annus facer Poëticus. Lugd. 1679. 12.

Claudii Caftellani (Chaftelain) Canonici Ecclefiæ Parifienfis Hagionoomafticum five Vocabularium Hagiologicum, hoc eft Index locupletiffimus Sanctorum quorum nomina vulgari ufu corrupta feruntur, addita notatione temporis quo floruerunt, & diei quo memoria eorum in Ecclefia recolitur, præfixus exftat Ægidii Menagii Originibus linguæ Gallicæ Parif. 1694. fol. longeque plenior & accuratior eft fimilibus indicibus quos dedere Claudius Robertus in Gallia Chriftiana, & in anno fuo fancto Gallice edito Philippus Labbeus S. I.

Tiofridi opus de Epitaphiis Sanctornm.

Simonis de Peyronet Catalogus Sanctorum & Sanctarum cum notis, liber poftumus editus Tolofæ 1706. 4. Nonnulla omiffa ab eo & male pofita Sanctorum nomina notantur in Memoriis literariis Trevoltinis illius anni p. 1581. feq.

Calendaria quæ extatant in Miffalibus antiquis, ut Alberti Krantzii fecundum ritum laudabilis Ecclefiæ Hamburgenfis: Argentor. 1509. fol. & in miffali fecundum ritum Ecclefiæ Bremenfis ibid. 1511. &c.

Specimen Calendarii Ecclefiaftici, continens fefta, Sanctorumque nomina per totum annum cum brevi commemoratione qui qualesque fuerint & quare memoria eorum Calendario fit illata. Holmiæ 1708. 4.

Omitto Sermones de fanctis, ut funt Parati. Norimb. 1500. fol. &c.

Io. Oforii Lufitani, Colon. 1602. 8.

Henrici Engelgrave Cœlefte Pantheon, five cœlum novum in Fefta & gefta Sanctorum Colon. 1659. 8. Lucis Evangelicæ pars III. &c.

Hagiologia & Martyrologia quædam fpecialia.

Fœminarum.

Iacobi Bergomenfis de Sanctis & profanis mulieribus & virginibus. Parif. 1521. fol. *Heriberti Rofweidi* Vitæ fanctarum Virginum Antw. 1626. 1642. 8.

Arturi du Monftier, Rothomagenfis facrum Gynæceum, Parif. 1657. fol.

Francifci Laberii magnum Menologium Virginum &c.

Gentium.

De fanctis *Anglofax.* Georgius Hickefius in diff. Epiftolari f. 115. feq.

Angli-

Anglicanum Martyrologium *Ioannis Wilsoni*, A. 1608. & recognitum A. 1640. *Morlaix* vitæ Sanctorum Britonum in Gallia.

Io. Molani indiculus & natales sanctorum *Belgii* cum *Arnoldi Rayssii* auctario. Ejusd. Rayssii hierogazophylacium Belgicum, sive de Sanctorum reliquiis. Sacrarium & Calendarium ditionis *Leodiensis*, A. 1618. editum. *Namurcensis* A. 1619. *Auberti Miræi* fasti Belgici & Burgundici. &c.

Martyrologium *Gallicanum*, *Andreæ de Sausfay*. Paris 1637. fol. 2. Vol. De sanctis *Lugdunensibus*, *Theophylus Raynaudus* Tomo VIII. Opp. *Iacobi Branche* de vitis Sanctorum *Aruernorum* & *Velaunorum*. &c.

Thomæ Messinghami florilegium Insulæ Sanctorum, seu Vitæ & Acta Sanctorum *Hiberniæ*. Paris 1624. fol. *Henrici Fits Simon* S. I. Catalogus præcipuorum Sanctorum *Hiberniæ*.

Christophori Broweri, S. J. sidera illustrium & Sanctorum Virorum qui *Germaniam* præsertim magnam olim gestis rebus ornarunt. Mogunt. 1616. 4. *Jac. Gretseri* divi *Bambergenses*. Ingolst. 1611. 4.

Martyrologium *Hispanicum*, *Io. Tamaji Salazar* Lugd. 1651. fol. VI. tomis. *Antonii Vincentii Domenecci* Ord. præd. Historia Sanctorum *Cataloniæ*. Barcinone 1602.

Philippi Ferrarii Catalogus Sanctorum *Italiæ*. Mediolan. 1613. 4. *Ludovici Jacobilli* vitæ Sanctorum *Umbriæ*, Fulginii editæ Italicè 1626. 4. Martyrologium *Brescianum* quod contra Papebrochii objectiones propylæo T. 2. Aprilis p. XL. seq. defendit Honorius Stella. Vide Diarium eruditorum Parmense, Italice editum A. 1687. p. 83. seq. Acta Erud. T. 3. supplem. p. 114. Cæsaris Francioti de Sanctis *Lucensibus*. Martyrologium *Mediolanense* Pauli Boscæ &c.

Georgii Cardosi Hagiologium *Lusitanum*: & Martyrologium Lusitanum collectum ab aliquot Jesuitis Conimbricæ.

Jacobus à Pinto, S. I. libro III. de CHristo crucifixo tit. 4. loco 12. interserit digressionem de Martyribus *Sardiniæ*, & præcipue *Turritanis*.

Davidis Camerarii liber de *Scotorum* pietate A. 1631. *Adami Regii* Calendarium Scoticum.

Octavii Cajetani S. J. idea operis de Vitis *Siculorum* Sanctorum. Panormi. 1617. *Francisci Carreræ* Pantheon Siculum sive Sanctorum Siculorum elogia. Genuæ 1679. 4. Facit et huc Rocchi Pirri Sicilia sacra, Panormi 1644. fol. ubi inter Episcopos, Sanctorum etiam plurium vitæ traduntur, ut in Ferdinandi Ughelli

Italia ſacra * Rom. 1644. fol. VIII. Volum. Ioannis Cheun Gallia Chriſtiana, Paris 1621. 4. Claudii Roberti Gallia Chriſtiana, ibid. 1621. fol. Scævolæ & Ludovici Sammarthanorum fratrum Gallia Chriſtiana, Pariſ. 1656. fol. II. Volum. Matthæi Raderi Bavaria ſancta, Monach. 1615. fol. III. Volum. & Bavaria pia, ibid. 1618. fol. Arturi du Monſtier Neuſtria pia, Rothomag. 1663. fol. Henr. Warthoni Anglia ſacra, Lond. 1691. fol. II. Vol. Georgii Bartholdi Pontani Bohemia pia. Francof. 1608. fol. &c.

Ordinum Monach.

Arnoldus Wion in ligno Vitæ, edito Venet. 1595. 4. & Germanice verſo à Carolo Stengelio Auguſtæ Vindel. 1607. 4. Martyrologium *Benedictinum* exhibet libro tertio: cui addere juvat Martyrologium Ordinis S. Benedicti ab Hugone Menardo illuſtratum Pariſ. 1629. 8. Gabr. Bucelini Menologium Benedictinum &c. Acta Sanctorum Ordinis Benedictini a ſexto ſæculo ad duodecimum continuata à Io. Mabillonio, nec non ejusdem Annales quorum tomus quintus ſive ultimus deſinit in A. 1116. continuandi à præclaro viro Bernardo Pez. Jacobæ Boëttæ Blemuriæ annus Benedictinus, cujus meminit illuſtris Huetius libro de vita ſua p. 190.

Martyrologium *Canonicorum* Regularium Conſtantini Ghinii. 1621.

Marci Antonii Alegre Paradiſus *Carmelitici* decoris. Lugd. 1639. fol.

Martyrologium *Ciſtercienſe* Chryſoſtomi Henriquez, Antw. 1630. fol. de quo Bollandus præf. ad Acta Sanctor. Januarii c. 4. §. 9. & præf. ad Acta Febr. c. 6.

Andreas Quercetanus (du Cheſne) in Bibliotheca Cluniacenſi ſive vitis miraculis & ſcriptis Patrum *Cluniacenſium*. Paris. 1614. fol.

Martyrologium *Franciſcanum* per Arturum de Monſtier. Paris 1638. fol. Lucas Wadingus &c.

Martyrologium Ord. *Prædicatorum* Venet. 1582. & per Seraphinum Siccum Papienſem 1616. Colon. 1620. Et Rom. 1637. 4. à Nic. Rodulpho.

Calendarium *Præmonſtratenſe*, per Io. Chryſoſtomum van der Sterre. &c.

Calen-

* Ughelli opus & Sammarthanorum, longe locupletius jam emitti in lucem cœpit utrumque; illud curante Nicolao Coleti, Venetiis: hoc Lutetiæ, Studio Dionyſii Sammarthani Monachi Benedictini è congregatione *S.* Mauri.

Calendaria Ecclesiastica, Martyrologia, Vitæ Sanctorum Linguis vernaculis.

I. *Germanice.*

Passionale durch Stephan Arndes, Lubec. 1492. fol.

Petri Canisii, Predigern zu Augspurg, der Kirchen Calender/ darinn angezeigt werden die Christlichen Feste und Heiligen GOttes. A. 1562. 4. Editio deinde auctior ex Galesinio & aliis prodiit 1599.

Andreæ Hondorfs Pfarrherrn zu Dröyßig Calendarium Sanctorum & Historiarum, Germanice editum Lipſ. A. 1573. fol.

Casp. Goldworms Kirchen-Calender, Francof. 1574.

D. Hieronymi Wellers Historien etlicher Märtyrer/ Magdeburg 1580. 8. & in beati Viri Operibus Germanicis junctim editis curante C.V. Christophoro Friderico Læmmelio, Lipſ. 1702. fol. T. 2. p. 106. ſeq. & cum præfatione Hermanni Augusti Francke, Hall. 1697. & 1700. 8.

Fr. Zachariæ Lippeloo Vitæ Sanctorum ſive res geſtæ Martyrum Confeſſorum atque Sanctarum Virginum Colon. 1596. 8. quatuor Volum.

Martyrologium Romanum Germanice ab Henr. Adriani, A. 1600. & Andrea Boyo, S. I. 1642.

Henr. Fabricii & D. Valentini Leuchtii Außzug bewehrter Historien der fürnehmsten Heiligen GOttes durch die zwölff Monath des gantzen Jahrs / aus den VI. Tomis Surii. Coln. 1625. fol.

Leben der Väter aus D. Georgii Majoris collection verdeutschet durch M. Sebaſt. Schwan. Lubec. 1654. 4.

Gottfrid Arnolds erstes Martyrthum/ cum Epiſtolis S. Clementis & Barnabæ Germanice redditis. 1694. 12. Ejusd. Leben der Altväter Hall. 1701. 4. und mit der Vorrede Herrn D. Io. Daniel Herenschmid, ibid. 1718. 4.

Adami Walaſſeri Martyrologium Germanice editum, quod memorat Jo. Molanus. &c.

Italice.

Constantii Felicii Medici Calendarium Hiſtoricum, Urbini 1577.

Martyrologio Romano, Rom. 1636. 4.

Flos Sanctorum ex Hispanico Alphonsi de Villegas. Venet. 1592. fol.
Historia delle sante vergini Romane di Antonio Gallonio. Rom. 1600. 4.

Hispanice.

Martyrologium Romanum à Dionysio Vasqvez. Vallisoleti 1586. 4.
Flos Sanctorum, Historia general de la vida y hechos de JEsu CHristo y de todos los Santos de qve reza la Iglesia Catolica, Toleti 1591. fol. qvinque Voluminibus auctore *Alphonso de Villegas* qui vitas Sanctorum illo ordine exponit qvo fit eorum mentio in Breviario Romano. Recusum opus hoc sæpius Hispanice ut Barcinone 1608. & Compluti nec non Cæsaraugustæ 1616.

Lusitanice.

O Martyrologio Romano, traduzido pelo Padre Alvaro Lobo. Coimbra 1591.

Gallice.

Les veritables Actes des Martyrs, Acta sincera & selecta ex Theod. Ruinarti collectione versa Gallice à *Droueto de Maupertuy.* Paris. 1708. 8. duobus Volum.
Martirologe Romain, nouvelle version avec des notes par le *P. Mothier.* Paris. 1705. post aliam versionem A. 1624. editam & Balduini *Willoti* alteram 1641. tertiamque *Philippi Labbei*, Paris. 1643. 4.
Martyrologe universel, contenant le texte du Martyrologe Romain traduit en François, & deux additions à chaqve jour, l' une des Saints de France, l' autre des Saints des autres nations, avec un catalogve des Saints, dont on ne trouve point le jour. Paris 1709. 4. (par Mr. l' Abbé *Chatelin* Chanoine honoraire de Nôtre Dame de Paris.) duobus Volum.
Les vies des Saints Peres des deserts & de qvelqves Saintes, par *Arnald d' Andilly* Paris 1662. Bruxell. 1694. 4.
les vies des Saints par *Mr. de Fossé.*
les Vies des Saints Peres des deserts de l' Orient & Occident, par *Mr. de Villefore.* Paris 1708. 12. 2. Volum.
Nouvelle vie des Saints pour tous les jours de l' année, composée sur les memoires les plus fidelles & les plus veritables de chaqve siecle, par Mr. *l' Abbé de Commanville*, à Rouen 1701. 12. quatuor Volum.

les Vies des Saints par Mr. *Adrian Baillet*, Paris 1701. fol. tribus Vol. & duodecim Vol. in 8.

La Vie des Saints de Bretagne par Fr. Albert le Grand, à Nantes 1637. 4.

Les vies des Saincts de Champagne recueillies par des gverrois de Jesus. à Troyes 1637. 4.

Histoire des Saincts de la haute Auvergne, par Dominiqve de Jesus, Charme dechaussé. Paris 1635. 8.

le Martyrologe des Chevaliers de S. Jean de Hierusalem, dits de Malthe, contenant leurs eloges, armes, blasons & descendents des maisons illustres de l' Europe. par *Matth. de Goussancourt*. Paris 1643. 1654. fol.

Histoire des Martyrs de Japon, par Nicolas Trigault. Paris 1624. 4.

Anglice.

Flowers of the Saints, (Florarium Sanctorum) by Jerome Porter. &c.

Martyrologia Protestantium.

Actiones & monimenta Martyrum qui á Wiclefo & Husso ad nostram hanc ætatem in Germania, Gallia, Anglia, Flandria, Italia & ipsa demum Hispania veritatem Evangelicam sanguine suo constanter obsignaverunt, Genevæ apud Io. Crispinum 1560. 4. Hanoviæ &c. In hoc libro p. 165. b. de Fanino Faventino Ferrariæ A. 1569. passo nonnulla referuntur, quæ ad Vaninum atheum male transtulit Grammondus tantum non ad verbum, ut notatum C. V. Petro Friderico Arpe.

Ioan Foxe book of Martyrs &c. Lond. 1583. fol. 2. Vol. & cum auctario 1632. 1641. tribus Volum.

Märtyr-Buch / denckwürdige Reden und Thaten vieler Heiligen Märtyrer in zehen Büchern. Herborn 1595. 4. ex Gallico cum præfatione Christophori Rabi, typographi Herbornensis.

Historie des Martyrs. Genev. 1597. 1608. 1619. fol.

David Rungii Verfolgung in Steyermarck / Kärndten und Krain. Witeb. 1601. 4.

Pauli Crocii Märtyr-Buch / post editionem 1606. sæpius deinde recusum prodiit novissime Bremæ 1681. fol.

Firy

Firy tryall of those Saints who suffered Martyrdome in Qveen Maries day's, as a counterpoyze to I. W. Priest his † English Martyrology. Lond. 1612. 4.

I. Henricus Hottingerus T. IX. Hist. Eccles. p. 276.-296. & 380. seq.

Le stage de' Reformati innocenti, overo discorsi XV. di Martiri, da Greogorio Leti. Villafranca 1672. 4.

Georgii Lani narratio Historica de persecutione Hungarica. Lips. 1676. 4. & Belgice 1677. 8. *kort en vaarachtig verhaal van de vervolginge der Evangelische Leeraaren in Hungarien.*

T. *I. V. Braght's* blœdige tooneel of Martelaers, Amst. 1685. fol. 2. Volum.

Liste de ceux qui ont été persecutez en France, dans le IV. Tom. de l'Histoite de l' edit. de Nantes p. 1020. sqq. Par Mr. Elie Benoist. à Delft 1695. 4.

D. Henr. Muhlius de Martyribus Ecclesiæ Evangelicæ, Kil. 1715. 4. inter ejus diss. Historico Theolog.

Denique Martyrologium amplissimum diligenti studio & magno apparatu ab aliquot jam annis molitur Londini Clarissimus Vir *Thomas Brayus*, cujus Sylloge Epistolarum hac de re prodiit 1714. fol. Videantur Acta Erud. A. 1715. p. 389. Massoni Hist. Criticam Reip. litterariæ T. V. p. 184. seq. Neue Bücher-Saal XIX. p. 523.

XX. *Vitæ, Martyria & Encomia Sanctorum Græcè Scripta.* a)

Addita Græca verba qvibus singula incipiunt, & his quas SIMEONIS METAPHRSTÆ b) *esse viri docti existimant, appositus asteriscus.*

* *Abdiæ* Prophetæ. Ἰδυμαῖοι πρόγονον ἔχοντες τὸν Ἡσαῦ.

Abercii

† Similis liber editus Antvverp. 1592. 4. *Theatrum crudelitatum hæreticorum.*

a) Hunc Catalogum jam dedi Volumine VI. hujus Bibl. p. 510. cum de *Simeonis Metaphrastæ* Scriptis dissererem. Sed quia jam exhibere possum emendatiorem pluribus locis, & altero tanto auctiorem, existimavi rectius me facere, si hoc loco darem integrum locupletiorem, quam si supplemento solo hîc tecum communicato imponerem Lectori necessitatem duobus diversis locis non sine magno tædio & temporis dispendio Vitas Sanctorum inquirendi.

b) Illis quæ de *Simeone Metaphraste* ejusque opera in interpolandis Sanctornm Vitis, dicto loco jam attuli, præter Franciscum Scorsum in prolegomeno II. ad Theophanis

Abercii Episcopi Hierapolitani, Μάρκου Ἀντωνίνου καὶ Λουκίου Βήρου. Latine apud Lipomanuum Tomo VI. & apud Surium 22. Octobr. Græcè MS. Lambec. VIII. p. 253. 259. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Exiguæ esse fidei docet Tillemontius T. 2. memor. Hist. Eccles. p. 299. 621. edit. Paris.

* οὐκ ἀγώνων ἐνστάσεις μόνον μαρτυρικῶν. MS. Bibl. Coislinianæ in catalogo eruditiss. Montfauconi p. 185.

Abibi Martyrium scriptum à Theophilo quodam, qui synchronum se ac præsentem profitetur. Ἔτους εἰκοστοῦ ἑξακοσιοστοῦ τῆς βασιλείας τοῦ τῶν Μακεδόνων βασιλέως ἐν ὑπατείᾳ Λικινίου καὶ Κωνσταντίνου. MS. Lambec. VIII. p. 276.

* Guriæ, Samonæ & Abibi. infra, in Guria.

De Abrahami Patriarchæ assumtione, Apocrypha narratio. Ἐγένετο ἡνίκα ἔφθασεν ἡ θανὴ τοῦ Ἀβραάμ &c. MS. Lambec. VIII. p. 374.

In Abrahamum. Εἴδετε πολιὰν σφριγῶσαν Joh. Chrysostomi T. V. Savil. p. 653. & T. 2. edit. novæ Montfauconianæ p. 741.

Πολλοὺς οἶμαι τῶν πρώην καταλιπόντων. Ejusdem T. V. Savil. p. 89. & MS. Bibl. Coislin. p. 132. 212.

In Abrahamum, Isaacum & Jacobum. Ἀποικίζει ὁ θεὸς τὸν δίκαιον Ἀβραάμ. Ephraim Syri. p. 415. edit. Græcæ Oxon. & MS. Lambec. VIII. p. 382.

* Abramii Confessoris & Mariæ neptis ejus. Ἀνδρῶν φιλαρέτων βίος. Græce MS. Lambec. VIII. p. 255. 260. 266. & Bibl. Coisliniana. p. 211.

G

Cerameï Homilias, §. V. & Honorati de S. Maria, Carmelitæ librum qui inscribitur reflexions sur les regles & sur l' usage de la Critique, Paris 1713. 4. Tom. I. diss. 2. p. 203. seq. addenda hæc Georgii Choerobosci, quem hinc Simeone posteriorem esse constat, in libello de figuris poëticis, Oratoriis & Theologicis, Latine & Græce vulgato per Fed. Morellum Paris. 1615. 12. p. 30. ubi de Metaphrasi; ὡς ὁ Μεταφράστης ἡμῖν δείκνυσιν ἐν τοῖς τῶν μαρτύρων καὶ ἁγίων αὐτοῦ μεταφράσεσι· Τούτων γὰρ οἱ βίοι καὶ τὰ μαρτύρια πρὸς τὸ ἰδιωτικώτερον ἐξ ἀρχῆς συγγραφέντα, παρ' ὧν δῆτα καὶ συνεγράφησαν, ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸ ἔντεχνόν τε καὶ πάνυ ὡραῖον μετεφράσθησαν. Theophani Cerameo, quem sæculo undecimo vixisse constat, Simeon (circa decimi clarus initia) homilia XXV. p. 164. audit ὁ γλυκὺς μεταφράσεων συγγραφεύς. Laudat & Hippolytus Thebanus in Chron. ἐγὼ δὲ, inquit, πείθομαι τοῖς λόγοις τοῦ Κυρίου Συμεών. &c.

p. 211. Latine apud Lipomannum T. VI. ad 29. Octobr. & Surium 16. Mart.

Ἀδελφοί μου βούλομαι. Ephraim Syri p. 220. edit. Oxon. Græcæ Ephraimi Operum: & Græce atque Latine apud Henschenium ad 16. Mart. T. 2. p. 741. 436.

ὁ περιβόητος ἐν ἁγίοις πατράσι πατήρ. MS. Bibl. Coislinian. p. 185.

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἀβράμιος. MS. ibid. De hoc Abraamio Tillemontius T. VII. memor. Eccles. p. 586. seq.

Acacii Melitenes Episcopi. *οὗτος τοίνυν ὁ ἅγιος.* MS. Cod. Barocc. 148. in Bibl. Bodlej.

* Acacii Centurionis. *τρίτον τοῦτο τὸ μισοκάλου.* Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. T. 2. ad Maji X. p. 762. & Latine p. 293. atque apud Surium 8. Maj.

In *ἀκαθίστου* festum, Sabbato V. jejunior. *ἐν τοῖς χρόνοις Ἡρακλείου* Græce & Lat. T. 2. auctarii novi Combefis. p. 805. *Ἀκάθιστος κανὼν* dicitur hymnus à stantibus concinendus in honorem S. Mariæ Virginis, quæ CPolin, ut ajunt, ab obsidione Persarum ac Barbarorum tutam conservavit. Vide Cangium.

Acepsimæ Episcopi, Josephi Presb. & Aithalæ Diaconi A. C. 445. c)

* *Ἐλύττα κατὰ Χριστιανῶν Σαβώριος ὁ Περσῶν βασιλεύς.* Latine apud Surium 22. April. Græce è MS. Mediceo & Latine Herveto interprete in Actis Sanctor. T. 3. ad 22. April

Ἐν ἔτει τριακοστῷ ἑβδόμῳ τοῦ διωγμοῦ ἡμῶν πρόσταγμα σκληρὸν ἐξῆλθεν. Auctor incertus, Metaphraste antiquior, MS. Lambec. T. VIII. p. 265. seq. in Menæo ad 3. Nov.

Acyndini Martyris, Pegasii & Anempodisti. *κατὰ τοὺς καιροὺς βασιλεύοντος κατὰ συγχώρησιν τοῦ Χριστοῦ, Σαβωρίου τινὸς τῶν Περσῶν.* Auctor Martyrio illi præsentem se scribit adfuisse. Vide Allatium de Simeonibus p. 98. Lambec. T. VIII. p. 264.

* Acyndini, Pegasii, Anempodisti, Aphthonii & Elpidiphori. *Εἰ καὶ πρῶτοι Πέρσαι Χριστὸν ἐκ παρθένου γενόμενον προσεκύνησαν.* Latine apud Surium 2. Nov.

Adami & Evæ. *Μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τοῦ παραδείσου.* MS. Lambec.

c) Vide Tillemont. T. VII. memor. p. 236.

bec. V. p. 28. VIII. p. 354. auctor Apocryphæ διηγήσεως falso fertur Moyses.

Adriani Nicomediensis & Nataliæ uxoris ejus sub Maximiano, 26. August. ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀδριανὸς καὶ Ναταλία ἡ σύμβιος αὐτοῦ. Lambec. VIII. p. 214.

Adriani, filii Probi Imp. sub Licinio 27. Aug. οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀδριανός. id. p. 215.

Adriani & XXIII. Sociorum, Nicomediæ. Ἐγένετο ἐν τῇ δευτέρᾳ περιόδῳ τοῦ Τυράννου Μαξιμιανοῦ. In Codice MS. noni sæculi. Vide Bandurii notas ad Antiquitates CPol. p. 648. Aliud eorundem Martyrium Latine apud Surium 8. Sept. incipit. *In diebus illis cum tyrannus Maximianus.*

Æcatharinæ. Vide in Catharina.

Africani. Vide infra Terentii.

* Agapes. Vide infra in Sophia.

* Agapes, Chioniæ & Irenes Martyrum Thessalonicensium. *Quanto ex adventu & præsentia Domini & Salvatoris nostri JEsu Christi major gratia.* Latine apud Surium, 1. April.

* Agapii. Vide infra in Eustathio.

* Agathæ. Βασιλεύοντος ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ Δεκίου. Latine, Gentiano Herveto interprete apud Surium 5. Febr. & ex versione Jo. Davidis Henxtovii cum Godfr. Henschenii notis, in Actis Sanctor. T. I. Februarii. Græce habuit Rosweidus. Apud Lambecium VIII. p. 81. MS. incipit: Βασιλεύοντος Δεκίου τοῦ παρανόμου καίσαρος.

In S. Agathæ festum ejusque discipulas. οὐ τὰ σπουδαῖα μόνον αἱρεῖται. Auctor Mich. Psellus. De aliis Actorum laudumque S. Agathæ scriptoribus vide Henschenium 5. Febr. & Hanckium de scriptoribus Hist. Byz. p. 453. Combefisii Bibl. Concionatoriam T. VI. p. 126. sq.

Agathonici & Sociorum, tempore Valeriani, (al. Maximiani) 22. August. ὁ ἅγιος μάρτυς τοῦ χριστοῦ Ἀγαθόνικος. MS. Lambec. VIII. p. 205.

Ἐν ἀρχῇ διδάσκων τοὺς. Auctor incertus, Metaphraste antiquior MS. in Codice noni sæculi in Sanctos quorum memoria mense Augusto colitur. Vide Bandurii Imperium Orientale p. 648.

Λαμπρὰ μὲν τὰ τῆς ὑποθέσεως διηγήματα. Lambec. VIII. p. 206.

Agathopodis. infra in Papylo.

Aithalæ Diaconi. Vide ſupra in Acepſima.

Alexandri, auctoris Acœmetarum. Bollandus ad 15. Jan. Tillemont T. 12. p. 490. ſqq. adde T. 14. p. 504.

Metrophanis & Alexandri CPol. vide Photium, Cod. 256. infra, in Metrophane.

Alexandri & Antoninæ. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις γενομένου διωγμοῦ. Auctor incertus. Græcè è MS. Vaticano in Actis Sanctor. ad 3. Maji T. 1. pag. 744. & Latine p. 381. atque apud Surium 3. Maji.

Alexandri Romani. Ἐπὶ τῶν καιρῶν Μαξιμιανοῦ. Græce è MS. Palatino in Actis Sanctor. 3. Maji in appendice pag. 15. & Latine p. 194. atque apud Surium 13. Maj. Auctor incertus. De alio Alexandro Romano Surius 26. Nov. ex Adone.

Alexii. Ἔδει μὲν, ὦ ἱερωτάτη καὶ θεοσύλλεκτος ἄθροισις. Auctor incertus.

* Ἐγένετο ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει ὀνόματι Εὐφημιανὸς Ἐπίσκοπος, Μαρκιανοῦ καὶ Ἀρκαδίου. MS. Lambec. VI. p. 305. VIII. p. 354. 380. 395. Græcè & Cod. Barocc. 146. 147. Latine apud Surium 17. Jul.

Alphii, Philadelphi & Qvirini, ſub Imp. Valeriano. Ἡ μὲν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προαιώνιος. MS. Lambec. VIII. p. 100. Græce in Actis Sanctor. T. 2. ad X. Maji. pag. 772. & Latine, Silveſtro Ligone, Leontino interprete pag. 506.

* Alypii Stylitæ ſive Κιονίτου ſub Heraclio Imp. ex Adrianopoli Paphlagoniæ. Καλοὶ μὲν καὶ οἱ τῶν μαρτύρων ἆθλοι. MS. Lambec. VIII. p. 283. ſq.

Si multi ſæpe qui vitam ſcripſerunt. Latine apud Surium 26. Nov. & Lipomannum T. V. auctor diſcipulum & σύγχρονον ſe profitetur.

* Ambroſii Epiſcopi Mediolanenſis. Οὐαλεντινιανὸς μετὰ τὴν τελευτὴν Ἰοβινιανοῦ. Hoc initium in codice mutilo qualem inſpexit Allatius, & ſervat Bibl. Coisliniana p. 212. Nam integer incipit: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις Ἀμβρόσιος ἀνὴρ ἦν ἀξιέπαινος ἐν τῇ τῆς Ῥώμης συγκλήτῳ. Vide Lambecium VIII. p. 308. 309. & 227.

Amphilochii. ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις βασιλεύοντος τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ μεγάλου Θεοδοσίου. Auctor incertus.

* Amphilochii ejusdem, Epiſcopi Iconienſis. Καὶ τί τῶν καλῶν ἔσται τις;

Aliud

Aliud: ἦν τις ἀνὴρ μοναχὸς ὀνόματι Ἀμφιλόχιος. Auctor incertus. Hanc ex Regio Cod. 92. Græce & Latine cum notis dedit sub Metaphrastæ nomine Combefisius in Amphilochio suo p. 228. Latine Lipomannus T. V. & Surius 23. Nov. sed majore verborum fluxu.

Ananiæ Apostoli & Martyris. Ἀνέτειλε μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ἴδιον Πατέρα. Auctor se appellat Barsaphtham. Ita enim in extremo legitur. Ἐγὼ δὲ Βαρσαφθᾶς ἔγραψα τὰ ὑπομνήματα αὐτοῦ. Vide Allatium de Simeonibus p. 82. MS. in Bibl. Coisliniana p. 195.

* De eodem Anania. Λουκιανοῦ δυσσεβοῦς κατὰ τὰ τῆς ἑώας μέρη ἐν Βηθαγαβῆ τῆς ἱεραπόλεως. Latine apud Lipomannum T. 6. & apud Surium ad 1. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 246. 261. (ubi icon Sancti) & 380. 257. MS. Bibl. Coislin. p. 210. incipit: Λουκιανὸς ὁ δυσσεβὴς τὰ τῆς ἕω.

* Anastasiæ Romanæ viduæ. Ἀναστασία γυναικῶν ἡ καλλίστη. Græce MS. in Bibl. Coislin. p. 213. Latine apud Surium 25. Decemb. & apud Lipomannum T. V. confer Svidam in χρυσόγονος.

Aliud: Δεδοξασμένα ἐλαλήθησαν. Auctor Nicetas Paphlago. Græce & Latine in auctario noviss. Combefisiano T. 1. pag. 462. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 431.

Aliud: κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ. Auctor incertus.

* Anastasiæ Romanæ senioris Virginis, Διττὰς ἡμῖν Ἀναστασίας. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 28. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 255. 260. 262. Bibl. Coislin. p. 211.

Encomium in Anastasium Martyrem, scriptum fuisse à Georgio Piside, legas apud Svidam in Γεώργιος etsi MS. Svidas Paris. non habet εἰς τὸν μάρτυρα Ἀναστάσιον, sed εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον.

* Anastasii Persæ. Τῆς μεγάλης πόλεως ὑπὸ τῶν Περσῶν βασιλέως ἁλούσης. Latine apud Surium 22. Januar.

Aliud: Θαυμάτων διήγησιν προβάλλεσθαι σήμερον. Memoratur hæc narratio de Anastasii miraculis in Synodo VII. notante Allatio. de auctore vide Baronium ad A. C. 627. num. 1.

Anchæ. Vide infra in Elevtherio.

Anatolii, Eustachii & Theopisti. ὁ Θεὸς ὁ αἰώνιος ὁ μέγας καὶ θαυμαστός. Auctor incertus.

* In Andream πρωτόκλητον Apostolum a) 30. Nov. ἄρτι τȣ̃ παιδὸς Ζαχαρίȣ. MS. Lambec. VIII. p. 285.

Aliud: ἐπειδήπερ πολλοὶ ἀνεγράψαντο βίȣς. Vita S. Andreæ Apostoli, auctore Epiphanio Monacho & presbytero. Vide si placet Tillemontium T. 1. memor. p. 341. qui Acta fabulosa esse probat p. 620. sq. edit. Paris.

Ζωγράφοι μὲν καὶ λογογράφοι. Auctor Arsenius ArchiEpiscopus Corcyrensis.

Ὁρῶν λαμπρὰν ταύτην ἀγέλην. Græce & Lat. T. 3. Athanasii edit. Montfauconianæ p. 466.

Ἰσχυρὸν τῆς Ἀποστολικῆς ἁλείας τὸ δίκτυον. Procli Patriarchæ CPol. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combesis. p. 460. & in Procli Orationibus Romæ editis. At sub Chrysostomi nomine apud Surium ad 30. Nov. & Lipomannum tomo VII.

Σάλπιγξ ἡμᾶς ἀποστολικὴ πρὸς πανήγυριν ἤθροισε. Hesychii Presb. Hierosol. Meminit Photius Cod. 269.

ἅπερ ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ἐθεασάμεθα πάντες. Incerti. MS. in Bibl. Coislin. p. 195.

Πᾶσι μὲν τοῖς τȣ̃ θεȣ̃ λόγȣ φίλοις. Nicetæ Paphlagonis, Latine p. 387. T. 27. Bibl. Patrum Lugd. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 212. Græce & Lat. in auctario novissimo Combefisii T. 1. p. 335.

* Andreæ in Crisi, Cretensis sub Constantino Copronymo Iconomacho passi. Πολλὴ κατὰ τῶν τȣ̃ Χριστȣ̃ μαρτύρων. Græce MS. Lambec. VIII. p. 251. 259. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Latine apud Lipomann. T. 6. ad 19. Octobr. & Surium 17. Octobr.

Μέγα μὲν ὡς ἀληθῶς καὶ παντὸς ἄλλȣ. MS. in Bibl. Coisliniana p. 185.

Andreæ Ducis & misitum 2593. Martyrium. 19. August. Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς τȣ̃ ἀσεβεστάτȣ Μαξιμιανȣ̃ βασιλείας. MS. Lambec. VIII. p. 201. sq. Auctor incertus Metaphraste antiquior. Vide Bandurium p. 647. Latine apud Surium, 19. Augusti. Epitome incipit: ὁ ἅγιος Μεγαλομάρτυς Ἀνδρέας. Lambec. VIII. p. 201.

An-

a) Alios S. Andreæ Apostoli Encomiastas retuli in Codice Apocrypho Novi Test. p. 757. seq. Vide etiam Combefisii Bibl. Concionatoriam T. VI. pag. 1.-60. Passio quæ à presbyteris & Diaconis Achajæ scripta fertur, exstat latine apud Surium 30. Nov. & Lipomannum. Incipit: *Passionem S. Apostoli Andreæ, quam oculis nostris vidimus.*

Andreæ Scythæ (Sec. IX.) σαλȣ̃. b) Βίον τινὸς ἐναρέτȣ ἀνδρός. Auctor Nicephorus CPol. Exstat Græce & Latine cum Janningi versione in Actis Sanctorum T. 6. Maji. MS. Lambec. VIII. p. 377. seq.

Alius *Andreas de Chio* cujus martyrium A. C. 1565. peractum descripsit Gregorius Trapezuntius apud Surium 29. Maji. alis *Andreas* Calybites. Hist. Miscell. XXII. 30.

* Andronici & conjugis Athanasiæ. ἐν ταῖς ἡμέραις θεοδοσίȣ τȣ̃ μεγάλȣ. MS. Græcè Lambec. VIII. p. 93. IV. p. 184. 268. Latine apud Surium 27. Febr.

* Andronici: Vide infra in Probo.

* Anecti Corinthii, infra in Codrato.

Anempodisti Martyris. Vide supra, in Acyndino.

Aniceti. Vide Photii.

In Angelos Seraphim. μόλις ποτὲ τὸ κατὰ. Io. Chrysostomi T. V. Savil. p. 155. MS. Bibl. Coislin. p. 212.

In Angelorum Congregationem. (6. Sept.) καὶ τȣ̃το τῆς ἄκρας ἀγαθότητος γνώρισμα. Joannis Euchaitensium Episcopi.

Ἀγγέλȣς ἐγκωμιάζειν χρή. Io. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 997.

Οὐκ εἰκῆ τȣ̀ς Ἀγγέλȣς ἐγκωμιάζομεν. Incerti. Lambec. VIII. p. 257.

In Annam S. Mariæ Genitricem. Infra, in Joachim.

In conceptionem S. Annæ. Οὐδὲν ἡδύτερον ἢ περιχαρέστερον. Georgii Nicomediensis. Andreæ Cretensi tribuitur in Codice Bibl. Coislin. p. 195.

In Annam Prophetissam. Infra in Simeon.

* Anthimi Episcopi Nicomediensis. τίς οὐκ οἶδε τ Νικομήδȣς. Græce MS. Lambec. VIII. p. 235. atque editum T. 3. Act. Sanctor. XXVIII. Aprilis p. LX. è MS. Regis Galliæ. Et Latine pag. 483. & apud Lipomann. T. 6. ad 3. Sept. & Surium 27. April.

Anthusæ. Ἦν τις ἐπίσκοπος ἅγιος. MS. in Codice noni sæculi. Vide infra in Athanasio.

Antipæ, Pergami Episcopi. Διωγμȣ̃ κινηθέντος ὑπὸ Δομετιανȣ̃. Græce e MS. Vaticano T. 2. Act. Sanctor. Aprilis pag. 965. & Latine p. 4. atque apud Surium 11. April. qui Metaphrastæ tribuit.

Antonii

b) Confer Rev. Urbani Godofredi Siberi diss. de moris & salis propter CHristum ad I. Cor. III. 18. Lips. 1718. 4. §. 36.

Antonii Monachi Vita. ἀγαθὴν ἅμιλλαν ἀνεςήσασθε. Auctor S. Athanasius. Vide Tillemont. T. 7. memor. p. 101. seq. & quæ dixi lib. V. hujus Bibl. cap. 2. p. 302. seq. Aliam ejus vitam MS Græce scriptam à Belisario Donato citat Cangius appendice ad glossarium Græcum.

Antonii junioris, Monachi S. Sabæ deinde Eremitæ, tempore Tarasii Patriarchæ CPol. 3. Id. Nov. Ἀντώνιος ὁ μέγας ὁ τῆς ἐρήμου. MS. Lambec. VIII. p. 302. qui auctorem σύγχρονον asse contendit ex verbis ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος, sed quæ etiam de antiquioribus solent usurpari.

Antonii Cauleæ Patriarchæ CPol. Εἰ δὲ καὶ θνητὴν φύσιν ὁ χρόνος. Auctor Niceph. Gregoras.

Alia quæ Latine apud Surium & Bollandum 12. Febr. *fieri ergo non poterat.* Græce MS. Lambec. VIII. p. 83. sq. auctor Nicephorus Philosophus & Rhetor, Gregorâ longe antiquior & circa A. C. 900. clarus. Incipit: οὐκ ἦν ἄρα τῶν προλαβόντων καλῶν.

Anysiæ Thessalonicensis. Οὐδὲν ἀρετῆς τιμιώτερον. Philothei Patriarchæ CPol.

* *Tempore Tyranni Maximiani puella quædam.* Latine apud Lipomann. T. 5. Surium 30. Dec.

* Aphthonii. supra in Acyndino.

* Apollinariæ. Latine apud Surium 4. Januar. sub Metaphrastæ nomine. Ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ εὐσεβεστάτου Ἀνθεμίου Cod. 148. Barocc.

* Apollonii. Infra, Thyrsi.

In SS. Apostolos. ἐδόκει μοι λέγειν τι περὶ τῶν Ἀποσ. Maximi Planudæ.
Τί καλὴ Ἐκκλησίας ἡ τάξις. Nicetæ Rhetoris.

Εἰκότως καὶ σήμερον. Io. Chrysostomi, T. V. Savil. p. 995. Latine apud Surium 30. Jul.
Τί λαμπρὰ καὶ διαυγής. Nicetæ Episcopi Paphlagoniæ.

Aquilinæ. Τῆς τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οὐρανόθεν. Auctor incertus. Latine dedere Lipomannus T. 7. & Surius 13. Junii. Græce è MS. Vaticano cum versione Sirleti T. 2. Act. Sanctor. Junii p. 673.

* Arcadii. Vide in Xenophonte. Alius Arcadius Martyr de quo Zenonis Veronensis sermo àpud Surium 12. Jan.

In Archangelos & Angelos. τὸν μὲν λόγον ἡ προθυμία κινεῖ. Mich. Syncelli. Græce & Lat. in T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 1525.

In miracula Michaëlis Archangeli. Σκοπὸς μὲν καὶ τέλος. Mich. Pſelli.

In SS. Archangelos ταξιάρχας, Michaëlem, Raphaëlem & Gabrielem. Ἀγγελικῆς πανηγύρεως. Auctor Procopius Diaconus & Chartophylax. Aliud: τὸ ςόμα μου ἤνοιξα καὶ εἵλκυσα πνεῦμα. MS. in Bibl. Coislin. p. 212. Michaëlis Monachi, ſyncelli magnæ Eccleſiæ.

'Αρχαγγέλου πανήγυρις καὶ τῶν πιςῶν ἅπας. Auctoris incerti.

Μιχαὴλ ἐπαινῶν, τὸν Γαβριὴλ ἐπαινέσομαι. Nicetæ. Edidit Græce & Latine Petrus Poſſinus S. I. Toloſæ 1637. 8.

Ἤδη μοι τῷ πρὸς τὰς οὐρανίας δυνάμεις φίλτρῳ. Macarii Chryſocephali.

In Archangelum Michaëlem. (8. Nov.) Μιχαὴλ ὁ τῶν 'Αρχαγγέλων ἀρχιςράτηγος. Chryſippi, presbyteri Hieroſol. & Chartophylacis S. Reſurrectionis.

Μεγάλαι καὶ πολλαὶ καὶ ποικίλαι τῆς ἀσωμάτου. Pantaleonis diaconi & Chartophylacis magnæ Eccleſiæ. MS. in Bibl. Coislin. p. 211. ſq.

Ὁ τῶν ἁγίων πνευμάτων Κύριος. Ejusdem Pantaleonis c)

Ὁ τῶν ἀΰλων πνευμάτων Κύριος. Ejusdem. Latine apud Surium 29. Sept.

Ὁ χρεωςῶν πάντοτε. Germani Patriarchæ CPol.

In Archangelum Michaëlem & novem angelorum ordines. Ἀρίςη μὲν καὶ ἡ τῶν ὁρωμένων εὐπρέπεια. Macarii Chryſocephali.

* De Archangeli Michaëlis miraculo in urbe Chonis patrato. καὶ τὸ περὶ τῶν ἄλλων ἁγίων διεξιέναι. Latine apud Surium 29. Sept. & Lipomann. T. 6. ad 5. Sept. MS. Græce Lambec. VIII. p. 236. 287. ſq.

Ἡ ἀρχὴ τῶν ἰαμάτων καὶ δωρεῶν. Archippi Eremitæ ac paramonarii. MS. Lambec. IV. p. 129. VIII. p. 379.

Θαυμάσια τὰ ἔργα σου Κύριε. Siſinnii ArchiEp CPol..

Plura in SS. Archangelos, Angelosque Combefiſius in Bibl. Concionatoria T. VIII. p. 195. ſeq.

Miracula Michaëlis, Gabrielis & Raphaëlis. Μεγάλαι τε καὶ πολλαὶ καὶ ποικίλαι. Pantaleonis Diaconi & Chartophylacis. Citat Meurſius in gloſſario. Latine apud Surium 29. Sept.

H Πολ-

c) Hanc Homiliam cum verſione & notis, atque prolegom. de ſcriptis Pantaleonis edere promiſit V. C. Henr. Leonhardus Schurzfleiſchius. N. Bücherſaal XVIII. p. 452.

Πολλαὶ καὶ μεγάλαι τῆς ἀσωμάτȣ. Michaëlis Synadorum Episcopi.

Revelatio S. Archippi προσμοναρίȣ S. Michaëlis ἡ ἀρχὴ τῶν ἰαμάτων καὶ δωρεῶν MS. Bibl. Coislin. p. 195.

* Arestæ. βασιλεύοντος Διοκλητιανȣ. Latine apud Surium 9. Nov. &apud Lipomann. ac Græcè MS. Lambec. T. 8. p. 267. sed Ὀρέστης ibi vocatur hic martyr, (non Ἀρέστης) Tyanæ in Cappadocia passus.

* Arethæ & sociorum. Ἔτος μὲν ἤδη πέμπτον ἐνειστήκει τῷ εὐσεβεῖ Ἰȣστίνῳ. Græce MS. Lambec. V. p. 130. 132. seq. VIII. p. 254. 260. 262. Bibl. Coislin. p. 185. 211. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 24. Octob.

Aliud auctore incerto. (Nonnoso fortasse.) Ἔτȣς πέμπτȣ τῆς βασιλείας Ἰȣστίνȣ. MS. Lambec. VIII. p. 387.

Arsenii Anachoretæ, defuncti circa A. C. 445. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς ὁ Θεὸς ἀγαθός. Auctor incertus. Julium Metaphrasten in Arsenii vita citat Meursius d) in glossar. Nescio sitne eadem quam Latine dat Lipomannus T. 6. ad 8. Maj. & Surius ad 19. Julii. Incipit: *Non solum res gestæ virorum bonorum.* Vide Tillemont T. 14. memor. p. 676. sqq.

* Artemii. Μετὰ τὴν τȣ Κυρίȣ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν εἰς ȣρανὸν ἀνάληψιν. Latine apud Lipomann. T. 6. & Surium ad 20. Octobr. Græcè MS. Lambec. VIII. p. 252. 259. 262. Bibl. Coislin. p. 211.

Artemii ejusdem, Martyris. Τὰ τȣ μεγάλȣ καὶ ἐνδόξȣ μάρτυρος. Auctor Joannes Monachus, è Philostorgio & aliis. Artemii Martyris qui tempore Juliani ab Alexandrinis occisus est, acta minime contemnenda esse notavit Valesius ad Sozomeni IV. 30. Vide & Tillemont T. 7. memor. p. 730. 731.

Athanasiæ supra, Andronici.

* Athanasiæ Æginensis. *Apostoli Pauli præceptum est.* Latinè apud Surium 14. August.

* Athanasii Alex. Πολλοὶ μὲν τῶν ἁγίων. Græce & Lat. in edit. Operum Magni Athanasii.

Ἀθανάσιον ἐπαινῶν ἀρετὴν ἐπαινέσομαι. Greg. Nazianzeni Orat. XXI.

Aliud incerto auctore: ἄλλοι μὲν μακαρίων ἀνδρῶν. Latine apud Surium 2. Maji, & Græce ac Lat. ad calcem Opp. Athanasii.

Plura

d) Julius Metaphrastes laudatur à Meursio in πάπας & σπαθάριος.

Plura in S. Athanaſium Combefiſius T.6. Bibl. Concionatoriæ T. VI. p.500-530. Vide & Photium Cod. 258. & ſupra in Anaſtaſio. Et quæ Tomo V. hujus Bibl. p.297.

Athanaſii Patriarchæ CPol. Vide Allat. de conſenſu pag.759. & ad Acropolitam p. 231.

Athanaſii Athoniti ſive in monte Atho. ἦτος ὁ περιφανὴς τῆς οἰκουμένης ἀστήρ. Bibl. Coisliniana p. 274.

Athanaſii Epiſcopi Tarſenſis 24. Auguſt. qui S. Anthuſam & ſervos ejus Neophytum & Chareſimum baptizavit Valeriani Imp. temporibus. Ἦν τις ἐπίσκοπος ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. MS. Lambec. VIII. p.209. Auctor incertus, Metaphraſte antiqvior, in codice noni ſæculi. Vide Bandurium p. 648.

* Athenogenis. *Tempore Diocletiani Imp.* Latine in T. VI. Lipomanni & apud Surium ad 17. Jul.

Avtonomi Epiſcopi. Τῆς ἴσης ἀτοπίας νομίζω. Inter Metaphraſtæ genuinas recenſetur ab Allatio pag. 129. de Simeonum ſcriptis. & à Lipomanno latine edita T. 6. & Surio ad 12. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 239. Sed multo antiqvioris eſſe auctoris demonſtrat idem Allatius p. 42. & 111.

Auxentii. Ἀρχὴ μὲν ἡμῖν τῆς πρὸς τὸ ἀγαθὸν τοῦ παλαιοῦ πτώματος. Auctor Mich. Pſellus. Vide & infra, in Euſtratio.

Auxentii presbyteri & Abbatis Bithyni A. 470. Τῶν ἀρχαιοτέρων πατέρων. Græce MS. Lambec. VIII. p. 84. ſeq. Latine apud Sur. & Bollandum 14. Febr. Vide & Tillemont T.16. p. 58. ſq. 738. ſq.

Auxibii Epiſcopi Soliorum in Cypro, quem Marci Evangeliſtæ ajunt fuiſſe diſcipulum. Βούλομαι διηγήσασθαι ὑμῖν. MS. Græce Lambec. VIII. p. 87. Vide Surium & Bollandum 19. Febr. ubi Latine.

* Babylæ Epiſcopi Antiocheni de quo Philoſtorgius VII. 8. & Svidas in Βαβ. Νουμεριανοῦ τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα. Græce MS. Lambec. VIII. p. 235. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 4. Sept.

Ἐγὼ μὲν ἐβουλόμην. Jo. Chryſoſtomus. T. V. Savil. p. 438.

Ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. idem Chryſoſt. ibid. p. 442. Nonnulla è Chryſoſtomo etiam Latine Surius ad 24. Januar.

* Bacchii. infra, Sergii.

Bacchii junioris ſub Conſtantino & Irene, Agarenico mucrone ſublati.

οἱ τῶν ἱππικῶν ἀγώνων. Græce & Lat. cum Combefisii versione ac notis, in ejus lecta Triade Martyrum CHristi, Paris. 1666. 8. p. 61.

Bademi Archimandritæ in Perside circa A. C. 376. ἐν τῷ καιρῷ τῆς τελειώσεως τῶν τεσσαράκοντα. Græcè è MS. Bibl. Cryptæ ferratæ in Actis Sanctor. T. 1. April. IX. p. LXXXV. Latine p. 825.

Brachisii, infra in Jona.

* Barbaræ. Μαξιμιανὸς ὁ βασιλεὺς πολλὴν περὶ τῶν εἰδώλων πλάνην. Latine apud Surium 4. Dec. & Lipomannum.

Ἐπειδὴ ἡ τῆς μάρτυρος πανσεβάσμιος μνήμη. Auctor Georgius Grammaticus.

Ἐπειδὴ μάρτυρος σήμερον ἐπέστη πανήγυρις. Auctor Arsenius Corcyrensis.

Ἔστι μὲν τοῖς οὐκ ἀξίοις ἐπισφαλές. Auctor Georgius Grammaticus.

Μαξιμιανῷ τῷ δυσσεβεῖ βασιλεῖ πολλὴν περὶ τὴν τῶν εἰδώλων. MS. in Bibl. Coislin. p. 212.

Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους βασιλεύοντος Μαξιμιανοῦ. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 302.

Ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις βασιλεύοντος Μαξιμιανοῦ. MS. Lambec. VIII. p. 382.

Ὑπέρκειται μὲν ὁμολογουμένως. Auctor Joannes Damascenus Presbyter. T. 2. edit. V. C. Mich. le Quien p. 895. Græce & Lat. è MS. Reg. Idem dederat Latine in Bibl. Concionatoria Combefisius ad IV. Decembris.

Confer quæ in S. Barbaram exhibet idem Combefisius T. VI. Bibl. Concionatoriæ p. 71. seq. & ex Damasceno atque Arsenio à Petro Galesinio collecta Surius 4. Dec.

Baripsabæ, qvem ajunt sangvinem è latere CHristi effusum cucurbita excepisse. Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα. Auctor incertus.

Barlaami, Cæsareæ in Cappadocia. XVI. Nov. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν πολλῶν συναρπαζομένων. MS. Lambec. VIII. p. 277.

In S. Barlaamum, πρότερον μὲν τῶν ἁγίων οἱ θάνατοι κοπετοῖς ἐκοσμοῦντο καὶ δάκρυσι. MS. Lambec. VIII. p. 277. Bibl. Coislin. p. 211. auctor S. Basilius Cæsarensis, in cujus operibus exstat Græce & Latine T. 1. p. 512. Latine apud Surium 19. Nov. Meminit Svidas in Βασίλειος.

Συνεκάλεσεν ἡμᾶς. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 493. & in edit. nova Montfauconiana T. 2. p. 681.

Histo-

Historia de S. Barlaamo Eremita & Joasapho Rege Indiæ. ὅσοι πνεύματι Θεοῦ ἄγονται. Auctor fertur Jo. Damascenus, inter cujus opera Latine sæpius prodiit. Ex Billii versione apud Surium T. 7. ad 27. Novembr. De MSS. Græcis Vindobonensibus vide Lambecium VIII. p. 289. seq. 293. 294. Mich. le Qvien V. C. illam in primis duobus Damasceni operum tomis qui hactenus exstant, omisit. Vide quæ dixi Volumine VIII. hujus Bibl. p. 817. seq.

Barnabæ Apostoli. Μεγίστην λόγων ὑπόθεσιν προέθετο. Auctor Alexander Monachus. Latine apud Surium 11. Jun. Confer Combefisii Bibliothecam Concionatoriam T. VII. pag. 1. seq. Papebrochium T. 2. Act. Sanctor. ad XI. Junii, & qvæ pridem notavi in Codice Apocrypho Novi Test. p. 781. seq. ubi & de aliis Barnabæ Actis Apocryphis, à Johanne Marco ut ajunt scriptis, & à Beda Latine versis. vide & Tillemont T. 1. p. 434. sqq. edit. Paris.

Bartholomæi Apostoli. Θερμὸς ὁ πόθος, ἀλλ' ἀδρανὴς ὁ νοῦς. Nicetæ Rhetoris. Græce & Latine edidit Combefisius in Auctario noviss. T. 1. pag. 392. Vide & ejus Bibl. concionator. T. 7. pag. 749. seq. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 406.

Theodori Studitæ sermo de S. Bartholomæo Latine, fortasse ab Anastasio Bibliothecario. *T. 3. spicilegii Dacheriani.*

Ὁ τὸν παρόντα συγκεκροτηκὼς σύλλογον. Latine apud Surium 21. August. Josephi humilis & minimi (Bryennii.)

Ὡς θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, de translatione reliquiarum S. Bartholomæi Apostoli, incerto Auctore ex Græcorum Menæis Græce & Latine edita narratio à Combefisio, in Auctario laudato pag. 399. Latine T. 27. Bibl. Patrum p. 409. Consulendus quoque de Bartholomæo Tillemontius T. 1. memor. p. 381. seq. & 649. ubi de Historia Martyrii quam laudat Gregorius Turonensis lib. 1. c. 34. de miraculis Martyrum.

Basilei Episcopi Amasiæ. Ἐγένετο μετὰ τὸ πατάξαι Κύριον. Latine apud Surium 26. Aprilis sub nomine Johannis presbyteri Nicomediæ. Laudat aliam διήγησιν Eustratius CPol. presb. in libro contra Psychopannychitas. c. 20. confer Tillemont T. V. memor p. 515. 785. sqq.

* Basilei ejusdem, Martyris Nicomediensis circa A. C. 322. οἱ τὸ ἐπίγειον κράτος λαχόντες. Græcè è MS. Cardinalis Sfortiæ, in Actis Sanctor. T. 3. April. pag. LVI. Latine pag. 416.

Basilissæ Martyris. Infra in Juliano.

Basilii presbyteri Ancyrani. Ἦν ἔτος ὁ Βασίλειος κατηχῶν πάντα ἄνθρωπον περὶ τῆς ἀληθείας τῆς εἰς ΧΡιστόν. Auctor incertus. Græcè è MS. Vaticano in calce T. 3. Act. Sanctor. ad 22. Martii, & Latine p. 380. Vide Tillemont. T. 7. memor. p. 728. seq.

In Basilium Magnum, Cæsareensem. Ἀγαπητοὶ, οὐκ ἦν ἀπεικὸς εὐγνώμονας. auctor fertur S. Amphilochius, Iconiensis Episcopus. Exstat ex veteri b) interpolatâ apud Surium 1. Jan. & ex Cardinalis Diaconi *Ursi* versione, in vitis Patrum Rosweidi. Latine ex Combefisii versione cum notis Francisci Bäertii T. 2. Act. Sanctor. Junii p. 936. seq. Græce & Latine in Amphilochio Combefisii p. 155-225. integrius MS. Lambec. VIII. p. 366. vide eundem p. 382.

Ἔμελλεν ἄρα πολλὰς ἡμῖν ὑποθέσεις. Auctor Greg. Nazianzenus Orat. XX.

Καλὴν ἐπέθηκεν ὁ Θεὸς τὴν τάξιν, Auctor Greg. Nyssenus T. 2. pag. 911.

Simeonis Metaphrastæ in eundem Basilium habuit Græce Rosweidus.

Κλίνατέ μοι οὖς ἀδελφοὶ, καὶ διηγήσομαι. Ephræmi Syri. Exstat Græce in editione Ephraimi Oxoniensi p. 399. Latine vertit Gerhardus Vossius. Græce & Latine in Cotelerii monumentis Ecclesiæ Græcæ T. 3. p. 54.

In tres Hierarchas Basilium, Naz. & Chrysostomum. εἴπερ ἄλλο τι τοῖς λόγου θεραπευταῖς, Matthæi Camariotæ.

Πάλιν Ἰωάννης ὁ τὴν γλῶτταν χρυσοῦς. Joannis, Metropolitæ Euchaitorum.

Τρεῖς με πρὸς τριώνυμον παροτρύνουσι κίνησιν. Ejusdem.

Τοὺς διδασκάλους ἡμῶν ἐπαινέσωμεν. Philothei Patriarchæ CPol. Græce cum versione Jacobi Pontani, ad calcem Dioptræ Philippi solitarii, Ingolstad. 1604. 4. p. 359.

Vide & infra, in *JEsu Circumcisionem*, & Bibliothecam Concionatoriam Combefisii T. VII. p. 9. seq. & quæ jam notata sunt à me Volum VII. hujus Bibl. p. 558 & 505, & VIII. p. 61. seq.

Basilii junioris Ascetæ. Τῆς ἀκαταλήπτου Θεοῦ περὶ τὸ βρότειον γένος ὑπεραγάθου φιλανθρωπίας. MS. Lambec. VIII. p. 359. Auctor Gregorius Basilii discipulus. Seculo IX. sub Leone Philos.

Ὁ θειότατος καὶ προφητικώτατος Δαβίδ. Græce & Lat. in Actis Sanctor. T. 3. ad 26. April. auctor idem Gregorius qui bis vitam

b) *Eveimii*, cujus meminit Æneas Parisiensis contra Græcos qv. ...

tam Magistri sui scripsit. Posterior elaboratio MS. ad huc delitescit, Prior edita est.

Bassæ. Vide infra in Eustathio.

In S. Bassum Martyrem. ἔδει μὲν ἡμᾶς τοσαύτης λόγων πηγῆς. Io. Chrysostomi. e) T. V. edit. Ducæi p. 879. & T. II. edit. novæ p. 724.

In Bernicen & Prosdocen Martyres virgines. Οὔπω εἴκοσι ἡμέρας ἔχομεν. Io. Chrysostomi T. V. Savil. p. 473. & T. 2. edit. novæ p. 634. Πρώην ὑμῖν ἀγαπητοί. Ejusd. T. II. edit. novæ p. 646.

In Bethlehemiticos pueros, Τίς Θεὸς πλὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Cyri Germani.

Πάλιν ὁ τάλας ἐγώ. Johannis presbyteri & Monachi Euboeæ. Edidit sine auctoris nomine Heidelbergæ Georgius Remus. confer Cotelerium in Epist. Ignatii ad Philippenses T. 2. Patrum Apostol. p. 121. In MS. Bibl. Coislinianæ p. 213. incipit: πάλιν ὁ γέρων ἐγὼ πρὸς τὸ τῶν λόγων ἄγομαι.

De miraculo ad Blachernas facto. Οὐ πολιτικὸν τοῦ πολλοῦ ζητήματος. Michaëlis Pselli. Confer Cangium ad Alexiadem Annæ Comnenæ p. 389.

* Blasii Episcopi Sebasteni. Βλάσιος ὁ μάρτυς ἄξιος τοῦ τοιοῦδε τέλους.

Aliud: Βλάσιον τὸν μέγαν ἐν ἱεράρχαις καὶ μάρτυσι. Auctor Theodorus, Cizyci Metropolita.

Ἡνίκα ὁ καιρὸς τῶν εἰδώλων. MS. Lambec. VIII. p. 83. 380. 229. 230. qui Simeoni Metaphrastæ tribuit. Latine apud Surium 3. Febr. sub Metaphrastæ nomine.

* Bonifacii Martyris Romani. Καὶ τῶν ἄλλων μὲν τῶν Χριστοῦ μαρτύρων ἆθλα. Latine apud Surium V. Junii. Græce MS. in Bibl. Coislin. p. 213. Editum in Appendice T. 3. Act. Sanctor. ad 14. Maj. pag. 22. & Latine pag. 280. cum notis. Græce & Latine etiam Passio S. Bonifacii vulgata à Bigotio ad calcem Palladii de vita Chrysostomi. Latina incipit: *Temporibus Diocletiani quater.* Græca: ἦν τις ἐν τῇ Ῥώμῃ γυνὴ μεγάλη ὀνόματι Ἀγλαΐς. Paris. 1680. 4.

Aliud: Φιλάνθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός. Auctor incertus.

* S. Cæciliæ, Valeriani, Tiburtii & Maximi. *Servatoris nostri & Dei descensus.* Latine apud Surium 22. Nov. & Lipomannum T. 5.

Adversus Calendarum superstitionem. Δύο κατὰ ταυτὸν ἑορταί. Asterii Amaseni. Græce & Lat. T. 2. auctar. Ducæani p. 589. cum versione

e) Combefisius hanc homiliam ut ineditam vulgavit A. 1656.

ſione Philippi Rubenii Antw. 1615. 4. & T.1.auctarii novi Combefiſ. p. 66.

* Calliceladæ. Logothetam a) in Martyrio τȣ̃ Καλλικελάδȣ laudat Svidas in ἐξαπάτη.

Callinici Patriarchæ CPol. 24. Auguſt. Οὗτος ὁ μακάριος Καλλίνικος. MS. Lambec. VIII. p. 210.

* Callinici Cilicis. *Cum ſimulacrorum invaleſceret inſania.* Latine apud Surium & Lipomannum ad 29. Jul. T. 6. Vide & infra in Thyrſo.

Calliopii. Θεοκλεία τις γυνὴ εὐσεβής. Græcé è MS. Vaticano poſt T. I. Act. Sanctor. Aprilis p. LXXXIII. & Latine p. 660. Exſtat quoque Latine ſub Metaphraſtis nomine apud Surium ad 7. April.

* Calliſtrati & ſociorum. Τὴν τȣ̃ Χριςȣ̃ ποίμνην ὁσημέραι πληθύνεσθαι. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 27. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 245.

Calliſtrati Martyrium. Καλλίςρατος λέγει, μάθετε. MS. Bibl. Coislin. p. 414.

Capitolinæ & Erotidis 27. Octobr. πολλῶν καὶ μεγάλων καὶ καλλινίκων μαρτύρων. MS. in Bibl. Coisliniana p. 185. Codice XI. ſæculi.

* Carpi & Papyli, paſſorum ſub Decio. Μεμνῆσθαι τῶν ὑπὲρ Χριςȣ̃ παθόντων. Græce in Actis Sanctor. T. 2. Aprilis 13. p. 962. & Latine, Papebrochio interprete p. 120. Latine etiam apud Lipomannum T. 6. ad 13. Octobr. & Surium 13. April. MS. in Bibl. Coislin. p. 210. Vide & infra in Papylo.

Caſſiodoræ Martyris. Vide infra, in Senatore.

* Caſtalli, infra in Sebaſtiani.

* Caſtoris, infra in Sebaſtiani.

* Catharinæ. Βασιλεύοντος τȣ̃ ἀσεβεςάτȣ Μαξεντίȣ. Latine apud Lipomannum T. V. & Surium ad 25. Nov. Græce MS. Lambec. VIII. p. 226. 282. 340.

Aliud Martyrium S. Æcaterinæ. τῆς βασιλείας καὶ ῥήτορος. Ἔτȣς λέ βασιλεύοντος τȣ̃ ἀσεβȣ̃ς καὶ παρανόμȣ βασιλέως Μαξεντίȣ. Auctor Athanaſius ταχυγράφος, qvi ſe Catharinæ famulum fuiſſe profitetur. MS. Lambec. VIII. p. 388.

Aliud: Τȣ̃ παρανόμȣ καὶ ἀσεβεςάτȣ Μαξεντίȣ τυραννȣ̃ντος τὴν βασιλείαν. Auctor incertus.

* Celſi.

a) Solenne eſt Svidæ, Simeonem Metaphraſtam ſub Logothetæ nomine allegare.

* Celsi. Vide infra, Nazarii.

Ceryci & Julittæ Martyrum.

Ἡγεμονεύοντος Ἀλεξάνδρου ἐν πόλει Ἰκονίῳ. MS. in Bibl. Coisliniana p. 196.

Ἐπείπερ τῷ καλῷ σπέρματι εἴωθεν. Auctor Theodorus Episcopus.

Πευσαμένης τῆς σῆς τιμιότητος. Theodoro Iconii Episcopo Auctore Græce & Lat. cum notis Combefisii in triumphis selectis Martyrum p. 231. Paris. 1660. 8.

Ὥσπερ οὐκ ἔστι συνεχόμενον τῷ Κυρίῳ Ἰουδαῖον. Auctor Nicetas Rhetor. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 15. Julii. Surium 16. Junii.

Charalampii, Antiochiæ in Pisidia Martyris sub Septimio Severo. Βασιλεύοντος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Auctor Anonymus. MS. Lambec. VIII. p. 83. Latine ap. Bollandum 10. Febr. Jo. Davide Heuxtovio interprete.

Charissimi (Χαρησίμου) & Neophyti filiorum sive servorum S. Anthusæ. Κατὰ τὴν πλείωσιν τοῦ. Auctor incertus Metaphraste antiqvior. Vide Bandurium pag. 648.

* Charitinæ. Ἐκράτει ποτὲ τὰ τῆς ἀσεβείας. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 5. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 223. 248. 257. 262. Bibl. Coislin. p. 210.

* Charitonis Confessoris, Iconiensis Lycaonii, sub Aureliano Imp. Πολλοὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ἐν καὶ ὡς Θεῷ φίλον. MS. Græce T. VIII. Lambec. p. 245. Latine apud Surium 28. Sept. & Lipomann. T. 6. Vide & infra, Justini.

Chioniæ. supra in Agape.

CHRISTI, vide infra, JESU.

Chrysanthi & Dariæ. Τὴν ἱστορίαν τῆς ἀθλήσεως τῶν προγεγονότων. Auctor Varinus & Armenius coævus. Vide Allatium pag. 110. de Simeonibus. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 185. Latine apud Surium 25. Octobr.

Jo. Chrysostomi Vita. Πάντες οἱ παλαιοὶ ἱστοριογράφοι. Auctor Georgius ArchiEpiscopus Alex. Græce T. 8. Savil. p. 157. - 265. Et cum Godfr. Tilemanni versione A. 1559. edita, Græce & Latine in Chrysostomi editionibus. MS. Lambec. VIII. p. 272. Meminit Photius Cod. 96.

Alia, antiqviore scriptore, Palladio Helenopolitano. Τῶν τοῦ Θεοῦ δωρημάτων.

μάτων. Græce & Latine edidit Emericus Bigotius. Parif. 1680. 4. Latine Ambrofius Camaldulenfis Venet. 1533. 8. Vide quæ fupra, hoc Volumine p. 8. feq.

In Jo. Chryfoftomum: *ἀγαπητοὶ, ἀψευδὴς ὁ Θεός*. Theodori, Epifcopi Trimithuntis. MS. in Bibl. Coislin. p. 195.

Certe gratias DEO fratres. Procli CPol. Latine inter ejus opufcula pag. 164. edit. Elmenhorftianæ: & in Combefifii Auctario novo T. I. p. 466. & in Proclo Vinc. Riccardi.

Catalogum Viginti fcriptorum ex quibus Chryfoftomi vitam tradidit Anonymus, vide apud Savilium T. 8. edit. Chryfoft. p. 293. Lambecium VIII. p. 299. fq.

Thedoriti *λόγους* quinque in Chryfoftomum refert Photius Cod. 273. Confer Jo. Garnerii auctarium Theodoriti p. 30. feq.

Epitome vitæ: *Hic Sanctus erat quidem genere Antiochenus*. Latine apud Surium 27. Januar. *τὸ μὲν γένος Ἀντιοχεὺς ἦν ὁ ἅγιος*. MS. Bibl. Coislinian. p. 196.

Ἀγαθὸν ὡς ὄντως καὶ δίκαιον. Auctoris incerti qui poft Conftantinum Porphyrog. fcripfit. E MS. Græco Mich. Sophiani (de quo Lambecius VIII. p. 301.) edidit. Savilius T. 8. p. 293-371.

Ἀρετὴν ἀνδρὸς ἐπαινεῖν κελευόμενον. Leonis Imp. Latine ex Herveti verfione apud Lipomannum T. 5. ad 13. Nov. & apud Surium 27. Jan. Græce T. 8. Savilii p. 267-290.

Ἔδει μὲν, ἔδει ὦ Ἰωάννη πάγχρυσε τοὺς τῶν σῶν ἐγκωμίων. Jo. Damafceni. è MS. Telleriano Græce & Lat. T. 2. edit. Mich. le Quien p. 886.

* Vita & res geftæ Joannis Chryfoftomi. *Καὶ πάντων μὲν τῶν κατὰ Θεὸν πολιτευσαμένων ὁ βίος τοῖς εὐσεβέσιν ὠφελιμώτατος*. Latine Herveto interprete apud Lipomannum T. 5. ad 13. Nov. & Surium 27. Jan. Græce in Chryfoftomo Savilii T. 8. p. 373. 428. è duobus MSS. Bibl. Regis Galliæ. De MS. Vindobonenfi vide Lambecium T. VIII. p. 297. fq.

* De transportatione reliqviarum S. Joannis Chryfoftomi. *ἀλλὰ πῶς ἄν τις ἡμᾶς ἀπαλλάξει αἰτίας καὶ μώμων*.

Aliud auctore Conftantino Porphyrog. *Τί τερπνότερον τοῦ νῦν ὁρωμένου θεάματος;*

Aliud

Aliud Auctore incerto: ἧκεν ἡμῖν ἡ λαμπρά.

In restitutionem reliqviarum ejusdem. ἥκουσαι πάντως ἡμῖν, ὦ φιλόχριστος πανήγυρις. Cosmæ Vestitoris. Plura huc spectantia notavi Volum. VII. hujus Bibl. p. 555. seq.

* Claudii. infra in Sebastiano.

S. Clementis Papæ. Τρίτος ἀπὸ Πέτρου τοῦ κορυφαίου. Auctor fere σύγχρονος, si credimus Allatio pag. 112. de Simeon. Cotelerius Græce & Latine edidit in Patribus Apostolicis hoc initio: Τρίτον τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας προέστη. è MS. Bibl. Regiæ.

* *Trajani Imperatoris tempore.* Latine Lipomannus. T. 5. & Surius ad 23. Nov.

In S. Clementem. Ἀθλητικοὺς ἀγῶνας εὐφημεῖν θέλων. Auctor Leo Imp.

De miraculis S. Clementis. Ἐξελθόντος Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου τῆς Γαλιλαίας· Auctor Ephræmius Chersonis.

De miraculo S. Clementis in puerum. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. & aliud: Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Auctor idem. Latine apud Surium 23. Nov. Hoc posterius è MS. Reg. descripsit & Gr. Lat. cum notis edidit in Patribus Apostolicis laudatus Cotelerius.

* Clementis Ancyrani Martyrium. Μετὰ διακοσιοστὸν καὶ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναλήψεως. Latine apud Surium & cum notis apud Bollandum ad 23. Janur. T. 2.

Clementis Ancyrani & Agathangeli. οὗτος ὁ μακάριος Κλήμης ἦν ἐκ πόλεως. MS. Bibl Coislin p. 414.

Clementis Bulgarorum Episcopi. citat Allatius p. 259. contra Creyghtonum, seq.

Codrati Corinthii Martyris. Ἐμοὶ δὲ τὸν τοῦ μεγάλου μάρτυρος Κοδράτου. Auctor Nicephorus Gregoras.

* Codrati, Cypriani, Dionysii, Anecti, Pauli & Crescentis Corinthiorum Martyrum. *Omnes quidem sanctorum celebritates.* Latine apud Surium 10. Martii.

In Cœcum à nativitate. Τοῖς φιλοῦσι τὸν Κύριον, ἑορτῆς οὐ λείπει καιρός. Leontii Presbyteri CPol.

Ἠκούσαμεν ἀρτίως τοῦ υἱοῦ τῆς βροντῆς. Asterii Amaseni. Græce & Lat. T. I. Auctarii novi Combefis. p. 106.

Πυλυσπέδαςόν ἐςι πᾶσιν ἀνθρώποις. Athanasii Alex. T. 3. Opp. edit. novæ p. 427. cum versione Holstenii.

In S. Cœnam Domini. τί περπνότερον ἢ τί ἡδύτερον τοῖς φιλοθέοις. Theophili ArchiEpiscopi Alex. Confer, *in sanctam Quintam.*

Cononis. Ἔτι κρατήσαντος τὸ βασίλειον Αὐρηλιανȣ̃. Græce & Latine in Actis Sanctor. T. 7. ad 29. Maji p. 5.

In Constantinum Magnum. Τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ἐνταῦθα σπȣδῆς. Nicephori Gregoræ. MS. Lambec. VIII. p. 65.

In Constantinum M. & CCCXVIII. Patres Nicænos. Ἐννεκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς Διοκλητιανȣ̃ βασιλείας. Anonymi Bibl. Coislinian. p. 182.

Πείθεσθαι τοῖς ἡγȣμένοις, ἐκ τῆς Ἀποςολικῆς ἐπιτραπεὶς παραινέσεως, ὦ Θεόφιλε. Gregorii Presbyteri Cæsareæ Cappadociæ. Vide infra, in Nicænos Patres.

* Cornelii Centurionis. Μετὰ τὴν σωτήριον ἐπὶ γῆς τȣ̃ Λόγȣ ἐπιδημίαν. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 13. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 240.

* Cosmæ Martyris. Vide mox in Cosma & Damiano.

Cosmæ Melodi. Τιμᾶν ἐςὶν ἄξιον τȣ̀ς ἐφευρηκότας τὰ κάλλιςα, Auctor incertus.

* Cosmæ & Damiani SS. Anargyrorum in Asia. Ἄρτι τῆς εὐσεβείας. Cal. Novembr. (*Rom.* Cal. Julii. *Arab.* 17. Octobr.)

* Τῇ θαυμαςῇ δυάδι τῶν σοφῶν ἀναργύρων. *As.*

Ἀςέρες μὲν αἰσθητοὶ τῷ ςερεώματι προδεικνύμενοι. Auctor Petrus Episcopus Argivorum. *As.*

Μετὰ τὴν κατὰ σάρκα τȣ̃ Δεσπότȣ ἡμῶν Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃ ἐπὶ γῆν ἔλλαμψιν. Auctor incertus. editus Gr. Lat. à Wagnereccio p. 230. *Rom.*

Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σȣ, Κύριε τῶν δυνάμεων. Auctor Nicetas Philosophus, servus JEsu CHristi. id. p. 26. *As.*

Πάρεςιν ἡμῖν ἑορτὴ σήμερον ὥσπερ ἀςέρος ἐπιτολή. Auctor incertus. id. p. 66. *As.*

Χάρις καὶ δωρεὰ ἰαμάτων. Auct. Metaphraste antiquior. id. p. 61. *As.*

Διοκλητιανȣ̃ καὶ Μαξιμιανȣ̃ τῶν δυσσεβῶν. id. p. 278. *Arab.*

Τὰς μεγάλας τῶν μεγάλων. id. p. 518. *Arab.*

Τȣ̃ Κυρίȣ ἡμῶν Ἰησȣ̃ Χριςȣ̃ βασιλεύοντος, πᾶσα πλάνη καὶ δαιμονικὴ λατρεία ἐλύθη. *As.* Auctor itidem incertus. MS. Lambec. VIII. p. 381. 394. Coislin. p. 195. & Cod. Barocc. 148.

Τὴν

Τὴν σὴν, ὦ τῶν καλῶν ἐραστὰ, θαυμάζειν. Auctor Georgius Metropolita Nicomed. Græce & Lat. T. 1. auctarii novi Combefis. p. 1191. & Wagnerecc. p. 170. *Af.*

Ἡ σεπτὴ καὶ μεγαλόδωρος τῶν ἁγίων αὕτη σκηνή. Auctor incertus. id. p. 302. *Arab.*

Decet ut omnium sanctorum. Latine apud Surium 27. Sept. *Af.* Confer Lambecium T. VIII. p. 263. seq. & quæ in hos Sanctos Combefisius Bibl. Concionator. T. VIII. pag. 187. seq. necnon Syntagma Historicum veterum Græciæ monimentorum de SS. anargyris Cosma & Damiano, ab Allatio Roma transmissum, cum versione Sim. Wagnereccii & Reinholdi Dehnii, notisque. Vindobonæ 1660. 4. De cætero parum videtur credibile quod in Menæis 27. Octobr. traditur, tria fuisse paria Martyrum hisce nominbus, unum Arabum, alterum in Asia, tertium Romæ. Distinxi tamen his notis: *Af. Rom. Arab.*

* Crescentis Corinthii. supra in Codrato.

In Crucem JESU Salvatoris nostri. Vide infra, JESU.

* Decem Martyrum Sanctorum in Creta Insula. Ἄλλος μὲν ἄλλο τι τῆς θρυλλουμένης διεξιέτω Κρήτης. Latine apud Surium 23. Dec. & Lipomannum.

* Cypriani Corinthii. Vide supra in Codrato.

Cypriani Carthagin. Μικροῦ Κυπριανὸς διέφυγεν. Greg. Nazianzenus Orat. XVIII.

* Cypriani Antiocheni & Justinæ. 2. Octobr. Πολλὰ καὶ μεγάλα μετὰ τὴν Ἀντιόχου θαυμάζειν παρακαλοῦσιν. Latine apud Lipomannum, T. 6. ad 2. Octob. & Surium 26. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 247. 257. 262. Bibl. Coislin. p. 210.

Aliud de iisdem, incerto auctore: Ὅσοι τοῖς τοῦ Χριστοῦ μυστηρίοις προκόπτετε, τοῖς ἐμοῖς δάκρυσιν ἐπιβλέψατε.

* Cyriaci anachoretæ, Lauræ S. Sabæ A. C. 557. defuncti. Τοὺς εὐλογοῦντάς σε. Græce MS. Lambec. VIII. p. 245. Latine apud Lipomann. T. 6. & Surium 29. Sept. Græce ex tribus MSS. Colbertinis in Analectis Græcis per Monachos Benedictionos Paris. post Monumenta Cotelerii editis pag. 100-127. cum versione Antonii Pouget, Monachi Benedictini. Paris. 1692. 4.

Cyriaci ejusdem. Τοῦ ἀναχωρητοῦ, τοῦ πάντων ἀναχωρητῶν ἀρίστου Κυριακοῦ. Auctor incertus.

Cyriacæ. Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. MS. Bibl. Coislin. pag. 196.

Cyrilli Martyris, Cretensium Episcopi. Ὡς ἂν μὴ τὸν λόγον ἀνήρμοστον πρὸς τὴν διήγησιν ἐσόμενον. Auctor incertus qvi Cretensem se innuit.

Cyri & Joannis Anargyrorum & Thavmaturgorum Martyrum. ἄλλος μὲν ἄλλως τοὺς ἁγίους τιμήτωσαν. Auctor Sophronius Monachus Sophista Monasterii S. Theodosii in eremo prope Sanctam Civitatem, postea ArchiEpiscopus Hierosol. Præmittitur προθεωρία cujus initium: ὀφθαλμῶν ἀῤῥωστίας. Hujus, ut notat Allatius, mentio in septima Synodo, Actione IV. Citatur ab eodem Allatio contra Creyghtonum p. 517. seq.

* *Cyrus ille clara stella Martyrum.* Latine apud Surium 31. Januar.

Dadæ. infra in Maximo.

Dalmatii Monachi, (3. Aug.) qvi Theodosio Imperante & Concilii Ephesini (cujus ad eum Epistolæ exstant,) tempore claruit Vita Græce è noni sæculi Codice a) MS. Bibliothecæ S. Germani à Pratis, cum latina versione Anselmi Bandurii, in ejus notis ad Imperium Orientale pag. 697.-710. Incipit: Οὗτος ὁ ὅσιος Δαλμάτιος ἦν ζῶν εὐσεβῶς.

Alia cujus meminit Lambecius VIII. p. 102. Οὗτος ὁ ὅσιος Δαλμάτιος Σχολάριος ὑπῆρχεν στρατευόμενος ἐν τῇ δευτέρᾳ σχολῇ.

* Damiani Martyris. Vide supra, Cosmæ.

In Danielem & Susannam. Ἀεὶ τοῦ πνεύματος ἡ χάρις. Asterii Amaseæ Episcopi. Græce & Lat. T. I. auctarii novi Combefis. p. 95.

* In Danielem Prophetam & tres pueros. Ἄρτι Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς Ἀσσυρίων. Latine apud Surium ad 21. Jul. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 212.

Πρόφασις καιρῷ πάρεστιν, ἀγαπητοί. Cyrilli Alex. MS. in Bibl. Coislin. p. 195.

Aliud Ephraimo Syro auctore: Διασκεψώμεθα τὰ κατὰ τὴν. Exstat Græce in edit. Oxoniensi Ephraimi p. 420.

Aliud

a) De illo Codice eximio qui memorias Sanctorum & aliarum rerum memorabilium mensis Augusti complectitur, vide Bandurium p. 647.

Aliud auctore incerto : Βϐλομαι τοίνυν, ἀγαπητοὶ ὑφήγησιν ἀγαθήν.
* Danielis Stylitæ vita. ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀριστέων. Græce MS. Bibl. Coislinian. p. 212. Latine apud Surium ad XI. Decembr. & Lipomannum. Vide Tillemont T.16. memor. p. 439. seq. 779.

Πρόγε πάντων, ἀγαπητόι, δίκαιόν ἐστιν ἡμᾶς δοξάζειν. MS. Lambec. VIII. p. 309. sq. Auctor σύγχρονον se profitetur.

Dariæ Martyris. Vide supra, Chrysanthi.

In Davidem Θεοπάτορα, Hesychii Hierosol. sermo memoratur apud Photium Cod. 275.

In Dedicationem templi : Ἐγκαινίων πανήγυρις, ἀδελφοί. Leonis Imp.
Οἶδα ὅτι ἀγαπητὸν ὑμῖν ὦ λαὸς Θεϐ. Ejusdem

In Defunctos in Domino. Οὐδὲν ἀληθῶς. Andreæ Cretensis.
Τί τϐτο σήμερον, ἀγαπητοί; Anastasii Sinaitæ

Plura Combefisius in Bibl. Concionatoria T. 8. p. 401-469.

Demetrii μυροβλύτϐ Martyris. ὅτε Μαξιμῖνος ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ Θεσσαλονικέων. Auctor incertus. Vide Photium Cod. 255. Latine, Anastasio Bibl. interprete, in Mabillonii Analect. T. I. p. 66.

Δημήτριος ἡμῖν τϐτε συλλόγϐ. Auctor Philotheus Patriarcha CPol.

Δημήτριος τὸ γλυκὺ πρᾶγμα. Auctor Demetrius Chrysoloras.

Ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σϐ, ὁ Θεός. Gregorii Palamæ. MS. in Bibl. Coisliniana p. 153.

Εἰς τὸ τῶν θαυμάτων πέλαγος καθεῖναι. de miraculis Demetrii Martyris Nicetas Archi Ep. Thessalonicensis. Cod. 131. Barocc.

*Εἶχε μὲν τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα Μαξιμιανὸς ὁ Ἑρκϐλιος. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 26. Octobr. & Surium 8. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 225. 254. 380. 260. 262. Bibl. Coislinian. pag. 211. Cod. Barocc. 147. 148.

Ἔφη ὁ σωτὴρ λόγος. Auctor Leo Imperator.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτϐ. idem. MS. Bibl. Coislinian. p. 185.

Καιρὸς δὴ λοιπὸν καὶ κεφαλαιοδεστάτϐ. Miraculum S. Demetrii in liberata ab obsidione Barbarorum Thessalonica, scriptum tempore Mauricii Imp. Vide Allatium de Simeonibus p. 97.

Aliud de revelata à Demetrio post id tempus excisione Thessalonicæ, quod

quod prodiit inter ſcriptores poſt Theophanem, ut dixi Volumine VI. pag. 351.

Μαξιμιανὸς ὁ καὶ ἑρκέλιος ὑποτάξας Γοτθοὺς MS. Bibl. Coisl. p. 185. 195.

Μαριανός τις ἀνὴρ τῶν ἐν γένει. Narratio miraculorum S. Demetrii MS. ibid. p. 185.

Μαρτύρων ἔπαινος, ἔπαινος ὑπάρχει Θεοῦ. Encomium S. Demetrii. MS. ibid.

Ὁ λόγος τῷ μυροῤῥόῳ Δημητρίῳ τὰ θαύματα. Auctor Jo. Stavracius Chartophylax Theſſalonicenſis. MS. Bibl. Coislin. p. 211.

Ὅτε Μαξιμιανὸς ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ. Martyrium S. Demetrii MS. in Bibl. Coisliniana p. 185.

Οὐδὲν οὕτω παρασκευάζει χαίρειν. Auctor Leo Imperator.

Παντὸς ἔργου τε καὶ λόγου καὶ διανοίας ἡγείσθω Θεός. Auctor Johannes Theſſalonicenſis Epiſcopus.

Πάρεστιν ἡ μνήμη Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος. Auctor Gregorius Diaconus & Referendarius.

Πολλῶν ὄντων καὶ μεγάλων. Auctor Nicolaus Cabaſilas.

Didymi. infra, Theodoræ,

Diodori Tarſenſis. Ὁ σοφὸς οὗτος καὶ γενναῖος διδάσκαλος. Auctor Jo. Chryſoſtomus. Græce & Latine edidit Emericus Bigotius ad calcem Palladii de vita Chryſoſtomi. Pariſ. 1680. 4. pag. 229.

Diomedis, Medici ſub Diocletiano & Maximiano paſſi Niceæ. Ὅσον μὲν ἔχει θαύματος. 16. Auguſti. Auctor Metaphraſte antiquior. MS. in Codice noni ſæculi. Vide Bandurium p. 648. ad Antiqvit. CPol.

Χθὲς ἡμᾶς ἡ πανύμνητος. Auctor Anonymus. MS. Lambec. VIII. p. 199.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Διομήδης. MS. Lambec. VIII. p. 199. ſq.

Ἐμοὶ δὲ ἀποχρήσει Διομήδην τὸν μέγαν. Maximi Planudæ. Lambec. IV. p. 57.

Dionyſii Areopagitæ. Ἡ μὲν πρόθεσις τῷ λόγῳ δικαία. Gregorii ſive Georgii Cyprii, Patriarchæ CPol. MS. in Bibl. Vaticana & Vallicellana. & Regis Gall.

Οὐρανίαν ὄντως καὶ θείαν ἔδει. Michaëlis Syngeli presbyteri Hieroſol. Exſtat Græce & Latine cum verſione Baſilii Millanii à Lans-

Lansselio castigata in editione Dionysii Corderiana T. 2. p. 207-242. Græce prodierat separatim Paris. 1547. 4. apud Rob. Stephanum. Citat Svidas in Διονύσιος.

Μετὰ τὴν μακαρίαν καὶ ἐνδοξοτάτην. Methodii, sive ut alii Metrodori. Græce & Latine cum Petri Lansselii versione, ibid. p. 242-252. Conferenda etiam vita quam latine dat Surius ad 9. Octobr. quæ incipit: *Post beatum ac salutiferum Domini nostri JEsu CHristi.*

* Πάλαι μὲν ἐν τόποις ἦν τὰ τῆς πίστεως. MS. Gr. Lambec. VIII. p. 222. sq. 247. 257. 262. Bibl. Coislin. p. 210. Latine apud Lipomann. T. 6. ad 3. Octobr. & Surium 9. Octobr. sed Græce & Latine cum Balth. Corderii versione ibid. p. 190-200. Citant vitam Dionysii à Metaphraste scriptam Græci in Concilio Florentino & scriptis pro eo editis, & Constantinus Meliteniotes de Spiritus S. processione Orat. 2. Vide Hanckium p. 456. de scriptoribus Hist. Byz. Alia in Dionysium Combefisius T. 8. Bibl. Concionatoriæ pag. 263. seq.

Dominatæ Martyris. Vide infra, in Senatore.

Domitii. πολλὰ τὰ τοῦ βίου τερπνά. MS. in Codice noni sæculi. Vide Bandurium ad Antiquitates CPol. p. 647.

Domnæ. Vide infra, Indi.

Donati Episcopi Rom. & sociorum Martyrum. μεγάλη τῶν ἁγίων ἡ δόξα, Σαλονιανὲ, Θεοφιλέστατε ἀδελφέ. Græce è MS. Florentino cum versione Dan. Cardoni S. I. in Actis Sanctor. ad Maji XXII. Tom. 5. p. 144.

Dorothei Abbatis & Dosithei ejus discipuli Vita, auctore incerto: ὁ μακάριος οὗτος Ἀββᾶς Δωρόθεος μονήρη βίον σὺν Θεῷ ἀσπασάμενος.

Dorothei junioris. οὐ παλαιοῖς ἄρα μόνον, ἀλλὰ καὶ καινοῖς διηγήμασιν ἔδει κοσμηθῆναι τὸν Πόντον. Auctor Joannes Evchaitensium Metropolita.

* Dorymedontis. Vide infra in Trophimo.

Dosæ presb. & Jæ virginis in Perside sub Rege Sapore, 4. Aug. ἐν τῷ πεντηκοστῷ τρίτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Σαβωρίου. MS. Lambec. VIII. p. 103.

Dosithei. Vide paullo ante, Dorothei.

Drestæ Martyrium à præsente, si auctori credis, scriptum. Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως. Lege, Orestæ.

In sanctum Drosidem, Martyrem. Οἱ φιλόπονοι τῶν ποιμένων. Jo. Chrysostomi T. V. Ducæi p. 885. & T. II. edit. novæ p. 688.

Dulæ sancti Martyris. Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὅτε Σατανᾶς ὑπὸ τῶν ἀξίων αὐτοῦ εὐωχεῖτο. Auctor incertus. Latine apud Surium 15. Jun.

Elevtherii Senatoris sub Maximiano. 4. Aug. Ἡ τῶν μαρτυρικῶν ἀγώνων δόξα. MS. Lambec. VIII. p. 103.

* Elevtherii & Evanthiæ matris Martyrium. Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ῥωμαίων μὲν βασιλεύοντος. Latine apud Surium 18. April. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. Aprilis T. 2. pag. 986. Exstat & Græce MS. in Bibl. Coisliniana p. 212.

Aliud, *auctore incerto* Martyrium Elevtherii Episcopi & Anchæ matris ejus. Ἀδριανοῦ βασιλεύοντος ἔτους εἰκοστοῦ πρώτου.

Eliæ Prophetæ. Καὶ νῦν ἄρα τῶν πρὸς ἡμᾶς ὑπόθεσιν. Auctor Leo Imperator.

Πρότερον μὲν τῶν Ἰουδαίων. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 672.

* *Aliquando quidem duodecim tribus Israël.* Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 20. Julii.

Εἴδει μέν. Marci Hieromonachi, Cod. 145. Barocc.

In Eliam & viduam. ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς Jo. Chrysost. T. V. Savil. p. 646.

In Eliam & Jezabelem. οἱ τῆς ὁμουσίου Τριάδος κήρυκες. Jo. Chrysostomi. MS. p. 196. Bibl. Coislin.

Eliæ junioris, Heliopolitæ Agarenico mucrone Damasci sublati. οὗτος ὁ ἅγιος νεομάρτυς. Prodiit Græce & Lat. in lecta triade Martyrum CHristi p. 155. Paris. 1666. 8. cum versione & notis Combefisii.

In Eliseum & mulierem Sunamitidem. *Ex prophetarum numero alii.* apud Surium 14. Jun.

Ephraim Syri elogium, Κινεῖ με πρὸς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν. Auctor Gregorius Nyssenus, inter cujus scripta plus simplici vice Græce & Latine prodiit. T. 2. p. 1027.

* Ejusdem vita à Metaphraste scripta. Latine apud Surium 1. Febr. & in latinis Ephraimi editionibus. *Ephraim ille admirabilis.*

* Epi-

* Epimachi. Ἄρτι μὲν ἡ τῆς ἀσεβείας ἀχλύς. Græce MS. Lambec. T. 8. p. 256. 260. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Latine apud Surium 31. Octobr. & Lipomannum.

ὁ ἅγιος μάρτυς Ἐπίμαχος οὗτος ἦν ἀνήρ. MS. Bibl. Coislinian. p. 186.

Epiphanii Episcopi Cypri. Ἐπιφάνιος γένος μὲν ἦν. Auctor profitetur se Johannem Epiphanii discipulum. Habetur Latine apud Lipomannum T. 6. ad 15. Maji. Surium 12. Maji. Græce & Latine T. 2. Operum Epiphanii p. 318. edit. Petavianæ.

Ejusdem Epiphanii. Δόξα τῷ παρέχοντι ἡμῖν τὸ ζῆν Θεῷ. Auctor traditur Polybius Episcopus Rhinocurorum. Exstat Græce & Latine ibidem pag. 353. - 379.

* Epistemes Martyris. Vide infra, Galactionis,

Erotidis. supra, Capitolinæ.

* Evanthiæ. Vide Elevtherii.

Eudociæ Samaritanæ. Κατὰ τοὺς χρόνους Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως γέγονέ τις κόρη. Auctor incertus. Græce è MS. Vaticano prodiit in Actis Sanctor. ad Calendas Martii T. 1. p. 875. & Latine Petro Possino. interprete p. 10.

* Eudocimi. Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 29. Julii.

* Eudoxii, Romuli, Zenonis & Macarii. Τραϊανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς βασιλέως. MS. Græce. Lambec. VIII. p. 237. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium V. Sept.

* Evelasii. Vide Faustæ.

Eugenii & Macarii fratrum 22. Febr. Πολλὰ μὲν ἀδελφοὶ καὶ παράδοξα. MS. Lambec. VIII. p. 87.

* Eugenii & Mariæ ejns filiæ quæ Marini nomine pro Monacho vixit, Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦν τις ἀνὴρ ἐν τῇ Βιθυνίᾳ. 8. Febr. MS. Lambec. VI. p. 305. VIII. p. 82. Latine apud Surium 8. Febr.

* Eugeniæ Romanæ virginis & ejus parentum. Κομμόδου μετὰ Μάρκον τὸν αὐτοῦ Πατέρα τὸ Ῥωμαίων σκῆπτρον ἔχοντος. Græce MS. in Bibl. Coislin. p. 213. Latine apud Surium, 25. Dec. & T. V. Lipomanni. Græce etiam habuit Rosweidus. Vide Gudii Epistolas p. 278.

* Eugraphii. vide infra, Menæ.

* Eulampii & Eulampiæ. Ἄρτι τῆς θεογνωσίας. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium, 10. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 224. 249. 258. 262. Bibl. Coislin. p. 210.

Ἔτους ἑβδόμου τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἡγεμονεύοντος Μαξίμου. Auctor incertus.

Euphemiæ Virginis Martyrium. 16. Sept. Ἐν τῇ Χαλκηδονέων πόλει ἦν ἀθροισμὸς τῶν χριστιανῶν. Πρίσκος ὁ ἀνθύπατος. Auctor incertus.

Ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως. MS. Lambec. VIII. p. 222.

* Διοκλητιανοῦ τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέποντος Πρίσκου τε περὶ τὴν Ἀσίαν. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 16. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 240. 289.

Ἔκφρασιν τῆς Μάρτυρος Εὐφημίας à S. Asterio ſcriptam teſtatur Photius in Amphilochianis, cujus locum edidit Combefiſius T. 1. Auctarii novi p. 282. & Montfauconus p. 346. Bibl. Coislinianæ. Ἔκφρασιν ipſam exhibet Combefiſius p. 207. Incipit: πρώην μὲν ὦ ἄνδρες Δημοσθένην ἔχων ἐν χερσὶ τὸν δεινόν.

In Euphemiæ reliquiarum inventionem. Ἥκω τὸ ἐπίταγμα φέρων. Auctor Conſtantinus Epiſcopus Tii in Ponto. Latine apud Lipomannum T. 6. & apud Surium. ad XI. Julii.

Euphraſiæ virginis. *Imperii habenas moderante Theodoſio.* Latine apud Surium 13. Mart.

Euphroſyni coqui martyrium. οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις. Cod. 147. Barocc.

Euphroſynes Virginis & ſub ficto Smaragdi nomine Monachi, patrisque ejus Paphnutii. Ἐγένετο ἐν τῇ Ἀλεξανδρέων μεγαλοπόλει ἀνὴρ ἔνδοξος ὀνόματι Παφνούτιος. MS. Lambec. IV. p. 200. ſeq. VIII. p. 365. Cod. 148. Barocc.

*Euphroſynes Alexandrinæ. Ἄρτι τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα Θεοδοσίου τοῦ παιδός. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 25. Sept. Surium ad 1. Januar. & Bollandum ad XI. Febr. cum notis. Græce MS. Lambec. VIII. p. 244.

Alia ejusdem vita auctore incerto: Ἀγαπητοὶ, ἐγένετο ἐν τοῖς ἔτεσιν ἡμῶν.

Alia, itidem incerto auctore: Ἐγένετό τις ἀνὴρ ἐν τῇ Ἀλεξανδρέων.

* Eupli Martyris. Κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Græce

ce & Latine in Cotelerii monumentis Ecclesiæ Gr. T. 1. pag. 194. seq. Latine apud Surium 12. August. *Diocletiano octies & Maximiano septies Coss.* apud Baronium ad A.C. 303. n. 146. seq.

Aliud ejusdem Martyrium. Τοῖς Κυρίοις ἡμῶν Διοκλητιανῷ τὸ ἔννατον. Græce & Latine ibid. pag. 192. seq.

Epitome ejus Martyrii, Ὁ ἅγιος μάρτυς Εὔπλους ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐκ τῆς πόλεως Κατάνης, Διάκονος. Lambec. VIII. p. 126.

Eupraxiæ Virginis. Ἦν τις ἀνήρ. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. ad 18. Martii T. 2. p. 727. Latine p. 265. incipit: *In diebus Theodosii Imperatoris piissimi.*

Eusebiæ Martyris Evchaitensis. Περὶ ταύτης γε μέντοι, περὶ ταύτης τῆς φιλομάρτυρος ἔγνωμεν οὐδέν τι σαφές. Auctor Joannes Evchaitensium in Helenoponto Metropolita.

* Eusebiæ quæ deinde Xenem se vocavit. Ὁ καινὸς καὶ ξένος τῆς θαυμασίας Ξένης βίος. Latine apud Surium 25. Januar.

Eusignii, Antiocheni. Ἰουλιανὸς, ὁ βασιλεὺς ἀρνησάμενος τὸν χριστόν. 5. Aug. MS. in Codice noni sæculi. Vide Bandurium ad Antiqvitates CPol. p. 647.

Ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἀρβητίωνος. MS. Lambec. VIII. p. 103. seq. Auctor Eustochius Diaconus. id. p. 113.

* Eustathii στρατηλάτου Placiti antea dicti & uxoris ejus Theopistes & filiorum Agapii & Theopisti. Τραϊανοῦ τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέποντος. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 20. Sept. & Surium Novembr. 2. Græce MS. Lambec. VIII. p. 242. Cæterum diversum ab hoc notabis qvod Bandurius testatur se in Codice noni sæculi reperisse ad 21. August. Bassæ & filiorum ejus Theogonii, (al. θεογνίου vel θεόγνιδος) Agapii & Pisti, qvod incipit: βασιλεύοντος Μαξιμιανοῦ ἦν χρησμὸς ἄθεσμος.

Laudationem eorundem Nicetâ Paphlagone auctore edidit Græce & Latine cum notis Combefisius in illustrium CHristi Martyrum lectis triumphis p. 45. Τὸν ἀοίδιμον ἐν ἀθλοφόροις εὐστάθιον. Paris. 1660. 8.

Ἐν ταῖς ἡμέραις βασιλείας Τραϊανοῦ. Lambec. IV. p. 130.

Ἡ ἁγία μάρτυς Βάσσα ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλέως. Lambec. VIII. p. 203.

Alia Eustathii & filiorum vita scriptore qui se coævum illorum profitetur. Πρόκειται μὲν τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἐπὶ φύσεως. Vide Allatium

 p. 108.

p. 108. de Simeonibus. MS. Lambec. IV. p. 130. V. p. 25. VIII. p. 242. 243. 363. Cod. Barocc. 148. Bibl. Coislin. p. 212. Græce & Latine in iisdem lectis Combefisii Martyrum triumphis p. 1.

In Eustathium Antiochenum. Σοφός ἦς ἀνὴρ καὶ φιλοσοφεῖν εἰδώς. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 628. & T. II. edit. novæ Eruditiss. Montfauconi p. 603.

Alius Eustathius Martyr sub Constantino Copronyno in Carrhis Mesopotamiæ, filius Mariani Patricii. Historia Miscell. XXI. 39.

Eustratii & Sociorum Auxentii, Eugenii, Mardarii & Orestæ. Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Græce MS. Lambec. VIII. p. 227. 312. 394. Bibl. Coisliniana p. 565. Latine apud Surium 13. Dec. & apud Lipomannum. Cæterum Allatius Martyrium hoc & initium illius memorans pag. 83. libri de Simeonibus, notat auctorem illius non esse Simeonem Metaphrastem, cui illud p. 125. tribuit, sed Eusebii Monachi Sebasteni, qvi in extremo horum Actorum sibi illa à juvene qvodam extorta esse scribit.

* Euthymii Abbatis. Defuncti 20. Januar. A. C. 473. Καὶ παντὸς μὲν ἄλλου. Latine apud Surium 20. Januar. Græce & Latine in Cotelerii monumentis Eccles. Græcæ T. 2. pag. 200-340.

Ejusdem vita scripta à Cyrillo Scythopolitano. Τῷ τιμιωτάτῳ καὶ ἀληθῶς ἐναρέτῳ πατρὶ πνευματικῷ Ἀββᾷ. Epistola incipit: Πίστις προηγείσθω τοῦ Εὐθυμίου. Vita ipsa: Ὁ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ. Græce & Latine in Analectis Græcis per Monachos Benedictinos post Cotelerii monumenta editis p. 1-99. è Codice Bibl. Colbertinæ. Paris. 1692. 4. Compendium Latine apud Bollandum 20. Jan. Confer quæ de Εὐθυμιακῇ ἱστορίᾳ Mich. le Qvien ad Damascen. T. 2. p. 879. ubi ex libro ejus tertio quædam afferuntur. Nec non Tillemontium T. XVI. memor. p. 76. seq. Lambecium quidem si audias, liber primus complectebatur vitam ipsius Euthymii, secundus vitam S. Sabæ, & tertius S. Johannis Silentiarii. vide Lambecium VIII. p. 306. 173. Sed negant id viri doctissimi Cotelerius & le Qvien.

Euthymii Episcopi Madytensis in Thracia, Thavmaturgi. Ἐπιτιμᾶν δικαίως ἡμῖν οἶμαι. Auctor Gregorius Cyprius.

Eutychii Patriarchæ CPol. Θερμὸς ὁ ζῆλος εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν. Auctor Eustathius a) Presbyter. Latine apud Surium 6. April.

Stru-

a) al. Eustratius.

Stratonis, Philippi & Eutychiani 18. Auguft. Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐν Νικομηδείᾳ ὑπῆρχον. MS. Lambec. VIII. p. 200.

* Fauftæ, Evelafii (Εὐηλασίου) & Maximini Martyrum Cyzic. fub Maximiano. Καθ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς ἦν ἡ ἁγία μάρτυς τοῦ Χριστοῦ. MS. Lambec. VIII. p. 81. Latine apud Surium 6. Febr.

Februniæ Martyris. Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως Ἄνθιμον τὸν ἔπαρχον. Acta hæc fcripfit (Θωμαΐς) Thomais Februniæ famula, fi veram nobis fabulam narrat. Græce MS. Lambec. VIII. p. 286. Latine apud Surium 15. Jun.

Aliud ejus Martyrium, Auctore incerto: Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως Ἄνθιμος ἔπαρχος.

Flori. Vide infra, Lauri.

Gabrielis Archangeli. Vide Archangeli.

* Galactionis Martyris & Epiftemes. Τῆς πρὸς τῷ Λιβάνῳ ὄρει Φοινίκης. Latine apud Surium, 5. Nov. & Lipomannum.

Alia vita eorundem Sanctorum fcripta ab Eutolmio eorum famulo. Διήγησιν ξένην καὶ παράδοξον.

* Georgii Martyris Cappadocis. Ἄρτι τοῦ τῆς εἰδωλομανίας. Græce in Actis Sanctor. T. 3. April. appendice p. XV.

Aliud ejus Martyrium. Διοκλητιανὸς ὁ Ῥωμαίων. Hoc à Georgii famulo fcriptum Allatius pag. 85. de Simeonibus, ex verbis qvibusdam actorum colligit, cum pag. 125. Martyrium eodem initio adfcripto retuliffet inter Acta Metaphraftæ genuina, fub cujus nomine edidit etiam Latine Surius ad 23. April. & ante eum Lipomannus. Græce è MS. Mediceo legitur in Actis Sanctor. ad calcem Tomi III. pag. IX. & Latine Francifco Zino interprete ad 23. April. pag. 117. cum notis. Lacunas è MS. Vindob. fupplet Lambecius VIII. p. 348.

Aljud fi fubfcriptioni fides compofitum à famulo Paficrate Martyrium S Georgii: ἡ μὲν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προαιώνιος βασιλεία. Vide Allatium de Simeonibus p. 95. MS. Cod. Barocc. 147. Latine apud Surium 23. April. é Lipomanno.

In Georgium Martyrem Oratio. Ἔθος ἐστὶ τῶν λόγοις ἀγωνιζομένων. Græce è MS. Vaticano in calce Tomi 3. Act. Sanctor. Aprilis p. XXV. & Latine pag. 123. Auctor Gregorius Cyprius Patriarcha CPol. MS. Lambec. VIII. p. 71. 372.

Alia

Alia in eundem. Ἀεὶ μὲν λαμπρὰ καὶ πανεύφημα. Auctor Andreas Cretensis. Exstat Græce & Latine sed extrema parte mutila in Combefisii Andrea Cretensi pag. 175 - 188. & in Actis Sanctor. T. 3. ad 23. April. è MS. Vaticano p. XX. Latine apud Lipomannum & Surium 23. April. Confer Allatium de Georgiis pag. 304.

Προτρέπουσί με πρὸς εὐφημίαν τὴν γλῶσσαν. Auctor Theodorus Qvæstor.

Συγκαλεῖ πάλιν ἡμᾶς, ὦ φιλόχριστοι, ὁ φιλόστοργος. Arcadius Episcopus Cypri. MS. in Bibl. Coislin. p. 211.

Narratio miraculi S. Georgii, à præsente & vidente, si auctori fides, scripta de puero in captivitatem abducto & liberato cum copiarum præfectus esset Leo Phocas. Οἱ τῶν αὐτοῦ δωρεῶν ἀξιωθῆναι: Græcè è MSS. Vaticanis & Ambrosiano, in calce T. 3. Act. Sanctor. ad 23. April. pag. XXXV. MS. Lambec. VIII. p. 361.

Narratio de alio miraculo ejusdem Georgii. Ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις τοῦ μεγάλου καὶ εὐσεβεστάτου βασιλέως ἡμῶν Θεοδοσίου. Græce è MS. Ambrosiano, ibid. pag. XXXIX. De MS. Vindobonensi pleniore vide Lambecinm VIII. p. 355.

Aliud miraculum de imagine ejusdem Georgii. ibid. p. XLV.

De visione Saraceni cujusdam in Georgii templo. Ὁ στρατηγὸς Νικόλαος. Græce & Latine ex Fr. Isidori editione, ibid. pag. XLII.

In memoriam magni τροπαιοφόρου (h. e. Georgii) tertia Paschatos die celebratum. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ. Auctor Joannes Evchaitensium Metropolita.

Ἡ μὲν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προαιώνιος. Incerti. MS. Bibl. Coislin. p. 196.

Ὡς δυστυχὴς καὶ πάντα μακάριος. Auctor idem Metropolita. Conferenda etiam qvæ de Georgio Martyre exhibet Combefisius T. VI. Bibliothecæ Concionatoriæ p. 437. seq.

Georgii Cyprii Patriarchæ CPol. vita ab ipsomet scripta, citatur ab Allatio p. 613. contra Creyghtonum.

Vita Georgii Cyprii qui fuit in Choziba. Γεώργιος τῷ μὲν γένει Κύπριος ὑπῆρχε. MS. Bibl. Coislin. p. 416.

Georgii Limniotæ Monachi sub Leone Isauro, 24. August. οὗτος ὁ

ὅσιος

ὅσιος Γεώργιος. breve Martyrium ab auctore ſuppare ſcriptum quod integnum Græce dat Lambecius VIII. p. 213.

In Germanum Patriarcham CPol. Ἐγκαινίζεται μὲν ἡ σκηνή. Auctor Alanus. MS. Cod. Barocc. 131.

Germani Hegumeni Monaſterii Coſinitres in confiniis Thraciæ. Μέγιστον εἰς παράκλησιν βίος ὁσίων. Græce è MS. Florentino in Actis Sanctor ad XII. Maji ad calcem Tomi 3. p. 7. & Latine ex verſione Dan. Cardoni S. I. p. 162.

* Gervaſii. Vide infra, Nazarii.

Glyceriæ, ſub M. Antonino. Ἔτους πρώτου τοῦ βασιλεύοντος Ἀντωνίνου. Græce è MS. Palatino in Actis Sanctorum ad 13. Maji, in calce T. 3. pag. 12. & Latine p. 189. Latine etiam apud Surium 10. Maj. Exigua fide digna. Vide Tillemont. T. 2. memor. p. 311. 623.

Gordii Martyris. Νόμος ἐστὶ φύσεως. Latine apud Surium 3. Januar. Auctor Baſilius Cæſarienſis. Græce & Lat. inter ejus Opera T. 1. p. 515. Meminit Svidas, in Βασίλειος.

Gregorii Agrigentini. Σοφὸν καὶ ἀκατάληπτον χρῆμα. 23. Nov. Auctor Marcus Monachus & Hegumenus S. Sabæ.

Φοβερὸν καὶ ἀκατάληπτον θαῦμα. Auctor Leontius Presbyter & Hegumenus Monaſterii S. Sabæ Romanæ urbis.

* Κάλλιστόν τι χρῆμα ἡ ἀρετὴ καὶ δόξαν ὅσην. citat Allatius p. 538. ſq. de conſenſu. Latine apud Surium 23. Nov. & Lipomannum Tomo V.

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ μέγας Γρηγόριος. MS. Lambec. VIII. p. 281. ſeq.

* Gregorii magnæ Armeniæ, & ſociorum. Τῆς τῶν Περσῶν ἀρχῆς εἰς Πάρθους διαλυθείσης. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 30. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 246.

Gregorii Decapolitæ. Ἅπαν μὲν τῶν πάντων οὐδὲν οὕτω πέφυκε. Auctore incerto. MS. Bibl. Cotsliniana p. 211. in Codice Gr. de geſtis Sanctorum Novembris.

Gregorii Dialogi vita refertur à Photio Cod. 252.

Gregorii Thavmaturgi. XVI. Nov. Μὴ θαυμάσῃς ὁ ἐμὸς μυσταγέτης Auctor Mich. Pſellus ad Protoſyncellum.

Ὁ μὲν σκοπὸς εἷς ἐστιν. Auctor Gregorius Nyſſenus. MS. Lambec.

bec. VIII. p. 278. 281. Latine apud Surium 3. Jul. Prodiit Græce & Lat. ſæpius inter opera Nyſſeni & Thavmaturgi.

Ἱερὸς καὶ ὑπέρλαμπρος. Græce in Actis Sanctor. ad IX. Maji, T. 2. pag. 766. & Latine pag. 448.

Gregorii Theologi, a) Nazianzeni. Ὅσα μὲν τῷ παρόντι λόγῳ. Auctor Theodorus Metochita, generalis Logotheta.

Συγκαλεῖ μὲν ἡμᾶς: ὦ ἄνδρες, Γρηγόριος ὁ πάνυ. Auctor Gregorius Presbyter, Nazianzeni, ut in MS. Codice notatur, diſcipulus. Latine ex Billii verſ. apud Surium 9. Maj. Græce cum Billii verſione præmittitur Græcolatinis Nazianzeni editionibus. Primus verterat ſed fere Barbare, poſt annum CHriſti 900. Anaſtaſius quidam.

Aliam à Niceta Paphlagone ſcriptam addet Franciſcus Louvard ſive quisquis è docto Monachorum Benedictinorum cœtu novam Nazianzeni editionem eſt adornaturus.

* Guriæ, Samonæ & Abibi, & de eorum miraculo in puellam Euphemiam. Ἔτος μὲν ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἀρχῆς ἑξακοσιοστὸς ἦν. Latine apud Surium 1. Nov. & apud Lipomannum.

Qomodo veſter animus ſe habet, ſacer grex. Auctor Arethas ArchiEpiſc. Cæſarienſis. Latine apud Surium 15. Nov. & in T. 3. Lipomanni Τοιοῦτος μὲν δὴ καὶ ὁ μάρτυς. Cod. Barocc. 147.

Ἔτους ἑξακοσιοστοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ τῶν Μακεδόνων, ἐννάτῳ δὲ Διοκλητιανοῦ MS. Lambec. VIII. p. 275.

* Aliud eorundem Martyrium. Ὁ τοῦ θεοῦ λόγος ἀΐδιος συνὼν τῷ Πατρί.

Miracula Confeſſorum Samonæ & Guriæ, auctore incerto qui ſe non diu poſt ſcripſiſſe profitetur. Νῦν καιρὸς εὔκαιρος μετὰ τοῦ πνευματοφόρου Δαυίδ. MS. Lambec. VIII. p. 276. ſeq. 281. Bibl. Coislin. p. 195.

Hæmorrhouſæ Encomium ab S. Aſterio ſcriptum memorat Nicephorus CPol. in antirrheticis, apud Combefiſ. T. 1. auctarii novi p. 277. 278.

Heliconidis circa A. C. 244. Λουκιανὸς καὶ Παῦλος πᾶσι τοῖς κατ' Ἀσίαν καὶ Φρυγίαν. Græce è MS. Florentino cum Dan. Cardoni verſione in Actis Sanctor. ad XXVIII. Maji. T. 6. pag. 738. Acta fabuloſa.

Her-

a) Confer quæ exhibet Combefiſius T. 6. Bibl. Concionatoriæ p. 595-632.

Hermiæ ſub M. Aurelio. Bollandus ad 31. Maj. adde Tillemont. T. 2. p. 316. & 625.

Hermæ, Serapionis & Polyæni. 19. Auguſt. ἦτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες γεγόνασιν ἐν Ῥώμῃ. MS. Lambec. VIII. p. 201.

* Hermogenis. Vide infra, Menæ.

* Hermyli & Stratonici. *Impio imperante Licinio.* Latine apud Surium 13. Jan.

* Hieronis & ſociorum qui in Melitene Martyrium paſſi ſunt. Ἱέρωνι τῷ γενναίῳ πατρὶς μὲν ἡ δευτέρα τῶν Καππαδόκων, πόλις δὲ Τύανα. Latine apud Surium 7. Novembr. & Lipomannum.

Hilarionis. Τοῦ μακαριωτάτου καὶ φίλου θεοῦ Ἱλαρίωνος. Auctor incertus. Vide Tillemont T. 7. memor. p. 564. ſqq. 572.

Ἱλαρίωνος τοῦ θαυμασίου ὁ βίος ὑπόθεσις. MS. in Bibl. Coislinian. p. 185.

* Ἐν Παλαιστίνῃ πόλις ἐστὶν οὐκ ἔλαττον ἢ πέντε καὶ τεσσαράκοντα σταδίους ἀπέχουσα Γάζης. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 21. Octobr. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 211. Lambec. VIII. p. 252. 259. 262.

Hippolyti. Vide infra, Laurentii.

Hoſii Epiſcopi Cordubenſis 27. Aug. Οὗτος ὁ Ὅσιος Ἐπίσκοπος Κουδρούβης. Lambec. VIII. p. 217.

Hyacinthi Amaſtrenſis Martyris Agarenico mucrone ſublati. Ἔπρεπεν ἄρα πολλῶν καὶ τιμίων λίθων. Auctor Nicetas Paphlago. Græce & Lat. cum verſione Franciſci Combefiſii & notis, in CHriſti Martyrum lecta Triade p. 1. Pariſ. 1666. 8.

Hypatii Epiſcopi Gangrenſis in Paphlagonia. 14. Nov. Ὁ πᾶσι τοῖς πέρασι τῆς γῆς γινωσκόμενος ἐκ τῶν ἄθλων καὶ τῶν θαυμάτων γενναῖος πρόμαχος τῆς εὐσεβείας Καλλίνικος. MS. Lambec. VIII. pag. 275.

Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους βασιλεύοντος θελκιανοῦ ἐν τῷ Βυζαντίῳ. id. p. 377.

Ὀκνεῖν μὲν ἔδει προσβαίνειν τοῖς ὑπὲρ δύναμιν. MS. in Bibl. Coisliniana p. 185.

Ὡς γλυκεῖα τῆς παρούσης ἡμέρας ἡ χάρις. MS. ibid.

Jæ, vide ſupra, Doſæ.

Jacobi Alphæi, Minoris Ἀδελφοθέου Apoſtoli: & Epiſcopi Hieroſol.

 (à quo

(à quo perperam nonnulli diſtinguunt , ut Combefiſius ad Hippolytum de XII. Apoſtolis) *χθὲς καὶ πρώην ὁ μακαριώτατος.* Auctor Nicetas Paphlago. Exſtat Græce & Latine in auctario noviſſimo Combefiſii T. 1. pag. 372. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 400.

* Οὐχ οὕτω ἡδύ τι τῷ φιλαρέτῳ. Græce MS. Lambec. VIII. p. 253. 259. ſeq. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Græce & Latine Combefiſ. p. 519. & in Actis Sanctor. Calendis Maji T. 1. p. 735-738. Græce ex Codice Regis Gall. & pag. 18-34. Latine. Latine etiam apud Lipomannum T. 6. ad 23. Octobr. & Surium 1. Maj.

Heſychii Hieroſol. in Jacobum memorat Photius Cod. 275.

Jacobi Majoris Zebedæi filii, Apoſtoli. Πρώην μὲν ἡμᾶς. Auctor Nicetas Paphlago. Exſtat Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd p. 391. Græce & Latine in Auctario noviſſimo Combefiſii T. 1. pag. 347. Vide etiam ejusdem Bibl. Concionatoriam T. 7. pag. 396. ſeq. Tillemont T. 1. p. 347. ſeq. & de Jacobo Minore p. 405. ſeq.

Ὑλικὴ μὲν αἴσθησις ἥδεται. Auctor Leo Centuripinus.

Jacobi Monachi Eremitæ. Πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ψυχωφελῶν εὐεργεσιῶν τοῖς φιλοθέοις. Auctor incertus. Latine apud Surium 28. Jan. ſub Metaphraſtæ nomine.

* Jacobi Perſæ. Ἀρκαδίου τὰ Ῥωμαίων διέποντος σκῆπτρα. MS. Lambec. VIII. p. 284.

Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ διωγμοῦ τοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν. Auctor incertus.

Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦν ὁ μακάριος Ἰάκωβος οἰκῶν ἐν Βηλαβῇ τῇ πόλει. Auctor itidem incertus.

Jacobus Martyr cognominatus interciſus. Latine apud Surium 27. Nov. auctor incertus. Confer Nicephorum XIV, 20.

Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως καὶ Ἀρκαδίου καὶ Ὁνωρίου τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Itidem incertus Auctor.

Τῆς τῶν Ῥωμαίων καταυγασθείσης. Auctor incertus.

Jatteſii, qui & Sozon dictus eſt, Martyrium. Μαξιμιανοῦ ἡγεμονεύοντος τῆς Κιλικίας. Auctor incertus.

In Jejuniorum principium. Εὐλογητὸς ὁ Θεός. Leonis Imp.

Ἰδοὺ ἡμῖν ἡ καλὴ τοῦ χρόνου ἐπέστη περίοδος. Ejusd.

Ὡς ἡδύ τι καὶ θεῖον. Ejusdem.

Παρ-

Παρακαλεῖτε, φησὶν, ἱερεῖς τὸν λαόν μου. Basilii Cæsareensis. MS. Lambec. IV. p. 95. VIII. p. 231. Græce & Lat. T. 1. Opp. Basilii p. 333.

Πρέπουσαν τῆς τῶν νηστειῶν ἀρχῆς. Anastasii Simaitæ. Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 907.

In Jejuniorum tertiam Dominicam. Vide mox, in JESU Crucis venerationem. Μεγάλη μὲν ἡ παροῦσα ἡμέρα καὶ περιφ. Macarii Chrysocephali. MS. in Bibl. Coisliniana p. 181.

Πάλαι μὲν οὖν ἡ τοῦ Μωυσέως ῥάβδος. Jo. Xiphilini. Exstat Græce & Latine in Tomo 2. Gretseri de Cruce pag. 330.

In Jejunii ultimam & magnam hebdomadem. Διηνύσαμεν λοιπὸν τῆς νηστείας τὸν πλοῦν. Jo. Chrysostomi T. V. Savil. p. 540.

I. In JESU CHRISTI Nativitatem.

Ἃ πάλαι Πατριάρχαι μὲν ὤδινον. Joannis Chrysostomi. Edidit. Græce & Lat. Petrus Pantinus. Antwerp. 1601. 8. Hinc in editionibus Chrysostomi Græca Savil. & Græcolatinis, & nova Monfauconiana T. 2. pag. 354.

Ἄρρητα τῆς τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας ὑπὲρ ἡμῶν. Isidori ArchiEpiscopi Thessalonicensis.

Εἰς βάθος οἰκτιρμῶν ἐμπεσών, Basilii Cæsareensis.

Ἡ πηγὴ τῶν Εὐαγγελικῶν διδαγμάτων. Jo. Chrysostomi. inter spuria T. 2. edit. novæ p. 809.

Θεοῦ ἐν σαρκὶ δοξάζομεν γέννησιν. Leonis Imp.

Θεῖος Ἀπόστολος ποτὲ γράφων. Joannis ArchiEpiscopi Nicæni Epistola ad Zachariam Catholicum Armeniæ. Græce & Lat. T. 2. Auctarii Novi Combefis. p. 298.

Καλὴ μὲν ἡ τῶν ψαλμῶν λύρα θεόπνευστος ἡ τοῦ Πνεύματος. Procli Patriarchæ CPol. in ejus Orationibus Græce & Latine à Riccardo editis, etiam Combefisii Auctar. novo T. 1. p. 314.

Λαμπρὰ καὶ παράδοξος τῆς παρούσης ἑορτῆς ἡ ὑπόθεσις. Ejusdem. Prodiit Græce inter Procli opuscula p. 148. edente Ger. Elmenhorstio & additæ p. 180. Meursii emendationes. Deinde Græce & Latine in editionibus Riccardi & Combefisii p. 331.

Μυστήριον ξένον βλέπω. Athanasii Alex. T. 3. Opp. pag. 410. cum Montfauconi versione. Et in Chrysostomo Ducæi T. 6. p. 413.

Ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἐπιλάμψοι μοι τὸ πολυπόθητον φῶς. Heliæ Monachi.

Ὁ μὲν πνευματικὸς. Amphilochii, Græce & Lat. in Amphilochio Combefisii p. 1.

Ὄντως ἐπεφάνη ἡμῖν ἡ τοῦ Χριστοῦ χάρις. Chrysostomi. T. V. Savil. pag. 851.

Ὁπόταν ἐκ χειμῶνος. Chrysost. T. 7. Savilianæ edit. p. 400.

Ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος. id. VII. 367.

Ὁπόταν τὸ ἔαρ ἐπέλθῃ τὰ τῶν σωμάτων στοιχεῖα. Joannis Episcopi Euboeæ.

Ὁ τοῦ θεοῦ προαιώνιος καὶ ἀπερίληπτος καὶ παντοκράτωρ λόγος. Gregorii Palamæ, Episcopi Thessalonicensis.

Οὐδ' ἂν ἓν ἧττον γένοιτο χεῖρον. Manuelis Palæologi.

Παραγενομένης τῆς τοῦ Χριστοῦ ἑορτῆς. Eusebii Alex.

Παρθενικὴ πανήγυρις σήμερον. Procli Patriarchæ CPol. inter ejus opuscula à Gev. Elmenhorstio edita. Lugd. B. 1617. 8. pag. 53. cum versione Theodori Peltani. Prodierat ante Romæ: atque iterum deinde in Riccardi & Combefisii Proclo præla subiit.

Πολλαὶ καὶ διάφοροι πανηγύρεις. Procli Patriarchæ CPol. Inter ejus Oratt. Græce Lat. editas à Vinc. Riccardo, & T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 327.

πολλοῖς καὶ διαφόροις ὅπλοις. Timothei presb. Antiocheni.

Τοῦ κατελθεῖν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Eusebii Alexandrini.

Χριστοῦ γέννησις ἡ μὲν οἰκεία a) Basilii M. T. 1. p. 584.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Gregorii Naz. Orat. XXXVIII.

II. In JESU Circumcisionem.

In Circumcisionem & Simeonem. Οὐ μόνον φορεῖ σάρκα. Dubium an Chrysostomi cui in quibusdam Codd. tribuitur. Vide Lambecium VIII. p. 52. seq. & eruditiss. Montfauconi edit. novam Chrysostomi T. 2. pag. 812.

In

a) Utraqve Basilii & Nazianzeni Homilia sæpius Græce & Latine in Basilii & Nazianzeni Operibus prodiit. Utraqve etiam Græce & Latine præmissa est pluribus aliis Latinorum Patrum in festum Nativitatis Homiliis junctim peculiari volumine editis à B. Christiano Daumio, Cygneæ 1670. 8. Confer Combefisium T. 1. Bibl. Concionatoriæ Patrum.

In Circumcisionem & S. Basilium. Σκιὰν μὲν τῶν μελλόντων. Amphilochii. Græce & Latine in Amphilochio Combefisii. p. 10. Latine apud Surium 1. Januar. sub Metaphrastæ nomine.

In Circumcisionem: Πάντα τὰ ὑπὲρ ἡμῶν θεανδρικῶς. Andreæ Cretensis. Græce & Lat. in Combefisii edit. p. 28.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι. Manuelis Calecæ.

III. In JESU Præsentationem in Templo, Hypapantem sive occursum Domini, & de Anna ac Simeone.

Ἡ μὲν ἑορτὴ λέγεται καθαρσίων. Hesychii presbyteri Hierosol.

Ἰδοὺ πάλιν ἑτέρα πανήγυρις. Germani Patriarchæ CPol. MS. Lambec. VIII. p. 52. & 387.

Μόνος ἐν ἀνθρώποις τέλειος ἄνθρωπος. Hesychii, sive ut alii, Timothei presbyteri Hierosol.

Οὐ μόνον φορεῖ σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν. Chrysostomi. Lambec. IV. pag. 111. VIII. p. 73. inter spuria Chrysost. T. 2. edit. novæ p. 812.

Οὐχ οὕτω τῶν οὐρανῶν οἱ φωστῆρες ὡς τάς. Jo. Chrysostomi. Bibl. Coislin. p. 181.

Ὁ τῇ φρονήσει τῶν οὐρανίων μετέωρος. Nysseni Gr. Lat. T. 2. p. 876. Latine apud Surium 2. Febr.

Πάλαι ἱκανῶς. Methodii, Patarensis Episcopi.

Πάλαι Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις. Anastasii Antiocheni.

Πάλιν τοῖς εὐσεβέσι πανήγυρις. Jo. Zonaræ.

Πολλὴ μὲν λίαν ἡ σύνοδος. Cyrilli Alex. Bibl. Coisliniana p. 388.

Πολλοὶ τῶν μεγάλων ἀνθρώπων τὴν παρθενίαν θαυμάζουσι. Amphilochii Episcopi Iconiensis. Latine apud Lipomannum T. 7. & Surium 2. Febr. & Græce cum versione Laur. Sifanii in T. 2. auctarii Ducæani Bibl. Patrum & cum nova versione in Amphilochio Combefisii p. 23.

Προφητικῶς ἡμᾶς καὶ τήμερον. Ejusdem Amphilochii. Græce & Lat. ibid. p. 36.

Τὰ τῆς παρούσης ἱερᾶς πανηγύρεως. Athanasii Alex. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 498. & T. 3. Athanas. p. 416. Sub Georgii Nicomediensis nomine MS. in Bibl. Coisliniana p. 388.

Φαιδρὰ τῆς ἑορτῆς τὰ προπύλαια καὶ φαιδρά. Macarii Chrysocephali, Philadelphiensis. MS. in Bibl. Coislin. p. 181.

Φέρε

Φέρε ἀγαπητὲ τὸν τελευταῖον δίκαιον. Timothei presbyteri Hierosol. MS. Lambec. VIII. p. 74. Græce & Latine cum Laur. Sifani versione T. 2. auctarii Ducæani Bibl. Patrum p. 844. ex edit. Colon. 1568. fol. ad calcem Theophylacti in Acta.

Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών. Cyrilli Hierosol. (in aliis Cyrilli Alex. vide Lambec. IV. p. 134. VIII. p. 174.) Latine apud Surium 2. Febr. Græce & Lat. cum ejusdem Sifani versione in auctario Ducæano T. 2. p. 849. & in Cyrillo Hierosol. edit. Thomæ Milles p. 318.

Χριστοῦ ἑορτὴν τιμῶμεν. Leonis Imp. Græce & Lat. in Auctarii novo Combefis. T. 1. p. 1639.

IV. In JESU Baptismum, Ἐπιφάνεια, τὰ ἅγια φῶτα.

Ἀγαπητοὶ, ἑορτάσαι θέλω, καὶ πανηγυρίσαι βούλομαι. Jo. Chrysostomi. memorat Gerh. Vossius p. 115. ad Thavmaturg.

Ἄνδρες φιλόξενοι καὶ φιλόχριστοι καὶ φιλάδελφοι. Gregorii Neocæsareensis. p. 101. edit. Gerh. Vossii

Ἐπειδὴ χθὲς τῆς Γενέσεως κυρίου. Auctor Eusebius Alex.

Ἡ πηγὴ τῶν εὐαγγελικῶν διδαγμάτων. Jo. Chrysostomi. T. VII. Savil. p. 350. MS. Lambec. VIII. 383. inter spuria T. 2. edit. novæ p. 809.

Νῦν ἡμέρα, φωτογονίας καὶ σωτηρίας. Isidori ArchiEpiscopi Thessalonicensis.

Νῦν γνωρίζω τὴν ἐμὴν ἀγέλην. Gregorii Nysseni.

Πάλιν Ἰησοῦς ὁ ἐμός. Gregorii Naz. Oratio XXXIX.

Πάντα μὲν καλὰ καὶ καλὰ λίαν. S. Hippolyti Episcopi, T. 1. Opp. p. 261. cum mea versione.

Πρώην μὲν ἐκ παρθενικῶν λαγόνων. Leonis Imp.

Χριστὸς τῷ κόσμῳ ἐπεφάνη. Procli CPolitani. Græce & Latine in ejus Oratt. à Riccardo editis & T. 1. auctarii novi Combefisiani. pag. 380.

V. In JESU Transfigurationem.

Αὐγὸς μὲν ἑωθινοῦ φωτὸς προηγούμενον. Pantaleonis Diaconi CPol. Græce & Lat. in Combefisii Auctario novo T. 1. p. 1767.

Δεῦτε πανηγυρίσωμεν σήμερον. Jo. Damasceni, licet Codices quidam Joanni Antiocheno tribuant. Vide editiones Damasceni Billianas Græcolatinas & novissimam V. C. Michaëlis le Qvien

T. 2.

T. 2. p. 791. ubi legitur Græce & Latine. Etiam Græce MS. ſub Damaſceni nomine in Bibl. Coisliniana p. 182.

Δεῦτε φίλοι καὶ τήμερον. ab Allatio tribuitur Proclo Patriarchæ CPol. & inter Procli opuſcula prodiit Græce & Lat. edita à Gev. Elmenhorſtio Lugd. Bat. 1617. 8. p. 81. & in Riccardi editione Romana, & T. 1. Auctar. Novi Combefiſ. p. 390. Sed. in Codice noni ſæculi cujus pag. 647. meminit Bandurius, & in MS. Cæſareo de quo Lambec. VIII. p. 53. refertur ad Chryſoſtomum. T. 7. Savil. p. 332.

Ἐκ τῆς χώρας θέρους χαρμονή. Ephraimi Syri. Exſtat Latine T. 6. Lipomanni p. 164. & apud Surium ad 6. Auguſti. & Græcè in edit. Ephraimi Oxonienſi p. 247. Latine vertit Gerh. Voſſius.

Ἐπαινοῦμεν καὶ ἡμεῖς καὶ θαυμάζομεν. Gregorii Palamæ. Græce & Lat. T. 2. auctar. noviſſ. Combefiſ. p. 106. & Latine T. 26. Bibl. Patrum Lugd. p. 209.

Ἐπειδὴ πολλὰ περὶ κινδύνων διελέχθη. Io. Chryſoſtomi. Lambec. VIII. p. 116.

Ἐπειδὴ φαιδρὰ καὶ θεία πανήγυρις. Leonis Imp.

Ἠκούσας ἀρτίως ἀγαπητὲ τοῦ δεσπότου χριστοῦ λέγοντος. Jo. Chryſoſtomi. T. 7. Savil. p. 339. Lambec. IV. p. 134. VIII. p. 117.

Ἥλιος ἄρτι κατὰ γῆν ἐπαφιεὶς τὰς ἀκτῖνας. *Sol in terram modo emittens radios.* Baſilii Seleucienſis. Latine in Tomo VI. Lipomanni p. 157. & apud Surium ad 6. Auguſti. Græce MS. Lambec. VIII. pag. 116. Græce & Lat. in Baſilii Seleucienſis Operibus, Orat. XL.

Ἥλιος ἀνίσχων τὰς οἰκείας ἀκτῖνας. Chryſoſt. T. 7. Savil. p. 345.

Ἡσαΐας ὁ προφήτης περὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Gregorii Palamæ. Græce & Lat. T. 2. auctarii noviſſ. Combefiſ. p. 112. & Latine T. 26. Bibl. Patrum Lugd. p. 211.

Θεὸς Κύριος ἐπ᾽ ὄρους ἐπέφανεν. Macarii Chryſocephali. MS. in Bibl. Coisliniana. p. 181.

Οἱ μὲν εὖ εἰδότες ἀθλεῖν. Cyrilli Alex. Latine apud Surium ad 6. Auguſti, & Lipomannum T. 6. pag. 166. b. Sub Pantaleonis Diaconi CPol. nomine edit. Græce & Latine Combefiſius T. 1. Auctar. novi p. 1759.

Ὅσοι τῇ κενώσει τοῦ λόγου. Andreæ Cretensis. Latine apud Lipomannum T. 6. p. 159. & apud Surium ad 6. Augusti. Et Græce ac Lat. in Andrea Cretensi Combefisii p. 38.

Ὁ φιλάνθρωπος Ἰησοῦς. Anastasii ArchiEp. Antiocheni. E MS. Regio Paris. Græce cum versione sua edidit Combefisius T. 1. Auctarii novi p. 866. Mutilam in fine supplet Lambecius VIII. p. 117. è MS. Cæsareo.

Πᾶσα μὲν σωτήριος ἑορτή. Leonis Imp.

Τίς ἄν με πρὸς ὕψος τῶν Ἰησοῦ μυστηρίων ἄγοι; Leonis Imp.

Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος. Anastasii Monachi Sinaitæ.

Videnda etiam quæ de hoc argumento exhibet Combefisius T. 7. Bibl. Concionatoriæ pag. 583-626.

VI. In JESU Proditionem.

Δεῦρο λοιπὸν υἱέ μου. Eusebii Alexandrini.

Ὥσπερ κανόνων παρατεθέντος. Leontii Presbyteri CPol.

VII. In JESU Passionem.

Ἄκουε οὐρανὲ, καὶ ὁ τῶν ἀγγέλων ἅπας κύκλος. Nic. Cabasilæ.

Ἥκει δὲ λοιπὸν πρὸς αὐτὴν τὴν ἀκμὴν τῶν ἄθλων ὁ λόγος. Joannis Geometræ.

Loqui timeo & narrationem plenam horroris. Ephraimi Syri. Latine apud Surium T. VII. ad 25. Martii

Μέγα μὲν οὐρανὸς δημιούργημα. Athanasii Alex. T. 3. Opp. p. 447. & apud Gretserum de Cruce T. 2. p. 400.

Μεγάλα τῆς προσευχῆς τὰ χαρίσματα. Leontii presbyteri CPol.

Σήμερον ὁ Κύριος ἡμῶν. Gregorii Mytilenæi. edidit Græce & Lat. post opus de Cruce, Gretserus.

Συμφυὴς τῷ κόσμῳ καὶ σύγχρονος. Josephi Bryennii.

Τὸν τοῦ σταυροῦ λόγον ὁ μὲν θεῖος Ἀπόστολος. Mich. Pselli.

Φοβερὰ τῆς σημερινῆς παρατάξεως τὰ μυστήρια. Procli Patriarchæ CPol. inter ejus Orationes à Riccardo Romæ, & in Auctario novo Combefis. p. 411. Gr. & Lat.

VIII. In Crucem JESU.

Ἑορτὴν ἄγομεν σήμερον καὶ πανήγυριν. Ejusdem Chrysostomi. id. p. 438. & Chrysost. Savilii T. 5. p. 567.

Ἐπεὶ

Ἐπεδήμησεν ὁ ὑιὸς τοῦ Θεοῦ. Methodii Episcopi. Gretser. T. 2. de Cruce p. 500.
Καλῶς ἡμῖν καὶ σοφῶς. Chrysost. Savilii T. 5. p. 898.
Μέγα μὲν οὐρανὸς δημιούργημα. Athanasii Alexandrini. Gretser. a) p. 420.
Πᾶσα ἑορτὴ καὶ πρᾶξις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ephræmi Syri. Græce & Latine in Gretseri T. 2. de Cruce p. 472.
Πεπλήρωται ἡμῖν λοιπόν. Sub nomine Chrysostomi edidit Hœschelius, A. 1587. & Gretser. pag. 460. & T. 5. Saviliusp. 906. Sed est potius Jo. Damasceni. T. 2. Opp. edit. Michaëlis le Quien pag. 810. Exstat & latine in Bibl. Concionatoria Combefis. & inter spuria Chrysost. T. 2. novæ edit. p. 816.
Πολλάκις ἐζήτησα πρὸς ἐμαυτόν Jo. Chrysostomi. Gretser. p. 428. & T. 5. Savil. p. 563. T. 2. edit. novæ p. 397.
Πολλοῖς καὶ διαφόροις ὅπλοις ὁ γεγυμνασμένος. Timothei presb. Antiocheni, apud Gretser. p. 408.
Σταυροῦ ἑορτὴ πρόκειται σήμερον. Josephi ArchiEpiscopi Thessalonicensis. Chrysost. T. 5. Savil. p. 819.
Τί εἴπω, ἢ τί λαλήσω; Chrysostomi. Gretser. p. 492. & T. 7. Savil. pag. 502. & inter spuria T. 2. edit. novæ p. 820.
Τοῦτο ἐστιν ἀδελφοὶ τὸ σημεῖον. Ejusdem Chrysostomi. Gretser. p. 482. & T. 7. Savil. p. 864. Lambec. IV. p. 106. VIII. p. 232.

In Crucis b) venerationem.

Ἀγαλλιάσεως καὶ εὐφροσύνης ἡμέρα. Theodori Studitæ. Græce & Latine apud Gretserum T. 2. de Cruce pag. 287.
Ἆσμα καινὸν ᾄσωμεν λαοί. Incerti. Gretser. p. 190.
Ἥκει ἡμῖν ἐνιαύσιος ἡμέρα. Jo. Chrysostomi. id. p. 270. & T. 5. Savil. p. 877.
Ἤρετό με τις πρόβλημα. Jo. Zonaræ.
Ἰδοὺ ἡ κλίνη Σολομῶν. Germani Patriarchæ CPol. id. pag. 294. Græce & Latine.
Καὶ οἱ ἰατροὶ μέν. Sophronii Patriarchæ Hierosol. Gretser. p. 283. sed Latine tantum.
Πρὸ τοῦ σωτηρίου σταυροῦ. Incerti. apud Gretser. p. 376.
Προτυπῶν καὶ προδιαγράφων ὁ μακάριος Μωυσῆς. Philothei Patriarchæ CPol. Græce & Latine apud Gretser. p. 360. sed in Codice

a) Jac. Gretseri S. I. opus de Cruce prodiit Ingolstad. 1600. 4. & 1616. fol.

b) *Vide Jejuniorum Dominicam tertiam sive* μεσονήστιμον, & Combefisium T. 2. Bibl. Concionatoriæ.

dice Bibl. Coislinianæ p. 402. legitur inter Homilias Joannis Calecæ ArchiEp. CPol.

Σταυρȣ̃ πρόκειται σήμερον ἑορτή. Josephi ArchiEp. Thessalonicensis. MS. in Bibl. Coislin. p. 401.

Τί δαὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῷ προκειμένῳ σιγήσομεν θαύματι. Theophylacti Bulgar. ArchiEpiscopi. Gretser. p. 384.

Φωτίζȣ, Φωτίζȣ Ἱερȣσαλήμ. Germani Patriarchæ CPol. Græce & Latine apud Gretserum pag. 308.

In Crucis c) exaltationem 14. Sept. Δειμαμένη τινὰ ἡ μακαριωτάτη Ἑλένη ναόν. Narratio Anonymi MS. Lambec. VIII. p. 361.

Εἶπεν ὁ Κύριος, ȣ̓δεὶς ἀναβέβηκε. Jo. Calecæ, Patriarchæ CPol.

Ἐμοὶ μὲν τὸ χαριέστατον ἁπάντων καὶ μάλιστα. Macarii Chrysocephali, ArchiEpiscopi Philadelphiensis. Græce & Latine apud Gretserum T. 2. de Cruce p. 210. MS. in Bibl. Coisliniana p. 181.

Ἐπειδὴ τῆς πρώτης καὶ θείας. Philothei Patriarchæ CPol. Gretf. pag. 174.

Κινήσωμεν ἀγαπητοὶ σήμερον. Andreæ Cretensis. Gretser. p. 108. & in Andrea Cretensi Combefisii p. 103. Hanc secundam partem esse orationis quæ incipit σταυρȣ̃ πανήγυριν ἄγομεν, observat Lambecius VIII. p. 288. & 380.

Ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τȣ̃ Κυρίȣ ἡμῶν Ἰησȣ̃ Χριστȣ̃. Callisti Patriarchæ CPol. edidit Gretserus Græce & lat. 4.

Ὁρῶ σήμερον τȣ̃ μεγάλȣ τȣ̃δε ναȣ̃. Theophanis Ceramei. idem Gretserus T. 2. de Cruce p. 132. & inter Homilias à Francisco Scorso utraque Lingva editas, quarta.

Πάλιν ἑορτῆς μυστήριον. Germani Patriarchæ CPol. Gretser. p. 156.

Πάλιν ὑψȣ̃ται σταυρός. Pantaleonis Presbyteri Byz. id. pag. 150. Chrysost. edit. Savilii T. 7. p. 661.

Πᾶσα μὲν ἡ ἀπὸ τῶν χειρόνων. Chrysost. T. V. Savil. p. 823.

Πρότερον ἐν ἱερᾷ διαγόντων ἀνθρώπων ἀγαλλιάσει. Leonis Imp. Gretser. pag. 142.

Πρὸ τȣ̃ σωτηρίȣ σταυρȣ̃. Incerti. Gretser. p. 184.

Σταυρȣ̃ πανήγυριν ἄγομεν. Andreæ Cretensis. id. Græce & Latine pag.

c) Confer quæ congessit Combefis. Tom. 8. pag. 125. seq. Bibl. Concionatoriæ.

pag. 94. & Latine ſub Metaphraſtæ nomine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 14. Sept. Græce & Lat. etiam in Andrea Cretenſi Combefiſii p. 96.

Σταυρȣ̃ πανήγυρις καὶ τίς ȣ̓ σκιρτήσειεν; Sophronii Patriarchæ Hieroſol. Gretſer. p. 89.

Σταυρȣ̃ πρόκειται σήμερον ἑορτή. Joſephi Patriarchæ Theſſalonicenſis. id. pag. 116.

Τὸν σαυρὸν τιμῶν, ὁμολογȣμένως σαυρωθέντα τιμῶ. Nicetæ Paphlagonis. Græce & Latine in auctario noviſſimo Combefiſiano T. 1. p. 440. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 424.

Τὸν τȣ̃ σαυρȣ̃ λόγον. Mich. Pſelli. MS. Cod. Barocc. 131.

Φέρε σήμερον, ὦ θεοφιλέσατον ἄθροισμα. Theophanis Ceramei, Tauromeniæ Epiſcopi. Græce & Latine apud Gretſerum T. 2. de Cruce p. 124. & inter Homilias Theophanis à Franciſco Scorſo Pariſ. 1644. fol. editas, tertia.

In Crucis d) inventionem.

Ἐν ἔτει ἑβδόμῳ τῆς βασιλείας Κωνσαντίνȣ. Incerti, apud Gretſerum Græce p. 540. Integriorem Codicem MS. memorat Lambecius VIII. p. 381. & 393. quinque foliis in folio. In Codice Bibl. Coislinianæ p. 402. Menandro Protectori tribuitur.

Ἔτȣς διακοσιοσȣ̃ τȣ̃ Σωτῆρος Ἰησȣ̃ ΧΡισȣ̃ ζήτησις καὶ ἀνεύρεσις γέγονε. Auctoris incerti.

Ἔτȣς διακοσιοσȣ̃ τριακοσȣ̃ τρίτȣ. Incerti. Græce apud Gretſerum p. 541-546.

Ἔτος ἠνύετο τριακοσιοσὸν τρίτον τȣ̃ πάθȣς. Incerti apud Gretſerum. p. 526. Græce & Latine.

Τὴν κέλευσιν τῆς ἡμετέρας ὁσιότητος δεξάμενος. Alexandri Monachi. Edidit Gretſerus T. 2. de Cruce p. 1.

IX. In JESU Sepulturam.

Ἃ μὲν ἄν τις εἰκάσῃ τεκμήριον. Maximi Planudæ. Græce MS. Lambec. VIII. p. 70. Latine Joach. Axonio, Graviano interprete, T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 486.

d) Combefiſ. T. 6. pag. 530. ſeq.

Ἀναβάλλεται μὲν ὁ Ἰησοῦς. Theodori, Alaniæ Episcopi.

Ἐπαινετὸς καὶ οὗτος τῆς Ἐκκλησίας ὁ νόμος. Gregorii Episcopi Antioch. MS. Græce Bibl. Coislinian. p. 182. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 827.

Σάββατον μέν ἐστι σήμερον. Germani Patriarchæ CPol. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 1469. Græce & Lat.

Τί τοῦτο σήμερον, σιγὴ πολλὴ ἐν τῇ γῇ. Epiphanii Cyprii. T. 2. p. 159. Confer, Sabbato magno.

Ὢ φρικτοῦ μυστηρίου πάσῃ τῇ κτίσει. Leonis Imp. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 1675.]

X. In JESU resurrectionem.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. Greg. Nazianzeni Orat. XLI.

Ἀνάστασις τοῦ ἐμοῦ Ἰησοῦ καὶ Θεοῦ. Leonis Imp. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 1691.

Ἀνέστη τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος. Eusebii Alex.

Ἀπεθέμεθα τῆς νηστείας τὸ φορτίον. Jo. Chrysostom. T. 5. Savil. pag. 581. & T. 2. edit. novæ p. 437.

Εἰ ταῖς Ἀγγέλων ἐνῆν. Athanasii Alex. Græce & Lat. in Combefisii Auctario Nov. T. 1. p. 531. & in Athanasio Montfauconi T. 3. p. 455.

Εἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 916. MS. Lambec. VIII. p. 364

Εἴ τις Πατριαρχῶν εὐλογία. Nysseni T. 2. p. 814.

Ἐπὶ τῆς φυλακῆς μου στήσομαι. Nazianzen. Orat. XLII.

Εὔκαιρον καὶ παναρμόνιον. Leontii presbyteri CPol.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, εὐφημήσωμεν. Nysseni T. 2. pag. 869.

Ἡ μὲν ἀληθινὴ τοῦ σαββάτου κατάπαυσις. Id. pag. 866.

Καθὼς ἐνεχώρει διεσαφήσαμεν. Joannis Thessalonicensis de consonantia Evangelistarum. Græce & Lat. T. 1. auctarii Novi Combefis. p. 791.

Λαμπρὰ μὲν ἡ τοῦ Πάσχα πανήγυρις. Procli Patriarchæ CPol. Græce & Latine inter ejus Orationes à Riccardo Romæ, & Combefisio T. 1. Auctarii novi editas p. 427.

Μεγά-

Μεγάλη τῆς ἡμέρας ἡ δύναμις. Macarii Chryſocephali.
Νικάτω καὶ λόγων ἄγροιαν. Procli CPolitani Patriarchæ, poſt Riccardum edidit Combefiſ. p. 422.
Οἱ μὲν ἄλλοι Εὐαγγελισαὶ. Ejusdem. Riccardus & p. 431. Combefiſ.
Οἱ πένητες τῶν ἀνθρώπων φιλέορτοι. Nyſſeni. Bibl. Coisliniana p. 182.
Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ. Joannis Metropolitæ Evchaitorum.
Πάντες μὲν, ἀγαπητοὶ. Heſychii presb. Hieroſol. T. I. Auctarii novi Combefiſ. p. 743. Græce & Lat. & in Nyſſeni Operibus T. 2. pag. 832.
Περὶ δογμάτων ὑμῖν ἔμπροσθεν. Chryſoſt. T. 2. edit. novæ p. 422.
Σύμβολα τῆς δεσποτικῆς Ἀναστάσεως. Leontii presb. CPol.
Σφόδρα μοι καὶ νῦν. Chryſoſt. T. VII. Savil. p. 500.
Τῆς παρούσης ἡμέρας τὰ Εὐαγγέλια. Macarii Chryſocephali.
Φαιδρὰ τοιγαροῦν τοῦ τριημέρου τάφου τὰ ἄνθη. Procli Patriarchæ CPol. Edidit Riccardus & p. 416. Combefiſ.
Χαρᾶς ὑπόθεσις ἡ παροῦσα ὑπόθεσις. Macarii Chryſocephali.
Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν. Athanaſii Alex. T. I. Auctarii novi Combefi. id. p. 539. & T. 3. Athanaſii edit. Montfauconi p. 458.
Etiam Nili λόγους β΄ ἐς Πάσχα, memorat Photius Cod. 276.

XI. In JESU aſſumtionem, quæ Cappadocibus ἡ ἐπισωζομένη. a)

Αἱ χάριτες μὲν ἐπὶ τῶν πρότερον χρόνων. Auctor Nicolaus Cabaſilas.
Ἐπειδὴ χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Auctor Euſebius Alexandrinus.
Εὐλογητὸς ὁ θεός. Εὔκαιρον σήμερον. Jo. Chryſoſtomi, T. VI. Ducæi p. 378.
Ἡ μὲν τῆς ἀναστάσεως μνήμη. Athanaſii Alex. Græce & Lat. T. I. Auctarii Novi Combefiſ. p. 554. & T. 3. Athanaſii edit. Montfauconianæ p. 551 Alii tribuunt Baſilio Seleucienſi. Cæſarienſi Codex Bibl. Coislinianæ p. 182.
Καὶ ὅτε τοῦ σταυροῦ μνείαν. Jo. Chryſoſtomi T. V. Savil. p. 595. & edit. novæ Montfauconianæ T. II. p. 447.
Τῇ μὲν ἀναστάσει τὸ θνητὸν κατεπόθη. Leonis Imp. Græce & Lat. in Combefiſii Auctario novo T. I. p. 1711.

Τρία

a) Vide Cangii gloſſar. & Montfauconi Bibl. Coislin. p. 182.

Τρία παράδοξα θαύματα. Jo. Chryſoſtomi. T. VI. Ducæi p. 375.

Φαιδρὰ μὲν πᾶσα ἑορτή. Jo. Chryſoſtomi. T. V. Savil. p. 970.

Φαιδρόν μοι τὸ τῆς ἐκκλησίας θέατρον. Chryſoſtomi. T. 7. Savil. pag. 426.

Φέρε μοι νῦν τοὺς ἱερατικοὺς. Diadochi Epiſcopi Photices Epiri.

Ὡς γλυκὺς συνέμπορος. Greg. Nyſſeni T. 2. p. 873.

Nili λόγους τρεῖς εἰς τὴν ἀνάληψιν, memorat Photius Cod. 276.

XII. In JESU adventum ſecundum.

Ἀδελφοί μου φιλόχριστοι, ἀκούσατε. Ephraimi Syri. Exſtat Græce in edit. Oxon. p. 247.

Ἀγαπητοὶ, μηδὲν προτιμησώμεθα. Ejusdem. ibid. p. 455.

Ἐνόμιζον μεγάλα τινὰ καὶ ὑπερφυῆ. Jo. Chryſoſtomi T. V. Savil. pag. 782.

Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου. Euſebii Alexandrini.

Πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος. Ephraimi Syri, edit. Græcæ Oxon. p. 359.

Plura Combefiſius Tomo I. Bibliothecæ Patrum Concionatoriæ, ſed ut in opere illo ſolet, Latine tantum.

XIII. In JESU imaginem.

In CHriſti imaginem ad Abgarum miſſam, οὐκ ἄρα μόνος ἀκατάληπτος ἦν. Conſtantini Porphyrogeniti. Vide Volum. VI. hujus Bibl. p. 490. Latine exſtat in Tomo ſexto Lipomanni pag. 190. ſeq. atqve inde apud Surium ad 16. Auguſti. Græce & Latine in Combefiſii faſciculo rerum CPol.

Παράδοξος ἡ πανήγυρις. Gregorii Archidiaconi & Referendarii Magnæ Eccleſiæ. Vide Allatium de Simeonibus p. 105.

De miraculo imaginis CHriſti in puteo ad magnam Eccleſiam CPol. Δεσποτικῶν καὶ παραδόξων θαυμάτων. MS. Lambec. VIII. p. 350. Auctor incertus.

Οὐδὲν οὕτως εὐφραίνειν οἶδεν. Auctor incertus. Græce & Lat. T. 2. auctarii Novi Combefiſ. p. 647.

In Imaginem in Chalcopratis. Δεσποτικῶν θαυμάτων ἀνάμνησις πάρεστι σήμερον. Auctor incertus. Græce & Lat. T. 2. Auctarii novi Combefiſ. p. 611.

Ima-

Imaginis CHristi Berytensis A. C. 765. Ἄρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς. Athanasii T. 3. Opp. p. 344. junioris.

In Imaginem translatam à Germano Patriarcha CPol. Τοῦ ἁγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Γερμανοῦ. MS. Coislin. p. 414.

* Ignatii τοῦ θεοφόρου Antiocheni. Ἄρτι Τραϊανοῦ τὰ τῆς Ῥωμαίων βασιλείας. Latine apud Surium & cum notis apud Bollandum 1. Febr. Græce MS. in Bibl. Coislin. p. 213. Græce & Latine in Patribus Apostolicis Cotelerii. Vide & Combefisii Bibl. Concionatoriam T. VI. pag. 168. seq.

Οἱ πολυτελεῖς καὶ φιλότιμοι. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 498. & T. II. edit. novæ Montfauconianæ p. 592.

Antiquiora Acta incipiunt Ἄρτι διαδεξαμένου. Hæc Latine edidit in Ignatiana appendice Usserius. Græce & Latine Ruinartus ac deinde alii ut dixi lib. 3. cap. 1. pag. 42.

Ignatii CPol. Patriarchæ vita scripta à Niceta Paphlagone. Πάντων μὲν ἁγίων τοὺς βίους. Ex Matthæi Raderi edit. Ingolstad. 1614. 4. Exstat Græce & Lat. T. 3. Concilior. Binii edit. 1618. parte 2. p. 692-724. T. VIII. Labbei p. 1180. T. V. Harduin. p. 943.

Ejusdem Encomium à Michaële Monacho presb. & Syncello. ὁ νέος οὗτος καὶ μέγας θεοφόρος Ἰγνάτιος. Id. Bin. p. 725. Lab. p. 1259. Harduin. pag. 1010.

In Imaginum restitutionem Dominica ὀρθοδοξίας. Τίς ὁ ἦχος τῶν ἑορταζόντων; Macarii Chrysocephali. MS. in Bibl. Coislin. p. 181.

Τοῦ βασιλέως θεοφίλου. Auctor incertus. Græce, & Lat. T. 2. Auctarii Novi Combefis. p. 716. MS. Lambec. IV. p. 171. VIII. pag. 349. seq.

Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου Κύριε. Germani Patriarchæ CPol. Græce & Latine in Tomo 2. Gretseri, de Cruce p. 549.

* Indæ, Domnæ & viginti millium Martyrum Nicomediæ. Ἄρτι Μαξιμιανοῦ δεύτερον ἔτος ἄγοντος ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ. Latine apud Surium, 26. Dec. & T. V. Lipomanni. Græce MS. in Bibl. Coisliniana p. 213.

Innocentium Martyrum Bethleemiticorum. Πάλιν ὁ τάλας ἐγὼ τὸν νοῦν. Auctor Joannes Monachus & presbyter Euboeæ.

Πάλιν ὁ γέρων ἐγὼ πρὸς τὸν λόγον ἄγομαι. Basilii Seleuciensis. Latine apud Surium 28. Dec. Lipomannum T. V. Græce & Lat. XXXVII. inter Homilias Basilii Seleuc.

Τίς θεὸς πλὴν τοῦ θεοῦ ἡμῶν. Cyri Germani CPol.

In Incorporeos. (Angelos) *Καὶ πάλιν τῷ θείῳ Δαβὶδ πατρὶ ἡμῶν.* Georgii Hagiopolitæ.

Joachim & Annæ, parentum S. Mariæ. *Ἡ χθὲς θεοτόκου γενεθλιακὴ πανήγυρις* Auctor Cosmas Vestitor.

Joannæ in puteo. *Ἦν τις γυνή.* Cod. 148. Barocc. Infra, Joannis.

Joannicii. *Τὰ ψυχωφελῆ καὶ θεάρεστα τῶν ἁγίων πατέρων ἀνδραγαθήματα.* MS. Lambec. T. 8. p. 266. Auctor Sabas Monachus. Ex Vita Joannicii MS. loca multa Græce producit Cangius in appendice Glossarii Græci & notis ad Zonaram.

* *Τὴν πρὸς ἀρετὴν ὁδὸν φέρουσαν τραχεῖαν εἶναι:* Latine apud Surium 4. Nov. & Lipomannum.

* In Joannem b) Apostolum & Evangelistam. *ὅτι μὴ πολὺ τῶν Ἀγγέλων ἀφέστηκεν ἄνθρωπος.* Latine apud Surium 27. Dec. Græce vero MS. Lambec. VIII. p. 244. & Latine ad calcem Oecumenii in Epistolas, & Arethæ in Apocalypsin. Paris. 1631. fol. Græcè ad calcem commentariorum Oecumenii excusorum Veronæ 1532. fol.

Ἀποστολικὴν ἐπιδημίαν εὐφημῆσαι. Auctor Macarius Chrysocephalus, ArchiEpiscopus Philadelphiensis. MS. in Bibl. Coislin. p. 181.

Ἀπόστολος ὁ τὴν φαιδρὰν ταύτην συγκροτήσας πανήγυριν. Auctor Procopius Chartophylax.

Βασιλεύοντος τῶν Ἰουδαίων Ἀγρίππου. Narratio Apocrypha MS. Lambec. VIII. p. 375. Nessel. V. p. 175. n. 4.

Ἐζήτησαν οὖν οἱ παρόντες τὴν αἰτίαν. Narratio Apocrypha Græcobarbara incerti de actis & visionibus quas vidit Joannes Apostolus cum primum CHristus Petro & Apostolo apparuit. MS. Lambec. VIII. p. 361. Nessel. V. p. 127. n. 8.

Εὐαγγελιστῇ θεολόγῳ προσήκει ἂν αἶνος. Auctor Nicephorus Blemmidas.

Ὁ τὸν μέγαν τῆς βροντῆς γόνον προτρεπόμενος. Inter incerta ab Allatio rejicitur pag. 123. de Simeonibus: sed Auctor est Nicetas Paphlago. Exstat Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 393. Græce & Latine in Combefisii Auctario noviss. T. 1. p. 354.

Πάλιν ὁ ἡμέτερος Ἰωάννης Chrysost. T. 7. Savil. p. 344.

Σαλπίσατε, φησὶν, ἐν νεομηνίᾳ σάλπιγγος. Prochori Diaconi Apo-

b) Vide Tillemont. T. 1. memor. p. 358. 370. seq.

Apocrypha de Joanne Evangelista narratio, cujus pars Græce & Latine prodiit in Orthodoxographis A. 1569. integrior longe in Bibliothecis Patrum Latine. T. 2. edit. Lugd. p. 46-67.

Joannis Baptistæ c) & Prodromi sive Præcursoris.

Ἀλλ' ἔμοιγε τοῖς σοῖς ἐπιβαλεῖν ἐγκωμίοις. Auctor Theodulus Abbas.

Ἀρχὴ τῷ κόσμῳ χαρᾶς τὰ πρὸς τὸν ζαχαρίαν. Georgii Nicomediensis. MS. Lambec. VIII. p. 222.

Δίδε ἡμῖν ἡ φωνὴ τῦ λόγυ φωτήν. Auctor Sophronius, Archiepiscopus Hierosol.

Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν ὐδεὶς Ἰωάννυ μείζων. Auctor Antipater Episcopus Bostrensis. Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 24. Junii.

Ἦχος σάλπιγγος, λύρα πνευματική. Auctor Chrysippus Presbyter Hierosol.

Λύει κἀμοὶ τὴν γλῶσσαν ὁ Βαπτιστής. Auctor incertus. T. I. Auctarii novi Combefis. p. 1371. Græce & Lat.

Historia Apocrypha de Johanne Baptista. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις γεννηθέντος τῦ Ἰωάννυ. MS. Bibl. Coislinianæ p. 413.

Ἰωάννυ τῦ βαπτιστῦ πανήγυριν ἄγομεν. Jo. Chrysostom. T. 2. edit. novæ inter spuria p. 805. Primum ediderat Hoeschelius 1587. 8.

Οἱ ἀνθηρότατοι λειμῶνες. Joanne Chrysostomo, ut fert inscriptio, auctore edidit Græce & Lat. Pantinus Antw. 1601 8.

* *Joannem Baptistam magnum illud decus orbis terrarum, laudare desiderare quidem licet omnibus, ut pro dignitate autem laudet.* Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 29. Augusti.

Hesychii presb. Hierosol. in conceptionem Prodromi. MS. in Bibl. Coislin. p. 196. initio mutila.

In Johannis Baptistæ conceptionem. Μωϋσῆς ὁ μέγας ὁ τῦ θεῦ. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 831. & inter spuria T. 2. edit. novæ p. 793.

Πολλοὶ μὲν ἤδη πολλάκις. Auctor Leontius Presb. CPolitanus.

Vita & obitus Joannis Baptistæ. 29. August. Πληρωθέντων ἐτῶν πεντακισχιλίων. Lambec. VIII. p. 219.

Τὴν τῆς πανηγύρεως χάριν. Pantaleonis Diaconi CPol. T. 2. auctarii

N 2 Ducea-

c) Confer quæ exhibet Combefisius T. 7. Bibl. Concionatoriæ pag. 52. seq. & 90. seq. & quæ de Johannis Baptistæ capite & ejus reliquiis Tillemont. T. I. memor. p. 108. seq. 519. seq.

Ducæani p.442. Græce & Lat. & T. 12. Bibl. Patrum Parif. 1644 1654. p. 686.

In Joannis Baptiftæ natalem.

Ἀηδόνι τινὶ πολυφώνῳ. Auctor Theodorus Studita. Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 24. Iunii.

Ἀρχὴ τῶ κόσμῳ. Auctor Leo Imperator.

Εἰ μὲν ὁ τοῦ λόγου κῆρυξ καὶ πρόδρομος. Auctor Theodorus Daphnopates, licet in Codice Vaticano 1074, ut Allatius notat, refertur ad Theodoritum Cyri Epifcopum, atque in auctario operum Theodoriti Garneriano prodiit Græce & Lat.

Εὔκαιρος ἡμέρα ἑορτῆς. Chryfoftomi T. 7. Savil. p. 389. Latine apud Surium 24. Junii.

Benedictus Deus. Ecce enim rebus ipfis oftenfæ funt falutationes Johannis. Jo. Chryfoftomi. Latine apud Surium 24. Maji.

Ἰωάννη τῇ φωνῇ τοῦ λόγου τοὺς λόγους. Auctor Macarius Chryfocephalus. MS. in Bibl. Coislinian. p. 181.

Χώραν μὲν ἀποχερσωθεῖσαν. Athanafii Alex. T. 3. Opp. p. 387. cum Montfauconi verfione.

In Joannis decollationem 29. Auguft. Ὥσπερ τις ἀνὴρ φιλέρημος. Anatolii Epifcopi Theffalonicenfis, notante Allatio. At Chryfoftomo d) T. 7. Savil. p. 549. tribuitur & in Codice noni fæculi, de quo Bandurius p. 649. ad Antiquitates CPol. Chryfoftomi fermonem de hoc argumento memorat Photius Cod. 274.

Ἔτι μου τῇ μνήμῃ τὰ Βαπτιστοῦ κρατεῖ. Ejusdem Anatolii.

Ἔτους τεσσαρακοστοῦ δευτέρου τῆς βασιλείας Αὐγούστου. Auctor fe profitetur Euripum, Johannis Baptiftæ difcipulum. Confer Tillemont. T. 1. memor. p. 518. edit. Parif.

Iterum furit Herodias. Joannis Chryfoftomi. Latine apud Surium 29. Augufti, & in T. 6. Lipomanni pag. 203. b. Πάλιν Ἡρωδιὰς μαίνεται T. 7. Savil. p. 745.

Λύει κἀμοὶ τὴν γλῶσσαν ὁ Βαπτιστής. Mich. Pfelli. MS. Lambec. VIII. p. 218. fq. V. p. 18.

Ὁ λόγος τῆς ἀληθείας φέρει μέν τινα καὶ τοῖς καταγγ. Jo. Chryfoftomi ex commentar. in Matthæum. Bibl. Coislinian. p. 183.

Πάλιν ἡμᾶς ἡ μεγαλόφωνος φωνή. Anatolii Theffalonic.

Πάλιν

d) Sub Chryfoftomi nomine primus edidit Hœfchelius A. 1587. 8.

Πάλιν Ἰωάννης ὁ μέγας ὁ πρόδρομος. Macarii Chryſocephali. MS. in Bibl. Coislinian. p. 181.

Πηδᾶ καὶ γήρας ὡς τὰ πολλά, AndreæCretenſis. MS. Græce Lamb. VIII. p.218. Latine inT.6.Lipomanni p.205.b. & apud Surium 29. Auguſti, atGræce & Lat. in Auctario novo Combefiſ. T. 1. p. 1327.

Τὴν τῆς Ἡρωδιάδος ὄρχησιν. Baſilii Seleucienſis p.160. edit. Commelin. MS. Lambec. VIII. p.219.

Τίς δώσει λαβίδι προφητικῇ διεστομῶσθαι. Leonis Imp. Alia collegit Combefiſius T. 7. Bibl. Concionatoriæ p. 780-818.

Heſychii Sophiſtæ Byz. in Joannem Baptiſtam ſermo deſideratur in Codice Coislin. p. 183.

In Johannis deſcenſum ad Inferos. a) Ἀναγκαῖον ἐστὶ πάλιν σήμερον. Auctor Euſebius Alexandrinus.

In capitis Johannis inventionem in urbe Emeſena b) A.C. 453. 24. Febr. Μοναχοὶ δύο ἐκ τῆς ἑώας. Marcelli Archimandritæ. MS. Lambec. VIII. p. 89. Latine vertit Dionyſius Exiguus.

* De tribus inventoribus capitis S. Joannis Bæptiſtæ. Πάλιν ἡμῖν ὁ θεῖος ὑφέστηκε Πρόεδρος.

In Johannis manum allatam Antiochiâ. Ἰδοὺ καὶ πάλιν ἡμῖν ὁ ἱερὸς τοῦ χριστοῦ ἐπεδήμησε πρόδρομος. Theodori Daphnopatæ. Latine ſine auctoris nomine apud Lipomannum T. 6. p. 211. & Surium 29. Auguſti.

Johannis Acatii, (qui male Aratzius apud Allatium p. 123. de Simeonum ſcriptis) Οὗτος ὁ Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὡρμᾶτο μὲν ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνου. Auctor incertus. Allegatur ab Allatio ad Acropolitam p. 201. 202.

Alia ejusdem vita, Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω. Auctor incertus.

Joannis Calybetæ ſub Theodoſio juniore. Βίον καλὸν, ἀδελφοί μου, βούλομαι διηγήσασθαι. Auctor incertus qui ſe Synchronum profitetur. In alio Codice incipit: βίον καὶ ἅγιον καὶ ἀμόλυντον καὶ ἐνάρετον ἀνδρὸς δικαίου βούλομαι διηγήσασθαι. MS. Lambec. VIII. p. 228. 395. Latine apud Surium 15. Januar. ſub Metaphraſtæ nomine. Βίον καλὸν καὶ ἐνάρετον καὶ ἄμωμον. MS. in Bibl. Coislin. p. 196.

N 3 Res

a) Titulus ſermonis eſt: περὶ τῆς παρουσίας Ἰωάννου εἰς τὸν ᾅδην. Crediderunt enim aliqui Johannem CHriſti præcurſorem fuiſſe etiam apud inferos. Vide Allatium de libris Eccleſ. Græcor. pag. 303. ſeq. b) Vide Sozom. VII. 21.

Res est sane tyrannica parentum amor Latine ex Græco Codice Vaticano apud Bollandum. 15. Jan. confer Tillemont T. 16. p. 57. seq.

Joannis Chrysostomi. Vide supra, Chrysostomi.

Joannis Climaci. Vide paullo post Joannis Sinaitæ.

Joannis Damasceni. Τοῖς τετηρηκόσι τὸ κατ᾽ εἰκόνα Θεȣ̃ ἀῤῥύπωτον, Auctor Joannes Patriarcha Hierosol. Græce & Latine in nova Damasceni editione & apud Henschenium 6. Maji. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 212. Latine ex Billii versione apud Surium 6. Maji.

Τῷ Ἰωάννῃ τὸν λόγον τῷ ἐκ Δαμασκȣ̃ τὰ ἐγκώμια. Auctor Constantinus Acropolita Logotheta. Apud Henschenium T. 2. Maji p. 731.

* Joannis Eleemonis, Patriarchæ Alex. Τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀναγράπ]ȣς τίθεσθαι πράξεις. Bibl. Coisliniana p. 584. Latine Gentiano Herveto interprete apud Surium & cum notis apud Bollandum ad 23. Januar. Græce MS. Lambec. VIII. p. 337.

Ex vita ejus scripta à Leontio Neapoleos Cypri Episcopo narratio de Petro publicano. Lambec. IV. p. 104. & VIII. p. 231. sq.

Ejusdem Vitæ Paralipomena à Leontio Episcopo Neapolitano Cypriorum Insulæ. Ὁ μὲν σκοπὸς εἷς ἐστιν ἡμῶν. MS. Lambec. VIII. p. 271. Latina Anastasii Bibliothecarii versio in Rosweidi Vitis Patrum & apud Bollandum T. 2. Januar.

Joannis Eleemonis Vita auctore incerto: Οἱ τȣ̀ς ἀγαθȣ̀ς καὶ σπȣδαίȣς ἄνδρας ἐγκωμιάζοντες. Allatio de Simeonibus pag. 123. hic Johannes per errorem calami dicitur Imperator.

Joannis Eleemosynarii vitam à Metaphraste scriptam Græce habuit Rosweidus. Vide Gudii Epistolas pag. 278. Citatur etiam ab Allatio de purgatorio p. 73.

Johannis Gothi Episcopi vita. Οὗτος ὁ ὅσιος πατὴρ Ἰωάννης Ἐπίσκοπος ἦν Γοτθίας. Auctor incertus.

Joannis Episcopi & Hesychastæ Abbatis Lauræ S. Sabæ vita auctore incerto: Πρῶτον, τίθημι τῷ λόγῳ τὸν Ἀββᾶν Ἰωάννην. Latine in T. 6. Lippomanni, ad 13. Maji. & apud Surium 13. Maj. sub nomine Cyrilli Scythopolitani.

Joannis Martyris. Vide supra, Cyri.

Johannis Monachi qui se in puteum injecerat. Ἦν τις γυνὴ φιλόχριστος ὀνόματι Ἰȣλία. Auctor incertus. Exstat Græce è MS. Vaticano

ad

ad calcem T. 3. Act. Sanctor. ad 30. Martii pag. 43. & Latine p. 832. ex versione Sirleti.

De Johanne Moscho narratio, præmissa ejus prato spiritali à nescio quo. Συνεγράφη ἡ βίβλος ἄυτη. T. 2. auctarii Ducæi p. 1053.

* Joannis propter CHristum pauperis. Τυραννικόν τι χρῆμα τεκόντων στοργή. Supra, Joannis Calybetæ.

Joannis Scholastici, Abbatis, *Sinaitæ* qui vulgo Climacus: Τὸ μὲν τίς ἡ ἐνεγκαμένη τὸν γεννάδα. Auctor Daniel Monachus Ruthenus. Latine apud Lipomannum T. 2. p. 401. & Surium 30. Mart. Græce & Lat. ante Jo. Climacum Matthæi Raderi. Paris. 1631. fol.

Brevis de Joanne Climaco narratio Anonymi. ἐλθόντος ποτὲ τοῦ Ἀββᾶ. Græce & Lat. in Climaco Raderi.

Epitome vitæ ejus in Menæis 30. Mart. οὗτος ἑκκαίδεκα χρόνων ὑπάρχων. ibid.

Joannis Theologi. Vide supra, Joannis Apostoli.

* Joannis, Xenophontis F. Infra, in Xenophonte.

* Joannitii. Vide supra, Joannicii.

Jobi. Ἄγε δὴ καὶ σήμερον φίλε γνησιώτερον τοῦ γενναιοτάτου Ἰώβ. Auctor Leontius presbyter CPol.

Εὔκαιρον ἐν τῷ παρόντι τὸν ἀήττητον Ἰώβ. Auctor idem Leontius.

Ὥσπερ οἱ κατὰ γῆν βασιλεύοντες. Basilii Seleuciensis.

Jo. Chrysostomi sermones IV. in Jobum.

Ἧκεν ἡμῖν ἐνιαυτὸς. T. V. Savil. p. 877.

Τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων. id. p. 953.

Φέρε καὶ ἡμεῖς ἀψώμεθα. id. p. 956.

Πανταχοῦ μὲν καὶ ἐπὶ πάντων. id. p. 963.

Ejusdem de patientia Jobi, βούλεσθε προθῶμεν. T. VI. Ducæi p. 710.

In Jonam Danielem & tres priores. Φαιδρὰ σήμερον ἡμῖν ἡ πανήγυρις. Jo. Chrysostomi. T. VI. Savil. p. 824. & T. 2. edit. novæ Montfauconianæ p. 309.

Jonæ & Barachisii Martyrum. *Saborius Persarum Rex XVIII. anno regni sui.* Latine apud Surium 29. Mart. Auctor Esaias Adami F. auditor & spectator.

In Josephum Patriarcham. Ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ. Ephraimi Syri. Exstat Græce in Ephræmi editione Oxon. p. 234. Latine vertit Gerhardus Vossius,

Vossius, & Ambrosius Camaldulensis, ex cujus versione legitur apud Surium XI. Dec.

In Josephum & descriptionem Mariæ. ὥσπερ οἱ τὸν χρυσίτην. Athanasii Alex. T. 3. Opp. p. 404. cum versione Holstenii. Et Latine T. 7. Lipomanni & apud Surium 25. Dec. De hoc Josepho Tillemont T. 1. p. 83. memor. H. E.

Josephi Hymnographi. Καὶ ἅπας μὲν βίος τῶν ἐναρέτων. Auctor Joannes Diaconus magnæ Ecclesiæ & Rhetor.

Irenæi, Sirmii Episc. sub Diocletiano. ὅταν τρόποις ἀγαθοῖς Lambec. VIII. p. 206. Auctor incertus, Metaphraste antiquior, MS. in Codice noni sæculi sanctos Augusti mensis complexo, cujus meminit Bandurius p. 648. ad Antiquitates CPol.

Οὗτος ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς. Epitome quam Græce exhibet Lambecius VIII. p. 208. sq. ubi etiam brevis laus Irenæi Lugdunensis.

Irenes Martyrium, V. Maj. Κατὰ τοὺς προλαβόντας χρόνους ὑπῆρχεν βασιλεὺς ὀνόματι Λικίνιος MS. Lambec. VIII. pag. 286. Vide & supra, in Agape.

Isaaci Confessoris Abbatis CPol. Μετὰ τὴν προσκύνησιν τοῦ παναγίου καὶ προσκυνητοῦ σταυροῦ. Græce cum Dan. Cardoni versione in Actis Sanctor. ad XXX. Maji T. 7. p. 247. Eadem ni fallor quam veluti ineditam è MS. Colbert. allegat Bandurius p. 690.

Isaccius qui & Theophanes. infra in Theophane.

Isidoræ σαλῆς, Tabennesiotidis in Thebaide. Ἐν τούτῳ τῷ μοναστηρίῳ. Auctor Ephraim Syrus. Exstat in editione Oxon. pag. 419.

Isidori Martyris Alex. Ἰσίδωρον τὸν γενναῖον λόγος ἐγκωμιάσαι. Auctor Nicolaus Pepagomenus.

Κατὰ τὴν τιμίαν καὶ ἔνθεον διδασκαλίαν. MS. Lambec. VIII. p. 81. Latine ad Surium 5. Febr. ubi Metaphrastæ tribuitur.

Ἔτους πρώτου τῆς βασιλείας Φλαβίου Δεκίου. Græce è MS. Vaticano in calce T. 3. Maji pag. 72. & Latine Dan. Cardono interprete pag. 449.

Ismaëlis, Sabelis & Manuelis Martyrum. Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον βασιλεύοντος τοῦ ἀσεβεστάτου Ἰουλιανοῦ. Auctor coævum se profitetur.

* *Persecutores quidem alii & tyranni.* Latine in Tom. 6. Lipomanni & apud Surium ad 17. Junii.

Ju-

Judæ Thaddæi Apoſtoli. ὁ μὲν μακάριος Ἰακώβ. Auctor Nicetas Paphlago. Exſtat Græce & Latine in Combefiſii Auctario noviſſ. T. 1. p. 415. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 415.

* Julianæ in urbe Nicomediæ Martyrium. Καὶ ἡ καλλίστη τῶν πόλεων ἡ Νικομήδους φημὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς ἄρξαντος. Latine apud Surium 16. Febr. Græce MS. in Bibl. Coislin. p. 213.

Julianæ & Pauli, Ptolemaide. Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς δόγμα ἔθετο. Auctor Metaphraſte antiqvior. MS. in Codice noni ſæculi, teſte Bandurio. Latine apud Surium 17. Auguſti.

In Julianum Martyrem. Εἰ ἐν τῇ γῇ τοιαῦται. Jo. Chryſoſtomi. T. V. Savil. p. 621. & T. 2. edit. novæ p. 671.

Juliani Martyris & Baſiliſſæ & ſociorum. Ταῦτα δὴ τὰ πάθη τῶν μαρτύρων. Auctor qvisqvis eſt coævum ſe profitetur. Vide Allatium de Simeonibus p. 110. Latine apud Surium 9. Januar. & plus dimidia parte integrior quidem quam dederat Lipomannus Tomo VII. mutilo uſus Codice.

In Julittam Martyrem. Ἡ μὲν ὑπόθεσις τῆς ἐκκλησίας. Baſilii M. Homilia inter ejus Opera T. 1. p. 367. Græce & Lat. Meminit Svidas in Βασίλ. Vide & ſupra, Ceryci.

* Juſtinæ. Vide ſupra, Cypriani.

Juſtini Martyris. *Quo tempore nefarii ſuperſtitionis idolorum propugnatores.* Vide quæ ſupra lib. V. c. 1. p. 52.

Juſtini ejuſdem, Charitonis & ſociorum. Ἐν τῷ καιρῷ τῶν ἀνόμων ὑπερμάχων εἰδωλολατρείας. Auctor incertus. Latine apud Surium 12. Jun.

In Juventinum & Maximinum Martyres. Ὁ μακάριος Βαβύλας. Joannis Chryſoſtomi Græce T. V. Savil. p. 533. & Græce ac Lat. T. 1. Ducæi p. 483. T. 2. Montfaucon. p. 578. Latine apud Surium 25. Januar.

Latomi Eulogii. Γέγονεν κατὰ τὴν Θηβαΐδα. Auctor Metaphraſte antiquior. Vide Bandurium p. 649. ad Antiquitates CPol.

In S. Laurentium. Οἱ σώφρονες τῶν ἐραστῶν. Demetrii Cydonii. Cod. Baroccian. 90.

Laurentii Diaconi, Xyſti Papæ & Hippolyti Tribuni. Τὰς μεγάλας τῶν μαρτύρων. MS. in eodem Codice noni ſæculi. 8. Auguſt. & in Cæſareo de quo Lambecius VIII. p. 124.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι γεγόνασιν ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως. MS. Lambec. VIII. p. 121.

Lauri & Flori in Urbe Ulpiana Dardaniæ, ſub Hadriano. 18. Auguſt. Καλῶς διδάσκει ἡμᾶς. MS. in eodem Codice noni ſæculi apud Bandurium. Auctor igitur Metaphraſte Antiquior.

O Οἱ

οἱ ἅγιοι Χριϛȣ̃ Λαῦρος καὶ Φλῶρος. MS. Lambec. VIII. p. 200.

Lazari in Monte Galesino. Ὁ τῶν κατὰ Θεὸν πολιτευμάτων. Auctor Gregorius Cyprius Patriarcha CPol. Vide Allatium de Georgiis p. 425.

In Lazarum quatriduanum. Δεῖπνον ἡμῖν πολυτελὲς Λάζαρος αὖθις. Hesychii presb. Hierosolymitani. MS. Lambec. VIII. p. 352.

Λάζαρος τὸν παρόντα συγκεκρότηκὼς σύλλογον. Andreæ Cretensis. Græce & Lat. in Combefisii edit. p. 56.

Ὀυδὲν, ὡς ἔοικε, τῆς ἀγάπης ἐϛὶν ἰσχυρότερον. Leontii Episcopi Arabissi. Meminit. Photius Cod. 272.

Φέρε πάλιν εἰς μέσον τὸν Εὐαγγελιϛὴν Ἰωάννην. Amphilochii Episcopi Iconiensis. Græce & Lat. in editione Combefis. p. 57.

Φιλῶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας χωρίον. Hesychii Presbyteri Hierosol.

In divitem & Lazarum. Ὀυ τοῖς ἀποφατικοῖς καὶ δογματικοῖς. Asterii Amaseni, Græce & Lat. T. I. Auctarii Novi Combefis. p. I. & T. 2. auctar. Ducæani p. 563. cum Phil. Rubenii versione, qui ediderat Antwerpiæ. 1615. 4.

Plures Chrysostomi homiliæ. Ὀυ τὰ τυχόντα ὑμᾶς ὤνησεν. MS. Lambec. IV. p. 121. VIII. p. 324. Savil. T. V. p. 242. & T. I. edit. nov. p. 736.

Τῆς τȣ̃ Λαζάρȣ παραβολῆς τὸ τέλος. MS. id. & T. I. edit. nov. p. 751.

Μέγιϛόν ἐϛι διδασκάλιον id. IV. p. 104. 128. VIII. p. 232. T. V. Savil. p. 728.

Leonis & Paregorii, Pataris in Lycia Martyrum. Ποικίλαι μὲν τȣ̃ διαβόλȣ αἰ μηχαναί. Auctor incertus Græce MS. Lambec. VIII. p. 86. & Latine apud Sur. & Bollandum 18. Febr.

Leontii & sociorum. *Quo tempore Vespasianus.* Latine apud Surium 18. Junii è Sim. Metaphraste.

* Leucii, Vide infra, Thyrsi.

Longini Centurionis. Ὁι τῆς ἀθλήσεως νικηταὶ, ȣ̓ράνιοι δὲ πολῖται, οἱ τȣ̃ Χριϛȣ̃ ϛρατιῶται. Auctor horum Actorum præsentem se & videntem Martyrio Longini interfuisse profitetur. Sed illa ut fabulis refertissima Bollandus describere noluit, qui de aliis Longini Actis ab Hesychio Presb. Hierosol. compositis videndus T. 2. Martii p. 382. ad diem XV. cui adde Tillemontium ad Vitam JESU CHristi, nota 38. T. I. memor. p. 477. seq. edit. Paris.

* Ejusdem Martyrium. Τȣ̃ θεȣ̃ Λόγȣ διὰ Ἰησȣ̃ ἐκ παρθενικῆς. Græce MS. Lam-

Lambec. VIII. p. 224. 251. 259. 262. Bibl. Coisliniana p. 211. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 16. Octobr. & Surium 15. Martii.

* Lucæ Evangelistæ. Ἐι καὶ δικαίως μνήμην. Græce MS. Lambec. VIII. p. 224. 252. 259. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Græce & Latine in Combefisii Auctario novissimo T. 1. pag. 513. & ad calcem Arethæ in Apocalypsin Oecumenianis Commentariis subjuncti T. 2. p. 853. Paris. 1631. fol. Græce ad calcem commentar. Oecumenii p. 1009. Veronæ 1532. fol. Latine apud Lipomannum T. 1. & Surium 18. Octobr.

Μεγάλη τῆς ἀποστολικῆς εὐκλείας ἡ δύναμις. MS. Bibl. Coislinian. pag. 185.

Ὦ λαμπρότης, ὢ ἄπιστις, ὢ σήμερον. MS. ibid.

Οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγελισταὶ Auctor incertus. Vide etiam quæ in Lucam Combefisius T. 8. Bibl. Concionatoriæ pag. 276. seq.

Οἱ μὲν ἅγιοι τοῦ θεοῦ μάρτυρες. MS. Bibl. Coislinianæ p. 195.

Πράξεων καὶ λογων ἅμιλλαν ὁρῶ. MS. ibid.

Lucæ junioris. Anachoretæ. Ὁ καλὸς τὰ πάντα καὶ μέγας Λουκᾶς. Auctore incerto. Græce & Lat. T. 2. Auctarii novi Combefis. pag. 970. confer Dallæum VII. 12. de cultibus religiosis Latinorum.

* Luciani. Σαμόσατα πόλις τῆς Συρίας ἐστίν. Citat Svidas in νοθεύει Logothetam laudans. Græce MS. Lambec. VIII. p. 225. 251. 258. 262. Bibl. Coislin. p. 211. Prodiit Latine apud Lipomannum T. 6. 15. Oct. & apud Surium 7. Ianuar. & cum notis apud Bollandum ad 7. Jan.

Ὅπερ χθὲς ἐδεδοίκειν. Jo. Chrysostomi. T. 2. edit. novæ p. 524.

Lucii. Ὁ ἅγιος μάρτυς Λούκιος γέγονεν ἀπὸ Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην. 22. August. MS. Lambec. VIII. p. 206.

Lucilliani Hieromartyris. Πάλαι μὲν ἐγκωμιάζειν. Auctor Photius scevophylax SS. Apostolorum & Logotheta. Græce Lat. cum Conr. Janningi versione T. 1. Act. Sanctor. Junii p. 276.-286.

Ejusdem & Sociorum. Βασιλεύοντος Αὐρηλιανοῦ ἦν ἀθροισμὸς μέγας τῶν χριστιανῶν ἐν τῇ Νικομηδέων πόλει. Auctor incertus. Hoc Martyrium consequi se non potuisse dolet Papebrochius quem vide T. 1. Actor. Junii p. 276.

* Macarii. Vide supra, Eudoxii.

Macarii Ægyptii. Μικρȣ̃ Μακάριος διέφυγεν ὁ Αἰγύπτιος. Auctor Johannes Hagiopolita sive Hierosol.

Macarii Eremitæ. Παρακαλȣ̃μεν οἱ ταπεινοί. Cod. Barocc. 147.

Macariorum duorum Ægyptii & Alexandrini Marcique Monachi, auctore Palladio Episcopo Cappadociæ. *Illa quæ de prædicabilibus & beatis referuntur viris.* Latine apud Surium 2. Jan. ex Palladii Hist. Lausiaca.

Macarii Patriarchæ Antiocheni vita scripta A. C. 1067. *Gemma regalis quam artificis manus.* Auctor Anonymus. Latine apud Surium 10. April.

In Maccabæos. 1. August.

Ἅπαντας μὲν ȣ̃ν ἐγκωμιάσαι. Jo. Chrysostomi T. 2. Edit. novæ p. 628.

Ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς βίβλοις ἀναγ. Gregorii Naz.

Καὶ τοῖς μάρτυσιν ὁρῶν τὴν τῶν ἔργων εὐφημίαν. Chrysost. T. 2. edit. nov. pag. 631.

Τί δαὶ οἱ Μακκαβαῖοι; Gregorii Nazianzeni Orat. XXII. Latine apud Surium 1. August.

Φιλοσοφώτατον λόγον ἐπιδείκνυσθαι μέλλων. Flav. Josephi.

Ὡς φαιδρὰ καὶ περιχαρής. Jo. Chrysostomi. MS. Lambec. VIII. p. 100. Latine apud Surium 1. August. Græce & Lat. T. 2. nov. p. 622.

Ex Chrysostomi homilia diversa ab iis quæ exstant locum producit Damascenus 2. de imaginibus T. 1. p. 384.

Macrinæ sororis suæ vitam scripsit Gregorius Nyssenus. Τὸ μὲν εἶδος τȣ̃ βιβλίȣ. Latine ex Zini versione apud Surium 19. Julii. Græce & Latine inter Nysseni opera in appendice.

Mamantis Martyris. 2. Sept.

Ἐγκαίνια τιμᾶσθε. Greg. Nazianzeni Orat. XLIII.

Κατὰ τȣ̀ς καιρȣ̀ς ἐκείνȣς ἦν τις ἀνὴρ ἐν τῇ Παφλαγόνων χώρᾳ. Auctor incertus.

Μάμας ὁ μέγας ȣ̃τος τȣ̃ Χριςȣ̃ μάρτυς καὶ περιβόητος. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 2. Sept. & Surium 17. Augusti. Græcè MS. Lambec. VIII. p. 234.

Οὐκ ἀγνοῶ τὸ μέγεθος. Auctor Basilius Magnus T. 1. Opp. p. 595.

Τȣ̀ς τῶν μαρτύρων πόνȣς. Lambec. VIII. p. 221.

Manuelis Martyris. Vide Ismaëlis.

Marcelli Episcopi Apameæ Syriæ. 14. August. Νενόμιςαι πολλάκις καὶ τοῖς

ἀπὸ

ἀπὸ γῆς. MS.Lambec. VIII.p. 128. Auctor Metaphraste antiqvior. Vide Bandurium ad Antiqvitates CPol. p. 647.

* Marcelli Archimandritæ Monasterii Acoemetarum. Ἔννοιά μοι πολλάκις γέγονε, τί δήποτε μύριοι ποιηταὶ οἱ μὲν πολέμους καὶ ἔχθρας. Græce in MS. Bibl. Coislinianæ p. 213. Latine apud Surium 29. Dec. Lipomannum T. V. Logothetam h. e. Simeonem Metaphrasten in Marcelli vita laudat Svidas in ἀλκαία. Vide de hoc Marcello Tillemontium T. 16. memor. p. 51. seq.

Papæ Marcelli. *Tempore illo quo Maximianus rediit de partibus Africæ.* Latine apud Surium 16. Jan. ubi tribuitur Notariis Ecclesiæ Romanæ.

* Marcellini & Marci. Vide infra in Sebastiano.

Marci Evangelistæ a) Ὥσπερ οὐχ ὅμοιαι τῶν σωμάτων πάντων. Auctor Nicetas Rhetor Paphlago. Exstat Græce & Latine in Combefisii Auctario Noviss. T. 1. p. 429. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. pag. 419.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ προαιώνιος τοῦ Πατρὸς λόγος. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. T. 3. April. pag. XLVI.

Πάλιν Ἀποστολικὴ καταστράπτει πανήγυρις. Auctor Procopius Diaconus & Chartophylax. Latine in Bibl. Concionatoria Combefisii T. VI. & apud Surium 25. April. & Græce è MS. Vaticano cum Latina versione Jo. Francisci Albani, Urbinatis in Actis Sanctor. T. 3. Aprilis p. XLVIII. & Latine p. 350. Græce & Latine ante catenam in Marcum editam à Possino Rom. 1673. fol.

Tempore illo, cum Apostoli per omnem orbem. Latine apud Surium 25. April. sub Metaphrastæ nomine.

Marci Monachi. supra in Macariis duobus.

Marci Atheniensis, qui in eremo Thraciæ se exercuit: Διηγήσατό τις Ἀββᾶς Σεραπίων, ὑπάρχων ἐν τῇ ἐσωτέρᾳ ἐρήμῳ. Auctor incertus. Exstat Græce è MS. Divionensi ad calcem T. 3. Act. Sanctor. ad 29. Martii pag. 40. & Latine p. 779.

* Martyrium SS. Marciani & Martyrii, Notariorum, sub Constantio. Ἐπεχωρίαζε μὲν καὶ πρότερον ἤδη τὸ τῶν Ἀρειανῶν δόγμα τῇ Ῥωμαί-

 ων

a) Longe plura de Marco Henschenius, ad V. Aprilis, Combefisius in Bibl. Concionatoria Tom. VI. pag. 448. seq. & D. Jo. Georgius Dorsheus noster in sceletomania Pontificia.

ων ἐπικρατεία. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 25. Octobr. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 211. Lambec. VIII. p. 254. 260. 262. & in Cod. Colbert. 1081. Reg. 2459. vide Bandurium ad Antiquitates CPol. pag. 628. 633. 634. 636. De iisdem Martyribus Sozomenus IV. 2.

Ἀγώνων ἱερῶν ἀθληταὶ καὶ λαμπρᾶς. MS. in Bibl. Coisliniana. pag. 185.

Marciani. Vide infra, Nicandri.

Marciani Ægyptii & Sociorum Martyrum. Καλῶς οὖν ἀγαπητοὶ καὶ ὁ χορὸς ὁ ἐν Αἰγύπτῳ μαρτυρήσας Θεῷ. Auctor incertus.

Marciani Martyris, Episcopi Syracusani. Φέρε τοίνυν ὦ ἠγαπημένε. Auctore incerto circa A. C. 700. scriptum elogium exstat Græce cum Sirmondi versione in Actis Sanctor. ad 14. Junii Tom. 2. pag. 788.

* Marciani Presb. & Oeconomi Ecclesiæ CPol. *Sunt quidem multa quoque alia quæ hanc regiam exornant.* Latine apud Surium X. Januar. Confer Tillemont. T. 16. p. 161. seq. Bollandum ad X. Januar. p. 609.]

B. Mariæ Virginis vita scripta ab Epiphanio Monacho & Presbytero. Περὶ τῆς κυρίως καὶ ἀληθῶς θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Non admodum probat qvæ de B. Virgine scripserint incerta fide Jacobus Hebræus, Aphrodisianus Persa, aut de ejus dormitione Joannes Thessalonicensis & alius Joannes qvi Theologum se venditavit. Andream vero Hierosolymitanum, Cretensem Episcopum pro Vita, laudationem edidisse. Vide Allatium de Simeonibus pag. 106. seq.

B. Mariæ Virginis a) laudatio.

Θεοῦ τοῦ παντοδυνάμου πλούσιον ἡμῖν λόγον χορηγοῦντος. Auctor Josephus Bryennius.

Κλέπτει τοὺς πόνους τῶν ἐμπόρων. Auctor Proclus Patriarcha CPol. Græce & Lat. in ejus Oratt. à Riccardo editis & T. I. Auctarii novi Combefis. p. 346.

Παρὰ

a) Confer Hippolyti Marraccii Bibliothecam Marianam Rom. 1648. 8. & Marialia ab eodem (sed Latine tantum) edita cum notis, ibid. 1650. & 1651. 8. in quibus Homiliæ S. Germani, Patriarchæ CPol. Leonis Imp. Isidori ArchiEpiscopi Thessalonic & Josephi Hymnographi.

Παρθενικὴ πανήγυρις. Auctor Proclus CPol. edidit post laudatum Riccardum, Combefis. p. 302. T. 1. auctar. novi.

Πᾶσαι μὲν αἱ μαρτυρίαι καὶ πανηγύρεις. Idem Proclus. Edidit post Riccardum, Combefis p. 339.

Πᾶσα μὲν εὐγνώμων γλῶσσα. Hesychii presb. Hierosol. edidit Ducæus T. 2. auctar. p. 421. & T. 12. Bibl. Patrum A. 1644. 1654. pag. 665.

Πᾶσα μὲν μνήμη δικαίων. Hesychii ejusdem Hierosol. edidit Ducæus T. 2. auctar. p. 417. cum Jo. Pici versione recusam T. 12. Bibl. Patrum Paris. 1644. 1654. p. 661.

Τὰς ἐκλαμπούσας μαρμαρυγάς. Epiphanius Episcopus Cypri, Græce & Lat. T. 2. Opp. p. 291. & Latine ex Io. Pici versione apud Surium 8. Decembr.

Τὰς ἀειθαλῆ ῥάβδον Ἰεσσαί. Chrysippi presb. Hierosol. Exstat Græce & Lat. in auctario Ducæano T. 2. p. 424. & T. 12. Bibl. Patrum Paris. 1644. 1654. p. 668.

In Conceptionem S. Deiparæ Virginis 8. Dec.

Ἡδεῖα μὲν ἡ τῆς παρούσης εὐφροσύνης προσηγορία. Georgii Nicomediensis.

Ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος. Ioannis Monachi & Presbyteri Euboeæ, clari circa A. C. 744. Vide Allatium de Io. Damasceni scriptis §. 68.

Οὐρανὸς καὶ γῆ ταῖς τῆς χάριτος μαρμαρυγαῖς ὑπερφαιδρύνεται σήμερον. Georgii Nicomediensis vel Iacobi Monachi ex monasterio Coccinobaphi.

Leonis Sapientis Orationem servatam in Bibl. Sfortiana memorat Baronius.

Plura Combefisius in Bibliotheca Concionatoria T. IV. p. 90. seq.

In B. Mariæ Nativitatem 8. Sept.: *vide supra, in Joachimo & Anna* &c.

Ἀγαλλιάσεως ἡμέρα. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Græce & Latine in Auctario Noviss. Combefisiano T. 1. p. 437. & Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 422.

Ἀκούω Μωυσέα τὸν μέγαν τὸ ξένον ἐκεῖνο θαῦμα τοῦ βάτου. MS. Lambec. VIII. p. 64. Auctor Nicephorus Gregoras.

Ἄλλοι μὲν ἄλλας ἑορτῶν ὑποθέσεις. Andreæ Cretensis. MS. Bibl. Coisliniana p. 388.

Ἀρχὴ

Ἀρχὴ μὲν ἡμῖν ἑορτῶν ἡ παροῦσα πανήγυρις. Andreæ Cretensis. Græcè & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. pag. 1289. & in ejus Andrea Cret. p. 1.

Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου. Auctor Leo Imp. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 1605.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη. Joh. Damasceni. Græce & Lat. A. 1577. edidit Jac. Billius & emendatius Mich. le Qvien T. 2. Opp. Damasceni pag. 841. Latine etiam Combefisius. Notæ Petri Pantini exstant ad calcem concionum Græcorum Patrum Antw. 1601. 8. pag. 380.

* *Oportebat revera Virginem, sicut ipsa DEI ad homines venturi.* Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 15. Augusti.

Εἰ μετρεῖται γῆ σπιθαμῇ, Georgii Nicomediensis. Sive potius Andreæ Cretensis, sub cujus nomine Græce & Lat. edidit Combefisius T. 1. Auctarii novi p. 1305. Illi tribuitur in MS. Lambec. IV. p. 88. VIII. pag. 379. 380. Bibl. Coisliniana p. 388. At sub Germani CPol. nomine cum versione Andreæ Schotti prodiit T. 2. auctar. Ducæi p. 450. & T. 12. Bibl. Patrum Paris. 1644. 1654. p. 694.

Ἐν ταῖς ἱστορίαις τῶν δώδεκα φυλῶν. Protevangelium tributum Jacobo Apostolo, qvod post Neandrum edidi Græce & Latine, notisqve illustravi in Codice Apocrypho Novi Testamenti. MS. Lambec. VIII. p. 52. 376. 379. 386.

Καὶ πρῶτα μὲν τὸν Θεόν. Nicolai Cabasilæ.

Λαμπρὰ μὲν καὶ περιφανής. Georgii Metropolitæ T. 2. Auctar. novi Combefis. p. 995.

Λαμπρῶς πανηγυρίζει ἡ κτίσις σήμερον. Theodori junioris Homologetæ, Monachi Studitæ. Sub Damasceni nomine cum versione Allatii edidit V. C. Mich. le Qvien T. 2. p. 849. Eidem tribuitur in Bibl. Coisliniana p. 388.

Μωυσῆς ἐκεῖνος, ὦ θάλασσα. Isidori Thessalonicensis.

Οὐδὲν ἡδύτερον ἢ χαριέστερον. Georgii Metropolitæ Nicomed. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefis. p. 1015.

Οὐρανὸν ἡ γῆ ταῖς τῆς χάριτος μαρμαρυγαῖς. Ejusdem. ibid. p. 1043.

Πάλιν ἑορτὴ, καὶ πάλιν πανήγυρις. Andreæ Cretensis. Bibl. Coislin. pag. 388.

Παρθενικὴ πανήγυρις σήμερον. Procli CPol. Bibl. Coislin. p. 388.

Πασα

Πᾶσα μὲν ἑορτὴ καὶ πᾶσα πανήγυρις. Photii Patriarchæ CPol. Græce & Lat. in Auctario novo Combefiſ. T. 1. p. 1583.

Συγκαλεῖ πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν οἰκείαν ἑςίασιν. Jacobi Monachi ex Monaſterio Coccinobaphi. Græce & Lat. ibid. p. 1247. Plura collegit Combefiſius T. 8. Bibl. Concionatoriæ p. 1-124.

Τὰς ἐκλαμπέσας τῆς θεοτόκε ἀκτῖνας. Epiphanii Cyprii. Bibl. Coislin. p. 388. confer T. 2. Epiphan. p. 291.

Φαιδρὸς ἡμῖν ὁ λόγος καὶ χάρ. Cyrilli Alex. MS. Bibl. Coislin. p. 388.

In præſentationem ſive εἰς τὰ εἰσόδια in ingreſſum in templum, quando B. Maria triennis templo reddita eſt. 21. Nov.

Αἱ τῶν θείων πανηγύρεων ἐλλάμψεις. Bibl. Coisliniana p. 388.

Ἰδὲ καὶ πάλιν ἑτέρα ἑορτή. Germani Patriarchæ CPol. MS. Lambec. IV. p. 129. VIII. p. 52. & Græce ac Latine inter Homilias veterum Patrum à Petro Pantino Antwerp. 1601. 8. p. 386. & T. 2. auctarii Ducæani p. 445. & T. 12. Bibl. Patrum A. 1644. 1654. p. 689. Et ex Combefiſii recognitione in ejus auctario novo T. 1. p. 1411. Et Latine ex verſione Herveti apud Surium 21. Nov. & Lipomannum. In MS. Codd. Bibl. Coislinianæ pag. 195. & 385. incipit: Ἰδὲ πάλιν ἑτέρα πανήγυρις καὶ φαιδρά.

Καλὰς ἡμῖν ὑποθέσεων ἀρχάς. Georgii Chartophylacis. Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefiſ. p. 1091. ſub nomine Georgii Metropolitæ & ArchiEp. Nicomedienſis. ita & Latine Surius ad 21. Nov. & Lipomannus & in MS. Græco Bibl. Coislin. p. 212. 388.

Πολλοὶ πολλάκις τὴν πεῖραν τῶν πολυτίμοις. Jacobi Monachi ex Monaſterio Coccinobaphi.

Τίς αὕτη ἡ ἀνατέλλεσα ὡς κρίνον; Leonis Imp. Græce & Lat. in Auctario novo Combefiſ. T. 1. p. 1619.

Φαιδρὰ καὶ παράδοξος ἡ παρῦσα Πανήγυρις. MS. Bibl. Coislin. pag. 212. Taraſii Patriarchæ CPol.

Φαιδρὸν τὸ τῆς παρέσης ἑορτῆς τὸ σύνθημα. Georgii Monachi & Chartophylacis Magnæ Eccleſiæ CPol. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefiſ. p. 1070.

In deſcriptionem ſive cenſum S. Mariæ.

Ὥσπερ οἱ τὴν χρυσίτην γῆν. Athanaſii Alex. *inter ſpuria edidit Clariſſ. Montfauconus* T. 3. p. 404. Vide & Supra, in Joſepho.

In Josephi dubitationem & cum Maria colloqvium. Καλὸς μὲν ὁ τῆς εὐπειθίας νόμος. Georgii Nicomediensis.

In Salutationem a) ab Angelo factam.

Ἀρχὴ μὲν τῶν ὄντων Θεός. Mich. Pselli.

Βασιλικῶν μυστηρίων ἑορτὴν ἑορτάσομεν σήμερον. Jo. Chrysostomi. MS. memorat Gerh. Vossius p. 62. ad Thaumaturgum, atque se vidisse etiam ejusdem argumenti Orationes sive homilias unam ineditam Chrysostomi, tres Absolonis Abbatis, singulasque Theodori Studitæ, Amphilochii Iconiensis, Hesychii presb.

Εἴ ποτε δεῖ χαίρειν ἄνθρωπον καὶ σκιρτᾶν. Nic. Cabasilæ.

Εἰς δόξαν τῆς παντατίας Τριάδος. Josephi Bryennii.

Ἐμοὶ δὲ τῶν ζωγράφων ἐκείνους. Nicephori Gregoræ: MS. Lambec. VIII. p. 64.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Αὐγούστου. Anonymi. MS. in Bibl. Coislin. p. 181.

Ἑορτὰς μὲν ἁπάσας καὶ ὑμνῳδίας. Gregorii Episcopi Neocæsariensis. p. 66. edit. Gerh. Vossii.

Ἐπέστη σήμερον ἡ πάντων χαρά. Andreæ Cretensis. Martino Hoppero interprete Latine apud Surium 25. Mart. Græce & Lat. in Orthodoxographis & in edit. Combefis. p. 11.

Ἐπ' ὄρος ὑψηλὸν ἀνάβηθι. Germani ArchiEpiscopi CPol.

Εὐαγγέλια, ἀδελφοὶ, Εὐαγγέλια. Sophronii Hierosol. MS. Bibl. Coislinian. p. 389.

Εὐφρανέσθωσαν οἱ οὐρανοί. Isidori ArchiEpiscopi Thessalonicensis.

Ἡ βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων. Josephi Bryennii.

Θεὸς ὁ τὰ πάντα πρὶν γενέσεως. Ejusdem.

Μεγάλας τῶν ἐγκωμίων. Basilii Seleuciensis, inter cujus sermones sæpius prodiit Græce & Latine. Emendatior T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 570.

Νῦν ἡ τῆς βασιλίδος βασιλική. Joannis Damasceni. Græce & Lat. T. 2. edit. Mich. le Quien p. 835.

Jam tempus est, fratres Dilectissimi. Joh. Damasceni. Latine ex Arabico T. 2. edit. Michaëlis le Quien p. 833.

Ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος. Joannis Monachi & presb. Euboeæ circa A. C. 744. clarus. MS. Lambec. V. p. 22. sq. VIII. p. 386.

Ὅαι

a) Confer Combefisii Bibl. Concionatoriam Patrum T. VI. p. 313. seq.

Ὅσαι τῶν πόλεων βȢλονται. Demetrii Cydonii. Cod. Barocc. 90.
Ὅταν εὕρωσιν οἱ φιλοπόται οἴνȢ δαψιλείαν. Gregorii Nyſſeni.
Ὁ τῶν παρθενικῶν λαγένων. Leonis Imp. Græce & Lat. in Combefiſii Auctario novo T. 1. p. 1632.
Ὀυ πολὺς ὁ ἐν μέσῳ χρόνος. Joannis Geometræ.
Πάλιν χαρᾶς Ἐυαγγέλια. Gregorii Epiſcopi Neocæſarienſis, cui tribuit Gerardus Voſſius p. 90. ſive Joannis Chryſoſtomi, ſub cujus nomine exſtat MS. Bibl. Coislinian. p. 389. & 181. Lambec. VIII. p. 384. & 51. Græce inter ſuppoſititia T. 7. Savil. p. 537. poſt Hœſchelii editionem: Latine apud Lipomann. & Surium 25. Mart. Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefiſ. p. 602. & T. 2. edit. novæ Chryſoſtomi Montfauconianæ inter ſpuria T. 2. p. 797.
Σήμερον ἀγγελικὴ παράταξις. Bibl. Coisliniana pag. 389. Gregorii Thaumaturgi. vide Gerh. Voſſii edit. p. 50.
Σήμερον ἡμῖν ὦ ἄριστοι παῖδες. Anaſtaſii Antiocheni ArchiEpiſcopi. T. 1. Auctarii novi Combefis. p. 850.
Σήμερον χαρᾶς Ἐυαγγελία. Andreæ Cretenſis. T. 1. Auctarii novi Combefiſ. p. 1363. Græce & Lat.
Τῇ προσέρα Κυριακῇ. Chryſoſtomi T. 7. Savil. p. 515.
Τῆς παρȢσης τιμίας καὶ βασιλικῆς συνάξεως. Germani Patriarchæ CPol. in auctario novo Combefiſ. T. 1. p. 1424. Græce & Lat. Leontio CPol. tribuitur in MS. Bibl. Coislin. p. 196.
Τί πάλιν ἐπὶ γῆς ὁ μέγας βȢλεται Γαβριὴλ ἡμῖν. Anaſtaſii Antiocheni Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefis. pag. 862.
ΤȢς θείȢς ἱεροκήρυκας. Athanaſii Alex. T. 3. Opp. p. 393.
Χαίρετε τȢτό μοι τὸ βραχὺ καὶ μέγα ȣ. Jo. Geometræ, MS. in Bibl. Coisliniana p. 181.
Χαίρω σήμερον τὴν ἐμὴν πανηγυρίζων χαράν. Jacobi Monachi ex Monaſterio Coccinobaphi.

In S. Mariæ purificationem. Vide ſupra præſentationem JESU, & Bibl. Concionatoriam Combefiſii T. VI. p. 173. ſeq.
Modeſti Hieroſol. in ὑπαπαντὴν memorat Photius Cod. 276.
In Viſitationem Mariæ videnda quæ collegit idem Combefiſius T. VIII. pag. 308-320.
In aſſiſtentiam B. Mariæ ad Crucem & ſepulchrum: Ἡ τόδε τὸ πᾶν ἀῤῥήτοις λόγοις ἁρμονίας ἁρμοσαμένη. Joſephi Bryennii.

Πρὸς ὑψηλοτάτην περιωπὴν ἡμῖν ὁ λόγος. Georgii Nicomedienfis. Græce & Lat. T.1. Auctarii Novi Combefif. p. 1136.

Stans apud Crucem puriffima Virgo. Ephræmi Syri. Latine apud Surium T. 7. ad 25. Mart.

Gratulatoria ad B. Mariam de Filii refurrectione. Φωνὴ ἀγαλλιάσεως προοιμιαζέτω σήμερον. Auctor Georgius Nicomedienfis. Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefif. p. 1175.

Χαίρετε. Τοῦτο μοι τὸ βραχὺ καὶ μέγα τοῦ λόγου προοίμιον. Auctor Joannes Geometra.

Antiquiffimum eorum cujus in *dormitionem* five *affumtionem* S. Mariæ Homiliæ exftant, fuiffe Modeftum Patriarcham Hierofol. Photio Cod. 276. memoratum, & poft feptimi fæculi initia clarum, notat Mich. le Quien ad Damafceni T. 2. p. 857. ubi teftatur fe illam Modefti Homiliam defcripfiffe è MS. Codice Segvieriano. Citat iterum p. 820. Incipit: ἄφατος ἡ πανίερος γνῶσις τῶν σεπτῶν. Bibl. Coisliniana p. 389.

De Juvenalis Hierofolymitani oratione vide Nicephorum XV. 14. Hift.

VII. Ἔθος ἐστι τοῖς ἐρωτικοῖς. MS. Lambec. VIII. p. 132. Joannis Damafceni. Latine edidit Combefifius è verfione Allatii. Græce & Lat. T. 2. edit. Mich. le Quien p. 882.

Εἰ δὲ οὐρανοῦ κάλλους καὶ αὐγὴν ἡλίου. Ifidori ArchiEpifcopi Theffalonicenfis.

Ἐπὶ τὴν μητέρα τοῦ λόγου μετὰ τὸν λόγον ὁ λόγος. Joannis Metropolitæ Evchaitorium.

VI. Ἔστιν μὲν ἀνθρώπων οὐδεὶς. Jo. Damafceni. Latine in T. 6. Lipomanni pag. 186. & apud Surium 15. Auguft. Græce & Lat. Tom. 2. edit. Mich. le Quien p. 868. MS. Lambec. VIII. p. 132. Verterunt Raph. Volaterranus, Jac. Billius, Francifcus Combefifius.

Θαῤῥεῖν μὲν τὸν λόγον ἐπ' ὀλίγον. Joannis Geometræ, qui etiam ex Apocryphis collegiffe quædam fe haud diffitetur.

Μητρὸς Θεοῦ ἑορτὴν τιμῶμεν. Leonis Imp. Græce & Lat. T. 1. auctar. Bibl. Patrum nov. p. 1733. Alia collegit Combefifius T. 7. Bibl. Concionatoriæ p. 643. feq.

IV. Καλεῖ πάλιν ἡμᾶς τὸ συνεχές. Andreæ Cretenfis. MS. Lambec.

bec. VIII. p. 130. Latine in T. 6. Lipomanni pag. 182. b. & apud Surium 15. Augusti. Græce & Lat. in Andrea Cretensi Combefisii p. 143.

V. Μνήμη δικαίων μετ' ἐγκωμίων. MS. Lambec. VIII. p. 131. Joannis Damasceni. inter ejus opera Gr. Lat. T. 2. edit. Mich. le Quien p. 857. Latine verterunt Raph. Volaterranus, Jac. Billius, Combefisius.

II. Μυστήριον ἡ παροῦσα πανήγυρις. Andreæ Cretensis. MS. Lambec. VIII. p. 129. Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 15. Augusti. Græce & Lat. in Combefisii Andrea Cretensi p. 131.

* Οἱ κατὰ καιρὸν Πεντηκοστῆς. Simeonis Metaphrastæ.

Οἱ τὴν ἐν πνεύματι θεωρίαν τῷ ἀΰλῳ. Andreæ Cretensis. MS. Bibl. Coislinian. p. 389.

VIII. Ὅσοι τὸ σεπτὸν οὗτο. Andreæ Cretensis. MS. Lambec. VIII. p. 130. Græce & Lat. in Combefisii Andrea Cretensi p. 115. Homilias quibus numeros Romanos præfixos vides, illas eo ordine in Codice MS. noni sæculi reperit Bandurius, quem vide p. 647. seq. ad Antiquitates CPol.

III. Ὁ χρεωστῶν πάντοτε τὸν ἴδιον. Germani CPol. Græce & Latine T. 1. auctarii novi Combefis. p. 1446. MS. Lambec. VIII. p. 53. & 130. ubi lacunam supplet.

Πανσόφως τῶν αἱρετικῶν οἱ ἀμαθεῖς. Germani Patriarchæ CPol. Græce & Lat. T. 1. auctarii novi: & cum Andreæ Schotti versione T. 12. Bibl. PP. Paris. 1644. 1654. p. 703. & T. 2. auctar. Ducæi p. 459. MS. Lambec. VIII. p. 130.

Περὶ τῆς ἐν χρόνῳ μὲν γενομένης ἀκεραίας διαλύσεως, αἰωνίου δὲ εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως. Auctor incertus.

I. Τῆς ἁγίας ἐνδόξου Θεοτόκου. Narratio Apocrypha S. Johanni Apostolo tributa, de qua dixi in Codice Apocrypho Novi Test. Multa etiam de eadem Lambecius in itinere Cellensi, quod prælo subjici iterum A. 1710. curavi, & lib. VIII. de Bibl. Cæsarea p. 132-198. In MS. Bibl. Coislinianæ p. 196. incipit: Τῇ θαυμαστῇ καὶ ὑπερενδόξῳ καὶ ὄντως μεγ.

Φήμη καλὴ καὶ ἀγαθὴ λιπαίνει κατὰ τὸ γεγραμμένον ὀστᾶ. Ejusdem Germani. MS. Lambec. VIII. p. 131. Edidit Græce & Lat. Combefisius ad calcem Theodoti Ancyrani. Paris. 1675. 8.

Ὦ Θεοῦ μῆτερ, καλὸν γὰρ οἶμαι. Manuelis Palæologi.

In B. Mariæ ingressum in Sancta Sanctorum. Ἐπὶ τῶν μειζόνων ἢ κατὰ ἀνθρωπίνην δύναμιν. Gregorii Palamæ, ArchiEpiscopi Thessalonicensis. MS. Bibl. Coislinianæ p. 153.

Ἐι ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται. Ejudem Palamæ. id.

Θυμηδείας μὲν πᾶσα θειοτάτη πανήγυρις. Germani Patriarchæ CPol.

Ὁ χρεωστῶν πάντοτε τὸν ἴδιον εὐεργέτην ἀνυμνεῖ. Ejusdem.

Τῇ θαυμαστῇ καὶ ὑπερενδόξῳ παναγίᾳ. Joannis, Thessalonicensis Episcopi.

Τῇ προτέρᾳ Κυριακῇ τὴν ὀρθόδοξον ταύτην Ἐκκλησίαν. Joannis Discipuli.

In templum S. Mariæ ad perennem fontem & de Miraculis ibi factis. Εἶτα πηγῆς μὲν ἡδύ. Nicephori Callisti.

In templi S. Mariæ dedicationem, & reliquiarum venerationem, Zonæ & fasciarum. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. Auctor Germanus, Patriarcha CPol. Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 31. Augusti. Græce & Lat. Combefisius in Manipulo rerum CPol. p. 232.

In venerationem ejus & encænia novi loculi in Chalcopratis. b) Πρόκειται σήμερον ἡμῖν εἰς προσκύνησιν. Euthymii Monachi. Latine apud Lipomannum T. 6. p. 217. & Surium 31. August.

In Zonam B. Mariæ. Τίς ὁ φαιδρὸς σύλλογος οὗτος; Germani Patriarchæ CPol. Græce & Lat. T. 2. Auctarii novi Combefis. p. 789. qui Andreæ Cretensi malit tribuere.

In depositionem pretiosæ vestis S. Deiparæ in Blachernis. Θεῖα τινὰ καὶ μεγάλα μυστήρια. Georgii Metropolitæ Nicomediensis. Græce & Lat. T. 2. Auctarii novi Combefis. p. 752. A Possevino tribuitur Theodoro Presbytero & Syncello Magnæ Ecclesiæ.

Narratio de miraculosa restitutione ectypæ imaginis Deiparæ Mariæ Romanæ quam ex archetypo picto ut ajunt à S. Luca Germanus Patriarcha fieri curaverat. Καὶ πάντα μὲν ὁ χρόνος Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 325. seq.

Miracula Deiparæ in Choziba. Ἀλλ' ἐπὶ τὰ θαύματα τῆς ἐνδόξου. MS. Bibl. Coislin. p. 416.

Mariæ

b) De templo CPol. in Chalcopratis vide Tillemont T. 15. p. 182. & Cangii CPolin Christianam.

Mariæ Ægyptiacæ & Zosimæ. Μυστήριον βασιλέως κρύπτειν καλόν. Bibl. Coisliniana p. 126. 196. 401. Lambec. VIII. p. 231. Græcè è MS. Mediceo & Bavar. in calce Actorum Sanct. T. 1. Aprilis pag. XIII. & Latine pag. 76. Allatius Auctorem hujus vitæ ait esse Sophronium Patriarcham Hierosolymitanum, sub cujus nomine bis in Bibl. Coisliniana exstat & allegatur etiam in glossario Græcobarbaro Meursii. & Latine ex versione Pauli Diaconi Neapolitani apud Surium ad 9. April. Id vero negat Papebrochius, qui Mariam illam ad A. C. 421. revocat. Oratio Manuelis Palæologi Imp. quæ post vitam Mariæ hujus subjici consvevit, incipit: Ὁ λόγος οὗτος ὁ τῆς ὁσίας ἡμῖν τὸν βίον ἄριστα διαζωγραφήσας. Vitam Mariæ Ægyptiacæ à Metaphraste scriptam Græce habuit Rosweidus. Vide Gudii Epistolas p. 278.

In S. Mariam Ægyptiacam. Ἀποστολικῆς ἐνθέου γραφῆς πέρας φθάνει. Maximi Holoboli Syncelli. MS. Bibl. Coislinian. p. 245.

Mariæ Antiochenæ & Anthemii. Τὸ γεγονὸς πρᾶγμα κατὰ τὴν μεγάλην Ἀντιοχείαν. Græce & Latine, interprete Antonio Francisco Destiene S. I. in Actis Sanctor. ad 29. Maji T. 7. p. 50.

Mariæ junioris sub Basilio Macedone. Ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν ἀγώνων. Auctor scripsit, cum Romanus esset Imperator & Euthymius Patriarcha CPol.

* Mariæ Eugenii filiæ quæ Marini sub nomine Monachum simulavit. Supra, in Eugenio.

* Marinæ sive Margaretæ Martyris: *Nihil æque lætificat & exhilarat animam bonam.* Latine in Tom. 6. Lipomanni & apud Surium. ad 17. Julii. Vide de hac si lubet Tillemontium T. 16. p. 167.

Τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Auctor incertus. MS. in Bibl. Coislin. p. 196.

Ἐμοὶ δὲ καὶ οὐρανὸς εἶναι δοκεῖ τὸ τῆς Ἐκκλησίας στερέωμα. Auctor Theodorus Metochita, magnus Logotheta.

Καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἄρα, ἧς ὁ Χριστὸς κεφαλή. Auctor Gregorius Cyprius Patriarcha CPol. MS. in Bibl. Vindobonensi. Lambec. VIII. pag. 71.

Marini vita per Theotimum. Τῆς ἀναστάσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν. Cod. Barocc. 148.

Marini

Marini Senis Anazarbei Cilicis ſub Diocletiano. 8. Auguſt. Ὁ ἅγιος μάρτυς Μαρῖνος ὁ γέρων. MS. Lambec. VIII. p. 121.

Marthæ Hegumenæ Monaſterii Deiparæ in Monembaſio. ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων ἐν τῷ κάτω μοναστηρίῳ. auctor Paulus Epiſcopus Monembaſiæ. MS. in Bibl. Coisliniana p. 586.

Martini Epiſcopi Franciæ. Κατὰ τοὺς καιροὺς Γρατιανοῦ καὶ Οὐαλεντινιανοῦ τῶν αὐτοκρατόρων συνέβη συναθροισθῆναι. 10. Nov. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 268.

Martiniani Monachi & Eremitæ in Palæſtina ſub Arcadio & Honorio de quo Tillemontius T. 12. pag. 37. ſeq. Ἔγγιστα τῆς πόλεως Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης. Auctor σύγχρονον ſe Martiniani profitetur. MS. Græce Lambec. VIII. p. 84. & Cod. Barocc. 147. Latine apud Surium & Bollandum 13. Febr.

* Ὃν τρόπον αἱ τῶν προλαβόντων νόσων σωματικαί. Sim. Metaphraſtæ.

In omnes SS. Martyres.

Αἱ μὲν Χριστοῦ πανηγύρεις ὅσαι τὸ φῶς. Auctor Conſtantinus Diaconus magnæ Eccleſiæ CPol. & Chartophylax, diverſus, ut notat Allatius, à Conſtantino Acropolita & Tio. Meminit Septima Synodus Actione V.

Αἱ τῶν μαρτύρων ἑορταί. Jo. Chryſoſtomi. T. 2. edit. novæ p. 667.

Inſipiens, rudis, imperitus pictor. Ephraimi Syri. Latine apud Surium 1. Nov. Ambroſio Camaldulenſi interprete.

Ἐξ οὗ τὴν ἱερὰν πανήγυριν. Jo. Chryſoſtomi. T. 2. edit. novæ p. 711.

Ἔστιν ὡς ἔοικε καὶ παρὰ τῶν σφόδρα δυσμενῶν. Aſterii Epiſcopi Amaſeæ. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefiſ. p. 182. Loca duo è MS. Vindob. emendat Lambecius VIII. p. 373.

Πάλιν μαρτύρων μνήμη. Jo. Chryſoſtomi. T. V. Savil. p. 984.

Φαιδρὰ καὶ ἐπέρασ῾ὸς ὑπάρχει. Ephraimi Syri. Exſtat Græce in editione Oxon. pag. 411.

* In Decem Martyres Cretenſes ſub Decio.

Ἄλλος μὲν ἄλλο τι τῆς θρυλλουμένης διεξιέτω Κρήτης. Latine apud Surium 23. Dec. & Lipomann. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 213.

In Decem Martyres ſub Leone Iſauro, Gregorium protoſpatharium, Julianum, Marcianum, Joannem, Jacobum Alexium, Demetrium, Leontium, Photium, Petrum & Mariam Patriciam, propter imaginem CHriſti CPoli in porta ænea. Τοῦ τῆς πανυμνήτου

καὶ

καὶ παντουργοῦ ζωαρχικῆς Τριάδος ἑνὸς Χριστοῦ. 8. Augusti. MS. Lambec. VIII. pag. 118.

XL. Martyrum Sebastenorum.

Εἰκόνα μαρτυρικὴν διαγράψαι βούλομαι. Ephraimi Syri.

Εἶχε μὲν τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα Λικίνιος. Latine apud Surium 9. Martii.

Joannis Chrysostomi sermonem memorat Photius Cod. 274.

Κατὰ τοὺς καιροὺς Λικινίου. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 348. IV. p. 74. & 101. Bibl. Coisliniana p. 196.

Μαρτύρων μνήμης τίς ἂν γένοιτο κόρος. Basilii M. inter ejus Opera T. 1. p. 526. Græce & Lat. Meminit Svid. in Βασίλειος. Latine apud Surium 9. Marti. Græce cum Gerh. Vossii versione & notis ad calcem Gregorii Thavmaturgi Mogunt. 1604. p. 75.

Οἱ μὲν ὁπλῖται Ῥωμαίων κατὰ νόμον. Gregorii Nysseni. T. 2. p. 931.

Eorum testamentum Græce MS. Lambec. IV. p. 97. Latine V. p. 410. De reliquiis inventis Sozomenus IX. 2.

In XLII. Martyres Amorienses. Ἐπὶ τὰ μαρτυρικὰ ἔπαθλα. Sophronii ArchiEpiscopi Hierosol.

Φαιδρὰ μὲν τῆς παρούσης ἑορτῆς. Evodii.

In Martyres Ægyptios. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὅτι καὶ ἐξ Αἰγύπτου μάρτυρες. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 519. & T. 2. edit. novæ pag. 699.

De Martyribus XLIV. quos Saraceni interfecerunt in Laura S. Sabæ. Ἄξιόν ἐστι τοὺς μηδέπω τῆς τῶν ἁμαρτημάτων. MS. in Bibl. Coislin. p. 416. Edidit Gombefisius. Græci eorum memoriam celebrant XV. Maj. Vide Epistolam ad Eustathium, Antiochi homiliis præmissam in Tomo I. auctarii Ducæani p. 1021 - 1024.

De Martyribus Lugdunensibus A.C. 117. Epistola Ecclesiæ Lugd. & Viennensis apud Eusebium V. 1. seq. Hist. Οἱ ἐν Βιέννῃ καὶ Λουγδούνῳ τῆς Γαλλίας παροικοῦντες δοῦλοι Χριστοῦ. Latine apud Surium 2. Junii. & in Ruinarti Actis Selectis Martyrum p. 62.

Plures in SS. Martyrum Confessorumque plurium memoriam homilias exhibet Combefisius T. 8. Bibl. Concionatoriæ pag. 618. seq. sed ut in eo Opere semper facit, Latine tantum.

* Vita Matronæ Martyris Chiensis. Τοὺς σώφρονας τὸν βίον καὶ φιλαρέτους. Latine apud Surium, 8. Nov. & Lipomannum. Græce habuit Rosweidus.

Ejusdem Encomium. Οὐ ξένα τῆς παρούσης ἡμῖν πανηγύρεως. Auctor Nilus, Metropolita Rhodi.

Matthæi Apostoli & Evangelistæ. Ματθαίου δὲ μνήμης τί ἂν γένοιτο χαριέστερον. XVI. Nov. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Latine ex Combefisii versione T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 410. Græce & Latine in auctario novissimo Combefisii T. 1. pag. 401. Vide etiam ejus Bibl. Concionatoriam T. VIII. pag. 161-186. & Tillemont. T. 1. memor. p. 386. sq.

Ἔδει μὲν ἡμᾶς μηδὲ δεῖσθαι. Jo. Chrysostomi Homilia 1. in Matthæum. MS. Lambec. VIII. p. 281.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦν ἐν τῷ ὄρει κατὰ μόνας ἡσυχάζων. MS. Lambec. VIII. p. 278.

Ejusdem Apostoli Acta, incerto auctore: Ματθαῖος Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς ἦν μὲν ἐκ πόλεως Ἱερουσαλήμ.

* Ἤδη μὲν τὴν παρὰ τοῦ πλάσαντος ἡμᾶς δοθεῖσαν φυλάττοντες ἐντολήν. Latine apud Surium 21. Sept.

Matthiæ Apostoli. 9. August. Πῶς δαὶ ἄρα τὸν ἱερὸν Ματθίαν. Auctor Nicetas Paphlago. Græce & Latine in auctario Combefisiano noviss. T. 1. p. 422. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 417. Vide & ejusdem Combefisii Bibl. Concionatoriam T. VI. pag. 282. seq. Lambec. VIII. p. 124. Tillemont T. 1. p. 431. seq. & 685.

* Mauricii & LXX. cum eo militum, Apameæ in Syria. Μαρτύριον μνήμη φιλοθεΐας καθέστηκεν ἔνδειξις. MS. Lambec. VIII. pag. 87. Latine apud Surium 18. Jul. Vide Bollandum ad 21. Febr.

In Maximum presbyterum. Ὅτι μὲν ἀπελείφθημεν ὑμῶν τὴν παρελθοῦσαν. Jo. Chrysostomi T. VIII. Savil. p. 80.

Maximi Homologetæ A. C. 662. defuncti vita citatur ab Allatio de purgatorio pag. 730. XIII. Augusti. Incipit: Καὶ πάλαι (leg. πάντων) μὲν τῶν κατὰ Θεὸν πολιτευσαμένων ὁ βίος λυσιτελὴς καὶ ὠφέλιμος. Auctor incertus. Lacinias produxerat Baronius è MS. Vaticanis & versione Petri Morini. Auctor Anastasius Apocrisiarius Maximi discipulus. Prodiit Græce & Latine in Tomo I. Operum S. Maximi ex edit. Combefisii, qui Latine vertit. p. 1--28. Paris. 1675. fol.

Acta & collationes sive relatio motionis factæ inter S. Maximum & socium ejus atque Principes in secretario. Incipit: Τῇ ἡμέρᾳ ᾗ προσωρ-

ὡρμίσθησαν, ante T. 1. Operum S. Maximi p. 29--86. Græce & Lat. nisi quod nonnulla tantum Latine ex Anastasii Bibl. versione.

Officium SS. Maximi a) & Anastasii ex Menæis XIII. August. p. 87-106.

Epitome certaminis. Ὁ ὅσιος καὶ τρισμακάριος Πατὴρ ἡμῶν Μάξιμος. MS. Lambec. VIII. p. 127.

Maximi, Dadæ & Quintiliani. Βασιλευόντων τῶν ἀσεβεστάτων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Latine apud Surium 28. April. sub Metaphrastæ nomine. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. T. 2. Aprilis p. 974. & Latine Papebrochio interprete p. 126.

Maximi. Vide supra in Cæcilia.

Maximini, Vide supra in Juventino.

* Maximini. Vide Faustæ.

Melanes sive Melaniæ Romanæ. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ διεγείρας τὴν σὴν τιμίαν κεφαλὴν, ἱερεῦ ὅσιε. Auctor coævum illi se profitetur.

* Ἦν ἄρα καὶ τοῦτο τῆς μεγίστης πάλαι καὶ περιφανεστάτης. Latine apud Surium, 31. Januar. Græce habuit Rosweidus. Exstat & MS. in Bibl. Coisliniana p. 213.

Melchisedeci. Ἐν τῷ καιρῷ. Auctor fertur Athanasius Alex. T. 3. Opp. p. 239. videatur Codex Apocryphus V. T. p. 311. seq.

De Melchisedeco & Lotho. Οὗτος ὁ Μελχισεδὲκ λέγεται ἀπάτωρ. MS. Lambec. VIII. p. 262. Nessel. V. p. 128.

Meletii Ducis & CCLII. Martyrum acta fabulosa. Κατ' ἐκεῖνον καιρὸν διώκωντο οἱ χριστιανοὶ ὑπὸ βασιλέως Ἀντωνίνου. Græce è MS. Florentino cum versione Dan. Cardoni S. I. in Actis Sanctor. ad 24. Maji T. 5. p. 436.

Meletii Episcopi Antiocheni. A. C. 381. defuncti 12. Febr. Ηὔξησεν ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἀποστόλων. Licet in quibusdam Codd. Basilio tribuitur, Auctor Gregorius Nyssenus. T. 2. Opp. p. 1019.

Πανταχοῦ τῆς τιμίας καὶ ἱερᾶς ταύτης ἀγέλης. Auctor Jo. Chrysostomus. Latine apud Surium 12. Februar. Græce & Lat. T. 2. edit. novæ p. 367. citatur à Damasceno 2. de imag. & in Synodo 2. Nic. act. 4.

Memnonis, infra in Severo.

* Menæ, Hermogenis & Eugraphii Martyrium in Ægypto, Imperante Maximino. Μετὰ τὴν ἐπὶ γῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ παρουσίαν. Latine apud Surium ad X. Decembr, & apud Lipomannum: & Græce MS. Lambec. VIII. p. 227. Bibl. Coislin. p. 212.

a) Confer Volum. VIII. hujus Bibl. p. 729. seq.

τῆς τῦ Χριςῦ χάριτος αὐξανομένης. MS. Lambec. VIII. p. 309. ſub Athanaſii nomine. Bibl. Coisliniana p. 565.

Menæ ſive Mennæ Patriarchæ CPol. ſub Juſtiniano 27. Auguſt. οὗτος ὁ ἀοίδιμος Μηνᾶς. MS. Lambec. VIII. p. 216.

* Menæ Martyris Ægyptii in urbe Cotyæi. Βαςιλεύοντος Διοκλητιανῦ καὶ Μαξιμιανῦ. Latine apud Surium, XI. Nov. & Lipomannum.

Ἐγένετο κατὰ τὴν τελευτὴν τῦ ἀσεβεςάτυ. Auctor Timotheus, ArchiEpiſcopus Alex. Cod. Barocc. 147. Latine apud Surium 10. Nov.

Ἔτυς δευτέρυ τῆς βαςιλείας Διοκλητιανῦ καὶ ἔτυς πρώτυ Γαΐυ Ὀυαλερίυ Μαξιμιανῦ. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. pag. 269. Cod. Barocc. 147.

* Menodoræ. Vide infra, Metrodoræ.

Mercurii Martyris Cæſareæ Cappadociæ. Καὶ κυβερνήτης μὲν πρὸς ἄνεμον. Auctor Nicephorus Gregoras.

Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ βασιλεύοντος Δεκίυ καὶ Βαλεριανῦ. Auctor incertus. Latine ſub Metaphraſtæ nomine apud Lipomannum Tomo V. & Surium ad 24. Nov.

Methodii Patriarchæ CPol. Vita & res geſtæ. ἱεράρχην καὶ ἀσκητὴν ἅμα καὶ Χριςῦ μάρτυρα. Auctor incertus.

* Metrodoræ, Nymphodoræ & Menodoræ. Ὀυδὲ γυναιξὶν ὐδὲ κόραις τὸ τῆς μαρτυρίας ἀποκέκλειςαι ςάδιον. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 10. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 238.

Metrophanis & Alexandri Epiſcoporum Byz. Ἐννεακαιδεκάτῳ ἔτει τῆς Διοκλητιανῦ βασιλείας. Scriptor coævum ſe profitetur. Confer Photium Cod. 256. ſed & Tillemontium T. 7. memor. p. 657.

Michaëlis Archangeli, vide ſupra, Archangeli.

De Apocalypſi Archangeli Michaëlis. Τῶν θαυμάτων καὶ δωρεῶν. Auctor Archippus Proſmonarius.

Michaëlis Cerularii elogium ſcripſit Mich. Pſellus, cujus editionem promiſit Combefiſius T. 1. auctar. noviſſ. p. 13.

Michaëlis Syngelli. Νόμος ὗτος ἤνθησε πάλαι παρ᾽ Ἕλλησι. Auctor Nicephorus Gregoras.

Monachorum cædes in Sina & Raithu. Ἀπώμην ἐγὼ κατὰ τὴν ἔφοδον τῶν βαρβάρων. Nili Monachi narratio edita Latine apud Surium & Bollandum 14. Januar. Græce & Latine à Petro Poſſino. Pariſ. 1639.

1639. 4. Vide quæ ad Allatium de Nilis p. 26. seq. editionis à me curatæ.

Alia narratio ejusdem argumenti. Ἐγένετό μοί ποτε καθεζομένῳ. Auctor Ammonius Monachus. Græce & Latine cum notis in Combefisii triumphis selectis Martyrum p. 88--132. Paris. 1660. 8. adde Tillemont T. 7. memor. p. 574. & 782.

Vita Moysis, servi DEI, libris tribus. Μωϋσέως τῦ κατὰ μέν τινας. Auctor Philo Judæus Græce & Lat. inter Philonis opera. Latine ex Zini versione apud Surium 4. Sept.

Οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τῶν ἱππικῶν. Auctor Gregorius Nyssenus T. 1. p. 167-256.

In Moysis serpentem. Χθὲς ἡμῖν ὁ λόγος πρόςε τὴν αἱρετικὴν πάλην. Severiani Gabalensis.

Moysis Æthiopis ex latrone anachoretæ. Οὗτος ὁ μακάριος μωυσῆς τῷ μὲν γένει ἦν Αἰθίοψ. 28. August. MS. Lambec. VIII. p. 218. ex Palladii Historia Lausiaca.

In mulierem peccatricem. Ἱκανῶς ἡμᾶς πρώην. Amphilochii. Græce & Lat. in edit. Combefisiana p. 64.

In mulieres ungventiferas. Vide in JEsu sepulturam. Sermonem Modesti Hierosol. memorat Photius Cod. 276.

Myronis sub Decio, Presbyteri Achajæ. 17. Aug. Ἔτους τρίτου ἀνθυπατεύοντος Ἀντιπάτρου. Auctor Metaphraste antiqvior. Vide Bandurium ad Antiqvitates CPol. pag. 647.

Ὁ ἅγιος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Μύρων. MS. Lambec. VIII. p. 200.

Myronis Rhauciæ in Creta Episcopi. 9. Augusti Ὁ ἅγιος καὶ θαυματουργὸς καὶ τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχης Μύρων. MS. Lambec. VIII. p. 122. & 200.

Myronis Ephesi Metropolitæ. Καθάπερ ἐπὶ τῶν διὰ χρείας ἑκάστοτε. Auctor Neophytus Hieromonachus. Lambec. V. p. 198.

* Nazarii, Gervasii, Protasii & Celsi. Νέρωνος αὖθις (ἄρτι) τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέποντος. Latine apud Lipomannum Tom. 6. ad 14. Octobr. Surium 19. Junii. Græce MS. Lambec. VIII. p. 250. 258. 262. Bibl. Coislin. p. 211.

Neophyti Martyris. Κατὰ τοὺς καιροὺς τῆς παρανόμου αὐτοκρατορίας τῶν τυραννικῶν βασιλέων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. MS. Lambec. VIII. p. 338. Auctores se coævos & à Neophyto ab Ethnicismo conversos profitentur.

Νεόφυτός τις δοῦλος Θεοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ γένους χριστιανῶν ὑπῆρχεν. Auctor coævum ſe profitetur.

Aliud. Παραδόξων πραγμάτων δυσπαράδεκτος ἡ διήγησις. Auctor Conſtantinus Acropolita, magnus Logotheta.

Nerei & Achillei. *Niſi ſtudia Catholicorum.* Velut è Græco verſa ab Anonymo exhibet Surius 12. Maj.

In Nicænos c) Patres. Πείθεσθαι τοῖς ἡγουμένοις ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς ἐπιτραπεὶς παραινέσεως, ὦ Θεόφιλε. Auctor Gregorius Cæſareæ Cappadociæ presbyter. Exſtat Latine in Tom. 6. Lipomanni & apud Surium ad 10. Julii. Græce & Latine in Auctario novo Combefiſ. T. 2. p. 547.

In Nicænum Symbolum. Τὸ μὲν ἐν τῇ πίστει στερρόν τε καὶ βέβαιον. Theodoti Epiſcopi Ancyrani circa A. C. 430. quem Latine poſt Holſtenium (cujus editio Græcolatina poſtuma lucem vidit Rom. 1669. 8.) vertit & notis illuſtratum utraque lingva edidit Combefiſius. Pariſ. 1675. 8.

Nicandri & Marciani. Ἧκον ἐπὶ τὰ νικητήρια. Auctor incertus.

Nicephori Martyris Antiocheni A. C. 260. Ἦν τις πρεσβύτερος ὀνόματι Σαπρίκιος. Græce & Latine in Actis ſelectis Martyrum Theodorici Ruinarti pag. 239-245. editionis Wetſtenianiæ Amſt. Quod Simeoni Metaphraſti tribuit Lambecius VIII. p. 82. 380. incipit: Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦν τις πρεσβύτερος. Latine apud Surium 9. Febr. Gallice in Honorati à S. Maria reflex. ſur les regles & l' uſage de la Critique T. 1. diſſ. 2. p. 225. ſqq.

Nicephori Patriarchæ CPol. vitam ſcriptam ab Ignatio diacono memorat Svidas in Ἰγνάτιος. prodiit Græce ad 13. Mart. T. 2. Act. Sanctor. p. 704. Latine p. 294.

Plurima profecto diverſis occaſionibus atque temporibus. Oratio Theophanis presb. & præpoſiti in ejus exilium & translationem reliquiarum. Latine apud Surium 13. Mart.

Nicetæ filii Imp. Maximiani. 15. Sept. Ἐγένετο ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις. MS. Lambec. VIII. p. 221.

Nicæ-

c) Vide & ſupra in Conſtantino. Et quæ in Tomo ſexto Aloyſii Lipomanni p. 118. b. & apud Surium 10. Jul. Latine legitur Oratio de iis quæ Nicææ geſta ſunt. Incipit: *Nono decimo anno Imperii Diocletiani.*

Nicetæ Cæſareenſis Bithyni Confeſſoris, ſub Conſtantino Copronymo. Πρόκειται ἡμῖν μεγίστης ὠφελείας ὑπόθεσις. Auctor Theoſterictus Monachus, Nicetæ diſcipulus. Latine apud Surium 3. Apr.

* Nicetæ Gothi. Νικητικοὺς ἀγῶνας τοῦ μάρτυρος Νικήτα. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 15. Sept. & Surium 15. Sept. Græce MS. Lambec. VIII p. 240. 289. 380. IV. p. 62.

Nicolai. Ἐν τοῖς καιροῖς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως ἀκαταστασία ἐγένετο ἐν τῇ Φρυγίᾳ. Auctor incertus.

Nicolai. Ἐπειδήπερ χαίρει Θεός. Auctor Leo Imp.

* Nicolai Myroblyti, Thavmaturgi Myrenſis in Lycia Epiſcopi. 16. Dec. Σοφόν τι χρῆμα ζωγράφου χείρ. MS. Bibl. Coislin. p. 212. Lambec. VIII. p. 288.

Leonis Imp. Oratio Gr. L. prodiit Toloſæ 1644. 4.

In eundem. Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ. Andreæ Cretenſis inter cujus orationes Græce & Latine edidit Combefiſius pag. 188-196.

Εὐλογητὸς εἶ κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ. MS. Lambec. VIII. p. 376. Auctor incertus.

Ὁ μὲν Θεοπάτωρ Δαυίδ. Nicetæ Rhetoris Paphlagonis.

Ὄρθρος ἡμῖν φαεινότατος, Michaëlis Archimandritæ. MS. ſine nomine ſcriptoris Lambec. VIII. p. 308. Plura Combefiſius in Bibl. Concionatoria T. VI. p. 68. ſeq. Vide & Tillemont. T. 6. memor. p. 688. 823. ſeq. mentio hujus Nicolai in Hiſtoria Miſcella XXIV. 8.

Narratio miraculi à Nic. Myrenſi editi, 6. Dec. quo tres Stratopedarchæ Conſtantini M. Nepotianus, Urſus & Erpylio ſ. Erpelio ab injuſto ſupplicio liberati ſunt. Ἐν τοῖς καιροῖς Κωνσταντίνου. MS. Lambec. IV. p. 122. VIII. p. 308. 376.

Nicolai Myrenſis vita è Metaphraſte & aliis collecta à Leonardo Juſtiniano, T. I. Lipomanni & apud Surium 6. Dec. incipit: *Pataram ſcriptores tradunt.* Edita ab Aldo Venet 1502. 4. cum Juvenco, Aratore & aliis.

Translatio ex Myra Lyciæ ad Apuliæ opidum Barum jubente Urſone ArchiEp. A. C. 1088. Surius ad 9. Maji. *Univerſis CHriſti Eccleſiis.*

Nicolai Studitæ. Οἱ τοὺς Ὀλυμπίους ἀγῶνας. Auctor Monachus Studita, ſed à Nicolai & Photii ætate remotior. Græce & Lat. in T. 2. Auctarii novi Combefiſ. p. 890.

Nico-

Niconis Epiſcopi & XCIX. cum eo Martyrum ſub Decio, in Sicilia Qvintiano Præfecto. Κατὰ τὺς καιρὺς ἐκείνυς ἡγεμονεύοντ@ Κυντιανῦ τῦ ἀσεβεστάτυ. Auctor Chæremonius Syracuſanus, Niconis Diſcipulus. Exſtat Græce è MSS. Vaticano & Ambroſiano in calce T. 3. Act. Sanctor. ad 23. Martii pag. 18. & Latine cum notis pag. 444.

Niconis Thavmaturgi, cognomento pœnitentiam agite. Εἰ ὁ τόπῳ ἢ χρόνῳ, γνώμῃ δὲ μᾶλλον σερρᾷ. Auctor incertus.

* Nicoſtrati. Vide infra in Sebaſtiano.

Nili Roſſanenſis Calabri. Ἡ χάρις τῦ κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριςῦ. Prodiit cum verſione Jo. Matthæi Caryophili Rom. 1624. 4. Auctor contubernalis & diſcipulus.

Nili Monachi, πολλοῖς μὲν MS. in Codice Barocciano 65. Auctor Petrus Lambardus.

Niphontis Armenopuli. Μυςήριον μὲν βασιλέως κρύπτειν καλόν. MS. Bibl. Coislinian. p. 416.

* Nymphodoræ. Vide ſupra, Metrodoræ.

In Oeconomum iniquitatis. Πολλάκις ὑμῖν εἶπον διαλεγόμεν@. Aſterii Amaſeni. Græce & Lat. T. I. Auctarii Novi Combefiſ. pag. 22.

Oneſimi, Paulo Apoſtolo diſcipuli, Χαῖρε καὶ γέν@ ἱκετικοί. MS. Græce Lambec. VIII. p. 85. & Latine apud Surium 16. Febr. acta incertæ fidei. Vide Tillemont T. I. memor. p. 607. edit. Pariſ.

Onuphrii & aliorum Eremitarum. Ἐν μιᾷ μὲν ἡμερῶν σπυδὴν ἐποιησάμην ἐγὼ ὁ ἐλάχις@ Παφνύτι@. Auctor fertur Paphnutius Anachoreta. Exſtat Latine in T. 6. Lipomanni, ad I. Junii. & apud Surium II. Junii. Græce MS. Lambec. VIII. p. 359. Aliam vitam Onuphrii à Metaphraſte ſcriptam Græce habuit Roſweidus. Vide Gudii Epiſtolas p. 278.

Oreſtæ Martyris. ſupra, Dreſtæ & Areſtæ, & Euſtratii.

In Origenem. Καλόν τι χρῆμα ἡ σιωπή. Gregorii Thavmaturgi pag. 169. edit. Gerh. Voſſii.

Dominica ὀρθοδοξίας. Vide ſupra, Imaginum reſtitutio.

Pachomii. Ὁ λόγ@ ταῦτα πάντα κτησάντ@ Θεῦ ἀλήθεια. Græce è MSS. Florentino, Vaticano & Ambroſiano, in Actis Sanctor. appendice ad T. 3. Maji pag. 25. * & Latine Dan. Cardono S. I. interprete pag. 295. ad 14. Maji. Laudat Allatius de purgatorio p. 929. ſeq. confer Tillemont. T. VII. memor. pag. 167. ſqq. 469. ſqq. 674. ſqq. 692.

Alia

Alia ejus vita, juniore auctore: Αὐταρκῶς μὲν τὰ γραφέντα περὶ τοῦ ἁγίου. Græce in eadem appendice p. 51. * & Latine pag. 334.

Alia, incerto auctore memorata apud Allatium: ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἡ πηγὴ τῆς σοφίας. Latine in Tom. 6. Lipomanni & apud Surium ad 14. Maji.

In Palmarum Dominicam.

Βασιλικὴν οἱ πιστοὶ σήμερον. Eulogii Archi-Episcopi Alex. (licet Codices quidam ut Bibl. Coislin. p. 402. Alex. Cyrillo tribuant) Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. p. 651.

Ἐκ θαυμάτων ἐπὶ θαύματα. Jo. Chrysostomi. Savil. T. 5. p. 882. vide & Lambec. IV. p. 128. VIII. p. 353.

Ἐνεπάγησαν ἔθνη ἐν διαφθορᾷ. Jo. Chrysostomi. T. 2. Savil. p. 830.

Ἐπ:νεσε καὶ ἄλλο τέ ποτε βασιλέως γλῶσσα τὴν παροῦσαν πανήγυριν. Leonis Imp. Græce & Lat. T. 1. Bib. Patrum Auctar. novi Combefis. p. 1657.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός. Methodii. Græce & Lat. in Combefisii Methodio p. 430.

Ἤδη τῆς δεσποτικῆς πανηγύρεως παρακύπτει τὰ χαρίσματα. Leontii Neapolitani, in aliis CPolitani presb.

Ἤδη τῆς πνευματικῆς ἀκολουθίας προλάμπει. Jo. Chrysostomi. MS. p. 197. Bibl. Coislin. T. VII. Savil. p. 334.

Ὁ μὲν νοῦς τῶν προκειμένων. Georgii Nicomediensis. Cod. Barocc. 40.

Σπουδαιότερος ὦ φίλοι καιρός. Procli Patriarchæ CPol. inter ejus Orationes à Vinc. Riccardo editas Romæ, & in Combefisii Auctario novo T. 1. p. 399.

Τοὺς τῆς εὐσεβείας καθήκει μύστας μὴ τὴν χάριν μόνον ἀσπάζεσθαι. Leontii presbyteri CPol.

Φρικτὸν ἀγαπητοὶ μυστήριον σήμερον. Athanasii Alex. In nova Collectione Patrum Montfauconiana Paris. 1706. fol. T. 2. p. 63.

Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών, κήρυττε. Macarii Chrysocephali. MS. in Bibl. Coisliniana p. 181.

Χαῖρε σφόδρα κεχαριτωμένη θύγατερ Σιών. Epiphanii Archi Episcopi.

Χθὲς ἡμῖν τὴν κοινὴν ἀνάστασιν Λάζαρος. Josephi ArchiEpisco Thessal.

χθὲς ἡμᾶς μετὰ τοῦ δεσπότου Λάζαρος. Andreæ Cretensis. Græce & Lat. p. 75. in Combefisii edit.

Ὥσπερ ἡ ἀμέτρητος ἄβυσσος. Titi Bostrensis. Græce & Lat. T. 2. Auctarii novi Combefis. p. 638.

Pamphili Cæsar. Valentis, Pauli, Seleuci, Porphyrii, Theoduli, Juliani & sociorum. Καιρὸς δὴ καλεῖ πρὸς ἅπασι τὸ μέγα καὶ περιβόητον. Auctor Sim. Metaphrastes ex Eusebio. MS. Lambec. VIII. p. 85. Græce, & apud Surium 1. Junii Latine. Græce & Lat. T. 1. Act. Sanctor. Junii p. 64-74. Vide Volum VI. hujus Bibl. p. 101.

Pancratii Martyris qui Petri Apostoli ut ajunt discipulus, Tauromenii in Sicilia Episcopus fuit. Ἐγένετο μετὰ τὸ ἀνηληφθῆναι τὸν Κύριον. Auctor fabulosus Evagrius Monachus laudatus Theophani Cerameo homil. 57. qui se Pancratii discipulum & comitem profitetur. Græce MS. Lambec. VIII. p. 94. Latine vertit Sirmondus, sed non prodiit.

Pantaleonis Martyris elogium à Niceta scriptum Græce & Latine edidit cum notis Fed. Morellus Paris. 1608. 8.

* Panteleemonis. Βασιλεύοντος τοῦ ἀσεβεστάτου καὶ παρανόμου.

Θαυμαστὸς ὁ a) Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Auctor Nicetas Rhetor.

Τῆς εἰδωλικῆς ἄλυος κατὰ πάσης διασκεδασθείσης τῆς οἰκουμένης. Auctor incertus. Exstat Latine in T. 6. Lipomanni & apud Surium ad 27. Julii.

Paphnutii, supra, Euphrosynes.

* Paphnutii Anachoretæ & DXLVI. Martyrum. *Fuit imperatore Diocletiano Arianus quidam præses.* Latine apud Surium 28. April.

Papyli Diaconi, Carpi Episcopi Thyatirensis & Agathopodis Martyrium. Ἐπὶ βασιλείας Δεκίου. Auctor incertus.

* Μεμνῆσθαι τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ παθόντων MS. Lambec. VIII. p. 249. 258. 261. supra in Carpo.

In parabolam de eo qui in latrones incidit. Ἠκούσαμεν ἀδελφοὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Leontii Hierosolymitani.

Parasceves Virginis Martyrium. 14. Octobr. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις τοῦ ἑλληνισμοῦ. MS. Lambec. VIII. p. 363. Nessel. V. p. 128.

Ἡ ἀρχὴ τῶν ἰαμάτων Χριστοῦ. MS. Bibl. Coislin. p. 169.

Pare-

a) In Indice ad Allatium non Pantaleemonis sed Pantaleonis hoc esse elogium innuitur. Ita & latina Martyrologia Pantaleonem nominant pro Panteleemone.

Paregoridis, vide ſupra, Leonis.
Parthenii Epiſcopi Lampſaceni ſub Conſtantino M. clari Vita. Πόθῳ καὶ ἀγάπῃ κινέμενος ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς Κρισπῖνος. Auctor Parthenii diſcipulum ſe profitetur, nomine Criſpinum. MS. Lambec. VIII. p. 82. Latine apud Surium & Bollandum 7. Febr.
Patapii Thebani Ægyptii, Abbatis Eremitæ. ὡς λαμπρὰν καὶ πνευματικήν. & alia oratio qvæ incipit Πάντα πιστεύειν ἄξιον. Utraque auctore Andrea Cretenſi, inter cujus orationes Græce & Latine editæ à Combefiſio. p. 196. & 216.
* Vita ejusdem. Οὐ πολλῆς Αἰγυπτος ἐπ' ἂν δὲ τέκῃ. Latine apud Surium 8. Decembr. & apud Lipomannum. Græce MS. in Bibl. Coisliniana p. 212.
In SS. Patres & Prophetas. Ἡ προδηγῦσα πίστις εἰς τὴν ὁδόν. Athanaſii Alex. Græce Lat. cum Holſtenii verſ. T. 3. Athanaſ. p. 450.
Patricii Epiſcopi Pruſæi. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἡγεμονεύοντος Ἰελίε τε ἀνθυπάτε. Græce in Actis Sanctor. ad calcem T. 3. Aprilis pag. LXV. & Latine ad 28. April. pag. 576. ex verſione Jo. Ravenſteinii, S. I.
In Paulum Apoſtolum Jo. Chryſoſtomi ſeptem homiliæ de laudibus Pauli quas vertit Anianus.

1. Οὐκ ἄν τις ἁμάρτοι. T. VIII. Savil. p. 33. T. II. edit. nov. p. 477.
2. Τί ποτέ ἐστιν ἄνθρωπος. ibid. p. 37. & 482.
3. Ὁ μακάριος Παῦλος τῆς ἀνθρωπίνης. id. 40. 486.
4. Ὁ μακάριος Παῦλος ὁ τήμερον. id. p. 42. 490.
5. Πῦ νῦν εἰσιν οἱ τὸν θάνατον αἰτιώμενοι. id. p. 49. 500.
6. Βέλεσθε τήμερον, ἀγαπητοί. id. p. 53. 506.
7. Ὅταν οἱ τὰ σημεῖα βαστάζοντες. id. p. 57. 512.

Τὲς τῶν ἁγίων βίες T. 7. Savil. p. 839.
Ἅπας μὲν ἐγκωμίων λόγος. Auctor Theodorus Daphnopates, qui è Chryſoſtomo collegiſſe ſe quæ de Paulo ſcripſit non diffitetur. Latine apud Surium 29. Junii. Ex Chryſoſtomo in Paulum confer quæ Photius Cod. 270.
Οὐδεὶς ἀσθενεῖ Παύλε ἀθλῦντος. Auctor Proclus CPol. Græce & Lat. in Proclo Vinc. Riccardi, & T. 1. Auctarii novi Combefiſ. p. 454.
Παῦλος ὁ Ἀπόστολος Ἑβραῖος μὲν ἦν τὸ γένος. Auctor Theodorus Scutariota.
Τῆς μὲν ἐπιγραφῆς τῶν Ἀποστολικῶν πράξεων. Auctor Theodorus Magiſter, (an Daphnopates?) qvi è Chryſoſtomo pleraqve

collegisse se scribit. Græce T. 7. Savil. p. 829. Videnda etiam quæ in Paulum Apostolum congessit Combefisius T. VII. Bibl. Concionatoriæ.

Pauli Corinthii, supra in Codrato.

Pauli Homologetæ sive Confessoris, Patriarchæ CPol. Κωνςαντῖν⊙ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν, εἶτα τῆς ἀνατολῆς ἐγχειρίζετο σκῆπτρα. Auctor incertus. Allegat Allatius contra Creyghtonum pag. 336. & Cangius ad Zonaram pag. 72. Vide Photium Cod. 257.

* Ἡνίκα Κωνςαντῖν⊙ ὁ τοῦ μεγάλου Κωνςαντίνου τρίτ⊙ υἱός. Græcè habuit Rosweidus. Latine apud Surium 7. Junii.

Pauli & Julianæ, Ptolemaide. *Aurelianus Imperator per totum orbem terrarum contra Christianos edictum proposuit.* Latine apud Surium 17. Augusti. Vide supra in Juliana.

Pauli Latrensis. Μάτην οἱ πολλοὶ τὸν χρόνον αἴτιον ἀξιοῦσιν εἶναι. Auctor Nicephorus Blemmidas. MS. in Bibl. Coisliniana p. 213. De monasterio S. Pauli Latris, Montfauconus lib. 2. Palæograph.

Ἔμοι γε λίαν ἡδὺ καὶ τὸ περὶ λόγους πονεῖν. Auctor incertus. citat Allatius p. 420. contra Creyghtonum.

Pauli Thebani, primi Eremitæ. *Inter multos sæpe dubitatum est.* Græca versio incipit: Ἐν πολλοῖς πολλάκις κίνησις. Latine apud Surium & Bollandum ad X. Januar. Auctor Hieronymus Monachus.

Alia Pauli Thebani vita è Græco Bavarico Codice versa Latine exhibetur in Actis Sanctor. ad X. Januar. incipit: *Vixit Beatus Paulus Decii & Valeriani &c.* Auctor sibi à S. Antonio quædam narrata memorat. De hoc Paulo Tillemont T. VII. memor. pag. 144. seq.

Vitam Pauli Thebani à Metaphraste scriptam Græce habuit Rosweidus. Vide Gudii Epistolas p. 278.

Καὶ ζωγράφοις μὲν ἀρχετύπων ἐκεῖνα πρὸς μίμησιν. MS. Lambec. VIII. p. 340. seq. ubi prologus & cap. 1. Auctor non diu post vixisse se testatur.

Pegasii Martyris. Vide supra, in Acyndino.

* Pelagiæ Virginis Antiochenæ sub Diocletiano passæ. Γυναικείαν ἀρετὴν τῆς τῶν ἀνδρῶν. Gr. MS. Lambec. VIII. pag. 223. 249. 258. 262. Bibl. Coislinan. p. 210. Latine apud Lipomannum (Surius enim omisit) Tom. 6. ad 8. Octobr. Jacobum Diaconum in vita MS. S. Pelagiæ laudat Meursius in glossario Græcobarbaro. Ex illo

illo Latine quædam affert Surius ad 8. Octobr. Diaconum Heliopoleos appellans. Vide & Tillemont. Tomo. XII. memor. pag. 377. seq.

In Pelagiam Martyrem. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, καὶ γυναῖκες θανάτου λοιπὸν καταπαίζουσι. Jo. Chrysostomi. Latine apud Surium 9. Junii. ubi etiam alter Chrysostomi sermo. *Majore quidem theatro sancta Virgo.* T. 2. edit. Montfauconi p. 591. & prior Gr. Lat. p. 585.

Pelagiæ Tarsensis, *incerto Auctore*: Τοῦ πρώτου διωγμοῦ ἀνανεωθέντος παρὰ τοῦ Διοκλητιανοῦ. Græcè è MS. Palatino, in Actis Sanctor. ad 4. Maji T. 1. pag. 747. & Latine pag. 747. atque apud Surium 4. Maji.

In Pentecostes Festum.

Ἐπείπερ καὶ νῦν θεία ἐπέστη πανήγυρις. Leonis Imp. Græce & Lat. in Combefisii Auctar. novo p. 1719. T. 1.

Ἤδη δὲ τῆς ἑορτῆς μεσούσης ἀνέβη. Jo. Chrysostomi ex commentar. in Johannem.

Μεγάλα ἀγαπητοὶ καὶ πάντα λογισμόν. Chrysostomi T. V. Savil. pag. 610. T. 2. edit. nov. p. 468.

Οἱ μὴ τοὺς γυμνικοὺς ἀγωνιστάς. Demetrii Cydonii.

Nullum est tam clarum celebritatis argumentum. Greg. Nysseni T. 1. p. 976.

Οὐρανὸς ἡμῖν γέγονε σήμερον ἡ γῆ. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 976.

Πάλιν ἑορτὴ καὶ πάλιν πανήγυρις. id. T. V. Savil. p. 602. & T. 2. edit. nov. pag. 457.

Πᾶσαν ἑορτῆς ὑπόθεσιν φαιδροτέραν ὁ Δαυΐδ. MS. Bibl. Coislinian. p. 182.

Πᾶσα μὲν ἡμέρα. Chrysostomi. T. VII. Savil. p. 582.

Περὶ τῆς ἑορτῆς βραχέα φιλοσοφήσομεν. Greg. Naz. Orat. XLIV.

Πυκνὰ μὲν ἡμῖν ἀλλ᾽ ἐπωφελῆ. Basilii Episcopi Seleuciensis.

Σήμερον ἀγαπητοὶ ἐπεφοίτησε. Procli CPol. Græce & Lat. inter orationes ejus Romæ à Vinc. Riccardo editas & T. 1. auctarii novi Combefis. p. 439.

Τὴν μὲν οὖν χθὲς ἐποίει πανήγυριν ἐπιδημῶν Παράκλητος. Leonis Imp. Plura Combefisius T. IV. Bibl. Patrum Concionatoriæ.

Id mediam Pentecosten. Πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ Δεσπότου. Leontii Episcopi Neapoleos Cypri. Græce & Lat. in Auctario novo Combefis. T. 1. pag. 702.

Ὥσπερ ἡ φαεσφόρος σελήνη. Chryſoſtomi T. 7. Savil. p. 272.

Ὅπου δ' ἂν ὁ δεσπότης. Chryſoſt. T. 7. Savil. p. 372.

Τοῖς φιλοῦσι τὸν Κύριον, ἑορτῆς οὐ λείπει καιρός. Leontii ArchiEpiſcopi Neapolitani, licet in Codice Vaticano 564. male refertur ad Leontium presbyterum CPol. ut notat Allatius p. 112. de Simeonibus. CPolitano tribuit etiam Combefiſius qui Græce & Lat. edidit T. I. Auctarii Novi p. 719.

Geſta in Perſide. *Βασιλεύοντος Ἀρηνάτου τῆς Περσικῆς χώρας γέγονε φιλονεικία.* Auctor Anaſtaſius Epiſcopus Theopolitanus ſive Antiochenus. Quanqvam tempore Anaſtaſii nullum fuiſſe regem Perſarum Arenatum, ſed Choſroën per annos XLVIII. ac deinde Hormisdam per annos XV. notat Henſchenius T. 2. April. pag. 854.

* In Petrum & Paulum Apoſtolos. *Petrum & Paulum diſcipulos Domini laudare quidem eſt laudabile.* Latine in Tom. 6. Lipomanni, & apud Surium ad 29. Junii.

Ἐγένετο μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τὸν ἅγιον Παῦλον. MS. Lambec. VIII. p. 376. Bibl. Coislin. p. 196. Cod. Barocc. 147. Auctor incertus.

* *Non eos ſolum, qui fuere ab initio Patres artium.* ibid.

Καλὸν μὲν τὸ ῥόδον τῆς ἐαρινῆς. Auctor Heſychius Presbyter Hieroſol. *Poſt multimoda & multifaria vitæ.* libri II. de paſſione Petri & Pauli ſub nomine Lini Epiſcopi Rom. è Græco ut feruntur Latine T. 2. Bibliothecæ Patrum edit. Lugd. pag. 67-73.

Πᾶσαι μὲν αἱ συνήθεις. Aſterii Amaſeæ Epiſcopi. Græce & Lat. T. 1. Auctarii novi Combefiſ. p. 122.

Ἔδοξέ μοι λέγειν τι περὶ τῶν Ἀποστόλων. Maximi Planudæ. Lambec. IV. pag. 54. VIII. pag. 71. licet ſub Nyſſeni nomine Gretſerus edidit.

Οὐρανοῦ καὶ γῆς ἅμιλλαν. Jo. Chryſoſtomi. Græce T. V. Savil. p. 992. Latine apud Surium 29. Junii.

Χαίρετε Χριστοῦ βασιλεῖς ἅγιοι ἀπόστολοι. Ephraim Syri. MS. Bibl. Coislin. p. 414.

Τίς ὁ τερπνὸς οὗτος ἦχος; Auctor Nicetas Paphlago. Exſtat Græce & Latine in Combefiſii Auctario noviſſ. p. 327. T. 1. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 384.

Πάλιν

Πάλιν ἡμῖν δυὰς ἀδιάλειπτος. Auctor Sophronius ArchiEpiscopus Hierosol.

In Petrum Apostolum & Eliam Prophetam. *Pauci hodierno die nostræ concioni.* Jo. Chrysostomi. Latine apud Surium 1. August. T. 2. edit. novæ Chrysost. inter dubia p. 730.

De Petro Apostolo Narrationem MS. initio mutilam memorat Lambec. VIII. p. 351. Vide & Tillemont T. 1. memor. p. 189. sqq. ac Bibliothecam Concionatoriam Combefisii T. VII. p. 156. 190. 308. 411.

In venerationem Catenæ S. Petri. Ὅσοι τῷ τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων θείῳ ἔρωτι φλεγόμενοι. Auctoris incerti. Latine sub Chrysostomi nomine apud Surium 1. August.

*Petri ArchiEpiscopi Alexandrini. Εἶχε μὲν ἡ ἐπιφανὴς Νικομήδεια. Græce & Lat. cum notis Combefisii, in triumphis selectis Martyrum p. 189. Paris. 1660. 8. Vide Valesf. ad Euseb. VII. 32. in addendis. *Ad corroboranda corda credentium.* Latine ex Anastasii Bibl. versione apud Surium 25. Nov.

Petri Aulani. *In illo tempore Petrus qui & Balsamus.* Latine ex Anastasii Bibliothecarii versione apud Surium 3. Januar.

Phanurii Martyris miracula ab Auctore qui Sec. VIII. vixit descripta. Οὗτος ὁ μέγας τῆς ἀληθείας μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Φανούριος. Græce & Latine in Actis Sanctorum ad 27. Maji T. 6. p. 693.

Pherbutæ Virginis. Τῷ καιρῷ τῶν διωγμῶν. Græce è MS. Regis Galliæ in Actis Sanctorum ad calcem T. 3. Aprilis & Latine ad 22. April. pag. 21.

Phileæ. infra, Philoromi.

* Philemonis. Vide infra, Thyrsi.

Philemonis, Apollonii, Ariani. Ἐν ἔτει τρίτῳ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Græce è MS. Regis Galliæ in Actis Sanctor. ad 8. Martii T. 1. pag. 895. & Latine p. 752.

Philetæri & Eubioti sub eodem Diocletiano Martyrium passorum. Πολλὰ καὶ μεγάλα κακὰ πανταχοῦ Græce é MS. Regis Galliæ, in Actis Sanctor. ad 19. Maji T. 4. pag. 313. cum latina Dan. Cardoni versione.

* Philippi a) Apostoli. Ὁ τοῦ Θεοῦ Θεὸς λόγος ἀϊδίως συνὼν τῷ Πατρί. Latine apud Surium 1. Maji. Ἀπο-

a) Confer quæ exhibet Combefisius Bibl. Concionatoriæ T. 6. p. 464 seq. Vide & Tillemont. T. 1. p. 379. sq. & 647. ubi de Actis Philippi Apocryphis.

Ἀποστολικῶς μνησθῆναι ἠξιώμεν@ χάριτ@. MS. in Bibl. Coislinian. pag. 195.

Aliud : Ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Græce & Latine in Auctario novissimo Combefisii T. 1. p. 379. qui etiam p. 387. narrationem de Philippi miraculis ex Græcorum Menæis adjunxit. Incipit : Οὗτ@ ὁ φαεινότατ@ ἀστήρ. Latine utraque in Bibl. Patrum Lugd. T. 27. p. 402. 405.

Πᾶσα μὲν μαρτύρων Χριστῦ τελετή. Auctor Michaël Monaehus.

Martyrium & Acta Philippi Apostoli, 14. Nov. incerto Auctore : Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Τραϊανῦ τῦ βασιλέως παρειληφότ@ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. MS. Lambec. VIII. p. 275.

Philippi Nicomediensis. supra in Eutychiano.

Philippi presbyteri vita ab Eusebio Monacho descripta. Κατὰ τῦς καιρῦς Ἀρκαδίῦ τῦ βασιλέως. Græce in addendis ad Tom. 3. Act. Sanctor. Maji pag. 1. & Latine ex Jac. Sirmondi versione ad 12. Maji p. 28.

In Philogonium ex causarum patrono Episcopum Antiochenum. Ἐγὼ μὲν καὶ τήμερον παρεσκευαζόμην. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. pag. 505. & edit. novæ T. 1. pag. 492. MS. Bibl. Coislin. p. 213. Lambec. IV. pag. 114. V. pag. 19. VIII. pag. 228. Latine apud Surium 20. Dec. Vide & Tillemont. T. 6. memor. p. 201.

Philothei & Eubiothi. Vide Philetæri.

Phocæ Martyris. Ἐπειδήπερ πολλάκις. Auctor præsentem se fuisse profitetur.

Λαμπρὰ γέγονεν ἡμῖν. Jo. Chrysostomi. T. 2. edit. nov. p. 704.

Καλὴ καὶ συμφέρῦσα τοῖς ἀσκῦμένοις. Asterii Amaseni Græce & Lat. inter Asterii Homilias à Combefisio editas pag. 170. T. 1. Auctarii Novi. Idem sermo in aliis Cod. incipit à verbis p. 171. Ἱερὸς μὲν καὶ θεσπέσι@ ἅπας ὁ τῶν γενναίων μαρτύρων κατάλογ@ Gr. MS. Lambec. VIII. pag. 243. Latine in Lipomanni Tom. 6. & apud Surium ad 22. Sept. vide supra Volum. VIII. p. 609.

Ἐν τοῖς καιροῖς τῦ εἰκοστῦ πέμπτου ἔτῦς ἐν τῇ διὰ καταστασίᾳ τῶν δυσσεβῶν καιρῶν. Auctor incertus.

Photii, (al. Photini) Aniceti & sociorum. 12. August. Ἔτῦς δευτέρῦ Διοκλητιανῦ. Auctor Metaphraste antiquior. Vide Bandurium ad Antiquitates CPol. pag. 647.

Διοκλη-

Διοκλητιανȣ̃ τȣ̃ βασιλέως ἐν Νικομηδείᾳ. Lambec. VIII. pag. 127.

Pionii, Patricius Prusensis Episcopus Glycæ pag. 17. laudatus.

Apostolus monet ut Sanctorum memoriam celebremus. Latine apud Surium è Metaphraste 1. Febr. vide quæ supra lib. V. cap. 1. p. 51.

Platonis Hegumeni Studitæ. Ῥήτορσι μὲν καὶ σοφιστᾶις. Auctor Theodorus Studites, qui Platonem illum spiritalem suum parentem appellat. Græce & Lat. in Actis Sanctor. 4. April. Latine apud Lipomann. T. 7. & Surium 16. Dec.

* Platonis Martyrium. XVIII. Nov. Ού ξένα Γαλατῶν τα παρόντα, ȣ̓δὲ ὁμολογητȣ̃ τῆς ἀληθείας ἀλλότρια. Latine apud Surium 22. Jul. Græce MS. Lambec. VIII. p. 278. seq. 281.

Pœmenis Abbatis in Thebaide 27. August. Ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ποιμὴν Αἰγύπτιος ἦν τῷ γένει. Lambec. VIII. p. 217. seq. de illo Pœmene Tillemont T. 15. p. 147. sqq.

Polyæni. supra in Herma.

Polycarpi Smyrnensis Episcopi. 26. Jan. Ἡ ἐκκλησία τȣ̃ Θεȣ̃ ἡ παροικȣ̃σα Σμύρναν. MS. memorat Lambecius VIII. pag. 88. Epistola Ecclesiæ Smyrnensis apud Euseb. IV. 15. Hist. & in Ruinarti Actis Martyrum pag. 28. sqq.

Superiora repetam dicendo, sub Pionii nomine edita à Bollando 26. Jan. Latine, & recusa in Tentzelii diss. selectis part. 1. pag. 76. sqq. Vide Tillemont T. 2. pag. 341. seq. & quæ supra lib. V. capite 1. pag. 50.

* Polyeycti militis. A. C. 254. Εἴπερ τις ἄλλη καλλίστη τῶν διηγήσεων. MS. Lambec. IV. pag. 62. VIII. pag. 336. Latine apud Surium ad IX. Januarii.

Polyxenæ Martyris. Vide in Xanthippe.

Pontiani martyris Spoletini sub M. Aurelio. Latine apud Bollandum 14. Jan. adde Tillemont T. 2. p. 628.

Porphyrii qui passus est martyrium Cæsareæ Cappadociæ. Βασιλεύοντος τȣ̃ παρανόμȣ καὶ ἀσεβεστάτȣ Αὐρηλιανȣ̃. Auctor incertus. Julium Metaphrastem in Porphyrii vita citat Meursius, glossar. in ῥȣβαύȣβος.

Porphyrii Gazæ Episcopi circa A. 421. Τῶν ἁγίων ἀνδρῶν τȣ̀ς ἄθλȣς. Auctor

Marcus Diaconus Porphyrii discipulus. Latine apud Surium & Bollandum 26. Febr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 93.

In Priscillam & Aquilam. Ἄρα ἐπαιδεύθητε μηδὲν εἶναι νομίζειν. Jo. Chrysostomi T. V. Savil. p. 321.

Probi (male Prothi apud Lipomannum) Tarachi (male *Jaradi* apud Allatium p. 125. de Simeonibus & Caveum ad A. 901.) & Andronici Martyrum Tarsi Ciliciæ A. C. 287. Ἐν ὑπατείᾳ Διοκλητιανοῦ σεβαστοῦ τὸ πρῶτον. Scripta feruntur hæc Acta á Marcione sive Marcio, Felice & Barnaba sive Barba aliisque præsentibus & videntibus quæ Pamphilo, Marcianus, Lysius, Agathocles, Parmeno, Diodorus sive Dioclerus, Felix, Gemellus, Athenion, Tarachus & Orosius redemerunt à quodam spiculatore nomine Sebasto. Hæc acta Græce cum veteri Latina versione quam Rosweidus primum Antwerp. 1607. 8. ediderat, vulgavit Emericus Bigotius ad calcem Palladii de vita Chrysostomi Paris. 1680. 4. p. 245-309. & post eum Theodoricus Ruinartus in Actis selectis Martyrum p. 423. seq.

* Eorundem trium Martyrum acta à Simeone Metaphraste descripta incipiunt: Διοκλητιανὸς ὁ Ρωμαίων αὐτοκράτωρ ἀναξίως. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 12. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 249. 258. 262. Bibl. Coislin. p. 210.

Procopii Martyris. Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους ἐβασίλευε Διοκλητιανὸς ὁ τύραννος. Auctor incertus. Meminit septima Synodus Actione IV. ut Allatio jam notatum.

Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ. MS. in Bibl. Coislin. p. 196.

Προκοπίῳ τὴν θυσίαν ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν ταῦρον αὐτὸν ἰδών. Auctor Hesychius Presbyter Hierosol.

Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τὴν αὐτοκράτορα Ῥωμαίοις διεπόντων ἀρχήν. Auctor incertus. Exstat Latine in T. 6. Lipomanni, 8. Iulii. & apud Surium 8. Jul. sub Metaphrastæ nomine.

Τέρπει μὲν καὶ λειμὼν πολυανθής. Auctor incertus.

Τῶν ἁγίων προπατόρων. a) (Dominica ante Nativitatis CHristi festum.) ἀποικίζει ὁ Θεὸς τὸν δίκαιον Ἀβραάμ. MS. Bibl. Coislin. p. 195.

* Protasii. Vide supra, Nazarii.

In

a) Vide Cangii glossar. in προπάτορες, & Continuatorem Theophanis Byz. p. 245.

In purpuram Sacerdotibus redditam. οἱ σφόδρα τῶν ἐρωμένων αὐτοῖς ἐφιέμενοι. Jacobi Monachi ex Monasterio Coccinobaphi.

In sacram Qvintam. Ἐπέστη τῶν ἱερῶν μυστηρίων ἡ πανήγυρις. Procli Patriarchæ CPol. Inter ejus Orationes Græce & Lat. à Riccardo editas & in Combefisii Auctario novo T. 1. p. 406.

Τοῦ Σωτῆρος τὰ πάθη πένθος μὲν Ἰουδαίων. Athanasii Alex. T. 3. p. 444. cum Holstenii versione.

Quintiliani, supra in Maximo.

Quizici. Supra in Ceryco.

Rebeccæ Martyris. Vide in Xanthippe.

In Romanum Martyrem. Πάλιν μαρτύρων μνήμη. Jo. Chrysostomi. T. 2. edit. novæ p. 611. Latine apud Surium 18. Nov. & apud Lipomannum é Metaphraste.

Παλαίστραι μὲν σώμασιν. Ejusdem. T. 2. edit. novæ p. 617.

* Romuli. Vide supra, Eudoxi.

Sabaitarum Patrum viginti, à Saracenis interfectorum A. C. 788. in Laura S. Sabæ. Ἄξιον ἐστι τοὺς μηδέπως τῆς τῶν ἁμαρτημάτων ἰλύος. Auctor Stephanus Monachus Sabaita, qui coævum se & jussu Abbatis Basilii scripsisse profitetur. Acta hæc exstant apud Henschenium Græce è MS. Petri Segvierii ad calcem T. 3. ad 20. Martii p. 2. & Latine p. 176. sq. cum notis.

Sabæ Gothi A. C. 372. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἡ παροικοῦσα ἐν Γοτθίᾳ. Græcè è MS. Vaticano in Actis Sanctor. T. 2. Aprilis p. 966. & Latine pag. 87. Exstat & Latine apud Surium 12. April. & Metaphrastæ tribuitur.

Sabæ Hagiopolitæ sive Hierosolymitani Abbatis & Confessoris A. C. 531. defuncti vita à Cyrillo Scythopolitano circa A. C. 553. monacho Monasterii S. Euthymii ad Georgium a) Abbatem Lauræ Novæ descripta. Εὐλογητὸς ὁ Θεός. Græce & Latine in Cotelerii monumentis Ecclesiæ Græcæ, T. 3. p. 220 -- 376. Latine apud Bollandum 20. Januar.

* οὐδὲν οὕτω νικῆσαι ψυχὴν εἰς ἀρετῆς ἐπιθυμίαν. MS. Bibl. Coislin. p. 212. Lambec. VIII. p. 302. seq. & Latine T. 5. Lipomanni, & apud Surium ad 5. Decembr.

* Sabbatii. Vide infra in Trophimo.

a) Diversus hic à Georgio Lauræ ejusdem præposito ab Origenistis intruso. Lambec. VIII. pag. 306.

Sabbato magno. Ἐπιτάφιον ἑορτὴν τοῦ Σωτῆρος. Amphilochii Iconiensis Episcopi. Graece & Lat. in editione Combefisiana p. 86. cum versione Petri Pantini, qui prior ediderat.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ Κυρίου. Jo. Damasceni. Gr. Lat. edidit Petrus Pantinus. Antwerp. 1601. 8. inde prodiit in editt. Damasceni A. 1603. 1609. & in novissima Mich. le Quien T. 2. p. 815. Paris. 1712. fol. Latine vero in Bibl. Concionatoria Combefis.

Ὢ φρικτοῦ μυστηρίου πάσῃ τῇ κτίσει. Leonis Imp.

Sabellii Martyris. Vide in Ismaéle.

* Sabini martyrium. *Imperante Diocletiano edictum.* Latine apud Surium 13. Martii.

Sadoth Episcopi & CXXVIII. ejus sociorum in Persia, Latine apud Surium 20. Febr. μετὰ τὸ πλεονασθῆναι. MS. Lambec. VIII. p. 87.

* Samonæ. Vide supra, Guriæ.

* Sampsonis ξενοδόχου. *Partim quidem magno Sampsoni.* Latine apud Lipomannum T. 6. & apud Surium ad 27. Junii. de hoc Sampsone Bandurius p. 609. 610.

Samuelis Prophetæ. Οὗτος ὁ μακάριος Σαμουὴλ. MS. Lambec. VIII. p. 202.

In Sanctorum omnium Dominicam: καὶ τὸ λόγοις μὲν ἄλλως τὰ τῶν ἁγίων ἑκάστου διεξιέναι. Philothei Patriarchæ CPol.

Πρότερον ἡ τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐπανηγυρίζετο πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημία. Leonis Imp. Plura Combefisius T. 8. Bibl. Concionatoriæ p. 312-400.

In Sancta Sanctorum. Καθάπερ τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ. Isidori Thessalonicensis Archi Episcopi.

* Sebastiani & sociorum, Zoës, Tranquillini, Nicostrati, Claudii, Castoris, Tiburtii, Castalli, (Castuli) Marcellini & Marci. Πολλῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς κατὰ Χριστὸν καὶ τῶν ἐκείνου μανέντων θεραπευτῶν Διοκλητιανός. MS. in Bibl. Coislin. p. 213.

Senatoris, Viatoris, Cassiodoræ & matris ejus Dominatæ Martyrum. Ἐν τοῖς καιροῖς Ἀντωνίνου τοῦ βασιλέως. Auctor se profitetur Florentium, Martyrum famulum.

Septem dormientium b) Ephesi. Βασιλεύοντος Δεκίου. MS. Lambec. VIII. p. 375. Vide Photium Cod. 253. Latine apud Surium 27. Jul.

Sera-

b) De his *Scorsus* p. 448. ad Theophanem Cerameum.

Serapionis. ſupra in Herma.

* Sergii & Bacchi Martyrum. Μαξιμιανȣ̃ βασιλεύοντος τȣ̃ τυράννȣ. Græce MS. Lambec. VIII. p. 248. 258. 262. Bibl. Coislinian. p. 210. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 7. Octobr.

* Severiani militis. 9. Nov. vel Sept. Λικινίȣ τȣ̃ δυσσεβȣ̃ς βασιλεύοντος, Λυσίας τὸ τηνικαῦτα δȣ̃ξ ὤν. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 9. Sept. Græce MS. Lambec. T. 8. p. 267. 238.

Severi & Memnonis. ὁ ἅγιος Σεβῆρος ἦν ἀπὸ Σίδης. MS. Lambec. VIII. pag. 210.

Silveſtri Epiſcopi Rom. οἱ μὲν σεπτοὶ καὶ θεόπται Ἀπόστολοι. Auctor Joannes Zonaras, licet ſub Simeonis Metaphraſtæ nomine exſtat Latine apud Lipomannum T. 5. & Surium 31. Dec.

Εὐσέβιος ὁ Παμφίλȣ τὴν ἐκκλησιαστικὴν συγγράφων. Græce ex MSS. Mediceo & Mazarino cum verſione & notis edidit Combefiſius Pariſ. 1659. 8. in lectis CHriſti Martyrum triumphis.

ὁ ἡμέτερος ἱστοριογράφος Εὐσέβιος ἡνίκα τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἔγραφεν ἱστορίαν. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 321. quem vide ſis etiam V. p. 408. Florentinium ad Martyrologium Hieronymi p. 67. 315. Schelſtrateni Antiquit. illuſtrat. p. 477. D. Dorshei tunicam CHriſti inconſutilem n. 40-59. ſupra Volum. VI. p. 103.

Simeonis Juſti θεοδόχȣ. τὴν πρὸς τȣ̀ς ἀγαθȣ̀ς τῶν ὁμοδȣ́λων. Auctor Simeon qui ſe ταπεινὸν ſive humilem a) appellat.

Εὐφραινέσθωσαν οἱ ȣ̓ρανοί. Leontio Neapoleos Cypri Epiſcopo auctore. Græce & Lat. T. 1. Auctarii Novi Combefiſ. p. 682.

S 3 Simeo-

a) Combefiſius T. 1. Bibliothecæ Concionatoriæ hunc putat diverſum à Metaphraſte, illum nimirum qvem Græci νέον Θεολόγον vocant, qviqve Abbas fuit S. Mamantis ad Xylocercum ſeu in Xerocerco ut mavult Allatius, cujus Orationes XXXIII de fide & moribus Chriſtianis atqve Monaſticis Latinas fecit Jacobus Pontanus S. J. exſtantqve Græce in Codice MSto Cardinalis Mazarini. & in Bibl. Coisliniana p. 406. una cum aliis viginti. id p. 407. & libro Moralium atqve Catecheſi ad eos qui mundo nuper renunciarunt: nec non capitibus 31. id. p. 410. ſq. Male Gretſerus c. 19. libri de imaginibus non manufactis eum cum Simeone Metaphraſte confundit, cujus & ætas diverſa, & Monachatus prorſus ignotus ſit. Nec refert τȣ̃ νέȣ Θεολόγȣ nuncupatio, qva etiam inſignitus Simeon Metaphraſtes. In ea qvippe liberales Græci paullo recentiores. Sic namqve etiam Heſychium nominatum ex Regio Codice tractatu de Dominica reſurrectione Combefiſius repræſentavit.

Simeonis Metaphrastæ. Τὸν μέγαν ἐν βίῳ καὶ λόγῳ Συμεών. Auctor Mich. Psellus. Græce cum versione sua edidit Allatius ad calcem libri de Simeonibus p. 221-235. addita ejusdem ἀκολουθίᾳ, sive officio sancto, memoriæ ejusdem Simeonis consecrato pag. 236-244. Latine apud Surium 27. Novembr. & Lipomannum.

Simeonis σαλοῦ. Οἱ τὸ διδασκαλικὸν πρὸς ἄλλους σπεύδοντες. Auctor Leontius Neapolitanus Cyprius. Exstat Latine T. 6. Lipomanni ad 1. Julii. & apud Surium, 1. Julii. sed Græce MS. memorat Lambecius VIII. pag. 99.

Simeonis Theologi, Abbatis S. Mamantis in Xerocerco vita scripta à Niceta Stethato, cujus epitomen vide in Combefisii notis ad Calecam T. 2. Auctarii noviss. p. 119. seq. usque ad 129. Nicetam illum Simeonis fuisse discipulum notat p. 133. Vita Simeonis junioris qui tempore Basilii & Constantini Prophyrogenitorum scripsit, incipit: Χρῆμα θερμὸν ἀρετὴ καὶ δεινὸν μὲν ἐμφυσῆσαι. MS. Bibl. Coislinian. pag. 410.

* Simeonis Stylitæ. b) 1. Septembr. Locum Græce producit Allatius pag. 47. de Simeonibus. Habuit etiam Græcè Rosweidus. Meminit Nicephorus XIV. 51. Hist. Prodiit Latine ex Guil. Gratii versione cum Jo. Bollandi notis in Actis Sanctor. ad V. Januar. Usus fuit Gratius MS. Regis Galliæ. Aliud sed mutilum Lambecius VIII. pag. 384.

Ejusdem vita scripta ab Antonio Monacho: Ξένον καὶ παράδοξον μυστήριον ἐγένετο.

Eadem scripta à Theodoreto Episcopo Cyri: c. 26. Philothei. Συμεώνην τὸν πάνυ, τὸ μέγα θαῦμα τῆς οἰκουμένης. Mentio in septima Synodo, actione IV. ut Allatio jam notatum. Latine apud Surium V. Januar. & in Actis Sanctor. ad V. Januarii: Sed in his ex nova versione Gvil. Gratii Brugensis S. I. MS. Græce Lambec. VIII. p. 233. 221.

Simonis Zelotæ, Apostoli. Τί φαιδρὰ σήμερον ἡ ἡμέρα. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Græce & Latine in Combefisii Auctario noviss. T. 1. pag. 408. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 412. Adde quæ in Simeonem & Judam Apostolos idem Combefisius

b) Simeon Stylita Senior A. C. 460. defunctus centenario major (cui discipulus Daniel Styleta) colitur à Græcis 1. Sept. & Latinis 5. Januar.
Junior sub Justino Imp. clarus 24. Maj. 3. Sept. Scorsus p. 448. ad
tertius 26. Jul. Theophanem Cerameum.

fisius Tomo 8. Bibl. Concionatoria pag. 290. seq. Tillemont T. 1. p. 423. sqq. 426. sqq.

Sinaitarum Monachorum. *Cum post incursionem Barbarorum.* auctor Nilus Monachus. Latine apud Surium 14. Jan. De aliis Latinis & Græco Latinis editionibus vide quæ dixi ad Allatium de Nilis p. 26. sq. Supra in Monachorum.

Siræ virginis in Persia A. C. 558. Auctore coævo. Πολλαὶ τῆς σωτηρίας ἀφορμαί. Græce è MS. Florentino cum versione Conradi Janningi in Actis Sanctor. ad 18. Maji, T. 4. p. 172-183.

Smaragdi. supra, Euphrosynes.

* Martyrium S. Sophiæ Italæ & illius filiarum Pisteos, Elpidis & Agapes. Μετὰ τὸ διαγγελθῆναι πανταχοῦ τὸ σωτήριον κήρυγμα. Græce MS. Lambec. VIII. p. 241. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 17. Sept. & Surium 1. Augusti.

Sophronii Hierosolymorum Antistitis. Οἱ τοῖς θείοις καὶ μακαρίοις πατράσι. Auctor Johannes Zonaras.

* Sosontis sive Sozontis Martyrium: Μαξιμιανοῦ τῆς βασιλείας (Κιλικίας legit interpres Latinus. ita & MS. Cæsareum) ἡγεμονεύοντος. MS. Græce, Lambec. VIII. p. 237. seq. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium 7. Sept. Vide supra in Jattesio.

Spiridonis ArchiEpiscopi Trimithuntis in Cypro. 14. Dec. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος. MS. Lambec. VIII. p. 310. Auctor Theodorus Paphi Episcopus 14. Dec. qui meminit alterius vitæ Spiridonis scriptæ Jambis & Triphyllio Episcopo tributæ de qua Svidas in Τριφύλλιος. Tillemont. T. 7. 242. & Rev. Urbanus Godfridus Siberus in diatriba de hoc Spyridione, edita Lips. 1718. 4.

* Vita Spiridonis ejusdem Thavmaturgi, Trimithuntis in Cypro Episcopi, Constantino imperante clari: Μέγιστον εἰς ψυχῆς ὠφέλειαν. Latine apud Surium 12. Dec. & apud Lipomannum. Gæce MS. Bibl. Coislinian. p. 20.

Martyrium S. Stephani. Ἐγένετο κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μετὰ ἑπτάετους χρόνους. Auctor incertus.

Stephani Protomartyris elogium. Ὡς ἱερὸς, ἀληθῶς καὶ καλός. Sub Procli Cpol. nomine Vinc. Riccardus, sub Asterii Amaseni rectius Combefisius edidit T. 1. Auctarii novi p. 283. ex testimonio Photii Cod. 271.

Οἱ μὲν ἔξωθεν Chryſoſt. T. VII. Savil. p. 581.

Πολλὰ καὶ θαυμαστά. id.

Σεμνύνει μὲν τοὺς εὐδοκίμους. id. p. 579.

Νόμος ἄνωθεν ἀθλητικός. Auctor Leo Imp.

Στέψωμεν ἄνθεσιν ἐγκωμίων Στέφανον. Jo. Chryſoſtomi T. 5. Savil. p. 864.

Πάντες μὲν οἱ τῶν μαρτύρων. id. p. 871.

Ὥσπερ ὁ ἥλιος πανταχοῦ μὲν. Auctor Manuel Caleca.

Ὁ μὲν αἰσθητὸς ἥλιος ὑπὲρ γῆς ἀνατέλλων. Auctor Proclus CPol. T. 1. Auctarii novi Combefiſ. p. 443. Græce & Lat. & in Proclo Vinc. Riccardi.

Ὡς καλὴ τῶν ἀγαθῶν ἡ ἀκολουθία. Latine ex Zini verſione apud Surium 26. Dec. Auctor Gregorius Nyſſenus. T. 2. Opp. p. 786.

Narratio deportationis reliqviarum Stephani Protomartyris. Ἐγένετο μετὰ τὸ εἰσκομισθῆναι. Auctor profitetur ſe vixiſſe ætate Cyrilli Hieroſol. & Euſebii CPolitani Epiſcopi.

Alia narratio de ἀποκαλύψει ſive detectione earundem reliqviarum, Luciano Presbytero Hieroſol. auctore: Τοῖς κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἁγιωτάτοις. Latine apud Baron. ad A. 415. & Surium 2. Auguſti & in appendice ad Auguſtinum T. VII. Opp. edit. Benedictin. ubi & alia, & T. X. Lovan. Vide Gennadium de S. E. c. 46. & 47. atque ibi Miræum. Etiam Combefiſii Bibl. Concionatoriam T. 7. pag. 573. ſeq.

In easdem Protomartyris reliquias. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Σωτὴρ πάντων. Nicetæ Rhetoris. Exſtat Latine T. 6. Lipomanni ad XI. Auguſti.

Ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ πατὴρ (σωτὴρ MS. Lambec. VIII. p. 101.) πάντων τῶν ἐλπιζομένων. Mich. Pſelli.

Stephani Papæ & ſociorum. Κατὰ τοὺς καιροὺς Οὐαλεριανοῦ. MS. in Codice noni ſæculi. Vide Bandurium p. 646. 647. ad Antiqvitates CPol. Latine apud Surium 2. Auguſti.

Epitome. Οὗτος ὁ ἅγιος καὶ ἔνδοξος τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς. MS. Lambec. VIII. p. 228.

Stephani junioris c) Martyris. ſub Conſtantino Copronymo A. C. 767. 28. Novembr. ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ πᾶσι τοῖς εὐσεβεῖν. Auctor Stephanus quidam Byzantinus, Martyre non multo junior. Vide Allatium de Simeonibus pag. 81. & adverſus Creyghtonum pag. 336.

Θεῖον

c) De hoc Hiſtoria Miſcella XXII. 39.

* Θεῖον τι χρῆμα ἡ ἀρετὴ καὶ πολλῶν ἀξία. MS. Lambec. VIII. p. 226. 285. locum allegat Allatius p. 336. contra Creyghtonum Latine apud Surium 28. Novembr. & Billio interprete inter Damasceni opera cujus esse non posse Billius docet.

Stephanidis. Vide, Victoris.

Stratonici. supra in Hermylo.

Stratonis. in Eutychiano.

De Susanna. αὕτη μὲν οὖν ἡ ἱστορία. Hippolyti Episcopi Romæ. Græce & Lat. in Auctario noviss. Combefis. T. 1. p. 51. atque S. Hippolyti operibus T. 1. p. 273.

Vide & supra in Danielem & Susannam. Ἤκομεν ὑμῖν εὐγνώμονες. Chrysostomi T. 5. Savil. p. 703.

Susannæ a) Martyrium, filiæ Artemii sacerdotis idolorum. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Μαξίμου ἦν τις ἱερεὺς τῶν ἑλλήνων. Auctor incertus. MS. Lambec. VIII. p. 376. Cod. Barocc. 148.

Syncleticæ. Ἔδει πάντας ἀνθρώπους τῶν καλῶν μὴ ἀμυήτους ὑπάρχειν. Auctor Polycarpus Asceta vel Arsenius Pegadensis cui tribuitur etiam in MS. Coisliniano p. 200. Græce cum versione sua, sine nomine auctoris edidit Cotelerius Tom. 1. monument. Ecclesiæ Græcæ p. 201-277. testatus pag. 754. in codice Vaticano tribui S. Athanasio. Latine ex Dav. Colvilli versione edidit Bollandus T. 1. Act. Sanctor. ad V. Januar. Græce & Latine etiam Montfauconus T. 3. Athanasii p. 681.

* Tarachi Martyris. Vide supra, Probi.

Tarasii Patriarchæ CPol. A. 806. Μέλλων ἀπείρῳ μεγέθει. Auctor Ignatius Diaconus, Svidæ etiam laudatus. Latine apud Surium & Bollandum 25. Febr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 92.

In Templi consecrationem. Οἶδα ὅτι ἀγαπητὸν ἡμῖν. Leonis Imp.

Terentii, Africani, & aliorum. Ex Latina Francisci Zini versione apud Lipomannum, Surium 10. April. qui Metaphrastæ tribuit; & in Actis Sanctor. T. 1. p. 861. Incipit: *Decius Romanorum Imperator.*

Thaddæi Apostoli. Ὁ μακάριος Λεββαῖος ὁ καὶ Θαδδαῖος. 21. August. MS. Lambec. VIII. p. 202.

Taisiæ sive Thaisiæ meretricis conversio. Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί. MS. Lambec. VIII. p. 348. Auctor incertus.

a) alia Susanna Galinii filia sub Dioclet. & Maximiano, de qua Surius ad XI. August.

Thalelæi Medici. Ἐν ὑπατείᾳ τȣ̃ Νȣμεριανȣ̃. Græce è MS. Danielis Florentino, cum versione Papebrochii, ad XX. Maji T. 5. p. 180. * & alia acta minus fide digna è MS. Vaticano Græce cum versione Dan. Cardoni pag. 183. * Incipiunt: Κατὰ τȣ̀ς καιρȣ̀ς Νȣμεριανȣ̃.

* Theclæ Martyris. 24. Sept. Ἄρτι τȣ̃ μεγάλȣ τῆς ἀληθείας Εὐαγγελιςȣ̃ τε καὶ κήρυκος Græce & Latine edidit Petrus Pantinus. Antwerp. 1608. 4. Citat Svidas in ἄβαξι, ἀναίμονες, ὑπαγορεῦσαι. Græce MS. Lambec. VIII. p. 243.

Ἱςορία μὲν τὸ πονηθὲν τȣτὶ σύγγραμμα. Auctor Basilius Seleuciensis. Exstat Græce & Latine editum à Petro Pantino. ibid. Idem Basilius, à qvo gesta Theclæ etiam metro scripta testatus est Photius Cod. 168.

Ἀναβαίνοντος Παύλȣ εἰς Ἰκόνιον. Antiqviora Theclæ acta nescio quo auctore scripta & lecta Tertulliano, quæ primus Græce & Latine edidit Jo. Ernestus Grabe in spicilegio Patrum Tom. I. p. 95. Oxon. 1698. 8. recus. A. 1714. 8. Locum ab illo omissum vulgavit Thomas Hearne in appendice ad Jo. Lelandi collectanea T. VI. p. 68. 69. Oxon. 1715 8.

Καλὰς ἡμῖν ἡ τȣ̃ πνεύματος χάρις. Johannes Chrysostomus, T. 2. novæ edit. p. 749. inter spuria.

Ἐπαινετὸς ὁ τῆς Ἐκκλησίας θεσμός. Auctor Nicetas Paphlago. Græce & Latine in Auctario novissimo Combefisii T. 1. p. 445. Latine T. 27. Bibl. Patrum Lugd. p. 426.

* Theoctistes Lesbiæ Vita, prima ex illis qvas Simeon Metaphrastes scripsit. Εἰκόνες καὶ πάλαι καὶ ἀνδριάντες. Loca Græce profert Allatius de Simeonum scriptis pag. 49. seq. Latina quæ exstat apud Surium 10. Nov. & Lipomannum, incipit: *Laudare quidem ea quæ sunt bona.*

Theodoræ pœnitentis Alexandrinæ. a) Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις Ζήνωνος τȣ̃ βασιλέως καὶ Γρηγορίȣ ἐπάρχȣ ὄντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Auctor incertus.

* Ζήνων ἤδη τὴν αὐτοκράτορα Ῥωμαίοις διεῖπεν ἀρχήν. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium XI. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 239. 320. seq.

Theo-

a) Aliam Theodoram Antiochenam celebrat S. Ambrosius lib. 2. de virginibus. Alia Theodora Alexandrina de qua Surius ad V. Aprilis. De illa Theodora pœnitente vide Tillemont. T. 16. memor. p. 165. seq.

Theodoræ Thessalonicensis. Ἐμοὶ δὲ πολλῶν τὰ σὰ θαυμαζόντων. Auctor Nicolaus Cabasilas.

Ἐπὶ βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. ad XXVIII. Aprilis T. 3. in appendice pag. LXIII. & Latine p. 573.

* Theodoræ & Didymi Martyris. *Diocletiano & Maximiano Imperatoribus, præside Alexandrinæ civitatis Eustrathio.* Latine apud Surium V. April.

* Theodori Grapti & Theophanis ejus fratris. Τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ τὴν ἄθλησιν ἑλομένων. Latine apud Surium 26. Dec. & Lipomannum T. V. Græce vero etiam cum Combefisii versione & notis in ejus manipulo rerum CPol. p. 191. Paris. 1664. 4. MS. in Bibl. Coislinian. p. 213.

In Theodorum lapsum. Εἰ καὶ δάκρυα καὶ στεναγμοὺς. Jo. Chrysostomi. T. I. edit. novæ p. 35.

Τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ. Ejusdem. p. 1.

Theodori Martyris. Ἀλλ' οὐ πένθιμος ἡμῖν ὁ καιρός. Auctor Joannes Evchaitorum Metropolita.

Theodori τοῦ πεζοῦ (ejusdem cum priore) Παρ' ἡμῖν δ' οὖν οὐ σπάνια τὰ καλά. Auctor idem.

Theodori Militum præfecti. Sive Theodori Tyronis, Martyris, Heracleæ sub Imp. Licinio. primo Sabbato jejunii. Ἡμεῖς ὁ τοῦ Χριστοῦ λαός. Gregorii Nysseni. T. 2. p. 1002. MS. Lambec. IV. p. 26. 114. VIII. pag. 86. Latine ex Zini versione apud Surium IX. Nov. Heracleæ sub Imp. Licinio.

Ὥσπερ φαίνει ὁ ἥλιος τοῖς ὁρῶσιν, οὕτω ὁ περὶ τῶν μακάρων λόγος τοῖς ἀκούουσι. Latine apud Surium 7. Febr. Auctor profitetur se præsentem Martyrio illi adfuisse, nomenque adscribit ὁ ταχυγράφος Οὐάρος (alii Codices Αυγαρος) Νοτάριος καὶ ἀποκοδικέλλων. Vide Allatium de Simeonibus p. 115. MS. Lambec. VIII. p. 81. 376. IV. p. 124. sq. Cod. Barocc. 147.

Μαξιμιανὸς καὶ Μαξιμῖνος Βασιλεῖς ἐξαπέστειλαν διατάγματα. Auctor illo tempore vixisse se profitetur. Vide Allatium pag. 99. de Simeonibus. MS. Lambec. VIII. p. 86. 384. IV. p. 64. seq. 96. sq. Cod. Barocc. 147.

* Μαξιμιανῷ καὶ Μαξιμίνῳ τοῖς βασιλεῦσι. Latine apud Surium IX. Novembris, & Lipomannum.

Μαρτυρικὴ πανήγυρις σήμερον. Joannis Metropolitæ Evchaitensium.

Σὺ μὲν ὦ ἀγαθὲ, ὦ ὑπεραγάθου δοῦλε Θεοῦ. Auctor b) Constantinus Acropolita.

Ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου Κύριε. Inter Chrysostomi homilias prodiit Paris. 1554. 8. Sed Auctor Nectarius Archi Episcopus CPol. Latine apud Lipomannum T. 5. & Surium 9. Novembr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 231. 349. & 86. & IV. p. 97. 124. seq. Bibl. Coislin. p. 401.

De miraculo circa Theodori Tyronis matrem captivatam à Dracone. Ὅσοι μὲν εἰς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν. MS. Lambecius VIII. p. 376.

Miraculum martyris Theodori, Ἦν τις ἀνὴρ πίστιν πολλὴν ἔχων. MS. Bibl. Coislinian. p. 196.

Theodori Studitæ. Πολλοὶ μὲν τῶν ἁγίων κατὰ διαφόρους χώρας. Auctor synchronus Michaël Monachus. MS. Græce in Bibl. Vaticana unde habuit quæ Latine Baronius ad A. 795. usque ad 826.

Ἕως μὲν οὖν παρόντος, ἀδελφοί μου. Auctor Naucratius Confessor. Græce & Lat. T. 2. Auctarii Novi Combefis. p. 855.

Theodori Syciotæ, Archimandritæ. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Auctor incertus. Citatur hæc vita in Septima Synodo Actione IV. ut notat Allatius. Latine exstat apud Surium 22. April. sub nomine Georgii presbyteri & ejusdem mansionis præfecti ac discipuli.

Theodosiæ Martyris. Γυναῖκα μὲν ἀνδρείαν ποῦ τις ἄν. Auctor Constantinus Acropolita & magnus Logotheta. MS. Lambec. IV. p. 63. VIII. p. 372.

Theodosii Archimandritæ eremi prope Hierosolymam. Ἡ τρισυπόστατος καὶ ἀδιαίρετος μία οὐσία. Auctor Theodorus Episcopus Petrarum.

* *Inter tempora ver quidem est jucundissimum.* Latine apud Surium XI. Januarii.

Θεοδόσιος ὁ ἀξιομακάριστος. Auctor Cyrillus Monachus & Presbyter Scythopolitanus.

Theodotæ & liberorum ejus. ὅσην οἱ Νικαεῖς εἰς τήν. Auctor incertus ante Metaphrasten. Vide Bandurium ad Antiquitates CPol. pag. 648. The-

b) Hic Constantinus etiam dictus novus Metaphrastes. Vide Volum. VI. hujus Bibl. p. 447.

Theodoti Ancyrani Martyris. Ἔδει μὲν ἡμᾶς πρὸς πεῖραν πολλῶν ἐκκλησιῶν. Auctor Nilus in Martyrio comes. Latine ex Sirleti versione edidit Lipomannus Tomo VII. & Surius 18. Maji. Græce è Codice MS. Vaticano cum Papebrochii versione & notis exstat in Actis Sanctor. ad 18. Maji T. 4. p. 147-165.

Theodoti sive Theoduli Lectoris & Agathopodis Thessalonicensis, Sæculo IV. Ἀεὶ μὲν ἐπανθοῦσαν. Græce è MS. Vaticano in Actis Sanctor. appendice ad T. 1. Aprilis p. XLII. & Latine p. 320. Latine sub Metaphrastis nomine apud Surium ad diem quartum Aprilis.

Theoduli Stylitæ. Ἐν ταῖς ἡμέραις Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου. Græce è MS. Florentino cum versione Dan. Cardoni S. I. in Actis Sanctor. ad XX. Maji, Tomo 6. p. 756.

* Theophanis Grapti. Vide supra, Theodori Grapti.

* Theophanis Sigriani sive Siagreni circa A. C. 818. Ὥσπερ λειμὼν εὐανθής. Græce & Latine cum notis in Actis Sanctor. ad 12. Martii Tom. 2.

* Theophanis qui & Isaacius dictus est. *Quæ mercatoribus mundi pelagus & longinqua maria.* Latine apud Surium 12. Martii.

Theophanus sive Theophanonis Imperatricis. Πολλοὶ μὲν πολλάκις τῶν ἀρετῇ καὶ συνέσει. Auctor Nicephorus Gregoras. Citatur à Meursio in glossario Græcobarbaro in πατρίκιος.

Theophili Adanensis Oeconomi pœnitentia & conversio A. C. 835. scripta ab Eutychiano ejus famulo & Clerico Adanensi. Ἐγένετο κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον. MS. Lambec. VIII. p. 75. Latine apud Surium 4. Febr. & ex Pauli Diaconi Neapolitani versione & Marbodi Episcopi Redonensis Metaphrasi metrica apud Bollandum 4. Febr. quam habes etiam in Marbodi operibus Paris. 1708. fol. cum Hildeberto editis p. 1507.

* Theopistes & Theopisti. Vide supra, Eustathii.

Therapontis Presbyteri. Πολλοί μοι τῶν λόγων ἡ πανήγυρις. Græce è MS. Florentino cum versione Dan. Cardoni in Actis Sanctor.

In Thomam Apostolum. c) Ἐπαινητὸς ὁ ὑπὲρ τῶν ἁγίων πόθος. Auctor Nicetas Paphlago. Exstat Latine p. 397. Bibl. Patrum Lugd. T. 27. Græce & Latine in auctario novissimo Combefisii T. 1. p. 364.

Εὐλογητὸς ὁ θεός. Jo. Chrysostomi T. V. Savil. p. 837.

Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν τήν. Basilii Seleuc.

T 3 Ὁ

c) De S. Thoma Apostolo Tillemont T. 1. p. 394. sqq.

ὁ μὲν παλαιὸς ἀνθρώπων βίος. Auctor Basilius Seleuciensis.

Ἐγένετο μετὰ τὸ ἀναστῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, συνήθροισε. Auctor incertus.

Τῷ μὲν νόμῳ τῆς ἐκκλησίας. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 486. Citatur in Synodo VI. actione 10.

Ἥκω τὸ περιληφθὲν ὄφλημα. Chrysost. T. VII. Savil. p. 575.

* Πάλαι μὲν τὰς κατὰ γῆν διατριβὰς ἀνύοντες οἱ Ἀπόστολοι. Latine apud Lipomannum T. 6. ad 6. Octobr. & Surium 20. Dec. Græce MS. Lambec. VIII. p. 248. 381. 257. 262. Bibl. Coislin. p. 210. respicit Theophanes Cerameus homil. XXV. 164.

Hesychii Presb. in Thomam encomium memorat Photius Cod. 269.

Periodi Apocryhæ Apostolo S. Thomæ tributæ. Κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦμεν πάντες οἱ Ἀπόστολοι ἐν Ἱεροσολύμοις. Exhis nonnulla Græce & Latine dedi in Codice Apocrypho Novi Test. p. 719. seq.

Plura in Thomam Apostolum vide Tom. VI. Bibl. Concionatoriæ Combefisianæ p. 96. seq.

* Thyrsi, Leucii, (Lucii) Philemonis, Callinici & Apollonii Martyrum in Bithynia sub Decio Imp. Τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κοινωνίᾳ σαρκός. Græce MS. Bibl. Coislin. p. 212. Latine apud Surium 14. Dec. & Lipomannum. Meminit Svidas, Logothetam laudans in καταπέλτης.

* Tiburtii. Vide supra in Sebastiano, & Cæcilia.

* Timothei Apostoli Vita. Τιμόθεον τὸν μέγαν ἤνεγκε μὲν ἡ Λυκαόνων. Latine apud Surium 22. & Bollandum 24. Januar. T. 2.

Martyrium Timothei Apostoli Auctore Polycrate, (ad calcem Codicis Canonum Ecclesiæ Rom. cum notis Petri Pithoei, Paris. 1687. fol. p. 366.) Incipit latina versio : *Multi multas historias & vitas.* Vide Photium Cod. 254. & quæ scripsi in Codice Apocrypho N. T. p. 812. seq.

* Martyrium ejusdem Timothei. Ἴσμεν πολλὰς ἱστορίας τε καὶ βίους. Vide Photium Cod. 254.

In eundem sermo. Τί δὲ Τιμόθεος; τοῦτον γὰρ μετὰ τοὺς Ἀποστόλους. Nicetæ Rhetoris & Philosophi.

Timothei Lectoris & Mauræ A. C. 286. Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ διωγμοῦ. Græcè è MS. Palatino in Actis Sanctor Tom. 1. Maji pag. 741. & Latine pag. 375.

Titi

Titi Apostoli, 4. Januar, vel 25. Augusti. Ἀποστολικῶν ἐγκωμίων ἐφάπτεσθαι. MS. Lambec. VIII. p. 214. Auctor Andreas Cretensis, inter cujus Orationes Græce & Latine edidit Combefisius. p. 155. Paris. 1644. fol.

Epitome vitæ Titi à Zena νομικῷ, discipulo ejus ut ajunt scriptæ. Τίτος ὁ ἁγιώτατος ἐκ Μίνωος τοῦ βασιλέως Κρήτης κατῆγε τὸ γένος. MS. Lambec. VIII. p. 213. seq.

Titionis Claudiopolitani. 24. August. sub Diocletiano. Ὁ ἅγιος μάρτυς Τιτίων ἦν ἐκ τοῦ Μαντινείου. MS. Lambec. VIII. p. 212.

* Tranqvillini. Vide supra in Sebastiano.

In tres pueros. Καινὸν ὡς ἀληθῶς. Jo. Chrysostomi. T. V. Savil. p. 698.

* Trophimi, Sabbatii & Dorymedontis. Πρέβου τοῦ δυσσεβοῦς τὸ βασίλειον σκῆπτρον τῶν Ῥωμαίων διέποντος. Latine apud Lipomannum T 6. & Surium 19. Sept. Græce MS. Lambec. VIII. p. 241.

Tryphonis Campsadensis Martyris, sub Decio. Κρίνα ἐξ ἀγροῦ καὶ ῥεύματα ἐκ πηγῆς. Auctor Theodorus Lascaris Ducas.

* Τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος. MS. Lambec. VIII. p. 72. Latine apud Surium 2. Febr.

Ὁ βίος τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μάρτυρος. Auctor Anonymus. MS. Lambec. VIII. p. 72.

Μάρτυρος παραγέγονε μνήμη. Auctor Leo Imp.

De Tzangariensibus duobus clericis narratio. Δύο Κληρικῶν. Cod. 146. Barocc.

* Valeriani. vide Cæciliæ.

* Vari & sociorum Martyrium. Μαξιμιανοῦ τοῦ Τυράννου τὸ δυσσεβὲς ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην ἐκδόντος διάταγμα. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium ad 19. Octobr. Græce MS. Lambec. VIII. p. 252. 259. 262. Bibl. Coislin. p. 211.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Μαξιμιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς. MS. Bibl. Coislinian pag. 185.

Viatoris Βιάτωρος Martyris. Vide supra in Senatoris.

Victoris & Stephanidis. XI. Nov. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐν αἷς ἐδιώκοντο οἱ Χριστιανοὶ ὑπὸ τοῦ τότε βασιλέως τῶν Ῥωμαίων Ἀντωνίνου ἐθνικοῦ τυγχάνοντος, καὶ Σεβαστιανοῦ τοῦ τότε Δουκός. MS. Lambec. VIII. pag. 269. Latine sub Metaphrastæ nomine apud Surium 14. Maji.

Vin-

Vincentii ArchiDiaconi Cæfarauguftani. XI. Nov. Ἱκανὸν καὶ ἔτι δοκιμῆς τῷ ἁγιωτάτῳ μάρτυρι Βικεντίῳ. MS. Lambec. VIII. p. 270. Latine apud Surium 22. Jan. fub Metaphraftæ nomine.

Urficii five Urficini XI. Auguft. Μαξιμῖνος μετὰ Μαξιμιανόν. Auctor incertus ante Metaphraften. Vide Bandurium ad Antiquitates CPol. p. 648. Lambecium VIII. p. 125.

Xanthippes Martyris, Polyxenæ & Rebeccæ. Τοῦ μακαρίου Παύλου ὄντος ἐν τῇ Ῥώμῃ διὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. Auctor fertur Onefimus Pauli Apoftoli difcipulus.

* Xenes. Vide fupra, Eufebiæ.

Xenophontis. Ἡ περὶ τῶν μακαρίων ἀνδρῶν βίων ἀναγραφή. Auctor incertus.

* Xenophontis & filiorum ejus, Arcadii & Joannis. Ξενοφῶν ὁ θαυμάσιος ἔφυ μέν.

Alia vita S. Xenophontis & fociorum, Auctore incerto: Διηγήσατό τις γέρων μέγας, ἤτοι Ξενοφῶν τις συγκλητικὸς ὑπὲρ πᾶσαν εὐπρέπειαν ὑπάρχων.

Xyfti. Vide fupra, Laurentii.

In Zacchæum: οἱ τῶν καλῶν ἐρῶντες. Jo. Chryfoftomi. T. VII. Savil. p. 403.

Zachariæ Pontificis & Prophetæ, qui pater Johannis Baptiftæ 5. Sept. Μύστα τῶν ἀῤῥήτων ἱερουργημάτων Ζαχαρία. Auctor Cofmas Veftitor. Ὡς χρυσοῦν θυμιατήριον. Anonymi. MS. Lambec. VIII. p. 236.

* Zenobii & Zenobiæ ejus fororis. Αἰγαὶ πόλις ἐπὶ κόλπῳ μὲν τῷ Ἰονίῳ κειμένη. Græce MS. Lambec. VIII. p. 256. 260. 262. Bibl. Coislinian. p. 211. Latine apud Lipomannum T. 6. & Surium, 30. Octobris.

Πόλις διάκειται ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Κιλίκων. MS. Bibl. Coislinian. pag. 185.

* Zenonis. Vide fupra, Eudoxi.

Zoës. Αὕτη ἡ μακαρία μάρτυς. Græcè è MS. Vaticano in Actis Sanctor. ad 2. Maji. T. 1. p. 739. & Latine p. 178.

* Vide & fupra in Sebaftiano.

Zofimi Martyrium. Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους ἐπὶ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ ἦν πολλὴ μανία. Auctor incertus. Latine apud Surium 19. Junii.

Ἐπιβάντος Δομετιανοῦ τοῦ Κόμητος. MS. Cod. Barocc. 148.

CAP.

CAPUT XXXIII.

De THEODORO Mopſveſteno, ejusqve fratre Polychronio: & de aliis Theodoris, centum amplius, qvi Græce ſcripſerunt.

Theodori Mopſveſteni ætas & vita. 1. de ejus ſcriptis, 2. De Polychronio, 3. De aliis Theodoris qui Græce ſcripſerunt ordine Alphabetico: ubi ſpeciatim uberius de ſcriptis Theodori Abucaræ, Theodori Balſamonis, Theodori Grapti, atque integrum inſertum Theodori Meliteniotæ Proœmium Aſtronomiæ Græce & Latine. Nec non dictum de ſcriptis Theodori Metochitæ, Theodori Raithuenſis, Theodori Studitæ &c.

I.

THEODORUS *Mopſveſtenus*, cujus perpauca licet (quod erunt qui doleant) hodie ſuperſunt, plurima tamen olim extitere ſcripta ac monumenta, præcipue quibus ſacras litteras fuit interpretatus, promeretur ut à nobis neutiquam indictus prætermittatur. Hic parentibus illuſtribus & opulentis natus Antiochiæ, a) frater *Polychronii* b) Apameenſis poſtea Epiſcopi: *Joannis Chryſoſtomi* amicus, cum ipſo & *Maximo*, c) Epiſcopo poſtea Seleucienſi, frequentavit in patria *Libanium* Rhetorices Magiſtrum, & poſtea Philoſophiæ ſub *Andragatho*, d) operam dedit. Cumque familiaris ſui Chryſoſtomi exemplo Monaſticam vitam amplexus fuiſſet admodum juvenis, etiam in illa confirmatus & à conſilio quod habuerat uxorem *Hermionem* ducendi revocatus eſt per eundem Chryſoſtomum circa A. C. 369. Epiſtolis ad Theodorum ἀσκητὴν ἐκπεσόντα ſcriptis fortaſſe compluribus, quarum duæ inſignes adhuc exſtant, * atque in luculenta quam nuper dare

U cœpit

a) Tillemont. T. XII. memor. Eccleſ. p. 433. ſeq. H. Noris lib. I. hiſtor. Pelagian. cap. 9.
b) Theodoret. V. 40. Hiſt. c) Sozom. VIII. 2. Socrates VI. 3.
d) Tillemont. p. 434. hoc colligens ex eodem Sozomeno.

* Nec plures lectæ ſunt a priſcis ſcriptoribus, è quibus Leontius Hieroſol. libro III. contra Neſtor. & Eutychen p. 696. F. de Theodoro: *hunc enim ajunt eſſe illum quem magnus Joannes utpote ex propoſito monaſtici inſtituti lapſum, & qui promiſſionem abjuraverat, duobus funibus fortibus & prælongis, lapſum in profundum intemperantiæ extrahere ſtuduit.*

cœpit eruditiſſ. Montfauconus, e) Chryſoſtomi nova operum editione, tomo primo ducunt familiam. Poſtea cum Chryſoſtomo ſacris litteris aſſidue operatus eſt, profecitque in *ἀσκήσει* egregie, Magiſtris cum eo communibus *Flaviano* Antiocheno, ** *Diodoro Tarſenſi* & *Craterio* uſus f) Presbyterum *Antiochenæ* Eccleſiæ vocat Gennadius cap. 12. de Script. Eccleſ. & Sacras literas in Antiochena Eccleſia explanaſſe Leontius Hieroſol. teſtatur. Heſychius vero Hieroſol. in Eccleſiaſtica Hiſtoria g) Theodorum ait *Clericatui Antiocheno à prima ætate connumeratum*, poſtea ad ſæculares reverſum libidines, hinc iterum *in clericatu eſſe cœpiſſe, & Antiochia relicta in Tarſum trasmigraſſe, ex qua in Mopſveſtiam tranſierit.* Meletius qui Theodoro in Epiſcopatu Mopſveſteno ſucceſſit, Epiſtolâ ad Titum vicarium Dionyſii magiſtri militiæ per orientem, h) de Antiochena loquens Eccleſia, *cujus* inquit, *Theodorus exſtitit doctor commiſſus.* Facundus lib. X. cap. 1. *Beatus quippe Joannes Antiochenus & orientale Concilium dicunt, quod in expoſitionibus quas in omnibus Eccleſiis orientalibus faciebat* (Theodorus) *& quibus in regia Civitate* (CPoli ***) *valde eſſe comprobatus apparet, in conſpectu Sacerdotum & Imperatorum & populorum rectus inventus eſt.* Photius Cod. IV. Θεοδώρου Ἀντιοχέως libros pro Baſilio contra Eunomium commemorans, ſubjungit: ὁ δὲ μόψου ἑστίας γεγονὼς Ἐπίσκοπος οὗτός ἐστιν οἶμαι. Similiter Cod. XXXVIII. Et Cod. CLXXVII. Θεοδώρου Ἀντιοχέως, ὁ Μοψυεστίας δέ ἐστιν, ὡς ἀπό τινων ἐπιστολῶν ἐμάθομεν. Igitur nec Theodorum Antiochenum, cujus toties in Catenis mentio occurrit, à Mopſveſteno diſtingvere auſim, licet id facere videam Combefiſium in Bibliotheca Concionatoria. In Tarſenſi Epiſcopatu quo minus Diodoro ſuccederet, prohibitus à Theophilo Alex. †) ſaltim in Epiſcopatu *Mopſveſtiæ* i) Civi-

e) Pariſ. 1718. Confutat etiam Montfauconus Tillemontii ſententiam, qui alteram parænesim Chryſoſtomi ad Theodorum lapſum non ad Mopſveſtenum, ſed ad alterum ætate provectiorem Theodorum ſcriptam eſſe opinabatur. Cæterum quæ fertur ſub Theodori lapſi nomine reſponſio ad Chryſoſtomum atque incipit: πάντοτε οἱ ἐν εὐδίοις λιμέσιν, tanquam Theodoro Mopſveſteno ſuppoſita & otioſi Græculi commentum inter ſpuria ab eodem laudato Montfaucono T. 1. p. 801. relata eſt.

** Facundus Theodorum amantiſſimum magni Flaviani diſcipulum vocat II. 2. VIII. 3. &c.

f) Sozom. VIII. 2. Socrates VI. 3.

g) Citatur in Actis Concilii quinti CPol. A. C. 553. habiti collatione V. T. 3. edit. Harduini p. 103. ſeq.

h) Apud Baluzium in nova collectione Concilior. p. 875.

*** auditus à magno Theodoſio. Vide Facundum lib. 2. cap. 2.

† Leontius Hieroſol. *lib.* 3. contra Neſtor. p. 696. T. IX. Bibl. Patrum edit. Lugd.

i) *Μόψου Ἑστία, Mopſi focus ſive lares*, Mopſveſtia Ciceroni III. 8. *Epiſt.* eadem Pli-

Civitatis in Cilicia ſecunda ſucceſſit Theodorus *Olympio* circa A. C. 394. k) atque Concilio CPol. illo anno celebrato, aliisque poſtea pluribus interfuit, donec A. 429. defunctus ſucceſſorem habuit illum quem jam memorabam *Meletium.* l) Epiſcopatum ipſe geſſiſſe cognoſcitur per annos XXXVI. ſcriptisque & voce præclarum in Eccleſia nomen ſibi paraſſe per annos fere quinquaginta, Arianorum & Apollinariſtarum ſive Synuſiaſtarum m) aliorumque hæreticorum ſtrenuus debellator, ita tamen ut ipſe Neſtorii n) & Pelagii hæreſi o) aliquando viſus ſit accedere, ſed quas maculas ſtatim retractatione publica p) iterum eluit, atque non modo vivus manſit in communione Eccleſiæ, in pacis ejus & honore defunctus: * ſed etiam diu poſt obitum cum è ſacris diptychis ejus nomen eradi q) & à Patribus Concilii quinti A. 553. r) Propter Neſtorianos ad eum pro-

U 2 vocan-

nio V. 27. *Mopſos*, ad Pyramum fluvium. Nomen habet à Mopſo vate, Apollinis filio, perinde ut *Mopſopia* quæ deinde Pamphylia, & *Mopſucrene* ſive Mopſi fontes. Mopſum divinis honoribus mactatum à Cilicibus auctor Tertullianus c. 46. de anima.

K) Olympius ille interfuit Concilio CPol. A 381. De anno Epiſcopatus ſuſcepti ad Theodoro vide Pagium ad A. 423. n. 16. De anno obitus Rigberium ſive Gerberonium ad Mar. Meccator. p. 214. 215.

l) Hujus Meletii aliquot exſtant Epiſtolæ in collectione illa ſive Synodico Caſſinenſi quod illuſtrandis Epheſini Concilii Actis poſt Chriſtianum Lupum edidere Baluzius in nova collectione Concilior. & Garnerius in auctario ad Opera Theodoreti.

m) Theodoretus lib. V. Hiſt. cap. 40. Facundus VIII. 4. Jo. Chriſtophorus Meiſnerus, Schmidebergenſis diſſ. de Theodoro Mopſveſteno §. 9. Witeberg. 1714.

n) Sirmondus ad Facundi lib. IX. cap. I. Petavius lib. I. de incarnatione cap. II. Tillemont. T. XIV. p. 627. ſeq. T. XII. p. 451. ſeq. Jo. Garnerius ad Marium Mercatorem T. I. p. 95. ſeq. 366. T. 2. p. 321. Acta Synod. V. collatione IV. Vigilius Papa in conſtituto A. C. 554. ſcripto, apud Baluzium in nova collectione Concilior. p. 1579.

o) H. Noris lib. I. Hiſt. Pelag. c. 9. Garnerius T. 2. p. 250. ſeq. 319. &c. D. Thomas Ittigius appendice diſſ. de hæreſiarchis, p. 473. ſeq. Samuel Baſnage T. 3. Annal. ad A. 428. 7. Rigberius ad Marium Mercatorem p. 103. 221. ſeq.

p) Tillemont T. XII. memor. p. 439. ſeq. * Facundus X. I.

q) Vide Acta Synodi V. Collatione V. & VIII. Henrici Noris diſſ. de quinta Synodo cap. 5. Sam. Baſnage ad A. 550. 7.

r) Inter celebrata illa *tria capitula* de quibus in Synodo quinta diſceptatum, primum erat de condemnatione Theodori Mopſveſteni. Itaque collatione *quarta* illius Synodi colliguntur ex Theodori libris quæ à doctrina Eccleſiaſtica abhorrent: collatione *quintâ*, ſiniſtra Rabulæ Edeſſeni, Cyrilli Alex. Procli CPol. & aliorum de illo judicia afferuntur, & denique Collatione *octava* Theodorus ſcriptaque ejus damnantur, quod facit etiam Vigilius Papa in conſtituto cap. 27. De Baſilii diaconi CPol.

vocantes ipsum & scripta ejus condemnari contingeret, reperti paullo ante illud tempus sunt, qui causam ejus tanquam innocentis agerent acerrime, s) atque magnis potius mactandum encomiis quam immiti anathemate feriendum censerent. A Syris qui plurima ejus in suam linguam translata habent, *mare sapientiæ* t) dicitur, & quoniam alienior ab allegoriis, diligentius litteram sacræ Scripturæ inquirit, *interpres κατ' ἐξοχήν.* u) A Nestorianis autem x) feria VI. hebdomadis V. post Epiphania, in festo commemorationis Doctorum Græcorum, recolitur memoria Diodori Tarsensis, Theodori Mopsvesteni & Nestorii. Et jam olim Diodori Tarsensis ac Theodori Mopsvesteni volumina contra Eunomium & Apollinarem à Nestorianis translata in *Syrorum* linguam * & *Armeniorum* atque *Persarum*, testis Liberatus capite X. breviarii. Et Leontius lib. 3. contra Nestor. & Eutychem p. 697. c. 22. T. IX. Bibl. Patrum edit. Lugd. *Libros tuos* (Theodore) *ii, qui tuæ sectæ sunt, in sermonem Chaldaicum & Armenicum verterunt, qui hæresin Ariana pejorem ac magis impiam gentibus tradiderunt.* Inter discipulos

libello quo disputavit *Theodori libros vitandos sicut Arii & Eunomii blasphemias*, vide Liberatum c. 10. breviarii. Scripta Theodori non ipsum Theodorum anathemati subjiciendum maluit Cyrillus Alex. Epist. ad Proclum CPol. p. 200. T. V. Opp. parte 2. Prolixus etiam in Theodoro reprehendendo Leontius Hierosol. libro 3. contra Nestor. & Eutychen; uti in eo defendendo Facundus.

† Vide Vigilii Papæ constitutum apud Baluz. p. 1578. & Liberatum c. 10. breviarii.

s) Consule *Theodoritum* libro & capite ultimo Historiæ, & Epistola 16. *Joannis Antiocheni* Epistolæ tres pro Theodoro Mopsvesteno memorantur apud Liberatum p. 49. edit. Garnerianæ. De *Andreæ Samosateni* contra Rabulam Edessenum defensione pro Theodoro, Synodicon Cassinense cap. 43. cui adde Pagium ad A. C. 435. n. 18. seq. Sed præ cæteris prolixus in Theodori innocentia vindicanda & meritis ejus & laudibus extollendis est *Facundus* in duodecim libris pro defensione trium Capitulorum Concilii Chalcedonensis, & in libro contra Mucianum Scholasticum & alios Necrodioctas sive mortuorum persecutores. Facundi scripta notis bene illustrata exstant in tomo secundo operum Jacobi Sirmondi, Paris. 1696. fol. Ex elogiis Theodoro tributis juvat adscribere hæc Johannis Antiocheni (non Cyrilli ut Pagius ad A. 423. n. 17.) in Epistola ad Proclum CPol. scripta & relata à Facundo II. 2. *Sed & qui bene de vita profectus est B. Theodorus, & quinque & quadraginta annis clare in doctrina præfulsit, & omnem hæresin expugnavit, nullam alicubi detractionem ab Orthodoxis in vita suscipiens, post longi temporis hinc discessum & post multa certamina, & post decem millia libros adversus hæreses conscriptos, & posteaquam in conspectu sacerdotum & Imperatorum & populorum probatus est, periclitatur quæ hæreticorum sunt sustinere, & illis proximus prædicari.*

t) Jo. Morinus de sacris Ordinationibus p. 501.

u) Eusebius Renaudot, T. 2. liturgiar. Oriental. p. 622.

x) Id. p. 639.

* Arabicam quoque, ex Syriaca. id. p. 622.

los y) illius celebres idem *Neſtorius* CPol. *Ioannes* Antiochenus, *Andreas* Samoſatenſis, *Maris* Perſa, *Theodoretus* Cyrenſis, *Rufinus* Syrus Palæſtinæ provinciæ presbyter z) *Barſumas* Perſa. a)

II. Theodori Mopſveſteni ſcripta.

Innumeros ei libros tribuit Facundus X. 4. & II. 2. affert verba modo commemorata Joannis Antiocheni, quibus ait eum *decem millia libros* b) *adverſus hæreſes* conſcripſiſſe: ſive decem millia per hyperbolem dixit de plurimis, unde apud auctorem appendicis ad Iſidorum & Ildefonſum de Script. Eccleſ. cap. 4. legas, *ut prædicaretur, ſi referre fas eſt, mille voluminum ſummam in Græco conſcripſiſſe adverſus omnium hæreticorum errores*: ſive numerum στίχων non voluminum habebat in mente atque decem millia computavit, quæ Gennadio ſunt quindecim millia, cum libro de viris illuſtribus c. 12. narrat Theodorum Antiochenæ Eccleſiæ presbyterum virum ſcientia cautum & lingva diſertum ſcripſiſſe *adverſum Apollinariſtas & Eunomianos de incarnatione Domini libros XV. ad quindecim millia verſuum continentes.* Non enim de Theodoro Raithuenſi, qui diu poſt Gennadium vixit, ſed de Theodoro Mopſveſteno hæc eſſe intelligenda pulchre obſervavit Jo. Garnerius ad Marium Mercatorem T. 2. p. 260. ex Facundi X. 1. qui ex alio Theodori ſcripto cui titulum dedit *de Apollinario & ejus hæreſi*, hæc verba affert: *Ante triginta jam hos annos* (circa A. C. 385.) *de Incarnatione Domini Codicem conſcripſimus usque ad quindecim millia verſuum pertingentem, in quo Arii & Eunomii de hac re delicta, nec non etiam Apollinarii vanam præſumtionem per totum illud opus examinavimus.* Ex hoc opere fragmenta colligere licet ex eodem Facundo, ex Leontio Hieroſol. contra Neſtor. & Eutychem, ex Actis Synodi quintæ & ex Mario Mercatore qui libros quos Theodorus inſcripſerat

y) Garnerius ad Marium Mercatorem T. 2. p. 319. De Neſtorio ſpeciatim confer H. Noris hiſtoriam Pelagianam lib. 2. cap. 4. & Petavium lib. 1. de incarnat. c. 7. De Mari Perſa Lud. Doucinum Hiſtoria Neſtorianiſmi Gallice edit p. 275. &c.

z) Garnerius T. I. ad Mercatorem p. 286. 366. &c.

a) Leontius lib. 3. in Eutychem cap. 21.

b) Hæc Jo. Antiocheni verba perſtringens Pelagius II. Papa Epiſt. 3. ad Eliam & Epiſcopos Iſtriæ T. 3. Concilior. edit. Harduini p. 430. ubi ex Theodori ſcriptis quædam hæreticis ſuffragantia excerpſerat, *Ecce*, inquit, *quales plus quam decem millia libros Theodorus ſcripſiſſe perhibetur. Penſate quæſo, ſi non tanto acriora tormenta promeruit, quanto pluriora conſcripſit.*

περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ μονογενοῦς, non dubitat vocare T. 2. p. 259. *adversus Dominum JEsum CHristum & ejus incarnationem.* Ab hoc opere diversus, ut videtur fuit Codex quem *Mysticum* appellavit, ex cujus libro XIII. quædam affert Facundus III. 2. ubi Paulus Samosatenus, *angelus Diaboli* dictus est à Theodoro. Nam & Facundus scriptum satis innuit diversum, dum titulo distinguit, & Hesychius Hierosol. citatus in Synodo V. collatione V. innuit *senectute jam cana debilitatum* Theodorum *mysticos* illos composuisse *sermones* quos *adversus Domini DEI apparitionem* appellat: at libros de incarnatione florenti ætate adhuc presbyter scripserat, unde à Garnerii sententia, qui pro eodem opere habet, recte recedit Tillemontius T. XII. memor. p. 446. Neque *libros Contra Eunomium pro S. Basilio* (sive XXV. ut apud Photium Cod. 4. sive XXVIII. ut Cod. 177. legitur) eosdem cum libris contra Apollinarium habuerim: licet ita suspicari placuit Eruditissimo Caveo, sed inscriptione & numero librorum non minus quam argumento duxerim fuisse diversos.

Βιβλιδάριον sive parvum volumen in *tres libellos* distinctum *de Magia Persarum* & quantum illi præstet Christiana pietas, ad Mastubium ex Armenia Chorepiscopum, memorat Photius Cod. 81. *Deliramenta contra Magusæos* vocat Leontius omnia Theodori deprimens p. 698. D. Meminit iterum p. 699. G. Hebed Jesu vocat *duos tomos adversus magiam.*

Non amplius quam decem & octo annos natus *interpretationes in S. Scripturæ libros* scribere cœpisse ab eodem Leontio Theodorus proditur, licet illi pro suo in illum odio non interpretatus sacros libros sed in eos insolenter *debacchatus* fuerit visus. *Hunc ajunt non amplius quam decem & octo annos natum in Scripturas debacchatum esse, non enim nisi debacchationes scripturarum, interpretationes quas in eas composuit, appellare possum.* Leontius lib. 3. contra Nestor. & Eutychen p. 696. F. Eodem loco in ejus Commentariis reprehendit, *quod labores sanctorum Doctorum qui in eis laborarant, nunquam irridere & illudere desiit.* Deinde quod *ausus est contra gloriam Spiritus S. cum omnes quidem Scripturas altas, quas sancti afflatu ejus tradiderunt, humiliter & demisse interpretans* (qui litteralem sensum scilicet loco mystici eruere volebat) *tum vero à numero sacrarum Scripturarum divinè præscripto & indicato eas separans.* Speciatim arguit librum Jobi & Epistolam Jacobi & alias deinceps aliorum Catholicas (secundam & tertiam Joannis, & Epistolam Judæ) ab illo rejecta. *Magnum DEI servum* Job, *columnam fortitudinis animatam & spirantem, duobus fere millibus versuum perscriptam convitiose arguebat, & Scripturam Spiritus S. de eo*

abro-

abrogabat, *quam Jacobus frater Domini in Epistola sua Catholica confirmans ajebat* (V. 11.) Patientiam Job audiviſtis, & finem Domini vidiſtis. *Non enim aliunde neque patientiam audivimus*, *neque finem ejus ſpectavimus*, *niſi ex Scriptura de eo. Ob quam cauſam*, *ut arbitror*, *ipſam Epiſtolam* Jacobi, *& alias deinceps aliorum* Catholicas *abrogat & antiquat*: *Non enim ſatis illi fuit bellum contra veterem Scripturam ſuſcipere ad imitationem impietatis Marcionis*, *ſed oportuit etiam contra Scripturam novam pugnare*, *ut pugna ejus contra Spiritum Sanctum clarior & illuſtrior eſſet.* Plura deinde ſubjungit neutiquam minus gravia: *Inſcriptiones Hymnorum & Pſalmorum & Canticorum penitus ejecit*, *& omnes* Pſalmos *Judaice ad Zorobabelem & Ezechiam retulit*, *tribus tantum ad Dominum rejectis. Immo & ſanctorum ſanctiſſimum* Canticum Canticorum *ab omnibus divinarum rerum peritis & ab omnibus Chriſtianis laudatum*, *omnibus Eccleſiis cuncti orbis notum & à Judæis inimicis Crucis CHriſti in admiratione habitum*, *libidinoſe pro ſua & mente & lingva meretricia interpretans*, *ſua ſupra modum incredibili audacia ex libris ſacris abſcidit. Et quid non erat acturus*, *qui in eo agebat impietatis inventor & pater?* Duos *igitur* libros Paralipomenon, *primum & ſecundum ſimiliter*, *malum malo addens*, *& inſuper* Eſdram *repudiavit.*

In Hexaëmeron ſive ἑρμηνείαν τῆς κτίσεως, commentarium ſeptem τόμοις diſtributum memorat Photius Cod. 38. Ex quo aliqua in ſuos in Hexaëm. commentarios transtulit, ſed & Theodorum paſſim oppugnat *Joannes Philoponus*, ut ſtatim lib. I. cap. 8. & 11. ſeq. Etiam in collatione IV. Concilii V. A. 553. habiti plura afferuntur loca Latine ex Theodori libro quarto & quinto *commenti de creatura.* Tom. 3. Concil. p. 85. ſeq. edit. Harduini.

Theodori Mopſveſteni fragmenta plurima occurrere in Catena Patrum Græcorum ad Pentatenchum Latine verſa à Franciſco Zephyro, ſcribit præſtantiſſimus Caveus. Sed Theodori Heracleenſis aliqua, plura etiam Theodoreti, * Theodori vero Mopſveſteni ſive Antiocheni nulla ibi reperire potui. Theodori tamen Mopſveſteni nomen occurrit inter eos ex quibus collectæ Catenæ quæ exſtant in Bibl. Coislin. MStæ *in Leviticum*: nec non *in Joſuam*, *Judicum*, *Ruth & quatuor Regum* libros. Et in Catena Patrum *in Geneſin* quam Latine vulgavit Aloyſius Lipomannus. Hebedjeſu in Catalogo librorum Chaldæorum p. 20. notat Theodorum commentatorem ſcripſiſſe commentarium in *librum Geneſios* tribus tomis ad magnum Alphæam, ingenti concinnatum methodo & labore. *Davidem* quinque libris explicaſſe ad Cerdonem ** & fratrem ejus.

Duo-

*) Theodoro Mopſveſteno aſſentivi more ſuo Theodoretum, notavit Petavius dogm. Theol. de Angelis p. 69.

** Confirmat Facundus IX. 1.

Duodecim Prophetas exposuisse duobus tomis ad Turim. In *Samuelem* uno commentatum esse tomo ad Mamrinum. In *Jobum* duobus tomis ad Cyrillum Alexandrinum. *Ecclesiasten* uno libro exposuisse, deprecante Porphyrio. In *Isaiam*, *Ezechielem*, *Jeremiam* & *Danielem* singulos singulis tomis commentatum esse atque per hos finem imposuisse suis lucubrationibus in Vetus Testamentum. *Matthæum* uno tomo explicavisse ad Julium, *Lucam* & *Joannem* duobus tomis ad Eusebium. In *Acta Apostolorum* ad Basilium uno commentatum esse tomo. *Epistolam* quoque *ad Romanos* explicasse ad Eusebium: & *Duas Epistolas ad Corinthios* duobus tomis elucidasse deprecante Diodoro. Ad *Galatas*, *Ephes. Philipp.* & *Coloss.* Petro: ad *Titum*, *Philemonem* & *Hebræos* Cyrino cuidam dedicasse, tomis quinque.

Fragmenta Theodori reprobantis librum *Job*, & docentis quod pagana sapientem ille habeat auctorem, exstant in collatione IV. Concilii V. T. 3. Harduin. p. 86. seq. In Catena ad Jobum edita nullam Theodori mentionem reperi.

Ex Commentariis ejus *in Psalmos* fragmenta plurima in Catenis à Dan. Barbaro & Balthasare Corderio editis. Nonnulla etiam apud Facundum IX. 1. & in Actis Concilii V. collatione IV. & V. atque in Vigilii Papæ constituto, cap. 20. sqq. apud Baron. ad A. C. 553. num. 97. seq. Quando porro Theodoritus præf. in Psalmos ait *quosdam Prophetiam ita historiis adaptasse, ut Judæis potius interpretatio suffragaretur quàm fidei alumnis*, videtur Theodorum perstringere, de quo Hesychius presbyter Hierosol. in Historia Eccles. a) *Prima autem elementa suæ doctrinæ ex Judaico vaniloquio incipiens codicem in Prophetiam Psalmorum conscripsit, omnes de Domino prædicationes abnegantem. Culpatus vero & periclitatus, contraria sibi dixit, non ex voluntate sed compulsus omnium querimoniis, & codicem ipsum delere pollicitus, latenter conservabat Judaicæ impietatis viaticum. Igni enim sua commentaria simulans tradere, malitiose abscondere illecebram conabatur.* Eum itaque licet aliquando secutus est idem quem dixi Theodoritus, *deserit tamen ut plurimum* (Jo. Garnerii verba sunt in auctario Operum Theodoriti p. 184.) *idque justis de causis. Nam primo multa in Psalmis*

a) In Actis Synodi V. Collatione V. T. 3. edit. Harduin. p. 104.

Psalmis de CHristo dicta detorquet alio : deinde adolescens duodeviginti annorum Davidem interpretatus est , cum plus haberet audaciæ quam eruditionis. Postea ejusmodi expositione invidiam multorum sibi conflavit quasi Judæis faveret : denique ipse suum juvenile opus non admodum probabat, ut infectum mallet. Ingenue tamen fatendum quod res est , ea nonnunquam in Catenis legi ex Theodoro in Psalmos , quæ ostendant ab ipso litteralem sensum feliciter expositum fuisse , ut mirabile sit in adolescente tantam Scripturæ intelligentiam existere potuisse. Ideoque dolent viri docti b) quod eruditi hujus Scriptoris, qui sub egregio Magistro , Diodoro Tarsensi una cum S. Chrysostomo condiscipulo sensum literalem S. Scripturæ adeo studiose scrutari didicit, nihilamplius ex commentariis illis ad nos pervenit quam quæ à Catenarum collectoribus sunt excerpta ac servata. Quod autem non evacuaverit omnes in CHristum factas Prophetias, nec Judaicæ impietati aut Manichæorum errori voluerit suffragari, qui Judæos etiam diserte in Commentario ad Psalmos oppugnavit, docere instituit Facundus loco citato. Apud V. Cl. Tho. Galeum fuit MS. argumentum prolixum Theodori Mopsvest. in Psalmum XLV. in quo teste Caveo breviter percurrit Historiam Judæorum à tempore captivitatis usque ad Antiochum & Oniæ fugam in Ægyptum. Idem Caveus ex Catena MS. in Psalmos, in qua sæpe idem Theodorus vocatur ad partes, notat illum *valde diligentem fuisse in conferendis veteribus versionibus & exemplaribus, utilemque valde fuisse ejus operam.* Locum ex commenmentario in Psalmum octavum affert Leontius lib. 3. contra Nestor. p.704.

Ex commentario in *Canticum Canticorum* fragmenta leguntur in Collatione IV. qvintæ Synodi T.3. p. 88. seq. edit. Harduini, ex quibus confirmatur quod præter Leontium, cujus verba superius adduxi, Pelagius II. Papa sive qui illius nomine Epistolam tertiam ad Eliam & Episcopos Istriæ scripsit Gregorius Magnus, *cum Theodorus*, inquit, *Canticum Canticorum vellet exponere, Salomonem per hunc librum Æthiopissæ Reginæ blanditum esse professus est, quod Theodoritus reprehendens , nomen quidem Theodori*

X *sup.*

b) Rich. Simon lib. 3. Hist. Criticæ Novi Test. cap. 31. p. 446. *il est facheux que nous n'ayons rien aujourdhuy des Commentaires de ce savant homme , qui avoit etudié sous un si bon maitre avec S. Chrysostome le sens literal de l' Ecriture , que ce que nous en ont laissé les Compilateurs des Chaines Grecques dans leurs recueils.* Vide sis etiam Villalpandum ad Ezechielem , T. 1. p. 3. seq. & Rich. Simonem lib. 1. Hist. Criticæ Novi Test. c. 22. p. 270. seq. & reponse à la defense des sentimens de quelques Theolog. de Hollande p. 56.

ſuppreſſit, ſed tamen vaſaniam patefecit. Et Georgius Pachymeres ad Dionyſii Areopag. Epiſtolam IX. p. 169. ait Mopſveſtenum *ἀφρόνως τὸ ᾆσμα διαβεβληκέναι imprudenter Canticum calumniatum eſſe.*

In duodecim Prophetas commentarius Theodori Antiocheni integer foliorum 223. ſervatur Græce MS. in Bibl. Cæſarea teſte Lambecio T. 4. p. 160. Θεοδώρου Ἀντιοχέως ἑρμηνεία εἰς τοὺς Προφήτας. Ἑρμηνεία Ὠσηὲ Προφήτου. Εἰς ἔλεγχον τῶν ἀβασανίστως ἐπιβάλλειν ταῖς προφητικαῖς ἐπιχειρούντων φωναῖς, καὶ μὴν καὶ πρὸς κατασκευὴν τῶν ἑξῆς ἀρξώμεθα τῆς τῶν προφητικῶν σαφηνείας Θεοῦ διδόντος, ἀπὸ τοῦ Ὠσηὲ τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, ὃν καὶ πρῶτον εἶναι τῷ χρόνῳ συμβέβηκε τῶν λοιπῶν προφητῶν. Τοῦ γὰρ μακαρίου Δαυὶδ &c. In Malachiam deſinit his verbis: ὡς ἂν μὴ μένοντες ἐπὶ τῆς ἀσεβείας φοβερᾶς αὐτοῦ τῆς παρουσίας πειραθῶσιν ἐπὶ ἀφανισμῷ παντελεῖ τῶν μοχθηρῶν γινομένης. Habuit eundem in ſua gaza etiam Rev. Abbas Geraſinus Blachus, & Venetiis vidiſſe ſe teſtatur illuſtris vir Scipio Maffei in Epiſtola ad eruditiſſimum Blanchinum. Exſtat etiam in Bibl. Medicea atque jam ante aliquot annos editionem ejus ſperare juſſit Anſelmus Bandurius Magliabecahi ſucceſſor digniſſimus. Vide Diarium Italicum celeberrimi Montfauconi pag. 39. ſeq. & 46.

In Matthæum liber *quartus* citatur in collat. quarta Synodi quintæ p. 84. edit. Harduin. Alia ex eodem opere fragmenta p. 79. 82. 85. & in Vigilii Conſtituto apud Baron. ad A. 553. & apud Facundum III. 4. & IX. 2. Plura etiam in Catenis ad Matthæum ineditis, etiam in editis, Poſſiniana præcipue, in qua etiam Theodorus Antiochenus Epiſtola ad Anaſtaſium Conſulem citatur ad Matthæi XV. 28.

In Marcum Catena Poſſiniana Theodorum Mopſveſtenum laudat p. 62. 91. & 279. fortaſſe ex iis quæ ad Matthæum ſcripſerat aliqua excerpens.

In Lucam, Catena Corderiana ad cap. XI. ſect. 60. Acta Synodi quintæ collat. IV. p. 77. edit. Harduin. & eundem locum notans Vigilius in Conſtituto apud Baron. ad A. C. 553.

In Joannem plurima exſtant Theodori fragmenta in Catena Corderiana, quorum nonnulla etiam examinat Rich. Simon lib. 3. Hiſt. Criticæ Novi Teſt c. 31. p. 446. ſeq. Nonnulla etiam ex libro *ſexto* & *ſeptimo* afferuntur in actis quintæ Synodi p. 75. 76. 81. & à Vigilio: Vide etiam Facundum IX. 3.

De miraculis CHRISTI, εἰς τὰ θαύματα λόγοι quorum ſecundus citatur à S. Maximo T. 2. Opp. p. 91. & in Concilio Lateranenſi A. 649. actione V. T. 3. edit. Harduin. p. 895.

In

In Acta Apostolorum ex libro primo Commentarior. Theodori locus affertur in Actis Synodi V. p. 76. & apud Vigilium. In Catenis ineditis ad Acta & Epistolas Catholicas inter eos è quibus collectæ illæ sunt Theodori Ancyrani, Theodori Heracleotæ & Theodori presbyteri ac Monachi nomen reperio, non Theodori Antiocheni sive Mopsvesteni.

In *Epistolas Pauli*, Catenæ ineditæ Patrum Græcorum, nomen Theodori Mopsvesteni laudant. Vide eruditiss. Montfauconi Catalogum Bibl. Coislin. p. 273. 274. Atque nominatim ex Commentario in Epistolam *ad Romanos* quædam afferuntur à Facundo III. 6. & Vigilio: in *I. ad Corinthios*, & *I. ad Timotheum* ab eodem Vigilio: In Epistolam *ad Hebræos*, in Vigilii constituto & in Actis Synodi V. p. 81. & 83. T. 3. Concilior. edit. Harduini. Quod vero Epistolas Pauli omnes fuse explicatas à Theodoro scripserit Theodoritus, in ejus præfatione commentarii in Epistolam Apostoli, quam laudat eruditissimus Caveus, non reperio, licet Rich. Simoni c) assentior, qui Theodori Commentarios ab eo consultos perinde ut Chrysostomi non dubitat. Memorat etiam Leontius libro 3. contra Nestor. ejus interpretationem in Epist. *ad Galatas*, loco illo quo in alia etiam Theodori scripta invehitur p. 699. *Si quis vero non adhibuerit fidem & ei vacat & est animus, quærat quæ vane elaboravit in Genesim, & in librum contra Job, & pravam interpretationem in Epistolam ad Hebræos, & in Epistolam ad Corinthios & ad Galatas & quæ contra Magusæos scripsit & præmeditationem excæcantem in sacros Psalmos & quæ pro Eunomio contra Basilium scripsit, sic ego voco totam ejus apologiam omni accusatione plenam. Item enarrationes turbidas & blasphemas in Evangelium Matthæi, Joannis & Lucæ & ipsorum sanctorum Apostolorum & Evangelistarum superbas quas ausus est reprehensiones & alia ejus opera, ne singula enumerem.*

Ex *interpretatione Symboli (Nicæni) CCCXVIII. sanctorum Patrum* locus affertur in Actis Synodi V. collat. IV. p. 81. & in Vigilii constituto. Leontius vero arguit eum fidem Synodi Nicænæ non solum mutilasse, sed omnem penitus destruxisse & aliam præter illam tradidisse pag. 697. B.

Ad Baptizandos liber, è quo plura fragmenta in Actis Synodi V. collat. IV. p. 82. seq. Vide etiam Facundum IX. 3. qui *ad baptizatos* vocat, & Garnerium ad Marium Mercatorem T. 2. p. 261.

c) Lib. 3. Hist. Crit. N. T. c. 22. p. 314.

Symbolum ſive *expoſitio fidei*, exſtat in Actione ſexta Concilii Epheſini T. 1. edit. Harduin. p. 1515. & Actione 1. Concilii Chalced. T. 2. pag. 247. & collatione qvarta Synodi V. T. 3. p. 89. & cum Marii Mercatoris verſione T. 2. edit. Garnerianæ p. 251. adde 284. & T. 1. p. 95. Theodori eſſe, negavit Facundus III. 2. & Neſtorio tribuit Manuel Caleca lib. 2. contra Græcos, Bellarminus III. 5. de CHriſto & Petavius lib. X. de incarnat. c. 9. §. 4. Sed Theodorum auctorem faciunt præter Marium Mercatorem Leontius l. c. & Juſtinianus Imp. libro pro Acephalis apud Facundum III. 5. Confer Garnerium T. 2. p. 256. ſeq. & Leonem Allatium in Vindiciis Synodi Epheſinæ & S. Cyrilli c. 17. p. 66. ſqq.

Tomi V. contra allegoricos ab Ebed Jeſu Metropolita Sobenſi in Catalogo librorum Chaldæorum memorantur, atque ad eosdem reſpicere videtur Liberatus quando c. 24. breviarii ait Theodorum *multa opuſcula* edidiſſe *contra Origenem*, exoſumque inde & accuſabilem habitum ab Originiſtis. Vide Tho. Itigii appendicem diſſ. de hæreſiarchis p. 471. *Librum ad Cerdonem de allegoria & hiſtoria contra Origenem*, vocat Facundus III. 6. in odium inde Origenianorum incurriſſe ſimiliter teſtatus. Nec dubium eſt Theodorum in commentariis etiam ſuis ad libros ſacros, ſenſui litterali adeo ſtudioſe adhærentem, Origenis allegoricas explicationes paſſim repudiaſſe ac rejeciſſe.

Miſſa ſive *Liturgia* ex Syriaco verſa Latine exhibetur ab Euſebio Renaudoto T. 2. collectionis Liturgiarum Orientalium * p. 616 - 621. Etiam Leontius Theodorum reprehendit eo nomine lib. 3. contra Neſtor. & Eutychen p. 697. C. quod *aliam Miſſam effutivit præter illam quæ à Patribus tradita eſt Eccleſiis, neque reveritus illam Apoſtolorum, nec illam magni Baſilii, in eodem Spiritu conſcriptam.* Sed ſi non aliam vidit Liturgiam Theodori Leontius, quam qualem Renaudotus edidit, certe falſum eſt, quod illi impingit, *blaſphemiis non precationibus myſterium ſacræ Euchariſtiæ oppleviſſe.* Hunc puto eſſe *librum de Sacramentis*, ab Hebed Jeſu memoratum.

Cætera quorum Hebed Jeſu meminit, ſunt, *tomus de ſacerdotio, duo de Spiritu S. unus ad monachos, unus de obſcura locutione, unus de perfectione regiminis:* alius *de aſſumente & aſſumto*, item *liber margaritarum* qui continet ejus *Epiſtolas*, demum *tractatus de latione Legis*, quo finem ſuis lucubrationibus impoſuit. Ἐκ τῆς πρὸς Δόμνον Ἐπιστολῆς nonnulla affert Anaſtaſius in ecloge χρήσεων δογματικῶν, & ex illa Sirmondus ad Facundi IX. 3. Ex Epiſtola ad Artemium presbyterum Alexandrinum Facundus III. 5.

Super

* Prodiit Pariſ. 1716. 4.

Reſtat ut pauca dicam de opere in *quinque libros* diſtributo, quo *Hieronymum* (illum enim ſub nomine Ἀϱὰμ d) velut Syrum Orientalem ex Occidente licet oriundum, at in Syria adverſus Pelagianos commentatum perſtringit) *Auguſtinum* aliosque peccati originalis defenſores Theodorus e) oppugnavit. Πϱὸς τοὺς λέγοντας φύσει καὶ οὐ γνώμῃ πταίειν τοὺς ἀνθϱώπους. *adverſus eos qui natura non voluntate peccare homines affirmant.* De hoc opere videndus Photius Cod. 177. cujus verba magnus Salmaſius p. 177. libri de Helleniſtica perperam ita accepit, ac ſi Theodorus Mopſveſtenus aliam verſionem Bibliorum Græcam poſt veteres interpretes molitus fuiſſet. Sed de Hieronymo ibi ſermo, cujus verſionem Bibliorum Latinam Theodorus apud Photium perſtringit. Fragmenta ex hoc opere occurrunt apud Marium Mercatorem T. 1. p. 97. ſq. T. 2. p. 257. Hebed Jeſu *duos libros* memorat, *adverſus eos qui aſſerunt peccatum ſitum eſſe in natura.*

III. Theodori Mopſveſteni Frater POLYCHRONIUS, Antiochiæ natus atque Aſcetæ Cyrenſis, S. Zebini diſcipulus æmulusque f) Eccleſiam dehinc Apameenſem in Syria Epiſcopus g) egregie adminiſtravit, emendatæ vitæ ſplendorem cum doctrinæ gratia & ſermonis venuſtate conjungens. Defunctus eſt ante Concilium Epheſinum A. C. 431. habitum, cui ſucceſſor Polychronii Alexander Epiſcopus Apameenſis ſubſcripſit. Non plane certum videtur hunc eſſe Polychronium cujus commentarii *in Jobum* multa ac præclara fragmenta ſervata exſtant in Catena Patrum Græcorum in Jobum Græce & Latine vulgata à Patricio Junio Lond. 1637. fol. Meminit & Codex Græcus MS. de quo Lambecius III. pag. 188. Polychronii in illud Jobi XXXVIII. 7. ὅτε ἐγενήθησαν ἄστϱα, ᾔνεσάν με μεγάλῃ φωνῇ πάντες ἄγγελοί μου.

In Proverbia paſſim Polychronii expoſitiones occurrunt in Catena Patrum Græcorum ad Proverbiorum librum, quæ Latine ex Theodori Peltani verſione prodiit Antwerp. 1614. 8.

X 3 *In*

d) Vide H. Noris lib. 1. hiſt. Pelagian. cap. 9. Tillemont. T. XII. p. 443. ſeq. Garnerium ad Marium Mercatorem T. 1. p. 99. Guil. Caveum in hiſtoria literaria Script. Eccleſ. ubi de Theodoro. Tho. Ittigium appendice de hæreſiarch p. 469. 476. ſeq. & Rich. Simonem lib. 3 Hiſt. Critic. Novi Teſt. p. 444. ſeq.

e) Θεοδώϱου Ἀντιοχέως, ὁ Μοψυεστίας δέ ἐστιν ὡς ἀπό τινων Ἐπιστολῶν ἐμάθομεν. Phot. Cod. 177.

f) Theodoritus Hiſt. religioſ. cap. 24.

g) Theodorit. Hiſt. Eccleſ. lib. V. cap. ult. Nicephorus XIV. 30.

In Ecclesiastem Polychronius Diaconus Græcè MS. in Bibl. Bavarica teste Joanne Meursio. Fuit etiam in Escurialensi, teste Labbeo p.177. & 386. Bibl. novæ MSS. Exstant & Polychronii fragmenta quædam in Catena ad Ecclesiastem Græca inedita quam Oxoniæ Bibliotheca servat Bodlejana.

In Canticum Canticorum cum Eusebii & Pselli expositionibus Polychronianam Græce edidit Jo. Meursius Lugd. Bat. 1617. 4. Inscribitur: Ἐξήγησις διαφόρων εἰς τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων ὑπὸ Πολυχρονίου.

De Polychronii Ἐξηγήσει in *Jeremiam*, *Ezechielem* & *Danielem* non repetam quæ dixi Volumine VII. hujus Bibl. p. 753. ubi etiam de Polychronio *presbytero CPol.* apud Sozom. IX. 2. Polychronio *Hierosol. Episcopo* cujus meminit Petrus Damiani Opusc. VI. cap. 17. T. 3. p. 46. & de Polychronio *Monothelita* &c. Hisce ex Actis Conciliorum addi possunt Polychronius Episcopus *Antipatridis* in Palæstina qui Synodo Chalcedonensi A. 451. interfuit, Polychronius *Areopolitanus* itidem Palæstinæ Episcopus qui A. 536. subscripsit Epistolæ missæ ad Joannem CPol. Polychronius *Dablis* Episcopus in Hellade, qui interfuit Concilio Rom. A. C. 503. Polychronius *Epiphaniensis* in Cilicia, qui Concilio Chalcedonensi subscripsit A. 451. Polychronius *Heracliæ* Cariæ qui interfuit Concilio Ephesino A. 431. Polychronius Episcopus *Prusæ* in Bithynia qui interfuit sextæ Synodo A. C. 681. Polychronis denique presbyter ac prior monasterii *Æthrii* qui subscripsit Concilio sub Mena A. 536.

IV. THEODORI VARII

Scriptis Græis clari, plures quàm centum, quibus alii etiam nonnulli in veterum scriptis memorati adjiciuntur, asterisco distincti.

Theodorus *Abbas*, ex cujus ore Leontius Byz. testatur se excepisse quæ libro de sectis tradidit, is enim inscribitur σχόλια ἀπὸ φωνῆς Θεοδώρου o) τοῦ θεοφιλεστάτου ἀββᾶ, καὶ σοφωτάτου φιλοσόφου, τήν τε θείαν καὶ

o) Ejusmodi σχόλια de hæresi Arii, ex ore hujus Theodori, MSta Græce extant in Codice Bibl. Vindob. de quo Lambecius III. p. 63. Sed explicatio τῶν θείων καὶ δεσποτικῶν κανόνων sive sacrorum hymnorum, cujus pars in isthoc Codice occurrit, non auctorem agnoscit eundem Theodorum, ut scripsit Clarissimus Caveus, sed longe juniorem Cyrum Theodorum Prodromum, qui circa duodecimi sæculi initia floruit, de cujus scriptis dixi Volum. VI. hujus Bibl. p. 815. seq. Diversus ab utroque Theodorus

καὶ ἐξωτικὴν φιλοσοφήσαντας γραφήν. *scholia ex ore Theodori, religiosissimi Abbatis, doctissimique Philosophi, Divinis pariter externisque litteris eruditi excepta.* De Leontio ipso qui post A. C. 610. scripsit, ejusque lucubrationibus dixi Volum. VII. hujus Bibl. p. 451. hoc loco itaque juvat tantum cum lectore communicare indicem scriptorum in illo de sectis libro lectu haud indigno memoratorum.

Index Scriptorum & Hæreticorum

Quorum apud Leontium Byz. libro de Sectis mentio.

ad paginas edit. Græcolatinæ Basil. 1578. *8.*

Augu-

ὁ κανόνων ποιητὴς apud Codinum in Originibus CPol. num. 104. intelligitur enim Theodorus Studita de quo infra, & cujus Theodori Monachi Canonem sive hymnum catanycticum ad Christum memorat MS. Lambecius V. p. 268.

Index Scriptorum & Hæreticorum, in libris Leontii adverſus Neſtorium & Eutychen,

ad paginas T. IX. Bibliothecæ Patrum edit. Lugd. 1677. *fol.*

Augu-

Justi-

Synodus

THEODORUS *ABUCARA*, h. e. *pater* sive Episcopus *Caræ* a) (incertum an *Caræ* in Palæstina b) an vero Καῤῥῶν sive Charan c) in

a) Cotelerius ad homil. V. Clementin. T. 1. Patrum Apostol. p. *662*. *Videtur dictus* Ἀβουκαρᾶ *nomine Arabico, quod significat* Patrem, *hoc est Episcopum urbis Caræ.*

b) *Gvilelmus Tyrius narrat urbem, quæ Cara vocaretur, exstitisse in Palæstina trans Jordanem, quæ Metropolitæ Rabbathæ subjecta esset. Quidni hujus civitatis præsul Theodorus noster fuerit, qui ut ex capite IV. operum ipsius discimus, ab Epistolis Arabicis fuit Thomæ Patriarchæ Hierosolymitano, ut Epistolam ejus ad Armenios Arabice scriberet, uti Græce Michaël, Patriarchæ hujus Presbyter & Syncellus.* Hæc V. C. Michaël le Quien ad Damascenum T. 1. p. 391. cui in eo non audeo assentiri quod Theodorum facit ab Epistolis Thomæ, qui Patriarchatum haud obtinuit ante A. C. 802. Atque ex inscriptione Opusculi quarti Abucaræ potius suspiceris illud scriptum jam ante aliquod temporis fuisse compositum ab Theodoro, lingva Arabica, deinde vero ob solidam succinctamque perspicuitatem jussu Thomæ fuisse Græce versum à Michaële Syncello, & ad Armenios transmissum.

c) in Mesopotamia) Johannis Damasceni circa A. C. 756. defuncti d) discipulus: Theologiæ ac Philosophiæ * Arabicæque peritus lingvæ, & Scriptis adversus Judæos, Muhumedanos, Nestorianos & Jacobitas Severianos & Origenistas clarus fuit circa A. C. 770. adeoque à Theodoro Cariæ e) in Thracia & Laodiceæ postea Episcopo, Photii amico primum f) deinde desertore & in Synodo octava A. C. 869. Ignatii secuto partes, haud dubie distinguendus, perinde ut à Theodoro Rhaituensi, g) qui circa A. 660. claruit, & à Theodoro Hagiopolitano sive Antiocheno h) sub cujus nomine opuscula quædam Abucaræ Canisius publicavit.

c) Hoc placuit Cotelerio, & ante Cotelerium Turriano, atque longe præferendum illorum sententiæ qui Theodorum nostrum cum Cariæ Episcopo confundunt. De hac Charan sive Carris Mesopotamiæ, erudite B. Tho. Ittigius diss. ad Theodori Abucaræ opusculum XVII. §. V. & VI.

d) De Damasceno dictum superiore volumine VIII. p. 772. seq. Abucara autem in titulo opusculi XVIII. profitetur se illud accepisse διὰ φωνῆς Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ. Neque hoc solum sed alia quoque ut XXXV. & XXXVII. quemadmodum palam est illa conferenti cum Damasceni scriptis, & disceptatione cum Saraceno T. I. edit. clarissimi Lequinii p. 467. seq.

* Inscriptio opusculi XXVII. Θεοδώρου φιλοσόφου Ἐπισκόπου Καρῶν &c. Opusculi XXXIV. τοῦ Θεολόγου περὶ χρόνου, τοῦ αὐτοῦ Ἀβουκαρᾶ.

e) Cum hoc Theodoro nostrum confundere primum docuit Gretserus ad opuscula Abucaræ à se edita, quem secuti sunt Ducæus in Auctario Bibl. Patrum, Lambec. V. p. 77. & 358. Nesselius part. I. p. 254. IV. p. 153. VI. p. 113. Caveus in Historia literaria scriptorum Ecclesiast. ad A. 867. Hendreichius in Pandectis Brandenburg. pag. 24. aliiqve.

f) Vide Nicetam in vita Ignatii T. V. Concil. edit. Harduini p 980. seq. & Concilium A. 869. CPoli celebratum Actione II. p. 1035. & IV. p. 1050.

g) Cum hoc confunditur ab Antonio Possevino in apparatu sacro, ubi de Theodoro Abucara dicere cum cœpisset, *vide autem* inquit, *in verbo Theodorus in Cœnobio Raithu, est enim idem.* Dubius etiam hærebat Gretserus in nota ad Opusculum XXVI. quod in altero Codice Bavarico tribuitur Theodoro Raithuensi. Hæc sententia etiam placuit viro docto de quo Andreas Arnoldus præf. ad S. Athanasii syntagma Doctrinæ: *Redit in memoriam virum doctum in Anglia ad sæculum septimum retulisse Abucaram &c.*

h) Ut Theodorus Hagiopolitanus non diversus est ab Antiocheno (Antiochia enim passim ἁγιόπολις vel Θεόπολις) ita Antiochenus idem cum Mopsvesteno, de quo supra abunde dictum. Quæ vero sub Theodori Hagiopolitani nomine Latine exhibuit Henricus Canisius T. IV. Antiquæ Lect. part. I. p. 281. sqq. tria opuscula, à Turriano è Græcis translata atque sub eodem nomine recusa in Bibliothecis Patrum,

Edita Theodori Abucaræ opuscula.

Majores numeri præmissi Gretserianam, minores editionem Genebrardi respiciunt.

15. I. Ὅτι πέντε ἐχθρὲς ἔχομεν ἐξ ὧν ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ ἐλυτρώσατο. *Dialogus de quinque inimicis*, morte, Diabolo, meledicto Legis, peccato & inferno *à quibus nos CHRISTUS liberavit.* Edit. Ingolstad. p. 376. Vertit præter Genebrardum Franciscus Turrianus. Incipit: Πέντε θανατηφόρες ἐχθρὲς ἔχομεν.

II. Διάκρισίς τε καὶ διασάφησις τῶν περὶ ἃς οἱ φιλόσοφοι καταγίνονται φωνῶν, καὶ ἔλεγχος τῆς τῶν Ἀκεφάλων, Σευηριανῶν ἤτοι Ἰακωβιτῶν ψυχοφθόρε αἱρέσεως. *Explanatio vocum* * *quibus Philosophi utuntur, & confutatio hæresis Acephalorum, Severianorum, id est Jacobitarum.* p. 386. Incipit: Τοῖς τῶν ἀληθινῶν δογμάτων ἐραςαῖς τε καὶ προασπιςαῖς. Vertit Turrianus.

1. III. Διάλογος γενόμενος πρὸς τὸν τȣ͂ δρόμȣ Ἐμέσης (λογοθέτην) αἰτησόμενον ἀποδοθῆναι αὐτῷ ἀπολογισμȣ͂ ὅτι ἐςι Θεός. *Dialogus cum præfecto cursus publici Emeseno qui petierat ut ratiocinatione demonstraret DEum esse.* p. 414. Incipit: ἀπόδος, ὦ ἔτος, ἀπόδειξιν. Veterunt Genebrardus & Turrianus. De MS. Cæsareo vide Lambecium V. p. 78.

IV. Ἐπιςολὴ περιέχȣσα τὴν ὀρθὴν καὶ ἀμώμητον πίςιν. *Epistola continens* de CHristo *fidem orthodoxam* Chalcedonensis Concilii, *missa à* B. Thoma *Patriarcha Hierosolymitano ad hæreticos in Armenia, Arabice vero dictata* (ἀπαγορευθεῖσα Ἀραβιςὶ) *à Theodoro Abucara, & in græcum sermonem translata à Michaële Presbytero & Syncello Ecclesiæ Hierosolymitanæ.* p. 428. Incipit: Χριςὸς

Parif. 1654. Tomo IV. & Colon. 1622. in supplemento, sive Tomo XV. illa inter Theodori Abucaræ scripta num. XXVII. XXVIII. XXIX. fide MSS. Codicum edere non dubitarunt Gretserus ac Ducæus, primum *de Nomine DEI*, alterum *de DEO & Deitate*, & tertium *contra Nestorianos.* Fefellit memoria Jo. Mollerum V. C. qui in homonymoscopia p. 521. illa tria opuscula sub Theodori Raithuensis nomine à Canisio publicata fuisse affirmat.

* Distinguit Theodorus inter vocabula Philosophice accepta & Logice. φιλοσοφικὰ ὀνόματα appellat quæ rem ipsam denotant, ut sunt, Petrus, homo, animal: λογικὰ quæ conceptionem Logicam, ut individuum, persona, species, genus, natura &c. Sic. Opusc. XXVIII. p. 514. distinguit inter κατηγορȣ́μενα ȣ̓σιωδῶς & ἐπȣσιωδῶς.

Χριςὸς ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν. De MS. Cæſareo vide Lambecium V. p. 13. Vertit Turrianus.

V. Reſponſio brevis ad qvæſtionem, Διὰ τί λεγομὲν ὅτι &c. *Qvare ſicut dicimus humanitas CHriſti eſt ipſa humanitas Petri & Pauli, & uniuscujusque hominis, non ſic dicimus, corpus CHriſti quod ſuminus & participamus, idem eſt Petri & Pauli & cujusvis corpus?* p. 451. Etiam hoc memorat MS. Lambec. V. p. 78. Vertit Turrianus.

VI. Παράδειγμα *Exemplum quo oſtenditur quomodo macula peccati Adami, & per incarnationem Salvatoris noſtri, expiatio ad univerſum genus humanum pervaſerit.* Vertit Turrianus. p. 452. Incipit: Φασὶν οἱ γεηπόνοι, ſive ut in MS. Cæſareo apud Lambecium: Οἱ γεωργικοί.

4. VII. Περὶ τῆς πάλης τοῦ Χριςοῦ μετὰ διαβόλου. Dialogus *De luctatione CHriſti cum diabolo.* Incipit p. 452. Χριςὸς Θεὸς ὢν καὶ πρὸς τὸν Διάβολον παλαίσας. Verterunt Turrianus & Genebrardus. MS. Græce Lambec. V. p. 78.

3. VIII. Ἐρώτησις Ἀράβων πρὸς χριςιανόν. *Interrogatio Arabum contra Chriſtianum.* p. 458. Incipit. Εἰπέ μοι, χριςὸς Θεός σου ἐςίν. Vertit Turrianus, itemque Genebrardus.

7. IX. Ἐρώτησις Ἀγαρηνοῦ πρὸς τὸν αὐτόν: *Quæſtio, ab Agareno, eidem Chriſtiano propoſita.* p. 460. Incipit: Εἰπέ μοι οἱ Ἰουδαῖοι τὸν χριςόν. Verterunt Turrianus & Genebrardus.

8. X. Πρὸς Ἰουδαῖον, *adverſus Judæum diſſertatio.* p. 462. Incipit: Ὁ Ἰουδαῖος, ἐγώ σοι, φησίν. Vertit præter Genebrardum Turrianus.

9. XI. Πρὸς Νεςοριανόν. *adverſus Neſtorianum*, de eo, Math. XXVIII. 18. *Data eſt mihi omnis poteſtas.* p. 466. Vertit Turrianus & Genebrardus.

XII. Ἐρώτησις πρὸς Νεςοριανόν, Interrogatio contra Neſtorianum. p. 468. incipit: Τίς τὸ καθ' ἡμῶν Χειρόγραφον. Vertit Turrianus

11. XIII. Ἐρώτησις Interrogatio altera adverſus Neſtorianum. Incipit: Τέσσαρά εἰσιν τὰ τοῦ Χριςοῦ. Verterunt Turrianus, & Genebrardus.

12. XIV. Διάλογος πρὸς Νεςοριανόν. *Dialogus cum Neſtoriano.* Incipit: Διὰ τί θεοτόκον τὴν Μαρίαν ὀνομάζετε; Vertit Turrianus. p. 470. itemque Genebrardus.

XV. Πρὸς Νεςοριανόν. *Ad Neſtorianum.* p. 472. Incipit: Διὰ τί λέγεται ὁ χριςὸς Χριςός; Vertit Turrianus.

2. XVI. Ἐρώτησις ἀπίςου. *Quæſtio ab infideli Abucara propoſita.*

 p. 474.

p. 474. Incipit : οὐχί, φησι. ἐν πᾶσι καὶ πανταχοῦ τὸν θεὸν εἶναι λέγεται. Vertit Turrianus, & Genebrardus.

XVII. Ηρωτήθη παρὰ πιστοῦ, ** πῶς τοῦ Χριστοῦ τρανῶς ἀποφηναμένου &c. *Quæstio à fideli proposita, quomodo cum CHristus clare pronunciet* (Joh. III. 5.) qui non est natus ex aqua & Spiritu S. non intrabit in regnum cœlorum : *fieri potest, ut qui ante adventum ejus fuerunt justi, non baptizati in id ingrediantur?* Vertit Turrianus, Incipit : ὁ χριστὸς ὑπὲρ ἐκείνων ἐβαπτίσθη. p. 476. Abucara respondet CHristum pro illis baptizatum esse, & aquam è latere CHristi fluentem eos sanctificasse. Quam ipsius responsionem singulari diatriba ad examen revocavit B.D. Thomas Ittigius *de baptismo fidelium ante CHristi adventum defunctorum per aquam quæ ex ejus latere fluxit. Lipsiæ 1698. 4.* atque in Enneade ejus dissertationum ibid. 1702. 8.

XVIII. Ἐκ τῶν πρὸς τοὺς Σαῤῥακηνοὺς ἀντιῤῥήσεων, διὰ φωνῆς Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ. *Ex concertationibus cum Sarracenis, ex ore Johannis Damasceni.* Hoc opusculum Græce & Latine primus edidit Michaël le Quien Paris. 1712. T. 1. Operum Jo. Damasceni p. 472. Nam Gretserus tantum ediderat p. 478. ex versione Turriani, cum Græcum in Codicibus Bavaricis non reperisset. Incipit : Εἰπέ μοι ὦ Ἐπίσκοπε.

XIX. Ὅτι ὁ Μωάμεθ οὐκ ἔστι ἐκ τοῦ Θεοῦ. *Mahometem non esse ex DEO.* p. 480. Incipit : Ἔθος τοῖς τῶν Σαῤῥακηνῶν ὑποκριταῖς. Vertit Jacobus Gretserus.

XX. Ὅτι ὁ Μωάμεθ ἐχθρὸς ἦν τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὸ δαίμονος ἠνοχλεῖτο. *Quod Mahometus fuerit hostis DEI & à Dæmone obsessus*, p. 482. Incipit : εἰ πάσης τῆς ὑπ' οὐρανὸν κτίσεως. Vertit Gretserus.

XXI. Ἐρώτησις ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἐλαττόνων κηρύγματος βεβαιοῦται τὸ Χριστιανῶν δόγμα. *Dogma ad confirmationem Christianismi ex vocibus humilibus & abjectis prædicationis Evengelii.* p. 484. Vertit Turrianus. Incipit : Τῶν ἐλλογίμων Σαῤῥακηνῶν.

XXII. Τὸν εὐλογούμενον ἄρτον εἶναι σῶμα Χριστοῦ. Dialogus cum Sarraceno, ostendens *Panem mystica benedictione fieri corpus CHristi.* p. 490. Vertit Turrianus. Incipit : Διὰ τί, Ἐπίσκοπε, ἐμπαίζετε ὑμεῖς.

10. XXIII. Ὅτι ὁ Χριστὸς γεγονὼς ἄνθρωπος, Θεὸς ἀληθινός ἐστιν. *Quod CHristus homo factus sit simul verus DEus.* p. 492. Vertit Genebrardus. Incipit : Ὁ Χριστὸς εἶπεν ὅτι οὐ δύναται ὁ υἱός.

XXIV.

** Ita Codex Bavaricus, Gretsero teste, Al. παρ' ἀπίστου.

XXIV. Περὶ μονογαμίας. *De una uxore ducenda.* p. 492. Incipit: Πόθεν ὑμῖν ὦ Ἐπίσκοπε φαίνεται ἡ μονογαμία. Vertit Turrianus.

5. XXV. Ἀπόδειξις ὅτι ἔχει ὁ Θεὸς υἱὸν ὁμοούσιον, συνάναρχόν τε καὶ συναΐδιον. *Demonstratio quod DEus habeat Filium consubstantialem, ut ipse carentem principio & coæternum.* Hoc opusculum primus Græce & Latine edidit Jo. Baptista Cotelerius ad lib. V. Constitutionum Apostol. cap. 7. T. 1. Patrum Apostol. p. 307. Nam Gretserus tantum Latine p. 497. ex Turriani versione dederat. Incipit; Τῶν Ἀγαρηνῶν τὸ φρόνημα. Vertit etiam Genebrardus.

XXVI. Διάλεξις ἀποδεικνῦσα ὅτι ὁ Πατὴρ ἀεὶ γεννᾷ, ὁ δὲ Υἱὸς ἀεὶ γεννᾶται. *Dialogus demonstrans quod Pater semper generat, Filius autem semper generatur.* p. 500. In altero Codice Bavarico perperam tribuitur Theodoro presbytero τῆς Ῥαιθοῦ. Incipit: πότερόν σοι δοκεῖ; Vertit Turrianus.

XXVII. Περὶ Θεοῦ ὀνομάτων. *De nominibus DEI.* p. 502. cum Turriani versione, quam perinde ut duorum quæ sequuntur opusculorum vulgaverat H. Canisius Tomo IV. Antiquæ Lect. retuleratque ad Theodorum Hagiopolitanum. Incipit: τὸ Θεὸς ὄνομα ἀπὸ τίνος ἐνεργείας εἴρηται;

XXVIII. Διάλεξις αἱρετικοῦ πρὸς ὀρθόδοξον περὶ θεοῦ καὶ θεότητος. *Dialogus hæretici & Orthodoxi de DEo & Deitate.* p. 506. Incipit: Πότερόν σοι δοκεῖ; ταυτόν ἐστι Θεὸς. Vertit Turrianus, sed ita ut postremam partem, quam ex Codice Bavarico addidit vertitque Gretserus, ignoraret.

XXIX. Διάλεξις πρὸς Νεστοριανόν. *Cum Nestoriano disputatio.* p. 514. Incipit: ἰδοὺ πάρεστιν ἀγών. Vertit Turrianus.

XXX. Διάλεξις πρὸς Ἰακωβίτην. *Disputatio cum Jacobita* p. 518. Incipit: Πότερόν σοι δοκεῖ, ὁ χριστὸς Θεός. Vertit Turrianus.

14. XXXI. Ἐρώτησις Ὠριγενιαστῶν πρὸς πιστόν. p. 520. *Quæstio quam Origenista Fideli proponit.* Vertit Genebrardus. Incipit: Ποία δικαιοσύνη, δέκα ἢ πεντήκοντα χρόνους ἁμαρτήσαντός τινος.

6. XXXII. Contra Sarracenos Theopaschitas p. 522. ex Genebrardi versione, Græca enim Gretserus non reperit. Incipit: *Alio in conventu Sarracenus.*

13. XXXIII. Διάλογος πρὸς Νεστοριανόν. p. 524. *Dialogus cum Nestoriano.* Incipit: Εἰπέ μοι, τὸ Χριστὸς ὄνομα. Vertit Genebrardus.

XXXIV. Περὶ χρόνου. *Tempus an sit in tempore?* p. 524. Incipit: ὁ χρόνος ἐν χρόνῳ ἢ οὐκ ἐν χρόνῳ. Vertit Jacobus Gretserus.

XXXV. Ἐρώτησις, *Disceptatio* cum Sarraceno *de auctore boni & mali.* p. 526. Incipit: Τίνα λέγεις ἄιτιον καλȣ͂ τε καὶ κακȣ͂; Vertit Gretserus.

XXXVI. Ἐρώτησις, *Verbum DEI num creatum an increatum?* p. 532. Incipit: Τὰ λόγια Κυρίȣ κτιστά εἰσιν ἢ ἄκτιστα. Vertit Gretserus. Idem in controversiam vocatum nostra ætate. Vide Rev. *Georgii Nitschii* Beantwortung der Frage/ ob die Heilige Schrifft GOtt selbst sey. Gothæ 1714. 4.

XXXVII. Ἐρώτησις, *quæstio duplex*, una *de Maria* θεοτόκῳ, *vivatne an mortua sit*: altera *num DEus etiamnum creet?* p. 534 Incipit: ἣν λέγετε θεοτόκον, ἀπέθανεν ἢ ζῇ; Vertit Gretserus.

XXXVIII. Ἐρώτησις, *uter major, sanctificans* (Johannes baptista) *an sanctificatus?* p. 534. τίς ἐστι παρά σοι μείζων. Vertit Gretserus.

XXXIX. Πρός τινα ἐρωτήσαντα αὐτόν. *Ad aliquem qui percontatus fuerat de distinctione mundorum & immundorum esculentorum, quatenus illa in Novo Testamento observaretur?* Incipit: Εἰ ἀποχὴν καὶ μετάληψιν ἀκαθάρτων. Vertit Gretserus. Subjicitur p. 538. scholion *Arethæ* de eodem argumento, ἄλλως, Ἀρέθα. notatque Gretserus se in altero Bavarico Codice aliquoties dissertatiunculis Abucaræ hoc pacto subnotata quædam reperisse. Et adscripsisse quoque ad oram suæ versionis, aliquot hujusmodi scholia Arethæ Episcopi Turrianum, illius ut videtur Arethæ seculo decimo clari, de quo dixi Volumine VII. p. 791. seq.

XL. ἐκ τȣ͂ αὐτȣ͂ Θεοδώρȣ Ἐπισκόπȣ Καρῶν περὶ τȣ͂ Ἀδάμ, Φωτίȣ. *Photii excerptum ex eodem Theodoro Episcopo Carrarum, de Adami corpore an passibili?* p. 541. Incipit: χρὴ εἰδέναι. Vertit Gretserus.

XLI. Τί ἐστι θάνατος; καὶ πῶς θανατȣ͂ται ὁ θάνατος; (δοξάζει γὰρ καὶ τȣ͂το ἡ ἐκκλησία) καὶ ἰδοὺ ἀποθνήσκομεν. *Quid sit mors, & quomodo mors morti dedatur (nam & hoc docet Ecclesia) &, ecce morimur,* p. 540. Incipit: θάνατος ȣ̓́τε ȣ̓σία ἐστίν. Vertit Gretserus.

XLII. Σύντομος διδασκαλία περὶ θείων ὀνομάτων, τῶν τε κοινῶν Τριάδος, καὶ τῶν ἰδικῶν ἑκάστȣ τῆς Τριάδος. *Brevis doctrina de Divinis nominibus, tam communibus sanctissimæ Trinitatis, quàm propriis cujusque Personæ.* p. 542-547. Incipit: ἐστι ὀνόματα κοινὰ διὰ τῆς ἁγίας Τριάδος διήκοντα. Vertit Gretserus.

Hæc opuscula XLII. ad calcem Hodegi Anastasiani utraque lingva primus Ingolstadii edidit *Jacobus Gretserus* S. I. 1606. 4. unde recusa sunt Latine quidem in Bibliotheca Patrum edit. Coloniensis A. 1618. Tomo IX. & Lugdunensis A. 1677. Tomo XVI. Græce & Latine vero in auctario Ducæano Paris. 1624. Tomo I. & in Bibliotheca Patrum Paris. 1644. & 1654. Tomo XI. Ex illis XLII. opusculis *Gilbertus Gene-*

bar-

bardus Latine verterat hæc quindecim, quæ cum Gretseriana editione sic licebit conferre:

Genebr. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15.
Gretser. III. XVI. VIII. VII. XXV. XXXII. IX. X. XI. XXIII. XIII. XIV. XXXIII. XXXI. I.

Exstant ex Genebrardi versione in Bibliotheca Patrum Parisiensi A. 1575. Tomo V. & A. 1579. Tomo IV. Etiam tria ex his opusculis Latine, *Francisco Turriano* interprete, in lucem emiserat H. Canisius Tomo IV. Antiquæ Lectionis, nimirum XXVII. XXVIII. & XXIX. Ingolstad. 1603. 4. recusa in Bibliothecæ Patrum Coloniensis supplemento sive Tomo XV. A. 1622. vulgato, & in Parisiensi A. 1654. Tomo IV. His denique accedit

XLIII. Περὶ ἑνώσεως καὶ σαρκώσεως, καὶ ὅτι ἡ μὲν ὑπόστασις ἐσαρκώθη, ἡ δὲ φύσις τῆς θεότητος ἡνώθη τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἐν ὑποστάσει τοῦ Θεοῦ λόγου. *De unione & incarnatione, quodque Persona fuerit incarnata, Divina autem Natura Humanæ unita in Persona DEI Verbi.* Hoc opusculum ex MS. Bodlejano primus edidit Latinamque versionem adjunxit *Andreas Arnoldus* Norimbergensis, Paris. 1685. 8. ad calcem Syntagmatis doctrinæ ad clericos & Laicos sub S. Athanasii nomine, & Valentiniani ac Marciani Impp. Epistolarum binarum ad Leonem M. Incipit: ἡ μὲν σάρκωσίς ἐστιν ἐνανθρώπησις. Idem Opusculum MS. in Bibl. Cæsarea memoratur à Lambecio V. p. 78.

* Theodorus *Ægyptius* Episcopus, Martyr sub Diocletiano. Eusebius VIII. 13. p. 308.

Theodorus *Alaniensis* sive Alaniæ Episcopus, cujus sermo in CHristi sepulturam, qvi incipit: ἀναβάλλεται μὲν ὁ Ἰησοῦς. Allatio memoratur, libro de Simeonibus. p. 82.

Theodorus *Alexandrinus* Monachus post sæculi sexti clarus initia (non demum A. 601. ut clariss. Caveo visum) & Severianorum addictus partibus, cujus ἔλεγχον sive confutationem Themistii Agnoëtarum Patroni, & adversus ejus responsionem Vindicias tribus libris scriptas memorat Photius Cod. 108. De hoc Theodoro Alexandrino Facundus II. 3. Alius Theodorus Alexandrinus Episcopus cui A. 610. Joannes Eleemosynarius successit.

Theodorus *Anagnostes* sive Lector, scriptor Historiæ Eccles. de qvo dixi Volumine VI. p. 128. seq.

Theodorus Anagnostes JCtus, cujus Græcam Synopsin Canonum citat Nic. Comnenus Papadopoli prænot. Mystagog. p. 398. &c.

*Theo-

*Theodorus *Amathuntis* Cypri Episcopus, apud Baron. ad A. C. 614. n. 15. Vide, *Trimithuntis.*

*Theodorus *Antecessor*, in Pandectarum prooemio laudatus inter cæteros JCtos. De hoc Corippus: *hinc Theodorus adest patria gravitate Magister.*

Theodorus *Antidensis* sive Antidorum Episcopus, cujus expositionem Græcam Missæ laudat Allatius de purgator. p. 108. & contra Creyghtorum p. 159. & contra Hottingerum p. 11. 87. sq. 120. 132. & de consensu p. 1185. Ejusdem ad Basilium Phytiæ Episcopum p. 1142.

Theodorus *Antiochenus*, idem cum Mopsvesteno, de qvo supra_.

Theodorus *Antiochenus Episcopus*, vide in *Hagiopolitano.*

*Theodorus M. Antonii liberorum pædagogus perfidus. Plutarch. in Antonii vita p. 953.

Theodorus *Asinæus* è Porphyrii schola, teste Photio, Cod. 242. p. 563. Platonicus Nemesio c. 2. ubi citatur ejus liber ὅτι ἡ ψυχὴ πάντα τὰ εἴδη. Hunc Proclus laudat passim Commentariis in Platonis Timæum & alibi. Vide supra T. VIII. p. 551.

*Theodorus *Atheniensis* pictor, de qvo Laërtius II. 104. meminit ex Menodoto.

Theodorus *Atheniensis* Episcopus, qvi post Marcum Ephesium primus classicum in Florentinam Synodum cecinit.

Theodorus ἄθεος aliis θεός, Aristippi μητροδιδάκτου & Anniceridis, Dionysiiqve Dialectici discipulus, ut narrat Laërtius: Zenonis qvoqve Citiei, Brysonis & Pyrrhonis teste Svida in θεόδ. Philosophus cujus sectatores θεοδώρειοι, Vide Laërtium II. 86. 97. seq. IV. 23. VI. 97. & de scripto περὶ θεῶν qvod ad hunc Theodorum referebatur, id II. 97. & qvæ notavi ad Sextum Empiricum lib. IX. sect. 51. Qvidam nihil à Theodoro scriptum affirmarunt, ut patet ex Laërtii I. 19. At Svidæ si credimus, ἔγραψε πολλά, *multa scripsit.*

THEODORUS BALSAMON (à Georgio a) & Michaële b) Balsamone

a) *Georgii* Balsamonis Græci qvi in Cardinalis Salviati familia vixit, Carmina & soluta oratione qvædam exstare scripsit Lilius Gyraldus de Poëtis sui temporis, dialogo II. Salviatus ille obiit Ravennæ A. 1553. Ex scriptis hujus Balsamonis nec ego qvicqvam vidi, nec à Gyraldo, aut diatriba de Georgiis p. 383. ab Allatio qvicqvam commemoratur.

b) *Michaël* Balsamo magnæ Ecclesiæ CPol. Chartophylax & Archidiaconus, Synodo Florentinæ A. C. 1438. subscripsit sed invitus ut ipse postea professus est in *anaphora cleri CPolitani* qvam reversus CPolim composuit & ex qva loca affert Allatius de consensu utriusqve Ecclesiæ III. 2. & 3. Inter alia p. 922. legas Balsamonem hunc conqverentem minas contra

mone diſtingvendus) in Eccleſia patria CPolitana varias dignitates c) obiit, Patriarchatus qvoqve Antiocheni titulo atqve inſigniis decoratus, licet Antiochia in Latinorum fuiſſet poteſtate jam ab A. 1100. d.) Etiam ſpes illi ab Imp. Iſaacio Angelo Comneno e) facta eſt, qvod A. C. 1191. Nicetæ Muntani in Patriarchatu CPolitano eſſet ſucceſſurus, modo ipſe utpote legum & canonum peritiſſimus * demonſtraret translationem Epiſcoporum de ſede una in aliam iisdem neutiqvam repugnare. Qvod cum demonſtraſſet, translationisqve jus Imperatoriis etiam litteris confirmatum eſſet, non tamen Antiochenus Balſamon ſed Doſitheus Hieroſolymitanus translatus ad Conſtantinopolitanam ſedem, & ad Patriarchatum hunc evectus fuit. f) Maxima tamen haud dubie Theodori Balſamonis eſt gloria, qvod conſiliis & ſcriptis promeruit, ut unus omnium ſua ætate juris omnis, Eccleſiaſtici maxime conſultiſſimus haberetur, ἀνὴρ ὑπὲρ τοὺς τότε πάντας νομοτριβής, g) ſive ut Joannis Citri Epiſcopi h) verbis dicam, τρίβων ἐς ἀκριβὲς τῶν νομικῶν καὶ κανονικῶν νομοθεμάτων, καὶ παρὰ πᾶσιν ἐν τούτοις περιαδόμενος, *accurate percallens leges civiles & canonicas conſtitutiones, & hoc nomine omnium ore decantatiſſimus.* Philotheo Patriarchæ CPol. in refutatione ſcriptorum ab Harmenopulo anathematiſmorum ** σοφὸς νομοφύλαξ ὁ ἐν νόμοις τε καὶ κανόσι πολυμαθέστατος καὶ σοφώτατος, *eruditus nomophylax & in legibus ac canonibus ſumme inſtructiſſimus & ſapientiſſimus.*

A a Vixiſſe

Græcos præſentes jactatas Pontificis, ἀπειλὴν μονονουχὶ διαῤῥήδην βοῶσαν, *aut una cum Papa ſentirent, ſicqve largiſſimis donis, gratiis ac dignitatibus cumulati in Patriam redirent : aut fame & ſiti confecti exſiccatiqve poſtmodum occulta neci addicerentur.* πενίῃ καὶ δίψῃ πρότερον ταριχευθέντας ὕστερον ἀφανεῖ θανάτῳ παραπεμφθῆναι ἡμᾶς. Alius qvoqve fuit Balſamon Theſſalonicenſis, clarus circa A. 1350. cujus Epiſtolam ad Nicephorum Gregoram edidit Græce & Latine Jo. Boicinus V. Cl. ante T. 1. Hiſt. Byz. Gregoræ Pariſ. 1702. fol.

c) Diaconi magnæ Eccleſiæ CPol. Nomophylacis, Chartophylacis ſive ſigilli Patriarchalis & archivi cuſtodis, & præpoſiti ædis S. Mariæ ad Blachernas. Vide Gvil. Beveregium prolegom. ad Tom. I. Synodici.

d) Baron. ad A. 1100. num. 9.

e) Nicetas Choniates in Iſaacio Angelo lib. 2. c. 4. p. 440. * ὡς νόμους καὶ κανόνας ἀκριβωσάμενος. id.

f) Καὶ ὁ μὲν Ἀντιοχείας πάλιν Ἀντιοχείας ἐώμενος, καὶ ὁ Δοσίθεος ἀπὸ τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων θώκου εἰς τὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀγόμενος. id.

g) Nicetas l. c.

h) Reſponſis ad interrogationes Conſtantini Cabaſilæ Dyrrhachii Archiep. qvas Balſamone jam defuncto ſcripſit, libro V. juris Græco Rom. p. 333. Qvanqvam non in omnibus tuto ſeqvendas Balſamonis ſententias libere ibidem Joannes profitetur. ** id. lib. IV. p. 288.

Vixisse adhuc, & ad Marci Patriarchæ Alexandrini qvæstiones i) respondisse traditur A. C. 1203. paullo ante scilicet qvàm CPolis à Latinis caperetur: sed Allatius k) qvidem numerum illum non dubitat corruptum esse, ut sane est necesse, cum Georgius cujus Patriarchæ tempore Marcus Alex. Balsamonem consuluisse eodem loco traditur, jam diem obierit A. 1198. l) Idem Allatius non uno in loco m) in Balsamonem ut Latinæ Ecclesiæ infamatorem & schismatis Græcorum defensorem fervidum acriter ut solet, Baronii exemplo invehitur.

Septuaginta circiter annis post *Jo. Zonaram* Canonibus Ecclesiasticis illustrandis animum appulit Balsamon, qvi passim libenter ejus verbis & sententiis n) utitur, & semel laudat etiam de nomine, in scholiis ad Epistolam Canonicam S. Athanasii T. 2. Synodici Beveregiani p. 37. ὑπερφυέστατος ἐκεῖνος Ζωναρᾶς σαφῶς καὶ ὑπερδεξίως καὶ ὡς οὐκ ἄν τις κρειττόνως ἡρμήνευσε. Unde falluntur qvi cum Natali Alexandro o) Balsamonem ante Zonaræ tempora floruisse, verisimilius putant: atqve si ætatis rationem qvæ ipsi probe erat cognita habere voluisset Eruditiss. Beveregius, Zonaræ scholiis Balsamoniana, ut fit in MS. Basil. non hæc illis in præclaro illo suo Synodico præmisisset. Sed auctoritati & eruditioni Balsamonis primum locum concedere maluit. Itaqve idem Balsamoni & Zonaræ scholiis subjecit scholia *Alexii Aristeni*, magni Oeconomi, licet & ille (post Zonaram qvidem sed) ante Balsamonem scripserit, & ab eo laudetur ad Can. VI. Apostolicum & ad Trullanum XXXVII.

Theodori Balsamonis Scripta.

I. *Scholia in Canones* Conciliorum Patrumqve, *&* hisce præmissum *Photii* Patriarchæ *Nomocanonem*, sive Legum Imperatoriarum & Ecclesiasticorum Canonum Concordiam. Hoc præcipuum opus, jussu Imperatoris

i) lib. V. juris Græco Rom. p. 362.

k) lib. 2. de consensu utriusqve Ecclesiæ cap. 13. §. 4. Idem monuit Beveregius in prolegom. ad T. 1. magni Synodici pag. XI.

l) Vide Volum. VI. hujus Bibl. p. 736.

m) de consensu utriusqve Eccles. p. 703. & de interstitiis ordinum apud Græcos p. 128. seq.

n) *Corrector & plagiarius Zonaræ* dicitur Balsamon à Nortono Knatchbull in notis ad Actor. XIV. 23. Confer W. E. Tentzelii diss. de duplici baptismo Constantini Magni §. 16.

o) Natalis Alex. Hist. Eccles. Sec. XI. & XII. p. 517. T. VI. edit. in fol. *Balsamonem ex Zonara mutuatum, falsò conjicere videntur eruditi viri: immo potius hunc ex Balsamone hausisse duxerim, qvem ante ipsum floruisse verisimilius est.*

toris Manuelis Comneni, qvi A. 1180. obiit, & Patriarchæ CPol. Michaëlis Anchiali A. 1177. defuncti susceptum à Balsamone adhuc Diacono, qvod Patriarcha jam Antiochenus ad umbilicum perduxit & Georgio Xiphilino (ab A. 1192.) Patriarchæ CPol. dedicavit. Totum primus Latine ex Jo. Tilii Codice versum edidit *Gentianus Hervetus* Paris. 1561. fol. Græce & Latine cum Herveti versione Fronto Ducæus ibid. 1620. fol. Integriore Codice in *Nomocanone* usus est *Henricus Agylæus*, cum cujus versione (eam A. 1561. fol. Basileæ excuderat Oporinus) emendata hinc inde ac suppleta Nomocanonem Photii, Balsamonis scholiis illustratum Græce ex Cod. Bibl. Palatinæ vulgavit *Henricus Justellus* Paris. 1615. 4. atqve secundis curis collata editione Anni 1620. & Mazariniano Codice, nec non Photii præfatione ex MS. Bibl. Bodlej. præmissa, Paris. 1661. fol. in Bibliothecæ Canonicæ Tomo secundo p. 785. Scholia vero *in Canones* Conciliorum ac Patrum longe integriora ex Codicibus Bodlejano, Ætonensi & Basileensi Amerbachiano habemus Græce & Latine vulgata in laudato *Gvil. Beveregii* Synodico Oxon. 1672. fol. duobus Volum. una cum scholiis Jo. Zonaræ & Alexii Aristeni in eosdem canones & Matthæi Blastaris syntagmate Canonum Legum, Alphabetico. De Codice insigni Cæsareo hujus operis vide Lambecium VI. p. 51. seq.

II. *Τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων συλλογή. Constitutionum* Imperatoriarum *de rebus Ecclesiasticis libri III.* 1.) ex Codice, 2) ex Digestis & Institutt. atqve 3) ex Novellis. Sub *Paratitlorum* nomine edidit *Jo. Leunclavius* Latine Francof. A. 1593. 8. Sed Græce cum Leunclavii versione & duobus notatorum libris, *Caroli* qve *Annibalis Fabrotti*, qvi versionem cum Græcis MSS. contulit, notis prodierunt in H. Justelli Bibl. Canonica T. 2. p. 1223. Paris. 1661. fol. Vide & Fabrottum ad Constantinum Manassem p. 193. ubi de Codice MS.

III. Responsa varia & Imperatoria edicta caussas Ecclesiasticas spectantia, qvæ exstat in libro secundo Juris Græco Romani à Marqv. Frehero Græce & Lat. editi Francof. 1596. fol. ubi Balsamonis nomen occurrit:

1) Περὶ τοῦ ἐφειμένον εἶναι τῷ Βασιλεῖ, ἀνάγειν τὰς ἐπισκοπὰς εἰς μητροπόλεις. p) *Qvod Imperatori permissum sit Episcopatus in metropoles erigere.* p. 130.

2. Περὶ γάμου θείας καὶ ἀνεψιᾶς μετὰ θείου καὶ ἀνεψιοῦ. q) *De nuptiis amitæ & fratris filiæ legitime cum filio fratris & patruo ineundis* p. 138.

p) Cum versione Latina *Enimundi Bonefidii* exstat in ejus Jure Orientali lib. 1. Gr. p. 64. Lat. p. 46. Paris. 1573. apud Henr. Stephanum, 8.

q) id. Gr. p. 40. Lat. p. 29.

3. Περὶ τῶν ψηφισθέντων εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐκκλησίας. r) *De electis ad orientales Ecclesias* p. 138.

4. Περὶ δικαστηρίου τῶν κληρικῶν s) *de foro clericorum.* p. 139.

5. Περὶ τοῦ πατριαρχικοῦ δικαίου ἐπὶ τὰ μοναστήρια. t) *De jure Patriarchico in Monasteria.* p. 140.

6. Περὶ διδασκάλων. u) *De Doctoribus* p. 143.

7. Περὶ δικαιωμάτων τῶν ἁπανταχοῦ ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῇ κατοχῇ τῶν ἀκινήτων. x) *De instrumentis omnium quæ ubiqve Ecclesiarum ob possessionem immobilium.* p. 149.

8. Περὶ ἡμερῶν ἀπράκτων y) *de feriis* p. 160.

IV. *Responsa ad qvæstiones LXIV. canonicas*, sive de jure Ecclesiastico, propositas à *Marco* Alexandrino Patriarcha. Prodierunt in jure Orientali cum versione *Enimundi Bonefidii* edito A. 1573. 8. apud Henricum Stephanum, libro tertio, Græce p. 237-300. & Latine p. 263-309. Et in Jure Græco Romano *Marqvardi Freheri* libro qvinto p. 362-394. (Francof. 1596. fol.) ubi p. 388. lacuna supplenda κυρίου Νικολάου, ut ex Balsamonis Canonum collectione observavit Cotelerius T. 1. ad Patres Apostolicos p. 326.

V. Μελέται ἤτοι ἀποκρίσεις *Meditationes sive Responsa* 1) χάριν τῶν Πατριαρχικῶν προνομιῶν· *de Patriarcharum Privilegiis.* T. VII. juris Græco Rom. p. 442.

2) Χάριν τῶν δύο ὀφφικίων, τοῦ τε χαρτοφύλακος καὶ τοῦ πρωτεκδίκου, *de duobus officiis, Chartularii ac Primi Defensoris.* p. 453.

3) Χάριν τοῦ λαληθέντος συνοδικῶς ζητήματος, περὶ τοῦ εἰ χρὴ τὸν αὐτὸν καὶ ἕνα δυσὶ δισεξαδέλφαις συνάπτεσθαι, *de disceptata in Synodo qvæstione, num unus & idem duabus sobrinis jungi debeat* p. 463.

4) Ἐπιστολὴ χάριν τῶν διδομένων θυμιαμάτων παρὰ τοῦ Πατριάρχου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κατηχήσεως. *Epistola de incensis qvæ à Patriarcha dari solent eo die qvo Catechesis habetur.* p. 470.

5) Μελέτη χάριν τῆς εἰς τοὺς θείους ναοὺς τῶν μοναστηρίων γινομένης μετακλήσεως διὰ σημαντηρίων τριῶν. *Meditatum de convocatione qvæ fit ad sacras Monasteriorum ædes per tria signa.* p. 476.

6) Ἐπιστολὴ χάριν τῶν ὀφειλουσῶν τελεῖσθαι νηστειῶν ἑκάστου ἔτους, πεμφθεῖσα πρὸς τοὺς Ἀντιοχεῖς. *Epistola de jejuniis qvæ peragi debent per singulos annos, missa ad Antiochenses,* & primum Græce ac Latine edita à Jo. Baptista Cotelerio T. 2. monument. Ecclesiæ Græcæ p. 492-514. Paris. 1681. 4. *Tomum Synodicum*

r) Gr. Bonefidius p. 62. Lat. p. 45. s) id. Gr. p. 75. Lat. p. 54. t) id. Gr. p. 71. Lat. p. 51. u) id. Gr. p. 61. Lat. p. 44. x) id. Gr. p. 109. Lat. p. 79. y) id. Gr. p. 80. Lat. p. 58.

dicum appellat Balſamon ad interrogata Marci Alex. qvæſt. 55. & paucis mutatis etiam ad *Theodoſium Sarpejotem*, Monachum in valle S. Auxentii miſſum à ſe teſtatur in *reſponſo Synodi CPol. ſub Nicolao Patriarcha ad qvæſtionem 3. Monachorum qvorundam*, cujus partem Latine tantum ad Herveto editam Græce è MSS. Regis Chriſtianiſſ. dedit idem Cotelerius in notis ad Conſtitutiones Apoſtol. lib. V. cap. 20.

7) Ἐπιςολὴ χάριν τῶν ῥασοφόρων *Epiſtola de raſophoris* * ſive Monachis ad *Theodoſium* Monachum καθηγητὴν τῶν κατὰ Παπίκιον μοναςηρίων præpoſitum Papicii Monaſteriorum. Edita ad eodem Cotelerio T. 3. monument. p. 473 - 494. Pariſ. 1686. 4.

Nicolaus Comnenus Papadopoli in prænotionibus Myſtagogicis p. 3. citat. Athenagoræ teſtimonium ex Balſamonis *reſponſ. ad Epiſc. Cypri*, qvo monet Ordinationis negotium negotiorum omnium in Eccleſia maximum ac diviniſſimum ab ipſis fuiſſe habitum Apoſtolis.

Theodorus *Byzantius* λογοδαίδαλος ſive Rhetor, cujus apud Platonem & alios multos mentio. ὁ ἀπὸ λόγων πολιτικῶν. Laërt. II. 104. ὔτε ἐν ταῖς τέχναις ἀκριβὴς ὔτε ἐξέτασιν ἱκανὴν ἐν τοῖς ἐναγωνίοις δεδωκὼς λόγοις judice Dionyſio Halic. ubi de Iſæo. Ejus contra Thraſybulum & Andocidem Svidas commemorat.

Alius Theodorus *Byzantius* Rhetor, idem Diaconus & ſectâ Monothelita, cujus dubitationes confutantur à S. Maximo Confeſſore T. 2. Opp. p. 116. ſeq.

* Theodorus *Campedonenſis*, monachus S. Galli qvi Latine vitam S. Magni Præceptoris ſui ſcripſit, editam ab Henr. Caniſio T. V. Lect. Antiqv. p. 911. & Goldaſto T. I. rerum Alemann. Vide Sandii notas ad Voſſium de Hiſtoricis Latinis.

* Theodorus *Cancellarius* apud S. Maximum Confeſſorem T. 2. p. 259.

* Theodorus *Cantuarienſis* Archiepiſcopus A. C. 690. defunctus, cujus *Pœnitentiale* cum notis Jacobi Petiti prodiit Pariſ. 1679. 4. duobus Vol. Non integrum tamen ſed ex prolixiore opere tantum excerpta edidiſſe notat Caveus in Hiſt. litteraria. Integrum MS. in Vaticana Bibl.

* ῥασοφόροι etiam ῥασενδύται, raſo ſive viliore panno induti. Vide Cangii gloſſar. & Cotelerium III. monument. p. 659.

Bibl. evolvit Baronius, a) & in Angliæ Bibliothecis Speelmannus, qvi ſummaria Capitum LXXVIII. edidit Conciliorum Angliæ Tomo I. *Capitula CXX.* de variis ritibus Eccleſiæ Græcæ & Latinæ, in qvorum calce legas: *expliciunt judicia Theodori Græci & Epiſcopi Saxonum*, edita à Luca Dacherio T. XI. Spicilegii, & in Tomis Concilior. editionis Labbeanæ T. VI. p. 1875. atqve Harduinianæ T. 3. p. 1771. Brevis *Epiſtola ad Æthelredum* Merciorum Regem apud Wilhelmum Malmesbur. lib. 3. de geſtis Pontificum Anglor. & in T. 6. Concil. edit. Labbean. p. 1383. & Harduin. T. 3. p. 1821.

Theodorus *Chius* Stoicus. Laërt. II. 104.

Theodorus *Colophonius* cujus poëma ἀλῆτις citatur à Polluce IV. 55. Theodori ſive Philonis ἡ τοῦ νεὼ ποίησις. id. X. 188.

Theodorus κρίθινος, iconomachus, condemnatus in Synodo octava Actione VIII. A. C. 869. vide infra, in *Galata*.

Theodorus *Comicus*. Heſychius in πελεθόβαψ. θεόδωρος ὁ Κωμικὸς ὁ ὑποκριτὴς οὕτως ἐπεκαλεῖτο. Τινὲς δὲ ποιητὴν αὐτόν φασιν γεγονέναι.

Theodorus *Conſtantini* Porphyrogeniti pædagogus, ſub decimi ſæculi clarus initia, cui Lambecius IV. p. 11. ſeqq. tribuendas eſſe obſervat qvæ in Bibl. Vindobonenſi MStæ exſtant, haſce Orationes qvinqve:

1. Πρὸς τὸν μέγαν οἰκονόμον τὸν τοῦ Πατριάρχου ἀδελφόν. Incipit: μικρόν μοι πρός σε τὸν μέγαν, τὸ τοῦ λόγου δῶρον τοῦ θεοῦ ἄνθρωπε.

2. Πρὸς τοὺς αὐτοῦ μαθητὰς ἀτακτήσαντας. Incipit: πῶς ποτέ εἰσιν οἱ τὸ δυστηρὸν ἡμῖν ὀνειδίζοντες.

3. Ὑπὲρ Εὐνούχων. Pro evnuchis in gratiam fratris, evnuchi. Incipit: εὕρηκά σοι τῆς εὐνουχίας συνήγορον ἄμισθον. Præmiſſa duplici προθεωρίᾳ.

4. Πρὸς τὸν Πορφυρογέννητον Κωνσταντῖνον. Incipit: Δῶρόν τι κἀγὼ ἐγώ, βασιλεῦ, τοῦτο δίδωμι.

5. Πρὸς τοὺς μαθητάς. Incipit: ἔδει μέν με λέγειν ὦ παῖδες.

*Theodori *CPolitani* Patriarchæ tres: unus è presbytero, A. C. 676-678. & 683-686. alter Spatharocandidati F. 821. & tertius Theodorus Copas Irenicus, A. 1215.

Theo-

a) ad A. LI. n. 24. & alibi. Hadr. Baillet jugemens des Savans T. 2. part. 2. p. 568. *le preſent qve Mr. Petit a fait au public, ſeroit plus complet, s' il nous avoit donné ſur qvelqve Manuſcrit qvi euſt eſté entier, tel qv' eſt celuy de la Bibliotheqve du Vatican, qvi a eſté lu & loné par Baronius, & deux autres qui ſont en Angleterre, dont parle Speelmann.*

Theodorus *Cronus* dicitur qvibusdam, qvi rectius Diodorus. Vide qvæ lib. 3. cap. 31. ubi de variis Diodoris.

Theodoris *Curopalata*, Smyrnæus. infra in Smyrnæo.

Theodorus *Cutula* Thessalonicensis, æqvalis Nicephori Gregoræ defuncti A. 1359. ad qvem Epistolas scripsit, ex qvibus est qvam Græce & Lat. dat V. Cl. Joannes Boivinus ante Tomum I. Historiæ Byz. à Gregora scriptæ Paris. 1702. fol.

Theodorus *Cynulcus* sive Cynicus, qvem Athenæus loqventem inducit in Dipnosophist.

Theodorus *Cynopolita* Ægyptius Rhetor; cujus Ethopœiam sub Severi Alex. nomine editam habemus. vide qvæ dixi lib. IV. c. 30. p. 412.

Theodorus *Cypri* Episcopus citatur in Catena MS. Patrum Græc. ad Matth. X. Vide infra, *Trimithuntis*.

Theodorus *Cyrenæus* Geometra qvem audivit Plato. Laërt. II. 103. III. 6.

Alius Theodorus Cyrenaicus qvi Atheis vulgo ad scribitur de qvo supra, in atheo. Videndus etiam Allatius, ad Socratis Epistolas p. 226. seq. Hic est qvem conqvestum narrat Plutarchus, dicta sua qvæ dextra porrigeret, ab auditoribus suis sinistra accipi. p. 468. de animi tranqvillitate.

Theodorus *Cyzicenus*, sive Cyzici Metropolita, cujus sermo in S. Blasium incipit: Βλάσιον τὸν μέγαν ἐν ἱεράρχαις. Allatius de Simeonibus p. 84.

Theodorus *Daphnopates* sive *Daphnopata* in Historia Byz. citatur à Jo. Scylitze & Cedreno. Ei vitam Theodori Studitæ tribuunt qvidam Codices, qvæ edita est velut auctore Michaële Monacho.

Theodorus *Diaconus* Byz. vide in Byzantio.

Theodorus *Diaconus* Alex. qvi in Concilio Chalcedonensi A. C. 451. libellum obtulit adversus Dioscorum Episcopum Alex. in Actione tertia jam dicti concilii T. IV. edit. Labbei p. 395. & Harduin. T. 2. p. 321.

Theodorus *Diaconus* Rom. cujus mentio apud Palladium in S. Chrysostomi Vita.

Theodorus Archidiac. *Edessenus* sub Sæculi XII. initia clarus, cujus *capitula CII.* Græce & Latine in thesauro suo ascetico vulgavit Petrus Possinus Paris. 1684. 4. Qvinqvaginta tantum Latine ante lucem viderant in Bibliothecis Patrum.

* Theodorus *Ephesius* pictor, cujus Laërtius II. 104. meminit ex Theophanis libro de pictura.

Theodorus *Epigrammatum* Poëta. Laërt. II. 104. Theodori Epigrammata duo in Anthologia.

* Theo-

* Theodorus *Erechthienfis*, pater Ifocratis Rhetoris tefte Plutarcho & Photio, apud qvos Ἐρεχθιέως pro ἀρχιερέως legendum ex Stephano in Ἐρεχθία notat Menagius p. 119. ad Laërt.

Theodorus *Gadarenus* Rhetor, cujus auditor Rhodi fuit Tiberius Imp. vide fupra lib. IV. c. 32. p. 488. citatatur à Qvintiliano, Theone in progymnafm. Longino, Fortunatiano aliisqve. Vide Grangæum ad Juvenal. VII. 177. Cafaubonum ad Sveton. Tiber. c. 57. Ab hoc fuit etiam Theodorea fecta, Straboni & aliis memorata. Scripta ejus apud Svidam: libri tres περὶ τῶν ἐν φωναῖς ζητουμένων. Περὶ ἱστορίας ά. Περὶ θέσεως ά. Περὶ διαλέκτων ὁμοιότητος καὶ ἀποδείξεως β'. Περὶ πολιτείας β'. Περὶ κοίλης Συρίας ά. Περὶ ῥήτορος δυνάμεως ά.

Theodorus *Gafta* iconomachus, qvi cum Theodoro Crithino fubjicitur anathemati in Concilio CPol. A. 869.

Theodorus *Galata* cujus teftimonium contra imagines affert & oppugnat Nicephorus CPol. in antirrheticis MSS. Hic eft Theodorus qvi à qvibufdam dictus a) *crithinus* five *hordeaceus*, per contemtum, ut Dinarchum appellabant Demofthenem κρίθινον, tefte Hermogene.

THEODORUS GAZA *Theffalonicæ honefto loco natus, Amurathe Græciam omnem victricibus armis qvatiente in Italiam* aa) *venit, acumine fertilitateqve ingenii nemini fecundus, qvum Græcos omnes lingvæ peritia eruditoqve judicio fuperaret.* Victorino *autem* Feltrenfe b) *magiftro ufus, usqve adeo copiofe & diligenter Latinas litteras didicit, ut longe omnium Latiniffime fcriberet, nec plane dignofci poffet, an exactius & certius ab eo Latina Græce, an ipfa Græca Latine verterentur.* Hiftorias *enim* Ariftotelis de Animalibus c) & Theophrafti de Plantis *ita Latinas fecit, ut Romanæ Lingvæ facultatem, qvum nova vocabula follerter effingeret, audaci fed generofa translatione locupletavit. Tanta porro felicitate librum* Marci Tullii de fenectute *Græcum reddiderit, ut peritiffimi præter adæqvatos fenfus ipfam qvoqve Ciceronis eloqventiæ Majeftatem fcite & graviter repræfentantem admirentur. Tranftulit etiam* Problemata Ariftotelis & Hippocratis Aphorifmos,

a) Vide Acta Concilii CPol. A. C. 869. habiti T. V. edit. Harduini p. 878. 881. 915.

aa) Circa A. 1430. Vide Rev. Chriftiani Frid. Boerneri diff. 2. de exulibus Græciæ iisdemqve litterarum in Italia inftauratoribus Lipf. 1705. 4.

b) Hujus Victorini Feltrenfis non memini me fcriptum aliqvod typis editum videre. Atqve in monumentis illorum temporum altum de eo filentium.

c) Ipfe qvidem Gaza profitetur libros fe illos *non minus eleganter Latine expreffiffe qvàm Ariftoteles Græce fcripfit.* Cæterum Gvil. Rondeletio judice (p. 124. libri de infectis & Zoophytis c. 18.) dum Latinam lingvam locupletiorem reddere ftudet, & Græca maxime fugiens

rismos, *ut præstantissimis auctoribus ad perspicuam fidem, nec obscure ad salutem humani generis sua dignitas redderetur. His vigiliis sacerdotium in magna Græcia, commendante Bessarione* d) *promeruit, qvod certe satis esset moderato frugiqve homini & adversus omnis luxuriæ voluptates invicto, nisi neglecta ratione totius redditus rapacibus Græculis & Brutiis rei familiaris curam demandasset. Novissime qvum nobilissimas lucubrationes in membranis accurate perscriptas Xysto* e) *Pontifici detulisset, nec pecunia vel ipsius librarii præmio digna redderetur,* f) *indignatus subagreste judicium,* Effugere hinc lubet, *inqvit,* postqvam optimæ segetes in olfactu præpingvibus asinis sordescunt: *atqve ita in Brutios* g) *ad Sacerdotii sacram sedem contendit. Nec multo post plane senex fato functus est, nec iniqva qvi-*

Latinis omnia exprimere voluit, aliqvando tenebras rebus ipsis offundit, ita ut de ipsis difficile ancepsqve judicium reliqverit. Alia in eo reprehendit Jul. Cæsar Scaliger ad Aristotelem de Plantis lib. 2. p. 411. cujus locum dedi lib. III. cap. XI. p. 313.

d) Lepidus error Jo. Christophori Rudigeri, qvi sub Adolphi Clarmundi nomine vitas clarorum Virorum Germanice edidit parte IV. p. 56. in Gazæ vita: So wohl der Patriarch zu Constantinopel Bessarion, als auch der Cardinal Nicenus waren seine bekandten und guten Freunde/ durch deren recommendation er in magna Græcia ein sacerdotium bekommen. Bessario in Epitaphio suo audit Episcopus Tusculanus S. R. E. Cardinalis Nicænus, Patriarcha CPolitanus. Adeoqve Cardinalis Nicænus neutiqvam diversus à Bessarione qvi titulum Patriarchæ CPol. & Archiep. Nicæni tenebat, rem aliis reliqverat. Clarmundum deceperunt Boissardi verba male intellecta lib. I. imaginum p. 141. *Bessarioni Patriarchæ CPol. & Cardinali Nicæno familiaris fuit & amicus.*

e) Sixto IV. A. 1476. cum ante id tempus Nicolao V. A. 1455. defuncto opus idem, interpretationem suam librorum Aristotelis de animalibus, ipsius susceptam jussu destinasset & Epistola præfixa consecrasset.

f) Qvinqvaginta aureos tulisse narrat Jo. Pierius Valerianus lib. 2. de infelicitate litteratorum p. 159. *cum se totum inauratum iri* à Pontifice *sperasset. Studiis* itaqve *indignatus suis qvod tam parca sibi laborum & vigiliarum suarum merces tributa esset, nummos eos primùm in Tiberim abjecit, mox ipse hujus indignitate rei exulceratus, insolabili contabuit ægritudine.* Tho. de Pinedo ad Stephanum Byz. p. 306. *Thessalonica, hodie vulgo Italis* Golfo di Salonichi *fuit patria Theodori Gazæ, Græcis & Latinis litteris eruditissimi, qvi libros Aristotelis de historia animalium Latii jure donatos Sixto summo Pontifici dedicavit, ac ei auro & holoserico pulcre ornatos obtulit, qvos cum Pontifex vidisset, interrogavit qvanti constaret ornatus ille? Gaza qvadraginta coronatis constare dixit: qvos ei Sixtus reddi jussit, ac præterea nihil, cum vir ille in tanta paupertate vixisset, ut nisi eum Dux Ferrariensis ad se vocasset, fame ipsi moriendum fuisset.* Hæc iisdem verbis Leonhardus Cozzandus lib. 1. de magisterio antiqvorum Philosophorum p. 119.

g) Romæ mortuum esse scribit Matthæus Palmerius in Chron. & in iconibus Boissardus: sed in Calabriam secessisse atqve ibi obiisse præ moerore tradit etiam Jos. Scaliger in secundis Scaligeranis. Isaac Bullart. Academ. des sciences T. 1. p. 274. Et Iovio qvam Palmerio

dem sorte, qvum in Græcia natus & educatus in Italia, tanqvam de utraqve lingva bene meritus in magna Græcia tumularetur. Hæc de Gaza Paulus Jovius in Elogiis. Annum qvo obiit, ex Matthæi Palmerii aliorumqve Chronicis constat fuisse 1478.

Theodori Gazæ scripta Græca.

1. *Grammaticæ Græcæ* * *libri IV.* Venet. 1495. fol. *Græce* una cum Apollonio Dyscolo & aliis Grammaticis (de qvibus dixi Volum. VII. hujus Bibl. p. 13.) & Florentiæ 1515. 8. in ædibus Philippi Iuntæ una cum Georgio Lecapeno de constructione verborum, & 1526. 8. Item Venetiis 1525. 8. cum aliis Grammaticis (de qvibus Volum. VII. p. 15.) & Paris. 1529. 8. 1540. 8. Basil. 1549. 8.

Latine Liber primus & secundus Erasmo interprete Colon. 1525. 8.

Græce & Latine libri IV. cum interpretatione Latina ab Erasmo, Conr. Heresbachio, Jac. Tusano & Cornel. Croco, Basil. 1522. 4. 1529. 4. 1540. 8. & Liber IV. cum versione & explanationibus Eliæ Andreæ Paris. 1551. 4.

2. *Liber de Mensibus Atticis, Græce* cum Grammatica editus Venet. 1495. fol. Florent. 1515. 8. 1526. 8. Venet. 1525. 8. Basil. 1540. 4. Paris. 1550. 8.

Græce & Latine cum versione Joannis Perelli Basil. apud Rob. Winterum, 1536. 8. & in Uranologio Petaviano Paris. 1630. fol. Amst. 1703. fol.

Latine Perello interprete Paris. 1535. 8. atqve in thesauro antiqvitatum Græcarum Jacobi Gronovii Amst. 1699. fol. Tomo IX. Vide si placet qvæ de hoc argumento & Gazæ sententia notavi in Menologio sive libello de mensibus centum circiter populorum edito Hamburgi 1712. 8. pag. 52. seq.

3. *Epistola* ad Franciscum Philelfum *de Origine Turcarum*, cum Leonis Allatii versione in ejus συμμίκτοις T. 2. p. 382-392. Colon. 1653. 8. Verterat etiam Seb. Castalio Basil. 1556. qvam editionem in Catalogo memoratam Bodlejano non vidi. Plures Gazæ Epistolas atqve in his unam vel alteram ad Demetrium Sguropulum memorat Allatius contra Creyghton. p. 18.

Græce

maluit assentiri Lambecius VI. p. 278. Apud eundem Gazæ imagini ære descriptæ subjectum legitur hoc distichon:

Altrix Roma, parens cui Græcia, Græcia magna
Fit tumulus, lingva gaza utriusqve vocor.

* Simlerus scribit Sambucum Gazæ Grammaticam aliam ab edita habuisse. Videtur Gaza citari in scholiis Græcis ad Euripidis Orestem v. 1525.

Græcè versa è Latinis.

4. *Ciceronis liber de Senectute*, in editione Ciceronis Aldina 1523. 8. edente Jo. Baptista Egnatio, & in editione Sturmiana Argentoratensi, aliisqve. Sed & separatim Græce & Latine Ingolstadii 1596. 8.

5. *Ciceronis de Somnio Scipionis*, in iisdem operum M. Tullii editionibus. Et separatim Basil. 1528. 4.

E Græcis versa Latine.

6. *Aristotelis libri IX. Historiæ animalium. De partibus animalium libri IV. & de generatione animalium libri V.* Venet. 1476. fol. atqve Basil. 1533. fol. & in Græcolatinis, ac qvibusdam Latinis operum Aristotelis editionibus.

7. *Aristotelis problemata.* Venet. 1493. fol. Basil. 1537. fol. & in Latinis qvibusdam & in Græco latinis Philosophi editionibus.

8. *Theophrasti Historiæ plantarum libri X.* Venet. 1504. fol. Basil. 1533. fol. & Paris. 1529. 8. apud Wechelum, & in Græcolatina Theophrasti operum editione Lugd. Bat. 1613. fol. & in Theophrasti Historia plantarum vulgata Græce & Lat. cum commentariis Jo. Bodæi à Stapel. Amst. 1644. fol. Ambo Heinsius & Bodæus Gazæ versionem ad Græca subinde castigarunt. Nam Gazam dum Plinii vestigiis pressius insistit etiam errores ejus qvandoqve secutum potius qvam Theophrasti fidem, notatum Jo. Matthiolo lib. IV. Epistol. Medicinar. f. 147.

9. *Alexandri* (dubium an Aphrodisei) *problematum libri II.* Venet. 1501. fol. ac deinde sæpius. Vide Volum. IV. hujus Bibl. cap. 25. p. 74.

10. *Æliani liber de instruendis aciebus.* Latine Colon. 1524. 8. Paris. 1532. & sæpius cum scriptoribus rei militaris Latinis Vegetio, Frontino &c. & in Græcolatina libri hujus editione Franc. Robortelli, qvi & ipse versionem suam adjunxit, Venet. 1552. 4. & in operibus Æliani, utraqve lingva editis à Conrado Gesnero, Tiguri 1556. fol.

11. *Jo. Chrysostomi Homiliæ V. de incomprehensibili DEI natura,* leguntur in Latinis mellitissimi Doctoris editionibus, & in Græcolatina Ducæi T. 1. p. 291. Nam eruditiss. Montfauconus in sua edit. T. 1. p. 444. ut περιφραστικῶς adornatam & verbis ac qvandoqve sententiis redundantem omisit novamqve versionem adornavit.

Inedita.

12. *Dionysii Halicarnassei* de compositione orationis & elocutione, qvomodo fiant epithalamia, epitaphia & panegyrica, Gazam Latine vertisse testatur Volaterranus lib. XV. commentar. Urban. f. 157. & ex eo

Gesnerus: Sed neminem vidi qvi illam interpretationem editam memorasset. Uti nec versionem *Aphorismorum Hippocratis*, laudatam Paulo Jovio in elog. Vel qvod refert Labbeus in Bibl. nova MSS. p. 115. *Theodori Gazæ in illud*, omnia a natura fieri, *in Codice Regio 56. cum prolegomenis Rhetoricæ.*

13. *Mauritii libri de re militari.* De his Gaza præf. ad Alphonsum Regem, præmissa homiliis Chrysostomi jam memoratis: *Qvam ob rem post Mauritii illos de re militari libros qvos anno superiori obtuli tibi, ut judici peritissimo eorum qvæ Imperator ille & gessit & scripsit, has qvinqve Orationes Joannis Chrysostomi converti &c.*

Theodorus *Geometra*, & aliarum Mathematicarum disciplinarum peritus, qvem loqventem inducit Plato in Theæteto. Vide supra in Theodoro Cyrenæo.

Theodorus *Grammaticus* cujus Ἀττικαὶ γλῶσσαι citantur ab Athenæo.

Theodorus *Graptus*, a) Theophanis Grapti frater, qvorum cum aliis γραπτοῖς διςμυρίοις à Græca Ecclesia 27. Dec. qvotannis celebratur memoria, scripsit *Epistolam ad Jo. Cyzicenum Episc.* qvam dat Allatius contra Creyghtonum p. 709-715. Occurrit & in Theodori hujus vita (de qva dixi supra p. 147.) p. 204. Nam qvæ sub ejus nomine de *Imaginum cultu* exstat disputatio in Combefisii Originibus CPol. p. 159 182. revera Nicephorum CPol. auctorem habet. Vide V. Cl. Jo. Boivinii notas ad Niceph. Gregoram p. 793. seq. & 796. Ex *oratione* Theodori *de dormientibus* nonnulla affert Allatius de purgatorio p. 211. servata à Gregorio Hieromonacho in Synopsi dogmatum. *Vita S. Nicephori CPol.* à Theodoro composita MS. in Bibl. Regis Christianissimi teste Montfaucono palæographiæ Græcæ p. 72.

Theodorus primùm dictus qvi deinde notus sub nomine *Gregorii* Thavmaturgi, de qvo dixi lib. V. cap. I. §. 28. p. 247.

Theodorus *Hagiopolites*, idem cum Antiocheno qvi postea fuit Episcopus Mopsvestiæ de qvo supra. Sed fuit etiam alius qvidam Theodorus Antiochenus Archiepiscopus, ex cujus Synodico pro cultu imaginum qvædam

a) *Grapti*, γραπτοῦ sive *inscripti* nomen tulit Theodorus ac similiter ejus frater Theophanes, qvoniam Theophilus Imperator (qvi A. C. 841. obiit) ipsorum frontibus, qvod pro imaginum cultu cum tanta animorum contentione pugnaverant, jussit punctim cæsa cute ad carnem & inspersо atramento, inscribi jambos ignominiosos *Christoduli*, qvi tum alibi tum in Combefisii fasciculo rerum CPol. p. 206. leguntur. Vide Cangii glossar. in γραπτοί, & Nic. Rayæum diss. præliminar. ad Acta Sanctor. T. 2. Junii p. XXI.

qvædam affert Theodorus Studita antirrhetico ſecundo T. V. Opp. Sermondi p. 124.

Theodorus *Heracleenſis* in Thracia Epiſcopus qvi Synodo Antiochenæ A. 341. interfuit, & de cujus ſcriptis dixi ſupra T. VIII. p. 412.

Theodorus *Hermopolites*, Græcus JCtus, cujus ſcholia in Leges laudat Nic. Comnenus Papadopoli prænot. Myſtagog. p. 402.

Theodorus *Hexapterygus*, mathematicus de qvo Georgius Acropolita c. 32. Hiſtor. Byz.

Theodorus *Hierapolites*, qvi περὶ ἀγώνων ſcripſerat (teſte Athenæo) *de certaminibus* Gymnicis an Muſicis? vide Jonſium lib. 1. cap. 16.

Theodorus *Hieroſolymitanus* Patriarcha, cujus Synodica exhibetur in Actis Synodi ſecundæ Nicænæ T. 3. edit. Binianæ Concil. p. 532.

Theodorus *Iconienſis* Epiſcopus, cujus Epiſtola de Martyrio SS. Cyrici ejusqve matris Julittæ Græce & Lat. cum notis publicata à Combefiſio in lectis triumphis Martyrum CHRISTI, Paris 1660. 8. p. 231-241.

Theodorus Iconomachus. Vide ſupra, in *Galata*, & *Gaſtus*.

Theodorus *Ilienſis* ἐν β' τρωϊκῶν. Svid. in παλαίφατος Ἀβυδηνός.

Theodorus *Imperator*, vide infra, *Laſcaris*.

* Theodorus *Lælius* Epiſcopus Feltrenſis ſive Tarviſinus, defunctus Romæ A. 1464. cujus *replicam* ſeu *confutationem appellationis Gregorii de Heimburg à Pii II. bulla contra ſe emiſſa ad Concilium generale* exhibet Goldaſtus in Monarchia Imperii T. 2. p. 1595. Francof. 1614. fol. Appellatio illa Heimburgii una cum Theodori replica, illiqve oppoſita apologia habentur inter Gregorii de Heimburg ſcripta junctim edita Francof. 1608. 4.

Theodorus *Lector* CPoli, Juſtino & Juſtiniano imperantibus clarus, de cujus ſcriptis dixi volumine VI. hujus Bibl. p. 128. ſeq.

Theodorus lapſus, ad qvem Jo. Chryſoſtomus ſcripſit, idem cum Theodoro Mopſveſteno.

Theodorus *Laſcaris* Imperator ab A. C. 1205. ad 1222. Orationes ejus duas, laudes Patris Joannis Ducæ & Nicææ urbis complexas promiſit Joannes Boivin V. C. Orationem in S. Tryphonem Martyrem memorat Allatius qvæ incipit: κρίνα ἐξ ἀγροῦ καὶ ῥεύματα ἐκ πηγῆς.

* Theodorus *Laſcaris*, Imperator junior ab A. 1255-1259.

Theodorus *Logotheta*. Vide infra in Metochita & Muzalone.

* *Fl. Mallius* ſive *Manlius* Theodorus doctus & Chriſtianus Vir, cui S. Auguſtinus dedicavit librum de vita beata, & cujus conſulatum A. C. 399.

 diſerto

diserto carmine celebravit Poëta Claudianus. Illius Theodori vitam ab Alberto Rubenio scriptam edidit Jo. Georgius Grævius Ultrajecti 1694. 12. Ejusdem librum Latine scriptum & adhuc ineditum *de rerum natura* memorat Salmasius præf. ad Ampelium, atqve edere voluit Maussacus. Huic Mallio Gevartius præter rem tribuebat Astronomicon libros Manilii Poëtæ, de qvo dixi in Bibl. Latina.

Theodorus *Mathematicus*, vide in Solensi, in Asinæo & Cyrenæo.

Theodorus *Mazarensis* presbyter in Sicilia ad qvem scribit S. Maximus Confessor T. 2. p. 134. Sive hic sive alter ille Rhaitu, fuit Theodorus presbyter, cujus librum pro γνησιότητι scriptorum qvæ sub Dionysii Areopagitæ nomine feruntur, memorat Photius Cod. I.

Theodorus *Mechanicus* cui Proclus inscripsit librum de providentia & fato, qvem dedi Volum. VIII. p. 465.

Theodorus *Mechanicus* junior sub Justiniano cui librum suum de sphæra dicavit Leontius (de qvo dixi lib. III. 18. 4.)

Theodorus *Medicus*, Athenæi Pnevmatici discipulus. Laërt. II. 104. idem forsan cujus aliqvot locis meminit Aëtius.

Theodorus Medicus junior, ad qvem Libanii & Chrysostomi Epistolæ.

Theodorus Medicus ad qvem scribit Synesius Epist. 115. & fortasse 7.

Theodorus Moschion sive Muscienus Medicus qvi citatur ab Alexandro Tralliano p. 81. De hoc infra in Medicis libro VI.

* Theodorus Priscianus, cujus Medica scripta Latina exstant, Gratiano & Valentiniano II. imperitantibus clarus de qvo dixi in Bibl. Latina IV. 12.

Theodorus a) *Meliteniota*, magnus Sacellarius magnæ Ecclesiæ CPol. scripsit tribiblon Astronomicam Syntaxin adhuc ineditam, cujus proœmium & caput primum ex Bibl. Is. Vossii edidit ac latine vertit IS. Bullialdus ad calcem Ptolemæi de judicandi facultate & animi principatu. Paris. 1663. 4. Illud cum breve sit raroqve obvium, lectu dignum tamen, & de Ptolemæo singularia qvædam doceat, hoc loco integrum subjicere volui.

ΘΕΟΔΩ-

a) Suspicor Theodorum hunc ætate non multum distare à *Constantino Meliteniota* Joannis Becci sive Vecci Patriarchæ CPolitani λατινόφρονος Archidiacono, qvi cum præsule suo post A. 1284. exul obiit. De illo vide Allatium de consensu utriusqve Ecclesiæ p. 773. seq. Ejus de unione Latinorum & Græcorum, & de processione Spiritus S. librum Græce & Latine dedit idem Allatius in Græcia Orthodoxa T. 2. p. 642. & 765-921. Rom. 1659. 4. Vide & Allatium de Nilis p. 26. de purgatorio p. 626. 684. &c.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΜΕΛΙΤΗΝΙΩΤΟΥ,
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας
ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΝ.

ΘΕΟΣ ἡγείσθω παντὸς ἔργου τε καὶ λόγου, φησί τις τῶν παλαιῶν σοφῶν, κἀγὼ μετ' αὐτοῦ νυνὶ, τῆς παρούσης συντάξεως, καὶ συνεξαγαγέτω μοι θεία τῶν λόγων ἄνωθεν ἐπιπνοία, χεῖρα προτείνων τε καὶ ἐπιρωννὺς ἐν παντὶ τῷ πράξαντι Θεός. Θεὸς οὗ θεῖον τῷ ὄντι δῶρον, καὶ οἷον οὔθ' ἧκεν, οὔθ' ἥξει πρὸς αὐτοῦ τοῖς καθ' ἡμᾶς, κατεπέμφθη φιλοσοφία, ἐνέργεια νοῦ μακαρία γε οὖσα καὶ ἀσχολία, τὰς περὶ σῶμα πάσας ὅσον οὐδ' ἐς εἰπεῖν λόγῳ λαμπρῶς ὑπεραίρουσα. Τῶν μὲν ἐρχομένων χαμαὶ καθάπαξ ἀπανιστᾶσα, τῶν ὁρωμένων δ' ὑπεράνω τιθεῖσα, καὶ κοινωνοὺς τῶν ὀλύμπου πραγμάτων τοὺς αὐτῆς τροφίμους ποιοῦσα περὶ γῆν στρεφομένους ἔτι, καὶ τὸ δὴ μέγιστον εἰς μίμησιν ἥκοντας, ὅσον ἐφικτὸν, τοῦ Θεοῦ. ἣν ὑμνοῦσι μὲν οἵ τε τρόφιμοι ταύτης, καὶ ὅσοιπερ ἀπὸ τῆς συννάου ταύτῃ ποιητικῆς. ὑμνοῦσι δὲ λογοποιοί τε, καὶ οἷς τὸ τὴν γλῶτταν ἑλληνίζειν σπουδὴ, πλὴν εἰ μή που τις μανίαν ἀπαραγόρητον μαίνεται, οὕτω μέγα καὶ θεῖον τι χρῆμα,

THEODORI
MELITENIOTÆ,
& Magni Sacellarii magnæ Ecclesiæ
PROOEMIUM IN ASTRONOMIAM.
Isaaco Bullialdo interprete.

A veterum sapientum qvodam dictum, *Omnis operis & sermonis dux sit Deus*; qvem ego imitatus dico, hujus, qvam aggredior, constructionis, cœlestibus desuper sermonibus inspiratis dux sit, operantemqve comitetur & adiuvet, qvi manum suam auxiliatricem & confortantem in omnibus adversis porrigit Deus. Deus, inqvam, qvi donum revera divinum, qvale nunqvam largitus ipse est, aut largietur, Philosophiam nostris hominibus dedit: qvæ beata mentis operatio cum sit ac qvies, omnes corporeas actiones & operationes splendore suo, præterqvam qvod dici qveat, superat & vincit, supra qvidem terrestria erigendo, supraqve visibilia collocando alumnos suos, terram adhuc incolentes rerum cœlestium participes reddit, & ad Deum, qvantum asseqvi id licet, imitandum promovet. Qvam cum ipsius alumnis qvotqvot Poëticam, cum ea templum commune habentem, colunt, hymnis celebrant. Oratores, qviqve Græcè loqvi ambiunt, nisi insania incurabili agantur vexenturqve, laudes

ejus

σοφία. καὶ οὕτως ὑπερφυῶς ἐννοῆσαι, ὡς μηδὲ ἔχειν εἰπεῖν μήτε τι τῶν παρ' ἡμῖν ἕτερον πάμπληθες ὑπερέχειν τῶν ἄλλων, οὐκοῦν οὐδὲ γέγονεν, οὐδ' ἄλλῳ τῷ μηδενὶ τὸ πρόσρημα τοῦτ' ἐπενεγκῶν, * οὔτ' ἄλλου μᾶλλον σοφίας ἀνθρώπῳ προσήκειν. Οὐκοῦν οὐδ' ἔστιν ἄλλως, μὴ σοφίας ὑπούσης, τῷ ὄντι καταφανῆναι κάλλιστον καὶ ἄνθρωπον ἀληθῶς λόγῳ τε χρώμενον, καὶ τούτῳ τῶν λοιπῶν μετεχόντων τοῦ ζῆν διαφέροντα.

II. Τῆς τοίνυν σεμνοτάτης φιλοσοφίας τὰ περὶ τὸν οὐρανὸν θεωρήματα τοῦ θεολογικοῦ δίχα πάντων ὑπερανιδρυμένου, τὸ κράτιστον καὶ κεφάλαιον· καὶ πάρεστι τὸ τῆς ὑπερνεφοῦς ἀστρονομίας ὑπερβάλλον ὁρᾶν. ἡ τῶν ἄλλων οὖσα καθάπαξ ἐπίπροσθεν, ὕλην μὲν ὑποβέβληται κατὰ τὸν εἰπόντα τὸ μακάριον οὐρανοῦ σῶμα, παρέχει δὲ τήν τε αἰτίαν τῇ λοιπῇ μαθηματικῇ θεωρίᾳ, καὶ ὅλως τὴν γένεσιν, ἀριθμόν τε ἤδη κόσμῳ γεννῶσα τὸν σύστοιχον, καὶ ἁρμονικοὺς λόγους καὶ μουσικήν. Τά τε τῶν γραμμῶν οὐσιοῦσα πάθη, καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν, δημα-

ejus canunt & prædicant, adeo magna divinaqve res eſt ſapientia. Tamqve eximiè ac excelsè de ea ſentiendum, ut aliud qvicqvam eorum, qvæ apud nos mortales valdè multa ſunt, cæteris præſtare qviſqvam dicere neqveat. Neqve contigit, ut ullus alia de re qvalibet hoc elogium protulerit, *nullam* ſcilicet *homini rem magis qvam ſapientiam convenire.* Nullo itaqve alio modo, qvàm ſi ſapientia ſubſit, hominem pulcherrimum, & ratione vera utentem, ob eamqve cæteris animantibus viventibus præſtantiorem excellentioremqve oſtendere poſſibile eſt.

II. Philophiæ igitur ſummo cultu ac veneratione proſeqvendæ Theoremata, qvæ ad rerum cœleſtium contemplationem pertinent, Theologiæ ſcientia ſupra cæteras ſeorſimqve ab iis ſedes ſublimiores interim occupante, præcipua inter alia ſunt; principatumqve obtinent; inqve illis nubes, & cuncta meteora ſuperantis Aſtronomiæ excellentiam ſpeculari licet. Qvæ cum cæteras omnes ſcientias antecellat, materiam qvidem, ſeu objectum in qvo verſatur, cœli corpus, beatum cuidam dictum, proponit; ipſaqve cauſa eſt & omnino genitrix contemplationum, qvæ in cæteris Matheſeos partibus ſunt; cum & numerum ejuſdem cum mundo ordinis & naturæ, rationes Harmonicas

* οὐδὲν ἄλλο.

γωγοὺς οὐρανίους καὶ σοφιστὰς ἐν αἰθέρι τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσα· Μὴ * κατ' ἐπιψαύειν γαίης ποσὶ δοκοῦντας, ὅταν ἄστρων κατὰ νοῦν ἀμφιδρόμους ἰχνεύωσι ἕλικας·

III. Εἴπω τὸ μεῖζον καὶ τελειότερον, οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα. Καὶ ὅτε ἐγεννήθησαν ἄστρα, φησὶ πρὸς Ἰὼβ ὁ ἀριθμῶν πλήθη ἄστρων, καὶ πᾶσιν αὐτοῖς ὀνόματα καλῶν, ᾔνησάν με φωνῇ μεγάλῃ πάντες ἄγγελοί μου καὶ ὕμνησαν· Τί τ' ἄλλα; Ἀβραὰμ ὁ μακάριος τῶν Ἀσσυρίων ἐκφὺς τῇ πολυθέῳ καθάπαξ ἐνισχημένος πλάνῃ, πρῶτος, εἴη δ' εἰπεῖν καὶ μόνος, τὸν τῶν ὅλων ἔγνω ποιητὴν καὶ θεὸν πολυΐστωρ ὢν καὶ πανσύνετος, φησί τις ἀνὴρ ἱερὸς, ἀποπροσποιούμενος μὲν τὸ τῶν Ἀσσυρίων ἐγχείρημα, τὴν δὲ τῆς ἀληθείας κατάληψιν ἀρκεῖν ἡγούμενος ἑαυτῷ πρὸς πᾶσαν εὐετηρίαν, ἐπεὶ καὶ μόνην οἶδεν εὐδαιμονίαν ** φιλοσοφία τὴν τῆς ψυχῆς εὐεξίαν· καὶ μέντοι καὶ τὴν ἀληθῆ περὶ Θεοῦ κτησάμενος γνῶσιν, τοῖς κατ' οὐρανὸν θεάμασι τὸν ἡγεμόνα νοῦν ἀκριβῶς ἐπιστήσας·

monicas & Muficam producat generetqve; linearumqve proprietates & affectiones ftabiliat, atqve, ut ita dicam, Oratores cœleftes & Sophiftas æthereos homines reddat; qvi, cùm circumvertentes fe aftrorum revolutiones mente inveftigarint, pedibus terram calcare amplius fe non putant.

III. Qvod maximum verò perfectiffimumqve eft dicam, Cœli enarrant gloriam Dei, & opus manuum ejus annunciat firmamentum; qvo autem momento aftra creata funt, qvi eorum multitudines numerat, & omnibus iis nomina vocat, Deus ad Jobum dicit, magna voce omnes Angeli mei laudaverunt me hymnifqve celebrarunt. Qvid plura? *Abraham* ille beatus in Affyria natus, Deorúmqve plurimorum falfo cultu & errore implicitus, primus, liceat etiam dicere folus, univerforum creatorem & Deum agnovit; cum ipfe multifcius, utqve vir qvidam facer ait, omnium intelligens effet; abdicatoqve Affyriorum inftituto, ad felicitatis abundantiam copiamqve rerum omnium, veritatis comprehenfionem fibi fufficere exiftimavit; folam fiqvidem unicamqve beatitudinem Philofophiam, qvi animæ bonus rectufqve habitus eft, ipfe noverat. Veram fiqvidem de Deo fcientiam & cognitionem fuit adfeqvutus, ubi mentis, qvæ pars in homine

* ποτ' ** φιλοσοφίαν † Pfalm XIX. 1. Job. XXXVIII. 7.

κράτιστος ὢν τὰ τοιαῦτα, καὶ ξύμπασαν ἀστρονομίαν ἔχων τὴν ἐπιστήμην.

IV. Ἔχω καὶ τόδε προσθῆναι, καὶ ὄντως ἐπὶ καιρόν· Πολιτεύεται μὲν γὰρ τῇ καθ' ἡμᾶς φύσει δι' ἡμᾶς ὁ Σωτήρ· μυρίων δὲ ὅσων θαυμάτων χρησάμενος ἐπιδείξεσι, τέλος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐπιθεμένου τούτῳ φθόνου κακῶς, ἑκὼν ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀνάγεται, καὶ πάσχει σαρκί· Τότε τοίνυν πρός γε τοῖς ἄλλοις παραδόξως γεγενημένοις καὶ σκότος ἡλίου καταχεόμενον ἦν τοῖς ἠκριβωκόσι ἀκριβῶς τὰ οὐράνια, πάντων μάλιστα παρέχον μανθάνειν θεὸν εἶναι τὸν ξύλῳ μετεωρισθέντα τῆς καταδίκης· τὴν μὲν γὰρ ἑκάστοτε γιγνομένην ἐκλειπτικὴν φαντασίαν τοῦ τῆς ἡμέρας ὀφθαλμοῦ λαμπροτάτου, ἐκ τῶν περὶ τὴν συνοδικὴν συζυγίαν τῆς σελήνης ἐπιπροσθήσεων ἐστιν ὁρᾶν τῷ τῆς φύσεως ἀποτελουμένην ὅρῳ, καὶ μόνης κεκτημένην χρόνον οὐδέποτε. ἔτι γε μὴν καὶ τὸ πρῶτον ἔκλειπον μέρος, τοῦτ' αὐτὸ καὶ πρώτως ἀναπληρούμενον, ὥσπερ αὐτὸ τελευταίως ἐπισκοτούμενον, ἀνακαθαιρόμενον ὕστατον· ἀλλὰ καὶ ἄλλο τ' ἄλλοις ἀνθρώπων ἐπὶ διαφόρων μερῶν φανταζόμενον τῆς γῆς. Τὴν δ' ἐν τῷ Σωτῆρος πάθει γεγενημένην, ἔν τε πανσελήνῳ τηνικάδε νομικοῦ θυομένου φάσκα, * τελε-

* Πάσχα

homine principalis eſt, accurata diligentiqve applicatione theorematibus cœleſtibus perfectiſſimè perceptis univerſæ Aſtronomiæ peritiam acqviſivit.

IV. Hoc etiam addere, idqve opportunè, poſſum. Salvator eqvidem naturam noſtram propter nos induit; infinitis verò editis miraculis, Judæorum ipſi inſidiantium malitia & invidia tandem comprehenſus in crucem volens ſponteqve ſua agitur, & in carne patitur. Præter cætera autem qvæ inopinato inſolitoqve more contigerunt, tenebras Soli ſuperfundi, iis etiam, qvi rerum cœleſtium apprime periti erant, diſcernentibus, accidit; qvod omnium maxime ad illum, qvi in ligno condemnationis ſublatus erat, cognoſcendum, qvod Deus ipſe eſſet, cauſas præbuit. Solis enim, qvi diei oculus eſt ſplendidiſſimus, eclipſim per Lunæ in Synodicis conjunctionibus interpoſitionem juxta naturæ leges factam, at ſine mora in tenebris ſemper, cernere qvandoqve datur; qvæ inſuper prior deficit pars, prima qvoqve lumini reſtituitur; viciſſimqve qvæ ultimo obſcuratur loco, poſtrema etiam emergit: atqve etiam diverſis in terræ climatibus, aliis aliiſqve hominibus varia & inæqvali magnitudine eclipſis apparet. Qvæ verò ſub paſſionis tempus, qvando Legale Paſcha mactabatur, in plenilunio Luna Soli ex diametro oppo-

σθῆναι σὺν θαύματι τῆς σελήνης οὔσης ἐκ διαμέτρου, κἀκεῖθεν δραμούσης ἀχρόνως πρὸς σύνοδον· Καὶ αὖθις αὖ τῆς προτέρας τυχούσης ἐκτόπως στάσεως, καὶ τοῖς ὅλοις ἐπὶ τρισὶν ὅλαις ὥραις οὕτω διαμεῖναι μετὰ τὸν τοῦ πρώτου ἐκλείποντος χρόνον, τοῦ δ' αὖ ὕστερον πρώτου· πρὸς δὲ καὶ ζόφον πᾶσαν κατὰ ταυτὸν τὴν ὑφ' ἡλίου ἀνίσχοντος ἄχρι καὶ δυομένου μεγάλως ἐκπλήττοντα, καὶ τὸ θεῖον δεικνῦντα τῆς τοῦ σταυρωθέντος ἰσχύος, μόνος ἂν εἰδείη σαφῶς ὅ γ' εἰς τοὔσχατον ἀστρονομίας ἰών· ἔνθεν τοι καὶ γνοίη μάλα ἀκριβῶς, εἰ μὴ συντίθοιτο ἐθελοκακεῖν, χρώμενος * ὡς περὶ παιδοτρίβῃ, τῇ τῶν οὐρανίων ἐπιστημονικῇ θεωρίᾳ, τἀληθὲς ἤδη προαγγελλούσῃ μὴ ψιλὸν ἄνθρωπον εἶναι, θεάνθρωπον δὲ ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον. Εἰ δὴ καὶ τὸ νυκτερινὸν τότε σκότος ἐν μεσημβρίᾳ, μὴ συμβὰν, ἅπερ δοκεῖ τῇ τέχνῃ, φύσεως πάντως ἀκολουθίᾳ, Θεοῦ δὲ θαυμασίως προστάγματι.

oppoſita, & illinc ad conjunctionem inceſſanter currente, incidit, conjuncta miraculo fuit viſa. Statum rurſus, qvi in principio fuit, hæc eclipſis mirabiliter retinuit; ita ut ab initio & poſt ſolidas per tres horas deficiens & obſcuratus totus Sol permanſerit. Tenebras porro, qvæ terrarum orbem ab Oriente ad occaſum protenſum terruerunt, qvæqve virium ac potentiæ crucifixi magnitudinem oſtendêre, ſolus inconſuetas fuiſſe noverit, qvi ad Aſtronomiæ intimos penitiſſimoſqve receſſus penetrarit. Ex qvibus, niſi data opera malignus eſſe qvis velit, cœleſtium contemplatione ſcientifica, qvæ non hominem ſimplicem, ſed Deum hominem in ligno pendentem declarat & prædicat, tanqvam præceptore uſus veritatem hanc certè admodum cognoverit. Tenebræ ſiqvidem nocturnæ, qvæ meridiano tempore contigerunt, ſecundum Aſtronomicæ artis dogmata naturæ leges non ſecutæ, ſed jubente ac præcipiente Deo ſunt portentoſè obortæ.

V. Ὥστε ἔξεστι μὴν ὄντως ὡς θεσπέσιόν τι χρῆμα καὶ κάλλιστον, τὴν ἐν ἀνθρώποις τιμιωτάτην καὶ θειοτάτην τῆς λοιπῆς θεωρίας ἔχουσα τάξιν, τὴν ὑπέρσεμνον ἀστρονομίαν καὶ ἄνω βαίνουσαν προσειπεῖν, ἀλλὰ καὶ τρόπον κήρυκος σεβασμιωτάτου παρ' ἡμᾶς ἥκειν πρὸς τοῦ Θεοῦ, πᾶσι, δεικνῦσαν τοῖς καλῶς ξυνορῶσι τὸ

* ὡσπερεί.

V. Tanqvam ergo rem aliqvam revera admirabilem ac pulcherrimam, qvæ inter homines ſcientiaſqve cæteras locum maximè ſublimem & divinis proximum occupat, Aſtronomiam ſupra modum venerandam, adqve ſuperiora ſcandentem appellare, qvinetiam præconis vices adorandi obeuntem à

 Deo

δέον, καὶ λαμπρῶς ἀπαγγέλλουσαν ὑπὲρ ἀνθρώπων αὐτὸν γινόμενον ἄνθρωπον Θεὸν αὖθις μένοντα, καὶ τῷ τῆς σαρκὸς προσλήμματι πᾶσαν ἐπὶ σταυροῦ τὴν φύσιν ἀνανεούμενον. Ἀστρονομίαν καὶ γὰρ πρὸς Θεοῦ δι' ἀγγέλου παλαιὸς λόγος καὶ ἀληθῶς ἔχων δεδόσθαι τοῖς ἐκ τοῦ Σήθ, εἶναι δή.

Deo ad nos profectam dicere possumus, omnibus rectè considerantibus qvod oportet monstrantem, ac clarè annuntiantem, ipsum pro hominibus hominem factum, Deumqve rursus manentem carnis etiam adsumptione omnem in cruce naturam renovare. Astronomiam enimverò vetus veraqve narratio est à Deo per Angelum *Sethi* posteris traditam esse qvod pro comperto qvidem habeatur.

VI. Τὸ μὲν οὖν τοὺς γινομένους ἑκάστοτε σχηματισμοὺς τῶν κινήσεων ἡλίου τε καὶ σελήνης, καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων πρός τε ἀλλήλους καὶ τὴν γῆν θεωρεῖν, τό, τε δι' ἀστρονομίας προγνωστικὸν, τοῦτο δὴ * ταῖς ἀληθείαις εἰδέναι τέλος· Περὶ ὧν ἡ σπουδὴ τῷ Πτολεμαίῳ ἐν τοῖς τρισὶ πρὸς τοῖς δέκα βιβλίοις τῆς μεγάλης συντάξεως, καὶ γνῶσιν ἡγεῖσθαι ταῦτα διὰ φιλοσοφίας ἐπιστημονικὴν περί τινων ὑπὸ Θεοῦ παρηγμένων φύσεων ὅπη τε ἔχει, καὶ ὅπως ταῦτα φέρεται, θεϊκοῖς πειθαρχοῦντα πάντως ὅροις τε καὶ προστάγμασι, μέγα δέδεικται πολλαχόθεν, καὶ ὡς ἀληθῶς ὑπερμέγα τε καὶ ὑπερσπούδαστον.

VI. Occurrentium igitur subinde motus Solis & Lunæ cæterarumqve stellarum inter se & ad terram configurationes, contemplari &, qvæ per Astronomiam habetur, prænotionem; qvi veritatum noscendarum finis est, in qvibus asseqvendis tredecim Magnæ constructionis libris compositis operam suam *Ptolemæus* locavit; eaqve scientificam Philosophiæ regulis existimare de qvorumdam à Deo productorum naturis notionem, qvomodo ipsa se habeant, & qva ratione divinis præceptis & decretis prorsus obseqvendo ferantur, magna & ardua multis argumentis demonstrata res est, utqve verum dicam, supra modum magna & summo cultu veneranda.

VII. Τό γε μὴν τὰς δραστικὰς τούτων ποιότητας, καὶ τὴν φυσικὴν τῶν συσχηματισμῶν αὐτῶν ἰδιοτροπίαν, αἰτίαν τῶν περὶ ἡμᾶς συμπτωμάτων τίθεσθαι, καταψευδομένους

VII. Qvalitates autem ipsorum activas, & naturalem configurationum peculiarem modum, causam eorum, qvæ hominibus accidunt, cœlestibus corporibus falsa tribuendo

* ταῖς ἀληθείαις.

τῶν οὐρανίων, καὶ τῆς τούτων κινήσεως τὰς γενέσεις πλέκειν, καὶ τὰ ξυμβαίνοντα, κἀντεῦθεν δοκεῖν τὴν τῶν μελλόντων ἔχειν εἰδέναι πρόγνωσιν, ὃ δὴ τῆς ἀστρολογικῆς, τῆς δ' αὐτῆς καὶ μαθηματικῆς λαχούσης ἐξαιρέτως κεκλῆσθαι, πολυασχόλου ματαιότητός ἐστι, τῇ τῶν ἄστρων κινήσει τὰ ἡμέτερα συμφερούσης· Τοῦτο τοίνυν πρὸς τὸ μηδὲν ὑγιὲς κεκτῆσθαι καὶ ἀληθείας ἐχόμενον, καὶ πρὸς πλάνην φέρει καὶ βυθὸν ἀπωλείας τοῖς εὐσεβεῖν ἐθέλουσι πάνυ τοι λυμαινόμενον. Ταῦτ' ἄρα καὶ νόμοι θεῖοι, καὶ θεσπεσίων καὶ θεοπρεπῶν θεσπίσματα διδασκάλων σύνγε τοῖς τὴν μαγικὴν κακοτεχνίαν, καὶ Θεοῦ πόρρω βάλλουσαν, κακῶς καὶ ἀθέως * ἐξησκημένην, καὶ μαθηματικοὺς, εἴτουν Ἀστρολόγους ὡς εἰκὸς ἀποτροπιάζονται· ἅτε δὴ πρὸς τὰ ἄνω κεχηνότας γε μάτην, καὶ τῇ τούτων κινήσει τὴν ἡμετέραν προσαρτῶντας ζωὴν, θεομαχοῦντας ἀντικρὺς, καὶ βαίνοντας ὄντως ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ἐπὶ κακῷ δήπου τῆς σφῶν αὐτῶν κεφαλῆς, ἐν ἴσῳ δ' εἰπεῖν καὶ ψυχῆς.

do ſtatuere; exqve illorum motu genethliaca themata contexere; & accidentia deducere, indeqve prænotionem futurorum haberi poſſe, qvod ad Aſtrologiam, Mathematicæ ſingulari eximioqve nomine inſignitam, pertinet, exiſtimare, otioſæ ſtultitiæ ad aſtrorum motus, tanqvam ad cauſas, humanas actiones referentis opus eſt. Illius igitur artis, qvæ ad qvicqvam boni ſaniqve nihil confert, qvæqve nullam cum veritate affinitatem habet, cognitio in errorem, corruptionis perditioniſqve abyſſum, piè agere volentibus valde pernicioſum, abducit. Talia igitur, unà cum Magiæ pravam artem, qvæ hominem à Deo longè projicit, improbe & ſpreto Numine exercentibus, Mathematiciſqve, videlicet Aſtrologis, & leges divinæ, & magiſtrorum Dei cultorum, divinoqve ſpiritu afflatorum oracula jure merito averſantur abominanturqve. Illi qvippe ad corpora ſuperiora oſcitante ore fruſtra reſpicientes, ab eorum motu vitam noſtram pendere, Deum adverſo vultu impugnando, poſitoſqve terminos tranſiliendo, ſtatuunt; unde tandem in caput ſuum perniciem animamqve pariter ſuam accerſunt.

VIII. Ἀλλ' ἐκείνους μὲν οὕτω πάντας δὲ ἀξίως τῆς ἡμετέρας ἐξωθοῦσιν αὐλῆς οἱ καλῶς αὐτῆς προϊστάμενοι. ἐγὼ δὲ τούτοις ὅσα καὶ

VIII. Sic itaqve omnes illos ex noſtris caulis, qvi rectè illis præſunt paſtores, merito expellunt. Horum etiam ego, utpote filius Patrum nutricio-

* ἐξησκημένοις

ταῖς πατράσι ἑπόμενος τοῖς ἱεροῖς τροφεῦσι καὶ παιδευταῖς, καὶ παρ᾽ οὐδὲν μὲν ἄγων, καὶ διαπτύων δυοῖν τῶν τῆς ἀστραθεάμονος σοφίας εἰδῶν τὸ δεύτερον, ὡς ἐπίβουλόν τε καὶ σφαλερὸν, καθὸ τὰς τῶν ἐμπεριεχομένων μεταβολὰς διὰ τῶν τῶν ἀστέρων συσχηματισμῶν ἀποτελουμένας οἱ περὶ ταῦτα κομψοὶ τηνάλως φασὶν ἐπισκέπτεσθαι, καὶ λίαν ἐπικινδύνως. Τὸ πρότερον δὲ τῇ τάξει τε καὶ δυνάμει, καὶ φέρεται γὰρ τὰ πρῶτα κατὰ τῶν ἄλλων, πρὸς μεγίστην ὄνησιν φέρον, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀστέρων μόνον κινήσεις ἔχον ἐν λόγῳ τιθέμενος, ἔδοξα πρὸς εὔχρηστον τῆς θεωρίας ὑπομνηματισμὸν ἐμαυτοῦ τε χάριν καὶ τῶν γε προτρεψάντων ἐκ παλαιοτάτων συνήθων, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βίβλῳ τοῦ παρόντος συντάγματος, ὡς ἐν κεφαλαίοις, ψηφοφοριῶν εἰσαγωγὴν προεκθέσθαι, καὶ ὑποτυπώσασθαι, πρός τε τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην μάλα συντείνουσαν· ἧς πέρι πλεῖστα συγγράμματα διεξοδικώτερον εἴργασται τῷ φιλοσόφῳ Συριανῷ, Θέωνί τε καὶ Πάππῳ τοῖς μαθηματικοῖς, καὶ Ἰωάννῃ Γραμματικῷ τῷ τῆς Ἀλεξάνδρου πολίτῃ· Ἔστι δὲ ἃ ταύτης καὶ παρ᾽ ἡμῶν προσεξεύρηται. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν τὰς τῆς μεγάλης συντάξεως ψηφοφορίας τῶν τε πλανωμένων

triciorum & pædagogorum veſtigiis inſiſtendo, duarum, qvæ circa aſtra verſantur, ſcientiarum alteram nullo in pretio habeo, utqve deceptricem ac fallacem intutamqve averſor: qvatenus qvæ in mundo mutationes accidunt, ab aſtrorum poſitu & configuratione immitti aſſerunt, qvi eam præcipuè jactant, ac maximo cum periculo profitentur. Ordine verò & facultate primam, primas enim partes hæc adverſus alias ſibi vindicat, utiliſſimam ac maximè conducibilem, in aſtrorum motibus rimandis ſolummodo verſantem plurimi faciens, in *primo* hujus operis *libro*, ut Theoriæ explicationem & in illam commentarium, tam mei, qvam hortatorum mihi ab antiqvo familiarium cauſa faciliorem exhiberem, calculi abſolvendi iſagogen præmittere, & compendioſe declarare decrevi, qvæ ad ea, qvæ ſecundo ac tertio libro continentur, percipienda valde conducat. Qvo de calculo in diffuſioribus amplioribusqve commentariis Philoſophus *Syrianus*, *Theon* & *Pappus*, & *Johannes Grammaticus* civis Alexandrin⁹ tractarunt; cui calculi ſubducendi methodo à nobis reperta qvædam adjecta ſunt. In *ſecundo* verò *libro* calculi in Planetis ac fixis inſtituendi Magnæ conſtructionis modum planiori methodo tractare exempliſqve faciliorem reddere; ſimulqve numerandi ra-

tiones

καὶ ἀπλανῶν, μεθοδικώτερον ἐφοδεῦσαι καὶ ὑποδείγμασιν εὐχερεῖς ἐργάσασθαι, ἀναγράψασθαι ἅμα καὶ τὰς τῶν προχείρων κανόνων ψηφοφορίας ὡς ἐν ὑποδείγμασι, καὶ δεῖξαι τὴν ἀμφοτέρων ἐν ἅπασι συμφωνίαν. Εἶτα καὶ τὴν τρίτην τὰς τῶν Περσικῶν προχείρων κανόνων ψηφοφορίας περιέχουσαν συμπεράναι τῆς παρούσης συντάξεως, ἥπερ ἀστρονομικὴ τρίβιβλος τοὔνομα. Τοῖς μὲν ἄλλοις πάντως ἀχρεία καὶ παρορᾶσθαι δικαία. Ἀλλὰ τοῖς γε πρὸς τὸν λόγον κεκινηκῶσιν ἡμᾶς ἑταίροις χρήσιμος, καὶ τῆς τοιαύτης θεωρίας ὑπόμνησις, καὶ μοί τε τῷ γεννησαμένῳ Θεοδώρῳ τῷ Μελιτηνιώτῃ, ἐκφύντι μὲν ἤδη τῆς Κωνσταντίνου καὶ νέας Ῥώμης, τελοῦντι δὲ εἰς τὴν ἐν Χριστῷ διακονίαν, * καὶ ἐκ τῆς ἀξίας συγκλήτου τῆς ἱερᾶς μεγάλῳ Σακελλαρίῳ καὶ διδασκάλῳ τῶν διδασκάλων τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, καὶ Ἀρχιδιακόνῳ τοῦ εὐαγοῦς βασιλικοῦ κλήρου. Καὶ δὴ τῆς ἀστρονομικῆς τριβίβλου ταύτης ἡ πρώτη, ἡ ψηφοφοριῶν εἰσαγωγὴ περιέχει ταυτί.

tiones in canonibus manualibus exhibitas per exemplorum modum in eo describere, amborumq; in omnibus consensum ostendere statui. Hujus verò nostræ constructionis *libro tertio*, *Persicarum Tabularum* manualium numeros & calculum includemus, opusqve nostrum *Astronomicam Tribiblum* appellabimus; cæteris qvidem aliis inutilis erit & jure despectui prorsus habenda. In hanc tamen theoriam commentarius non solum sociis amicisqve, qvi ad scribendum hortatores impulsoresqve fuere, utilis erit; sed & mihi ejus authori *Theodoro Meliteniotæ*, qvi Constantinopoli, seu novæ Romæ olim natus, sũ inter ministrantes in Christo relatus, & Senatorii ordinis sacri honoribus adeptis Sacellarius magnus factus; & sanctissimæ Magnæ Dei Ecclesiæ Doctor Doctorum, ac sancti Imperatorii Cleri Archidiaconus. Hujus itaqve Astronomicæ Tribibli primus Liber, qvi & ad computationes introductio est, hæcce continet:

Τοῦ αὐτοῦ κεφάλαιον α´.

Τί ἐστιν ἀστρονομία, καὶ παρὰ τίνων εὑρεθεῖσα τὸ ἐξ ἀρχῆς ἦλθεν εἰς Ἕλληνας ὕστερον. Τίς τε ὁ σκοπὸς τῆς μαθηματικῆς καὶ μεγάλης συντάξεως.

IX. Ἀστρονομία ἐστὶ τέχνη περὶ τὰ οὐράνια σώματα καταγινομένη, τέλος

EJUSDEM CAPUT I.

Qvid sit Astronomia, & à qvibus primum inventa ad Græcos postea devenit. Qvis etiam Mathematicæ & magnæ constructionis sit scopus.

IX. Astronomia ars est, qvæ circa cœlestia corpora occupatur & versatur

ἔχουσα τὸ γνῶναι τὰς κινήσεις αὐτῶν. Ἔτι δ' ἀστρονομία ἐστὶ γνῶσις ποσοῦ συνεχοῦς ἀεικινήτου. Σφαιρικὴ δὲ καὶ ἀστρονομία καλεῖται, παρωνομασθεῖσα ἔκ τε τῆς πρώτης καὶ τιμιωτέρας σφαιρικῆς θεωρίας, τῆς περὶ τῆς πάντα περιεχούσης οὐρανίου σφαίρας, καὶ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ἀστέρων θεῖον τῷ ὄντι καὶ κάλλιστον οὖσα μάθημα. ἅτε δὴ καὶ περὶ τὰ θεῖα κατανοουμένη καὶ τὰ οὐράνια. καὶ μόνη, καθά φησι Πτολεμαῖος ἐν τῷ τοῦ πρώτου πρώτῳ τῆς μεγάλης συντάξεως, περὶ τὴν τῶν ἀεὶ καὶ ὡσαύτως ἐχόντων ἐπίσκεψιν ἀναστρεφομένη, διὰ τοῦτο οὖσα δυνατὴ καὶ αὐτὴ περὶ τὴν οἰκείαν κατάληψιν, οὔτε ἄδηλον οὔτε ἄτακτον οὖσαν, ἀεὶ καὶ ὡσαύτως ἔχειν, ὅπερ ἐστὶν ἴδιον ἐπιστήμης. Εὕρηταί γε μὲν τὸ τοιοῦτον ὑπέρσεμνον ὄντως μάθημα παρὰ τῶν τοῦ Σὴθ ἑνὸς τῶν υἱῶν Ἀδὰμ ἀπογόνων· ὡς ὅ, τε παλαιὸς ἐκ πατρῶν λόγος ἔχει, καὶ ἀληθῶς ἔχει. Καὶ μέν τοι καὶ Ἰώσηπος φιλαλήθης ἀνὴρ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἰσορικῶν ἀρχαιολογίᾳ συγγράφεται.

versatur, cujus finis est eorum motus cognoscere. Astronomia etiam continuæ qvantitatis semper motæ cognitio est. Astronomia qvoqve Sphærica vocatur à prima, eaqve digniore, Sphærica doctrina denominata, qvæ sphæram cœlestem omnia ambitu suo complectentem contemplatur; A stellis qvoqve in ea existentibus (*Græco nomine*) appellata, divina revera & pulcherrima est disciplina. De divinis qvippe cœlestibusqve rebus cogitando, circa contemplationem eorum, qvæ eodem semper se modo habent, ut libri I. magnæ constructionis cap. I. *Ptolemæus* asserit, sola etiam versatur; qva de causa in proprii objecti comprehensione, qvæ nec obscura nec confusa est, tantum pollet, ut sibi semper similis & immutabilis permaneat, qvod scientiæ proprium est. A *Sethi* qvidem Adami liberorum unius posteris hæc est omni veneratione major inventa disciplina; qvod qvidem veterum patrum monumenta veritati consona docent: idqve *Josephus* veritatis studiosus profecto & amans antiqvitatum Judaicarum lib. I. scripsit.

X. Μιμηταὶ γὰρ οὗτοι τοῦ ἑαυτῶν γεγονότες γεννήτορος, σοφίαν μὲν τὴν περὶ τὰ οὐράνια καὶ τὴν τούτων διακόσμησιν ἐπενόησαν, πρῶτοι γραμμάτων ἐφευρόντες τύπους καὶ τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς τροπὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ,

X. Enimverò cum hi sui parentis imitatores essent, de cœlestibus eorumqve ordine & ornatu philosophari cogitarunt: primiqve literarum typos, cœli signa, anni partium conversiones & septimanas invenerunt, fixisqve stellis ac Planetis nomina

καὶ τὰς ἑβδομάδας, καὶ τοῖς ἀπλανέσι τῶν ἀστέρων ἐπιθέντες ὀνόματα καὶ τοῖς πλανωμένοις. ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ διαφυγεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ εὑρημένα, μηδὲ πρὶν εἰς γνῶσιν ἐλθεῖν φθαρῆναι, προειρηκότος Ἀδὰμ ἀφανισμὸν ἔσεσθαι τῶν ὅλων, τὸν μὲν κατ' ἰσχὺν πυρός· τὸν δὲ ἕτερον κατὰ βίαν καὶ πλῆθος ὕδατος, στήλας ποιησάμενοι δύο· τὴν μὲν ἐκ πλίνθου· τὴν ἑτέραν ἐκ λίθου, ἀμφοτέραις τὰ εὑρημένα προσέγραψαν, ἵνα τῆς πλινθίνης ὑπὸ τῆς ἐπομβρίας ἀφανισθείσης, ἡ λιθίνη μείνασα ἅπαντα δοίη μαθεῖν τοῖς ἀνθρώποις τὰ ἐγγεγραμμένα· δηλοῦσα καὶ πλινθίνην ὑπ' αὐτῶν ἀνατεθῆναι· ἣν δὴ καὶ μένειν κατὰ τὴν Συρίδα γῆν ἄχρις ἐκείνου φησὶ, λέγω δὴ τὴν λιθίνην· τῆς δὲ γῆς ἐπομβρίᾳ κατακλυσθείσης, καὶ μόνου Νοὲ περισωθέντος, ἀρχηγοῦ τε καταστάντος δευτέρου κόσμου· καὶ δὴ τῶν ἀπ' ἐκείνου, διὰ τὴν ἣν ἐπενόησαν τόλμαν οἰκοδομούντων τὸν πύργον, συγχυθέντων τὴν γλῶτταν, ἅτε δὴ κακῶς καὶ ἀθέως ὁμοφωνούντων, μόνος Ἀρφαξὰδ τὴν οἰκείαν διατηρήσας, Χαλδαίων πρόγονος. οἱ δὲ φύσεως ἀγαθῆς γεγονότες, καὶ τὰ ἐπὶ λιθίνης στήλης εὑρόντες ἐγγεγραμμένα, τὴν τῶν οὐρανίων συνεγράψαντο ἐπιστήμην. τοσοῦτον θαυμασθέντες παρὰ πᾶσιν ἐπὶ σοφίᾳ, ὥστε καὶ τοὺς αὐτῶν φιλοσόφους περὶ ἀστρονομίαν

mina impoſuere. Ne verò illa inventa hominibus perirent, & anteqvam forent cognita evaneſcerent, cum univerſi deletionem ruinamqve duplicem, vi ignis alteram, alteram infinita aqvarum copia futuram prædixiſſet Adamus, columnis duabus exſtructis erectiſqve, una qvidem lateritia, lapidea altera, inventa ſua utriqve inſcripſerunt; ut, ſi lateritia ab ingentibus profuſiſqve imbribus corrumperetur, lapidea ſupereſſet, ex qva poſſent homines cuncta inſcripta addiſcere, atqve lateritiam ab ipſis qvoqve fuiſſe erectam & conſecratam: qvam etiam, lapideam dico, ad illa uſqve tempora in Syria ſtare ac permanere ait. At cum diluvio terra cooperta fuiſſet, ac ſolus Noë, ſecundi mundi Princeps factus, ſervatus fuiſſet, ejuſqve poſteri audacia, qvam animo præſumpſerant, turrim ædificaſſent, ipſorumqve lingvæ confuſæ perturbatæqve fuiſſent, qvod iniqve ſpretoqve Deo in ipſum conjuraſſent, propriam nativamqve *Arphaxadus* retinuit, & Chaldæorum nationis parens authorqve fuit. Hi verò indolem bonam ingeniumqve nacti, qvæ lapideæ columnæ inſcripta erant, inventis, cœleſtium ſcientiam conſcripſere. Qvorum tam eximia fuit ſapientia, ut eos omnes homines ſint admirati, adeo ut ipſorum Philoſophi in rebus Aſtronomicis ut plurimum occupati, ex-

τὸ πλέον ἔχοντας, καὶ γενεθλιαλογεῖν ἤδη προσποιουμένους, Χαλδαίους προσαγορεύεσθαι.

XI. Στράβων γεωγραφῶν φησι, τῷ κοινῷ τοῦ γένους ὀνόματι κατ' ἐξοχὴν ὀνομαζομένους οἰκοῦντας μὲν τῆς Βαβυλωνίας χώραν αὐτοῖς εἰς κατοικίαν ἀφωρισμένην πλησιάζουσαν τοῖς τε Ἄραψι, καὶ τῇ κατὰ Πέρσας λεγομένῃ θαλάσσῃ· Εἰς πλείω δὲ γένη διῃρημένους· καὶ τοὺς μὲν Ορχηνοὺς, τοὺς δὲ καλουμένους Βορσιππινοὺς καὶ ἄλλους ἄλλως, ὡσὰν καθ' αἱρέσεις ἄλλα καὶ ἄλλα περὶ τῶν αὐτῶν ἔχοντας δόγματα. ἐν οἷς ἄλλοι τε πλεῖστοι γεγόνασιν ἀξιόλογοι ἄνδρες, καὶ μάλιστα Ζωροάστρης καὶ μετ' ἐκεῖνον Ὀτάνης· ὅ, τε Κιδηνᾶς καὶ Ναβουριανὸς, καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ Σουδῖνος· ἀλλὰ καὶ Σέλευκος ἀπὸ Σελευκίας Χαλδαῖος καὶ οὗτός ἐστιν· ἐκ τούτων τὸ παλαιὸν ὁ μέγας γενόμενος Ἀβραὰμ, καὶ πρῶτος Θεὸν τῶν ὅλων δημιουργὸν ἐγνωκώς· τοῖς τε τῆς γῆς καὶ θαλάσσης παθήμασι, καὶ * τῆς περὶ τὸν Ἥλιον καὶ Σελήνην, καὶ πᾶσι τοῖς κατ' οὐρανὸν συμβαίνουσι λογισάμενος· καὶ τούτῳ δὴ προσδραμὼν ἑτοίμως καλοῦντι, καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀκολουθήσας κατάγοντι κἀκεῖ τοῖς λογιωτάτοις Αἰγυπτίων διαφόροις ἔθεσιν ἀρεσκομένοις, καὶ τὰ παρ' ἀλλήλοις ἐκφαυλίζουσι νόμιμα καὶ διὰ τοῦτο δυσμενῶς πρὸς ἀλλήλους ἔχουσι, συντυχὼν ἑκάστοις

* τοῖς

qve figuris natalitiis cœliqve thematibus prædicendi artem professi, Chaldæi sint etiam appellati.

XI. Strabo in libris suis Geographicis scribit, communi gentis nomine per excellentiam appellari incolas Babylonicæ Arabibus & mari Persico vicinæ regionis, qvæ ipsis in plures classes divisis ad habitandum fuit attributa & seposita; eorumqve alios Orchenos, alios Borsippenos, alios diversis nominibus vocatos fuisse; qvatenus variis sectis addicti de rebus iisdem diversimodè sentiebant. In qvibus plurimi alii celebres & laude digni floruerunt viri qvorum præcipuus *Zoroaster*, & qvi illum seqvutus est *Otanes* claruere; *Cidenas* deinceps & *Naburianus*, qvibus *Sudinus* accensetur; verum etiam *Seleucus* Seleucia oriundus est qvoqve Chaldæus. Ex ea gente magnus *Abraham* olim ortus Deum universi creatorem, ex variis, qvæ in terra & mari cernuntur affectionibus & proprietatibus, exqve omnibus, qvæ circa Solem & Lunam & cœlum accidunt, ratiocinando primus cognovit, ad qvem, cum vocaret ipsum, celeri cursu accessit, & in Ægyptum deducentem seqvutus est. Ubi cum Ægyptiorum, qvi consuetudinibus diversis studentes, invicemqve alii aliorum leges despectui habentes, mutuis inter se odiis & inimicitiis certabant, fuisset sapientissimis

αὐτῶν διαπτύει μὲν οὓς ἐποιοῦντο λόγους περὶ τῶν ἰδίων κενοὺς, καὶ μηδὲν ἔχοντας ἀληθὲς ἀποφαίνων· θαυμασθεὶς δὲ παρ' αὐτῶν ἐν ταῖς συνουσίαις ὡς συνετώτατος καὶ δεινὸς ἀνὴρ οὐ νοῆσαι μόνον ἀλλὰ καὶ πεῖσαι, λέγων περὶ ὧν ἂν ἐπιχειρήσειε διδάσκειν, τήν τε ἀριθμητικὴν αὐτοῖς χαρίζεται, καὶ περὶ ἀστρονομίας παραδίδωσιν.

XII. Οὗτοι δὲ γνωριμώτατοι διὰ σοφίαν ἐν πᾶσι γενόμενοι, καὶ τὸν Ἑρμῆν, ὃν δὴ καὶ τρισμέγιστον ὠνομάσθαι φησὶ, ἄνδρα τὸν ἐν αὐτοῖς ἄκρον ἐν μαθηματικῇ, πολλούς τε σὺν ἐκείνῳ καὶ ἄλλους Αἰγύπτου παῖδας, τοὺς κεκλημένους παρ' ἐκείνοις προφήτας ἔσχον· οὐκ ἀθαύμαστον παρὰ πᾶσιν ἐπὶ παιδείᾳ λαχόντας ὄνομα, οἱ τὸ πρῶτον Ἀβραὰμ τῷ προπάτορι καὶ Χαλδαίῳ τῷ ὄντι σοφῷ μαθητεύσαντες. πρὸ γὰρ τῆς αὐτοῦ παρουσίας εἰς Αἴγυπτον τούτων ἀμαθῶς εἶχον φησὶ, * ἐκ Χαλδαίων ταῦτ' ἐφοίτησαν εἰς Αἴγυπτον, ὅθεν ἦλθε καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας. Πυθαγόρας γὰρ ὁ Μνησάρχου ὁ Σάμιος· καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Ἡγεσιβούλου ὁ Κλαζομένιος· ἔτι τε Θάλης ὁ Μιλήσιος, καὶ Σόλων ὁ τῶν Ἀθήνησι νόμων ἐφευρετὴς, καὶ μὴν καὶ Πλάτων ὁ τοῦ Ἀρίστωνος, ἄχρι τῆς Αἰγύπτου φιλομαθίας χάριν παρελθόντες, καὶ παρ' αὐτῶν δι-

mis congreſſus; averſatusqve, qvos de propriis unusqvisqve ſuis opinionibus fecerunt, ſermones, nihil veri in ſe habere eos oſtendit. In colloqviis itaqve virum admirati, utpote prudentiſſimum, & intelligendi facultate non ſolum, ſed etiam perſuadendi vi, qvandocumqve verbo docere inciperet, pollentem, Arithmeticam & Aſtronomiam ab ipſo benigne tradente acceperunt.

XII. Hi verò apud omnes gentes cum ob ſapientiam celebritate nominis inclaruiſſent, *Hermetem*, qvem ter maximum appellari dicit, virum inter ipſos ſummum Mathematicum, multoſqve ſimul alios Ægypti indigenas, prophetas dictos apud ſe habuerunt. Neqve mirum famam eruditionis conſeqvutos eſſe, qvi Patriarchæ *Abrahæ* Chaldæi revera ſapientis diſcipuli primo fuerant, ab eoqve edocti. Anteqvam enim in Ægyptum fuiſſet ipſe profectus, Mathematicas diſciplinas, *Joſepho* teſte, neſciebat gens illa; qvæ ex Chaldæa in Ægyptum delatæ, ad Græcos poſtea pervenerunt. *Pythagoras* ſiqvidem Samius Mneſarchi F. *Pherecydes* Syrus, *Anaxagoras* Clazomenius Hegeſibuli F. *Thales* præterea Mileſius, *Solon* qvoqve, qvi Athenienſibus leges condidit & ſcripſit, qvinetiam *Plato* Ariſtonis F. addiſcendi cupiditate ducti ad Ægyptios abierunt, & ab ipſis in ſcientiis Mathematicis eruditi,

Dd 2

*καὶ ἐκ

δαχθέντες τὴν μαθηματικὴν τοῖς ἄλλοις παραδεδώκεσαν ἐπιστήμην. Καὶ δὴ πολλοὶ μὲν ἐν Ἕλλησι καὶ ἄλλοι γεγόνασι τὴν τοιαύτην εἰς ἄκρον ἐξησκήσαντες θεωρίαν, καὶ Χαλδαίους πολλῷ τῷ μέσῳ καὶ Αἰγυπτίους ὑπερβάλλοντες· καὶ μάλιστα πάντων ὁ πάντων μάλιστα φιλόπονός τε καὶ φιλαλήθης ἀνὴρ Ἵππαρχος, ὥς φησι Πτολεμαῖος. Καὶ μέντοι Πάππος τε καὶ Θέων οἱ Πτολεμαϊκοὶ * φάναι διάδοχοι.

XIII. Ὁ δὲ δὴ Κλαύδιος οὑτοσὶ Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαΐδος μὲν ἐκφὺς τῆς ἐν Θηβαΐδι καλουμένης Ἑρμείου, Αἰλίῳ δὲ ** Αντωνίῳ βασιλεῖ Ῥωμαίων σύγχρονος γεγονὼς κατὰ πάντων τὰ πρῶτα φέρεται, πάσης μὲν, ὡς αὐτὸς γράφων ἐν πρώτοις παραδηλοῖ, μαθηματικῆς ἐπιμεληθεὶς θεωρίας. ἐξαιρέτως δὲ καὶ τῆς περὶ τὰ θεῖα κατανοουμένης, καὶ τὰ οὐράνια. καὶ ταύτην ἐν τρισὶ καὶ δέκα τοῖς τῆς μαθηματικῆς καὶ μεγάλης συντάξεως κάλλιστά τε καὶ ὑψηλότατα παραδιδοὺς βίβλοις, καὶ μὴν μετὰ τοσῆσδε τῶν ὀνομάτων εὐγενείας καὶ χάριτος καὶ ῥυθμοῦ καὶ τόνου, ὡς ὑπερβάλλειν σχεδὸν τοὺς ὁρμωμένους ἐντεῦθεν καὶ γλώττης μόνης ἀττικιζούσης δοκεῖν φροντίζειν· ἣ δὴ καὶ μεγάλη καλεῖσθαι μόνη τῶν ἁπασῶν ἐκληρώσατο, διά τε τὴν σεμνότητα καὶ τ' ἀξίωμα τῶν ὑψηλῶν καὶ μεγάλων λόγων τῶν ἐν αὐτῇ, περὶ τὴν κατ' οὐρανὸν θεωρίαν ἔχουσαν τὸν σκοπόν.

ti, aliis poſtea eas tradiderunt. Multi præterea alii Græci in ejuſmodi theoretica ſcientia ſummè exercitati claruerunt, & longo intervallo poſt ſe relictos Chaldæos & Ægyptios ſuperarunt. Præcipuus verò omnium tum veritatis amantiſſimus *Hipparchus* à Ptolemæo laudatus. *Pappus* eqvidem & *Theon* Ptolemæi ſucceſſores clari fuere.

XIII. *Claudius* verò hic *Ptolemæus* in Thebaïdis urbe Ptolemaïde Hermii appellata natus, Ælio Antonino Romano Imperatori coævus, primas in omnibus partes obtinet: cum, ut ipſe in primis libris oſtendit, in omnibus Mathematicæ partibus addiſcendis, ea præcipuè qvæ res divinas cœleſteſqve contemplatur, ſedulus ac diligens fuerit. Qvam tredecim Mathematicæ & Magnæ conſtructionis libris accuratiſſimè, & demonſtrationibus maximè ſublimibus, tanta cum nominum aptitudine, ornatu, gratia, rythmo ac tono tradidit, ut etiam illos ſuperet, qvi hiſce ducti & impulſi ſolius Attici leporis curam habere, eumqve ſectari videntur. Qvæ etiam propter majeſtatem dignitatemqve ſublimium & grandium, qvi ea comprehenduntur, qviqve cœleſtium rerum contemplationem ſcopum habent, ſermonum *Magnæ* nomen inter omnes una ſortita eſt.

XIV.

* Bullialdus leg. φανοὶ

** Αντωνίνῳ

XIV. Περιέχει μὲν γὰρ ἐν μὲν τοῖς πρώτοις δυσὶ βιβλίοις τήν τε καθόλου τῆς γῆς ὅλης σχέσιν πρὸς ὅλον τὸν οὐρανόν. καὶ τὸν λόγον τὸν περὶ τῆς τοῦ λοξοῦ κύκλου θέσεως, καὶ * τὸν τόπον τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης. ἔτι τε τῆς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν καθέκαστον ὁρίζοντα παρὰ τὰς ἐγκλίσεις γινομένης ἐν ταῖς τάξεσι διαφορᾶς. ἐν δὲ τῷ τρίτῳ βιβλίῳ τὴν ἡλιακὴν κίνησιν· ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ καὶ πέμπτῳ τὴν σεληνιακήν. ἐν δὲ τῷ ἕκτῳ τὰ ταύταις ἐπισυμβαίνοντα· συνοδικάς τε φημὶ καὶ πανσεληνιακὰς συζυγίας, καὶ τοὺς ἄλλους οὓς πρὸς τὸν ἥλιον ἡ σελήνη ποιεῖται σχηματισμούς. ἔτι γε μὲν καὶ τὰς ἐκλειπτικὰς φαντασίας καὶ τὰ παθήματα· ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ καὶ ὀγδόῳ τὰ περὶ τῆς τῶν ἀπλανῶν καλουμένων σφαίρας. ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς πέντε βιβλίοις τὰ περὶ τῶν πέντε πλανητῶν προσαγορευομένων. ἕκαστα δὲ τούτων, ὥς φησιν ἐν τῷ τοῦ πρώτου δευτέρῳ, δείκνυσιν ὁ σοφὸς Πτολεμαῖος, ἀρχαῖς μὲν καὶ ὥσπερ θεμελίοις εἰς τὴν ἀνεύρεσιν χρώμενος τοῖς ἐναργέσι φαινομένοις, καὶ ταῖς ἀδιστάκτοις τῶν τε πρὸ ἐκείνου καὶ τῶν κατ' ἐκεῖνον τηρήσεων. Τὰς δὲ ἐφεξῆς τῶν καταλήψεων ἐφαρμόζων διὰ τῶν ἐν ταῖς γραμμικαῖς ἐφόδοις ἀποδείξεων.

XIV. Primis autem duobus libris, totius orbis terrarum ad universum cœlum habitudinem universalem; rationem porro positionis obliqvi circuli zodiaci, locorumqve & situum terræ nostræ habitabilis; differentiam præterea in ordinandis illis per singulos horizontes ex inclinationibus variis ortam explicat & ostendit. Tertio libro Solis motum, ut & qvarto & qvinto Lunarem expendit & determinat. Sexto qvæ utrisqve simul contingunt, Synodicas nempe syzygias & plenilunia; aliasqve Solis & Lunæ ad invicem habitudines & configurationes à se observatas. Eclipses præterea, easqve concomitantia accidentia & circumstantias declarat. Septimo & octavo qvæ ad sphæram fixarum pertinet stellarum exeqvitur. Postremis tandem qvinqve libris, qvinqve Planetarum appellatorum motus examinat & contemplatur. Unumqvodqve verò eorum, ut cap. 2. libri 1. ipse scribit doctus Ptolemæus, manifestis clarisqve phænomenis, certisqve & nulli dubio obnoxiis, qvæ ab anterioribus priscisqve Astronomis, qvæqve sua ætate factæ fuerant, observationibus, pro principiis ac veluti fundamentis adhibitis, ostendit. Qvæ verò ex illis colliguntur & comprehenduntur, linearibus demonstrationibus aptè accommodata explanat.

* τῶν τόπων

THEODORUS METOCHITA cum paullo antiqviore Georgio Metochita a) non confundendus, ſub Andronico Palæologo ſeniore ampliſſima magni Logothetæ dignitate functus eſt ab A. C. 1314. & filiam ſuam Irenem b) Joanni Palæologo panhyperſebaſto, Conſtantini Palæologi, qvi Andronici Imp. frater erat, filio nuptui collocavit: Poſtea cum Andronicus junior, ſenioris ex Michaële filio nepos avum imperio exſpoliaſſet A. 1327. Theodorus qvoqve dignitate imminutus & exul, mox liberatus iterum exilio, CPoli in monaſterio Choræ qvod ipſe inſtauravit vixit atqve extinctus eſt A. C. 1332. die decimo tertio Martii, poſt Andronicum ſeniorem cui fidelis & amicus fuerat, defunctum trigeſimo c). Nicephorus Gregoras qvi virtutem illius atqve eruditionem Patroni ac Doctoris ſui encomiis mactat in Hiſtoriarum opere, lib. VII. VIII. IX. X. & funebri illum oratione decoravit, hoc qvoqve ei poſuit epitaphium: d)

Ὃς πάρος ἐν σοφίῃ μέγα κῦδος ἔην γε θνητῶν
Βαιὸς ὧδὶ λάας τοῦγε κέκευθε νέκυν.
Δῆμος στεπτῶν μουσάων ὀλολύξατε πᾶσαι,
Ὤλετο κεῖνος ἀνὴρ, ὤλετο πανσοφίη.

Magno

a) Hic Georgius Metochites Jo. Vecci Archidiaconus, λατινόφρων & ideo cum eodem Becco atqve Joanne Meliteniota ejectus in exilium circa A. C. 1283. ab Andronico Palæologo. De eo Pachymeres & è recentioribus Allatius de Georgiis p. 346. qvem vide ſis etiam de conſenſu p. 769. ſeq. p. 773. & adverſus Creyghtonum p. 617. 625. & Michaëlem Nau in Eccleſiæ Romanæ Græcæqve vera effigie p. 82. qvi Theodorum Metochitam Georgii filium fuiſſe ſcribit. Confundit utrumqve Voſſius de Hiſt. Græcis II. 29. de Hiſt. Græc. Meurſium præf. ad Metochitam ſecutus. Ex Georgii Metochitæ ſcriptis pro Latinis adverſus Græcos partem Allatius vulgavit, ut *refutationem trium capitum Maximi Planudis*, in Græcia Orthodoxa T. 2. p. 922-958. *Refutationem Manuelis Cretenſis, Nepotis*, id. p. 959-1074. Ex Oratione *de unione Eccleſiarum*, fragmentum p. 429. contra Hottinger. Ex Oratione *de diſſidio Eccleſiarum* id. p. 458. 462. Ex *libro IV. de proceſſione Spiritus S.* Combefis. T. 2. auctarii novi Bibl. Patrum p. 1018-1026. (ubi de S. Maximi loco Epiſt. ad Marinum Cypri presb. diſputatur.) Ex *libro V.* Allatius libro de purgatorio p. 668-677. & contra Hottinger. p. 511. De illis qvinqve libris ſive Orationibus Allatius de Conſenſu p. 771. Citantur etiam plura à Nic. Comneno in Myſtagogicis prænotionibus ut *explicatio regularum S. Nicephori* CPol. Patriarchæ p. 20. *Oratio de ſacris myſteriis* p. 396. *Ectheſis Hiſtoriarum & Orationes contra Georgium Cyprium.* p. 410. Argumentum Trium Orationum contra Cyprium exponit Allatius de Conſenſu p. 772.

b) Joannes Cantacuzenus lib. 1. cap. 43. Nicephorus Gregoras lib. 7. cap. 11.

c) Nicephorus Gregoras lib. X. cap. 2. ubi etiam Monodia ejus in Metochitam inſerta legitur qvam cum Hieron. Wolfii verſione Meurſius Metochitæ ſuo præfixit.

d) Jo. Boivin ad Gregoram p. 773. & Bandurius Antiqvitat. CPol. lib. VII. p. 180.

Magno hominum decori cujus sapientia nuper
Certe erat, huncce levis jam lapis ecce tegit.
Musarum veneranda cohors, complangite cunctæ,
Ille vir interiit! Pansophia ipsa jacet!

Laudibus illis præter Gregoram & Jo. Cantacuzenum fidem facit etiam Thomas Magister in προσφωνητικῷ ad Metochitam, & in Epistola ad eum scripta, ubi vocat μουσῶν ἑλικῶνα, λόγων ἑστίαν, φιλοσοφίας τέμενος, ῥητορικῆς ὄφελος, καὶ συμπάσης ἄλλης λογικῆς ἐπιστήμης, εἰ δεῖ συντόμως εἰπεῖν, πρυτανεῖον. *Heliconem Musarum, Vestam politiorum literarum, Philosophiæ templum* (al. μένος *robur ac spiritum*) *Artis oratoriæ columem, & cæteræ liberalis doctrinæ universæ, ut verbo dicam, publicum prytaneum.* p. 204. Inter alia etiam exqvisitam Astronomiæ peritiam in illo celebrat, qvam disciplinam ex eo hausisse se profitetur Gregoras VIII, 7. & ex tenuibus qvæ à Bryennio edoctus fuerat principiis ad summum fastigium produxisse Metochitam scribit Jo. Cantacuzenus lib. 1. c. 11. p. 37. Illa vero Thomæ Magistri Epistola una cum προσφωνητικῷ Græce & Latine vulgata est à Laurentio Normanno V. C. inter alias ejus orationes & Epistolas Upsal. 1693. 4. p. 178. & 202. Hunc Metochitam falso tradi à Margunio in Ecclesiastico dogmate sensisse cum Latinis, observat Nicolaus Comnenus Papadopoli in prænotionibus Mystagogicis p. 9. & fusius, in testimonio Græciæ.

Quanquam in summa dignitate constitutus multos annos negotia publica curanda habuit, curavitque ex Andronici Imp. voto diligentissime, tamen multa & præclara scripsit, semper lucubrationes interponens diurnis Reip. curis: e) Ex his multa penitus interciderunt, paucissima viderunt lucem, pleraque adhuc latent inedita in Bibliothecis,

e) Gregoras lib. VII. cap. 11. Historiæ de Metochita: βιβλιοθήκη γὰρ ἦν ἔμψυχος οὗτος καὶ τῶν ζητουμένων πρόχειρος εὐπορία -- ἔξεστι δὲ καὶ πᾶσι τοῖς βουλομένοις τεκμηριοῦσθαι τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς λόγοις δύναμιν ἐξ ὧν συνετετάχει πολλῶν τε καὶ πολλῆς καὶ ποικίλης γεμόντων τῆς ὠφελείας βιβλίων &c. *Erat enim viva Bibliotheca, & eorum quæ scire velles, parata copia -- verum qua dicendi facultate præditus fuerit, cui libet æstimare promtum est ex plurimis libris quos multæ & variæ frugis plenos composuit. Jam quod in eo viro maxime mireris, cum tantæ molestiæ premerent, tantus negotiorum publicorum æstus incumberet, cum curæ alias aliæ animum ejus veluti inundarent, nihil unquam fuit quod eum à lectione & scriptione revocaret. Sed ea dexteritate in utrisque versabatur, ut à mane usque ad vesperam in pa-*

cis, ſive carmine ſive proſa: in quibus verſus duriores, f) & proſam aſperam g) auresqve radentem notavit paullo delicatius lectorum judicium.

Edita Theodori Metochitæ Scripta.

Παράφρασις *Paraphraſis in* Ariſtotelis *libros VIII. Phyſicorum, libros III. de anima, libros IV. de cœlo, libros II. de ortu & interitu,* cæteraqve qvæ parvorum naturalium nomine veniunt, *librum de memoria & reminiſcentia, de ſomno & vigilia, de inſomniis, de divinatione per ſomnum, de motu animalium, de brevitate & longitudine vitæ, de ſenectute & juventute, vita & morte: & Librorum IV. meteorologicon.* Hæc Paraphraſis Græce necdum lucem vidit, Latine autem verſam à *Gentiano Herveto* Aurelio, Simon Schardius primùm excudi curavit Baſileæ 1559. 4. apud Nicolaum Brylingium cum præfatione Philippi Bechii Medici. Deinde recuſa Latine eſt Ravennæ 1614. 4. Nam Pariſiis primùm vulgatam fuiſſe, neſcio unde accepit Labbeus * qvi nec annum nec formam dicere potuit, & à ſe primum in lucem editam Brylingius in fronte ſui libri diſerte profitetur.

Hiſtoriam Romanam à Julio Cæſare ad Conſtantinum Magnum, qvam ab Andrea Schotto acceperat ſub Theodori Metochitæ nomine, Græce addita verſione ſua & brevibus ad calcem libri notis vulgavit *Joannes Meurſius* Lugd. Bat. 1618. 4. Sed ab eodem Labbeo ** & Theop. Raynando † atqve Vincentio Richardo †† obſervatum fuit illam non eſſe Metochitæ, ſed librum tertium Annalium Michaëlis Glycæ à pag. 204. edit. regiæ usqve ad 245. ubi Galerii Maximiani infelix obitus deſcribitur.

Scripta

latio Remp. adminiſtraret, & uni huic rei ita ſedulo ita acri ſtudio vacaret, quaſi à litteris prorſus alienus eſſet. Sero inde digreſſus, adeo totus in litteris erat, ὥσπερ ἂν εἰ σχολαστικός τις ἦν, *quaſi ſcholaſticus eſſet, neque cum Rep. negotii quicquam haberet.*

f) Io. Boivin ad Gregoram p. 773. g) Gregoras lib. VII. c. 11. p. 168.

* Labbeus in conſpectu Platonis & Ariſtotelis interpretum, p. 15.

** Labbeus ad Glycæ annales Pariſ. 1660. fol. p. 364.

† Raynaudus de bonis & malis libris Lugd. 1653. 4. p. 156.

†† Richardus ad Matthæum Cantacuzen. in Canticum Canticorum. Rom. 1624. fol. p. 130.

Scripta Theodori Metochitæ inedita.

I. Περὶ νεωτερικῆς κακοηθείας. *De mala recentiorum consvetudine.* De hoc libro adscribam testimonium Græci hominis doctissimi Nicolai Comneni Papadopoli pag. 9. prænotionum Mystagog. *Inter plurima monumenta tum sapientiæ tum eruditionis, qveis vir hic plane doctus Græciam nostram jam pæne ad extremam paupertatem Scientiarum redactam auxit atque ditavit, potissime laudandus est aureus libellus* περὶ νεωτερικῆς Κακοηθείας, *quem nostra ætate Latinum fecit Arcudius. Ibi enim ita de sacris institutis recentiorum more corruptis facundissime qveritur, ut trecenta vulnera* h) *Ecclesiæ à corruptoribus illata demonstret.* Loca passim ex hoc libro idem Comnenus utraque lingva affert ut p. 403. & alibi, sed integrum vel Græce prodiisse vel versionem Petri Arcudii vidisse lucem, mihi hactenus incompertum.

II. *Historia sacræ libros duos*, & *Constantinopolitanæ unum* habuit Joannes Meursius & publici juris facturum se promisit in præf. ad suum Metochitam. Videntur autem hi tres fuisse ex illis λόγοις Theodori Metochitæ *decem & octo* de variis materiis, sed præcipue ad Historiam de vitis Sanctorum & ad Historiam Imperii CPol. & ipsius urbis CPol. pertinentibus, qvi servantur in Bibl. Cæsarea, ipso illius ævo (ut testatur Lambecius VII. pag. 154.) pereleganter exarata in membrana, & ex quibus loca affert Reinoldus Dehnius S. I. in notis ad Martyria Cosmæ & Damiani pag. XVIII. ex oratione de laudibus Nicææ urbis, & altera de Marina Martyre: & pag. XLVIII. ex oratione de Greg. Nazianzeni laudibus. Promittit eodem loco Lambecius se accuratius illos λόγους descripturum libro octavo, sed aliorum Codicum copia & multitudine prohibitus id præstare non potuit.

III. *Capita Philosophica & Historica Miscellanea CXX.* MSS. Græce in Bibl. Cæsarea teste Lambecio VII. pag. 149. seq. & inter Codices MStos Bibl. Augustæ Vindelicor. memorantur ab Hœschelio pag. 52. & B. D. Reisero nostro pag. 74. & inter Codices Bibl. Coislinianæ p. 222. seq. ab Eruditiss. Montfaucono: lectuque dignissima judicantur à Tho. Reinesio in Epistolis ad Nesteros pag. 19. qui Nesteri codice usus narrat illa continere *Philosophica è Physicis, Ethicis & Politicis desumta plurima, historica nonnulla. Num CXI. Historiarum cognitionem cuivis litterato maxime necessariam & rem in communi vita utilissimam esse docet. Criticen exercet cum*

h) postremum est de garrulitate.

de Xenophonte cap. XIX. De Platone & Aristotele cap. XII. II. V. X. XXI. XXV & alibi: de Plutarcho c. LXXI. de Philone cap. XV. de Josepho cap. XIV. de Dione Prusaensi cap. XVIII: de Synesio cap. XVII. disserit. Ad Oratoriam pertinent Θρῆνοι, *quos adpellat, super statu Imp. Romani infelice c. XXXVII. -- XL. super humanæ vitæ miseriis c. XXVII. & instabilitate fortunæ c. CXVII. de qua ipse optime dicere potuit, qui de summo honorum fastigio (erat enim magnus Logotheta, ab Imperatore secundus) in extremam egestatem decidit -- vir plane summus & major sæculo suo.* Ut ad opus integrum vel excerpta ex eo in lucem proferenda lectorum si possim aliquem excitem, adscribam titulos capitum integros, (quos Græce tantummodo Lambecius dedit,) cum Latina versione.

Πίναξ τῆς παρούσης βίβλου τοῦ σοφωτάτου καὶ Λογιωτάτου μεγάλου Λογοθέτου κυρίου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΜΕΤΟΧΙΤΟΥ.

Κεφάλαιον ά. Προοίμιον, ἐν ᾧ καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν νῦν λέγειν.

β'. Περὶ μνήμης, καὶ ὅτι ἀναγκαῖον.

γ'. Περὶ τῆς ἀσαφείας τῶν Ἀριστοτέλους συνταγμάτων.

δ'. Ὅτι πάντες ἥττηνται δοξοσοφίας.

έ. Περὶ Ἀριστοτέλους δοξοσοφίας καὶ περὶ τῶν Μαθηματικῶν.

ς'. Ὅτι πολὺ πάντες ἥδονται οἷς ἂν συνεθισθῶσιν.

ζ'. Περὶ τῆς εἰς τὸν Πυθαγόραν πάντων τῶν σοφῶν εὐλαβείας, καὶ περὶ τοῦ μαθηματικοῦ.

ή. Ὅτι πᾶσι σύνηθες τοῖς σοφοῖς εἰρωνεία καὶ τὸ χαριεντίζεσθαι, καὶ Πλάτωνι μάλιστα καὶ Σωκράτει.

Index præsentis libri à sapientissimo & eruditissimo compositi magno Logotheta Domino THEODORO METOCHITA.

CAp. 1. Proœmium, ubi etiam de eo, quod nunc non licet loqui quæ sentias. *confer c. 9.*

2. De memoria & quam necessaria illa sit.

3. De scriptorum Aristotelis obscuritate.

4. Quod omnes gloriæ studio ducuntur.

5. De Aristotelis gloriæ studio & de Mathematicis.

6. Quod omnes multum delectantur iis quibus adsveverunt. *Confer c. 32.*

7. De veneratione qua omnes sapientes Pythagoram prosecuti sunt, & de Mathematica ejus peritia.

8. Quod omnibus Sapientibus in more positum ironia & facetiis uti, Platoni maxime ac Socrati.

9. Quod

θ'. Ὅτι οὐκ ἔστιν, ὡς νοεῖ τις, λέγειν.

ι'. Ὅτι ἀνευλαβῶς ἅπαντες οἱ σοφοὶ πρὸς τοὺς πρὸ αὐτῶν ἐχρήσαντο, ἐν ᾧ καὶ περὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους.

ια'. Περὶ Ἀριστοτέλους, καὶ τῆς εἰς τὸ φυσικὸν καὶ λογικὸν εὐδοκιμήσεως τοῦ ἀνδρός.

ιβ'. Ἔτι περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ περὶ τοῦ φυσικοῦ καθ' αὐτὸν καὶ λογικοῦ.

ιγ'. Περὶ Πλάτωνος καὶ τοῦ μαθηματικοῦ τῆς σοφίας, καὶ μάλιστα περὶ τοῦ ἁρμονικοῦ.

ιδ'. Ὅτι οὐκ ἐξ ἀρχῆς τέλειον κατέστη τὸ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης.

ιε'. Περὶ Ἰωσήπου.

ιϛ'. Περὶ Φίλωνος.

ιζ'. Ὅτι πάντες, ὅσοι ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαιδεύθησαν, τραχύτερον τῷ λέγειν χρῶνται.

ιη'. Περὶ Συνεσίου.

ιθ'. Περὶ Δίωνος.

κ'. Περὶ Ξενοφῶντος.

κα'. Περὶ τῶν Ἀριστοτελικῶν βιβλίων τῶν μετὰ τὰ φυσικά, καὶ περὶ τοῦ βιβλίου Ἑρμογένους τοῦ περὶ μεθόδου δεινότητος.

κβ'. Περὶ τοῦ ἐν τῇ μαθηματικῇ ἐπιστήμῃ ἀστασιάστου.

κγ'. Περὶ τοῦ ἐν τῇ φυσικῇ θεωρίᾳ ἀβεβαίου.

κδ'. Ὅτι διὰ τὸν πρὸς ῥητορικὴν πόλεμον ἀεὶ διαλόγοις ὁ Πλάτων χρῆται.

κε'. Ὅτι διὰ τὴν πρὸς Πλάτωνα μά-

9. Quod loqui quæ ſentias non licet.

10. Quod omnes ſapientes ſine verecundia auctoritatem priorum neglexerint, ubi & de Platone atque Ariſtotele.

11. De Ariſtotele, & laude Viri in naturali atque rationali diſciplina.

12. Adhuc de Ariſtotele ejusque Phyſica ac Logica.

13. De Platone & Mathematica Philoſophiæ parte & maxime de Harmonica.

14. Quod non ab initio ſtatim perfecta fuit Mathematica Scientia.

15. De Joſepho.

16. De Philone.

17. Quod omnes qui in Ægypto inſtituti fuere, aſperiore dicendi genere uſi ſunt.

18. De Syneſio.

19. De Dione.

20. De Xenophonte.

21. De libris Metaphyſicorum Ariſtotelis, & Hermogenis libro de vi dicendi comparanda.

22. De certo & ſtabili in ſcientia Mathematica.

23. De incerto in Phyſica ſpeculatione.

24. Quod Plato dialogis ſemper utitur propter bellum quod Rhetoricæ indixit.

25. Quod Ariſtoteles ſingulare ſtudium

χὴν σπουδάζειν ἠξίωσεν Ἀριστοτέλης περὶ τὴν Ῥητορικήν.	dium impendit Rhetoricæ, ut Platoni adverſaretur.
κϛʹ. Ὅτι τῷ ἁπλῷ καὶ ἀτημελήτῳ τῆς φωνῆς φιλοσοφία οἰκείως ἔχει.	26. Quod Philoſophiæ congruens vel maxime eſt dictio ſimplex & incurioſa.
κζʹ. Θρῆνοι ἐπὶ τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ.	27. Deplorationes vitæ humanæ.
κηʹ. Περὶ τοῦ ῥητοῦ τοῦ λέγοντος, οὐκ ἔστιν εὑρεῖν βίον ἄλυπον ἐν οὐδενὶ, καὶ περὶ τῶν κατὰ βίον μεταβολῶν, καὶ περὶ τῶν καθ' αὐτὸν τὸν συγγράφοντα.	28. De dicto quod ait : *vitam luctus expertem nusquam reperias.* Et de vitæ mutationibus , & illis quæ ſcriptori ipſi acciderunt.
κθʹ. Περὶ τοῦ εὐμεταβλήτου πάντων τῶν κατ' ἀνθρώπους.	29. Quod omnia humana facile alterationi obnoxia ſint.
λʹ. Περὶ τῆς κατ' ἀνθρώπους ἀμαθίας τῶν βελτίστων.	30. De ignoratione rerum optimarum quæ eſt in hominibus.
λαʹ. Ὅτι οὐκ ἔστι τοῖς ἐν τῷ σώματι τελεία κατάληψις περὶ τῶν ὄντων, καὶ ὑπόδειγμα πρὸς τοῦτο ἀπὸ τῶν τῇ μέθῃ μὴ τελείως καταβαπτισθέντων.	31. Quod animæ, dum in corporibus verſantur, non perfecte poſſunt res percipere , idque declaratum à ſimilitudine hominum ebrietate non funditus demerſorum.
λβʹ. Ὅτι ἡδὺ κατ' ἀνθρώπους ᾧ τις ἂν χρόνιος συνεθισθείη.	32. Quod ſvave ſit hominibus cuicunque aliquis per aliquod tempus adſvevit.
λγʹ. Ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀηδῶς σύνεισι τῷ κατ' ἔθος μακρὸν ὄντως βίῳ.	33. Quod multos homines tædium vitæ generis cujuscunque poſt longum uſum capit.
λδʹ. Ὅτι τινὲς τῶν φαύλων καὶ ἀνοήτων οὐδὲν ἧττον ἢ κατὰ τοὺς πεπαιδευμένους ἥδιστα βιοῦσι, μεγάλα περὶ ἑαυτῶν οἰόμενοι.	34. Quod nonnnlli ineptorum & ſtultorum non minus quam ſapientes vivunt ſvaviter , magna ſibi de ſeipſis imaginantes.
λεʹ. Ὅτι πολλοὶ διὰ φιλαυτίαν ἐπὶ μικροῖς οἷς ἔχουσιν, ἀπειροκάλως ἐπιδείκνυνται.	35. Quod multi ex falſo ſui amore , in parvis quæ habent inepte ſe jactant.
λϛʹ. Ὅτι καὶ ἐν μικροῖς τινες ἀγαθοῖς εὐγνώμονές εἰσι, καὶ περὶ τοῦ βασιλέως ἐνταῦθα.	36. Quod in parvis etiam bonis quidam recte ſe gerunt ; Et de præſenti Imperatore.

37.

λζ'. Θρῆνοι ἐπὶ τῇ τῶν Ῥωμαϊκῶν πραγμάτων ἐλαττώσει καὶ μεταβολῇ τῆς μεγάλης ἐκείνης εὐδαιμονίας.

37. Lessus super rerum Romanarum imminutione & mutatione magnæ illius felicitatis.

λη'. Θρῆνοι τῶν κατὰ τὴν ἕω τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς κακῶς πραξάντων.

38. Comploratio de rebus in Orientali Romanorum imperio infeliciter gestis.

λθ'. Θρῆνοι ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ὅτι οὐκ ἔνι παραβάλλειν τὰ ἐκεῖ πάντα τοῖς ἀλλαχοῦ Ῥωμαϊκοῖς.

39. Lessus alius ejusdem argumenti, & quod omnia illa (Orientalis Imperii) non possint pristinis Romanis conferri aut æquiparavi.

μ'. Θρῆνοι ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν καὶ ὅτι καὶ τὰ τῶν μοναχῶν ἐκεῖσε βέλτιον εἶχεν ἢ ἀλλοθίπῃ.

40. Lessus alius ejusdem argumenti, & quod Monachorum quoque res ibi melius se habuere quam aliis in locis.

μα'. Ὅτι ἔθος ἀνθρώποις τὰ παρελθόντα τοῦ βίου ποθεῖν, κἀκείνων ἥδιστα μεμνῆσθαι.

41. In more esse mortalibus præterita vitæ desiderare, illorumque libentissime meminisse.

μβ'. Ὅτι σφόδρα ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἐποπτεία τῆς κτίσεως.

42. Quod valde jucunda est hominibus rerum creatarum consideratio.

μγ'. Ὅτι ἥδιστον ἡ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κατ' οὐρανὸν ἐποπτεία.

43. Quod jucundissima contemplatio sit cœli rerumque cœlestium.

μδ'. Ὅτι ἥδιστον θέαμα ἡ θάλασσα.

44. Quod jucundissimum sit spectaculum mare.

με'. Ὅτι εἰκάζειν ἂν εἴη τοὺς ἐν τῷ ἱλαρῷ συνόντας σεμνότητι τοῦ τῆς θαλάττης ἐν γαλήνῃ θεάματι.

45. Quod honesta hilarite vitæ utentes conferre licet spectaculo tranquilli maris.

μς'. Ὅτι πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων ποθεινὸν τὸ ἄπραγμον τοῦ βίου.

46. Multis hominibus desiderabilem videri vitam non negotiosam ac desidem.

μζ'. Ὅτι πλείοσι περισπούδαστον ἡ περὶ τὸ πράττειν ἀσχολία.

47. Quod plures procul desidia dant operam negotiis.

μη'. Ὅτι πλεῖστα δυσχερῆ καὶ ἀνιαρὰ τοῖς μετὰ τοῦ πολλὰ πράττειν βιοῦσι, κἂν εἰ δοκῶσιν εὖ πράττειν.

48. Quod plurima molesta obveniunt & gravissima iis qui vitam multis negotiis implicatam ducunt, etiamsi bene rem gerere videantur.

μθ'. Ὅτι ἔνιοι διὰ μικρογνωμοσύνην τινὰ καὶ οὐ λογισμῶν κρίσιν ἀποτρέπονται τὰ πράγματα, καὶ τοῦτο πάντως οὐδ' ἐπαίνου τινὸς ἄξιον.

49. Quod aliqui ex animi abjecti vitio, non judicio mentis negotia refugiunt, idque omnino neutiquam dignum laude esse.

ν'. Ὅτι ἔστιν ὁμοίως ἥδεσθαι καὶ δοκεῖν εὐπραγεῖν καὶ ἐν μεγίσταις ὑποθέσεσι καὶ ἐν ἥττοσι, καὶ διαφόροις πολιτεύμασι εὐπράττοντας.

50. Quod similiter homines possunt læti esse ac felices sibi videri in maximis rebus & parvis, variisque vitæ civilis generibus, si bene ac feliciter rem gerant.

να'. Ὅτι μέγας ἐπιτειχισμὸς τῇ ψυχῇ πρὸς τὴν οἰκείαν νοερὰν ἐνέργειαν τὸ σῶμα καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

51. Magnum esse munimentum animæ ad intellectuales operationes corpus & quæ ad illud pertinent.

νβ'. Περὶ τῆς ἐν ἀνθρώποις πᾶσι φιλαυτίας, καὶ ὅπως ἐπείγονται πάντως τε πλέον δοκεῖν ἢ εἰσιν.

52. De falso amore sui qui est in omnibus hominibus, & quomodo omnes adduci se patiuntur ut majoris sibi videantur esse quam vere sint.

νγ'. Ὅτι ἀπορεῖν ἐστιν ὅπως οἱ μὲν τῶν ἀνθρώπων εὖ ξυνέλαχον ἐξ ἀρχῆς τῷ βίῳ εἰς τέλος, οἱ δὲ τοὐναντίον.

53. Quod non satis constat quare aliqui homines vitam commodam sortiti sunt ab initio ad finem usque, alii contraria omnia.

νδ'. Ὅτι πολὺ τὸ ἐναντιολογεῖν ἀνθρώποις οὐ μόνον πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑαυτούς.

54. Quod in multis adversantur homines non modo aliis hominibus sed etiam sibimet ipsis.

νε'. Ὅτι οὐκ ἔστι παρ' ἀνθρώποις ἀπλανὴς σχεδὸν κρίσις οὐδ' ἀπαθής.

55. Quod nullum propemodum est in homine certum ac sine affectibus judicium.

νϛ'. Ὅτι ἔστιν ἀεὶ ὅπως ποτέ τις πράττοι παρασκευῇ γνώμης εὐλόγως ἀντανιστᾶν ἑαυτὸν ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις.

56. Quod semper est aliquid, etiamsi maxima quis fortunæ felicitate utatur, si modo mentis judicium sanum adhibuerit, quod æquabilitatem animi in eo possit conservare.

νζ'. Ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων πλάττονται φιλόσοφον πρόσχημα καὶ παραφρόνησιν * τῶν τυχηρῶν καὶ

57. Quod nonnulli simulant speciem Philosophi & contemtum bonorum fortunæ, rebusque secun-

dis

* ita lege pro περιφρόνησιν.

τῶν κατὰ τὸν βίον εὐπραγούντων, ἀτευκτοῦντες αὐτοί τινος εὐετηρίας καὶ βασκαίνοντες.

dis in vita affluentium, cum ipſi illis invident atque aliqua felicitatis parte exciderunt.

νη΄. Πότερον ἄμεινον ἀνθρώπῳ τὸ γενέσθαι ἢ τὸ μὴ γενέσθαι, καὶ ὅτι ἄμεινον τὸ γενέσθαι.

58. Meliusne ſit homini eſſe quàm non eſſe? & quod præſtet eſſe.

νθ΄. Ὅτι πολὺ παρ᾽ ἀνθρώποις τὸ περιαυτολογεῖν.

59. Quod frequens ſit apud homines ut libenter de ſe & rebus ſuis loquantur.

ξ΄. Ὅτι ἄπορον, εἰ ἔστι τις ἀνθρώποις καθάπαξ γαλήνη κατὰ τοὺς λογισμούς.

60. Dubium eſſe an unquam ſerenitas mentis plena hominibus obtingat.

ξα΄. Ὅτι οὐκ ἔξω λόγου παντάπασι δόξειεν ἂν, εἶναι τὰ τῶν Ἐφεκτικῶν ἐναντιουμένων πρὸς πᾶσαν κατάληψιν, καὶ ὅτι καὶ Πλάτων καὶ Σωκράτης ἀρχὰς εἰς τοῦτ᾽ ἔδωκαν.

61. Quod non usquequaque videatur à ratione alienum admittendas Scepticorum objectiones quas omni perceptioni opponunt, & quod Plato ac Socrates principia ad hoc ſuppeditaverunt.

ξβ΄. Περὶ τῶν ἐμπιπτόντων πράγμασι, τῶν μὲν διὰ φιλόπραγμον ἦθος φαῦλον, τῶν δὲ διὰ ἀμαθίαν καὶ ἀπρονόητον τὴν τύχην.

62. De iis quæ negotiis ſe objiciunt ſive propter vitioſum morem hominum alienis ſe admiſcentium, ſive ob illorum inſcitiam, ſive inopinatam fortunam.

ξγ΄. Περὶ τῶν ἐλπίδων, καὶ ὅτι τρόπον μέν τινα βιωφελέστατον ἀνθρώποις τὸ κατ᾽ αὐτὰς χρῆμα, τρόπον δέ τιν᾽ αὖθις καθάπαξ νεμεσητὸν καὶ κατεγνωσμένον.

63. De ſpe, & quod jam ſit res hominibus utiliſſima, jam iterum noxia & rejicienda.

ξδ΄. Ὅτι ἥδιστον ἀνθρώποις ἐν τοῖς οἰκείοις καὶ συνήθει διαγωγῇ ὁτιοῦν πράττειν εὖ καὶ τιμᾶσθαι.

64. Quod jucundiſſimum ſit homini in ſuis negotiis & conſveto vitæ genere, qvalecunque etiam illud ſit, bene & cum honore rem gerere.

ξε΄. Ὅτι πολλάκις ἔνιοι συμπίπτουσι τοῖς ἑαυτῶν δόγμασι καὶ κρίσεσι, καὶ ὄλλυνται δίκης σφέτερα.

65. Sæpenumero aliquos adverſari ſuis ipſorum opinionibus ac judiciis, & propria jura intervertere.

ξς΄. Ὅτι τινές εἰσι ταχεῖς πιστεύειν

66. Quod aliqui facile credant providen-

τῇ προνοίᾳ διὰ τὰ φαινόμενα κατὰ λόγον ἀπαντᾶν τοῖς χρηστοῖς τε καὶ πονηροῖς ἐκ τοῦ προχείρου, καὶ αὖθις ἀπιστεῖν τῇ προνοίᾳ διὰ τἀναντία τούτοις.

ξζ'. Ὅτι θαυμασίως πολλάκις εἴωθε ταῖς μεγίσταις πράξεσι καὶ εὐτυχίαις τάχιστα ἀκολουθεῖν δυσπραγήματα χαλεπὰ καὶ μηδὲν ἧττον ἀνυπονόητα.

ξη'. Ὅτι οὐκ ἔστιν ὅλως ἐν ἀνθρώποις ὁμοφροσύνη.

ξθ'. Ὅτι πολὺ νοσοῦσι ταῖς προσπαθείαις ἄνθρωποι, καὶ οὐκ ὀρθῶς ὁρῶσιν.

ο'. Ὅτι χρήσιμα τὰ ἐκ τοῦ μαθηματικοῦ καὶ γεωμετρικοῦ τῆς φιλοσοφίας εἴδους διά τε τὰ ἄλλα πλεῖστα τῷ βίῳ καὶ διὰ τὰ τῶν μηχανικῶν ἔργα.

οα'. περὶ Πλουτάρχου.

οβ'. θεωρία εἰς τὸ ἔπος, τὸ, λάθε βιώσας.

ογ'. εἰ προσίσταται τῷ χριστιανικῶς ζῆν τὸ μετὰ πολλῶν ζῆν καὶ ἐν πολλοῖς πράγμασι ζῆν.

οδ'. Ὅτι τὸ μὴ μετὰ πολλῶν βιοῦν πραγμάτων εὐκολίαν φέρει εἰς τὴν τήρησιν τῶν τῆς χριστιανικῆς εὐσεβείας νομίμων.

οε'. Ὅτι καὶ τοῖς ἐγκοινοπολιτευομένοις ἔξεστι καλῶς βιοῦν τῇ ἀρετῇ καὶ τοῖς τῆς θεοσεβείας νομίμοις.

videntiam cum vident in præſenti bonis & malis ita fieri ut merentur: Alii viciſſim non credant ob hisce contraria.

67. Quod ſæpius ſolent poſt maximas res geſtas & fortunam pulcherrimam mira mutatione celeriter ſequi infortunia graviſſima & non minus inſperata.

68. Quod omnino non eſt inter homines animorum & opinionum concordia.

69. Quod plurimum laborant homines affectibus, nec ſatis recte vident.

70. Quod ex Mathematica & Geometrica parte Philoſophiæ utilitates plurimæ redundent in vitam humanam, tam aliæ tam quæ in operibus mechanicis conſpiciuntur.

71. De Plutarcho.

72. Diſputatio de dicto: *qui bene latuit bene vixit:*

73. Num Chriſtianæ vitæ repugnet vivere inter multos & multis implicatum negotiis.

74. Quod non multis impeditum vivere negotiis, faciliorem reddat Chriſtianæ pietatis præceptorum obſervationem.

75. Quod etiam Remp. gerentibus & negotia vitæ curantibus integrum eſt probam vitam ducere Virtutemque ac Pietatis colere præcepta.

οϛ'. εἰ γαμητέον ἐστὶν, ἢ μὴ, τοῖς ἐπιμέλειαν ἔχουσι καὶ φροντίδα τῆς κατ' ἀρετὴν ζωῆς.

76. Num conjugium ineundum ſit, nec ne, iis quibus curæ cordique eſt ſecundum virtutis præſcriptum vivere.

οζ'. Ὅτι παντὶ τρόπῳ τῷ πολιτικῷ ἀντιποιητέον τῆς εἰρήνης.

77. Quod omni modo pax ſectanda ſit viro Remp gerenti.

οη'. Ὅτι καὶ πρὸς τὸ πολεμεῖν παρασκευαστέον τῷ πολιτικῷ.

78. Quod idem etiam ad bellum inſtructus eſſe debeat.

οθ'. Ὅτι μὴ διὰ τὰς ἀτυχίας καὶ τὸ κακῶς πολλάκις πράττειν ἀποτρεπτέον τοῦ πράττειν.

79. Propter ſiniſtræ caſus fortunæ, & quia ſæpius infeliciter res geſta eſt, à re gerenda deterreri nos non oportere.

π'. Ὅτι τῶν φιλοσόφων οἱ πλεῖους ἢ πάντες σχεδὸν περὶ τὸ λέγειν διετέλεσαν μόνον, μὴ χρήσιμοι γενόμενοι ταῖς περὶ τὸ πολιτικὸν θεωρίαις.

80. Quod plerique Philoſophorum & tantum non omnes in præceptis modo tradendis hæſerunt, nec ſui uſum præbuere in gerenda Rep.

πα'. Ὅτι πάντες σχεδὸν τῶν ἐν Ἕλλησι φιλοσοφησάντων τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ τὰ κοινὰ πράττειν ἀπέστησαν.

81. Quod omnes ferme Græcorum Philoſophi à gerenda Republica & civilibus negotiis abſtinuerunt.

πβ'. Ὅτι ἐπιμελητέον Βασιλεῖ μάλιστα περὶ τὸ πορίζεσθαι χρηματισμοὺς τῇ ἀρχῇ.

82. Principi maxime eſſe curandum, ut illi ſuppetant ſumtus ad Imperium gerendum neceſſarii.

πγ'. Ὅτι μὴ καθάπαξ ἑαυτὸν δοτέον τῇ περὶ τὸ χρηματίζεσθαι ἐπιμελείᾳ τὸν Βασιλέα καὶ πάντα τρόπον σπουδαστέον εἰς τοῦτο.

83. Non tamen uni huic curæ dare ſe debere Principem ut pecunias corroget, neque omni modo in hoc ſolum elaborandum.

πδ'. Ὅτι ἐπιμελητέον ἀνεμεσήτως περιουσίας καὶ πλούτου τῷ πολιτικῷ.

84. Quod viro Remp. gerenti cura impendenda ſit comparandis citra reprehenſionem opibus atque divitiis.

πε'. Ὅτι οὐ καθάπαξ παντὶ τρόπῳ προσέχειν ἄξιον τὸν νοῦν τῷ πλουτεῖν.

85. Indignum eſſe à Viro Remp-gerente animum ad hoc applicari penitus & unicè, ut diteſcat.

πϛ'. Ὅτι πάντες ἄνθρωποι σχεδὸν φιλοπλουτίας ἥττηνται.

86. Quod omnes propemodum homines divitiarum amore ducantur.

102.

ρβʹ. Ὅτι τὸ ἐξ ἀρχῆς ἅπαντα σχεδὸν τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔθνη οὐ κοινοπολιτείαις, ἀλλ᾽ ὑπὸ δεσποτῶν ἤγοντο.

102. Quod ab initio usque omnes ferme Gentes in Aſia non habuerint Reſpublicas, ſed Dominis paruerint.

ργʹ. Ὅτι τὸ ἐξ ἀρχῆς Κυρήνη Ἑλληνὶς ἐν Λιβύῃ.

103. Quod urbs Græca Cyrene in Libya ab initio (Regem habuerit.)

ρδʹ. Περὶ Καρχηδόνος καὶ τῆς κατ᾽ αὐτὴν πολιτείας.

104. De Carthagine & Rep. Carthaginienſi.

ρεʹ. Περὶ Καρχηδόνος ἔτι, καὶ ὅπως διὰ τὰ μέγιστα εὐπραγῆσαι καθάπαξ ἐντεῦθεν ἡ πόλις αὕτη ὤλετο.

105. De Carthagine iterum, & quomodo per maximas res ſecundas urbs illa ſimul ſemelque periit.

ρϛʹ. Περὶ τῆς Ῥώμης, καὶ ὅπως ἐκ μικρῶν ἀρχῶν τοσοῦτο κράτος καὶ μέγεθος ἀρχῆς κατ᾽ αὐτὴν συνέστη.

106. De Roma, & ut ex parvis initiis in tantam potentiam & Imperii magnitudinem evaſerit.

ρζʹ. Περὶ Νουμᾶ Πομπηλίου δευτέρου βασιλέως τῆς Ῥώμης, καὶ ὅπως τηνικαῦτα κατὰ καιρὸν βασιλεύειν ᾑρέθη.

107. De Numa Pompilio, ſecundo Rege Romæ, & quod ex temporis illius uſu electus tunc Rex fuerit.

ρηʹ. Ὅπως Ῥωμαῖοι ἐκ μικρῶν τὴν ἀρχὴν πραγμάτων μετὰ τὰ πρὸς Πύρρον καὶ Καρχηδονίους ἑξῆς πολέμια εἰς μέγα προῆλθον ἀρχῆς κράτος καὶ φρόνημα σχεδὸν παγκόσμιον.

108. Quomodo Romani ex parvis initio rebus deinde poſt bella cum Pyrrho & Carthaginienſibus geſta maximum conſecuti ſint Imperium potentiamque maximam, ut totius fere orbis terrarum principatum jam conciperent animo.

ρθʹ. Ὅτι ἡ Ῥωμαϊκὴ μεγίστη μοναρχία ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ἔοικεν ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας γενέσθαι εἰς εὐδρομίαν τοῦ σωτηριώδους χριστιανικοῦ δόγματος.

109. Quod maxima Romana Monarchia in Orbe videatur conſtituta Divinæ Providentiæ conſilio, ut ſalutare Chriſtianum dogma tanto faciliores progreſſus haberet.

ρι. Περὶ Σκυθῶν.

110. De Scythis.

ριαʹ Ὅτι χρήσιμον τοῖς περὶ λόγους σπουδάζουσιν ἡ περὶ τὸ ἱστορικὸν ἐπιμέλεια.

111. Quod eloquentiæ ſtudioſis utile ſit Hiſtoriarum ſtudium.

ριβʹ. Περὶ τοῦ ἀνιδρύτου καὶ μὴ διαρκοῦς εἰς τέλος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἐξ ὑποδειγμάτων.

112. De rebus humanis neutiquam firmis neque in perpetuum conſtantibus, documentum ab exemplo.

ριγ'. Περὶ Ἑλλήνων, καὶ ὅτι οὐκ ὄγκῳ πράξεων ἢ τύχης περιφανεῖς ἦσαν τὸ ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἀστειότητι φύσεως καὶ ἤθους καὶ γνώμης εὐγενείᾳ.

113. De Græcis, & quod initio non magnitudine rerum geſtarum aut fortunæ celebres exſtiterunt, ſed elegantia ingenii morumque & animorum nobilitate.

ριδ'. Ὅπως κατὰ καιρὸν Ἐπαμεινώνδας καὶ Πελοπίδας ἀρίστω ἄνδρε καὶ στρατηγὼ, κατὰ ταυτὸν γεγόνασιν τῇ πατρίδι.

114. Quod oportune eodem tempore Patriæ ſuæ exorti fuerint duces virique duo fortiſſimi Epaminondas & Pelopidas.

ριε'. Ἔλεγχος εἰς τὸ ἀνίδρυτον καὶ εὐμετάβλητον τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ ἔτι, εἰ δή τι ἄλλο, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀλκιβιάδου βίοτον τοῦτο παρίστησιν, ὡσαύτως καὶ τὰ κατὰ τὸν Πολιορκητὴν ἐπικληθέντα Δημήτριον, ἔτι δὲ καὶ τὸν Εὐμενῆ.

115. Documentum inconſtantiæ & viciſſitudinis rerum humanarum, ſi quod aliud, ſuppeditari in vita Alcibiadis, ſimiliter in vita Demetrii cognomento Poliorcetæ & Eumenis.

ρις'. Εἰς τὸ ἄστατον τῆς τύχης, ἐξ ὑποδείγματος.

116. In fortunæ inſtabilitatem, ab exemplo.

ριζ'. Θεωρία ἐξ ὑποδειγμάτων, ὅπως τινὲς ἀπὸ μεγάλων πράξεων καὶ μεγάλης τύχης ἀλλάττουσιν εἰς ἀπραξίαν ἢ τὸ πράττειν ταπεινῶς.

117. Conſideratio ab exemplis repetita, quomodo aliqui à magnis rebus geſtis magnaque fortuna pervenerunt ad vitam plane deſidem vel humilia negotia.

ριη'. Ὅτι τῶν ἐπιμελῶς κτηθέντων ἀποβολὴ οὐ καταλαίπωρος οὐδ' ἐρρᾳστωνευμένη.

118. Quod bonorum quæ cum cura comparavimus jactura nec miſera nec ignaviæ ſemper tribuenda ſit.

ριθ'. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώποις ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος τοῦ βίου ἀκραιφνὴς ἀνιαροῦ τινος εὐδαιμονία, καὶ ὅτι δεῖ τὰς τῶν μεγάλων εὐτυχιῶν ὑποβλέπεσθαι μεταβολάς.

119. Quod non contingit hominibus ab exordio ad finem usque Vitæ ſincera ſine omni luctu felicitas, & quod magnarum rerum ſecundarum viciſſitudines ac mutationes oportet ſuſpicari.

ρκ'. Ὅπως πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀνεπιστήμονές * εἰσιν ὡς ἀληθῶς τῆς τοῦ βίου χρήσεως, ἐξ ὑποδειγμάτων.

120. Quod multi hominum veri vitæ uſus ignari & imperiti ſint, exemplorum documentis demonſtratum.

IV.

* ita leg. pro ἐνεπιστήμονες.

IV. Ineditæ etiam dicuntur exſtare Theodori Metochitæ γνωμικὰς σημειώσεις ac V. Mathematica & VI. Commentarii in *Ptolemæi* magnam Syntaxim, qvæ aſſervari in Hiſpania commemorantur: VII. Paraphraſis in *Ariſtotelis* libros de partibus animalium, MS. in Italiæ Bibliothecis, ut ex Geſnero notavit Meurſius.

Theodorus *Mileſius*, Stoicus. Laërt. II. 104.

Theodorus *Modenus* cujus Epiſtolas qvasdam Græcè MStas in Bibl. Cæſarea memorat Neſſelius parte IV. p. 118.

Theodorus *Monachus* ſubinde allegatur in Catena Græcorum Patrum ad Matthæum T. 1. p. 35. 63. 215.

Theodorus *Monachus* ad qvem ſcribunt S. Nilus & Iſidorus Peluſiota. Alius S. Antonii diſcipulus Athanaſio memoratus. Alius S. Pachomii ſucceſſor de cujus ſcriptis dixi Volumine VIII. p. 412. Alius ad qvem S. Maximus T. 2. p. 151. infra, in Rhaythuenſi.

Theodorus *Monachus* alius de qvo ſupra in Edeſſeno. Cæterum ſcholion ſive hypomneſticon de Epiſtola præſagiente tempus obitus S. Maximi & Anaſtaſii, qvod auctores habet Theodorum & Theodoſium monachos orientales B. Maximi familiares, non à Combefiſio in Actis S. Maximi p. LXXX. editum fuit Græce & Latine ut tradit ad A. 668. præſtantiſſ. Caveus, ſed Latine tantummodo, perinde ut à Sirmondo inter Anaſtaſii Collectanea p. 251. Pariſ. 1620. 8. & in Sirmondi Operibus 1696. fol. T. 3. p. 601. In illo p. 608. legas hæc verba: Data vero eſt nobis vere minimis, Theodoſio ſcilicet &„ Theodoro, germanis & ſine dolo fratribus humilibus & peccatoribus„ Monachis per Gregorium Monachum & Abbatem Monaſterii S.„ Joannis Baptiſtæ regionis Albanorum, qvod appellatur Batararu„ menſis Auguſti die XX. Indictionis XI. qvæ præteriit nos qvi rever-„ tebamur à regione ſæpe dicta Lazorum. „

Theodorus *Monachus* cujus Canon ſive hymnus catanycticus inter alia cantica Eccleſiaſtica Græce MS. exſtat in Bibl. Cæſarea teſte Lambecio V. p. 268. non diverſus à Theodoro Studita, de qvo infra, hoc capite.

Theodorus *Monothelita*. Vide in Byzantio & Pharanita.

Theodorus *Mopſveſtenus*, de qvo ſupra.

Theodorus *Moſchion* ſive *Muſcienus*. Vide ſupra in Medico.

Theodorus *Muzalo*, poſt Georgium Acropolitam magnus Logotheta ſub Mich. & Audronico Palæologis, cujus Epiſtolæ qvædam ad Gregorium Cyprium Patriarcham CPol. MStæ exſtant in Bibl. Cæſarea.

Theodorus *notarius* Romanus, νοτάριος ῥεγεωνάριος τῆς Ἀποστολικῆς καθέδρας in Concilio Lateranensi A. C. 649.

Theodorus *pædagogus* Constantini Porphyrogeniti. supra in Theodoro *Constantini*.

Theodorus ὁ Πανάγιος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ κηρύκων γένους. de familia Attica qvæ à Ceryce * Mercurii F. genus ducebat. Etymolog. Magnum in ἡμεροκαλλές.

Theodorus I. *Papa* Theodori Episcopi Hierosol. filius ab A. 642. 3. Nov. ad 20. April. 649. cujus Latinè exstant nonnulla in causa Pyrrhi Monothelitæ, inter Anastasii Rom. collectanea à Sirmondo edita Paris. 1620. 8. in Conciliis Labbei T. V. p. 1777. & Harduini T. 3. p. 614. & T. 3. Opp. Sirmondi p. 493. Vide & Eutychii Annales T. 2. p. 336.

* Theodorus II. *Papa* ab A. 898. 12. Febr. ad 3. Mart. ejusdem anni.

Theodorus *Paphensis* sive Paphi in Cypro Episcopus, qvi scripsit vitam S. Spyridonis. Vide supra, p. 143.

* Theodorus pathicus. Hesychius: θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς εὐρυπρώκτους ἀπὸ θεοδώρου τινὸς οὐκ εὖ τῆς ἑαυτοῦ ὥρας προεστησαμένου.

Theodori *Pediasimi* Encomium in Josephum Hymnographum, Descriptio Ecclesiæ Serrarum (σερρῶν) & descriptio Martyrum Theodororum, MS. in Bibl. Cæsarea.

S. Theodorus *Pentapolitanus* Episcopus, citatus à S. Damasceno de imaginibus T. I. edit. Leqvinianæ p. 382. sq.

Theodorus *Petrensis* sive Petrarum Galileæ Episcopus, cujus Canonicon sive scriptum qvo Canonibus Synodicis lucem attulit, citat Nic. Comnenus Papadopoli p. 398. prænot. Mystagog. Vitam Theodosii Archimandritæ Palæstini qvæ incipit: ἡ τερσυπόστατος καὶ ἀδιαίρετος μία οὐσία, Allatius de libris Eccles. Græcor. p. 24. & de Simeonibus p. 7. & 95.

Theodorus *Pharanites* Episcopus Monothelita cujus περὶ οὐσίας καὶ φύσεως, ὑποστάσεώς τε καὶ προσώπου memoratur apud S. Maximum Confessorem T. 2. p. 71. Sergii Arsenoitarum in Ægypto Episcopi ad eum literæ. id. p. 183. λόγος πρὸς Σέργιον, & alius εἰς τὰς ἑρμηνείας τῶν πατρικῶν χρήσεων. ex qvibus fragmenta in Concilio Lateranensi A. 649. T. VI. Labbei p. 163. seq. & T. 3. Harduin. p. 766. seq. Alia ex Epistola dogmatica ad Paulum hæreticum cujus initium: ὅταν μὲν τὸν καιρὸν, in Actione X. Concil. CPol. A. 680. T. VI. Labbei p. 840. & T. 3.

* vide Vossium de Hist. Græcis, lib. III. p. 418.

T. 3. Harduin. p. 1246. ubi ſuſcipit henoticam Zenonis & anathematizat Synodum Chalcedonenſem, & tomum Leonis Papæ.

Theodorus *Phoceus* qvem de tholo qvi fuit in Delphis ſcripſiſſe teſtatur Vitruvius lib. VII. cap. 1.

Theodorus *Phonaſcus*, cujus φωνασκικὸν βιβλίον memorat Laërtius II. 103.

*Theodorus *Pictor*, cujus ex Ptolemone meminit Laërtius II. 104. Alii tres de qvibus ſupra, in Epheſio & Athenienſi & mox in Samio.

Theodorus Platonicus Galen. T. 3. edit. Græcolat. Pariſ. p. 232. Vide in Solenſi. Alius ſupra, in Aſinæo.

Theodorus poëta qvem Svidas ait ſcripſiſſe διάφορα δι' ἐπῶν, καὶ εἰς Κλεοπάτραν δι' ἐπῶν.

* Theodorus malus Poëta qvem perſtringit Martialis XI. 94.

Theodori *Potacii* Monodia in Imp. Andronicum Palæologum, MS. in Bibl. Cæſarea.

* Theodorus *præfectus* Auguſtalis ad qvem ſcribit Iſidorus Peluſiota.

Theodorus *Presbyter*, Aſceta, de qvo dixi volumine VIII. p. 412. Idem fortaſſe ad qvem ſcribit S. Nilus.

Theodorus *Presbyter ἐν Μαζαρίῳ* Siciliæ, ad qvem ſcribit S. Maximus T. 2. p. 134. Alius Theodorus presbyter & Abbas, Martini I. Papæ apocriſiarius. Baron. ad A. 649. n. 65.

Theodorus *Priſcianus*, ſupra in Medico.

Theodorus Prodromus cujus ἐξήγησιν *Canonum Conciliorum* (adhuc, qvod ſciam, ineditam) paſſim citat Nic. Comnenus Papadopoli in prænotionibus Myſtagogicis, eum ante nongentos annos ſcripſiſſe opinatur p. 409. adeoqve diu ante Balſamonem, Zonaram, Ariſtenum: Hunc antiqviſſimum Canonum interpretem vocat p. 28. & p. 345. laudans ejus teſtimonium vocat *virum Juris conſultiſſimum, ſapientiſſimum, qvo Magiſtro Nicetas Paphlago* a) *gloriatur, cujus dicta ſummis laudibus effert Nicephorus Blemmydes* b) *cujus ſententias omnium probatiſſimas palàm affirmat cum Balſamone* c) *Ariſtenus,* d) *Blaſtarius,* e) *Harmenopulus,* f) *cæteriqve omnes qvi Canones interpretati ſunt noſtros, qvem Theologum maximum, & ſimpliciter κατ' ἐξοχὴν Magiſtrum ipſe appellat Margunius* g).

Theo-

a) in explicat. Pſalmi IV. in fine. b) in explic. Pſalmi 2. c) in Epiſt. ad Epiſcopos Cypri. d) In procemio nomocanonis ad Manuelem Imp. e) in compendio Syntagmatis, elementi γ'. f) in ecthesi Canonum 20, hoc eſt Nicænorum. g) in procemio notarum ad Canones & alibi ſæpe.

Theodorus Prodromus junior, circa duodecimi ſæculi clarus initia, de cujus ſcriptis editis & ineditis dixi Volum. VI. hujus Bibl. p. 815. ſeq.

* Theodorus protoſecretarius prætorii præfecti CPol. cujus mentio in hypomneſtico de obitu S. Maximi & Anaſtaſii T. 3. Opp. Sirmondi p. 602.

Theodorus ψάλτης apud Ælian. VII. 40. de animal.

Theodorus *protoſpatharius* in Actione IX. Concilii VIII. A. C. 869.

Theodorus *Ptochoprodromus* idem cum Prodromo juniore.

Theodorus *Quæſtor* cujus orationem in S. Georgium Martyrem Allatius memorat. Incipit: *προτρέπουσί μου πρὸς εὐφημίαν τὴν γλῶσσαν.*

THEODORUS *Rhaithuenſis*, ὁ τῆς Ῥαϊθοῦ a) in Laura ſive monaſterio *Rhaithu* ad Elim ſive LXX fontes in Palæſtina medio ſeculo ſeptimo b) Presbyter, cujus Svidas meminit in Μάνης, compoſuit libellum, ſive ut Allatius c) appellat, Orationem dogmaticam, qvæ inſcribitur *προπαρασκευή τις καὶ γυμνασία τῷ βουλομένῳ μαθεῖν τίς ὁ τρόπος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως καὶ οἰκονομίας, καθ' ὃν πέπρακται καὶ τίνα τὰ πρὸς τοὺς ταύτην μὴ ὀρθῶς νοοῦντας λεγόμενα παρὰ τῶν τῆς ἐκκλησίας τροφίμων. Præparatio & meditatio in ejus gratiam qvi diſcere cupit qvomodo facta ſit incarnatio Divina, & qvæ ab Eccleſiæ alumnis contra eos qvi non recte de ea ſenſerunt dicta ſint.* In hac diſerte rejicit falſas opiniones Manetis, Pauli Samoſateni, Apolinarii, Theodori Mopſveſteni, Neſtorii, Eutychis, illisqve Eccleſiæ opponit definitionem, qvam ubi porro explicat, Severi Antiocheni etiam & Juliani Halicarnaſſei Eutychianas explodit. Combefiſio idem hic viſus eſt Theodorus Monachus ad cujus qvæſtiones reſpondet S. Maximus confeſſor T. 2. Opp. p. 151. Et apud Baronium ad A. C. 657. in indice operum S. Maximi diſerte memoratur Epiſtola ſcripta *Theodoro presbytero Lauræ Raithu de Eſſentia & Natura*, etſi in Combefiſii editione hoc non reperio. Incertum idemne Theodorus presbyter de cujus ſcripto, qvo Dionyſio Areopagitæ vindicare ſcripta qvæ ſub ejus nomine ambulant voluit, *ὅτι γνησία ἡ τοῦ ἁγίου Διονυσίου βίβλος*, videndus Photius Cod. 1.

Editio-

a) Ῥαϊθῷ in Codice Leidenſi S Climaci. Alibi Ῥαϊθοῦ, ut etiam in narratione de Monachis Sinaitis in Combefiſii lectis triumphis CHriſti martyrum p. 88. Perperam vero qvi presbyterum Rhætum ſive Rhætenſem appellant, velut ex Rætia Germaniæ. De Johanne & Daniele Rhaithuenſi dictum Volum. VIII. p. 616. 617.

b) non circa A. 460. ut Bellarminus. c) Allatius de proceſſione Spiritus S. p. 251. 502. &c.

Editiones libelli Theodori Raithuensis, de incarnatione Verbi.

Latina ex *Godfridi Tilmanni* versione, sub titulo: Isagoge in V. libros Anastasii Antiocheni, sive exercitatio seu corollarium de incarnatione Domini. Paris. 1556. 8. & in Bibliotheca Patrum Paris. 1589. Tomo I. & 1609. nec non Colon. 1618 T. V. & Lugd. 1677. T. VIII. p. 334.

Græco Latinæ, cum *Theodori Bezæ* versione Genev. 1576. & 1580. 4. & inter Bezæ opera Theologica junctim edita ibid. 1582. fol. T. 3. p. 390-398.

Cum *Rob. Balforei* Scoti versione & castigationibus è MS. Codice Petri Stellæ, ad calcem Gelasii Cyziceni Historiæ Concilii Nicæni Paris. 1599. 8. sed in editione Gelasii Commeliniana Theodorus est omissus. Notandum porro in Balforei editione primum Græce lucem vidisse extremam partem à Beza omissam, qvæ clausulæ loco male assuta legitur Gregorii Nysseni magnæ Orationi Catecheticæ, ut jam notavi Volum. VIII. p. 153. Eandem agnoscunt cæteri duo interpretes Tilemannus ac Turrianus.

Cum versione *Francisci Turriani* S. I. in auctario Bibl. Patrum Ducæano Paris. 1624. fol. T. I. p. 319. & in Bibliotheca Patrum Paris. A. 1644. & 1654. Tomo XI.

Theodorus *Rhetor* cujus meminit Aristoteles in Epitome Rhetorum apud Laërtium II. 104. De aliis Theodoris Rhetoribus supra in Byzantio, Cynopolita, & Gadareno qvi *Rhodius* dici maluit, qvod Tiberium Imp. Rhodi docuisset.

Theodorus Rhodiorum strategus ἐν τοῖς ὑπομνήμασι. Svid. in πανικῷ δείματι.

Theodorus ὁ τὰ περὶ Ῥωμαίων πεπραγματευμένος. Laërt. II. 104.

Theodorus *Sabbaita*, cujus capita ascetica centum, MSS. in Bibl. Coisliana.

* Theodorus *Samius* Nicosthenis discipulus, pictor. Plin. XXXV. 11.

Theodorus *Samius* architectus, qvi svasit carbones fundamentis Ephesii templi substerni, teste Laërtio II. 103. de illo Rhœci an Teleclis filio plura Menagius ad laudatum Laërtii locum. Videndum, idemne Theodorus cujus volumen de æde Dianæ, qvæ erat Ephesi, laudat Vitruvius lib. VII. cap. 1.

Theodorus *Samosatenus* subdiaconus, cujus mentio in S. Basilii Epist. 280. incertum idemne Theodorus ad qvem Epistola 328.

Theodorus *Samothrax* ex qvo Ptolemæus Hephæstion libro VII. apud Phot.

cod. 190. narrat Jovem natum, septem continuos dies risisse, indeqve septenarium numerum pro perfecto æstimatum.

Theodorus ὁ Σανταβαρηνὸς dictus à Niceta in Vita Ignatii patriarchæ CPol. T. V. Concil. edit. Harduinianæ p. 1005. Photii amicus & ab eo in exilio ordinatus metropolita Patrarum. Ab aliis dictus ἀφαντοπόλεως Episcopus, civitatis qvæ nusqvam existeret. Neqve enim ad Patrarum sedem occupandam, celebris in Achaja Civitatis Theodorus ille tunc admittebatur.

Theodorus *Scholasticus*, ad qvem Isidori Pelusiotæ Epistolæ.

Theodorus *Scythopolitanus* Episcopus, cujus libellum oblatum Imperatori Justiniano & SS. Patriarchis Eutychio, Apollinario, Domnino & Eustachio Græce & Latine vulgavit eruditissimus Montfauconus in Catalogo Bibl. Segvierianæ sive Coislinianæ. p. 94-96. Paris. 1715. fol.

Theodorus *Sebastenus* citatur à Joanne Scylitze & Georgio Cedreno in Hist. Byz.

Theodorus *Sidæ* Episcopus in Historia Byz. citatur ab eodem Scylitze & Cedreno.

Theodorus *Smyrnæus*, Curopalata & ὕπατος φιλοσόφων, cujus excerpta pro Græcorum doctrina contra Latinos, & ἐπιτομὴ τῶν ὅσα περὶ φύσεως καὶ τῶν φυσικῶν ἀρχῶν τοῖς παλαιοῖς διείληπται, MS. in Bibl. Cæsarea.

Theodorus *Solensis*, ἐξηγούμενος τὰ μαθηματικὰ τοῦ Πλάτωνος. Plutarch. de oraculorum defectu p. 427.

Theodori *Stoici*: Chius, Milesius & tertius sine patriæ notatione, apud Laërtium II. 104.

*Theodorus *Stratelates* sive militũ præfectus martyr sub Licinio. Supra p. 147.

THEODORUS *Studites*, Studii, sive monasterii à Studio a) qvodam Romano CPoli conditi Abbas, natus in eadem urbe est A. C. 759. & in avunculi sui *Platonis* adhuc superstitis b) locum archimandrita primum Saccudiensis monasterii in suburbano patrio factus A. 794. Hinc Tarasio patriarcha non auso Imperatori Constantino VI. resistere, qvum repudiata Conjuge sua Maria Theodoten ille duxisset, Theodorus & Constantinum & Tarasium communione Christianorum indignos esse palam pronunciavit, atqve inde Thessalonicam exul abire jussus A. 796. sed mox anno proximo post Constantini mortem magno cum honore revocatus ab Irene & Abbas Studio præfectus fuit. Post id tempus gravissime ferens

a) Vide Michaëlem Monachum in Theodori Studitæ vita p. 22. seq.

b) Plato Theoctistæ, Theodori matris frater diem obiit A. 812. ætatis 97.

ferens Nicephorum è Laico Patriarcha CPol. A. 806. factum & Josephum Oeconomum restitutum, novam à Patriarcha secessionem fecit: unde Synodo adversus ipsum coacta A. 809. c) iterato exilio afficitur, restitutus post biennium à Michaële Rancabe A. 811. Deniqve Leonis Armeni edicto adversus imaginum cultum publicato A. 814. ad certamen pro imaginibus accenditur, qvod maxima animi contentione acerrime gessit, omnem ingenii & doctrinæ vim in hoc profundens, nec dubitans pro hac causâ novas exilii varii ac longioris, carcerisqve durissimi ærumnas per plures annos tolerare, donec à Michaële Balbo restitutus est A. 821. Hinc cum Thomæ rebelli adversus Michaëlem favere visus esset, urbe iterum excessit A. 823. & in vicina Acritæ promontorio peninsula S. Tryphonis obiit A. 826. d) XI. Novembr. qvo die Græci memoriam ejus celebrant. Successorem habuit in Abbatia Studii, *Naucratium*, cujus Epistola Encyclica de Theodori obitu Græce & Latine * edita est à Combefisio T. I. auctarii novi Bibl. Patrum p. 855-882. additis etiam notis. Græcis νέος ὁμολογητής, Labbeo præter rem Martyr: à Creyghtono e) male etiam cum Theodoro Grapto confunditur. Ex Vita ejus à *Johanne* vel alio qvodam Græce scripta locum affert Allatius de interstitiis ordinum apud Græcos p. 181. & de libris Eccles. Græcor. p. 138. atqve alibi. Ea ipsa porro est qvam Latine versam à *Jac. Sirmondo* habuit *Baronius*, ac pleraqve ex eadem adduxit Tomo nono Annalium: integram vero Græce & Latine ex Codice Bibl. Collegii Jesuitarum Paris. sub *Michaëlis* Monachi nomine edidit *Jacobus de la Baune* S. I. in tomo qvinto operum Sirmondi Paris. 1696. fol. pag. 1-88. testatus in alio Codice *Theodoro* Daphnopatæ tribui. Idem vir doctissimus monet de Theodori rebus præterea in Sanctorum Actis consulendas vitam S. *Platonis* 4. April. S. *Nicolai Studitæ* 4. Febr. S. *Nicephori* Patriarchæ CPol. 13. Mart. *Nicetæ* Hegumeni Mediciensis auctore Theosterícto ejus discipulo 3. April. S. *Tarasii* Patriarchæ 25. Febr. & S. *Theophanis* Sygriensis Abbatis 12. Mart. Idem de scriptis Theodori editis atqve ineditis non indiligenter egit, cujus observationibus meas adjunxi.

Gg 2 Scripta

c) Vide Chronicam synopsin S. Theodori Studitæ Actorum, scriptis illius Tomo V. Operum Sirmondi præmissam à Jacobo de la Baune S. I.

d) Vide Pagium ad A. 826. n. 17. & T. 5. Opp. Sirmondi p. 88.

* Latine exstat etiam in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. T. XIV. p. 903.

e) Vide Allatium adversus Creyghtonum p. 707.

Scripta Theodori Studitæ edita.

In eodem Tomo qvinto Operum Sirmondi, luculentis typis atqve emendate excuſa, atqve locuplete inſtructa indice exhibentur Græce & Latine hæc Theodori Studitæ ſcripta:

1. *Oratio pro ſacris Imaginibus*, habita coram Leone Armeno, qvam auctor vitæ Theodori integram exhibet p. 42 - 46. cum verſione *Sirmondi.*

2. Διαθήκη, *Teſtamentum.* p. 80 - 88. cum verſione ejusdem *Sirmondi* qvam ediderat *Baronius* ad A. 826. n. 51. ſeq. Exſtat etiam ex verſione *Joannis Livineji*, (qvi Sirleti Card. codice uſus fuerat,) una cum Theodori ſermonibus Catecheticis Latine verſis Antwerp. 1602. 8. & in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. 1677. T. XIV. p. 895. Edidit præterea Latine *Chriſt. Woldenbergius* una cum libro ſuo de teſtamentis veterum, Roſtoch. 1651. 4. Græce etiam *Jacobus Tollius* in inſignibus Itineris Italici, Trajecti ad Rhen. 1696. 4. ex Codice Lipſienſis Bibl. Paulinæ, qvam præfectus ejus digniſſimus Joachimus Fellerus ὁ μακαρίτης cum ipſo communicaverat. Sed Latinam verſionem qvam addidit p. 179. male tribuit Sirmondo, nihil illa putidius eſſe, nihil puerilius p. 191. profeſſus: nam Livineji eſſe, non Sirmondi, qvi conferet reperiet.

3. Βίβλος δογματικὴ ἐν ᾗ τρεῖς λόγοι καὶ ἀντιρρητικοί. *Liber dogmaticus continens diſputationes tres refutatorias adverſus Iconomachos, pro cultu Imaginum*, p. 89. 106. 132 - - - 168. Memorat auctor Vitæ p. 28. Primum & ſecundum vertit *Sirmondus*, tertium *Jacobus de la Baune.*

4. Ἔλεγχος καὶ ἀνατροπὴ τῶν ἀσεβῶν ποιημάτων, *Refutatio & ſubverſio carminum acroſtichon Jambicorum compoſitorum ab Iconomachis Joanne, Ignatio, Sergio & Stephano*, qvæ ipſa præmittuntur partim, partim ſubjiciuntur p. 169 - 199. Vertit *Jacobus de la Baune.*

5. Προβλήματά τινα πρὸς εἰκονομάχους. Problemata qvædam adverſus Iconomachos p. 200 - 205. Vertit idem *Baunius.*

6. Κατὰ εἰκονομάχων κεφάλαια ἑπτά. Capita ſeptem contra Iconomachos. p. 206 - 215. Eodem *Baunio* interprete.

7. Ἐπιστολὴ πρὸς Πλάτωνα περὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν σεπτῶν εἰκόνων· *Epiſtola ad Platonem Archimandritam de cultu ſacrarum imaginum* p. 215 - 220. Interprete eodem Baunio.

8. *Epi-*

8. *Epistolarum libri duo*, qvorum prior LVII. posterior CCXIX. *complectitur. p. 221. 370-753. Ex his sparsim qvasdam exhibuerat Baronius à *Sirmondo* Latine versas, Libri *prioris* qvidē XXXVIII. & LIII. ad A. 787. n. 58. 59. IV. & V. ad A. 795. I. II. III. ad A. 796. VII. ad 801. XVI. XXVI. XXX. ad 806. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXVIII. XXXI. ad A. 808. XXXII. usqve ad XXXVI. nec non XXXVIII. XXXIX. XLIII. XLVIII. LI. LIII. ad A. 809. & LVI. ad A. 811. Libri *posterioris* vero CXXVII. ad A. 787. n. 63. I. II. V. VIII. XVIII. ad A. 814. IX. X. ad A. 815. IV. XI. XXI. XXII. XXIII. XXV. XXVI. XXXI. XXXII. XXXIV. XL. XLI. XLV. L. LV. LIX. LXX. LXXXVII. CLXXXI. ad A. 816. XII. XIV. XV. XVI. XVII. ad A. 817. XIII. XXX. XXXV. XXXVII. XLIV. LV. LVIII. LXI. LXVI. LXVIII. XCIV. C. ad A. 818. XXXVIII. LXII. LXIII. ad A. 819. LXXI. ad A. 820. LXXIII. LXXIV. LXXIX. LXXX. LXXXVI. XC. XCII. CVI. CXXI. ad A. 821. CXXVII. CXXIX. CXCIX. CCIV. ad A. 823. CXVI. CXXXVIII. CLXVII. ad A. 825. Qvas non ex Sirmondi versione apud Baronium reperit, illarum interpretationem ipsemet adjunxit editor *Jacobus de la Baune*. Libri secundi Epistolam CCXV. responsiones ad XVII. interrogata complexam ad Methodium Monachum, sub *Nicephori CPol.* nomine vulgavit Græce & Latine Cotelerius T. 2. monument. Ecclesiæ Græcæ p. 453. Sed Theodoro etiam tribuitur in Codice Bibl. Coislinianæ, de qvo illustris Montfauconus p. 325.

9. *ἴαμβοι εἰς διαφόρους ὑποθέσεις.* p. 753-776. Carmina brevia & Epigrammata jambica varii argumenti CXXIII. Sirmondo magnam partem Interprete. Horum prima XXIX. videntur in vita Theodori Studitæ p. 25. signari *παραγγελίαι ἔγγραφοι διὰ στίχων ἰάμβων.* Ultimo loco alterius nescio cujus auctoris in Theodorum Epigramma Græcum subjicitur versibus Hexametris, in qvo inter alia laudatur qvod Studitas Monachos docuit sacros hymnos concinere *ὑμνοπόλων θεότευκτον ἀγήνορα ὦρσεν ἀοιδήν.* Ex carmine CXV. constat Theodorum anteqvam Monachus fieri eligeret uxorem fuisse *Annam*, qvæ cum marito deinde in voluntarium cœlibatum consensit, & liberos ex illo susceptos monasticæ vitæ mancipavit.

* Multa in his Epistolis emendari & lacunas suppleri posse è Codice MS. Bibl. Segvierianæ sive Coislinianæ, CCLXXII. insuper ineditas exhibente, notat Eruditiss. Montfauconus p. 144. Qvanqvam vero titulus illius Codicis tantum promittit Epistolas à Theodoro scriptas tempore primi & secundi exilii τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἐξορίας: tamen in eo reperiuntur etiam qvæ in alio Codice inscribuntur ἐξορίας τρίτης *tertii exilii*, apud eundem Montfaucon. p. 314. seq.

Index eorum ad qvos ſcriptæ ſunt THEODORI STUDITÆ EPISTOLÆ.

numeri minores, denotant paginas editarum : majores numerum ineditarum Epiſtolarum in Codice MS. Bibl. Coislianæ DXLVIII. Epiſtolas complectante.

Ad

Thad-

* Vide Cangii appendic. ad Gloſſarium Græc. p. 7.

Scripta edita Theodori Studitæ, qvæ cum operibus Sirmondi non prodiere.

10. Δογματικὴ περὶ τιμῆς καὶ προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων. *Oratio dogmatica de honore atqve adoratione ſanctarum Imaginum.* Græce cum Jo. Damaſceni Orationibus de imaginibus Rom. 1553. 8. & Latine *Godfrido Tilmanno* interprete Antwerp. 1556. 12. Atqve utraqve Lingva inter Damaſceni opera Baſil. 1575. fol. p. 674. Et Latine iterum in Bibliotheca Patrum Pariſ. 1589. & 1644. 1654. Tomo III. altero interprete, ibiqve notatur, illius Orationis locum citari à Gennadio, qvi antea Georgius Scholarius, in expoſitione qvinqve capitum Synodi Florentinæ contra Græcos cap. 5. ſect. 12.

11. Ἐπιτάφιος εἰς Πλάτωνα τὸν ἑαυτȣ̃ πνευματικὸν πατέρα. *Oratio funebris in S. Platonem Patrem ſuum ſpiritalem.* Hanc à Gvil. *Sirleto*, poſtea Cardinale redditum Latine vulgarunt *Aloyſius Lipomannus* tom. VII. de vitis

 Sancto-

Sanctorum Patrum p. 275. & ex Lipomanno *Laur. Surius* ad XVI. Decembr. nec non alter *Laurentius, de la Barre* in Historia Christiana Patrum p. 118. Paris. 1583. fol. Deniqve Græce ex Bibl. Regis Christianissimi & Vaticana dedere *Henschenius* & *Papebrochius* ad calcem Act. Sanctor. T. 1. April. p. XLVI. & Latine ex nova interpretatione p. 366.

12. Λόγος εἰς τὴν προσκύνησιν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ ἐν τῇ μεσονηστίμῳ. *Oratio in adorationem pretiosæ & vivificæ Crucis in media Qvadragesima.* Prodiit Græce cum *Jacobi Gretseri* versione, in hujus opere de Cruce T. 2. p. 287. Ingolstad. 1600. 4. (edit. in fol. p. 1405.) Incipit: ἀγαλλιάσεως καὶ εὐφροσύνης ἡμέρα. Latine T. XIV. Bibl. Patrum edit. Lugd. p. 900.

13. Κανὼν εἰς τὴν σταυροπροσκύνησιν. *Canon* sive *Hymnus in adorationem Crucis*, sub Theodori Studitæ nomine editus Græce & Latine ab eodem *Gretsero* T. 3. p. 487.

14. Κανὼν ψαλλόμενος εἰς τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, ποίημα τοῦ ἁγίου πατρὸς Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. *Canon* sive *hymnus* Odis octo constans *qvi canitur in erectione sanctarum Imaginum, opus S. P. Theodori Studitæ.* Exstat Græce & Latine, *Federico Metio* interprete apud *Baronium* ad A. 842. Et Latine in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. T. XIV. p. 898. Sed monet doctissimus Cardinalis, Theodori nostri non esse hymnum hunc, utpote qvem non ante restitutas imagines sacras ad redditam Ecclesiæ pacem, proindeqve pluribus post Theodori mortem annis scriptum fuisse apparet. Itaqve Combefisius putat junioris esse Theodori, qvi post Naucratium Studio præfuit.

15. Ἡ μικρὰ λεγομένη Κατήχησις, *Catechesis qvæ dicitur parva*, CXXXIV. sermonibus brevibus & extemporalibus distincta. Memoratur in Theodori Studitæ vita p. 27. & Græce MS. exstat in variis Bibliothecis, Cæsarea Lambec. VIII. p. 295. Bodlejana Oxoniensi, Segvieriana sive Coisliniana & Lipsiensi Paulina. Fuit etiam apud Raphaëlem Trichetum du Fresne. Latine prodiit ex *Joannis Livineji* Canonici Antwerpiensis versione, Antwerp. 1602. 8. & in Bibliothecis Patrum edit. Colon. Tomo IX. & Paris. 1644. 1654. Tomo II. atqve Lugd. T. XIV. Hujus κατηχήσεως lectio Monachis commendatur in Triodio & Menæis Græcorum & in Typico Irenes Augustæ in Analectis Græcis Monachor. Benedictin. p. 210.

16. Ἐγκώμιον περὶ τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου, *Encomium S. Bartholomæi Apostoli*, qvod Græce exstat MS. in Codice Colbertino 340. Latine ex veteri *Anastasii* versione edidit Lucas Dacherius Tomo tertio spicilegii Paris. 1659. 4. & Franciscus Combefisius in Bibliotheca Concionatoria T. VII. p. 749. Paris. 1662. fol.

18.

18. Ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον. *Encomium S. Apostoli & Evangelistæ Joannis Theologi.* Latine à se versum vulgavit idem Combefisius in jam laudata Bibliotheca.

19. *Sermo brevis in Dominicam qvartam Qvadragesimæ* sive *Jejunii.* Latine ex *Joannis Livineji* versione prodiit sæpius cum Theodori Studitæ Catechesi, de qva jam dixi. Incipit: *Fratres, Patresqve; S. Spiritus nos benignitas.* Livinejus in Codice MS. hunc sermonem reperit notatum numero octavum & sexagesimum.

20. *Capitula qvatuor de vita ascetica*, qvæ Græce & Latine vulgata sunt à *Petro Possino* S. I. in thesauro Ascetico Paris. 1684. 4. Capita qvinqve MSta in Bibl. Cæsarea memorat Lambecius IV. p. 146.

21. Ἐγκώμιον εἰς τὴν τρίτην εὕρεσιν τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ ἁγίου προδρόμου. *Encomium in tertiam inventionem venerandi capitis* * *sancti præcursoris Joannis Baptistæ.* Cum versione *Francisci Combefisii* edidit *Carolus du Fresne*, sive *Cangius*, in libro cui titulus: *traité Historiqve du chef de S. Baptiste.* Paris 1666. 4.

22. Τροπάρια, κανόνες &c. *Troparia*, *Canones* sive *hymni* &c. Complura generis hujus, Studitæ inscripta nomine, in Octoëcho, Menæis & aliis Græcorum libris Græce edita sunt. Itaqve nostrum intellige; Theodorum Monachum, cujus Canon catanycticus sive hymnus de nocte decantandus ad CHristum Servatorem memoratur MS. apud Lambecium V. p. 268. Ποιητὰς τῶν κανόνων Theodorum Studitam & Josephum (Episcopum Thessalonicensem) ejus fratrem laudat Codinus Origg. CPol. c. 104. p. 50. Nicephorus Callistus in Synaxario: Πρῶτος δὲ πάντων &c. *Primus autem omnium illud, tres odas inqvam, in typum, ut arbitror, sanctæ & vivificæ Trinitatis excogitavit magnus Poëta Cosmas in magna sanctæqve Passionis Domini & Dei & Servatoris nostri JEsu CHristi hebdomade - - ex qvo & reliqvi Patres & inter eos præcipue* Theodorus *&* *Josephus Studitæ eum æmulati, in aliis sanctæ magnæ Qvadragesimæ hebdomadibus componentes, proprio Studiorum monasterio tradiderunt, odas istas magis ac magis producentes ac concinnantes.* Clari etiam apud Græcos hymnorum & cantionum auctores Theodorus Ducas Lascaris Imperator, cujus κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν ὑπεραγίαν θεοτόκον describitur in Paracletico p. 181. Theodorus item Cœtonita, Theodorus Santabarenus &c. ne dicam de Theodoro Prodromo, qvi hymnos Cosmæ &

* De inventione capitis S. Joannis Baptistæ confer Cangii CPolin Christianam lib. IV. p. 101. Eliæ du Pin Bibl. scriptor. Ecclef. T. XVIII. p. 142. edit. Amst. & memorias Trevultianas A. 1708. p. 418. seq.

& Damasceni commentario illustravit. Sed de Theodori Studitæ scriptis dicere pergamus, cui nonnulli viri docti tribuunt etiam vitam *Theophanis* Confessoris, qvam Latine ediderunt Lipomannus, Surius, Henschenius ad 12. Martii, & Combefisius è Barberino codice descriptum Græce cum Latina versione præmisit Chronico Theophanis edito Paris. 1655. fol. Tribuitur illi etiam in Codicibus qvibusdam *Oratio in natalem S. Deiparæ*, qvæ incipit: *λαμπρῶς πανηγυρίζει ἡ κτίσις σήμερον.* Sed plurium Codicum auctoritate asseritur Joanni Damasceno, inter cujus opera prodiit Græce & Latine cum versione Allatii T. 2. edit. novæ p. 849.

Scripta Theodori Studitæ inedita,

qvæ à Jacobo Baunio in elencho operum ejus commemorantur.

23. Ἡ *μεγάλη καλουμένη κατηχητικὴ* &c. *Magna catechesis* * *tribus membris seu partibus comprehensa: liber complectens catecheses collectas ex omnibus catechesibus sancti Patris nostri confessoris Theodori Studitæ, qvæ & recitari debent diebus Dominicis, qvarta & sexta feria, & in majoribus festis totius anni, sicut & compositæ sunt.* meminit auctor vitæ p. 27. d. Extat hæc in Regio Græco codice Paris. 2340. Ibi autem post illas catecheses, ita legitur: Θεοῦ τὸ δῶρον ἡ γραφὴ διὰ Ἀρσενίου· ἐτελειώθη μηνὶ Ἰουνίῳ, δωδεκάτῃ, Ἰνδικτ. ιδ. ἔτους ϛχμδ΄. βασιλεύοντος Ἰωάννου τοῦ Πορφυρογεννήτου. *Donum Dei istud scripsit Arsenii manus, absolutum mense Junio, die duodecima, Indictione* XIV. *anni* VIMDC. XXXXIV. *regnante Joanne Porphyrogenneta:* qvi annus incidit, ex supputatione Græcorum, in annum Christi MCXXXVI. qvo Calo-Joannes Alexii Comneni F. Isaaci N. decimum nonum Imperii annum agebat.

24. Πανηγυρικὴ βίβλος &c. *Panegyricum volumen in dies festos Domini, necnon Deiparæ, & S. Joannis Baptistæ.* ita Auctor Vitæ p. 27. e. Huc referri possunt fortasse, I. *Λόγος κατηχητικὸς τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ κυριακῇ τοῦ πάσχα. Sermo catecheticus magna Dominica die Paschæ:* qvi extat in Vaticano Græco codice 1587. unde ab Arcudio descriptum habuimus. II. Ἐγκώ-

* Fuit etiam in Bibl. Scorialensi, in Mediceam autem venit ex Gerasini Blachi apparatu librario de qvo Combefisius in Bibl. Concionator. *Rev. Abbas Gerasinus Blachus duplo fere plures* (qvam ediderat Livenejus) *sermones Theodori Catecheticos extare ad me scribebat, in quibus majores illos fuisse nullus dubito. At spretum nostris tantum* ἕρμαιον, *hoc solum arente munificentia Gallica, sic alias effusa: Magno interim Duce totam Viri Græcorum supellectilem sibi addicente.* In Bibl. Coisliniana sive Segvieriana sermones Catechetici qvi Theodoro Studitæ tribuuntur exstant ad CLXX. Vide Eruditiss. Montfauconi Catalogum illius Bibl. p. 376. 386. seq.

Εγκώμιον εἰς τὴν κοίμησιν τῆς ἁγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. *Encomium in dormitionem sanctæ dominæ nostræ Deiparæ :* qvod extat in Vaticano Græco codice 1671. unde Arcudii manu pariter descriptum vidimus. III. Λόγος εἰς τὸ γενέσιον τοῦ ἁγίου προφήτου, προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ιωάννου. *Sermo in Natalem sancti prophetæ, præcursoris & Baptistæ Joannis.* Extat in Sfortiano codice 86. unde ab Arcudio transcriptus. Eumdem sermonem Sirmondi qvoqve manu Græce descriptum habemus. IV. Εγκώμιον εἰς τὴν ἀποτομὴν τῆς ἱερᾶς κεφαλῆς τοῦ μεγάλου Βαπτιστοῦ &c. *Encomium in Decollationem magni Baptistæ ac præcursoris CHristi :* qvod extat in Vaticano Græco codice 1671. unde descriptum ab Arcudio. Sirmondi etiam manu exaratum habemus. V. *De Inventione capitis S. Joannis Baptistæ*, in codd. Regiis 66. & 1045. VI. Εγκώμιον εἰς τὴν τρίτην εὕρεσιν τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ ἁγίου προδρόμου *Encomium in tertiam inventionem venerandi capitis sancti Præcursoris :* qvod extat in Regio codice 273. & in Sirmondi apographo. Editum est, ut dixi, Græce & Latine, Francisco Combefisio interprete, in libro Gallico V. CL. Du-Cangii, de S. Joannis Baptistæ capite. VII. Εγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Απόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Ιωάννην τὸν Θεολόγον. *Encomium in S. Apostolum & Evangelistam Joannem Theologum :* extat in Regio codice 273. unde a Sirmondo descriptum habemus. VIII. *De Veneratione crucis.* in codd. Regiis. 143. & 276.

25. Ὁ περὶ τὴν μητέρα ἐπιτάφιος. *Theoctistæ matris laudatio funebris.* In Vita Theodori pag. 4. b. Extat in Metaphrastæ codice MS. Colbertino 450. in mense Decembri.

26. Επιτίμια κοινὰ τῆς ὅλης ἀδελφότητος. *Pœnitentiæ communes universæ fraternitati.* meminit Auctor vitæ p. 25. c. Extant autem in Vaticano Græco codice 430. tum in apographis Sirmondi & Arcudii.

27. Σχόλιον εἰς τὰ μερικὰ ἀσκητικὰ τοῦ μεγάλου Βασιλείου. *Scholium in particularia ascetica magni Basilii.* Græce descriptum habemus manu Sirmondi. Descripsit etiam Arcudius ex Vaticano Græco codice 431.

28. Εκ τοῦ ὅρου * περὶ τῆς ἑβδομάδος τῆς τυροφάγου. *Ex Regula de hebdomade Tyrophagii.* Græce descripsit Sirmondus ex Canonario Bibliothecæ Cardinalis Columnæ.

29. Σύντομος διδασκαλία τοῦ Στουδίτου Θεοδώρου. *Brevis institutio Theodori*

* Apud Lambecium VIII. p. 451. Εκ τῶν ὅρων τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου καὶ ὁμολογητοῦ, τοῦ Στουδίτου, περὶ τῆς ἑβδομάδος τῆς τυροφάγου, ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μὴ μετέχοντες τυροῦ, ἀναθέματι καθυποβάλλονται.

dori Studitæ. Extat in Græco libro MS. 32. Collegii Jesuitarum Parisiensis, cui titulus : Διδασκαλία πάνυ ὠφέλιμος ἐκτεθεῖσα παρὰ τῶν ἁγίων πατέρων. *Institutio valde utilis exposita a SS. Patribus.*

30. Ὑποτύπωσις τῆς καταστάσεως τῆς μονῆς τῶν Στουδίου. *Constitutiones monasterii Studitarum.* Græcum viri docti apographum habemus.

31. Πραγματεία περὶ τῆς καθόλου οἰκονομίας. *Opus de Dispensatione in universum.* Contra Mœchianos * haud dubie. Meminit ipse Theodorus Lib. I. Epist. XLIX. pag. 349.

32. Τετράδες sive Σύνταγμα, μηδὲν ἐξ ἑαυτοῦ &c. *Qvaterniones* sive *Syntagma* (adversus Mœchianos) in qvo nullam prorsus sententiam propriam, sed duntaxat divinorum Patrum documenta & præcepta profert contexitqve Theodorus, sicut ipse ait Lib. I. Epist. XLIII. pag. 333.

33. Τετράδια. &c. *Quaterniones, in qvibus impia Iconomachorum dogmata exponuntur confutanturqve* : missi a Theodoro ad Patriarchas Alexandrinum, Antiochenum & Hierosolymitanum, atqve ad varia monasteria : sicut liqvet ex Theodori Lib. II. Epist. XIV. pag. 401. d. 404. e. 407. d. 411. b.

34. Στηλιτευτικὸς &c. *Invectiva adversus Iconomachos.* Meminit hujus operis sui Theodorus ipse initio Antirrhetici primi, pag. 89. b.

35. Βιβλιδάκιον καὶ τετράδες δεκατέσσαρες, ἐφ' οἷς εἰσι λόγοι καὶ βίοι τῶν ἀδελφῶν, ἐμμέτροις στίχοις. *Libellus & qvaterniones qvatuordecim, qvibus continentur Sermones & Vitæ Fratrum, versibus metricis.* Memorat Theodorus Lib. II. Epist. LXI. pag. 484. d.

36. Τριώδια τῇ ἁγίᾳ τεσσαρακοστῇ &c. *Triodia in sanctam Qvadragesimam.* Mentio fit in vita. pag. 69. a.

37. Βίβλος διὰ στίχων ἰάμβων, τήν τε πλάσιν τοῦ γενάρχου &c. *Liber versibus jambicis, de primi hominis creatione & lapsu, deqve Caino, Enocho, Noemo &c. & de universa Iconomachorum hæresi.* Auctor Vitæ, pag. 28. a.

38. Τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, περὶ τῆς τῶν ἐν βρώμασι ποσότητος καὶ ποιότητος. *S. Patris nostri Theodori Studitæ de qvantitate & qvalitate ciborum.* in Cod. XLVI. Græc. Hist. Eccl. Mss Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis. Vide Lambecium lib. VIII. p. 456.

39. *Hymnus de vita & solitudine S. Joannis Baptistæ.* meminit Michael in Theodori vita pag. 28. a.

40. *Peri-*

* Mœchianos appellat Theodorus eos qvi adulterio copulatas Constantini VI. Imperatoris nuptias dispensatione factas legitimas affirmabant.

40. *Pericopæ qvædam breviores :* una, *De pœnis qvibus parentes multandi sunt, si infans intra septimum, aut si intra qvadragesimum diem, mortuus sit absqve baptismo.* In Canonario Collegii Jesuitarum Parisiensis. Aliæ duæ, in veteri collectione Græci cujusdam *de Processione Spiritus sancti contra Latinos*, qvæ in cod. Reg. inscribitur *Confessio de Trinitate.* Hæc duo fragmenta Græce Sirmondus descripsit ex codice Vallicellano.

His addi potest doctiss. Baunio præterita

41. *Oratio de vita & laudibus magni Arsenii*, ex qva locum affert Allatius libro de purgatorio p. 733.

Theodorus *Syceota* sive Syceonis archimandrita, cujus vita citatur in actis Synodi secundæ Nicænæ p. 574. T. 3. Concil. edit. Binianæ. Vide supra, p. 148.

*Theodorus Laicus, *Synnadæ* in Phrygia concionatus, ut narrat Eusebius VI. 19. Hist.

Theodorus *Syracusanus*, scriptor τακτικῶν. Laërt. II. 104. Incertum an idem de qvo Livius XXIV. 5. & Valerius Max. III. 3. *in Theodoro, viro gravissimo, Hieronymus Tyrannus frustra tortorum manus fatigavit.*

Theodorus *Syracusius* cognomine κρίθινος, in Actis Synodi secundæ Nicænæ T. 3. edit. Binianæ p. 693.

De Theodoro *Tabennensi* monacho & Abbate in Ægypto, Tillemontius T. 7. memor. Eccles. p. 469-499. Idem de pluribus Theodoris solitariis videndus T. 12. p. 364. 369. 370.

Theodorus *Tarsensis* Episcopus, freqventius Diodorus, de cujus scriptis supra Volum. VIII. p. 358. seq.

* Theodorus *Thebanus*, ἀνδριαντοποιός sculptor apud Laërtium II. 104.

Theodorus ποιητὴς Τραγῳδίας apud Laërtium II. 104. Τραγῳδὸς Pausan. p. 90. edit. Lipsiensis. Idem Τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς apud Aristotelem VII. ult. Politicor. & Plutarchum. Vide Perizonium ad Ælian. XIV. Var. Histor.

* Theodorus *Tribunus* ad qvem scribit S. Nilus.

* Theodorus *Trichinas* ab aspero cilicio qvo tegebatur appellatus idemqve thavmaturgus, de qvo martyrologia & menologia 20. April.

Theodorus *Trimithuntis* Cypri Episcopus, cujus Homilia in laudem Jo. Chrysostomi memoratur ab Allatio, qvæ incipit : ἀγαπητοὶ, ἀψευδὴς Θεός.

Theodorus *Tripolites* Sphæricorum scriptor vocatur à Menagio p. 119. ad Laërt. qvi aliis rectius Theodosius.

* Theodorus *Tyanensis* in Cappadocia metropolitanus ad qvem videntur datæ Nazianzeni Epistolæ. Vide Tillemontium memor. T. XII. p. 437.

* Theodorus *Tyro* Martyr sub Licinio. Vide supra p. 147. seq.

* Theodorus *Vicarius* ad qvem Epistola Theodoreti qvadragesima.

His porro accedunt Theodori *incerti*, ut qvem περὶ νομοποιῶν, de Terpandro & aliorum nomorum Musicorum scriptoribus: & alius qvem περὶ ποιητῶν scripsisse testatur Laërtius II. 104. alius deniqve qvem ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων laudat II. 65.

Theodorus ἐν τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ citatur à scholiaste Aristoph. in Nubes v. 397. & ἐν εἰκοστῷ ἐννάτῳ à Scholiaste Apollonii lib. IV. v. 264. fortasse Theodorus Samothrax intelligitur.

Theodorus citatus ab Eustathio ad Odysseæ θ', p. 1602. 23.

Theodorus laudatus à Stobæo p. 149. & 403. florileg. & p. 429. *pro Elpidiphoriana*.

Theodorum ἐν ταῖς μεταμορφώσεσιν allegat Plutarchus in parallelis minoribus p. 311.

Deniqve Theodoros vocant nonnulli, qvi aliis rectius sunt *Diodori*, vel *Theodosii*, ut supra in Crono & Tripolite jam monui: vel *Theodoti*, ut Theodotus Ancyranus Gennadio, Honorio & Possevino est Theodorus: vel deniqve *Theoduli*, ut Theodulum presbyterum in Cœlesyria (cujus *de consonantia S. Scripturæ* Gennadius c. 91. de S. E. memorat) Honorius Augustod. lib. 2. c. 90. vocat Theodorum, Trithemius autem confundit cum longe juniore Theodulo de cujus *Ecloga* versibus scripta Latinis Hexametris Sigebertus c. 134. ut ad Trithemii cap. 185. annotavi. At Possevinus duos ex uno illo Gennadii facit Theodoros presbyteros. Cæterum Catena *in Epist. ad Romanos* qvæ Latine ex *Jo. Loniceri* versione exstat in Orthodoxographis utrisqve & in Patrum Bibliothecis sub Theoduli nomine, & Græce in Codice Bibl. Coislinianæ p. 267. neutiqvam diversa est ab illa qvam sub *Oecumenii* titulo Græce & Latine habemus.

CAPUT

CAPUT XXXIV.

De PHILONE Carpaſio, ISIDORO Peluſiota, Neſtorio, Eutyche & aliis Sæculi V. Scriptoribus atqve Hæreticis.

Scriptores Sæculi V. de qvibus jam dictum in hac Bibl. 1. De Philone Carpathio. 2. de Iſidoro Peluſiota, variisqve Iſidoris. 3. de Antiocho Ptolemadis Epiſcopo, variisqve Antiochis. 4. De Severiano Gabalenſi & Severianis aliis. 5. De Theodoto Ancyrano, variisqve Theodotis. 6. De Antipatro Boſtrenſi, Candido Iſauro &c. 7. De Simeone ſtelite. 8. De Joanne Hieroſolymitano. 9. De Neſtorio ejusqve ſectatoribus & oppugnatoribus. 10. De Eutyche. 11. Index ſcriptorum & Epiſtolarum qvæ in Actis Concilii Epheſini & Chalcedonenſi atqve in Synodico adverſus tragœdiam Irenæi occurrunt. 12.

I.

CUm de qvam plurimis ſcriptoribus Græcis, qvi ſæculum à nato CHriſto qvintum ingenio & doctrina ſua illuſtrarunt, in hac Bibliotheca alibi dixerim, de *Adriano* qvidem hoc ipſo Volumine IX. p. 381. de *Andrea* Cæſarienſi VII. p. 791. *Aniano* Chronologo VI. p. 135. *Aſterio* Amaſeno VIII. p. 607. *Baſilio* Cilice VI. p. 114. & Seleucienſi VIII. p. 130. *Jo. Caſſiani* Græca Epitome, VII. p. 551. *Cyrillo* Alexandrino VIII. p. 553. *Diadocho* VIII. p. 348. *Eudocia* I. p. 357. *Euſtathio* Epiphanienſi VIII. p. 189. *Euthalio* Sulcenſi id. p. 367. *Eutherio* Tyanenſi VII. p. 446. *Firmo* VII. p. 442. *Gelaſio* Cyziceno VIII. p. 371. *Gregentio* IX. p. 14. *Heliodoris* Emeſeno & Antiocheno VI. p. 784. 798. *Heraclide* IX. p. 16. *Joanne* Ægeate VI. p. 113. *Malcho* Philadelphienſi VI. p. 236. *Marco* Aſceta VIII. p. 349. De *Nilo*, ad Allatii librum de Nilis, Volumine V. hujus Bibl. De *Palladio* IX. p. 1. *Panodoro* Chronologo VI. p. 135. *Philippo* Sidete VI. p. 112. *Philoſtorgio* VI. p. 114. *Polybio* S. Epiphanii diſcipulo VII. p. 415. *Polychronio* VII. p. 753. & IX. p. 165. *Proclo* CPol. VIII. p. 600. *Socrate* & *Sozomeno* VI. p. 117. 121. *Syneſio* VIII. p. 221. *Theodoreto* VII. p. 430. *Theodoro* Mopſveſteno IX. p. 153. *Victore* Antiocheno VII. p. 769. & *Zoſimo* Hiſtorico VI. p. 605. Lubet jam præſenti capite ſuccincte complecti eos, qvi ad idem ſæculum qvintum pertinent, ſed indicti hactenus à me præteriti fuere.

II. PHILONIS *Carpathii* his verbis mentio fit apud Svidam: Φίλων Καρπάθιος. ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων. *Philo Carpathius; Scripsit commentarium in Canticum Canticorum.* Qvi autem S. Epiphanii discipulus, circa qvinti sæculi initia floruit Philo, non *Carpathi* in Cycladibus sed *Carpasii* sive *Carpasiæ* a) Cypri civitatis ab eodem ordinatus Episcopus fuit. Polybius Rhinocurorum Ægypti Episcopus in vita S. Epiphanii c. 49. b) Ἦν δέ τις κληρικὸς ἀπὸ Ῥητόρων, τοὔνομα Φίλων, ἀνὴρ ὅσιος· Χρείαν δὲ ἦν ἐπὶ τῆς πόλεως τοῦ Καρπασίου καθίσαι Ἐπίσκοπον ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἦν δὲ οὗτος Διάκονος. Τοῦτον οὖν ἀπὸ ἀποκαλύψεως Θεοῦ χειροτονεῖ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς πόλεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Καρπασίου. *Erat qvidam ex Oratoribus clericus,* Philo *nomine, vir sanctus. Opus autem erat, in civitate Carpasii in sede collocare Episcopum. Eratqve is Diaconus. Hunc ergo ex DEI revelatione Episcopum ordinat Epiphanius in sede civitatis & Ecclesiæ Carpasii.* Sub ejus nomine fertur *Commentarius in Canticum Canticorum*, ad Eustathium presbyterum & Eusebium Diaconum, qvi Latine duntaxat lucem hactenus vidit è latina versione *Stephani Salutati* sive *Salviati*, Pisciensis, Paris. 1537. 8. apud Robertum Stephanum, atqve inde insertus est Bibliothecis Patrum Parisiensibus, Coloniensi ac deniqve Tomo V. edit. Lugdunensis. Recte monent viri docti hunc Philonis fœtum, si genuinum, ex parte saltim minus sincerum, valdeqve interpolatum à Salviato fuisse editum, qvia multa illi inserta ex commentario Gregorii I. nec satis cum cæteris cohærentia, ut jam Bellarmino observatum. Genuinum Philonis Commentarium Græce è Codice Bigotiano editurum pridem in se recepit vir doctissimus Anselmus Bandurius Monachus Benedictinus & post Magliabecium hodie præfectus dignissimus thesauri librarii Medicei. Fragmenta complura Philonis hujus occurrunt in expositione Cantici Canticorum qvam Eusebii Cæsar. nomine (cum longe junioris c) scriptoris sit) Græce edidit Joannes Meursius Lugd. Bat. 1617. 4. Nusqvam autem Philo Carpathius sed tantum Philo ibi appellatur. Fragmentum Philonis in illud Matth. V. 13. *Vos estis sal terræ* è Catena MS. Mazariniana dedit Combefisius in Bibl. Concionatoria. Citatur etiam Philo Episcopus aliqvoties in Catena Patrum ad Pentateuchum, Latine versa à Francisco Zephyro p. 77. 82. b. 83. Hæc de scripto-

a) Καρπασία Stephano & aliis, Plinio *Carpasium*, in Notitia Græca Episcopatuum Κάρπασος. Vide Meursium in Cypro p. 28. Harduinum ad Plin. V. sect. 35. T. 1. p. 614. & Holsteniumad Stephanum Byz. p. 162. Olympius, Carpasiæ Episcopus Philonis successor interfuit conciliabulo Ephesino A. C. 431.

b) T. 2. Operum Epiphanii p. 360. c) Vide Volum. VI. hujus Bibl. p. 95. & VII. p. 753.

ſcriptore iſthoc paullo explicatius præſenti loco tradere volui, licet illius jam meminerim lib. IV. cap. 4. cum Philones varios recenſerem.

III. Præclariſſimis Eccleſiæ luminibus & utilioribus ſcriptoribus merito accenſendus venit ISIDORUS *Peluſiota*, Monachorum in Peluſio Ægypti monte degentium Abbas d) conſtantiæ, ſanctimoniæ & doctrinæ laude pariter conſpicuus, & non modo tempore e) Concilii Epheſini A. 431. celebrati adhuc ſuperſtes, ſed circa A. 449. demum * vel 450. provecta ætate, cum Ægyptum jam Entychis turbaſſet hæreſis, defunctus: de cujus vita & laudibus agunt Græci in Menæis 4. Febr. Acta Sanctorum T. I. Febr. p. 468. ſeq. & cujus induſtriæ non habeo qvod addam, Tillemontius T. XV. memor. p. 97. ſeq. *Jo. Chryſoſtomi* Doctoris ſui A. 407. defuncti ut ſtrenuus adverſus Cyrillum Alex. alioſqve defenſor extitit & lib. 2. Epiſt. 42. laudator, ita dicta ejus & ſententias libenter ſuas ipſum facere & paſſim imitari notavit Conradus Rittershuſius tam in notis ad Iſidorum, qvam in ſacrarum lectionum libris, IV. 16. ſeqq. V. 13. VI. 13. VII. 7. De eo Svidas: Ἰσίδωρος πρεσβύτης ὁ Πηλουσιώτης, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, φιλόσοφός τε καὶ ῥήτωρ. Ἐπιστολὰς ἑρμηνευούσας τὴν θείαν γραφὴν ,γ γέγραφε, καὶ ἑτέρας ,ζ, καὶ ἄλλα τινά. *Iſidorus presbyter, Peluſiota, vir eruditiſſimus, Philoſophus & Orator. Scripſit Epiſtolas ter mille qvibus ſacram Scripturam interpretatur, & alias ſepties mille, nec non alia qvædam.* Sic habere codices emendatos teſtatur Sirmondus f) ad Facundi II. 4. cui pulchre convenit qvod in Menologiis & apud Nicephorum X. 54. legas Iſidorum multa ſcripſiſſe ὠφελείας ἁπάσης ἔμπλεω, *omnigenæ utilitatis plena*, μάλιστα δ' ἐπιστολὰς χάρακτος παντοίας μεστὰς, θείας τε ἅμα καὶ ἀνθρωπίνης ὡσεὶ χιλιάδας δέκα, δι' ὧν πᾶσαν τε γραφὴν σαφηνίζει, καὶ σύμπαν ἦθος παιδεύει, διδασκαλικώτερον ποιούμενος τὴν ὑφήγησιν. *potiſſimum autem Epiſtolarum omnis generis divina ſimul & humana gratia refertarum prope millia decem, in qvibus Scripturam omnem clarius exponit, & hominum mores inſtituit, qvippe qvi dicendi genere ad docendum accommodato in eis utatur.* Facundus vero bis mille tantum habuiſſe in ſuo Codice ſe innuit lib. 2. cap. 4. *Nam vir etiam ſanctiſſimus & magnæ in Eccleſia gloriæ Iſidorus presbyter Ægyptius Peluſiota, qvem duo millia Epiſtolarum ad ædificationem Eccleſiæ multi ſcripſiſſe noverunt, qvi etiam pro vitæ ac ſapientiæ ſuæ meritis ut pater ab ipſo Cyrillo & honoratus eſt & vocatus, ſic ei ſcribit* g) &c.

d) Ἰσίδωρος ὁ τοῦ Πηλουσίου ὄρους καθηγησάμενος. Niceph. XIV. 53.

e) Concilii Epheſini tempore ſcriptæ ſunt lib. I. Epiſt. 310. ad Cyrillum Alex. & 311. ad Theodoſium.

* Tillemont. T. 15. memor. p. 116. ſeq.

f) T. 2. Opp. Sirmondi p. 458.

g) Facundus deinde producit Latine qvæ inter Iſidori Epiſtolas exſtant lib. I. 370. & 310.

Annotatqve Sirmondus Facundo fuiſſe ejusmodi Codicem, qvalem vetus interpres Epiſtolarum Iſidori ineditus commemorat his verbis : *Has omnes B. Iſidori presbyteri & Abbatis Peluſiotæ recenſui & tranſtuli ex Epiſtolis ejus duobus millibus qvæ ſunt per qvingentas diſtributæ in Acœmetenſis monaſterii* (CPoli) *codicibus vetuſtiſſimis qvatuor.* Similem Codicem Epiſtolarum Iſidori bis millenarum χιλιάδων δύο Græcum in Bibl. Cæſarea Vindobonenſi exſtare teſtatur Lambecius T. I. p. 149. Neqve dubito aſſentiri præclaro Tillemontio, h) qvi in illa Monachorum Acœmetarum collectione non alias extitiſſe Epiſtolas putat, qvam qvas libris qvinqve digeſtas & utraqve lingva editas habemus, in illis etiam primus liber qvingentis abſolvitur, & univerſæ ſunt bis millenæ ac duodecim. Hæ duodecim autem plures numerantur, qvia interdum una in duas diſcerpta eſt ut lib. I. 271. 272. qvæ iterum repetita 303. nec non lib. IV. Epiſt. 206. 207. Nonnullæ etiam poſitæ bis ut lib. I. 29. & IV. 188. Idem Lambecius T. V. p. 245. Codicem alium Epiſtolarum mille Iſidori de interpretatione S. Scripturæ commemorat, earundem cum editis. Sed aliam collectionem Epiſtolarum MCXLVIII. Venetiis in Bibliotheca S. Marci vidiſſe ſe refert Sixtus Senenſis libro IV. Bibl. Sanctæ, qvem eundem Codicem ſæculo decimo qvarto exaratum memorans eruditiſſ. Montfauconus in Diario Italico p. 42. teſtatur continere Epiſtolas MCC ad interpretationem S. Scripturæ facientes & digeſtas eſſe ſecundum ordinem librorum Veteris & Novi Teſt. qvorum loca interpretatur. Addit Cardinalem Barbadicum morte præventum edendi hujus Codicis provinciam alii reliqviſſe, qvam à viro aliqvo docto occupari tanto magis videtur exoptandum, qvo magis eſt credibile plures in hoc Codice latere Epiſtolas Iſidori adhuc ineditas, cum primæ etiam initium à Sixto Senenſi proditum ἐπειδὴ κυκλικόν ἐστι χρόνου τὸ σχῆμα, nulli ex editis congruat, ut doctiſſimo Caveo in Hiſtoria literaria ſcriptorum Eccleſ. jam notatum. Aliam collectionem Epiſtolarum Iſidori MDC in Codice Bibliothecæ Cryptoferratæ A. C. 986. ſcripto, idem Montfauconus reperit, ut p. 336. narrat. Iſidori Epiſtolas plures laudat Leontius Byz. ut ſupra p. 174. annotavi. In illis unam ad Theonem qvam in editis diu incaſſum qværas. Michael qvoqve Glycas Epiſtola LXXXIV. ad Joannicium i) citat Iſidorum Peluſ. οὕτως ἐν Ἐπιστολαῖς λέγοντα *qvi ad hunc modum in Epiſtolis loqvutus ſit :* ὥσπερ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ὑποπεσὸν τοῖς ὀδοῦσι τοῦ ᾅδου, φθορὰν μὲν τηνικαῦτα ἐδέξατο, διαφθορὰν δὲ οὐκ εἶδεν, οὕτω καὶ νῦν αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου τοῖς ὀδοῦσιν ὑποπίπτον τοῖς ἡμετέροις,

h) T. XV. memor. p. 847.

i) Mich. le Qvien ad Damaſcenum p. 654.

ροις, φθορὰν μὲν ὁμοίως ὑφίσαται, διαφθορὰν δὲ οὐκ ἔγνω, ἀλλ' εὐθέως ἀφθαρτιζόμενον τῇ τῆς ψυχῆς οὐσίᾳ δίδοται μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς αἰῶνα συμπαραμένει ταῖς τῶν δικαίων ψυχαῖς. *Qvemadmodum Domini corpus, cum in inferi dentes cecidiſſet, corruptionem qvidem admiſit, non tamen omnigenam vidit: ſic & in præſenti ipſummet corpus Domini dum dentibus noſtris ſubjicitur, pari modo atqve corpora noſtra corruptionem ſubit, ſed non abſolutam. Qvin potius depoſita ſtatim corruptela, animæ ſubſtantiæ traditur: ſed & non ſolum traditur, verum perpetuo perſtat cum animis juſtorum.* Freqventer etiam loca ex Iſidori Epiſtolis afferuntur in Catenis ad libros S. Scripturæ non editis modo ſed & illis qvæ ineditæ in Cæſarea, Bodlejana Coisliniana & aliis Bibliothecis adſervantur, nec non in Niconis aliorumqve Græcorum ſcriptorum Collectaneis & inter Apophthegmata Patrum apud Coteler. T. 1. monument. p. 488. Epiſtolarum editarum Iſidori præſtantiſſima editio eſt Græcolatina Pariſienſis A. 1638. fol. qvinqve digeſta libris, qvorum *primus* Epiſtolas 500, *ſecundus* 380, *tertius* 413 complectitur. Hos tres Græce vulgarunt cum *Jacobi Billii* verſione & ſacrarum obſervationum libris duobus Pariſ. 1585. fol. Billii verſio recuſa in Bibliotheca Patrum edit. Colon. Tom. V. parte 2. *Qvartus* liber habet Epiſtolas 230. cum tribus prioribus editus primùm à *Conrado Rittershuſio*, qvi verſionem qvarto huic libro, & univerſis qvatuor, notas, indices, ſingularumqve Epiſtolarum argumenta adjunxit. *Qvintum* librum Epiſtolas 570. complexum debemus *Andreæ Schotto* S. I. qvi eum ex MSS. Bibl. Vaticanæ *Græce* cum notis edidit Antwerp. 1623. 8. argumentaqve Epiſtolarum addidit & Latine à ſe verſum vulgavit Rom. 1624. 8. Græce etiam & Latine ut Rittershuſianæ editioni adjungi poſſet recuſum Francof. 1629. fol. Hinc ut dixi Pariſienſis librorum qvinqve *Græcolatina* ἔκδοσις vidit lucem A. 1630. fol. qvæ Rittershuſii & Schotti notas ad voluminis calcem ſubjectas, & argumenta operi præmiſſa exhibet. Libri qvinqve etiam ex Billii, Rittershuſii & Schotti verſione una cum argumentis recuſi ſunt in Tom. VII. Bibliothecæ Patrum Lugd. 1677. ſed notæ prætermiſſæ. Aliqvot locis Epiſtolarum Iſidori, libri primi maxime lucem affert Bonaventura Vulcanius notis ad Cyrillum Alex. adverſus Anthropomorphitas editum Lugd. Bat. 1605. 4. teſtatus Billium doctiſſimum virum extremam verſioni ſuæ manum non adhibuiſſe, & poſtumum ipſius fœtum adeo male habitum à lucripeta typographo in lucem extruſum eſſe. Longe plura autem adhuc emendanda ſuperſunt in libri qvinti verſione, in qvo Schottus interpres paſſim a ſententia Iſidori recedit & aberrat. Cæterum ſi nova adornanda harum Epiſtolarum editio fuerit,

non

non parum nitoris & ornamenti ad eam accedet ex labore *Francisci Arcudii* Græci Calabri, postea Episcopi Nuscani, qvi ab Emin. *Francisci* Cardinalis *Barberini* liberalitate ad hoc invitatus universos qvinqve libros cum MSS. contulit, sex antiqvis Codicibus usus: duobus Vaticanis, totidem Altaëmsibus, qvinto Sfortiano & sexto Barberino. Collationes illas Isidorianas à Carolo Morono, præfecto Bibliothecæ Barberinæ secum communicatas è marginibus Parisiensis editionis, qvibus illas Arcudius adscripserat, enotavit, & singulari volumine edidit *Petrus Possinus* S. I. Rom. 1670. 8. Excerpta insignia ex Isidori Epistolis exhibet Lud. Elias du Pin Tomo IV. Bibliothecæ scriptor. Eccles. Indicem eorum ad qvos Isidorus scripsit, dedi Volumine V. ad calcem libri Allatiani de Nilis. Ex scriptis Isidori deperditis fuit *ὁ πρὸς Ἕλληνας λόγος liber adversus Græcos* sive *Gentiles*, cujus meminit libro 2. Epist. 137. & 228. priore loco testatus in illo se solvisse qvæstionem, cur bonis vivis mala fiant: in altero divinandi artem apud illos jactatam confutasse. Unde verisimile est diversum ab hoc scripto, non ut doctissimo du Pinio videbatur unum idemqve fuisse *λόγον*, sive, ut ipse ait, potius appellandum *λογίδιον*, lib. 3. Epist. 233. commemoratum *περὶ τοῦ μὴ εἶναι εἱμαρμένην. qvod fatum non sit.* Qvæ vero Evagrius lib. 1. cap. 15. memorat scripta *ad Cyrillum* Alex. non alia qvam Epistolas ejus qvas scripsit Cyrillo, interpretor, à Facundo etiam II. 4. & Nicephoro XIV. 53. laudatas. Neqve aliud qvicqvam ex illis inferre vult Evagrius, qvam Isidorum & Cyrillum uno tempore vixisse. *γέγραπται δὲ πρὸς Κύριλλον τὸν ἀοίδιμον, ἐξ ὧν μάλιστα δείκνυται τοῦ θεσπεσίου συνακμάσαι τοῖς χρόνοις.* Illud vero Evagrii de Isidoro *οὗ κλέος εὐρὺ κατὰ τὴν ποίησιν*, cum Joanne Lango non accipiendum de poëtica illius laude, ac si poëmata composuisset Isidorus: sed ut à Billio jam annotatum, verba *οὗ κλέος εὐρὺ cujus decus ingens*, ex Homeri poësi mutuatus Evagrius est ad Isidori virtutem celebrandam.

Isidori alii.

S. Isidorus *Agricola*, qvem patronum colunt Hispani Madritenses, & cujus encomium scripsit Antonius Sanderus, editum Antwerp. 1623. 8.

Isidorus *Ægeates* cujus Epigramma legitur in Anthologia p. 327. edit. Wechel.

Isidorus monachus & presbyter *Alexandrinus* A. C. 404. de qvo Bollandus XV. Januar. qvi alios etiam Isidoros Ægyptios sanctitate conspicuos commemorat T. 1. p. 83. 84. & 1015. Tillemont. T. VIII. memor. p. 787. seq.

Isido-

Isidorus *Anazarbi* Episcopus, qvi Synodo Trullanæ interfuit A. C. 706.
Isidorus *Asturicensis* qvi subscripsit Concilio Bracarensi A. 675.
Isidorus *Balneoregiensis* in Italia, interfuit Concilio Romano A. 1059.
Isidorus *Basilidis* hæretici filius, de cujus libro περὶ προσφυοῦς ψυχῆς, Salmasius p. 166. ad Simplicium. De aliis hujus Gnostici scriptis dixi lib. V. cap. 1. p. 200.
Isidorus *Buchiras*, infra in CPolitano.
Isidorus *Cæsaraugustanus* à Josepho Pellizerio confictus. Vide infra in Hispalensi juniore.
Isidorus *Characenus*, de cujus stathmis Parthicis dixi lib. IV. cap. 2. p. 34. seq.
Isidorus *Chronographus* nugivendulus qvem citat Damascenus Orat. 3. de imaginibus.
Isidoros *Cordubenses* Episcopos duos, unum ad A. C. 384. auctorem Chronici, & commentarii in Lucam: alterum ad A. 423. & 430. qvi allegoriarum librum ad Orosium scripserit, comminiscitur pseudo Dexter in Chronico. Sed allegoriarum liber Isidori Hispalensis est, & per commentarium in libros Regum qvem Isidoro Cordubensi tribuit Sigebertus duodecimi sæculi scriptor c. 51. de Script. Eccles. videtur qvæstiones ejusdem Isidori Hispal. in libros Regum intellexisse, ita ut ne unum qvidem nedum duos illos Isidoros Cordubenses extitisse unqvam putet Nic. Antonius lib. 3. Bibl. Vet. Hispanæ c. 2. p. 188. seq. & lib. 6. c. 4. p. 330.
Isidorus Buchiras, *CPolitanus* Patriarcha ab A. 1341. qvo Synodo * interfuit Palamicæ, ad 1349. Alius, Isidorus Hieromonachus A. 1460. Alius titulo tantum Patriarchæ usus circa A. 1473.
Isidorus *Cynicus*, Sveton. Nerone c. 39.
Isidorus *Cyrrhensis* subscripsit Concilio CPol. A. 381. Hic ipse est cui A. 423. successit Theodoretus. Vide Tillemont. T. XV. p. 217. seq.
Isidorus *Edessenus* interfuit Synodo Trullanæ A. C. 706.
Isidorus *Gazæus*, Procli & Marini discipulus, Platonicus cujus vitam scripsit Damascius apud Photium Cod. CCXLII. De eodem Svidas in Συριανὸς, Ἰσίδωρος, Μαρῖνος, Σαραπίων &c.
Isidorus *Gnosticus* hæreticus. Supra in Basilid.
Isidorus *Gordoservorum* in Bithynia Episcopus qvi interfuit Synodo Trullanæ A. 706.
Isidorus *Hispalensis* Episcopus ab A. C. 595. ad 636. cujus vitam scripsit

* Vide Harduini Concilia T. VII. p. 1640. & Jo. Boivinum in Nicephori Gregoræ vita.

Lucas Tudensis apud Henschenium ad 3. Aprilis, T. I. p. 327. seq. Vide & p. 900. seq. & Jo. Mabillonium in Seculo secundo Benedictin. De hujus Isidori vita & scriptis accurate Nicolaus Antonius in Bibl. vetere Hispana lib. V. cap. 3. seqq.

Isidorus *Hispalensis* junior, qvi simul Cæsaraugustanus Episcopus fuerit, confictus à Josepho Pellizerio, Chronicon & historiam Alanorum illi tribuente, qvam Isidoro illi veteri unicoqve qvam Ecclesia Hispalensis novit, vindicat Nic. Antonius lib. V. cap. 4. & lib. VI. cap. 3.

Isidorus *de Isolanis* Ord. Prædicator. auctor vitæ S. Veronicæ, editæ Mediolani A. 1518. & recusæ in actis Sanctor. 13. Januar. T. I. p. 887. seq. De aliis ejus scriptis consules Possevinum.

Isidorus *Kioviensis* & totius Russiæ Episcopus qvi vicem Patriarchæ Antiocheni gessit in Synodo Ferrariensi & Florentina A. 1438. & 1439. de qvo Allatius contra Creyghtonum p. 266. seq. & Henricus Warthon appendice ad Hist. literariam Cavei ad A. 1438. Ejus *Epistola lugubris de capta à Turcis CPoli*, A. 1453. scripta & inter Epistolas Turcicas ab Nicolao Reusnero edita Francof. 1598. 4. lib. IV. p. 104.

Isidorus *Mercator*, Eulogii Cordubensis frater, circa A. C. 830. cui collectionem Epistolarum decretalium Episcopis Romanis primorum sæculorum suppositarum (Isidoro Hispalensi à nonnullis falso adscriptam) tribuit David Blondellus in Pseudo Isidoro sive censura jam dictarum Epistolarum Genev. 1628. 4. De eadem collectione videndus Petrus de Marca lib. VII. Concordiæ Sacerdotii & Imperii cap. 20. & lib. III. cap. 5. Idem observat eam allegari in Synodo Rhemensi A. 992. Isidorum Setubensem sive Setubitanum Episcopum ejus auctorem facit Chronicon Juliani Toletani & Luitprandi ad A. C. 681.

Isidori duo *Milesii*, architecti sub Justiniano Imp. laudati Procopio de ædificiis Justiniani lib. I. cap. I. & lib. 2. c. 2. & 3.

Isidorus *Pacensis* in Lusitania (Pacis Juliæ, hodie * *Beja*,) Episcopus cujus continuatio Chronici Isidori Hispalensis ab A. C. 610. ad 754. prodiit curante Prudentio Sandovalio Pampilonensi Episcopo una cum Chronicis Idatii, Sebastiani, Sampiri & Pelagii: Pampelonæ 1615. 1634. fol. Epitoma Imperatorum, vel Arabum Ephemeridis una cum Hispaniæ Chronico. Vide Nic. Antonii Bibl. Hispanam veterem lib. VI. cap. 3. & novam T. 2. p. 206. & Cardinalem d' Agvirre qvi accura-

* non *Badajos*, ut in Catalogo Bibl. Barberinæ p. 578.

accuratiorem editionem promisit è Codicibus MSS. notit. Concil. Hispaniæ p. 163.

Isidorus *Peccator*, supra, in Mercatore.

Isidorus *Pergamenus* Rhetor, cujus mentio apud Laërtium in Zenone VII. 34.

Isidorus *præfectus* Orientis A. C. 416. de qvo Jac. Godofredus in prosopographia Codicis Theodosiani.

Isidorus *Rhodius* Episcopus, subscripsit Synodo CPol. A. 681.

Isidorus *Ruthenus* supra in Kioviensi.

Isidorus *Samius* Episcopus, interfuit Synodo Trullanæ A. 706.

Isidorus *Scetensis* in Ægypto Monachus. Supra in Alexandrino.

Isidorus *Setabiensis* sive *Setabitanus* qvi Synodis Toletanis interfuit A. C. 681. & 688.

Isidorus *Scholasticus*, cujus Epigramma legitur in Anthologia p. 553. edit. Wechel.

Isidorus *Sethroiti* in Ægypto Episcopus qvi subscripsit Concilio Chalcedonensi A. C. 451.

Isidorus *statuarius* cujus Herculem laudat Plinius XXXIV. 8.

Isidorus *Thessalonicensis* Metropolita circa A. 1401. clarus, qvi celebratur in Triodio Græcorum Dominica Orthodoxiæ sive 1. Qvadragesimæ; & in Synodico Thessalonicensi apud Allatium p. 187. libri de Simeonibus. Ejus *homilias qvatuor in Deiparam* vulgavit sed Latine tantum cum notis *Hippolytus Maraccius* in Mariali S. Isidori, Rom. 1651. 8. Unam ex illis *in festum præsentationis* (Allatio p. 97. de Simeonibus, εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων) itidem Latine Combefisius in Bibl. Concionatoria, notans paullo verbosiorem esse. Cæteras tres, 1. *in annunciationem*, 2. *nativitatem* & 3. *dormitionem S. Mariæ* memorat idem Allatius de Simeon. p. 94. 100. & 87. apud qvem etiam aliarum ineditarum mentio ut p. 83. Εἰς τὴν σωτήριον κατὰ σάρκα καὶ θείαν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, & p. 100. Εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Φώτων. *Commentarios in Evangelium Lucæ* in Bibl. Vaticana MSS. exstare pridem tradidit Sixtus Senensis lib. IV. Bibl. sanctæ.

Isidorus *Zoarenus* in Palæstina Episcopus, qvi subscripsit Concilio CPol. sub Mena A. C. 536.

IV. ANTIOCHUS Syrus, Ptolemaidis in Palæstina Episcopus ob eloqventiam Chrysostomus k) appellatus, sed præcipuis Joannis Chrysostomi

k) Sozom. VIII. 10. Niceph. XIII. 9.

ſoſtomi inimicis accenſitus à Palladio, l) interfuit Synodo ad Qvercum A. C. 403. contra Jo. Chryſoſtomum congregatæ de qva Photius Cod. 59. & Jus Græco Romanum lib. IX. p. 554. Obiit adhuc ſub Arcadio hoc eſt non poſt A. 408. Scripſit, ut ait Gennadius c. 20. de Scriptoribus Eccleſ. *adverſus avaritiam* unum & longum volumen, & *in curatione cæci* qvi à Salvatore illuminatus eſt, homiliam compunctione timoris DEI & humilitatis plenam. Ex his, & ex aliis qvos habuit plures ſermonibus nihil ad nos pervenit. Apud Theodoritum dialogo II. p. 200. & in Concilio Chalcedonenſi part. 3. cap. 1. (T. 2. Harduin. p. 651.) citatur hoc ejus dictum: *μὴ συγχέῃς τὰς φύσεις, καὶ οὐχὶ ναρκήσεις περὶ τὴν οἰκονομίαν. Non confundas* (in CHriſto) *Naturas, & non attonitus hærebis circa diſpenſationem.* Expoſitionem *in Pſalmum XLI.* qvæ inter Joannis Chryſoſtomi opera legitur, huic Antiocho, vel alicui ſeqvioris ævi tribuendam ſuſpicatur Thomas Bruno in diff. de Therapevtis Philonis p. 201. In Catena ad Matthæum T. 1. p. 239. affertur locus Antiochi de reſurrectionis veritate per Moyſis & Eliæ apparitionem confirmata. Et in catena ad Johannem p. 444. de latere CHriſti lancea perfoſſo, ut gladius diſtrictus paradiſi aditu nos prohibens removeretur. Alia loca Gelaſius ſervavit libro de duabus Naturis citans ſermones *in Nativitatem* CHriſti & *in Paſcha*: alia Ephræm apud Photium Cod. 288. alia Leontius contra Neſtorium & Eutychen: alia deniqve Cyrillus Alex. libro ad Reginas T. 6. p. 49. & inſerto parti 1. Actorum Concilii Epheſini T. 3. Labbei p. 118.

Ab hoc Antiocho diſtingvendus ANTIOCHUS *τῷ μὲν γένει Γαλάτης ἀπὸ κώμης λεγομένης Μεδοσαγᾶ, διακειμένης ἐν τοῖς μέρεσι τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀγκύρας ὡς ἀπὸ σημείων εἴκοσι* **gente Galata, ex vico Medoſaga, viceſimo ab Ancyra civitate lapide*: MONACHUS Lauræ ſive Monaſterii S. Sabæ qvod ſtadiis octoginta verſus meridiem ab Hieroſolymis diſtabat, qvi ſcripſit non diu poſt cladem urbi illatam, & *ἐμπρησμὸν τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν τοῦ ἁγίου σταυροῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μετάστασιν ἐν Περσίδι* m) *conflagrationem ſanctæ urbis Hieroſolymæ & crucis ſanctæ CHriſti DEI noſtri translationem in Perſidem* A. C. 614. n) Rege Perſarum Choſroë belligerante adverſus Heraclium Imp. De eadem calamitate meminit in exomologeſi his verbis p. 1248. *Ἦλθοσαν ἔθνη εἰς*

l) Palladius de vita Jo. Chryſoſtomi p. 49. adde Socratem VI. 11. & Hiſt. tripartitam X. 10.

* Lambec. III. p. 140. ex nota Codicis MS. Cæſarei.

m) Antiochus capite CVII. Idem *χαλδαϊκὸν χειμῶνα* tempeſtatem Chaldaicam adhuc vigentem commemorat in præfat. & *παρουσίας τῶν χαλδαίων* capite XVIII.

n) Vide Baronium & Pagium ad illum annum.

εἰς τὴν κληρονομίαν σου καὶ ἐμίαναν &c. *Venerunt gentes in hereditatem tuam & polluerunt templum tuum, in qvo mysterium perfectum est dispensationis unigeniti tui, & sanctuarium tuum igni succenderunt : qvia & Hierusalem posuerunt in pomorum custodiam. Morticinia servorum tuorum in medio juxta ac in circumitu Hierusalem passim disjecta sunt, nec erat qvi sepeliret. Fortitudinem nostram ornamentum ac decus, salutis inqvam nostræ spem, nempe crucem CHristi, tradidisti fidei adversariis,* & p. 1250. ἡ πόλις τοῦ ἁγίου σου ἐγενήθη ἔρημος &c. *Civitas Sancti tui in solitudinem redacta est, & gloria Sion incendio conflagravit, simulqve monumenta gloriæ nostræ universa conciderunt.* Hujus Antiochi extat opus dignissimum lectione & refertum monitis saluberrimis qvod inscribitur: Πανδέκτης τῆς ἁγίας γραφῆς, *Pandectes S. Scripturæ* distinctus *capitibus* sive ut Latinus interpres contra Auctoris mentem appellat, *homiliis* CXXX. o) Antiochus ipse in Epistola præmissa operi ad *Eustathium* Abbatem monasterii Atalinæ, civitatis Ancyræ Galatiæ testatur epitomen se hanc divinarum Scripturarum concinnasse *digestam* εἰς ἑκατὸν τριάκοντα κεφάλαια ἡνωμένα τε καὶ διακεκριμένα ἀπ' ἀλλήλων ὡς μὴ σύγχυσιν καὶ φυρμὸν ὑπομεῖναι τὸν ἀναγινώσκοντα, *in capita centum & triginta, cohærentia inter se & distincta ne lectori confusionem afferant.* Alludens ad dictum Bartholomæi p) Apostoli, qvi Theologiam ἡνωμένην τε καὶ διακεκριμένην esse pronunciavit, cujus dicti etiam mentionem facit Antiochus capite 1. p. 1029. auctore non nominato, qvem nominatim appellat Dionysius sub Areopagitæ ambulans nomine lib. de mystica Theolog. capite 1. Idem Antiochus in clausula libri qvam Græce edidit Lambecius III. p. 139. Τὸ χρέος τῆς παρ' ὑμῶν ἀποταγῆς ἀποπληρῶσαι, τίμιε πάτερ Εὐστάθιε, τὸν πανδέκτην τῆς θεοπνεύστου γραφῆς ἔστειλα τῇ ὑμετέρᾳ Θεοφιλίᾳ περιστήσας εἰς σωτήρια κεφάλαια, ὃν δεχόμενος, ἀδιαλείπτως πρέσβευε πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν ὑπὲρ τῆς ἐμῆς ἐλεεινότητος, ἵνα εὕρω ἔλεον ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ. *Ut debitum qvod jussum tuum mihi imposuit implerem, honorande Pater Eustathie, hunc pandectem inspiratæ divinitus Scripturæ misi vestræ DEum amanti dignitati, salutaribus eum capitibus comprehendens. Eum igitur a me qvæso accipe, & indesinenter pro me misero apud DEum hominum amatorem intercede, ut in adventu boni hominumqve amatoris DEI misericordiam inveniam.* Capita singula materiam aliqvam moralem pertractant, ita ut totum opus pulchrum systema Theologiæ moralis absolvat contextum ex meris dictis sacrorum scriptorum & vetu-

 storum

o) male 190. in Eliæ du Pinii Bibl. scriptor. Eccles. T. VI. p. 13 male etiam *centum qvinqvaginta* in Latina versione præfationis ad Pandectem.

p) vide Codicem Apocryphum Novi Test. p. 341. *

ſtorum Eccleſiæ doctorum Hermæ aliorumqve, licet hi de nomine vix usqvam laudentur. Prodiit primum cum ſubjuncta *Exomologeſi* Latine ex *Godfridi Tilmanni* Carthuſiani Monachi interpretatione Pariſ. 1543. 8. atqve inde in Bibliothecis Patrum, Pariſ. 1579. Tomo II. & Colon. 1618. Tomo VII. & Lugd. 1677. Tomo XII. At Græce primus dedit *Fronto Ducæus* addita Tilmanni verſione in Tomo 1. q) Auctarii Bibl. Patrum Pariſ. 1624. unde utraqve lingva recuſus Antiochi Pandectes eſt in Bibliotheca Patrum Morelliana Pariſ. 1644. 1654. Tomo XII. Qvam vero inter Conciones Græcorum Patrum Antwerp. 1601. 8. cum verſione ſua p. 148-167. Petrus Pantinus vulgavit homiliam S. Antiochi ad Euſtathium *περὶ λογισμῶν de cogitationibus*, & in Colonienſi ac Lugdunenſi Bibl. Patrum editioni Pandecti Antiochi ex Pantini editione ſubjicitur, nihil aliud eſt qvam ejusdem Pandectis caput LXXXI. Ex capite CXXX. adſcribam elenchum hæreſium, qvas rejicere ſe ac deteſtari Antiochus profitetur.

Οὕτως καὶ ἡμεῖς, ἤτοι ἡ καθολικὴ ἐκκλησία, πιστεύομεν, ὡς καὶ οἱ μεγάλοι φωστῆρες, καὶ διδάσκαλοι τῆς ἀληθείας, Ἀθανάσιος, Βασίλειος, Γρηγόριος, Ἰωάννης, καὶ Κύριλλος, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων μεγαλοπόλεως· καὶ τοὺς μὴ οὕτως φρονοῦντας ἀποστρεφόμεθα καὶ ἀναθεματίζομεν, μετὰ τῶν ὑπογεγραμμένων αἱρέσεων, τῶν μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, κατὰ διαφόρους καιροὺς παραφυέντων· ὧν τὰ ὀνόματά ἐστιν ταῦτα· Σιμωνιανοὶ, Μενανδριανοὶ, Σατορνιανοὶ, r) Βασιλιδιανοὶ, Νικολαῗται, Γνωστικοὶ, Καρποκρατιανοὶ, Κηρινθιανοὶ, Ναζωραῖοι, Ἀβιωναῖοι, s) Οὐαλεντιανοὶ, Σεκουνδιανοὶ, Πολεμαῖοι, t) Μαρκώσιοι, Κολορβάτιοι, Ηρακλεωνῖται, Ὀφῖται, Καϊανοὶ, Σαθιανοὶ, u) Ἀρχοντικοὶ, Κερδονιανοὶ, Μαρκιωνισταὶ, Λουκιανισταὶ, Ἀπελιανοὶ, Σεβηριανοὶ, Τατιανοὶ,

Sic nos ſive Catholica Eccleſia credimus, qvemadmodum & magna illa Eccleſiæ luminaria ac doctores veritatis, Athanaſius, Baſilius, Gregorius, Joannes, Cyrillus magnæ Alexandrinorum civitatis Epiſcopus. Qvare illos qvi præter horum dogmata ſenſerunt, averſamur, repudiamus, & execramur, cum ſubſcriptis hæreſibus qvæ ſuccedaneis temporibus adnatæ ſunt poſt Domini adventum. Ejuſmodi hæreticorum nomina ſunt hæc 1. Simoniani. 2. Menandriani. 3. Saturniliani. 4. Baſilidiani. 5. Nicolaitæ. 6. Gnoſtici. 7. Carpocratiani. 8. Nazaræi. 9. Hebionæi. 10. Valentiniani. 11. Secundiani. 12. Ptolemæi. 13. Marcoſii. 14. Colorbaſiani. 15. Heracleonitæ. 16. Ophitæ. 17. Caiani. 18. Sethiani.

q) male T. II. in Hendreichii pandect. Brandenb. p. 208.

r) Σατυρνιλιανοὶ ut apud Epiphan. & Damaſcen.

s) Ἐβιωναῖοι, Οὐαλεντινιανοί. t) Πτολεμαῖοι. u) Σηθιανοί.

Εγκρατῖται, κατὰ Φρυγαςῶν, x) καὶ Μοντανιςῶν, καὶ Ασκοδρουγιτῶν, Πεπουζιανοὶ, ἡ Πρισκιλλιανοὶ, οἱ Κεκεντιλιανοὶ, y) οἷς συνάπτονται Αρτοτυρῖται, Τεσσαρεσκαιδεκατῖται, Αλογοι, Αδαμιανοὶ, Σαμψαῖοι, οἱ καὶ Ελκεσαῖοι, καὶ Θεοδοτιανοὶ, Μελχεσεδεκιανοὶ, Σαρδισιανοὶ, z) Νοητιανοὶ, Οὐαλήσιοι, Καθαροὶ οἱ καὶ Ανάβιτοι, a) Αγγελικοὶ, Αποςολικοὶ, οἱ καὶ Αποτακτικοὶ, Σαβελλιανοὶ, Ωριγενιανοὶ, οἱ καὶ Αἰσχροποιοὶ, Ωριγενιανοὶ ἄλλοι τε, καὶ Αδαμαντιανοὶ, Παῦλος Σαμοσατέως, b) Μανιχαῖοι, Ερακεῖται, c) Μελιτιανοὶ, Αρειανοὶ, οἱ καὶ Αρειομανῖται, Αυδιανοὶ, Φωτινιανοὶ, Μαρκελλιανοὶ, Εἰμιάρειοι, d) Πνευματομάχοι, Αεριανοὶ, Αετιανοὶ, οἱ καὶ Ανομοι, Εὐνομιανοὶ, Εὐδοξιανοὶ, Διμοιρῖται, οἱ καὶ Απολιναρῖται, Αντιδικομαριανῖται, οἱ εἰς ὄνομα τῆς αὐτῆς Μαρίας κορυλλίδας ποιοῦντες· Μεσαλιανοὶ, οἱ καὶ Εὐχῖται. ἕως τῶν ὧδε ὁ ἅγιος Επιφάνιος ἐξέθετο. μετὰ δὲ τούτους γεγόνασιν, Εὐάγριος, καὶ Δίδυμος, τὰ Ωριγένους φρονοῦντες πρὸς ὕπαρξιν, * καὶ ἀποκατάςασιν, Θεόδωρος ὁ Μομψοεςίας, καὶ Διόδωρος, καὶ ὁ Νεςόριος ἐνὶ φρονήματι δύο υἱοὺς λέγοντες. τούτοις συμφωνεῖ Μαρὶς ὁ Πέρσης· καὶ ἡ λεγομένη Ηβα e) ἐπιςολή. μετὰ τούτους

Sethiani. 19. Archontici. 20. Cerdoniani. 21. Marcioniſtæ. 22. Lucianiſtæ. 23. Apelliani. 24. Severiani. 25. Tatiani. 26. Encratitæ. 27. Cataphrygaſtæ & Montaniſtæ, Aſcodrugitæ. 28. Pepuſiani. 29. Priſcilliani, Qvintilliani, qvos conſeqvuntur Artotyritæ. 30. Teſſares-kai-decatitæ. 31. Alogi. 32. Adamiani. 33. Sampſæi, qvi & Elceſæi. 34. Theodotiani. 35. Melchiſedechiani. 36. Bardeſiani. 37. Noëtiani. 38. Valeſii. 39. Kathari, qvi & Anabiti. 40. Angelici. 41. Apoſtolici, qvi & Apotactiotæ. 42. Sabelliani. 43. Origenarii: qvi & Æſchropœi. 44. Origeniani alii qvi & Adamantii. 45. Paulus Samoſatenſis. 46. Manichæi. 47. Hieracitæ. 48. Meletiani. 49. Ariani, qvi & Ariomanitæ. 50. Audiani. 51. Photiniani. 52. Marcelliani. 53. Semiariani. 54. Pneumatomachi. 55. Aëriani. 56. Aëtiani, qvi & Anomœi, & Eunomiani, & Eudoxiani. 57. Dimœritæ, qvi & Apollinaritæ. 58. Antidicomarianitæ: Iſti faciunt ad invidiam nominis, inter placentulas qvas vocant, collyridas Mariæ. 59. Meſſaliani. 60. Euchitæ. Hucuſqve Sanctus Epiphanius expoſuit. Poſthæc hæreſeôn portenta fuerunt hi, Evagrius & Didymus qvi ſecundùm dogmata Origenis, puta præexiſten-

x) lege οἱ Καταφρυγαςῶν. y) Κυντιλλιανοὶ. z) Βαρδησιανοί
a) Ναβάτιοι Novatiani. vide Coteler. 1. monument. p. 776.
b) Παυλιανιςαὶ ἀπὸ Παύλου τοῦ Σαμοσατέως.
c) Ιερακῖται, Μελετιανοί. d) Ημιάρειοι. * προὔπαρξιν. e) Ιβα.

Εὐτυχὴς, φαντασίαν, καὶ δόκησιν, καὶ σύγχυσιν φρονῶν· ᾧ τινι ἕπεται Διόσκορος, Θεοδόσιος, Γαϊνὸς, Τιμόθεος ὁ Ἔλυρος*, Πετρος, ὁ τὸ, ὁ σταυρωθεὶς, εἰς τρισάγιον ἐπινοήσας, Πέτρος ὁ Μουγγὸς, Σεβῆρος ὁ Ἀκέφαλος, Σωτήριχος, ἐκ Σαμαρίας Καππαδοκίας, Φιλόξενος ἱερᾶς πόλεως, Ἀμφιλόχιος ὁ Πισίδης, Ἰάκωβος ὁ Σῦρος, καὶ Ἰουλιανός. καὶ εἴ τις κατ᾽ αὐτοὺς τοιοῦτος.

* Αἰλοῦρος.

existentiam atqve restitutionem senserunt. Theodorus Mopsvestenus, Diodorus & Nestorius qvi suo sensu duos astruunt esse filios. His concinit Mares vir Persa, & Epistola qvæ dicitur, Iba. Secundum hos, Eutyches imaginationem, opinionem & confusionem sentiens: qvem qvidem seqvuntur Dioscorus, Theodosius, Cajanus, Timotheus qvi & Ælurus, Petrus qvi & illud commentus est: nempe, ut trishagio hymno accederet qvartus σταυρωθεὶς id est, crucifixus. Petrus Mungus, Severus ille Acephalus, Soterichus ex Cæsarea Cappodociæ, Philoxenus Hierapolitanus, Amphilochius Pisidiæ, Jacobus Syrus, & Julianus: & si qvis secundum hos talis fuerit.

Si qvis novam editionem hujus pandectis curare velit, operæ pretium fuerit conferre Codices MStos ut Cæsareum de qvo Lambecius III. p. 138. seq. & Coislinianos qvorum meminit Montfauconus p. 189. 190. (ubi etiam prologum ab alio auctore præmissum exhibet Græce & Latine) & p. 297. &c. Lambecius in Cæsareo illo Codice etiam reperit Pandecti præfixam βίον σύντομον Εὐφροσύνου μαγείρου *narrationem compendiariam vitæ S. Euphrosyni, coqvi cœnobialis*, incertum qvo auctore, & necdum editam, & aliam περὶ Εὐχαρίστου κοσμικοῦ *de Evcharisto*, Ægyptiaci cujusdam vici accola, qvam Latine dedit Herib. Rosweidus in libro sexto de Vitis Patrum p. 496. *Duo qvidam Patrum rogabant DEum ut ostenderet eis* &c. qvem totum sextum librum Antiocho nostro velut auctori Lambecius tribuendum incerta conjectura conjicit.

Alius ab his Antiochus ad qvem varia opuscula feruntur sub S. *Athanasii* nomine, ut qvæstiones ad Antiochum qvas Athanasio qvi ab A. 1302. ad 1313. Patriarcha Alex. fuit, scriptas affirmabat Oudinus in triade dissertationum diss. II. p. 83. seq. 97. 100. & diss. III. p. 50. seq. in eo haud dubie falsus, cum qvæstiones ad Antiochum à Mich. Glyca qvi ante A. 1150. scripsit,

pſit, p. 91. & 97. Annalium memorentur. Διδασκαλία ad Antiochum edita primum Græce & Latine ab Eruditiſſ. Montfaucono T. 3 Opp. Athanaſii p. 252. & ſcriptum *de pœnis inferni* p. 264. inſcribitur πρὸς Ἀντίοχον Δουκᾶν.

Alii Antiochi.

Antiochus *Ægæus* ſive *Ægeates*, infra, in Sophiſta.

Antiochus *Alexandrinus* cujus περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ Κωμῳδίᾳ κωμῳδουμένων ποιητῶν laudat Athenæus XIII. p. 482. idem fortaſſe auctor libri περὶ τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν, cujus librum ſecundum laudat Ptolemæus Hephæſt. apud Photium Cod. 190.

Antiochus *Arcæ*, Ἀρκαίων in Phœnicia Epiſcopus interfuit Concilio Chalcedonenſi A. 451. Interdum vitioſe Alcenenſis pro Arcenſi ſcribitur ut Harduino notatum.

Antiochus *Aſcalonita* cognomento *cygnus*, qvem ſecum habuit Lucullus, audivere Cicero, Varro, M. Brutus: qvintæ auctorem Academiæ in qvam Stoicorum placita tranſtulit teſte Sexto Empirico lib. I. Pyrrhon. c. 33. unde Stoicis à qvibusdam accenſetur, ab aliis rectius Academicis. De illo dixi lib. 3. cap. 3. & 15. & ad Empiricum qvi etiam laudat ejus libros τῶν Κανονικῶν.

Antiochus *Aſtrologus* cui Iſagogen in Ptolemæi tetrabiblum Græce & Lat. cum Hieronymi Wolfii verſione Baſil. 1559. fol. ſub Porphyrii nomine editam tribuit Thomas Gale p. 304. ad Jamblichum de myſteriis Ægyptiorum, allegans MS. illius iſagoges Codicem, *e qvo corruptiſſima*, inqvit, *multa in editis emendare licet.* In illa iſagoge p. 194. Antiochus de nomine laudatur. Antiochi apoteleſmatica ſive theſaurus apoteleſmatum MS. in variis Bibliothecis. Vide Lambecium VII. p. 257. Labbeum Bibl. non MSS. p. 121. 385. &c.

Antiochus *Aureliopolitanus* in Lydia Epiſcopus qvi cum Antiocho Epiſcopo *Capitoliados* Palæſtinæ & Antiocho *Memphite* interfuit Concilio Nicæno A. C. 325.

Antiochus *Boſtrenſis* in conciliabulo Epheſino A. 431.

Antiochus *Cilix*, infra, in Sophiſta.

Antiochus *Cynicus*. infra, in Sophiſta.

Antiochi neſcio cujus *Epigrammata* Græca unum in Sophiſtam oſtentatorem lib. I. Anthologiæ p. 186. alterum in hominem animo & corpore turpiſſimum lib. 2. p. 244. & tertium ibidem, in Galatia nihil non exitioſum hominibus naſci.

Antiochus *Historicus.* Vide in Sophista & Syracusano.

Antiochus *Laodicenus*, Scepticus qvi Zeuxidem audivit. Laërt. IX. 106. 116.

Antiochus *Macræ* in Lydia Episcopus qvi interfuit Synodo Photii A. 879.

Antiochi *Medici* diætam qva octogesimum ætatis annum integris sensibus viribusqve superavit, laudat Galenus libro V. ὑγιεινῶν T. 4. edit. Basil. p. 269. seq. Citatur Antiochus sæpius ab Aëtio, Ægineta & eodem Galeno.

Antiochus *Memphites* Episcopus interfuit Concilio Nicæno A. C. 325.

Antiochus Pacius *Ophthalmicus* Galeno memoratus.

Antiochus *Rhesænas* in Mesopotamia Episcopus qvi interfuit Concilio Nicæno A. C. 325. & Antiocheno A. 341.

Antiochus *Samosatenus* qvi interfuit Concilio CPol. A. 381.

Antiochus *Scepticus.* supra in Laodiceno.

Ad Antiochum *Scholasticum* exstant Isidori Pelusiotæ Epistolæ.

Antiochi *Sophistæ* βιβλίον, ἀγορᾶς ἐπιγραφόμενον citatur à Phrynicho p. 32. Ejusdem ut videtur Antiochi mentio apud Pollucem VI. 99. & in Græcis ad Hermogenem scholiis p. 13. De hoc Ægeate Cilice Sophista & *Cynico* videndi Philostratus lib. 2. de Sophist. p. 568. seq. qvi præter declamationes alia ejus φροντίσματα & (qvam laudat in primis) *Historiam* commemorat, tum Dio Cassius lib. LXXVII. p. 878. & ex eo Svidas in Ἀντίοχος αὐτόμολος.

Antiochus *Syracusanus* Xenophanis F. scriptor πάνυ ἀρχαῖος & Timæo antiqvior qvi rerum Sicularum historiam libris IX. à Cocalo ad Olympiadem LXXXIX. & σύγγραμμα περὶ Ἰταλίας composuit. De eo Vossius lib. IV. Hist. Græc. p. 456. seq. Ejus nonus historiarum citatur etiam à Clemente Alex. p. 22. protreptici, & Theodorito in curatione Græcar. affect. p. 115. In Bibl. Græca doctissimi Meursii Antiochus Xenophanis à Syracusano male distingvitur, qvod ipse haud dubie si librum vivus potuisset edere, emendasset.

Antiochi *Syriæ Reges* fuere duodecim, de qvibus Jo. Vaillantius in Seleucidarum Imperio ex numismatibus illustrato, ut Usserium aliosqve Annalium V. T. scriptores & interpretes librorum Maccabaicorum prætercam. I. *Soter*, Seleuci F. ante CHristum natum ab A. 283. ad 262. II. Θεὸς ab A. 262. ad 247. Magnus qvi etiam *Philometor* Seleuci secundi frater ab A. 224. ad 187. IV. *Epiphanes* ab A. 176. ad 164. V. *Eupator* ab A. 164. ad 162. VI. *Balæ* F. ab A. 145. ad 143. VII. Antiochus *Sidetes* ab A. 138. ad 131. VIII. *Grypus* ab A. 123. ad 97.

IX.

IX. *Cyzicenus* ab A. 114. ad 97. X. *Pius* A. 95. XI. Seleuci sexti frater A. 94. XII. *Dionysius* A. 87. seq. ante CHristum natum. Ex his tertius, cujus theriacam laudant ex Eudemo Galenus lib. 2. de antidotis c. 14. Plinius lib. XX. cap. ult. & Plinius Valerianus de re Medica IV. 18.

Antiochiani Corinthi Hieronicæ Apollinis τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ καὶ Μεσοποταμίᾳ καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥωμαίοις πραχθέντων ἀφήγησιν narrationem de rebus ipsius ætate in Armenia, Mesopotamia & Media à Romanis gestarum ut ineptam perstringit Lucianus libro de scribenda historia T. 2. p. 623. seq. edit. Amst.

V. SEVERIANUS Gabalorum in Syria Episcopus, Johannis Chrysostomi amicus primùm, mox æmulus & inimicus, r) qvo ipso non levem maculam adspersit nomini suo, laudisqve haud parum amisit, licet ob eloqventiam & ipse à qvibusdam Chrysostomus s) appelletur. Obiit Theodosii junioris, qvem sacro baptismo tinxerat, temporibus, t) adeoqve post A. C. 408.

Hujus Severiani Homilias XIV. *in Genesin* MStas se habere testatus est Alexander Brassicanus præf. in Salvianum. Ex illis *sermones VI.* Εἰς κοσμοποιΐαν de Mundi creatione Græce edidit *Henricus Savilis* inter S. Chrysostomi scripta T. VII. p. 587. Græce & Latine *Franciscus Combefis* in auctario novissimo Bibl. Patrum T. 1. p. 211. Paris. 1672. fol. Ex his desumta fragmenta observat Caveus qvæ in Catena Patrum in Pentateuchum, à Francisco Zephyro vulgata latine, ad Historiam creationis adducuntur. Nam cætera pleraq; ad reliqvos Moysis libros Severi potius sunt qvam Severiani.

Homilias LXXXVIII. Severiani in homiliario qvodam MS. Bibl. Ambrosianæ exstare testatur Mabillonius T. 1. Musei Italici p. 13. alias etiam in Codice Bibl. Casinensis de qvo idem p. 124. Apud Oecumenium in 1. ad Corinth. VI. p. 416. edit. Veronens. citatur ὁ ἐν ἁγίοις Σευηριανὸς τεύχει νζ´. λόγῳ γ´. κεφαλαίῳ ιθ´. Idem in cap. VII. p. 423. ὁ Σευηριανὸς ἔστιξεν οὕτως.

Εἰς τὸν ὄφιν τὸν χαλκοῦν, *in serpentem æneum*, homilia incipit: Ὁ τοῦ Θεοῦ λόγος ἀδελφοί, & Græce edita inter tributas Chrysostomo T. VII. Savil. p. 448.

r) Socrates VI. 11. & 14. Sozom. VIII. 10. Niceph. XIII. 9. Palladius in vita Chrysost. E recentioribus Tillemont. T. XI. memor. p 171. seq. Godfridus Hermantius in Jo. Chrysostomi Vita &c. s) Rich. Montacutius T. 1. Orig. Ecclesiast. p. 112.

t) Gennadius c. 21. de script. Eccles. in Codice vetustissimo Corbejensi: *Severianus Gabalitanæ Ecclesiæ Episcopus - - moritur minore Theodosio, filio suo in baptismate, imperante.*

p. 448. Oratio ſecunda è decem qvas Chryſoſtomi nomine in lucem dederat Card. Sirletus. Sed Severiano aſſerunt Jo. Damaſcenus, Hadrianus Papa cum Synodo Pariſienſi, ut notatum Sirmondo ad Ennodium Ticinenſem p. 88.

Ἐις τὰς σφραγῖδας τῶν βιβλίων *de ſigillis librorum* homilia qvæ incipit: μέγα τῆς ψυχῆς ἐφόδιον, & legitur T. VI. Ducæi p. 138. cum verſione Jo. Jac. Beureri, & Græce T. V. Savil. p. 689. Severiano vindicatur Theodoreti & Hadriani Papæ auctoritate.

Sermo *de pace*, in Eccleſia CPol. habitus A. 401. cum à Jo. Chryſoſtomo ſuſceptus eſt, tantum Latine exſtat T. VII. Savil. p. 948. Incipit: *In adventu Domini & Salvatoris noſtri.*

Ἐις τὴν ἐνανθρώπησιν, *In incarnationem CHriſti* Homilia qvæ incipit: ἐμνήσθην τοῦ Θεοῦ, edita Græce T. VII. Savil. p. 307. videtur Severianum auctorem habere & ſub ejus nomine Latine exhibetur à Combefiſio in Bibl. Concionatoria. Severiano etiam tribuunt viri docti homiliam *de Nativitate CHriſti* qvæ occurrit Græce T. V. edit. Savil. p. 846. & incipit: μυστήριον ξένον καὶ παράδοξον. In neutra harum leguntur qvæ ex Severiani homilia in Nativitatem affert Theodoritus dialogo ſecundo.

De Cruce Homiliam & in illud, *tu es qvi venturus es* vulgavit Græce Savilius inter dubia Chryſoſtomi T. V. p. 898. Incipit: Καλῶς ἡμῖν καὶ σοφῶς. Eam MS. Mazariniano uſus idem Combefiſius ex Damaſceni auctoritate Severiano vindicavit & Latine à ſe verſam edidit T. 1. Bibl. Concionatoriæ p. 36. qvi utraqve etiam lingva vulgavit Pariſ. 1656. 4. cum aliis qvibusdam Chryſoſtomi. Idem teſtatus eſt homiliam *in dedicationem Crucis* ex qva fragmentum produxit Gretſerus, integrum extitiſſe in Bibl. Scorialenſi. Qvartum Severiani λόγον εἰς τὸν σταυρὸν citat Damaſcenus 3. de imagg. T. 1. p. 385. & εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ σταυροῦ p. 327. 343. 365.

Ex ſtyli ſimilitudine Homilias longe plures Severiano ſed non ſatis tuta conjectura tribuunt vivi docti, ut videre licet apud Eliam du Pin T. 3. Bibl. Eccleſ. & Tillemontium T. XI. memor. p. 587. ſeq. Illam vero *de morte innocentum* homiliam qvæ incipit: *Zelus qvo tendat, qvo proſiliat livor*, & inter ſermones Petri Chryſologi legitur CLII. atqve inter Patrum homilias ab Alcuino collectas, neutiqvam Severiani eſſe ſed Latini ſcriptoris, ex ipſo filo orationis arguit Combefiſius, qvi tamen homiliam *de SS. Trinitate* qvæ incipit: οἱ κατὰ τῆς ἁγίας & inter ſuppoſitas Chryſoſtomo extat T. 1. edit. novæ p. 832. (Savil. T. VI. p. 955. & Ducæi VI. p. 160.) nec non alias plures tomo ſexto Ducæi obvias, Severiano potius qvàm Joanni Hieroſolymitano tribuendas contendit.

Seve-

Severiani κατὰ τῶν αἱρετικῶν citat Damascenus in parallelis sacris T. 2. p. 385. seq. 789. *Contra Novatum* Gelasius lib. de duabus CHristi naturis. At Gennadius c. 21. de script. Eccles. *Legi*, inqvit, *ejus* expositionem in Epistolam ad Galatas, *&* de baptismo & epiphaniæ solennitate libellum *gratissimum*. Citatur etiam Severianus apud Oecumenium in caput 1. Epist. ad Galatas. Et in Anastasii Sinaitæ hodego cap. 16. p. 302. affertur, locus Severiani in Coloss. II. 2. Alia ex Catenis in V. T. libros fragmenta illius Græce & Latine dedit Combefius Auctar. noviss. p. 291-297. poteratqve longe plura afferre nisi jure metuisset pleraqve qvæ in Catenis sub Σεβηρ. Ἀντιοχ. nomine exstant, ut in illa ad Jobum, Severi potius esse qvam Severiani.

Severiani alii.

Severianus in Africa Episcopus & confessor sub Genserico. Vide Prosperi Chronicon p. 746. Aëtio II. & Sigisvulto COSS. (A. C. 437.) Alius Severianus in Africa Episcopus qvi interfuit Concilio Sardicensi A. 347. Nec non Ceramussensis itidem Africa, qvi interfuit Collationi Carthag. A. 411.

Severianus Aphrodisiadis in Caria Episcopus, qvi interfuit Concilio CPol. A. 553.

Severianus Arethusius in Syria Episcopus qvi subscripsit Epistolæ missæ ad Concilium CPol. sub Mena A. 536.

Severianus eruditione & Critica laude insignis, cujus è Damascio meminit Svidas in Νόμος.

Severianus Gabalensis in Gallia Episcopus qvem ajunt fuisse ante medium Sæculi III. & celebrari in qvibusdam Martyrologiis 25. Januar. Ei sunt qvi tribuunt sermonem *de paralytico*, qvi est inter Petri Chrysologi sermones qvinqvagesimus. Incipit: *CHristum in humanis artibus.* Alius Severianus in Gallia Episcopus subscripsit Concilio Regiensi A. 439.

Severianus Pelagianus Episcopus cujus filius Agricola in Angliam hæresin illam intulit, ut narrat Prosper ad A. 429. Florentio & Dionysio COSS.

VI. THEODOTUS in Gennadii & Honorii Codicibus atqve inde apud Possevinum male *Theodorus*, Sophronio Hierosol. Patriarchæ apud Photium Cod. 231. ὁ ἐν ἁγίοις Θεόδοτος, ubi Photius addit, ne de alio Theodoto accipias, Ἀγκύρας οὗτος ἐπεστάτησε, *Ancyræ* (Galatiæ urbe) *ille præfuit.* S. Cyrilli Alex. συναγωνιστὴς dicitur in Actis septimæ synodi Act.

 VI.

VI. Certe inter fortes Nestorii adversarios strenue decertavit A. 431. in Synodo Ephesina, in cujus Actis parte IV. habentur Græce & Latine hæ tres ejus homiliæ:

I. *In die Nativitatis CHristi*, Incipit : λαμπρὰ καὶ παράδοξ☉. T. 3. Labbei p. 988. & T. 1. Harduin. p. 1644.

II. *In Natalem Salvatoris.* Incipit : λαμπρὰ τῆς παρέσης ἑορτῆς. T. 3. Labbei p. 1008. & T. 1. Harduin. p. 1654. memoratur in Actis Synodi septimæ actione 6.

III. *Contra Nestorium*, in die S. Joannis Evangelistæ. Incipit : ὅπερ ἐςὶ τοῖς σώμασι ἡμῶν ἰατρός. T. 3. Labbei p. 1024. & T. 1. Harduin. p. 1665. Huic homiliæ qvadrat qvod Gennadius c. 55. de Script. Eccles. ait Theodotum cum adhuc Ephesi versaretur scripsisse adversus Nestorium *librum redargutionis & refutationis dialectica qvidem arte ordinatum sed auctoritate sacrarum scripturarum detextum. Multis enim adsertionibus usus est anteqvam Scripturarum testimonia poneret.* Præterea ex illius scriptis exstant:

IV. Εἰς τὸ Σύμβολον τῶν ἁγίων ἐν Νικαίᾳ πατέρων τῶν τιή. *Expositio Symboli sanctorum CCCXVIII. Patrum Concilii Nicæni.* Hic titulus est in Codice MS. ex qvo primum Latina versione donatum à *Luca Holstenio*, utraqve lingva vulgavit & Clementi IX. Pontifici Max. dicavit *Franciscus* Cardinalis *Barberinus*. Rom. 1669. 8. *Franciscus* vero *Combefis*, qvi cum nova versione & notis suis, subjuncta S. Germani Patriarchæ CPol. homilia in Mariæ dormitionem, iterum edidit Paris. 1675. 8. maluit inscribere *librum adversus Nestorium* sive *Nestorii ex Scriptura & fide Concilii Nicæni confutationem*. Scriptus est ad Lausum ut suspicor qvi ipsi p. 90. φιλὴ κεφαλή. Ex hoc libro locus qvi exstat p. 11. edit. Rom. citatur in Catena MS. Bibl. Barberinæ ad Actor. III. 15. Etiam in Actis Synodi VII. actione 6. inter Theodoti hujus scripta memoratur ἑρμηνεία εἰς τὸ σύμβολον τῶν ἐν Νικαίᾳ ἁγίων πατέρων.

V. Εἰς ἁγίαν Θεοτόκον καὶ εἰς τὸν Συμεῶνα. *In S. Deiparam & Simeonem.* Incipit : προφητικὸς ἡμᾶς καὶ τήμερον. Edita ab eodem Combefisio Græce & Lat. inter S. Amphilochii Iconiensis opera p. 36. At neqve hujus est, neq; ut Sirmondo & Labbeo visum Amphilochii Sidetæ, sed ut ex Nicephori CPol. antirrheticis adhuc ineditis viri docti observavere, Theodoti Ancyrani, sub cujus nomine eandem Latine ad MS. Mazarinianum recensitam exhibet idem Combefisius in Bibl. Concionatoria.

Scripta

Scripta Theodoti deperdita vel certe inedita.

VI. *De Spiritus S. Deitate libri III.* Theodotus ipſe in Symbolum Nicænum pag. ult. *ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς ἐν παρέργῳ νῦν εἰρήσθω περὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, ἐντελέστερον ἡμῶν περὶ τῆς θεϊκῆς δεσποτείας αὐτοῦ διηλεγμένων ἐν τρισὶν ἑτέροις βιβλίοις, οἷς ἐντυχὼν ξυνδοξαζόμενον Πατρὶ καὶ Υἱῷ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον παρὰ τῆς θείας διδαχθήσῃ γραφῆς. Verum illud obiter nunc dictum ſit de Spiritu S. de cujus divina Majeſtate plenius in aliis tribus libris diſputavimus: qvos ſi legeris, Spiritum S. pari honore cum Patre & Filio conglorificatum in ſacris litteris, diſces.*

VII. *Οἱ πρὸς Λαῦσον λόγοι κατὰ Νεστορίου, ἐν τόμοις ἕξ. Contra Neſtorium libri ſex* ad Lauſum. memorantur in Actis ſeptimæ Synodi actione VI. Tomo IV. edit. Harduin. p. 405.

VIII. *Λόγοι* ſive *Homiliæ* ſex in iisdē Actis ſeptimæ Synodi, ſive ſecundæ Nicænæ A. C. 787. celebratæ memorantur, 1) *εἰς τὰ φῶτα in ſacra lumina.* Hanc una cum aliis tribus ineditis habuit ex membranis antiqvis & probatis deſcriptum Combefiſius, ut ipſe in notis ad Theodotum p. 77. teſtatur.

2) *Εἰς τὸν Ἠλίαν καὶ τὴν χήραν, in Eliam & viduam.*

3) *Εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον καὶ Ἰωάννην. In S. Petrum & Joannem.*

4) *Εἰς τὸν χωλὸν τὸν καθήμενον πρὸς τὴν ὡραίαν πύλην. In claudum ſedentem ad ſpecioſam portam.*

5) *Εἰς τοὺς τὰ τάλαντα λαβόντας, in eos qvi talenta acceperant.*

6) *Εἰς τοὺς δύο τυφλούς. in duos cæcos.*

Iconoclaſtæ adverſus Iconomachos hoc Theodoti Ancyrani laudabant teſtimonium: *τὰς τῶν ἁγίων ἰδέας οὐκ ἐν εἰκόσιν ἐξ ὑλικῶν χρωμάτων ἀναμορφοῦν παρειλήφαμεν, ἀλλὰ τὰς τούτων ἀρετὰς διὰ τῶν ἐν γραφαῖς περὶ αὐτῶν δηλουμένων οἷόν τινας ἐμψύχους εἰκόνας ἀναμάττεσθαι δεδιδάγμεθα, ἐκ τούτου πρὸς τὸν ὅμοιον αὐτοῖς διεγειρόμενοι ζῆλον. Ἐπεὶ εἰπάτωσαν οἱ τὰς τοιάσδε ἀναστηλοῦντες μορφὰς, ποίας ἐκ τούτων ἄρα καταπολαύοιεν ὠφελείας, ἢ ἐν ποίᾳ διὰ τῆς τούτων ἀναμνήσεως ἀνάγονται πνευματικῇ θεωρίᾳ, ἀλλ' εὔδηλον ὡς ματαία ἡ τοιαύτη ἐπίνοια καὶ διαβολικῆς μεθοδείας εὕρημα.* Poſtrema verba etiam eſſe Theodoti, non ut Dallæus II. 5. de imaginibus p. 227. ſuſpicabatur, Patrum CPolitanorum, patet ex Nicephori CPol. antirrheticis & Theodori Studitæ Epiſtola II. 36. ad Naucratium T. 5. Opp. Sirmondi p. 442. ubi ad eundem Theodoti locum conantur reſpondere, non ut Synodi ſeptimæ patres, negare illum eſſe Theodoti.

Alii

Alii Theodoti.

Theodotus *Alabandensis* in Caria Episcopus qvi cum Theodoto Claudiopolitano A. 451. interfuit Concilio Chalcedonensi.

Theodotus ab A. C. 421. *Antiochenus* Episcopus, qvem Apollinaristas non paucos ad Ecclesiam reduxisse testatur Theodoritus V. 38. Hist. De illo videndus Henricus Noris in Historia Pelag. lib. 2. cap. 4.

Theodotus *Cassiteras*, Flavianus Melissenus, Patriarcha CPol. ab A. 815. ad 821.

Theodotus *Chius*, Rhetor qvi Ptolemæum ultimum Ægypti Regem docuit, eiqve fuit auctor ut Pompejum nec reciperet apud se nec dimitteret sed interficeret, caputqve Pompeji Cæsari hoc aversanti obtulit ipse postea interfectus jussu Bruti. Vide Plutarchum Pompejo p. 660. Cæsare p. 730. & Bruto p. 999.

Theodotus *Claudiopolitanus* in Ponto Episcopus : supra in Alabandensi.

Theodotus *Coriarius* patria Byzantinus, auctor Theodotianorum, qvi sæculo secundo hæresin suam sparsit, de qva appendix Tertulliani de præscriptione adversus hæret. cap. ult. Hippolytus contra Noëtum, Eusebius V. 28. Hist. Hieronymus contra Helvid. Epiphanius & Damascenus hæresius 54. Philastrius c. 50. Augustin⁹ & auctor prædestinati c. 33. &c. E recentioribus Jo. Pearsonius Vindic. Ignatii parte 2. p. 23. Sirmondus T. 2. Opp. p. 474. seq. D. Mich. Waltherus diss. *JEsus ante Mariam*, §. 10. seq. & Thom. Ittigius ὁ μακαρίτης de hæresiarchis Apostolicæ & Apostolis proximæ ætatis p. 259. seq.

Theodotus *Euroeæ* in Epiro Episcopus qvi interfuit Concilio CPolitano sub Mena A. 536.

Theodotus *Gordenorum* Episcopus in Lydia qvi subscripsit Synodico Sardensis Concilii misso ad Leonem Imp. post A. 451.

Theodotus *Grammaticus* citatur in Etymologico magno, voce ἐρίγανον.

Theodotus *Hierapolitanus* in Syria Episcopus qvi interfuit Concilio CPol. A. 381.

Theodotus *Medicus* Atheniensis cujus apud Aristidem Rhetorem mentio T. 1. p. 485. 502. 525. &c.

Theodotus *Montanista* apud Eusebium V. 3. & 16. Hist. Pacianum Epist. 1.

Theodotus *Philosophus*, cujus qvartus adversus Epicurum liber citatur à Laërtio X. 5. Alius Philosophus hoc nomine cujus vitam tribus libris scripsit Tribonianus Sidetes, Triboniani JCti Justiniano imperitante æqvalis, de qvo Svidas in τριβ.

Theo-

Theodotus *Phœnicius* Hiſtoricus, cujus ſcripta in Græcam lingvam transtulit *Lætus* ſcriptor φοινικικῶν teſte Tatiano p. 171. Clemente Alex. I. Strom. p. 326. & Euſebio X. 11. præparat. Evangel. etſi in Tatiani codicibus pro Læto eſt χαῖτος, in Euſebii Ἄσιτος. Hujus Theodoti mentionem facit Joſephus I. contra Apionem p. 1051.

Theodotus pictor, de qvo Nævius apud Feſtum in *penum*.

Theodotus *poëta* Græcus qvem ἐν τῷ περὶ ἰουδαίων laudat Euſebius IX. 22. præparat. & ex eo novem Hexametros affert de urbe Sicima, qvi emendatius leguntur apud Grotium ad Johann. IV. 5.

Alius Theodotus *poëta* de qvo vetus interpres ad Ovidii Ibin v. 467. *Theodotus poëta fuit, qvi cum liberius in Mneſarchum Regem ſcripſiſſet, ab eo crudeliter in Apollinis æde cæſus eſt. Alii dicunt Tyrrhenos, cum cepiſſent Liparium caſtrum, fortiſſimum illorum de caſtro, Phœbo mactaſſe, unde Gallus:*

Theudotus in belli Phœbo datur hoſtia, qvamvis
Neqvaqvam ſit homo victima grata Dei.

Verba Ovidii ſunt:

Victima vel Phœbo ſacras macteris ad aras
Qvem tulit à ſævo Theudotus hoſte necem.

ubi Domitius Calderinus annotat ſe reperiſſe Theodotum Bactrianorum regem ab Arſace Rege Parthorum fuiſſe mactatum. Sed Juſtinus XLI. 4. Theodotum illum (qvi Straboni Διόδοτος lib. XI. p. 515.) mortuum ſcribit, ab Arſace fuiſſe mactatum non ſcribit.

Theodotus *Palæenſium* Cypri Epiſcopus, interfuit Synodo Nicænæ ſecundæ A. 787.

Theodotus *Pythagoreus*, qvi ne conſcios conjurationis proderet, lingvam dentibus demorſam in tyranni faciem inſpuit, ut ex Timothei Pergameni libro de Philoſophorum fortitudine narrant Clemens Alex. IV. Strom. p. 496. & Theodoritus VIII. de curat. Græcar. affect. p. 120.

Theodotus *Seleucienſis* in Iſauria Epiſcopus, interfuit Concilio CPol. A. C. 553.

Theodotus *Sidonius* (Straboni XVI. p. 757. Διόδοτος) frater Boëthi Peripatetici Philoſophi, Philoſophus & ipſe.

Theodotus *Sophiſta* qvi Lolliani & Herodis Attici pridem auditor deinde æmulus, primus Athenis docuit ſtipendio ab Imperatore Marco Antonino accepto decem mille drachmarum, ab eodem celebratus ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος. Vide Philoſtratum lib. 2. de Sophiſt. c. 2. p. 566. ſeq.

Theodotus *Tarentinus*, inter Pythagoricos memoratur à Jamblicho.

Theodotus *Trapezita*, auctor Melchisedecianorum de qvo B. Doctor meus Thom. Ittigius diss. de hæresiarchis p. 261. Huic utpote Valentini sectæ faventi non Coriario ejus æqvali tribuendas esse *eclogas* qvæ ad calcem operum Clementis Alex. leguntur, & cum Combefisii versione à me exhibitæ sunt lib. V. hujus Bibl. cap. 1. sententia est clarissimi Turneminii, in memoriis Trivultianis A. 1717. p. 389. seq.

Theodotæ Atheniensis, cum Socrate colloqvium refert Xenophon 3. ἀπομνημονευμ. p. 782. seq. Alia ni fallor de qva Soranus Epistola ad Cleopatram: *Dabo tibi commentarios Theodotæ & aliorum de vitiis & de curatione mulierum* &c.

VII. ANTIPATER Bostrensem in Arabia Ecclesiam rexit statim post Constantinum Episcopum qvi Concilio Chalcedonensi A. 451. interfuit, siqvidem paucis post Concilium annis ad Antipatrum jam Episcopum literas dedit Leo Imperator T. 2. Concilior. Harduini p. 690. Ad eundem scripsisse S. Euthymius traditur ab auctore vitæ Euthymii in T. 2. p. 281. monument. Cotelerii, cujus adde sis notas p. 636. seq. & Acta Sanctor. Junii T. 2. p. 685.

1. Præcipuum ac celeberrimum ejus opus fuit *ἀντίρρησις contra Pamphili Apologiam pro Origene.* Incepit à verbis: ἐγὼ μὲν ἀρκούντως ἐνόμιζον γεγραφηκέναι, ut notatur in Actis Synodi Nicænæ secundæ A. 787. celebratæ, Actione V. Tom. VII. Labbei p. 367. (Harduin. T. 4. p. 304.) ubi fragmenta qvædam è libro primo exstant. Longe plura & ampliora ἐκ τῆς κατὰ τῶν βλασφημιῶν Ὠριγένους πραγματείας κεφαλ. ιέ, ιϛ', servavit Jo. Damascenus in parallelis sacris T. 2. edit. novæ p. 764. ad 772. Vide etiam Cyrillum Scythopolitanum in vita S. Sabæ, T. 3. monument. Cotelerii p. 362. ubi narrat Gelasium præpositum ut succrescenti Origenianismo occurreret, Antipatri opus in Ecclesia publice legendum ordinasse. Τὸ σύγγραμμα τοῦ ἐν ἁγίοις Ἐπισκόπου Βόστρων Ἀντιπάτρου, τὸ κατὰ τῶν Ὠριγένους δογμάτων ἐπ' ἐκκλησίας ἀναγινώσκεσθαι παρεσκεύασεν. Mentio iterum p. 364.

2. Εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν καὶ εἰς τὴν σιγὴν Ζαχαρίου, καὶ εἰς τὸν ἀσπασμὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Homilia *in S. Johannem Baptistam, silentium Zachariæ & salutationem sanctissimæ Deiparæ.* Incipit: Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν. MS. in Bibl. Cæsarea. Lambec. V. p. 18. Vidit etiam in Italiæ Bibliothecis Allatius qvi ejus meminit p. 89. libri de Simeonibus. Habuit

&

& Tho. Galeus. Si recte memini, (neqve enim liber jam ad manus,) Latine eam dedit Combefisius in Bibl. Concionatoria.

3. Εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνεια. MS. apud eundem Galeum.

4. Εἰς τὴν αἱμόῤῥουν, *in mulierem sangvinis profluvio laborantem.* Incipit Ὅτι μὲν πρώτη ἡ Ἰουδαίων κλῆσις. Locus ex illa affertur in Actis Synodi Nicænæ secundæ actione IV. Tom. VII. Labbei p. 208. (Harduin. T. 4. p. 169.)

Citatur qvoqve Antipater ab Andrea Cæsariensi in Apocalypsin serm. 22. p. 124. Maximo ad cap. 7. Dionysii de Eccles. Hierarchia &c. Sunt etiam qvi ejus Homiliam in annunciationem B. Virginis & in Nativitatem CHristi commemorant.

Antipatri alii.

Antipater *Acanthius*, Grammaticus ut videtur, qvem citat Ptolemæus Hephæstion lib. 1. apud Photium Cod. 190.

Antipater Mathematicus sive *Astrologus* Vitruvio IX. 7. memoratus.

L. *Cælius* Antipater Romanam historiam scripsit ad L. Ælium Stilonem Varronis Magistrum in compendium missam à M. Bruto. De illa Vossius lib. 1. de Hist. latinis cap. 8. Pauca qvædam ejus λείψανα in fragmentis veterum Historicum Latinor.

Antipater *Cauni* in Lycia Episcopus interfuit Concilio Chalcedonensi A. 451. alius ut videtur Antipater Caunenus in Concilio Rom. A. 503.

Antipater sive Antipas *Ascalonita* pater Herodis Magni Judæorum Regis, de qvo multa Flav. Josephus.

Gallus Antipater qvi scripsit vitam Aureoli Tyranni. Vide Trebellium Pollionem in Claudii vita c. 5. qvi eum ob adulationem *ancillam honorum & historicorum dehonestamentum* appellat.

Antipater *Grammaticus*. Schol. Aristoph. ad aves. Vide Jonsium lib. 1. c. 13.

Antipater *Hierapolitanus* audivit Sophistas Adrianum & Pollucem, Zenonemqve Atheniensem. Imp. Severi ab Epistolis fuit in qvibus scribendis excelluisse eum Philostratus testatur, qvi narrat etiam æmulum fuisse & inimicum Heraclidis Lydii, & liberos Imperatoris instituendos ipsi datos fuisse, lib. 2. de Sophist. p. 606. seq. Idem Philostratus hæc de ejus scriptis: Ὀλυμπιακοὺς τε ἡμῖν διῄει καὶ Παναθηναϊκοὺς λόγους. Καὶ ἐς ἱστορίαν ἔλαβε τὰ Σεβήρου τοῦ βασιλέως ἔργα. In numo Fulviæ Plautillæ Augustæ, qvæ uxor Caracallæ fuit, ex altera

parte legas ἐπὶ στρατηγοῦ Ἀντιπάτρου Ἱεραπολιτῶν. Vide Harduini numos urbium illustratos p. 212.

Antipater *Jolai*, Rex Macedoniæ, de cujus scriptis dixi inter Aristotelis discipulos lib. 3. cap. 11.

Antipater *Macedo* junior, cujus Epigrammata leguntur in Anthologia.

Antipater *Medicus* inter methodicos memoratus Galeno lib. 1. methodi medendi c. 7. citatur & alibi ab eodem Galeno, Cœlio Aureliano, Aëtio &c.

Antipater ὀνειροκριτικῶν scriptor laudatur ab Artemidoro IV. 67.

Antipater *Paliurensis* de qvo Meursius in Bibl. Græca, non diversus est ab Antipatri Jolai, Rege Macedoniæ. Paliura Antipatri patria, Macedoniæ civitas.

Antipater Plutarchi æqvalis ab eo memoratus in Convivalibus qvæstionib⁹.

Antipatri *Præsidis* τοῦ ἡγεμόνος Epistola ad S. Basilium & Basilii ad Antipatrum 203. seq.

Antipater libro tertio περὶ Ῥόδου, citatur à Stephano Byz. in Ἀρμενία. Confer. Vossium de Historicis Græcis lib. 3. p. 324.

Antipater *Rhosi* in Cilicia Episcopus, qvi Concilio Antiocheno interfuit A. C. 363.

De Antipatris Stoicis *Sidonio*, *Tarseusi*, & *Tyriis* duobus dixi lib. 3. cap. 15. Antipatri ἑταῖρον Sosigenem memorat Alexander Aphrodiseus libro de mixtione p. 142.

Antipater *Thessalonicensis* cujus, qvemadmodum Sidonii Epigrammata exstant in Anthologia. Citat & Etymolog. magnum in καυσία, Stobæus &c.

Antipater *Trapezuntius* qvi subscripsit relationi in Synodo CPol. sub Mena A. C. 518.

CANDIDI Isauri, Christiani scriptoris & Concilio Chalcedonensi faventis *libros tres Historiarum* ab tempore Leonis in Imperatorem evecti A. C 457. usqve ad Zenonem A. 491. defunctum, desideramus præter excerpta servata à Photio Cod. 79. qvæ tomo primo Scriptorum Historiæ Byz. post excerpta de legationibus cum notis suis dedit Philippus Labbeus, Paris. 1648. fol. Vide si placet qvæ de hoc Candido notavi Volumine VI. p. 239.

Alius Candidus qvi temporibus Impp. Commodi & Severi clarus scripserat in Hexaëmeron, teste Eusebio V. 27. Hist. Ejusdem meminit Hieronymus de Script. Eccles. c. 48.

Candidus

Candidus Valentinianus, Origenis æqvalis, cujus meminit idem Hieronymus libro ſecundo adverſus Rufinum.

Candidus Arianus qvi poſt medium ſæculi qvarti vixit, & Latine ſcripſit *libellum de generatione divina* ad Marium Victorinum, qvi addita Victorini confutatione lucem vidit ad calcem commentariorum Bernhardi Ziegleri in Geneſin Baſil. 1548. fol. & cum reliqviis Victorini editis junctim ab Andrea Rivino Lipſ. 1652. 8. Fragmentum Epiſtolæ Candidi ad Victorinum una cum Victorini reſponſione exſtat apud Jo. Mabillonium Tomo IV. Analect. p. 155. Alia Candidi Epiſtola, qva Victorino ſcribendorum librorum qvatuor contra Arianos anſa data fuit, legitur in hæreſiologia Jo. Heroldi p. 171.

Candidus Fuldenſis, qvi præter Chronicon Fuldenſe ſcripſit vitas Bungolfi & Ægilis Abbatum Fuldenſium, ex qvibus hæc edita eſt à Chriſtophoro Browero in ſideribus illuſtrium & ſanctorum virorum Germaniæ, Mogunt. 1616. 4. & à Jo. Mabillonio Sæcul. Benedictino qvarto part. 1. p. 226. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. Claruit hic Candidus circa A. C. 820.

VII. SIMEON a) Stylites ſive anachoreta columnaris & cionita dictus à κίονι, ςύλῳ ſive columna, in Syria prope Antiochiam, in qvam aſcendit A. C. 419. & in ea vixit usqve ad A. 460. b) longævitate c) non minus qvam ſingulari ſanctimoniæ laude inſignis: cujus memoriam celebrant Græci 1. Septembr. d) & de cujus vita & rebus conſulere juvabit Jo. Bollandum in Actis Sanctor. ad V. Januarii, Tomo I. p. 261. ſeqq. qvi p. 264. Latinam exhibet verſionem vitæ ab *Antonio* Monacho, Simeonis diſcipulo ſcriptæ, (qvæ etiam occurrit in Herib. Roſweidi vitis Patrum lib. I. p. 181.)

 nec

a) Simeonem Stylitem cum Simone Petro Apoſtolo inſcite confundit blaſphemus liber תולדות ישו p. 23. edit. Wagenſeilianæ.

b) Jo. Garnerius auctario Opp. Theodoriti p. 197. ſeq.

c) Franciſcus Baco Verulamius in hiſtoria vitæ & mortis: *Vita religioſa & in ſacris occupata videtur ad longævitatem facere. Sunt in hoc genere vitæ otium, admiratio & contemplatio rerum divinarum, gaudia non ſenſualia, ſpes nobiles, metus ſalubres, mœrores dulces, deniqve renovationes continuæ per pœnitentias & expiationes: qvæ omnia ad diuturnitatem vitæ potenter faciunt. Qvibus ſi accedat diæta illa auſtera qvæ maſſam corporis induret, ſpiritus humiliet, nihil mirum ſi ſeqvatur longævitas inſignis, qvalis fuit Pauli Eremitæ, Simeonis Stylitæ & complurium aliorum monachorum ex eremo & anachoretarum.*

d) Vide Lambecium VIII. p. 229. & 232.

nec non p. 274-285. aliam Nicephoro XIV. 51. laudatam auctore *Simeone Metaphraste* itidem Latine ex versione *Gvil. Gratii* Brugensis S. I. qvæ Græce exstat MS. in Bibl. Cæsarea, teste Lambecio VIII. p. 233. De eodem Stylite Theodoritus in Philotheo c. 26. Evagrius lib. 1. c. 13. seq. Theodorus Lector, auctores vitæ, S. Euthymii, S. Theodosii, S. Auxentii, S. Danielis Stylitæ &c. è recentioribus Tillemontius T. XV. memor. p. 347-391. Leo Allatius libro de Simeonibus p. 10. seqq. D. Theoph. Spizelius in veteri Academia JEsu CHristi p. 121. Jo. Henricus Ursinus T. 2. Analector. p. 177. &c.

Multa, inqvit Allatius, hunc virum scripsisse certum est. Nonnullæ ejus pro Concilio Chalcedonensi, aliisqve negotiis Ecclesiasticis Epistolæ à Scriptoribus memorantur. 1) *Prima* sit ea, qvam ad Imperatorem Theodosium ob Judæis Synagogas à Christianis antea ablatas, & tunc redditas, adeò acriter scripsit, ut Theodosius & mandata revocaverit, & auctorem consilii de restituendis Synagogis magistratu abdicaverit. Meminit Evagrius Histor. lib. 1. cap. 13. & Nicephorus Callistus lib. 14. cap. 51. 2) *Secunda* pro Synodo Chalcedonensi ad Leonem Imperatorem. Evagr. lib. 2. c. 10. & Nicephor. Histor. lib. 15. cap. 19. 3) *Tertia*, pro eadem Synodo ad Basilium Episcopum Antiochenum, qvæ integra apud Evagrium & Niceph. exstat. 4) *Qvarta* ad Eudociam Imperatricem in eodem argumento. Nicephor. lib. 15. cap. 13. qva vel solâ Eudocia ab Eutychiano errore ad rectam fidem reducitur. 5) Professio Catholicæ Fidei (nisi eadem sit cum Epistola 2. ut bene conjicit doctiss. Caveus,) Meminit Eulogius Alexandrinus Episcopus apud Photium. Cod. 230. *Ἀλλὰ καὶ τοὺς ὅσοι ἐν τῷ μοναδικῷ διέλαμπον βίῳ τὸ φρόνημα αὐτῶν ἐγγράφως ἀνομολογῆσαι ὁ Λέων διετάξατο, ὃ καὶ προθύμως πεπράχασι τῶν ἀρχιερέων τὸν ἀριθμοῦ εἰς χ' ἐπὶ χιλίοις συγκεφαλαιωθέντος μηδενὸς ἑτερογνωμονήσαντος. μεθ' ὧν καὶ ὁ μέγας Συμεὼν, ὁ ἐν τῷ στύλῳ τὸν ἀγγελικὸν ἐκεῖνον βίον διανυσάμενος. Nec non iis, qvi in religiosa, & monastica vita celebres habebantur, præcepit Leo, uti sententiam suam scripto profiterentur, qvod Episcopi numero mille sexcenti promptè sane executi sunt, nemine, qvi aliter sentiret, deprehenso: à qvibus stetit & Simeon, qvi in columna cœlitum vitam æmulabatur.*

Præter hæc Allatio memorata, exstat Latina versio brevis sermonis *de morte assidue cogitanda* qvæ incipit: *Animadvertite, fratres mei.* T. VII. Bibliothecæ Patrum edit. Lugd. p. 1228. Eadem occurrit & in aliis Bibl. Patrum editionibus, ut Coloniensi Tom. V. parte 2. & Parisiensi A. 1589. 1644. 1654. Tomo II. & in appendice ad edit. 1675.

Fuit

Fuit & *Simeon Stylites Junior* Thavmaſtorites, qvi vixit ab Anno qvarto Juſtini ſenioris (CHriſti 521.) ad annum decimum qvintum Mauritii (CHriſti 596.) per annos 75. de qvo Conradus Janningus in Actis Sanctor. ad 24. Maj. Tomo V. p. 307. ſq. ubi exhibetur Græce cum Janningi verſione vita hujus Simeonis laudata Nicephoro Calliſto XVIII. 24. & ſcripta à *Nicephoro* Magiſtro ſive Rhetore Antiocheno, cognomite Οὐρανῷ, deſcripta vero ex MS. Bibl. Vallicellanæ. Compoſuit & vitam hujus Simeonius *Arcadius* qvidam Cypri Archiepiſcopus, qvæ intercidit. Vide Tomum V. Maji p. 306. In eodem p. 403 - 431. habes etiam Græce è MS. Florentino cum Janningi verſione vitam coævo auctore ſcriptam B. *Marthæ*, qvæ hujus Simeonis mater fuit. In ea p. 426. ſeq. occurrit Simeonis *Epiſtola ad Stavrophylacem.* Memoratur & ᾠδὴ *pro terræ motu ſiſtendo* p. 348. ne de aliis *precum formulis* dicam p. 423. *Epiſtola ad Juſtinum Juniorem*, p. 378. Moriturus commendat *Canonem* ſuum ſive *regulam*. p. 401. De *Epiſtola ad Evagrium* vide p. 396. ſeq. & Evagrium VI. 23. Hiſt. De *Epiſtola ad Juſtinianum* contra Neſtorianos & Eutychianos, atqve alia pro imaginibus, Allatium libro de Simeonum ſcriptis p. 18. ſeq. ubi etiam de *tropariis* ejus ſive *hymnis* & *precibus.*

Simeon deniqve *Stylites* tertius, presbyter & Archimandrita, cujus memoriam Græci recolunt die 26. Jul. de qvo Allatius laudati libri p. 22. Omitto alios Stylitas veterum celebratos ſcriptis, ut *Theodotum Stylitem* de qvo Acta Sanctor. ad 28. Maji T. VI. p. 755. ſeq. *Joannem Stilitem* de qvo vita Simeonis Stylitæ junioris T. V. Maji p. 311. *Nicetam Stylitem*, de qvo Ephemerides Moſcorum, iconibus illuſtratæ 24. Maj. ante Acta Sanctor. T. 3. Maji p. 28. *Danielem Stylitem* de qvo ſupra p. 71. Lambecius VIII. p. 233. & Nic. Comnenus Papadopoli prænot. Myſtagog. p. 60. b. & *Petrum Stylitem* à Conſtantino Copronymo male habitum de qvo Theophanes & Cedrenus ad A. C. 770. De horum Stylitarum ἀσκήσει qvædam non protrita Jacobus Gretſerus libro primo rerum variarum. Columnam ipſam in qva Simeon Senior tot annos exegit, his verbis deſcribit Johannes Phocas in Allatii συμμίκτοις p. 5. Χερσὶ λαξευτῶν &c. *Lapicidarum opera, ſummitate montis admirandi* (inter urbem Antiochiam & mare) *altè excavata, monaſterium ex uno conflatum compaginatumqve lapide extruxit: in media Monaſterii* Ἧς μέσον αὐτοφυῆ λαξεύσας κίονα ἐν αὐτῷ τὰς βάσεις ἔθετο *inter exciſos lapides ſua ſponte nata columnâ gradus fixit*, ſuper petram, *ut ſacro eloqvio traditur*, pedibus firmatis, *verſus exorientem ſolem templum pulcherrimum DEO erexit, in qvod diſcipulos convocabat: atqve ita ſub dio*

ipſe

ipse commorans, illi tota nocte in templo stantes, ut decebat sanctos, debitum DEO cultum offerebant.

IX. JOHANNES Hierosolymitanus, S. Cyrilli in Episcopatu Hierosolymitano successor a) ab A. C. 386. usqve ad A. 416. qvo diem obiit. Hic pro Origenis causa, cujus mortui famæ patrocinari studebat, gravissimas cum Epiphanio & Hieronymo inimicitias suscepit, & modo Ario, modo Pelagio b) favere fuit visus obtrectatoribus studii sui: adversus qvos teste Gennadio cap. 30. de Script. Eccles. scripsit *librum* c) *qvo ostendit Origenis se ingenium, non fidem secutum.* Sed illo pridem deperdito, ecce tibi hominem lepidum, Petrum Wastelium, Alostanum Carmelitam, qvi sub nomine *Joannis Nepotis Sylvani, Hierosol. Episcopi XLIV.* qvem Carmelitam fuisse pejerat, Carmelitis suis gratificaturus promit veluti versum è Græco magnum volumen, alio non sane minore vindiciarum comitatum, Bruxellis 1643. fol. in qvo hæc Joannis scripta venditantur, qvæ illius esse nemo veterum scripsit, nullus fide dignus Codex MS. docuit:

I. *Liber de institutione primorum Monachorum* in Lege veteri exortorum & in nova perseverantium ad *Caprasium* Monachum, interprete *Aymerico* Patriarcha Antiocheno. T. I. p. I - 32. Idem hoc est cum illo qvod Trithemius vocat volumen insigne *de principio & profectu Ordinis Carmelitici*, tribuitq; Johanni Patriarchæ Hierosol. & Carmelitæ, qvi vixerit circa A. C. 770. Habetur etiam in Bibliothecis Patrum Paris. 1589. & 1644. 1654. Tomo IX. & Coloniensi T. IV. & Lugd. T. V. nec non in Operibus Thomæ à Jesu, Carmelitæ Colon. 1684. fol. T. I. p. 416. Prolixam pro illo libro Apologiam, Baronio & Bignæo oppositam, post Petrum Wastelium d) T. 2. p. I - 210. scripsit M. Antonius Alegre in paradiso Carmelitici decoris

a) Vide Episcoporum Hierosolymitanorum seriem in Riccioli T. 3. Chronologiæ reformatæ p. 19. & in Actis Sanctor. T. 3. Maji, & T. 7. p. 969. seq.

b) Vide Orosii librum de arbitrii libertate, qvem Petrus Wastelius in vindiciis sive Tomo II. Operum Joannis Hierosol. p. 568. ait rectius inscribendum: *adversus Joannem Episcopum Hierosol. affirmantem sensu Catholico dici, qvod cum adjutorio & gratia DEI possit homo esse sine peccato*, & Orosio prorsus abjudicat Nestorianiqve esse hominis contendit. Sane Pelagium oppugnasse Joannes Hierosol. diserte traditur ab Augustino Epist. 186. edit. novæ (vet. 106.) cap. X. & ab Arianismo ipse eum absolvit Hieronymus (deniqve Joanni reconciliatus) Epist. 61.

c) Ad Theophilum Alex. vide Wastelii vindicias Joannis Hierosol. p. 530. seq. & qvi de Joannis illius vita accurate agit, Tillemontium T. 12. memor. Eccles. p. 186. & 197. De Hieronymi scripto contra Joannem p. 197.

d) Wastelii Apologeticus pro Joannis Hierosol. Monachismo in Carmelo, & pro libro de institutione primorum Monachorum prodierat separatim Bruxell. 1611. 8.

ris p. 576. sqq. Lugd. 1639. fol. & Daniel à Virgine Maria in Vinea Carmeli p. 671 - 685. Antwerp. 1662. 4. At non Johannis Hierosol. sed Latini & longe recentioris esse scriptoris, præter Carmelitas vix qvisqvam eruditorum dubitat. Vide Papebrochium ad T. I. April. p. 780. seq. & tractatu præliminar. ad T. 3. Maji p. XX. seq. & Conradi Janningi Apologiam pro Papebrochio contra Sebastianum à S. Paulo, præmissam Actis Sanctor. T. I. Junii §. 49. seq. p. XL.

II. *In Strategemata Beati Job*, sive in prima tria capita libri Jobi, commentariorum *libri III*. T. I. p. 33 - 106. Non diversi sunt à libris tribus in Jobum qvi inter *Origenis* scripta sæpius Latine prodierunt, qvos neqve Origenis neqve Ioannis Hierosolymitani, sed Latini scriptoris esse existimavit præter Erasmum, Rob. Cocum & Albertinum Is. Casaubonus in Casaubonianis p. 143. Vide tamen qvæ Huetius p. 273. Origenianor. ubi conjicit auctorem esse Arianum aliqvem ex iis qvi Luciani martyris discipulos se ferebant.

III. *In S. Matthæum* ab initio Evangelii ad cap. XIII. 14. & à capite XIX. ad finem capitis XXV. commentarius. T. I. p. 107 - 324. Opus imperfectum in Matthæum, inter *S. Chrysostomi* scripta toties editum, de qvo dixi Volum. VII. hujus Bibl. p. 646. Illud ut Joanni Hierosolymitano vindicet multa sed non satis clare aut solide disputat Wastelius T. 2. p. 212 - 342.

IV. Fragmenta *ex commentario ad prima capita undecim S. Marci*, à B. Thoma Aqvinate sub S. Chrysostomi nomine laudata (in Catena aurea ad Evangelistas.) T. I. p. 325 - 339. Hæc qvoqve sola pæne conjectura ductus Hierosolymitano suo tribuit Wastelius, qvem primum Joannis Chrysostomi breviatorem fuisse hariolatur T. 2. p. 373.

V. *Fragmenta ex commentario in Lucam*, qvæ sub ejusdem Chrysostomi titulo extant partim in ejus operibus, partim in Catena Græca Corderiana LX. Patrum, & S. Thoma Aqvinate (in continuo Evangelico sive Catena aurea qvam vocant, super eundem Lucam.) T. I. p. 340 - 380.

VI. *Homiliæ LXII.* fere omnes inter Chrysostomi Opera sæpius editæ. I. *in Josephum de castitate*, ex Frontonis Ducæi versione p. 381. Græce prima verba siqvis reqvirat, nam Wastelius ut dixi omnia latine tantum dedit hæc sunt : οἱ ἐκ πελάγυς μεγάλα. Chrysost. T. VI. Ducæi p. 115.

2 - 6. *in Jobum*, ex versione Lælii Tifernatis. p 383. Ἥκεν ἡμῖν ἐνιαύσιος. T. VI. Ducæi p. 67.

7. fragmentum *procemii in Psalmos*, interprete Gentiano Herveto. p. 399.

8 - 10. *In Psalmum* II. III. XIV. interprete eodem Herveto, p. 400. 402. 405.

11. 12. *In Psalm.* L. ex veteri interpretatione. p. 409. 416.
13. *in Psalm.* XCV. ex versione Erasmi. p. 423.
14. 15. 16. *in Psal.* C. Godfrido Tilmanno & CXVIII. ac CXIX. Herveto interprete. p. 428. Hæc Chrysostomi in Psalmos Græce & Latine leguntur tomo Ducæi tertio.
17. *de tribus pueris & fornace Babylonica*, ex versione Ducæi. p. 444. καινὸν ὡς ἀληθῶς. Chrysost. T. VI. Ducæi. p. 126.
18. *de Susanna*, interprete eodem Ducæo. p. 447. Ἥκομεν ὑμῖν ἐυγνώμονες. Chrysost. T. VI. Ducæi p. 120.
19. *in decollationem S. Joannis Baptistæ*, ex veteri versione p. 450.
20. *de vitandis scandalis.* T. 1. p. 453.
21. *de divite & paupere & de eleemosyna facienda.* p. 454.
22-34. *In Marcum* homiliæ qvatuordecim, sub Jo. Chrysostomi nomine incerto interprete pridem vulgatæ à Godfrido Tilmanno. p. 455. Has in Latinis Chrysostomi editionibus licet reperire.
35. 36. 37. 38. *in Lucam* homiliæ qvatuor. p. 475. itidem in Latinis Chrysostomi editionibus obviæ.
39. 40. *in Johannem* duæ, incerto interprete. p. 486.
41. tertia in Johannem, interprete Ducæo. p. 489.
42. *In laudem Crucis*, ex versione Godfridi Tilmanni. p. 496. τί εἴπω, ἢ τί λαλήσω. T. VI. Ducæi p. 241.
43. *de Eucharistia* in encæniis, incerto interprete p. 496.
44. *In ascensionem CHristi*, interprete Gerh. Vossio p. 498. Φαιδρόν μοι τὸ τῆς ἐκκλησίας. T. VI. Ducæi p. 383.
45. *de Pentecoste* p. 499. ὀυρανὸς ἡμῖν γέγονε σήμερον ἡ γῆ. T. VI. Ducæi p. 192.
46. 47. *de Spiritu S.* incerto interprete. p. 502. & 506. χθὲς ἡμῖν, ὦ φιλόχριστοι T. VI. Ducæi p. 173.
48. *de CHristi divinitate & Ecclesia.* p. 514.
49. *de fide & lege naturæ* p. 516. πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος. T. VI. Ducæi p. 149.
50. *In præcursorem Domini.* p. 522. ex Petri Pantini versione. οἱ ἀνθηρότατοι λειμῶνες. T. VI. Ducæi p. 261.
51. *De Ecclesia sive turture.* p. 524. Ἡ τρυγὼν ἡ φιλέρημος. T. VI. Ducæi p. 104.
52. *In principes Apostolorum Petrum & Paulum*, interprete Gerhardo Vossio. p. 526. Οὐρανοῦ καὶ γῆς. T. VI. Ducæi p. 264.

53. *In S. Thomam Apostolum*, interprete Ducæo. p. 528. τῷ μὲν νόμῳ τῆς ἐκκλησίας. T. VI. Ducæi p. 271.
54. *in sanctos XII. Apostolos*, ex versione Gerh. Vossii. p. 529. Εἰκότως καὶ σήμερον. T. VI. Ducæi p. 268.
55. *in S. protomartyrem Stephanum*, ex versione Ducæi. p. 530. στέψωμεν ἄνθεσιν. T. VI. Ducæi p. 274.
56. 57. 58. *de pœnitentia*, interprete Lælio Tifernate. p. 535. 538. 542.
59. *de David*, eodem interprete. p. 549.
60. *de persecutione* qvam passus erat Episcopus à Novatianis. Incerto interprete p. 551. πολὺς ὁ χειμών. T. VI. p. 248.
61. *de vanitate hujus seculi.* Joachimo Perionio interprete. p. 552. προτρέπεται καὶ κόλπος. T. VI. Ducæi p. 98.
62. *In cæcum à CHristo sanatum*, interprete Ducæo. p. 557. πολλαὶ καὶ διάφοροι. T. VI. Ducæi p. 482.
63. *de pseudoprophetis & falsis doctoribus*, ex versione Gerh. Vossii. p. 563. ὀδυνηρὸς ὁ λόγος. T. VII. Savil. p. 211. & VI. Ducæi p. 396.

X. NESTORIUS Germaniciensis Syrus, Diodoro Tarsensi & Theodoro Mopsvesteno usus Magistris est, de qvorum scriptis dixi Volum. VIII. p. 358. & IX. p. 157. seq. Ex presbytero hinc Antiocheno factus A. C. 428. Sisinnii successor Episcopus CPolitanus, nec diu post maximis in Ecclesia motibus imprudenti pertinacia sua, & eloqventiæ suæ præfidens, materiam præbuit, ac qvi restiterat magno Zelo Arianis, Qvartadecimanis, Macedonianis & Manichæis, ipse hæreseos reus actus in Synodo Ephesina atqve exauctoratus est A. C. 431. successore dato Maximiano: obiitqve in exilio non ante A. 439.

Scripta ejus celebri edicto * Theodosii junioris cremari flammis jussa, & servari prohibita sunt, unde non mirum, licet *infinitos tractatus diversarum hypotheseon*, hoc est ut ego interpretor sermones sive homilias

* In Actis Concilii Ephesini T. 3. edit. Labbei p. 1209. (T. I. Harduin. p. 1716.) Καὶ μηδένα τολμᾷν τὰς αὐτοῦ Νεστορίου τοῦ ἀθεμίτου τε καὶ ἱεροσύλου ἀσεβεῖς βίβλους &c. *Decernimus præterea ne qvis impios nefarii sacrilegiqve Nestorii libros, qvos de sacra orthodoxorum religione & adversus dogmata Episcoporum, qvi in sacra Ephesina Synodo convenerunt, edidit, habeat, aut legat aut transscribat* : ἃς δεῖ σπουδῇ πάσῃ ζητήσαντας δημοσίᾳ ἐμπίμπρασθαι· *qvos etiam omni studio ac diligentia undecunqve conqvisitos publice concremari volumus.* Plures ejusmodi sanctiones Imperatorum, præsidumqve in Provinciis adversus Nestorii & Nestorianorum scripta congessit Jacobus Gretserus lib. 1. de jure prohibendi libros malos cap. 9.

compoſuerit teſte Gennadio c. 53. de S. E. nihil fere qvicqvam ejus ætatem tuliſſe, præter pauca illa qvæ ſcriptis adverſariorum & Conciliorum Actis inſerta ad nos pervenere. Illæ ſive *Epiſtolæ ſive Homiliæ* maximam partem infra in Indice, qvem ſub extremum hujus capitis exhibeo, ſcriptorum in Actis Concilii Epheſini & Chalcedonenſis occurrentium à me commemorabuntur. Ex Catena inedita ad Pſalm. XXXIV. hunc nuper locum non contemnendum produxit Vir illuſtris Scipio Maffeus, ** qvem cum verſione mea adſcribam : Νεστορίου. Τὸ κατεύχεσθαι τῶν ἐχθρῶν δι' ἓξ αἰτίας φασὶ - - - - - - - - ἀναβελτιωθῆναι τοὺς ἐχθροὺς βουλόμενον· τύπτε γὰρ ἀδόκιμον χρυσίον καὶ καθαρισθήσεται. δεύτερον, ἵνα ὧδε μαστιζόμενοι καὶ πολεμούμενοι κουφότερον πειραθῶσι τῆς αἰωνίου. Τρίτον ἵνα ταῖς τούτων μάστιξι ἄλλους εὑρεθῇ σωφρονίζων. Πανοῦργος γὰρ ἰδὼν ἄφρονα μαστιζόμενον, κραταιῶς αὐτὸς παιδεύεται. Τέταρτον, τὸν βίον λοιμοῦ καὶ νόσου ἀπαλλάττων, Πέμπτον ἵνα μὴ καὶ ἄλλοι αὐτῶν μαθητευτῶσι, τὰς ἐπενεχθείσας πληγὰς φοβηθέντες· ἕκτον ἵνα μὴ εἴπωσί τινες, ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς τοῦ Δαβίδ, μὴ αὐτὸν ἐκδικεῖ καὶ σώζει; οὐκ ἔστι γὰρ σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ. Πολεμηθῆναι δὲ τοὺς πολεμοῦντας εὔχεται οὐχ ὡς μισάνθρωπος, ἀλλ' ὡς μισοπόνηρος. *NESTORII. Imprecationes adverſus inimicos ajunt fieri à Davide ob ſex cauſas. Prima, qvo meliores illi reddantur. Nam & aurum impurum percutiendo purgatur. 2) ut in hac vita puniti & afflicti, leniora æterna experiantur. 3) ut horum caſtigatione alios erudire ſibi contingat. Nam prudens ſi viderit ſtultum puniri, inſigne exinde capit documentum ſibi. 4) ut vitam hanc malis & calamitatibus liberet. 5) ne alii malos imitentur, ſed pœnas illis inflictas timeant. 6) ne ſint qvi dicant : ubi eſt DEus Davidis, numqvid illum vindicat ſervatqve? non eſt illi ſalus in DEO ſuo. Optat vero adverſariis ſuis adverſa evenire, non tanqvam inimicus hominum ſed malitiæ.*

Neſtorii liber περὶ ἀνθρωπήσεως, *de incarnatione Domini*, qvem ſexaginta duobus divinæ Scripturæ teſtimoniis pravo ſenſu ſuo conſtructum Gennadius teſtatus eſt cap. 53. de Scriptoribus Eccleſ. Garnerio † videtur idem eſſe qvem oppugnat Cyrillus Alex. in libris contradictionum T. VII. Opp. varia ex illis loca ad verbum repetens, qvæ etiam exſtant in Actis Synodi Epheſinæ. Teſtatur autem in præfat. libri primi Cyrillus in Volumen illum Neſtorii multos fuiſſe congeſtos ſermones, per elementa litterarum ordine diſpoſitos. Neſtorii libros duos ab Heſychio Hieroſol. flammis traditos memorat Jo. Moſchus in prato cap. 46.

Symbolum non Neſtorii ipſius ſed Theodori potius eſt Mopſveſteni. Vide qvæ ſupra p. 164.

In

** Giornale de letterati d' Italia T. 26. p. 64.

† Garnerius ad Marium Mercatorem T. 2. p. 322.

In EbedJeſu Catalogo librorum Chaldæorum n. 29. *Neſtorius compoſuit plures libros, qvi autem remanſerunt ex illis, ſunt iſti : Liber tragœdiæ*, liber Heraclidis & epiſtola ad Coſmam qvi translati ſunt tempore Pauli : Ejus prolixa Liturgia qvam traduxerunt Thomas & Maraba, & liber unus Epiſtolarum, item ille alter variarum interpretationum ac ſermonum.* Ex his *Liturgia* illa Syriace adhuc exſtat edita una cum aliorum aliis tredecim in Miſſali Chaldaico ad uſum Eccleſiæ Maronitarum excuſo Rom. 1592. Loca ex illa afferuntur à Rich. Simone in notis ad Gabrielem Philadelphienſem. Latine verſam ex Syriaco dedit vir præclariſſimus Euſebius Renaudotus in Tomo I. collectionis Liturgiarum Orientalium Pariſ. 1716. 4. qvi etiam eruditam de Liturgiis Neſtorianorum diſſertationem ſubnexuit. Vide & Bibliothecam ſelectam Rich. Simonis editam Gallice T. 2. p. 284. ſeq. & Io. Bonam lib. 1. rer. liturgic. cap. 9.

Joannes Garnerius T. 2. ad Marium Mercatorem p. 324. notat duos ſermones qvos Combefiſius T. 1. auctarii novi Bibl. Patrum *S. Athanaſio* adjudicat, *de reſurrectione & unum de aſcenſione CHriſti*, charactere Neſtorii ſe prodere, florido nempe ac interdum poëtico, metaphoris efferente ſeſe & apoſtrophis qvaſi animato : Scripturæ teſtimoniis iisqve literali ſenſu acceptis, niſi qvando ad hæreſin detorqventur, ſubinde diſtincto. *Habent*, inqvit, *hunc ipſum characterem ſermones alii, opinione forſan plures, ſive qvi* Aſterio, Amphilochio, Baſilioqve Seleuciæ *tribuuntur, ſive qvi rejecti inter ſpuria* Chryſoſtomi, *nullum præferunt parentis nomen ; ſive tandem qvi genuinos inter Chryſoſtomi tractatus fraude facta ipſis qvoqve doctis operum Chryſoſtomi cenſoribus, latent. Neqve vero id mirum, cum Neſtorius Chryſoſtomi ſtylum imitari ſummo ſtudio conatus ſit, eaqve ſe imitatione commendabiliorem populo fecerit.* Perqvam tamen lubricum eſt, ſine MStorum codicum vel dignorum teſtium fide homilias, vel ſcripta qvævis alia, certis auctoribus ex ſola qvam tibi perſvaſeris characteris nota aſſignare.

Sermo in illud Matth. IV. 6. *ſi filius DEI es, dejice teipſum*, qvi incipit: ἥλιος μὲν ὑπὲρ γῆς παρακύψας, inter Chryſoſtomi dubia Græce editus à Savilio T. VII. p. 301. *Neſtorio* vindicatur ex teſtimonio Marii Mercatoris, inter cujus opera poſt partem ex Latina Mercatoris interpretatione, integrum Græce cum nova verſione vulgavit Garnerius T. 1. p. 85. Nonnulla ejus loca illuſtrat Combefiſius notis ad S. Maximum T. 2. p. 485. ſeq. Idem *Aſterii* eſſe conjicens vulgaverat Latine in Bibliotheca Concionatoria ad Dominicam I. Qvadrageſimæ. Codices qvidam *Ephraimo* Syro tribuunt. Vide Tillemont. T. VIII. memor. p. 758.

 De

* Irenæi Neſtoriani.

De Neſtorio, ejusqve hæreſi ſcriptores veteres Græci.

Acta Synodi *Epheſinæ* præcipue, in qva primùm damnatus Neſtorius A. 431. tum etiam *Chalcedonenſis*. A. 451. & CPol. A. 553. & ſub Mena A. 536. &c. Codex Encyclicus, Synodicon Caſinenſe &c.

Cyrilli Alex. ſcripta varia tomo præſertim ſexto & ſeptimo de qvibus Volum. VIII. hujus Bibl. cap. 27. p. 567. ſeq.

Theodoritus libro IV. hæreticar. fab. cap. 12. & Epiſtola ad Sporacium contra Neſtorium, aliaqve ſcripta * qvibus etiam Cyrillum oppugnavit, Oppugnatus contrà non modo à Cyrillo ſed & à *Rabula* Edeſſeno : ut pro Theodoreto viciſſim ſcripſit *Andreas* Samoſatenus. Sed Rabulæ & Andreæ lucubrationes, qvemadmodum & qvæ contra Neſtorianos & Eutychianos Syro ſermone ſcripſerat *Iſaac* Antiochenus & *Samuel* Edeſſenus presbyteri, memorata Gennadio c. 66. & 82. de ſcript. Eccleſ. pridem interciderunt.

Proclus CPol. de cujus ſcriptis dixi Volum. VIII. cap. 28. p. 601. ſeq.

Theodotus Ancyranus de cujus ſcriptis dictum ſupra, p. 270. ſeq.

Evagrius, *Theodorus Lector*, &c. in Hiſt. Eccleſ.

Theodorus Raithuenſis libro de incarnatione CHriſti, de qvo ſupra p. 232.

Anaſtaſius Antiochenus in Hodego, de qvo dicturus ſum capite 35.

Johannis Maxentii circa A. C. 520. clari capitula ſive anathematiſmi contra Neſtorianos, dialogi contra eosdem, aliaqve ſcripta, qvorum Latina tantum verſio tulit ætatem, edita in Orthodoxographis Baſil. 1555. & 1569. fol. & in Joſiæ Simleri ſcriptis veterum Latinis de una perſona & duabus naturis Domini Tigur. 1571. fol. & in Bibliothecis Patrum Pariſ. 1575. Tom. V. & 1589. Tom. IV. & 1644. 1654. Tomo III. & Colon. 1618. Tomo VI. & Lugd. 1672. Tom. IX. Hunc cum Joanne Scythopolitano pleriqve eundem faciunt. Ejus ſtylum laudat Photius Cod. 95. pro Synodo Chalcedonenſi bene ſcripſiſſe teſtatus Cod. 231.

Leontius Byz. libro de ſectis, qvi Græce & Latine exſtat, & *Leontius* Hieroſol. libris adverſus Neſtorium & Eutychen, qvorum Latinam tantum verſionem editam habemus, Græca in variis Bibliothecis occurrunt MSta,

* vide Volum. VII. hujus Bibl. cap. 11. p. 438. ſeq. Neſtorio præluſerant Theodorus Mopſveſt. & Diodorus Tarſenſis. Eidem favere videbantur præter Theodoritum Jo. Antiochenus, Andreas Samoſatenſis, Eutherius Tyanenſis, Ibas Edeſſenus &c. Neſtoriani poſtea dicti Tetraditæ, Timotheani à Timotheo Æluro : & Feliciana hæreſis (à Felice Urgellenſi, Sec. VIII.)

MSta, ut dixi Volum. VII. p. 453. Indicem ſcriptorum in utroqve opere laudatorum habes ſupra p. 167. & 172.

Juſtiniani Imp. adverſus tria capitula edictum A. 545. & Epiſtola ad Synodum CPol. A. 553. Concil. Labei T. V. p. 454. & 684. & Harduini T. 3. p. 268. 321.

Jo. Damaſcenus hæreſi 81. & libro contra Neſtorianos. T. I. Opp. p. 555. edit. novæ.

Euthymii Zigabeni, ſub ſæculi duodecimi initia clari panoplia part. 2. tit. 14. edit. Latinæ, (Græcæ κεφάλ. ιε.) Vide Volum. VII. p. 463.

Nicetæ Choniatæ theſaurus orthodoxæ fidei tomo octavo, adhuc inedito.

Nicephorus Calliſtus Hiſt. Eccleſ. lib. 14. ſeq.

Ex ſcriptoribus Arabibus *Eutychius* Tomo ſecundo Annalium, qvi ſingularem librum ſuum contra Neſtorianos memorat p. 79.

Latini.

Marii Mercatoris opuſcula, illuſtrata à Rigberio ſive Gabr. Gerberonio, Bruxell. 1673. 12. & T. 27. Bibl. Patrum Lugd. Et à Steph. Baluzio Pariſ. 1684. 8. & copioſiſſime à Jo. Garnerio. ibid. 1673. fol.

Leonis ab A. 440. ad 461. Papæ Rom. Epiſtolæ ad Flavianum CPol. ad Leonem Imp. &c. qvæ Latine ſæpius editæ (inter Leonis opera ac poſtremum curante Paſchaſio Qvesnello, Pariſ. 1675. 4. & Lugd. 1700. fol.) occurrunt etiam cum Græca verſione in Actis Concilii Epheſini & Chalcedonenſis.

Auctor prædeſtinati, hæreſi 89.

Auctor appendicis ad *Auguſtinum* de hæreſibus c. 90. de *Timotheanis*, à Timotheo Æluro.

Johannis Caſſiani de incarnatione CHriſti libri VII. contra Neſtorium, ad Leonem Epiſc. Rom. eo hortante ſcripti circa A. 430. qvod opus multis adhuc locis medicam manum deſiderare monuit Voſſius Epiſt. 404.

Proſperi Aqvitani Elegia, qvam inſcripſit epitaphium Neſtorianæ & Pelagianæ hæreſeos, exſtat in nova editione operum Proſperi, Pariſ. 1711. fol. p. 198.

Vincentius Lerinenſis in Commonitorio.

Capreoli Epiſcopi Carthag. Epiſtola ad Conſtantium & Vitalem Hiſpanos edita à Sirmondo T. I. Var. Opuſc. Pariſ. 1630. 8. & T. I. Opp. Sirmondi p. 361.

Fauſti

Fausti Rejensis Epistola ad Gratum Diaconum scripta ante A. C. 449. & edita primum à Petro Pithoeo A. 1586. & recusa cum aliis Fausti in Tomo VIII. Bibl. Patrum Lugd. Vide Tillemontium T. XVI. memor. p. 412.

Gelasii Papæ Rom. ab A. C. 492. ad 496. de duabus in CHristo naturis adversus Eutychen & Nestorium μονόβιβλον Photio laudatum qvi ejus Græcam versionem legisse se innuit Cod. 102. *Præclarum volumen* vocat Gennadius c. 94. de S. E. Latine exstat divisus in capita XXIX. & in eo adducuntur testimonia Doctorum Ecclesiæ *Ignatii* ex Epist. ad Ephesios, *Eustathii* Antiocheni confessoris contra Arianos, *Hippolyti* Episc. & Martyris in memoria hæresium, *Athanasii* e libris contra Arianos & Epist. ad Epictetum, & ex libris adversus hæreticos. *Eusebii* Episcopi Palæstinensis cognomento Pamphili in expositione Psalmi XVII. *Gregorii Naz.* in natalem Domini & Epist. ad Cledonium & ad Nectarium. *Basilii* Cæsar. ex lib. contra Eunomium & de gratiarum actione. *Gregorii* Nysseni contra Eunomium, *Amphilochii* Iconii Episc. ex libro ubi exponit, Pater meus major est me. *Antiochi* Episcopi Ptolemaidis, *Severiani* Episc. Gabalorum contra Novatum, *Ambrosii* Episcopi Mediol. *Joannis* Episcopi CPol. in Evangelium secundum Joannem, & in Crucem : & *Damasi* Episcopi Rom. contra Arianos. Prodiit in Jo. Sichardi antidoto adversus hæreses, Basil. 1528. fol. & in Jo. Heroldi hæresiologia, ibid. 1556. fol. & in Josiæ Simleri scriptis veteribus Latinis de una persona & duabus naturis Domini & Servatoris nostri JEsu CHristi, Tiguri 1571. fol. nec non in Bibliothecis Patrum, Paris. A. 1589. & 1644. 1654. Tomo IV. & Colon. A. 1618. T. V. parte 3. & Lugd. A. 1672. Tomo VIII.

Vigilii Tapsitani in Africa Episcopi qvi circa A. C. 484. * claruit, adversus Nestorium & Eutychen libri V. prodiere primum Tiguri 1539. 8. Deinde in hæresiologia Heroldi, & in Josiæ Simleri collectione jam laudata, nec non in Bibliothecis Patrum Paris. & Colon. Hinc cura Georgii Cassandri Colon. 1575. 8. & inter Cassandri opera junctim edita Paris. 1616. fol. p. 514. subjunctis Variis Lectionibus ex codice veteri Petri Pithoei. Deniqve ex Petri Francisci Chifletii recensione, una cum aliis Vigilii scriptis, Divione 1664. 4. & Tomo VIII. Bibl. Patrum edit. Lugdun.

Fulgentius Ruspensis in Africa Episcopus A. C. 533. defunctus in libris tribus ad Trasimundum Vandalorum Regem, qvos cum aliis Fulgentii scriptis

* Vide Tillemont. T. XVI. memor. p. 614. seq. & Sirmondi Opera T. 3. p. 1013.

scriptis post Jo. Molanum, Jac. Sirmondum & Theophilum Raynaudum recensuit vir doctus cui præclaram editionem Paris. 1684. 4. debemus. Vide Acta Erud. A. 1685. p. 543. seq.

Boëthii liber de duabus Naturis & una persona CHristi adversus Eutychen & Nestoriũ, compositus occasione Epistolæ qvam Episcopi Orientales A. C. 512. scripserunt ad Symmachum Episcopum Romæ de Eutychianis motibus, & dicatus Johanni qvi deinde Episcopus Romanus primus hoc nomine & martyr. Laudat hunc librum Hincmarus Remensis T. 1. p. 521. & una cum aliis qvibusdam Boëthii scriptis edidit Renatus Vallinus Lugd. Bat. 1656. 8. recusum ad calcem Consolationis Philosophiæ variorum notis illustratæ ibid. 1671. 8.

Facundus Episcopus Hermianensis Provinciæ Africanæ in libris XII. qvos circa A. 547. scripsit pro defensione trium Capitulorum Concilii Chalcedonensis ad Justinianum Imp. cum notis editos à Sirmondo Paris. 1629. 8. & recusos in ejus operibus Tomo II. Paris. 1696. fol. atqve ibidem Philippo Priorio curante ad calcem Optati, 1675. fol. & in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. Tomo 10.

Liberati Archi-Diaconi Carthaginiensis, & trium Capitulorum promachi *breviarium* sive circa A. C. 553. scripto consignata Historia certaminis Nestoriani & Eutychiani, qvam notis illustratam edidit Jo. Garnerius Paris. 1675. 8. In utraqve editione Conciliorum Petri Crabbe, Colon. 1538. T. 2. p. LXII. b. ad LXVI. & Colon. 1551. T. 2. p. 121-128. subjiciuntur Liberato appendicis loco qvædam Epistolæ & loca veterum, qvæ à Garnerio & in aliis Conciliorum editionibus sunt omissa. Qvæ non alibi in actis Concilior. Ephesini & Chalcedonensis reperi, illa infra in indice scriptorum, qvem in illa acta composui, suis locis à me annotantur.

De Nestorio ejusqve hæresi scriptores recentiores.

Ephesinam Synodum improbantes.

Godfridus Arnoldus in Historia hæresium, Germanice vulgata & Belgice.

Auctor libri Arausione A. 1645. editi *de supposito*, in qvo Nestorium contra Ephesinam Synodum & Cyrillum Alex. defendit, est *David de Rodon*, licet alii scriptum illud tribuerunt Ægidio Gaillardo.

Petrus Bælius, tomo tertio dictionarii Historici in *Nestorius* & *Rodon*.

Elias Saurin in libro contra Petrum Jurieum edito Trajecti ad Rhen. 1697. 8. *Justification de la doctrine du Sieur Elie Saurin* parte 2. capite 13. ſeq.

Epheſinam Synodum probantes.

Natalis Alexander Seculo V. diſſ. 23. vide etiam p. 63. ſeq. 219. ſeq. edit. in folio. Paris. 1699.

Baronius & cæteri Annalium & Hiſtoriæ Eccleſ. ſcriptores Sæculo V.

Gvil. Beveregius ad Synodicum p. 103. ſeq. 216. &c.

Georgii Calixti diſſertatio de hæreſi Neſtoriana, eiqve oppoſito Concilio Epheſino Helmſtad. 1640. 4.

Abraham Calovii Exercitatio de Neſtorianiſmo antiqvo & novo. Witeb. 1681. 4. reſpondente *Simone Frid. Wolfharto* qvi ejusdem Exercitationis defenſionem A. 1683. edidit adverſus *Jo. Simonis* diſſ. de hæreſi Neſtoriana vulgata Francofurti ad Viadrum 1683. 4.

Centuriæ Magdeburgenſes Centur. V. capite V. & IX.

Hiſtoire du Neſtorianiſme en VI. livres, avec des remarqves ſur les Autheurs anciens & modernes qui en ont traité, par le P. *Lovis Doucin*, S. I. à Roterdam 1698. & à Utrecht 1716. 4. pag. 558. Ludolphi Neocori Bibl. novorum libror. A. 1698. p. 129. Acta Erud. A. 1699. p. 166.

Jo. Fabricius Theologus tunc Altdorfinus hodie Helmſtadienſis celeberrimus in ſcylla Theologica capite XII.

Jo. Forbeſius Inſtruct. Hiſtorico Theol. lib. 2. cap. 6.

Jo. Simonis Franci de Neſtorio diſputationes III. Witeberg. 1670. 4.

Wolfgang. Franzii Oratio de initiis & progreſſu certaminum Neſtorianorum & Eutychianorum Witeb. 1605. 4.

Jo. Garnerius ad Marium Mercatorem Tomo ſecundo, Pariſ. 1673. fol. & ad Liberatum, ibid. 1675. 8. nec non in auctario ad opera Theodoreti, Pariſ. 1684. fol.

Jo. Frid. Kœnigii Hiſtoria Neſtorianiſmi. Gryphiswald. 1653. 4. Stralſund. 1655. 4.

Chriſtiani Kortholti diſſ. de Neſtorianiſmo, præſide D. *Caſpare Mauritio* noſtro τῷ μακαρίτῃ habita Roſtochii 1662.

Jo. Chriſtiani Letſchii hiſtoria Neſtorianiſmi. Witeb. 1688.

Samuel Mareſius in ſenione diſſertationum Theologicarum, auctorem libri de ſuppoſito oppugnans: qvod factum etiam à *Georgio Stannario* Theologo Marpurgenſi in faſciculo diſſ. p. 156. ſqq.

Henricus Noris in Hiſtoria Pelagiana libro II. atqve in diſſ. de uno è Trinitate, carne paſſo, & apologia Monachorum Scythiæ ab Anonymi ſcrupulis vindicata.

Jo.

Jo. Pearsonius ad Symbolum Apoſtolicum p. 291. edit. Latinæ.

Dionyſius Petavius libro I. dogmat. Theol. de incarnatione Verbi cap. 7. ſeqq. & III. 3. ſeqq. IV. 3. 11. V. 7. 10. 14. ſeqq. ad 19. & XV. 3. p. 524. ſeq. & libro VI. qvo auctorem libri de ſuppoſito peculiariter confutat.

Lud. Elias du Pin Tomo IV. Bibliothecæ ſcriptorum Eccleſ.

Petrus Prætorius in brevi hiſtoria certaminum Neſtorio atqve Eutyche ducibus myſterium Incarnationis Filii DEI oppugnantium.

D. Frid. Rappolti opera Theolog. p. 1289. ſeq.

Juſtus Weſſelus Rumpæus in diſſ. de DEO bimeſtri contra Neſtorium ejusqve aſſeclas. Gryphiswald. 1704. 4.

Caſp. Sagittarius introductione in Hiſt. Eccleſ. T. 1. p. 1086-1097. T. 2. p. 693.

D. Jo. Adami Scherzeri parallelismus Calvino Neſtorianus Lipſ. 1679. 4. *Frid. Petri* Neſtorianiſmus Calvinianorum. Francof. 1612. 4. &c.

Jo. Schrœderus de Neſtorianiſmo & Eutychianiſmo Witeb. 1594. Francof. 1603. Gieſſ. 1612. 8. contra *Joſephum Grabium*, cum præfat. D. *Ægidii Hunnii*, cujus etiam videnda præfatio in Epiſtolam ad Epheſios.

Theophilus Spizelius in veteri Academia JEſu CHriſti p. 182. ſqq. & alii vitam S. Cyrilli Alex. tradentes.

Tillemontius Tomo XIV. memor. Hiſtoriæ Eccleſ.

Neſtoriani adhuc plurimi hodie ſunt qvi Neſtorii colunt memoriam, licet hæreſeos ipſi impactæ minus fortaſſe rei, Chriſtiani in oriente cis & ultra Euphratem, in Perſia, India, Tartaria: de qvibus conſulere juvabit Abrahamum Bzovium ad A. C. 1330. n. 21. ſqq. 52. ſeqq. Fauſtum Naironum * in Evoplia fidei Catholicæ Romanæ Hiſtorico dogmatica, Rom. 1694. 8. Aub. Miræum ad Gennadii de ſcriptoribus Eccleſ. cap. 53. ex Leonardo Abele: Rich. Simonem in Hiſtoria Critica fidei & rituum Oriental. Gallicè edita capite VII. Joannem Morinum præf. ad ritum Ordinationis Neſtorianorum in Opere de ſacris Eccleſiæ Ordinationibus p. 364. ſqq. (434. ſqq.) Euſebium Renaudotum in Collectione Liturgiarum Orientalium & in tomo qvarto operis qvod inſcribitur *la perpetuité de la foi de l' Egliſe Catholiqve touchant l' Evchariſtie*, ** excuſo Pariſ. 1711. 4.

 XI.

* Acta Eruditor. T. 2. ſupplement. p. 554.

** Memoir. de Trevoux. 1712. p. 746. ſqq.

XI. Index Scriptorum & Epistolarum,

In Actis Concilii Ephesini A. 431. & Chalcedonensis A. 451. celebrati, nec non in Codice Encyclico * & in Synodico Casinensi adversus tragœdiam Irenæi Tyrii Nestoriani.

E. paginas Tomi I. at C. paginas Tomi II. Conciliorum Harduini denotat, S. paginas collectionis Concilior. Balucianæ.

* De hoc Codice dixi Volum. VII. p. 416. & de Synodico p. 442. Acta Concilii Ephesini habentur in Tomo I. Concil. Harduini: & Chalcedonensis Tomo II. Codex Encyclicus incipit in eodem Tomo p. 689. Synodicon Casinense in collectione Baluziana.

Caroſi

Cyrilli

Cyrilli

Eunomii

Nunc

Leoni

Ex

X.

ad

XII. Ex EUTYCHIS a) Presbyteri & Archimandritæ CPolitani scriptis, nihil ad nos pervenit præter ea qvæ in indice præcedente p. 299. à me memorata, in Actis Concilii Ephesini & Chalcedonensis & in Synodico Casinensi leguntur. Ipse qvidem Eutyches jam senex, dum Nestorio nimis fervide adversatur, Cyrilli Alex. dictis b) præcipue incautius abreptus, *de imperitia magis* ut ait S. Leo, *qvam de versutia* in contrariam incidit hæresim, qvæ damnata est c) in Concilio CPol. A. 449. & Chalcedonensi

A. C.

a) Hic Eutyches hæreticus (licet Cyrillo etiam ipse notus atqve amatus) non confundendus cum Eutyche Diacono, qvo usus Cyrillus Alex. in Concilio Ephesino. Vide Tillemont. T. XV. memor. p. 487. Fuit & Eutyches Grammaticus, discipulus Prisciani, de qvo dixi in Bibl. Latina. Alius Eutyches Philosophus memoratur Marco Antonino X. 31. Alius Miletopolitarum strategus Eutyches Alexandri F. in numo Commodi & in veteri lucerna apud Clariss. Bellorium in notis ad numismata apibus insignita.

b) Cyrillum Eutychi errandi occasionem præbuisse notat Petavius dogmat. Theolog. de incarnat. p 73. edit. Paris. & lib. IV. cap. 6. qvi Cyrilli dicta exponit IV. 7. seq.

c) Vide Natalem Alex. Sec. V. p. 74. seq. edit. in fol.

A. C. 451. De eadem, illorum Acta Conciliorum, & pleriqve scriptores supra in Nestorio a me laudati consuli poterunt, & præter eos Leonis Magni scripta ac Petri Chrysologi ad Eutychen Epistola, Rusticus diaconus disputatione adversus Acephalos inter alia adversus hæreses veterum scripta & in Bibliothecis Patrum sæpius edita: Eustathius Berytensis qvi Concilio Chalcedonensi interfuit, in Apologia pro tomo Leonis Rom. adversus Timotheum Ælurum, ex qvo breve fragmentum dat Possevinus Tomo I. Apparatus sacri, & Henric. Canisius Tom. IV. Lect. Antiqv. Joannes Scythopolita contra ἀποσχιστὰς sive Eutychianistas apud Photium Cod. 95. Eusebius Thessalonicensis Episcopus adversus Andream inclusum, id. Cod. 162. Joannes Damascenus libro de Trisagio & in institutione adversus Acephalos, & de natura composita adversus eosdem, & de duabus in CHristo voluntatibus & operationibus: S. Maximus & Theodorus Abucara in variis scriptis: Auctor breviculi historiæ Eutychianistarum apud Sirmondum T. I. Var. Opusc. E recentioribus D. *Jo. Hulsemanni* Exercitatio ad Concilium Chalcedonense Lips. 1651. 4. *Theophili Alethusii* sive qvi sub eo latet nomine D. *Matthiæ Zimmermanni* Superintendentis Misenensis historia Eutychiana, Lips. 1659. 4. qvâ inter alia calumniam Eutychianæ hæreseos ab Ecclesia nostra Lutherana removet, qvod facit etiam B. D. *Abraham Calovius* in diss. de Eutychianismo Lutheranis impacto Witteb. 1680. 4. *Joach. Meisteri* Oratio de Eutyche & ejus erroris sectatoribus, Gorlic. 1583. 4. &c.

Eutychi suffragatus DIOSCORUS, à qvo *Dioscoriani* ac *Dioscoritæ* dicti & *Ægyptii*. Hic in Episcopatu Alexandrino A. 444. successit Cyrillo, depositus postea in Concilio Chalced. A. 451. præcipue qvod excommunicationem adversus Leonem Papam Rom. dictare præsumserat. Vide Sirmondum ad Facundi V. 3. & scripta in Concilio Chalced. adversus Dioscorum exhibita à Sophronio, Theodoro & Athanasio presb. Alex.

Ad Eutychianam qvoqve hæresim postea prolapsi Anthimus CPol. *Severus* Antiochenus, à qvo *Severiani*, sive *Severitæ* & *Corrupticolæ*: & *Theodosius* Alex. à qvo *Theodosiani*, aliis nominibus etiam Διακρινόμενοι sive *hæsitantes* item *Acephali*, *Monophysitæ*, *Schematici*. Nec ab his alieni qvi dicuntur *Jacobitæ*, *Julianistæ* à Juliano Halicarnassensi, *Cajanitæ* à Cajo sive Cajano, *Semidalitæ*, *Phantasiastæ*, *Aphthartodocetæ*, *Angelitæ*, *Contobabolitæ*, * *Nagrinitæ*, *Tetraditæ*, *Agnoëtæ*, *Damianistæ*, *Petritæ*, *Cononitæ*, *Monothelitæ* &c.

* Apud Niceph. XVIII. 49. Κοντοβαβδῖται.

CAPUT

CAPUT XXXV.

De ANASTASIO Sinaita & aliis Anastasiis.

Anastasius monachus Sinaita, à duobus Episcopis Antiochenis Anastasiis distingvendus. 1. ejus hodegus. 2. Index scriptorum & hæreticorum in hodego memoratorum. 3. qvæstiones & alia scripta. 4. Index scriptorum laudatorum in qvæstionibus. 5. Scripta Anastasii prioris Antiocheni edita, 6. inedita & deperdita. 7. alii Anastasii. 8.

I.

ANASTASIUS presbyter & Monachus Palæstinus in monte *Sina,* a) apud Nicephorum b) & in Martyrolog. Rom. 21. April. atqve alios inde recentiores qvam plurimos idem habetur cum Anastasio, qvi post Domninum ab A. 561. *Episcopus* Theopolitanus sive *Antiochenus* fuit, & Justiniani Imp. edicto c) pro Aphthartodocetarum Juliani Halicarnassei & Cajani sententia edito, qvi CHristi corpus ante resurrectionem incorruptibile fuisse statuebant, constanter restitit, ac postea à Justino juniore d) A. 570. affectus XXIII. annorum exilio, restitutus demum anno undecimo Mauritii e) post Gregorii Antiocheni mortem A. C. 593. f) & diem obiit A. 599. altero Anastasio in Episcopatū succedente, g) qvi à Judæis postea in tumultu interfectus & exustus fuit A. 609. h) de qvo Martyrologia 21. Dec. Sed rectius ab utroqve horum distingvitur Anasta-

a) Anastas. hodego p. 78. Ἀναστασίου ἐλαχίστου πρεσβυτέρου τοῦ ἁγίου ὄρους Σινᾶ. p. 72. Ἀναστασίου ἐλαχίστου μοναχοῦ. & p. 202. Ἐγὼ Ἀναστάσιος μοναχὸς ἁγίου ὄρους Σινᾶ ὁμολογῶ &c. Nicephorus XVIII. 44. Τούτῳ δὴ τῷ Ἀναστασίῳ διὰ τὸ ἐν Σιναίῳ φιλοσοφῆσαι, καὶ Σιναΐτης ἔστιν ἐπώνυμον.

b) Nicephorus XVII. 29. καὶ τῇ Θεουπολιτῶν μετὰ Δομνῖνον Ἀναστασίου τοῦ ἐκ Σιναίου χειροτονηθέντος. adde XVIII. 44.

c) Evagrius IV. 40. Niceph. XVII. 30. d) Evagrius V. 5. Niceph. XVII. 36.

e) Evagrius VI. 24. Niceph. XVIII. 26. & 44.

f) Lambecius VII. p. 169. g) Nicephorus XVIII. 44. & 56.

h) priorem Anastasium Episcopum exustum à Judæis scribit Nicephorus XVIII. 44. qvod refellit Baronius ad Martyrolog. Rom. 21. April. & ad A. 599. n. 10. & A. 609. n. 3.

Anastasius Sinaita, Μωσῆς νέος * à Græcis recentioribus dictus, qvi aliqvo tempore post scripsisse se Hodegum clare indicat, ubi p. 198. refert narrata sibi ab Alexandrinis qvæ gesta sint post tempora beati Eulogii Papæ Alexandrini, qvi A. C. 608. i) obiit. Deinde p. 296. testatur Patriarcham Alexandrinum Theodosianorum eo, qvo scribebat, tempore fuisse Johannem, qvem constat Patriarchatum illum tenuisse ab A. 677. ad 686. k) Itaqve recte diversum faciunt Sinaitam ab Antiocheno utroq; David Blondellus libro de Eucharistia veteris Ecclesiæ, qvi Rothomagi Claudio Sarravio curante A. 1640. lucem vidit: Edmundus Aubertinus de sacramento Eucharistiæ p. 893. & 930. Jo. Dallæus lib. 1. de scriptis Dionysii c. 33. p. 188. Allatius lib. de Simeonibus, Henschenius ad 21. April. T. 2. p. 852. Matthæus Larroqvanus Hist. de l' Evcharistie part. 2. c. 11. p. 531. Antonius Arnaldus lib. 1. de transsubstantiatione à Græcis sæculi VII. VIII. IX. & X. credita contra Jo. Claudium cap. 7. p. 282. (Perpetuité de la foy T. IV.) Rich. Simon lib. 2. Bibl. selectæ Gallice editæ cap. 2. & Jo. Baptista Solerius in appendice de institutis Copto Jacobiticis, post tractatum de Patriarchis Alexandrinis, T. V. Junii. ut Antonium Pagi, aliosqve jam prætercam.

II. *Anastasii Sinaitæ scripta.*

ὁδηγὸς *Dux viæ* adversus Acephalos, Severianos & Theodosianos unam in CHristo naturam tantum admittentes, qvos omni genere argumentorum & sacræ Scripturæ ac veterum Patrum testimoniis oppugnat, & objectiones ipsorum l) dissolvit, cum illis coràm in Syria & Ægypto, præsertim Alexandriæ testatus se plus simplici vice disceptasse. Patrum dicta pleraqve è memoria adscripsisse se, scriptis eorum in eremo destitutum, non diffitetur. m) Primus hunc librum ex Codice Augustano edidit, latina versione donavit & Marco Velsero, cujus beneficio Codicem MS. utendum acceperat, Græce & Latine vulgatam consecravit *Jacobus Gretserus* S. I. Ingolstadii 1606. 4. Latine recusus est in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. 1677. Tomo IX. p. 810. At Græce ab primæ tempore editionis nunqvam iterum prodiit, unde operæ pretium esset novam illius ἔκδοσιν

 concin-

* Richard. Simon T. 2. Bibl. choisie p. 27.

i) Vide Baron. ad A. 608. n. 9.

k) Euseb. Renaudot historia Patriarcharum Alex. p. 177.

l) Anastas. hodego p. 96. 152. 156. &c.

m) Id. p. 166. ἰστέον ὅτι ἐν ἐρήμῳ καθήμενοι ἡμεῖς καὶ ἀπορεῦντες τῶν διδασκαλικῶν βίβλων, ἀπὸ στήθους τὰς χρήσεις ἐγράψαμεν.

concinnari ab aliqvo erudito Viro, qvi opus novo ſtudio recenſeret ad Codices MSS. qvi mirum inter ſe diverſi exſtant in variis Bibliothecis, ut Cæſarea * & Regis Chriſtianiſſimi, Colbertina aliisqve. Nam Gretſerus unico uſus Codice nec ſemper ſenſum eſt aſſecutus, & in Græcis multa emendanda reliqvit meliusqve digerenda, qva de re nemo dubitabit qvi Richardi Simonis novam Bibliothecam ſelectam Gallice editam Tomo 2. cap. 2. legerit. Idem narrat ſe ad MStos qvosdam libros, Gretſeri editionem contuliſſe, multaqve in illa emendaſſe, & ſtudio ſuo recenſitam in lucem iterum dare voluiſſe. Sed huic ejus propoſito fata interceſſerunt. Qvanqvam autem aliena qvædam huic libro aſſuta non negaverim, ut ἔκθεσιν περὶ πίστεως, qvæ p. 10. legitur, & in duobus Hodegi MStis, ut Regio uno Pariſ. & Colbertino non exſtat, in aliis Codd. exſtat ſub nomine Jo. Damaſceni, qvemadmodum & definitiones p. 22. ſeq. & 48. obvias: (Vide Mich. le Qvien ad Damaſcenum T. I. p. 661. 662.) Tamen præfationem & ſcholia non Collectori neſcio cui cum Simone, ſed Anaſtaſio ipſi libenter tribuerim.

* Vide Lambecium III. p. 64. & 164. IV. p. 204. Aubertinum & Rich. Simonem locis citatis.

INDEX SCRIPTORUM

& Hæreticorum qvorum mentio in Anaſtaſii Hodego.

Ad paginas editionis Ingolſtadienſis.

Amphi-

Οἱ

* Fugit hic locus B. Dorscheum in Indice iniquitatis p. 52.

Joannes

Seve-

2. Memorat Anaftafius in Hodego δογματικὸν τόμον p. 2. fub Flaviani CPol. nomine à fe editum p. 192. 194. nec non τόμον ἀπολογητικὸν ad populum p. 118. & σύνταγμα *adverfus Neftorium*, hærefim ejus fufe & διὰ πλάτους oppugnans. Sed ex his omnibus nihil lucem vidit : nefcio an alicubi adhuc delitefcant MSta, certe Poffinus Henfchenio fcripfit folius Anaftafii Sinaitæ operum Catalogum in Bibl. Vaticana fervatorum implere quatuor magnas paginas. Quanquam Antiocheni Anaftafii fcripta cum fcriptis Sinaitæ & aliorum fortaffe Anaftafiorum communiter à librariis & Catalogorum auctoribus confunduntur.

3. Sub Anaſtaſii Sinaitæ & Patriarchæ Antiocheni nomine etiam Ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις περὶ διαφόρων κεφαλαίων *Quæſtiones & reſponſiones CLIV. de variis argumentis* Græce & Latine ex tribus Codd. Vaticanis editæ ſunt ab eodem *Jacobo Gretſero*, Ingolſtad. 1617. 4. Latine recuſæ in Bibl. Patrum edit. Lugd. T. IX. p. 957. Sed Patriarcham Antiochenum à Sinaita Monacho, Hodegi auctore diverſum eſſe jam notavi, & ſub Sinaitæ nomine quæſtiones diſerte laudantur à Philippo ſolitario qui A. C. 1105. ſcripſit, in dioptra fidei Chriſtianæ ad Callinicum Monachum libro IV. p. 150. Producturus enim quæſtionem quæ in hisce eſt numero XCV. *fidelem*, inquit, *& DEo afflatum teſtem dabo nomine Anaſtaſium, cognomento Sinaitem, docentem & ſcribentem clare ſuper his quæ interrogatus fuerat.* Viderit itaque *Gentianus Hervetus* qui XCIII. quæſtiones ex his Latine vertit, ediditque, in Bibliothecis Patrum ſæpe recuſas, ſub nomine Anaſtaſii Nicæni: haud dubie MStum Codicem ſuum ſecutus, cui præter Philippi teſtimonium tot alii refragantur, qui Anaſtaſio Sinaitæ has quæſtiones tribuunt, ut videre licet apud Lambecium III. p. 197. ubi memorat Codicem ex quo ſuppleri poſſunt quæſtiones ſex quæ poſt XLII. in Gretſeriana deſiderantur, & in Hervetiana Latine tantummodo exſtant: & in Montfauconi Bibl. Segvieriana ſive Coisliniana p. 188. & 189. ubi CLVI. quæſtiones numerantur & p. 193. ubi male *Athanaſii quæſtiones* excuſum pro *Anaſtaſii*: & p. 304. 305. ubi notatur Anaſtaſium Sinaitam in quæſtionibus illis citari, quod in editis non reperio. Memorat tamen quæſt. 95. ſe ſcripſiſſe librum ſingularem *de diverſis hominum inclinationibus, & DEum illarum, quatenus ad vitia vergunt, auctorem non eſſe.* Περὶ τούτου εἴρηται μὲν ἡμῖν ἐν ἰδίῳ πονήματι ἐν ᾧ ἀρξάμενοι ἀπ᾽ αὐτῆς τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς τὰς χώρας μέχρι τῆς δύσεως, καὶ πάλιν ἀπ᾽ αὐτῆς δὴ κύκλῳ μέχρι τοῦ βοῤῥᾶ καὶ καθεξῆς καὶ ἕως αὐτὴν τὴν ἀνατολήν, ἐδείξαμεν ὡς ὅτι οὐχ ὁ Θεός ἐστιν ὁ ποιῶν τόνδε τὸν ἄνθρωπον σώφρονα, ἕτερον δὲ πάλιν πόρνον &c. Collectæ ſunt hæ quæſtiones à Sinaita ex variis ſcriptoribus, quibus deinde à neſcio quo ex aliis * junioribus nonnulla volunt eſſe addita: quemadmodum plura etiam ſcriptorum variorum aliorum fragmenta illis ſubjiciuntur in Codice Barocciano & in uno Regis Chriſtianiſſimi, quæ in editis non Herveti modo ſed quoque Gretſeri deſiderantur. In quæſtione 117. numerum ἑπτακόσιοι χρόνοι corruptum arbitror pro ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. Quæſtionem 42 ex Hippolyto in Canticum Canticor. & quæſtionem 52. ex Iſidoro Peluſ. petitam

* Ita præter alios Allat. de libris Eccleſ. Græcor. p. 274. Nullus tamen in editis quæſtionibus citatur junior Anno 680, quem Anaſtaſius Sinaita potuit attingere.

titam notat Lambecius III. p. 197. Qvæstionem 153. ex Hesychio presbytero, observat præter Lambecium Cotelerius ad T. 3. monument. p. 531. & qvæstionem 144. ex Irenæo, id. p. 542. Fragmenta qvæ in his Anastasianis qvæstionibus servata occurrunt, Eusebii, Hippolyti, Severi Antioch. Cyrilli Alex. Basilii, Epiphanii, & Chrysostomi Græce ex Bibl. Medicea Reginæ Matris in usum Academiæ Mussipontanæ edita separatim cum notis sunt A. 1592. 4. *Nic. Alemanni* breves sed eruditas notas ad qvædam Qvæstionum loca exhibet Gretserus in præfat. Gretseri animadversiones in Bibl. Patrum edit. Lugd. T. IX. mala confusione non raro verbis Anastasii permixtæ sunt.

V. Index Scriptorum & Hæreticorum qvi in Anastasii Sinaitæ qvæstionibus memorantur.

in

Sardana-

Sardanapali Epitaphium qv. 8.
Serenus Monachus. qv. 8.
Severus Antiochenus qv. 152. adde Lambec. VIII. p. 389. ſq.
Severiani qv. 117.
Simon Magus qv. 20.
(Sophronii vel Moſchi) pratum ſpirituale, limonarium qv. 60.
Synodus VI. (Trullana) qv. 64. Chalcedonenſis. 117. Synodale capitulum ex Concilio Carthag. qv. 143.
Theodoreti curationes Gr. affect. qv. 8. 16. 46. 57. qvæſtiones. qv. 14. 20. 24. de providentia qv. 16. in Prophetas qv. 17. in illud Exodi, nomen meum non indicavi eis. qv. 40. in Hoſeam. qv. 60.
Triſagii hymnus. qv. 154.
Valens Palæſtinus qv. 2. ex Palladii Lauſiaca.

4. Εἰς τὴν πνευματικὴν ἀναγωγὴν τῆς ἑξαημέρου κτίσεως, λόγοι ιβ. *Anagogicarum contemplationum in Hexaëmeron libri XII.* ad Theophilū, qvem cariſſimum filium ſuum appellat. Ex hoc opere, qvod Sinaitæ diſerte tribuit & ſæpius laudat Annalium ſcriptor Michaël Glycas, ſolus liber ultimus Græce hactenus editus eſt Lond. 1682. 4. cum verſione & caſtigationibus *Andreæ Dacerii*, & præmiſſa editoris *Petri Allixii* expoſtulatione de ſuppreſſa incaſſum Jo. Chryſoſtomi ad Cæſarium Monachum Epiſtola a Theologis aliqvot Pariſienſibus. Priores undecim libri tantum Latine incerto interprete exſtant in Patrum Bibliothecæ Appendice Pariſ. 1579. & in aliis edit. Pariſ. ac Colon. & in noviſſima Lugdunenſi T. IX. p. 858. Græca paſſim aſſervantur in Bibliothecis ut in Regia Pariſ. in Bavarica, in Bibl. Collegii novi Oxon. aliisqve: & in qvibusdam Codicibus male referuntur ad Cyrillum Alex. ut in Cæſareo de qvo Lambecius IV. pag. 198. ſeq. Loca Græca ex illis produxere Ducæus notis ad Baſilium in Hexaëmeron, Allatius contra Hottingerum p. 158. ad Euſtathium Antiochen. p. 136. &c. aliiqve, noviſſime Viri Clariſſimi Montfauconus in Hexaplis Origenianis ad Geneſin, Michaël le Qvien ad Damaſcenum T. 1. p. 174. & Jo. Erneſtus Grabe in ſpicilegio Patrum, T. 2. p. 195. 243. qvi Græcos hoſce libros editurum etiam ſe recepit p. 245. ſed male hoc opus refert ad Anaſtaſium Patriarcham Antiochenum. Laudat Anaſtaſius Commentarios in Hexaëmeron, *Ambroſii*, *Ammonii* qvem probatiſſimum ἐξηγητὴν Eccleſiæ Alexandrinæ appellat, & laudaverat etiam in Hodego

p. 278.

p. 278. *Basilii*, CHristi fluvii *Joannis Chrysostomi, Cyrilli* Alex. *Epiphanii, Eusebii* Emeseni, p. 895. E. *Eustathii* Antiocheni qvem doctorem Synodi Nicænæ & Martyrem appellat p. 903. H. (male *Epistethio* pro *Eustathio* p. 860. F. in edit. Latina Lugd. T. IX. Bibl. Patrum) *Gregorii Nysseni* & *Justini* Martyris atqve Philosophi. p. 887. D. 893. G. 895. A. *Severiani* Gabaleotæ (ita legendum p. 895. E. pro Severo,) *Theodori* vere mirabilis Antiocheni ibid. & p. 896. F. & *Theophili.* Præterea citat *Clementem* Stromateum p. 893. G. Dionysium Apostolicum mystam in sua Theologia p. 891. A. *Gregorios* duos Cappadoces , (Nyssenum & Theologum Nazianzenum) *Irenæum* Lugdunensem, p. 910. B. *Olympiodorum* Diaconum Alexandrinum qvam urbem scriptis suis illustrasse eum notat p. 884. H. *Pantænum* Alexandrinum, *Papiam* Hierapolitanum Joannis Evangelistæ discipulum, *Philonem* Philosophum & tempore æqvalem Apostolis p. 893. G. 892. B. & *eum qvi Hexapla composuit*, (Origenem) ibid. & lib. XII. p. 7. *incurvum Origenem anagogiis & spiritualibus contemplationibus usum inexplebiliter* reprehendit p. 895. D. seq. & jure Synodicâ damnatum sententia statuit. adde p. 901. E. 917. G. 920. E. H. *Theodoretum* Cyrensem laudat p. 896. F. atqve ibidem infelicem pronunciat *Origenem* qvod cum multos & utiles labores emiserit in Ecclesia, & omnem veterem & novam Scripturam ad verbum sit interpretatus, postea tamen, sicut etiam *Eusebius* Palæstinæus, à veritate exciderit. De *Methodio* Origenem oppugnante vide p. 920. E. H. Per priscum Judæum p. 894. E. Philonem videtur intelligere, eundemqve significare p. 898. E. Memorat & Deum ab Orpheo dictum μονάδα p. 864. D. Freqventes cum Judæis disceptationes extemporales sibi intercessisse refert lib. 6. p. 884. A. & *secundum suum adversus Judæos librum* commemorat p. 884. F. Facit & mentionem variorum hæreticorum, qvos verbis Mosis de DEO & Paradiso minus recte intellectis ait emersisse lib. VII. p. 894. B. *Aliis qvidem statuentibus Deum habere formam corporis, Aliis autem serpenti magnas offerentibus gratiarum actiones , qvod per ejus consilium & factam prævaricationem, ex muliere sit generatum totum genus humanum, qvi qvidem merito etiam appellantur* Ophitæ, *id est Serpentini.* adde 910. B. 912. G. Manichæi *autem simul & viri & mulieres nudi congregantur in suis Ecclesiis ad imitationem Adami & Evæ. Alii autem ut increatam ignis adorarunt naturam , propterea qvod nulla inferatur ignis mentio in universa sex dierum creatione. Alii aqvam coluerunt tanqvam increatam, qvoniam non scriptum est ,* Et dixit DEUS fiat aqva. *Alii, ex qvibus sunt* Persæ, *cum sororibus & matribus contraxerunt matrimonium, propterea qvod nostri primi parentes conjungerentur cum suis matribus & sororibus. Sunt etiam qvædam*

hæreses qvæ DEum accusant, qvod non probibuerit ne malignus Evam seduceret per serpentem. Alia autem rursus hæresis decrevit bestiarum qvoqve animas esse ratione præditas, qvæ possunt orationem audire & excolere, cum audiissent DEum benedicentem volucribus & piscibus, & execrantem serpentem, & adducentem ad Adamum bestias & volucres & jumenta, ut sciat qvidnam ea nominet. Manichæorum errorem, *mendacem DEum qvi locutus est Vetus Testamentum*, blasphemantium, perstringit p. 900. A. 902. H. 917. G. Simonis Magi lib. XII. p. 19. Hæresin Encratitarum p. 917. G. Præterea p. 895. D. citatur Hebræorum liber non redactus in Canonem qvi dicitur *Testamentum protoplastorum*, in qva traditum fuit qvadragesima die Adamum positum in Paradiso, *sicut etiam*, inqvit, *videtur cuidam historico Chronographo Pyrrhoni, & qvibusdam expositoribus.* Hujus Pyrrhonis Chronographi ex Anastasio etiam mentionem facit Glycas p. 82. Annalium. Matthæi Evangelium ex sermone Hebraico à Luca & Paulo in lingvam Græcam translatum ait Anastasius p. 900. D. Aqvilæ interpretationem Genes. II. 18. Ποιήσομεν αὐτῷ βοηθὸν κατέναντι αὐτοῦ perstringit p. 902. H. acerbius qvam ille qvidem promeruerat, ut ad illum Geneseos locum notavit in Hexaplis suis eruditissimus Montfauconus. Iterum Symmachus & Aqvila advocantur p. 909. F. ad Genes. III. 1. & 5. p. 909. F. 913. E.

5. *In Psalmum sextum* Homiliæ duæ, lectu dignæ qvarum prior incipit: πρέπουσαν τῆς τῶν νηστειῶν ἀρχῆς. Posterior: πρέπουσα διδασκαλία μετανοίας. Priorē cum versione *Philippi Svevenzelii* S. I. vulgavit Henricus Canisius T. 3. Lection. Antiqvar. p. 87-122. Utramqve *Franciscus Combefisius* in Tomo I. auctarii novi Paris. 1648. fol. p. 907. 943 - 976. qvi posteriorem eruit è MS. Regis Christianissimi versionemqve suam adjunxit. Anastasii Sinaitæ liber in Psalmum sextum laudatur à Nicephoro XVIII. 44. ὁ εἰς τὸν ἕκτον ψάλμον λόγος ταῖς εἰσβάσεσι τῶν νηστειῶν ἐκδοθείς.

6. In Dominica qvinta jejuniorum, περὶ τῆς ἁγίας συνάξεως καὶ περὶ τοῦ μὴ κρίνειν καὶ μνησικακεῖν. *De sacra Synaxi, & de non judicando, deqve oblivione injuriarum.* Incipit: ἀεὶ μὲν ἡ τοῦ ἁγίου Πνεύματος χάρις. Ex Bavarico Codice cum versione *Achillis Statii* Lusitani edidit Henricus Canisius Antiqv. Lect. T. 3. p. 60 - 86. deinde recensitum ad Regios Codices cum nova versione suo *Franciscus Combefisius* auctar. nov. T. 1. p. 881. Combefisii versio recusa T. IX. Bibl. Patrum edit. Lugd. p. 943. Fragmenta ex Statii versione adhuc tum inedita produxerat Baronius ad A. 599. n. 9. seq. Porturegalenses in perpetuitate fidei Catholicæ de transsubstantiatione, hoc scriptum malunt tribuere juniori nescio cui *Anastasio Nicæno* qvod

ex

ex Joanne Climaco qvædam de judicio temerario repetit. Sed merito Combefisius illa ratione parum passus est se moveri, ut non potius fidem haberet consensui Codicum MSS. illud Sinaitæ constanter tribuentium. Vide Lambecium IV. p. 135. 168. & Montfauconi Bibl. Coislinianam p. 419. Accedit qvod Anastasium Sinaitam non est dubium post Jo. Climacum scripsisse.

7. Περὶ τοῦ κατ' εἰκόνα, *de homine ad imaginem DEI condito.* Græce & Latine prodiit sub nomine Anastasii presbyteri Sinaitæ, ad calcem Philocaliæ Origenis Græce & Latine, cura *Joannis Tarini.* Paris. 1618. 4. Idem sermo etiam inter Gregorii Nysseni opera lucem vidit T. 1. Opp. Paris. A. 1615. p. 854 - 866. & A. 1638. T. 2. p. 22. cum *Frontonis Ducæi* versione, cum qva lucem viderat Ingolstad. 1596. Incipit : οἱ τὴν ἑαυτῶν ἀπλανῶς τοῦ προσώπου. Sane auctorem Nysseno juniorem vix qvicqvam svadeat. Licet Anastasio alii maluerunt tribuere. Vide Tillemontiū T. IX. memor. p. 741. & 605. ubi hoc scriptum putat esse particulam majoris operis qvo difficilia S. Scripturæ loca auctor illustrabat, qvod mihi neutiqvam verisimile videtur.

8. Εἰς μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος *In CHristi transfigurationem* sermo diversus à duobus qvos de hoc argumento habemus Anastasii Antiocheni. Incipit: ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος. Meminit Allatius lib. de Simeonibus p. 116. & citat Joannes Cyparissiota.

9. Εἰς τοὺς κοιμηθέντας ἐν Κυρίῳ. *In eos qvi in Domino obdormiverunt.* Incipit : τί οὗτο σήμερον ἀγαπητοί. Meminit Allatius p. 111. libri laudati de Simeonibus & MS. in Bibl. Cæsarea Lambecius IV. p. 136.

10. *In novam Dominicam & Thomam* Apost. & *de S. Theodori Ducis* (de qvo Henschenius ad VII. Febr.) imagine laudatur à Joh. Damasceno de imaginibus.

11. Περὶ ἀναστάσεως *de resurrectione* citantur à Mich. Glyca in Annalibus p. 86. 89. 94. 102. diversa à sermone de resurrectione qvi exstat Anastasii Antiocheni.

12. *Capita Ascetica* MSS. in Bibl. Coisliniana p. 574. Incip: οὐαί σοι ψυχή.

13. *De anima*, Incipit : *ὅτι μὲν οὐ δεῖ τὰ σεσιωπημένα τῇ θείᾳ γραφῇ. id. p. 585. Etiam Anastasio Sinaitæ tribuunt nonnulli ἐκλογὴν sive scriptum distributum in capita XXXV. qvod Græce & Latine cum Philocalia Origenis edidit *Joannes Tarinus* Paris. 1618. 4. sub titulo *incerti Philosophi Christiani Græci de anima celebriores opiniones.* Vide Casparem Barthium ad Claudianum

* Est inter editas qvæstiones LXXXIX.

num Mamertum p. 137. qvi idem ſcriptum Latine ex Tarini verſione Claudiano ſubjunxit p. 472 - 532. Incipit : *Τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων ἄλλαι ἄλογοι, ἄλλαι λογικαί.*

14. Sermonem *de diverſis modis Salutis & pœnitentiæ* ſervari MS. in Bibl. Vaticana, notavit ante Oudinum Poſſevinus in apparatu, ſed puto eum vidiſſe qvod habemus inter Anaſtaſii qvæſtiones qvæſtione CIV.

15. *Περὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς αἱρέσεων καὶ τῶν Συνόδων γενομένων κατ' αὐτῶν*, qvod MS. memorat Lambecius VIII. p. 443. non videtur diverſum ab iis qvæ edita leguntur capite IV. & V. Hodegi.

16. *Dæmonem excidiſſe, qvod noluerit adorare hominem.* Eſt inter editas qvæſtio CXXVI.

17. Labbeus Bibl. nova MSS. p. 82. memorat in Bibl. Regis Chriſtianiſſimi ſervari Anaſtaſii Sinaitæ *de fide redemtionis*, ad Eccleſiam qvæ eſt in Babylone, (exſtat p. 78. ſeq. Hodegi) nec non *in ſpiritum blaſphemiæ : & de vera adoratione & an qvotidie communicandum corpori CHriſti.* Et qvæſtiones duas 1. *ſi forte rerum potirentur Judæi, infideles, hæretici, an pro eis orandum in Eccleſia.* (hæc inter editas eſt qvæſtio CX.) 2. *de Judæis vita functis ante adventum CHriſti, an ſint anathematizandi.* (inter editas qvæſt. CXI.) Licet ſunt qvi has qvæſtiones habent pro duobus libris adverſus Judæos, tamen non dubito diverſum ab his fuiſſe opus qvod ſcripſiſſe ſe teſtatur Anaſtaſius Sinaita libro VI. in Hexaëmeron p. 884. F. allegans qvæ *ſecundo adverſus Judæos libro* ſcripſerat.

18. Video etiam ab aliis memorari ejus *βίους πατέρων ἁγίων* * *Vitas Patrum qvi in monaſteriis montis Sina & vicinis locis ſunt verſati :* nec non *Encomium Ægypti*, & *de opificio hominis libros duos. Contemplationem Myſticam paſſionum CHriſti.* & *in Pſalmum XIII.* & Qvæſtionem *adverſus eos qvi dicunt tres eſſentias in divinis.* Hæc qvalia ſint dicent qvibus ea vidiſſe licuerit.

VI. Anaſtaſii Antiocheni Epiſcopi ** A. 599. defuncti ſcripta edita.

1. *Περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ὀρθῶν τῆς ἀληθείας δογμάτων λόγοι ε'. de Orthodoxa fide ſermones V.*

   α'. *Περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος. de S. Trinitate.* Incipit : *τὸν περὶ τῆς ὑγιοῦς ἡμῶν πίστεως καὶ τῶν ἀληθῶν.*

β'. Περὶ

* *Διηγήσεις διάφοροι περὶ τῶν ἐν Σίνᾳ ἁγίων πατέρων.* MS. in codice Colbertino 4726. Cangius gloſſar. Græcobarb.

** de illo ſupra p. 312.

β΄. Περὶ ἀπεριγράπτου. *de incircumscripto.* πάντα τολμᾷ γλῶσσα δολία.

γ΄. Περὶ θείας οἰκονομίας. *de Divina Incarnatione.* ἱκανῶς ἡμῖν τῶν περὶ θεολογίας.

δ΄. Περὶ πάθους καὶ ἀπαθείας Χριστοῦ. *de passione & impassibilitate CHristi.* δείξας ἑαυτὸν διὰ τῶν παρ' αὐτοῦ.

ε΄. Περὶ ἀναστάσεως. *de Resurrectione.* Ἀλλὰ γὰρ οὐ περὶ τούτων μόνον.

Hi quinque sermones Græcè MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio VII. p. 167. seq. Etiam in Vaticana, aliisque. Latinam *Francisci Turriani* S. I. versionem vulgavit Petrus Stevartius in suo auctario Lectionum Antiquarum Henr. Canisii, Ingolstad. 1616. 4. pag. 460-516. unde recusa est in Tomo IX. Bibl. Patrum edit. Lugd. p. 923. Alia *Godfridi Tilmanni* interpretatio prodierat Paris. 1556. 8. atque inde in Bibliothecis Patrum Parisiensibus.

2. Εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν *in Annuntiationem* B. Mariæ Virginis *sermones II.* prior incipit: σήμερον ὑμῖν ὦ ἄριστοι παῖδες. Posterior: Τί πάλιν ἐπὶ γῆς ὁ μέγας βούλεται Γαβριὴλ ἡμῖν. Græce vulgavit Johannes Meursius in Variis divinis p. 19. & 33. Lugd Bat. 1619. 4. Latine exstant in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. Tomo IX. pag. 939. 940. & in tomo sexto Bibl. Concionatoriæ Combefisii. Græce & Latine in Tomo primo Auctarii novi ejusdem Combefisii p. 850. Paris. 1648. fol.

3. Εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. *Sermo in transfigurationem Domini nostri JEsu CHristi.* Incipit: ὁ φιλάνθρωπος Ἰησοῦς. Latine in Tomo IX. Bibl. Patrum edit. Lugd. pag. 941. & in Bibliotheca Concionatoria Combefis. Tomo VII. Græce & Latine in Tomo primo auctarii novi Combefisiani pag. 866. sed extrema parte mutila pag. 881. quæ sic suppleri debet, ἀναγκαίως οὖν ἐνετείλατο τοῖς μαθηταῖς σιωπῆσαι τὰ ὁραθέντα, μέχρις οὗ φθάσας αὐτὸς καταπαλαίσει τὸν θάνατον, ἵνα μὴ γένωνται ἐν ἔθει τοῦ ἀπιστεῖν τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις οἱ ἀκούοντες. Μετὰ γὰρ τὴν ἀνάστασιν τοῦ πρωτοτόκου σὺν παῤῥησίᾳ τὴν πάντων ἐδημοσίευον ἀνάστασιν, καὶ εἰς τὴν ἀπὸ τῶν παχυτέρων ἐπὶ τὰ πνευματικὰ σώματα μεταστοιχείωσιν, ἐντελλόμενοι ἅπασιν ὅτι ὥσπερ ὁ Χριστὸς ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, οὐκ ἔτι ἀποθνήσκει, καὶ θάνατος αὐτοῦ οὐ κυριεύει, οὕτως καὶ ἡμᾶς συμμόρφους ποιήσει τῆς δόξης αὐτοῦ, καὶ μετασχηματίσει τὰ σώματα ἡμῶν ἐπὶ τὸ πνευματικὸν καὶ ἄφθαρτον. Καὶ εἰ ἐν καινότητι Ζωῆς περιπατήσωμεν, ἁρπαγησόμεθα

μεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τȣ͂ Κυρίȣ εἰς ἀέρα, καὶ ȣ̓́τως πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τȣ̀ς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Lambec. VIII. p. 117.

4. Ἔκθεσις σύντομος τῆς ὀρθοδόξȣ πίστεως. * *Expositio compendiaria orthodoxæ fidei* per qvæstiones & responsiones. Incipit: ποίας θρησκείας εἶ ἄνθρωπε; Χριστιανός εἰμι. Καὶ τί ἐστι Χριστιανός; ὁ κατὰ Θεὸν ζῶν Græce edidit versionemqve Latinam addidit Theodorus Beza Genev. 1570. 8. una cum libris V. Athanasii de Trinitate, Basilio contra Eunomium & Phœbadio. Ex Anastasii Antiocheni & Cyrilli Alex. scriptis ab aliqvo conflatam hanc ἔκθεσιν non dubitat Henschenius T. 2. April. p. 854. Edita qvoqve separatim curante Jo. Fuchtenio est Helmstad. 1613. 8. & MS. memorat Lambecius VIII. p. 471.

5. Περὶ τῶν ἁγίων τριῶν τεσσαρακοστῶν *de sanctis tribus qvadragesimis.* Incipit: ἔδει μὲν ἡμᾶς. Græce & Latine edidit Cotelerius T. 3. monument. p. 425 - 431. Paris. 1686. 4. MSto Codice Regio usus.

VII. Anastasii Antiocheni scripta inedita vel deperdita.

6. *Relatio ad Justinianum Imp.* contra Aphthartodocetas. Evagr. IV. 40.

7. *Ad Monachos primæ & secundæ Syriæ,* de eodem argumento. id.

8. Λόγος συνταπτήριος sive *sermo valedictorius ad Antiochenos* cum à Justiniano in exilium mittendus esset. id.

9. Alius εἰσιτήριος sive *auspicatorius* qvando ad eos anno XI. Mauricii, CHristi 593. ab exilio rediit, qvam legisse se testatur Nicephorus XVIII. 44. Labbeus in Bibl. nova MSS. p. 82. testatur in Bibl. Regis Galliæ exstare MS. Anastasii sermonem cum ad suam rediret sedem.

10. Alius εἰρηνικὸς *de pace,* habitus circa idem tempus feria qvarta sanctæ hebdomadis & eidem memoratus Nicephoro: Hic adhuc servatur MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio VII. p. 168. qvi ad eam alludere putat Gregorium Magnum lib. IV. Epistola 37. Incipit: Εἰρήνην καὶ πάλιν εἰρήνην, καὶ τρίτον εἰρήνην.

11. *Epistola ad Scholasticum* qva ad objectum sibi dubium (ἀπορίαν) respondet, citatur in Actione qvarta Synodi septimæ T. VII. Labbei p. 247. (Harduin. T. IV. p. 202.) Incipit: Εἰ τῷ μόνον ἐρωτήσαντι.

12. Περὶ

* Oudinus p. 151. de script. Eccles. suspicatur idem esse opusculum Anastasii qvod exstat in Bibl. Florentina sub titulo *de rectis veritatis placitis.*

12. Περὶ σαββάτȣ καὶ πρὸς Συμεὼν ἐπίσκοπον Βόστρης. *De Sabbato & ad Simeonem Episc. Bostrensem* citatur à Jo. Damasceno Orat. 2. & 3. de imaginibus T. 1. edit. novæ p. 344. 386. & in Synodo Nicæna secunda Actione IV. T. VII. Labbei p. 249. (Harduin. T. IV. p. 203.) incipit: Εἰ πατέρας δεῖ κατὰ τὸ λόγιον.

13. *Adversus Joannis Philoponi* διαιτητὴν sive librum περὶ ἑνώσεως qvem *arbitrum* inscripserat, ex qvo Anastasii opere fragmentum Latine ex Turriani versione vulgavit Gretserus præf. ad Hodegum. Laudat & S. Maximus T. 2. p. 124. 125. 126.

14. Εἰς ὑπαπαντήν, *In Visitationem Mariæ.* Πάλαι Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις βαστάζει τὸν Συμεών. Meminit Allatius libro de Simeonibus p. 104.

15. *Græca versio Epistolarum Gregorii Magni*, qvem vide sis lib. X. Epist. 22. & plures ad eundem Gregorium & alios *Epistolæ*.

16. *Pro Leonis* Magni, Episcopi Rom. *Epistolâ*, ὑπὲρ τῆς ἐπιστολῆς Λέοντος Πάπα τȣ̃ τῆς ἀποστολικῆς μνήμης. Citatur in Synodo Lateranensi A. 649. actione V. Male ἐπισκοπῆς pro ἐπιστολῆς excusum T. VI. Labbei p. 308. qvod apud Harduinum T. III. p. 885. emendatum.

17. Διήγησις περὶ τȣ̃ πάπα Ῥώμης Γρηγορίȣ τȣ̃ Διαλόγȣ καὶ θαυματȣργȣ̃. *Narratio de Papa Gregorio.* Incipit: Διηγήσατο ἡμῖν τις Πρεσβύτερος ὀνόματι Πέτρος. MS. Lambec. VIII. p. 425.

18. Ἀπόδειξις ὅτι μέγα καὶ ἀγγελικὸν τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα. *Demonstratio historica, magnam & Angelicam esse summi Sacerdotis dignitatem, nec Sacerdotem judicari posse à Laico, sed tantum à majori Sacerdote.* MS. Lambec. III. p. 196. IV. p. 65. & 169. VIII. p. 425. Bibl. Coisliniana p. 295. & Labbei Bibl. nova MSS. p. 82. Incipit: Ἐν ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ Φίλωνος τȣ̃ φιλοσόφȣ εὗρον τι τοιȣ̃τον. Philonis hujus mentio etiam apud Glycam in Annalibus, qvi ex ejus Historia Ecclesiastica profert nonnulla p. 282. seq.

19. *Sermones* varii, *in Dominicam Palmarum*, *in decollationem Johannis*, & *encomium S. Nicolai Episcopi*, MSS. in Bibl. Regis Christianissimi, teste Labbeo p. 82. Bibl. novæ MSS.

20. Ἐξήγησις περὶ τῶν ἐν Περσίδι πραχθέντων. Narratio de disceptatione Christianorum præsulum cum Ethnicis sive Græcis & Judæis, judice Aphrodisiano Regis Persarum Archimagiro, cui etiam se Anastasius interfuisse dicit, & qvidem solum ex Romani Imperii Episcopis. Incipit: Βασιλεύοντος Ἀρηνάτȣ τῆς Περσικῆς χώρας. Memorat Allatius p. 83. de Simeonibus, & Gretserus reperit in eodem Codice

Auguſtano ex qvo Anaſtaſii Sinaitæ Hodegum edidit: exſtat etiam in Codice Regis Gall. 1370. teſte Labbeo, ſed Gretſerus hanc narrationem ait olere neſcio qvid fabularum, ut difficile creditu ſit ex Anaſtaſii Antiocheni officina prodiiſſe. Monuit etiam Henſchenius T. 2. April. p. 854. illius tempore nullum fuiſſe Regem Perſarum Arenatum ſed poſt Choſroën qvi annis duodeqvinqvaginta præfuit, Hormiſdam regnaſſe annis qvindecim.

21. Anaſtaſii, Damaſceni & aliorum ἐρωτήσεις περὶ πίστεως. MSS. Lambec. VIII. p. 356. Incipit: τί πιστεύεις Χριστιανὲ καὶ πῶς;

22. Κεφάλαια ſive capita centum ad Sergium Scholaſticum citantur in Joannis Antiocheni eclogis aſceticis MSS. apud Lambecium V. p. 105.

23. Definitiones, κεφάλαια ἐμφιλόσοφα ρξβ' CLXII. ἅτινα ἐν τοῖς θείοις δόγμασι διαπαντὸς ἐμφέρεται. MSS. in Bibl. Cæſarea. Incipit ἐπειδήπερ χωρὶς ὀρθοδόξου. Vide Neſſelium parte IV. p. 45. n. 14.

VIII. Alii Anaſtaſii, ultra qvinqvaginta.

Anaſtaſius Abbas Scythopoleos in ſecunda Palæſtina metropolis, de qvo Jo. Moſchus in prato cap. 50.

Anaſtaſius Abbas monaſterii S. Euthymii in Palæſtina, de qvo Jo. Damaſcenus* initio libelli de Triſagio T. 1. p. 481. & Baronius ad A. C. 749. Hujus eſſe videtur *liber contra Judæos* qvem Latine ex Turriani verſione edidit H. Caniſius T. 3. Antiqvar. Lect. p. 123 - 186. Ait ille ſcriptor annum octingenteſimum & amplius agi ex qvo Judæos diſperſit DEus, & Titum atqve Veſpaſianum ad vaſtandam urbem vocavit. Oracula CHriſti ante 800 annos prædicta compleri & perfici. Turrianus hunc citans lib. 1. de Eccleſia & ordinatione Miniſtrorum: *Athanaſius*, inqvit, *in ſermone de nativitate & eum ſecutus Anaſtaſius Abbas qvi poſtea fuit Patriarcha Antiochenus in libro contra Judæos.* Sed utroqve Patriarcha Antiocheno junior fuit, qvemadmodum & Anaſtaſio Sinaita, qvem & ipſum contra Judæos ſcripſiſſe notavi p. 329. & 332.

Anaſta-

* Verba Damaſceni ſunt: *γράμμασιν ἡμῖν κατεμήνυσεν ὁ Θεοσεβέστατος ἡμῶν ἀδελφὸς ὁ Ἀββᾶς Σέργιος ὁ ἀστὸς καὶ συνήθης καὶ φίλος διὰ τοῦ γνησίου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀββᾶ Ἰώβ, ὡς ὁ ἱερώτατος ἡμῶν πατὴρ ὁ Ἀββᾶς Ἀναστάσιος ὁ κλεινὸς τῆς εὐαγοῦς μονῆς Εὐθυμίου τοῦ μάκαρος καθηγεμὼν, χρήσεις τινὰς τῶν ἁγίων Πατέρων προκεκόμικε δῆθεν εἰς τὸν Υἱὸν μόνον ἀναφερούσας τὸν τρισάγιον ὕμνον.*

Anaſtaſius *Æſinus* ſive *Eſinas* in Marchia Anconitana Epiſcopus interfuit Concilio Rom. A. 853.

Anaſtaſius Epiſcopus *Ancyranus* in Galatia ſcripſit ad Leonem Imp. & interfuit Concilio CPol. A. 460.

Anaſtaſius *Apolloniadis* ſive Theotocianorum in Aſia minore Epiſcopus, qvi ſubſcripſit ſynodo CPol. A. 680.

Anaſtaſius *Aqvæ Nobenſis* in Numidia Epiſcopus interfuit Conventui Africano A. C. 484.

Anaſtaſius *Arachlenorum*, infra, Rachlenorum.

Anaſtaſius *Areopolitanus* in Palæſtina Epiſcopus, Epheſinæ interfuit Synodo celebratæ A. 449.

Anaſtaſius *Beneventanus* in regno Neapolitano Epiſcopus interfuit Concilio Arelatenſi A. 314.

Anaſtaſius *Bibliothecarius* Romanus, Abbas & presbyter, clarus temporibus Pontificum Nicolai I. (qvi ab A. 858. ad 867.) Hadriani II. (qvi fuit & A. C. 867. ad 872.) Joanne VIII. (qvi ab A. 872. ad 882.) & fortaſſe etiam ſeqvutorum. Multa ex Græcis Latio reddidit *rudiori plerumqve ſtylo & ſemibarbaro*, *qvanqvam* ut Combefiſius in Bibl. Concionatoria recte judicat, *nec ipſo inutili, plerisqve in mediis illius ævi auctoribus Græcis nobis futuris perobſcuris niſi lucem ille ſcientia qvam ſermone peritior vel ita nobis reddens affudiſſet.* Præterea ſcripſiſſe ipſe traditur *vitas* qvorundam *Pontificum* usqve ad Nicolaum I. ut Moguntinæ editionis curatores annotant: additas veteri ut eſt credibile Pontificali, & deinde à Gvilelmo Bibliothecario aliisqve continuatis. Vide Lambecium de Bibl. Vindob. T. 2. p. 924. ſeq. Jo. Ciampinum examine libri Pontificalis & Frid. Spanhemium de Johanna Papiſſa cap. VII. §. 3. T. 2. Opp. p. 650. Prodiit Moguntiæ 1602. 4. & cum Hiſtoria Eccleſiaſtica Anaſtaſii Pariſ. 1649. fol. Antonii Dadini Alteſerræ notæ & obſervationes ad Anaſtaſium de Vitis Pontificum Pariſ. 1680. 4. Locum de Johanna Papiſſa in recentioribus duntaxat Anaſtaſii Codicibus reperiri & ex Martino Polono (qvi A. 1270. obiit) tantum non ad verbum inſertum viri docti annotant. Vide Launojum parte IV. Epiſt. 8. p. 355. edit. in fol. & Gvil. Benevenutum in diſſ. de nummo Johannis VIII. apud Jo. Clericum T. XXIII. Bibl. ſelectæ p. 59.

Ex Græcis verſa ab Anaſtaſio Bibliothecario.

Chronologia Nicephori CPolitani A. 828. defuncti, ab orbe condito ad ſuam usqve ætatem, in Bibliothecis Patrum ſæpius edita & ab Antonio

Contio illuſtrata ut dixi Volum. VI. p. 153. In hujus calce legitur *Stichometria* librorum ſacræ Scripturæ & Apocryphorum qvæ etiam occurrit in Operibus Petri Pithœi, Pariſ. 1609. 4.

Hiſtoria Eccleſiaſtica ex eodem *Nicephoro*, *Georgio Syncello* & *Theophane* Confeſſore contracta ad Joannem urbis Romæ Diaconum (qvi deinde A. 872. Papa Joannes VIII.) Cum notis Caroli Annibalis Fabrotti prodiit inter ſcriptores Hiſtoriæ Byzantinæ, Pariſ. 1649. fol.

Acta Synodi ſextæ CPoli *in Trullo* habitæ A. 680. in Concilior. Tom. III. Binii, & VI. Labbei & III. Harduini. Auctorem veteris verſionis eſſe Anaſtaſium notavit Labbeus de S. E. T. 1. p. 63.

Acta Synodi ſeptimæ, ſive *Nicænæ ſecundæ*, A. 787. celebratæ ad eundem Johannem, jam Pontificem. in Concilior. Tom. III. Binii & T. VII. Labbei, & Harduin. T. IV.

Acta Synodi octavæ A. 869. habitæ CPoli, cui ipſe interfuit, ad Hadrianum II. Pontificem. in iisdem Concilior. Tom. III. Binii & T. VIII. Labbei & Harduini T. V.

Collectanea ad controverſiam & Hiſtoriam Monothelitarum ſpectantia, qvæ prodierunt Jacobo Sirmondo curante in ejus variis Opuſculis T. 1. Pariſ. 1620. 8. deinde recuſa in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. T. XII. p. 831. & in Operibus Sirmondi T. 3. ex parte etiam ante Tomum primum Operum S. Maximi junctim editorum à Franc. Combefiſio.

S. Maximi & Joannis Scythopolitani ſcholia in Dionyſium, qvem Areopagitam appellant. Verſio Anaſtaſii necdum edita eſt qvod ſciam, ſed Epiſtolam A. 875. illi præfixam ad Carolum Calvum, vulgavit Jac. Uſſerius in Epiſtolis Hibernicis p. 45. qvi Joannis ſcholia alibi * obſervat illa ipſa eſſe qvæ Dionyſio Alex. ab qvibusdam tribuuntur, atqve in editis permixta legi cum ſcholiis S. Maximi.

Vita Dionyſii ejusdem, ſcripta à Methodio. Etiam hæc nusqvam vulgata mihi occurrit, ſed tantum Epiſtola qvam ad eundem Carolum Anaſtaſius præmiſerat, contra eorum ſententiam qvi Dionyſium primum Pariſiorum Epiſcopum ab Areopagita diſtingvunt. Hæc edita eſt à Surio ad VIII. Octobr. Petro Franciſco Chifletio in diſſ. de uno Dionyſio, aliisq;. Paſſio S. Dionyſii Areopagitæ per Anaſtaſium Bibliothecarium MS. fuit in Bibl. Caroli de Montchal, teſte Labbeo p. 207.

Encomium S. Bartholomæi Apoſtoli ſcriptum à Theodoro Studita, ex Anaſtaſii verſione dederunt Lucas Dacherius T. 3. ſpicilegii & Franciſcus Combefiſius in Bibl. Concionatoria Tomo VII.

Paſſio

* in Bibl. Theologica MS. Vide Caveum in Joanne Maxentio ad A. 520.

Passio S. Demetrii Martyris, incerto auctore, apud Jo. Mabillonium T. 1. Analect. p. 65.

Vita *Petri Alexandrini* & Passio *S. Acacii* sociorumqve ejus, qvarum in vita Johannis VIII. à Papebrochio edita mentio, & Vita *Joannis Eleemosynarii* scripta à Leontio qvam jussu Nicolai Pontificis vertisse Anastasium testatur Sigebertus c. 103. de Script. Eccles.

Epistola S. Cyrilli Alex. ad Gennadium, qvam ab Anastasio versam notat Hendreichius in pandectis Brandenburg. p. 163. sicut & *narrationem miraculi Berytensis* de imagine CHristi à Judæis transfixa A. C. 765.

Historiam de Josaphat & Barlaam qvæ ex Græco versa legitur in scriptis Joannis Damasceni, Anastasio velut interpreti, incerta conjectura tribuit Caspar Barthius notis ad Hermæ Pastorem p. 910.

Alius Anastasius Bibliothecarius, & Cardinalis S. Marcelli circa A. 848. sed deinde qvod qvinqve annos ab Ecclesia sua abfuisset, semel iterumqve exauctoratus condemnatusqve: ut ab altero Anastasio in vitis Pontificum traditur, qvem cum hoc multi confundunt. De tertio Anastasio Bibliothecario infra, in Cardinali.

Anastasio Episcopi *Cæsareæ* Palæstinæ, qvi sub extremum sæculi undecimi floruit, περὶ τῆς νηστείας τῆς ὑπερενδόξου Θεοτόκου *de jejunio Deiparæ* (MS. Lambec. VI. p. 60. & VIII. p. 450.) Græce & Lat. T. 3. monumentor. Cotelerii. p. 432 - 437. Ejusdem *de artziburio* * adversus Armenios Græcè ad calcem Typici S. Sabæ. Ejusdem περὶ τῶν ἑπτὰ ἑβδομάδων τῶν νηστειῶν, MS. Lambec. VIII. p. 450.

Anastasios *Cardinales* invenio septem, in his duos præ ceteris memorandos, unum qvem eundem nonnulli faciunt cum Anastasio Bibliothecario, de qvo supra dictum: & alterum Monachum ut ajunt *Cassinensem* & Bibliothecarium Stephani II. (aliis III ut Clarissimo Caveo in Hist. literaria) qvi fuit Papa ab A. 752. ad 757. Huic Anastasio tribuunt historiam an fabulam de translatione partis reliqviarum S. Benedicti & sororis ejus Scholasticæ.

Anastasius *Cnossiæ* Episcopus. Vide Gnossi.

Anastasius *Comnenus* recentis ætatis Archimandrita, cujus mentio apud Allatium de purgatorio p. 865. seq. 881. 883.

Anastasius ex Ecclesiæ CPol. Syncello in locum Germani Patriarcha CPolitanus ab A. 730. ad 754. Ejus Synodica ad Gregorium II. rejecta, & ipse velut Iconoclasta excommunicatus teste Theophane, & in Hist.

* Ita Armenii appellant jejunium suum. Vide Gangii glossar. in ἀρτζιβούριον.

Eccleſ. Anaſtaſio Bibliothecario. Confer Allatium de conſenſu II. 1. p. 475. Synodicum Pappi c. 138.

Anaſtaſius *Conſul* A. C. 517. diverſus fuit ab Imperatore, nec Imperator Anaſtaſius Conſulatum geſſit anteqvam Imperii faſces capeſſeret. Vide Pagium ad A. 517. num. 2.

Ad Anaſtaſium *Diaconum* qvemadmodum & Anaſtaſiam Diaconiſſam & ad Anaſtaſiam ὑπάτισσαν ſive Conſulis conjugem exſtant Severi Antiocheni Epiſtolæ MSS. in Bibl. Coisliniana. Vide ejus Catalogum p. 56.

Anaſtaſius *Eleutheropolitanus* in Palæſtina Epiſcopus ſubſcripſit Synodo Hieroſolymitanæ A. 536.

Anaſtaſius Epiſcopus in Palæſtina Gabenus interfuit eidem Synodo Hieroſolymitanæ A. 536. celebratæ.

Anaſtaſius Gnoſſi in Creta Epiſcopus interfuit Synodo Nicænæ ſecundæ A. 787. Ad hunc Theodori Studitæ Epiſtolæ.

Anaſtaſius *Hieroſolymitanus* interfuit Synodo CPol. in trullo habitæ A. C. 680. allegatur a Manuele Caleca de eſſentia & operatione T. 2. auctar. noviſſ. Combefiſ. p. 26. Κατὰ γὰρ τὸν θεῖον Ἀναστάσιον Ἱεροσολύμων, τελχῶς λέγεται ἡ ἐνέργεια. Combefiſius p. 131. mendum eſſe putat pro Σιναΐῳ, ſive Sinaita, ſine gravi cauſa, ut exiſtimo.

Anaſtaſius *Iconoclaſta*, ſupra in CPolitano.

Flavius Valerius Anaſtaſius Dyrrhachenus, cognomento Dicorus *Imperator* Orientis ab 7. April. A. C. 491. ad 10. Jul. 518. de cujus laudibus Procopius c. 19. Anecdot. Hic Profeſſionem fidei miſit ad Conſtantinum Epiſcopum urbis Romæ per Scholaſticum Patritium exarchum. Vide Anaſtaſium Bibliothecarium in vita Conſtantini Papæ.

Flavius Artemius ſive Anaſtaſius II *Imperator* Orientis à feſto Pentecoſtes A. 713. ad A. 715. qvo captus à Theodoſio III. Adramytteno Theſſalonicamqve relegatus, & deinde ab Imp. Leone III. capite minutus eſt. Vide Nicephori CPol. breviar.

Anaſtaſius *Jotapenſis* in Iſauria Epiſcopus interfuit Synodo Hieroſol. A. 536. & CPol. ſub Menna eodem anno celebratæ.

Anaſtaſius *Linoæ* in Bithynia & alter Anaſtaſius *Mæoniæ* in Lydia Epiſcopus interfuere Synodo CPol. A. 680.

Anaſtaſius *Martyr*, cujus Encomium ſcriptum à Georgio Piſide tradunt qvidam Svidæ Codices in Γεώργιος. Vide ſupra, p. 53. & Volum. VIII. p. 787. infra, in Perſa.

Anaſtaſii duo, S. *Maximi* Confeſſoris diſcipuli Lambec. VIII. p. 444. Horum alter Anaſtaſius Rom. Eccleſ. *Apocriſiarius* de obitu S. Maximi

ſcripſit

ſcripſit ad Theodoſium Gangrenſem presb. & vitam atqve Acta hujus Magiſtri ſui Maximi compoſuit. vide eundem Lambec. VIII. p. 127. Sirmond. T. 3. Opp. p. 573. 602. & in tomo primo Operum S. Maximi edit. Combefiſianæ, & qvæ notavi Volum. VIII. hujus Bibl. p. 729. nec non Baronium ad A. 656. ubi eadem Acta Maximi ab Anaſtaſio prodita exhibet Latine ex verſione Petri Morini, qvi ea tranſtulit ex tribus Codicibus Vaticanis. Anaſtaſii *Monachi* ad commune Monachorum collegium Calaritanum, legitur T. 1. Opp. S. Maximi p. XLIII.

Anaſtaſius *Monachus* circa A. 520. cujus mentio in appendice ad vitam S. Jo. Climaci.

Anaſtaſius *Narnienſis* in Umbria Epiſcopus interfuit Concilio Romano Lateranenſi A. 649.

Anaſtaſius Epiſcopus *Nicænſium* metropolitanus ſubſcripſit A. 520. relationi Synodi CPol. de ordinatione Epiphanii Epiſcopi & Concilio interfuit ſub Menna habito CPoli A. 536. In Bibl. Coisliniana p. 389. exſtat MS. *ὑπόθεσις καὶ ἑρμηνεία τοῦ ψαλτηρίου τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ψαλμῶν ἀπὸ φωνῆς Ἀναστασίου μητροπολίτου Νικαίας.* Et p. 244. Catena MS. in Pſalmos collecta tum ex aliis tum ex Anaſtaſio Nicæno. Sub Anaſtaſii Nicæni nomine qvæſtiones varias & reſponſiones edidit Hervetus, qvæ in aliis Codicibus & in editione Gretſeri rectius referuntur ad Anaſtaſium Sinaitam. Sed de his ſupra p. 324.

Anaſtaſius *Nicopoleos* in Epiro Epiſcopus interfuit Synodo ſextæ ſive Trullanæ CPol. A. 680.

Anaſtaſius notarius *ῥεγεωνάριος* Romanus in Synodo Lateranenſi A. 649.

S. Anaſtaſius *Perſa*, monachus in monaſterio S. Abbatis Anaſtaſii non procul Hieroſolymis, occiſus A. 628. de qvo Surius & Bollandus ad 22. Jan. Vide ſupra in Martyre.

Anaſtaſius *Polemonienſis* in Ponto Epiſcopus qvi interfuit Concilio CPol. A. 680.

Anaſtaſius *præfectus* magni montis Antonii, de qvo in vita S. Joannis Eleemoſynarii.

Anaſtaſius *presbyter* qvi Romæ cauſam Honorii Papæ ſciſcitatus eſt, de qvo S. Maximus Confeſſor T. 2. p. 132.

Anaſtaſius presbyter de qvo Jo. Moſchus in prato c. 48. 49.

Anaſtaſius presbyter tituli Anaſtaſiæ qvi interfuit Concilio Rom. A. 495. 499.

Anaſtaſius *prior* monaſterii Romanorum CPoli, ſubſcripſit Synodo ſub Menna A. 536.

Anastasius *Protospatharius*, ad qvem Theodori Studitæ Epistola.

Anastasius *Rachlenorum* sive Arachlenorum in Phœnicia maritima Episcopus interfuit Concilio CPol. generali qvinto, A. 553.

Anastasius I. Episcopus Romanus ab A. 398. ad 401. de qvo Henschenius ad 27. April. T. 3. p. 491. sqq. & Tillemontius T. XII. memor. Ex Epistolis tribus qvæ sub ejus nomine in Conciliorum tomis leguntur genuina est illa *ad Joannem Hierosol.* qvam habes etiam inter Hieronymi Epistolas & Jo. Garnerii notis illustratam T. 1. Opp. Marii Mercatoris p. 109. seq. De suppositis ei Epistolis Blondellus in pseudo Isidoro p. 557. seq.

Anastasius II. Episcopus Rom. ab A. 496. ad 498. cujus fragmenta Epistolæ ad Ursicinum dat Baluzius in nova collect. Concilior. p. 1457. & Harduinus T. 2. Concil. p. 951. apud qvem p. 947. etiam legitur Epistola Anastasii Papæ *ad Anastasium* Imp. Non alteram *ad Clodoveum* Francorum Regem qva ei Christianam fidem exordio Pontificatus sui susceptam gratulatus est, omisit. Eam dedere Dacherius T. V. spicileg. p. 582. & Labbeus T. IV. Concil. p. 1282. Carolus le Cointe T. 1. Annal. Ecclesiast. Francor. &c. *Libros de Trinitate*, & alios qvos Platina è Gvilelmo Bibliothecario commemorat, nemo hactenus in lucem protulit.

Anastasius III. Episcopus Rom. ab A. 912. ad 914. cujus Epitaphium habet Baronius ad A. 912. 1. *Vatis Anastasii reqviescunt membra sepulchro* &c.

Anastasius IV. Episcopus Rom. A. 1153. & 1154. cujus Epistolæ IX. in Conciliis Labbei T. X. p. 1132. & decima ad Episcopos & abbates provinciæ Burdegalensis (qvam Baluzius ad Marcam de concordia sacerdotii & imperii vulgaverat) p. 1851. Eædem Epistolæ decem apud Harduinum T. VI. parte 2. p. 1323. qvi alias duas, alteram ad Archi-Episcopum Bracarensem, & alteram ad Hyacinthum Cardinalem qværere jussit apud Odoricum Raynaldum ad A. M CCXXXIX. n. 54. seq. ubi male in margine Raynaldi notatur Anastasius II. pro IV.

Anastasius *Senogalliensis* in Ducatu Urbinate Episcopus subscripsit Pauli I. Papæ constituto A. 761.

Anastasius *Tabiensis* sive *Taviensis*, Ταβίας in Galatia Episcopus, vicem gerens Metropolitani Dorothei Ancyræ, adfuit Concilio CPol. A. 553.

Anastasius *Tenedi* insulæ in Cycladibus Episcopus interfuit Concilio Ephesino A. 431. & Conciliabulo A. 449.

Anastasius *Theotocianorum* Episcopus, supra, Apolloniadis.

Anastasius *Tiberiopolitanus* in Phrygia Pacatiana Episcopus interfuit Synodo CPol. A. 680.

Anasta-

Anastasius *Tiburtinus* (Tivoli) in Campania Romana Episcopus interfuit Concilio Romano A. 595. & alius A. 721.

Anastasius *Ticini* in ducatu Mediolanensi Episcopus interfuit Romano Concilio celebrato A. 680.

Anastasius *Triũ Tabernarũ* in Latio Episcopus interfuit Concilio Rom. A. 853.

Anastasius *Tripoleos* in Lydia Episcopus interfuit Synodo generali septimæ sive Nicænæ secundæ A. 787.

Anastasius *Tudensis* in Gallæcia Hispaniæ provincia Episcopus Toletanæ interfuit Synodo A. 633.

Anastasius *Tyræi* in Pisidia Episcopus interfuit Synodo Photianæ A. 879.

Anastasius *Ungrorum* sive Hungarorum Archiepiscopus A. 1007. subscripsit diplomati Johannis Papæ XVII. qvod in vita S. Henrici edidit Gretserus & è Gretsero Harduinus T. VI. Concil. p. 770.

De S. Anastasia utraqve Romana dixi supra p. 53. Et de Anastasia Diaconissa & Anastasia Consulis conjuge p. 340. in Anastasio Diacono.

CAP. XXXVI.

De SEVERO Antiocheno, OLYMPIODORO Alex. & Zacharia Scholastico.

Severus Antiochenus 1. Ejus scripta. 2. alii Severi. 3. Olympiodorus Alex. 4. Olympiodori alii. 5. Index scriptorum in Olympiodori commentariis ad Meteora laudatorum. 6. Zacharias Scholasticus. 7.

I.

SEVERUS Sozopolitanus in Pisidia, ex causidico Berytensi Monachus ac post Flavianum A. C. 513. Episcopus *Antiochenus*, sed qvoniam Synodo Chalcedonensi adversabatur ob Eutychianam hæresin depositus primo anno Justini Imp. (CHRISTI 519. Antiocheno 567.) successorem nactus Paulum & hoc defuncto Euphrasium. Deinde edicto Justiniani iterum condemnatus, contra Aphthartodocetas ita depugnavit, ut caput daret contrariæ hæresi qvæ ab ipso dicta est Severianorum sive corrupticolarum de qva videndus Damascenus c. 84. & è recentioribus Natalis Alex. Sec. VI. p. 400. & Garnerius ad Liberatũ p. 140. Vita Severi hujus qvam olim legit Evagrius III.

33.

33. & Liberatus cap. 19. breviarii, intercidit. Interciderunt & Acta Synodi adversus eum celebratæ CPoli A. 518. sub Joanne Patriarcha, de qva mentio in Actione V. Concilii sub Menna A. 536. Ex scriptis Severi ipsius qvæ olim extitere qvam plurima, sola fere ad nos fragmenta pervenerunt.

II. Severi Antiocheni scripta.

Commentarii in Jobum, Matthæum, Lucam, Joannem, & alios *S. Scripturæ libros*, è qvibus plura fragmenta passim in Catenis Græcorum Patrum editis atqve ineditis leguntur jam sub *Severi*, jam sub *Antiocheni*, jam ut apud Thomam Aqvinatem sub *Græci*, jam sub *Severiani* nomine. Etiam in Catena Corderiana ad Lucæ VII. 38. pro *Servio* ex MS. Mazariniano *Severum* reponendum monet Combefisius in Bibl. Concionatoria, in qva ex iisdem plura produxit Latine, nihil in illis hæretici observasse se testatus, qvoniam nimirum Catenarum collectores heterodoxa de industria omiserunt, ut Catenæ in Joannem auctor fecisse se disertis verbis professus fuit, qvam eandem cautionem etiam adhibuere in aliis, ut Apolinario, Theodoro Mopsvesteno, & Origene, Eusebio, Theodoro Heracleensi, Diodoro Tarsensi &c.

Severi Πῶς νοητέον τὴν τοῦ Κυρίου τριήμερον ταφήν. *de concordantia Evangelistarum circa ea qvæ in sepulchro Domini contigerunt*, MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio III. p. 44. Integrum Græce & Latine ex Codice Bibl. Coislinianæ exhibet celeberrimus Montfauconus in Catalogo Codicum illius Bibl. p. 68 - 75. Confer Anastasii Sinaitæ qvæstionem 152.

Λόγοι sive sermones quam plurimi, ex quibus fragmenta in MSS. Bibl. Coislinianæ ἀπὸ λόγου ιδ. ιε. &c. usque ad ρξ΄ sive 160. Etiam in Catena Ghisleriana ad Jeremiam T. 1. p. 438. ἀπὸ λόγου ξβ΄. Vide Eruditiss. Montfauconi Bibl. Coislinianam, p. 53. & p. 61. ubi ἐκ τοῦ λόγου εἰς τὸ Φωτιστήριον, *in Baptismum*, εἰρημένου.

Ἐκ τῶν ἐνθρονιαστικῶν αὐτοῦ λόγων εἰς τὴν τῶν νηστειῶν τεσσαρακοστήν. *Ex ejus inauguralibus sermonibus, in S. Quadragesimam*, dictus in parasceve eam præcedente, in Cassiani Ecclesia. Incipit: Νόμος ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῶν σωματικῶν παλαισμάτων. Fragmentum in Damasceno V. C. Mich. Lequien T. 1. p. 504.

Ἐκ τοῦ λόγου εἰς τὸ τρισάγιον καὶ τὸν Εὐαγγελισμόν. fragmentum MS. apud eundem virum doctissimum.

Ἀπο-

Ἀπολογητικοὶ plures in Codicibus Coislininianis memorantur, nisi, ut eruditiss. Montfauconus verisimiliter conjicit, pro ἀπολογητικῶ κ'β legendum ἀπὸ λόγυ κ'β, & sic ρης'. ὁ. ρ'β. Apologeticum Severi etiam citari in Catena Regia Paris. ad Cantica S. Scripturæ, testatur Combefisius.

Προσφωνητικὸς λεχθεὶς ἐν Δάφνῃ ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἁγίας Εὐφημίας. citatur in Actis Synodi Lateranensis A. 649. T. VI. Labbei p. 316.

Κατὰ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Γραμματικοῦ τοῦ Καισαρέως. *Contra Joannem Cæsareensem, Grammaticum* citatur λόγος γ'. κεφάλ. ιζ. Hujus Joannis Apologia Synodi Chalcedonensis contra Timotheum memoratur in Anastasii Hodego p. 90. & 96. Severi contra Johannem, in Catena ad Cantica S. Scripturæ, & in Actis Synodi Lateranensis A. 649. habitæ. *Joannis Scythopolitani* Episcopi ἐκ τοῦ λόγου ἢ κατὰ Σεβήρου αἱρετικοῦ κεφ. γ'. citatur in Synodo Lateranensi A. 649. T. VI. Labbei p. 308 *Nicias* Monachus contra Severum apud Photium Cod. 50. *Eulogius* Alex. contra Timotheum, Severum & Theodosium. id. Cod. 225. seq.

Κατὰ κωδικίλλων Ἀλεξάνδρου συντάγματα. *Libri adversus codicillos Alexandri.* citatur in Catena inedita Bibl. Coislinianæ ad Octateuchum.

Περὶ τῶν δύο φύσεων *de duabus naturis* liber octavus citatur in collectione testimoniorum sub Joannis Damasceni nomine.

Φιλαλήθης *contra Synodum Chalcedonensem*, citatur ab Anastasio in Hodego p. 94. 96.

Apologia τοῦ φιλαλήθους. Vide Montfauconi Bibl. Coislinianam p. 54. & Labbei conspectum Operum Jo. Damasceni p. 54.

Ἀποκρίσεις πρὸς Εὐπράξιον κουβικουλάριον. *Ad Eupraxium Cubicularium responsiones.* Montfaucon. p. 68. & Lambec. III. p. 43.

Σύνταγμα κατὰ τῆς διαθήκης Λαμπετίου. *adversus Lampetii Massaliani testamentum.* Photius Cod. 62.

Κατὰ τῶν προσθηκῶν Ἰουλιανοῦ σύγγραμμα, *scriptum adversus Juliani* (Halicarnassei) *additamenta.* in Catena ad Jeremiam Ghislleriana T. 2. p. 759. Plura etiam fragmenta in Codicibus Coislinianis ἐκ τῶν πρὸς Ἰουλιανὸν συγγραμμάτων.

Κατὰ Φιλικισσίμου *contra Felicissimum* citatur λόγος δ', κεφάλ. ζ'.

Ὅτι ἀπαθὴς ὁ Λόγος. MS. apud V. C. Michaëlem le Quien.

Ὑπακοὴ εἰς τοὺς μάρτυρας. *in martyres.* Vide Montfauconi Bibl. Coislin. p. 44. & 54.

Σύνταγμα εἰς τὸ, ἅγιος ὁ θεός. *in illud: Sanctus DEus.*

Διάλογος πρὸς Ἀναστάσιον. Adversus Anastasium dialogus.

Βίβλος τῶν ὑποσημειωθέντων ἰδιοχείρως διαφόρων κεφαλαίων. Ὑποσημείωσις δευτέρα, in Damasceno novæ edit. T. I. p. 505. Incipit: ὅτι δεῖ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀδιαλείπτως νηστεύειν.

Epistolas Severi *Synodicas* quibus Chalcedonensi Synodo anathema dixit, memorat Evagrius III. 33. 34. nec minus ἐνθρονιστικὰς sive sub auspicium Episcopatus sui scriptas, nec non rescriptas singulis Patriarchis responsorias IV. 4. & Liberatus c. 19. breviarii. Quamplurium aliarum Epistolarum fragmenta in Codicibus MSS. Coislinianis, ut docet Eruditiss. Montfauconus p. 55. seq. & 44.

ad Ammonium. Ad Ammonium Presbyterum. Ad Ammonium Scholasticum. Ad Ammonium & Petrum.

ad Anastasiam ὑπάτισσαν Sive Consulis uxorem. Ad Anastasiam Diaconissam.

ad Anastasium Consulem (A. C. 517.) Ad Anastasium Diaconum.

ad Andronicum Cœnobiarcham.

ad Photium & Andream.

ad Anthimum (CPol. Episcopum, hæreticum Monophysitam) Synodica Epistola Incipit: *τῶν πρὸς τὴν σὴν θεοφιλίαν.* Citatur in Actis Synodi Lateranensis A. 649. Actione V. & in Synodo CPol. A. 680. Actione X. Hujus Anthimi ad Theodosium, & Theodosii ad Anthimum & Severum memorat Evagrius IV. 11.

Ad Cives Antiochenos. Evagr. IV. 4.

ad Antonium Episcopum.

ad Archimandritas.

ad Auxonem.

ad Bericianum, πρὸς Βερικιανόν.

ad Bostrenos.

ad Cæsariam.

ad Cæsarium.

ad Comites. Vide Montfauconi Bibl. Coislinianam pag. 56. & 138.

ad Constantinum. Ad Constantinum Episcopum. Ad Constantinum ἀπὸ ὑπάτων, sive exconsulem.

ad Didymum *ἐρωτήσαντα εἰ χρὴ τῶν γεγηρακότων πρεσβυτέρων περικοπῆσαι τὰς σιτήσεις καὶ παρασχεθῆναι ἄλλοις τοῖς δυναμένοις ἀντ' αὐτῶν λειτουργεῖν. num oporteat presbyteris senibus annonas adimere & conferre aliis qui munia sacra obire possunt.*

ad

ad Edessenos. πρὸς Αἰδεσηνὰς. al. πρὸς Ἐδηνὰς.
ad Eleusinium citatur in Actis Synodi Lateranensis A. 649. Meminit & Liberatus c. 19. breviarii.
Ad Episcopos. Ad Episcopos ἑορταστική, δείκνυσιν ὅτι τύπος ἦν τῶν μελλόντων κατὰ ἑορτὴν ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων γίνεσθαι, τὰ ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ πεπραγμένα, *Epistola festalis, ostendens ea quæ à Davide gesta sunt, figuram esse eorum quæ summi Sacerdotes in festis facturi erant.*
ad Euphemium Consulem.
ad Eutychium Episcopum. Liberatus c. 19. breviarii.
ad Flavianum Episcopum. id.
ad Heraclianum.
ad Joannem Ducem (ἡγούμενον) Epistolæ III. Ad Joannem tribunum citatur in Catena ad Cantica S. Scripturæ. Ad Joannem militem.
ad Joannem Episcopum Alexandrinum, (hæreticum Monophysitam.) Citatur in Concilio Lateranensi A. 649. actione V. T. VI. Labbei pag. 319.
ad Isidorum Comitem.
ad Julianum Episcopum (Bostrensem.)
ad Justinianum Imp. & Theodoram Augustam. Evagr. IV. 11. Nicephor. XVII. 8.
ad Leontium Chartularium.
ad Magnam citatur in Catena Regia Paris. ad Cantica S. Scripturæ & in Codicibus Coislinianis.
ad Marinum Episcopum. Ad Sergium & Marinum. πρὸς Σέργιον καὶ Μαρῖνον Ἐπισκόπους in Catena Ghisleriana ad Jeremiam T. 1. p. 414.
ad Maronem Episcopum. Ad Maronam Liberat. cap. 19. breviar.
ad Metram πρωτεύοντα.
ad Misaëlem Diaconum. Ad Misaëlem cubicularium.
ad Monachos. πρὸς μονάζοντας. in Catena ad Jeremiam T. 3. p. 20. 21. Ad Monachos qui in monasterio Isaaci. πρὸς τοὺς ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἰσαάκου.
ad Nephalium. Anastasius in Hodego p. 92. 100. 322. 326. De hoc Nephalio vide Evagrium III. 33.
ad Niciam Episcopum.
ad Oecumenium. Citatur in Actis Synodi Lateranensis A. 649. T. VI. Labbei p. 316. Ad Oecumenium Comitem Epistola II. quæ incipit: ἔστι καὶ ἡμῖν ἐκ τῆς Θεοπνεύστου γραφῆς. in Actis Synodi CPol. A. 680.

A. 680. Tomo VI. Labbei p. 834. Ad Oecumenium Scholasticum Isauriæ. Liberatus c. 19.

ad Orthodoxos Constantinopolitanos.

ad Paulum diaconum Persam (hæreticum Nestorianum) citatur in actis Synodi Lateranensis A. 649. in quibus etiam ejusdem Pauli fragmenta. & in Actis Synodi CPol. A. 680. Incipit: *τὸν μὲν Ἀπόστολον Παῦλον.*

ad Ammonium & Petrum. Ad Petrum Monachum.

ad Phream & Eupraxium Cubicularium.

ad Photium. Ad Photium & Andream. Ad Photium *πρωτεύοντα.*

ad Probum.

ad Prosdocium Medicum.

ad Sergium, in Catena ad Jeremiam T. 2. p. 477. ad Sergium Patriarcham. ad Sergium Episcopum. ad Sergium & Marinum. ad Sergium Grammaticum tres Epistolæ. Ex una fragmentum in Actis Synodi Lateranens. A. 649.

ad Simplicium. Anastasius in Hodego p. 322.

ad Solonem Episcopum, contra Evchitas. Incipit: *ἦλθεν εἰς τὴν ἐμὴν μετριότητα.*

ad Soterichum Episcopum. Evagr. III. 44.

ad Theodorum Archiepiscopum, in Catena ad Jeremiam T. 1. p. 83.

ad Theodosium Alexandrinum. Citatur in Actis Synodi Lateranens. A. 649. & CPol. A. 680. meminit & Evagrius IV. 11.

ad Thomam Episcopum Germaniciæ. Vide Montfauconi Bibl. Coislin. p. 68.

ad Timotheum Archiepiscopum Alexandrinum.

Si Abulpharajum audimus, Severus non longe afuit à Catholica Synodi Chalcedonensis sententia. Ita enim ille p. 148. Historiæ Dynastiar. *Hoc tempore* (Anastasii Imp.) *innotuit* Severus *Patriarcha Antiochenus, qui libros multos composuit ad adstruendum sententiam de natura una è naturis duabus divina & humana sine mixtione, confusione aut corruptione, verum ita ut eo quo fuerant modo manerent, sicut natura hominis duabus naturis animæ & corporis constat, & corpus duabus naturis materiæ & formæ, ita ut nec anima in corpus mutetur, nec materia in formam vel contra.*

Librum de ritibus Baptismi & sacræ Synaxis apud Syros Christianos receptis, è Syriaco Latine vertit & utraque lingua vulgavit *Gvido Fabricius* Boderianus, Antwerp. 1572. 4. tributum D. *Severo*, *Alexandrino quondam*

dam Patriarchæ. Sed in Codice Guidonis Syriaco auctor tantum *Mar Severus Patriarcha* nuncupatur. Et *Male*, inquit Rich. Simon ad Gabrielem Philadelphiensem p. 290. *ritus ille in editis exemplaribus tribuitur Severo Patriarchæ Alexandrino. Codex MStus quem consului, præfert nomen Severi Patriarchæ Antiocheni, & in multis ab edito discrepat, Asservatur in Bibliotheca C. V. Claudii Hardy.*

III. Severi alii.

Severus *Alexandrinus*, Jacobita, sæculo decimo declinante Asmonæorum Episcopus cujus meminit Elmacinus III. Hist. Saracen. p. 306. Ex ejus historia Patriarcharum Alexandrinorum Arabice scripta & adhuc inedita afferunt plura Abraham Ecchellensis parte 1. Eutychii vindicati, Bartholomæus Herbelotus in Bibl. Orientali & Eusebius Renaudotus in Historia Patriarcharum Alexandrinorum. Scripsit & adversus Eutychii, cujus æqvalis fuit, annales teste eodem Ecchellensi, qvi narrat opus illud Severi MS. exstare in Vaticana Bibl.

Sub Severi Alexandrini Patriarchæ nomine Gvido Fabricius Boderianus Antwerp. 1572. 4. Syriace & Latine vulgavit librum de ritibus baptismi & sacræ Synaxis apud Syros receptis: verum is, ut jam notavi, Antiochenum potius qvam Alexandrinum Episcopum habet auctorem.

Arrianus Severus JCtus, auctor librorum de interdictis.

Severus Cabulensis in Thracia Episcopus Arianus, qvi subscripsit decreto Synodi Sardicensis Orientalium A. 347. Omitto alios Severos Episcopos qvorum in subscriptionibus Conciliorum mentio occurrit.

Severus *prætor Asiæ*, temporibus Imp. Antonini philosophi, memoratus Aristidi Rhetori T. 1. p. 572. 600 &c.

Severus ad qvem duo Epistolarum volumina scripserat Lactantius teste Hieronymo c. LXXX. de Script. Eccles. & cap. CXI. *Aqvilius Severus* (alii legunt *Attilius*) *in Hispania, de genere illius Severi, ad qvem Lactantii duo Epistolarum scribuntur libri.*

Severus *Balearis* insulæ (hodie Minorcæ) Episcopus, cujus Epistolam de Judæorum in illa insula conversione & miraculis per S. Stephani protomartyris reliqvias factis vulgavit Baronius ad A. C. 418. n. 49. Vide Nic. Antonii Bibl. veterem Hispan. T. 1. p. 188.

Cæcilius Severus.

C. *Cassius* Severus Parmensis, cujus leguntur nonnulla in catalectis veterum Poëtarum.

Catilius Severus JCtus Hadriani Imp. temporibus

Gabriel Severus, Metropolita Philadelphienſis A. 1577. qvi diu Venetiis vixit & plura ſcripſit pro Græcorum ritu & doctrina, qvæ infra commemorandi dabitur locus.

Imperator L. Septimius Severus Pertinax ab A. C. 193. ad 211. & Alexander Severus ab A. 222. ad 235. & Severus Lucanus poſt Majorianum ab A. 461. ad 465. ne dicam de Severo Cæſare qvem Galerius contra Maxentium miſit A. 305. occiſo Ravennæ A. 307.

Severo *Malacitano* in Hiſpania Epiſcopo & A. 584. à Leuvigildo rege Ariano miſſo in exilium & defuncto A. 589. tribuunt nonnulli ſermonem LXXIV. & LXXV. Petri Chryſologi de reſurrectione. Nam qvæ memorat Iſidorus Hiſp. c. 30. de Scriptoribus Eccleſ. liber contra Vincentium Epiſc. Cæſarauguſtanum Arianum, nec non Annulus ſive libellus de virginitate ad ſororem, nusqvam edita ſunt, qvod ſciam.

Severus *Milevitanus* in Africa Epiſcopus cujus exſtat Epiſtola ad S. Auguſtinum.

Severus *presbyter* qvi interfuit Conciliis Rom. A. 495. & 499.

Severus Epiſcopus *Ravennæ*, de qvo Martyrologia & Sanctorum Vitæ 1. Febr. & Tillemontius T. VII. memor. p. 708. ſeq. Omitto alios Severos Martyres, ut Romanum de qvo ad 8. Novembr.

Severum virum eruditum ſibi familiarem laudat Martialis XI. 58.

A. Septimius Severus Lyricus poëta, Veſpaſiani clarus temporibus, qvem auctorem *Moreti*, inter Virgilii Catalecta ſæpius editi habent Joſeph. Scaliger, Caſpar Barthius, & qvi cum notis ad calcem Copæ edidit Jo. Weitzius Francof. 1642. 8.

Severus *Sanctus Endelechius* Aqvitanicus Orator & Poëta Chriſtianus, Romæ clarus circa A. C. 376. qvo tempore graſſabatur illa lues hominum pariter & boum cujus meminit S. Ambroſius X. in Lucam T. 1. p. 1506. & qvam Severus ſingulari carmine choriambico *de mortibus boum* deſcripſit, qvod poſt alias editiones, noviſſime Jac. Gronovio curante cum Jo. Weitzii & Wolffgangi Seberi notis editum eſt ſeparatim Lugd. Bat. 1715. 8.

Severus *Sophiſta* Romanus tempore Anthemii Imp. de qvo Damaſcius apud Photium Cod. 242. & Svidas in Σεβῆρος.

Severus *Sulpicius* inſignis ſcriptor, de qvo dixi in Bibliotheca Latina.

Valerius Severus JCtus temporibus Antonini Pii.

IV.

IV. OLYMPIODORUS Diaconus Alexandrinus laudatur ab Anastasio Sinaita libro VII. in Hexaëmeron, ὁ πολὺς τὰ θεῖα Ὀλυμπιόδωρος, * *in rebus divinis præclarus Olympiodorus*: mox eidem dicitur φιλόσοφος ὁ τὴν Ἀλεξανδρέων τοῖς λόγοις καταφωτίσας, ὡς ταύτης διάκονος, *Philosophus qvi Alexandriam suis illustravit libris, ut qvi esset ejus Diaconus.* ** In ejusdem Anastasii qvæstionibus, qvæstione XVI. p. 186. affertur locus Ὀλυμπιοδώρου ἐκ τῶν εἰς Ἰώβ, ex Olympiodori *commentario in Jobum.* Hinc non infra sæculi septimi medium detrudendam Olympiodori ætatem recte colligas, cum Anastasius Sinaita scripserit circa A. 680, ut supra p. 313. & 324. annotavi. Hujus Commentarii in Jobum magna pars servata est in Catena Græcorum Patrum ad Jobum de qva non repetam qvæ dixi Volum. VII. p. 737. seq. Olympiodori scholia lectu digna *in Ecclesiastem* Latine ex versione Latina *Zenobii Acciajoli* Florentini viderunt lucem Paris. 1511. 4. Basil. 1536. 1551. 8. atqve in Orthodoxographis & in Bibliothecis Patrum. Eadem Græce & Latine primum edita sunt in auctario Bibl. Patrum Ducæano Paris. 1624. fol. T. II. p. 602. & inde in Bibl. Patrum Morelliana Paris. 1644. 1654. Tomo XIII. *In librum Esdræ* scripsisse se innuit p. 630. ὡς ἐν τῷ Ἔσδρᾳ ἐσημειωσάμεθα. Ex pluribus scriptoribus collecta esse, vel illud ἄλλως, ἄλλως subinde repetitum docet. Nominetenus tamen scriptor in illis nullus allegatur nisi *Symmachus* ad cap. 7. & 9. & in margine ad cap. 4. *Cyrillus*, qvod postremum suspicor esse ab interprete. *In Jeremiæ Prophetiam & Threnos* qvam plurima etiam Olympiodori in Catena Patrum ad Jeremiam Ghisleriana habemus, de qva itidem dicere me memini Volumine VII. p. 760. seq.

V. Olympiodori alii.

Olympiodoro usum se testatur Plinius indice libri XII. Historiæ Nat. Jonsius putat fuisse Medicum: Harduinus rerum Alexandri magni scriptorem.

Olympiodorum τὸν τῶν Ἀθηναίων προστατήσαντα citat Laërtius in Diogene Cynico VI. 23.

Olympiodorus Atheniensis insignis ductor militum cujus meminit Plutarchus in Aristide p. 327. Inter Alexidis Comœdias fuit Olympiodorus laudata Laërtio III. 28.

Olympiodorus Theophrasti discipulus. Laërt. V. 57.

Olym-

* Græce produxit I. E. Grabe T. 2. spicilegii Patrum p. 245.

** Diaconus dicitur etiam in Catena Ghisleriana ad Jeremiam T. I. p. 277.

Olympiodorus Alexandrinus ſcriptor Chemicus, qvem cum Thebano Hiſtorico eundem pleriqve faciunt. Vide Lambecium VI. p. 181. ſeq. Chemicum ejus ſcriptũ integrum producere animus eſt infra libro VI.

Olympiodorus Alexandrinus Philoſophus Peripateticus qvem audivit Proclus teſte Marino in Procli vita cap. 9. Καὶ φοιτᾷ μὲν ἐπὶ λόγοις Ἀριστοτελικοῖς παρ᾽ Ὀλυμπιόδωρον φιλόσοφον οὗ κλέος εὐρύ. Eodem loco Marinus & è Marino Svidas in Ὀλυμπιόδωρος filiæ meminit qvam Proclo nuptui collocare voluit Olympiodorus Pater. Obiit Proclus A. C. 485.

Olympiodorus junior itidem Alexandrinus, prioris fortaſſe nepos, cujus ſunt commentarii qvos habemus *in Ariſtotelis qvatuor libros Meteorologicon*, diſtributos in πράξεις ſive lectiones (νά) LI. editosqve Græce cum Fed. Turriſani præfatione ad Cardinalem Herculem Gonzagam, Venet. apud Aldi filios. 1551. fol. ante Jo. Philoponum in 1. Meteorologicon. Et Latine Jo. Baptiſta Camotio interprete Venet. 1551. 1567. fol. Cometæ ætate ſua conſpecti anno Diocletiani σπά. 281. (CHRISTI 565.) meminit lib. 1. p. 12. b. Alexandriæ ſuæ p. 37. b. ὥσπερ ἡ ἡμετέρα πόλις, ἡ Ἀλεξάνδρεια λέγω, κεκόσμηται. Cæterum in Latina verſione p. 10. poſt v. 25. ante verba *Ad hunc igitur modum*, deſideratur Græcæ editionis totum folium ſextum & multa alia turbata, ut praxis ſexta & ſeptima (qvæ incipit à verbis p. 22. b. *Poſtea qvam de rebus iis*) confuſæ in unum, pro octavâ ſeptima numerata. Πράξεις XI. XII. XIII. etiam in Græco deſunt. & cum πράξει XXII. numeri etiam in Græcis confuſi & omiſſi usqve ad XXXIII.

VI. Index ſcriptorum in Olympiodori Commentariis ad Meteorol. memoratorum.

Numeri, πράξεις ſive lectiones denotant.

ὁ Ἀφρο-

Olympiodorus Platonis admirator ad qvem ſcribit Iſidorus Peluſiota II. 256. Epiſt.

Diverſus ut videtur ab his omnibus eſt Olympiodorus Platonicus, cujus exſtant commentaria in varios *Platonis* libros, ſed adhuc inedita omnia, *in Alcibiadem priorem*, *in Gorgiam*, *in Phædonem & Philebum*, qvæ omnia Græce ſuperſunt MSta vel in unica Bibl. Cæſarea. Pleraqve etiam ex legato Holſteniano in Bibl. publica hujus Urbis Hamburgenſis, ne de aliis Italiæ, Angliæ, Galliæ & Germaniæ etiam noſtræ dicam. Sola ex πράξει prima in Alcibiadem priorem excerpta lucem vidit

vidit *Vita Platonis*, qvæ (lecta pridem Bessarioni lib. 1. contra calumniatorem Platonis c. 3.) cum *Jacobi Windeti* versione & notis subjicitur notis virorum doctorum in Laërtium, Tomo secundo editionis Wetstenianæ p. 582 - 588. sed ibi male tribuitur Olympiodoro qvem Thebanum Photius appellat, qviqve Historiam suam Theodoro juniori inscripsit, defuncto A. 450. Nam in hac Vita citatur Proclus, in commentariis vero ad Platonem ex qvibus ut dixi excerpta est ista vita, etiam longe junior Damascius qvi Procli discipulos auscultavit. Commentarii *in Phædonem* ἀπόγραφον Græcum nactus sum è sectione Bibliothecæ Gudianæ, in qvo ab Olympiodori discipulis ex ejus lectionibus adnotata sunt qvæ Platoni à variis Philosophis objectantur, cum singulorum resolutione & ad ea responsione. Titulus est: περὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ἐναντίων λόγου διάταξις τοῦ ἡμετέρου καθηγεμόνος Ὀλυμπιοδώρου. In illo præter Plotinum, Jamblichum, Syrianum, sæpius etiam laudatur Proclus, & ὁ ἐξηγητής atqve Olympiodorus ipse, ὁ ἡμέτερος καθηγεμών. Memorabilia in primis in hoc commentario qvæ afferuntur ἐκ τοῦ χαιρωνέως sive ex Plutarcho, & Stratonis Lampsaceni dubia qvæ Platonicæ de reminiscentia animarum sententiæ, & aliis qvibusdam ejus dogmatibus opposuit. Olympiodorus in Phædonem Platonis citatur à Casaubono contra Baron. & in notis ad Persium atqve alibi.

Olympiodorus, Hippodromi Sophistæ pater, qvem alendis eqvis Thessalos omnes anteivisse scribit Philostratus II. 27. de Sophistis.

Olympiodorus Ægyptius Thebanus, Ethnicus librorum XXII. Historiæ ad Theodosium juniorem (ab A. C. 407. ad 425.) scriptor, qvorum argumenta refert Photius Cod. 80. ipsum enim opus intercidit. Hunc ipsum putabat Jonsius lib. 3. c. 18. de scriptoribus Hist. Philosoph. esse Olympiodorum cui Hierocles librum de Providentia & fato dicaverat, judicemqve eum constituerat disceptationis suæ, καὶ αὐτὸν ἔχοντα τοῦ φιλοσοφεῖν ἔρωτα, οὐ μὴν οὐδὲ τῆς πολιτικῆς σοφίας ἄπειρον. Idem Phot. Cod. 214.

Olympiodorus tibicen, Epaminondæ magister, teste Aristoxeno apud Athenæum lib. IV.

VII. ZACHARIAS Scholasticus, (non diversus fortassis à Zacharia Rhetore, cujus *Historiam Ecclesiasticam* ab auspiciis Imperii Marciani usqve ad Anastasium sive ab A. C. 450. ad 491. sed ἐμπαθῶς nec sine partium

Neſtorianorum ſtudio ſcriptum memorant Evagrius atqve Nicephorus: †) Philoſophiæ operam dedit Alexandriæ, atqve deinde Berytii jus Civile excoluit, factus interjecto tempore Epiſcopus Mytilenes, Lesbi inſulæ metropolis, ſicut habetur in titulo libri ejus: Ζαχαρίȣ σχολαςικȣ̃ Χριςιανȣ̃ τȣ̃ γενομένȣ μετὰ ταυτα Ἐπισκόπȣ Μυτιλήνης. Non interfuit Concilio qvinto CPol. A. 553. ut poſt Caniſium, & Poſſevinum tradunt Aubertus Miræus in auctario de ſcriptoribus Eccleſ. p. 28. Oudinus p. 127. Tillemontius T. IV. memor. p. 408. Elias du Pin, aliiqve: nam in illo Concilio jam ſucceſſoris ejus Palladii, Epiſcopi Metropolitani mentio cujus vicem agebat Joannes Epiſcopus Cucuſenorum Civitatis. * Sed præſens adfuit in Concilio CPol. qvod celebratum eſt ſub Menna A. 536. in cujus Actis plus ſimplici vice hic Zacharias, metropolita Mytilenæus memoratur. Ex ejus ſcriptis ad nos pervenere:

1. Ἀμμώνιος *Ammonius* ſive Dialogus cum qvodam Ammonii Alexandrini Philoſophi diſcipulo, qvi ſtudii Legum cauſa Berytum ſe contulerat, & Ammonii ſententiam de mundi æternitate propugnabat. Ὅτι ȣ̓ συναΐδιος τῷ Θεῷ ὁ κόσμος, ἀλλὰ δημιȣ́ργημα αὐτȣ̃ τυγχάνει. *Qvod mundus non ſit DEO coæternus, ſed ejus opificium.* In hoc dialogo exponit Zacharias qvæ de eodem argumento diſputaverat Alexandriæ cum *Ammonio* illo Procli diſcipulo, & *Geſſio* Jatroſophiſta ſive Medicæ artis doctore. ** Mentio etiam in hoc dialogo p. 333. *Euſtathii* Epiſcopi *Berytii*, qvi Synodo Epheſinæ A. 449. & Chalcedonenſi A. 451. interfuit. Pythagoram & Platonem p. 341. notat fabulam de metempſychoſi accepiſſe ab Ægyptiis. Mundum hunc viſibilem, poſt res inviſibiles μετὰ τὴν τῶν ὄντων δημιȣργίαν productum contendit p. 362. Hujus Dialogi Latina verſio à *Gentiano Herveto* concinnata, mihiqve nunqvam viſa, traditur in Catalogo Bibl. Barberinæ vidiſſe lucem Venetiis A. 1556. Alia *Gilberto Genebrardo* auctore ſæpius prodiit in Bibliothecis Patrum, etiam in noviſſima Lugdunenſi T. IX. p. 759. Sed & idem libellus editus fuit Græce & Latine cum verſione & notis

† Evagrius II. 2. III. 5. 6. 7. 18. Niceph. XVI. 5. 6. 9. &c. Hujus Zachariæ Rhetoris hiſtoriam adhuc recentibus temporibus ſervatam CPoli ex Conſtani Varini & Joannis Suzi Catalogis librorum MSS. annotavit Antonius Verderius. Nemo tamen qvod ſciam fuit hactenus qvi eam viderit, nedum in lucem protulerit.

* Europe Savante A. 1718. Aout p. 233. 234.

** p. 339. τῶν φοιτητῶν (τȣ̃ Ἀμμωνίȣ) ὁ κορυφαιότατος Γέσσιος, ὃς νῦν αὐχεῖ τὴν Ἱπποκράτȣς τȣ̃ Κώȣ καὶ Γαληνȣ̃ τȣ̃ ἐκ περγάμȣ σοφίαν, καὶ τῶν ἰατρικὴν φιλοσοφȣ́ντων διδάσκαλος παρὰ τὸν νεῖλον προκάθηται.

notis *Joannis Tarini* ad calcem Philocaliæ Origenis, Parif. 1619. 4. Cum ejusdem Tarini (non Turriani, ut in Cavei Hift. litteraria fcriptor. Ecclef. excufum) verfione notisqve & notis *Casp. Barthii* Lipfiæ 1654. 4. poft Æneæ Gazæi Theophraftum, five dialogum de animarum immortalitate: Fallitur enim Gefnerus, Simlerusqve qvi Zachariæ Theophraftum tribuunt. Exftat præterea Zachariæ Ammonius Græce & Latine cum verfione Genebrardi & *Frontonis Ducæi* notis in Tomo priore auctarii Bibl. Patrum Parif. 1624. p. 331. & in Bibliotheca Patrum Morelliana A. 1644. 1654. Tomo XI. (notis Ducæi rejectis ad calcem Tomi XIII.)

2. *Difputatio contra ea qvæ de duobus principiis à* Manichæo *qvodam fcripta & projecta in viam publicam reperit, Juftiniano Imperatore.* Scriptum breve unius paginæ, qvod exftat Latine ex *Francifci Turriani* verfione in Henrici Canifii Antiqvis Lect. T. V. p. 143. Ingolftad. 1604. 4. & in Bibliothecis Patrum Colon. 1618. T. VI. & Parif. 1644. 1654. T. IV. parte 2. & Lugd. T. IX. p. 794. Græce MS Romæ in Collegio Jefuitarum.

3. Inter eos qvi *Ariftotelem* commentariis illuftrarunt, Zacharias refertur in Codice Bibl. Coislinianæ de qvo Clariff. Montfauconus p. 598.

Zachariæ qvidam alii.

Zacharias Hierofolymitanus Patriarcha cujus *Epiftola de abductione fua in Perfidem* (A. C. 614.) Latine verfa exftat in Bibliotheca Patrum T. XII. edit. Lugd. p. 984.

Zacharias Papa Romanus ab A. 741. ad 752. de qvo Acta Sanctorum XV. Martii, T. 2. p. 406. feq. Exftat ejus *Græca verfio dialogorum Gregorii Magni*, in editione Operum Gregorii Rom. 1590. & (fuppletis ex Canifii Antiqvar. Lect. T. 3. p. 24. fex & dimidio qvæ in priore deerant libri tertii capitibus) Parif. 1640. & in noviffima, qvæ Benedictinorum cum lucem vidit, ibid. 1705. Tomo II. Aliorum Gregorii fcriptorum verfiones Græcæ ab eadem Zacharia concinnatæ (qvas olim legit Photius Cod. 252.) interciderunt.

Zacharias Monachus Præmonftratenfis * apud S. Martinum Laudunenfem & Chryfopolitanus Epifcopus circa A. 1157. clarus Latine fcripfit *Commentarium* non contemnendum *in Concordiam Evangelicam* five Monoteffarum Græci fcriptoris Ammonii Alex. libris IV. qvi ex veteri editione Colonienfi 1535. fol. recufus exftat in Bibliotheca Patrum Colon. Tomo XII. parte 1. & Lugd. T. XIX.

* Vide Alberici, monachi trium fontium Chronicon in illuftris Leibnitii acceffionibus Hiftoricis editum ad A. 1157. cujus locum Caveus ante me obfervavit.

Zacharias Scordilius Μαραφαρᾶ, Cretensis, Vicarius Patriarchæ CPol. cujus περὶ τῶν τῆς συγγενείας βαθμῶν συνοπτικὴ συλλογὴ ἐκ διαφόρων, *de gradibus cognationis synoptica collectio* lucem vidit Græce Venet. 1588. 8. Idem fortasse Zacharias sacerdos Cretensis cujus responsiones duodecim pro Græcis ad interrogationes Claudii Gvisii, Cardinalis Lotharingiæ exstant Græce MS. in Bibl. Cæsarea. Vide Lambecium V. p. 239.

Zacharias Gerganus auctor χριστιανικῆς κατηχήσεως Romanis oppositæ & in decem libros distributæ, qvam oppugnandam in se suscepit Jo. Matthæus Caryophilus, Archiepiscopus Iconiensis. Hic Urbano VIII. inscripsit & Græce ac Latine Rom. 1631. 4. edidit ἔλεγχον τῆς ψευδοχριστιανικῆς κατηχήσεως Ζαχαρίου τοῦ Γεργανοῦ ἀπὸ τὴν Ἄρτην, in qvo Zachariam sexcentis onerat conviciis, & LXX. blasphemiarum reum peragere nititur, qvod in qvibusdam D. Luthero nostro accedere potius (hoc est ipsi p. 325. Λουτερολάτρης esse) qvam Pontificiis placitis assentiri maluit.

CAP. XXXVII.

De JOHANNE PHILOPONO Grammatico.

Joannis Philoponi ætas & vita. 1. alii Joannes Grammatici. 2. Ejus libri VII. in Hexaëmeron. 3. Index scriptorum in illis laudatorum. ibid. Disputatio de paschate. 4. Contra Proclum de æternitate Mundi. 5. in Porphyrii Isagogen & scripta varia Aristotelis, commentarii. 6. Scripta alia edita. 7. inedita & deperdita. 8.

IOANNES Alexandrinus, Christianus, à multitudine scriptorum miraqve contentione laboris in studiis qvibus animus ejus inqvies pascebatur, PHILOPONI nomen tulit, GRAMMATICUM ipsemet se fuit professus a) fortasse qvoniam Gram-

a) Grammaticum passim vocat Simplicius in libros de Cœlo, & τῆς γραμματικῆς βίβλοις προσκείμενον. p. 12. & p. 17. Εἰ γραμματικός ἐστιν ὥσπερ ἑαυτὸν ἐπιγράφει. & p. 17. b. ὁ γραμματικὸν ἑαυτὸν λέγων. & p. 27. b. ὁ γραμματικὸν ἑαυτὸν ἐπιγράφων.

Grammaticam Alexandriæ publice docuit. In Philoſophia præceptorem habuit *Ammonium* Hermeæ, cujus pleraqve commentariis Philoponi permixta leguntur. * Ætatem qva ſcripſit ſatis perſpicue tradit Commentario in librum IV. Phyſicorum, ubi de tempore diſputare incipit S. 2. *Φαμὲν γὰρ ἐνεστηκέναι νῦν καὶ ἐνιαυτὸν, καὶ μῆνα καὶ ἡμέραν. Ἐνιαυτὸν Διοκλητιανοῦ ἔτος τλγ', μῆνα Παχὼν, ἡμέραν δεκάτην. dicimus præſentem jam eſſe annum, menſem & diem. Annum qvidem Diocletiani* 333. b) CHriſti 617.) *menſem Pachon* (Majum) *diem decimam.* Etiam libros in Hexaëmeron dedicavit Sergio qvi A. 610. Thomæ in Archiepiſcopatu CPol. ſucceſſit, defunctus A. 639. Cumqve A. 641. Amrus c) Saracenorum dux cepiſſet Alexandriam, Joannes Philoponus ab eo rogavit ut libros Philoſophicos qvi in Gazophylaciis ſive Bibliothecis regiis reperirentur, ſibi concederet, tulit vero reſponſum hoc injuſſu Caliphæ Omari fieri non poſſe. At Omanus ab Amro conſultus reſpondit : d) *Qvod ad libros qvorum mentionem feciſti : ſi in illis contineatur qvod cum libro Dei* (Alcorano) *conveniat, in libro Dei eſt qvod ſufficiat absqve illis : qvod ſi in illis fuerit, qvod libro Dei repugnet, neutiqvam eſt illis opus, jube igitur e medio tolli.* Juſſit ergo Amrus diſpergi eos per balnea Alexandriæ, qvibus calefaciendis per ſpatium ſemeſtre conſumti ſunt. Propter placita varia à Catholicis doctrinis abhorrentia male paſſim audit Philoponus, Chalcedonenſis ſynodi dogmatisqve de reſurrectione eorundem corporum oppugnator, e) auctorqve ſectæ Tritheitarum, f) confutatus à Georgio Piſide, g) Nicia, h) aliisqve, & in Concilio CPol. A. 681. i) inter alios hæreticos condemnatus.

II. Alii

* Vide qvæ de hoc Ammonio dicta ſunt libro IV. cap. 26.

b) Petrus Petitus Miſcell. Obſervatt. III. 18. p. 191. male ponit annum Diocletiani 233, & CHriſti 576.

c) Vide Simonis Ockely librum Anglice editum : *conqveſt of Syria, Perſia and Ægypt by the Saracens*, Lond. 1708. 8.

d) Abulpharajus Hiſtoria Dynaſtiar. p. 114.

e) Phot. Bibl. cod. 21. 22. 23. 55. 75. &c.

f) Nicetas Byz. in Allatii Græcia Orthodoxa T. 1. p. 715.

g) vide Nicephorum XVIII. 48. & Nicetam lib. 10. theſauri Orthodoxæ fidei.

h) de hoc infra, p. 390. De Theodoſio contra Philoponum Photius Cod. 22.

i) Actione XI. T. 3. Harduin. p. 1288. *Ἰωάννης ὁ γραμματικὸς ὁ τὴν ἐπωνυμίαν Φιλόπονος, μᾶλλον δὲ ματαιόπονος, Κόνων τε καὶ Εὐγένιος οἱ τρεῖς τῆς τριθεΐας τρισκατάρατοι πρόμαχοι.*

II. Alii Joannes Grammatici.

Joannem Grammaticum à Philopono male diſtinguit V. C. Melchior Leydeckerus diſſ. 2. de Archæologia ſacra §. 11. p. 25. ad calcem Tomi I. de Rep. Hebræorum, notatus eo nomine in memoriis litterariis Trevoltianis A. 1708. p. *620*. Fuit tamen præter Philoponum etiam Joannes Grammaticus, *Cæſareenſis* cujus Apologiam pro Synodo Chalcedonenſi contra Timotheum memorat Anaſtaſius in Hodego p. *90*. & *96*. & contra qvem ſcripſit Severus Antiochenus, ut p. 345. annotavi: nec non Joannes Grammaticus cujus manu deſcriptum A. C. *925*. commentarium Hieroclis in carmina Pythagoræ ſervari in Bibl. Cæſarea teſtatur Lambecius VII. p. 132. Ne dicam de Joanne *Charace*, cujus de Græcis encliticis vocibus ſcriptum exſtat, de Joanne *Galeno* ſive *Pediaſimo*, de Joanne *Tzetza* &c.

Scripta Joannis Philoponi edita.

III. *Τῶν εἰς τὴν Μωϋσέως κοσμογονίαν ἐξηγητικῶν λόγοι ζ'*. *Commentariorum in Moſaicam Mundi creationem libri VII*. ad *Sergium* CPol. patriarcham qvem *τῶν ἐν ἀρχιερεῦσι Θεοῦ τελούντων μέγιστον ἐγκαλλώπισμα* appellat, ejusqve hortatu ſuſcepiſſe ſe hoc opus teſtatur. Prodierunt Græce & Latine cum verſione *Balthaſaris Corderii* S. I. qvi Codicem Bibl. Cæſareæ à Seb. Tegnagelio nactus, illos vulgavit Viennæ Auſtriæ 1630. 4. Non ſatis diligenter ubiqve in Græcis deſcribendis verſatum eſſe editorem teſtatus eſt Lambecius, qvi ex eodem Codice novam hujus operis editionem daturum ſe promiſit cum notis in ſupplemento qvod meditabatur Bibliothecæ Patrum. Vide Lambecium lib. 1. p. 138. ſeq. & III. p. 75. Statim in procemio pro *οὐκ ἂν ἐκτῶς* qvod Corderius vertit *cum ab externis illis*, legendum *οὐκ ἀνεκτῶς*, *intolerabili more*: Ut alia doctiſſimo Cotelerio in notis ad monumenta Eccleſiæ Græcæ, aliisqve viris eruditis notata omittam. Inſigne hoc Philoponi opus eſt, Photio pridem lectum & laudatum Cod. 43. & 240. atqve ex ſolo hoc propemodum integram verſionẽ Aqvilæ, Symmachi & Theodotionis ad primum Geneſeos caput datur colligere, ut videre licet lib. 3. hujus Bibl. cap. 12. atqve in eruditiſſ. Montfauconi Hexaplis Origenianis, incredibili & ſolertiſſimo ſtudio ex omni antiqvitate editorum atqve ineditorum monumentorum erutis & concinnatis. Paſſim in his Philoponi libris laudatur Baſilius k) & adverſus Theodorum Mopſveſtenum defenditur, qvem lib. 1. c. 12. ait *πλεῖστα μυθολογεῖν ἐν τοῖς εἰς τὴν Γένε-*

σιν

σιν καὶ τοῖς ἄλλοις αὐτῦ συγγράμμασι. Theodoretum Theodori argumentis libenter uti notat lib. 1. c. 14. & Theodori ὑπερασπιστὴν nuncupat lib. 1. c. 18. & lib. 2. c. 15. citaqve ibidem & lib. 1. c. 16. ejus solutiones εἰς τὰ τῆς παλαιᾶς γραφῆς ζητούμενα, qvæ adhuc supersunt. De Moysis fide & auctoritate insignis locus lib. 2. cap. 13. Τὸ ἀξιόπιστον δὲ τῦ προφήτυ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς τῶν Ἑλλήνων σοφοῖς καὶ τοῖς τιμωμένοις ὑπ' αὐτῶν χρηστηρίοις διωμολόγηται, καὶ γὰρ αὐτὸν τηλικύτων τεράστίων ἐργάτην ἐποίησεν ὁ Θεὸς, καὶ τῆς ἐποψίας ἠξίωσε τῆς αὐτῦ, ὑποφήτην τε θείων νόμων γενέσθαι, καὶ τῆς τῶν μελλόντων προῤῥήσεως πληρωτήν τε τῶν ὑποσχέσεων κατέστησεν, ὧν τοῖς αὐτῦ προπάτορσι περὶ τῦ παντὸς ἔθνυς κατεπηγγείλατο, διὰ τύτων πιστὸν τοῖς ἀνθρώποις συνέστησε, τῶν κατὰ θείαν ἐπίπνοιαν ὑπ' αὐτῦ λεχθήσεσθαι μελλόντων περὶ τῆς τῦ κόσμυ γενέσεως. *Qvin & auctoritas fidesqve Prophetæ ab ipsis qvoqve Græcorum sapientibus, celeberrimisqve illorum oraculis celebrata fuit. Etenim DEus ipsum tantorum prodigiorum patratorem reddidit, & sui conspectu dignatus est, nec non Legum Divinarum & prædicationis futurorum interpretem & executorem constituit promissionum qvæ progenitoribus ejus de universa gente promissæ fuerant, qvibus rebus etiam sibi apud homines fidem conciliavit qvoad ea qvæ ex mente DEI de Mundi origine dicturus erat.* De Salomonis Ecclesiaste lib. 3. c. 10. ἠθικώτερον τῷ Σολομῶντι τὸ βιβλίον ὐ φυσικῶς διεσκεύασται, *liber iste magis ad morum qvam ad naturæ rerum vanitatem arguendam compositus est.* Plura in eandem sententiam lib. 7. cap. 3. Aspidis pro patrio Deo ab Ægyptiis cultæ mentio lib. 4. c. 1.

k) Basilium laudat pag. 2. 6 7. 14. 15. 24. 28. 29. 75. 108. 111. 134. 162. 170. 176. Theodorus Mopsvestenus oppugnatur p. 15 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 33. 35. 39. 40. 44. 45. 47. 50. 74. 77. 78. 80. 84. 85. 90. 91. 95. 113. 119. 213 223 225 226. 227. 229. 232. 233. 236. 237. 240. 241. 242. 243. Citantur præterea Anaxagoras. 72. Aristoteles 17. 55. 73. 106. 142. 145. 152. 153. 168. 177. 254. ὁ φυσικώτατος. 58. (Physici 72. 164. 253.) ἐν τῷ λάμβδα τῆς μετὰ τὰ φυσικὰ πραγματείας 102. 104. Athanasius. 134. Democritus. 72. Dionysius Areopagita ὁ μετὰ φιλοσοφίαν ἄκραν τῇ εὐσεβείᾳ τὸν Ἀθήνησι τῆς ἐκκλησίας θρόνον κοσμήσας. 134. Epistolâ ad Polycarpum Episc. 89. 117. Empedocles. 72. Eusebii Hist. Ecclesiastica. 89. SS. Gregorii (Nazianzenus & Nyssenus) 134. Hipparchus Astronomus. 14. 102. Hippocrates 55. Josephi ἀρχαιολογία. 89. Judæorum expositio. 214. Manichæi 61. 75. 276. Origenis & Basilii disputata adversus Genethliacos. 177. 178. Oracula 71. 182. 183. Pappus & Ptolemæus accuratiores Geographi. 153. Phlegon ἐν ταῖς Ὀλυμπιάσιν. 88. 89. 90. 117. 169. Pindarus. 184. Plato 5. 7. 71. 106. 107. 108. 122. 143. 172. 186. 249. 263. 282. Porphyrius libro secundo περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφίας. 181. libro tertio. 182. 183. Ptolemæus 14. 102. 103. 104. 105. 153. 154. 155. Theodoretus 29. 32. 35. 39. 76.

IV. *Disputatio de Paschate*, ὅτι τῇ τρεισκαιδεκάτῃ τῆς σελήνης, πρὸ μιᾶς τοῦ νομικοῦ πάσχα τὸ μυστικὸν τοῦ Κυρίου γέγονε δεῖπνον, καὶ ὡς οὐ τὸν ἀμνὸν τότε μετὰ τῶν μαθητῶν ἔφαγεν ὁ Χριστός. *Decima tertia Lunæ, pridie Legalis Paschæ, mysticam Domini cœnam contigisse, neqve CHristum tunc cum discipulis agnum comedisse.* Libris in Hexaëmeron Græce & Latine à Corderio subjectum legitur hoc scriptum p. 283 - 300. Incipit: Ἐζήτηται περὶ τοῦ δείπνου τοῦ δεσποτικοῦ πολλοῖς. Depromtum ex eodem Codice Græco Cæsareo. Vide Lambecium lib. I. p. 138. 143. & lib. 3. p. 75. Sub titulo *Joannis Damasceni de azymis* exstat in Codice MS. Bibl. Coislinianæ teste Montfaucono p. 585.

V. Κατὰ Πρόκλου περὶ ἀϊδιότητος κόσμου, λύσεις λόγων ιη΄. *Adversus Procli Diadochi pro æternitate Mundi argumenta duodeviginti, solutiones*, initio l) & fine mutilæ, & Græce primùm editæ à *Victore Trincavello* Medico, Venetiis in ædibus Bartholomæi Cisterzagensis, 1535. fol. & Latine ex versione eleganti *Joannis Mahotii* Argentenæi, qvi eam Francisco à Turnone, Cardinali dedicavit. Lugd. 1557. fol. Etiam alteram Latinam versionem *Casparis Marcelli* Labbeus commemorat, vulgatam Venetiis 1551. fol. qvam non vidi, nec Mahotium ejus meminisse observavi. Non dubium est hoc opus intelligi à Svida in Πρόκλος, m) ubi ait Proclum fuisse alterum qvi post Porphyrium adversus Christianos bellum moverit, & Philoponum ejus XVIII. ἐπιχειρήματα egregie confutasse. Non æqve exploratum videtur, hoc opere contineri commemorata Simplicio n) Philoponi qvinqve πολύστιχα βιβλία contra æternitatem Mundi, & librum sextum contra æternũ mundi motum. Nam neqve librorum numerus congruit, neqve adeo prolixum opus hoc contra Proclum est, ut βιβλία πολύστιχα dici mereantur. Et præter pauca ea qvæ adversus Aristotelem disputat Philoponus ad argumentum Procli XI. cap. 9. seq. diserte etiam promisit se Aristotelis de mundi æternitate sententiam singulari opere oppugnaturum VII. 6. X. 5. XIII. 1. Qvod vero ait suo tempore accidisse, qvod anno Diocletiani 245. contigit, XVI. 4. καὶ νῦν γὰρ ἐφ᾽ ἡμῶν κατὰ τὸ διακοσιοστὸν

τεσσα-

l) initio deest libri primi caput 1. integrum & pars secundi capitis. Incipit Græca editio & Mahotii versio à verbis: αἰωνίως ἂν εἰς ταυτὸν ἄγειν, adeoqve paullo locupletior est MSto Codice qvem evolvit Lambinus, qvi incipiebat à verbis: τῇ γὰρ πεπερασμένῃ δυνάμει.

m) Confer qvæ dixi Volum. VIII. cap. 26. p. 522. seq.

n) Vide ibid. p. 631. & 653. seq. ubi annotata reperies loca varia qvibus Philoponum acerrime Simplicius perstringit, & oppugnat.

τεσσαρακοστὸν πέμπτον Διοκλητιανοῦ ἔτος ἐν τῷ αὐτῷ ζωδίῳ τοῦ Ταύρου γεγόνασιν οἱ ἑπτὰ πλανώμενοι, εἰ καὶ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ μοίρᾳ ἅπαντες. id paullo laxius accipiendum, vertendumqve sic: *nam & non longe à nostris temporibus anno 245. Diocletiani, in uno eodemqve signo tauri, licet non in eodem gradu omnes septem planetæ fuerunt.* Nam annus Diocletiani 245. respondet anno CHristi 529. & supra demonstratum est Philoponum centum annis post vixisse.

VII. Commentarii Jo. Philoponi in Aristotelis libros.

1. *Vita Aristotelis* qvæ Ammonii Hermeæ nomine Græce & Latine plus simplici vice edita exstat, in Codice Cæsareo refertur ad Joannem Philoponum, præmittiturqve *Commentario in Categorias*, qvi similiter in Codice Coisliniano de qvo Cl. Montfauconus p. 220. & in jam dicto Cæsareo MSto tribuitur non Ammonio, sub cujus nomine lucem vidit; sed Philopono, qvi illum ex lectionibus Ammonii collegerit ac digesserit. Titulus ibi est: Ἰωάννου Γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως τοῦ Φιλοπόνου ἐκ τῶν συνουσιῶν Ἀμμωνίου τοῦ Ἑρμείου σχολικαὶ ἀποσημειώσεις εἰς τὰς Ἀριστοτέλους δέκα κατηγορίας. Vide Nesselii Catalogum MSS. Bibl. Vindob. parte IV. p. 7. seq. qvi Philoponi observationes ab Ammonianis in illo Codice distinctas, qvæ in editis confusim leguntur, exstare notat. De Ammonii commentariis dixi lib. IV. c. 26. p. 163. sqq. ubi etiam de illis qvæ *in prædicabilia* sive *qvinqve Voces Porphyrii* exstant, atqve ex ore Ammonii qvidem similiter, sed à Philopono digesta monet Gesnerus in Bibl. & confirmat Codex Cæsareus de qvo Nesselius parte IV. p. 79.

2. *In Analytica priora* σχολικαὶ ἀποσημειώσεις ἐκ τῶν συνουσιῶν Ἀμμωνίου τοῦ Ἑρμείου, μετά τινων ἰδίων ἐπιστάσεων. *Commentariæ annotationes ex scholis Ammonii Hermeæ cum qvibusdam propriis meditationibus,* adjuncti *Leonis Magentini* n) circa A. 1300. Metropolitæ Mytilenæi commentariis in eadem, & *Anonymi* o) libello de syllogismis prodierunt Græce Venetiis in ædibus Barthol. Zanetti Cisterzagensis 1536. fol. præmissa Victoris Trincavelli ad Herculem Gonzagam Epistola. Latinas versiones tres Labbeus annotavit, unam *Gvil. Dorothei,* Venet. 1541. fol. alteram *Lucilli Philalthei,* ibid. 1544. 1548. 1553. 1555. & tertiam *Alexandri Justiniani,* Chii, Venet. apud Valgrisium 1560. fol.

n) De hoc dixi Volum. VI. p. 383. seq.

o) hanc synopsin dicatam Andreæ Wilckio, separatim cum versione & notis edidit Mich. Wolfius, Professor in Academia Jenensi, Jen. 1621. 8. Dederat etiam Latine Gesnerus Basil. 1542. 8. & Balthasar Baumbach, Neapoli 1605. 12.

3. *In Analytica posteriora*, una cum *Anonymi* Græci p) in librum posteriorem commentario, Venet. apud Aldum 1504. fol. & cum Variis Lect. aliorum Codicum, additoqve *Eustratii* q) Episcopi Nicæni commentario in eundem posteriorem librum, Venet. in ædibus hæredum Aldi & Andreæ Asulani soceri, 1534. fol. Labbeus etiam editionem Græcam A. 1554. memorat. Latine *Andrea Gratiola* interprete, prodiit Venet. 1542. fol. Paris. 1543. fol. & Martiani Rotæ cura, Venet. 1559. 1568. fol.

4. *In qvatuor primores libros Physicorum, sive auscultationis Physicæ*, Græce cum præfatione Victoris Trincavelli ad Casparem Contarenum Cardinalem. Venetiis in ædibus Barthol. Zanetti, 1535. fol. & Latine *Gvilelmo Dorotheo* interprete Venet. 1539. 1541. fol. & ex meliore *Jo. Baptistæ Rasarii* versione ibid. 1558. 1569. 1581. fol. Etiam *qvatuor posteriores Physicorum* libros à Philopono illustratos non est dubium, nam ipse suas σχολὰς in librum octavum memorat t. 6. Atqve sunt qvi illas in Bibl. Vaticana MStas exstare testantur. Sed lucem hactenus non viderunt. In Coislîniano Codice de qvo Eruditiss. Montfauconus p. 224. commentariis Philoponi in qvatuor priores Physicorum libros, subjiciuntur commentaria Simplicii in posteriores qvatuor: non Philoponi, nisi in qvintum fortasse librum.

5. *In librum primum Meteororum*, libri III. Græce prodierunt ad calcem *Olympiodori* in meteora, (de qvo supra, p. 351.) Venetiis apud Aldi filios, expensis nobilis viri Federici de Turrisanis, eorum avunculi, 1551. fol. & Latine interprete *Joanne Baptisto Camotio*, Venet. 1551. & 1567. fol.

6. *In libros tres de anima*, Commentarii, ubi libri singuli in τμήματα, commentarii ipsi in θεωρίας sive fusiores disputationes, & πράξεις sive lectiones verba Philosophi brevi explicatione illustrantes a Philopono divisi fuerunt, sed distinctionis hujus vix in libro tertio aliqva supersunt vestigia. Prodiit hoc opus eximium Græce cum Victoris Trincavelli Epistola ad Nicolaum Rodulphum Cardinalem, Venet. in ædibus Barthol. Zanetti 1553. fol. Latinæ versiones à Labbeo laudantur duæ, una *Gentiani Herveti*, Lugd. 1544. 1558. & Venetiis 1554. 1568. fol. altera *Matthæi à Bove* Veronensis, Venet. 1544. 1581. fol.

7. *In*

p) à pag. 102. ad 114. In succincto hoc Anonymi commentario scriptores nullos memorari observo nisi p. 113. Theophrasti συναγωγὴν προβλημάτων & p. 112. b. Aristotelis πολλὰ τῶν προβλημάτων βιβλία.

q) de hoc Eustratio, qvi circa A. C. 1117. claruit, dixi lib. III. c. 6. §. XXIX.

7. *In libros duos de generatione & interitu*, Græce cum præfatione Francisci Asulani ad Jac. Sadoletum Episcopum Carpentoractensem, Venetiis in ædibus Aldi & Andreæ Asulani soceri, 1527. fol. ante *Alexandrum Aphrodisæum* r) in Meteorologica & de mixtione. Et Latine interprete *Hieronymo Bagolino* Venet. 1540. 1543. 1548. 1559. fol.

8. *In libros qvinqve de generatione animalium* scholia Philoponi (an s) *Michaëlis Ephesii)* prodierunt Græce cum *Nicolai Petri* Corcyræi Epistola Græca ad Andream Matthæum Aqvavivam, Ducem Adriensem. Venetiis per Joannem Antonium & fratres de Sabio 1526. fol. Latina ejusdem Nicolai Petri interpretatio, addito Latino textu Aristotelis ex Theodori Gazæ versione, ibid. anno eodem, mense Octobri, per Joannem Antonium & Stephanum ac fratres de Sabio, fol. litteris Gothicis.

9. *In libros XIV. Metaphysicorum* scholia Latine, *Francisco Patricio* interprete, Ferrariæ * 1583. fol. nam Græce nunqvam prodierunt. Patricius autem qvi Codice Græco monasterii Basilianorum Monachorum qvod Flattri dicebatur, in insula Cypro, usus fuit, dubitavit an auctor Philoponus esset, qvoniam contra illius morem paullo succinctiore commentandi ratione & à theorematibus ac digressionibus libero utitur. Ammonii tamen discipulum atqve adeo Philoponum facile agnoscas. In Codice Cæsareo inscribitur : ἐξήγησις τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ Ἀριστοτέλους ἀπὸ τοῦ Φιλοπόνου Ἰωάννου. Vide Nesselium parte IV. p. 107.

VIII. Alia Philoponi scripta edita.

Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων *collectio vocum qvæ pro diversa significatione accentum diversum accipiunt*, ordine litterarum digesta. Sæpius prodiit Græcis subjecta Lexicis. Sed separatim & qvintuplo à se auctam (ita tamen ut additamenta sua à primi aucto-

r) de hoc dictum est lib. IV. cap. 25.

s) Conradus Gesnerus p. 424. Bibl. *Nicolaus Petrus Corcyræus Philopono hosce commentarios tribuit, à Sergio Stiso præceptore suo in Messapia iis se donatum scribens. Verum ego ab erudito qvodam viro in Italia accepi, eos neqvaqvam Philoponi esse sed* Michaëlis Ephesii, *si bene memini, qvod etiam ipse facile credo. Nam & multo breviores hi commentarii sunt, & paraphrasticam brevitatem Michaëlis præ se ferunt, & non inscribuntur ut reliqui commentarii Philoponi ex συνουσίαις Ammonii Hermeæ* &c.

* Non Venetiis, ut legas in Patinianis p. 46.

ris observatis distinxerit) usibus studiosorum Græcæ Lingvæ obtulit vir multis aliis majoribus nominibus de illa meritissimus *Erasmus Schmidius* Witeb. 1615. 8. Titulus est : *Cyrilli, vel ut alii volunt Joannis Philoponi* (hujus esse non dubitabat H. Stephanus) *opusculum utilissimum de differentiis vocum Græcarum qvoad tonum, spiritum, genus &c.* Accessit Schmidii dissertatio de pronunciatione Græca antiqva.

Περὶ διαλέκτων *de qvinqve dialectis Græcæ lingvæ*, ἐκ τῶν Ἰωάννου τοῦ Γραμματικοῦ τεχνικῶν sive ex *Arte Grammatica* Joannis Philoponi (an Joannis Characis ? ut suspicatur Gesnerus) prodiit Græce cum aliis Grammaticis scriptis in Varini Camertis thesauro, cornu copiæ & hortis Adonidis apud Aldum 1496. fol. & minoribus typis 1504. fol. nec non ad calcem Lexici Græcolatini Venet. 1523. fol. & deinde sæpius: etiam Latine in Appendice thesauri Græcæ Lingvæ qvem H. Stephano debemus, & ad calcem Lexici Joannis Scapulæ.

Scholia in Hesiodum qvæ se habere testatus est Jo. Alexander Brassicanus præf. ad Salvianum, puto fuisse edita illa vel in Opera & dies qvæ Johannem Tzetzem auctorem habent, vel in Theogoniam sed qvæ non Johannis Philoponi sunt sed Johannis Galeni sive Pediasimi. Vide si placet qvæ dixi lib. 2. hujus Bibl. c. 8. §. 16.

IX. Scripta Philoponi inedita vel deperdita.

In *Platonem* aliqva scripsisse colligas è Nicephori XVIII. 47. ubi cum Philoponum Platonis & Aristotelis Philosophiæ peritissimum laudasset, subjungit, οἷς καὶ πλείω, μάλιστα δὲ τῶν Ἀριστοτέλους ἀπορρήτων λαμπροτάτας ἐξηγήσεις κατέλιπεν. Atqve in Codice Bibl. Coislinianæ cujus meminit Cl. Montfauconus p. 598. inter τοὺς Πλάτωνα ὑπομνηματίζοντας memoratur Ἰωάννης ὁ Φιλόπονος, ὅστις καὶ κατὰ Περσικιανοῦ t) ἠγωνίσατο, πολλάκις δὲ καὶ κατὰ Ἀριστοτέλους.

In Ptolemæi magnam Syntaxin. Meminit Theodorus Meliteniota, supra p. 206.

In Nicomachi Geraseni Arithmeticam. Exstat MS. in variis Bibliothecis, etiam in Johannea, hujus Urbis Hamb. ex legato viri summi, Lucæ Holstenii. Vide qvæ dixi lib. IV. cap. 22. §. 3. Svidas etiam inter Philoponi scripta memorat συγγράμματα γραμματικά, φιλόσοφα, ἀριθμητικά.

De

t) contra Priscianum Lydum Philosophum de qvo lib. III. c. 9. §. 15.

De usu astrolabii, MS. habuit Thomas Reinesius. Exstat etiam in Bibl. Cæsarea, & (Gesnero teste) in Italiæ Bibliothecis.

De orthographia liber & alius περὶ λέξεως MSS. in Bibl. Cæsarea. Vide Nesselium parte IV. p. 130. & 141.

De Atticis particulis opusculum Gesnerus memorat in Bibl.

Ἰητρικὰ συγγράμματα Svidas in Ἰωάννης.

Βιβλιδάριον, *libellus* περὶ τῶν δογματισθέντων περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος adversus ea qvæ *de SS. Trinitate* docuit in sermone Catechetico *Joannes Scholasticus* Patriarcha CPol. (defunctus A. C. 577.) Vide Photium Cod. 75.

Contra Synodum Chalcedonensem. Meminit Photius Cod. 55.

Περὶ ἀναστάσεως *de resurrectione* opus in plures τόμους distinctum, qvorum numerus apud Photium Cod. 21. excidit. In illo sententiam Origenis de corporibus resuscitatorum spiritalibus defensitavit, ut constat ex illius verbis qvæ adducit Nicephorus XVIII. 47. Oppugnarunt Philoponum *Theodosius* Monachus de qvo Photius Cod. 22. nec non *Conon*, *Eugenius*, *Themistius*, de qvibus Cod. 23.

Διαιτητὴς sive *Arbiter* sententiarum περὶ ἑνώσεως, *de unione naturarum in CHristo*, compositus Sergio CPol. Patriarcha svadente, si credimus Nicephoro XVIII 47. & hæresi Monophysitarum defendendæ destinatus. Fragmenta ex eo leguntur in Damasceno de hæresibus apud Coteler. T. 1. monumentor. p. 309. ubi legas ἐκ τοῦ διαλόγου τοῦ Διαιτητοῦ. Sed in nova edit. Damasceni T. 1. p. 101. V. C. Michaël le Qvien Possevinum secutus edidit: ἐκ τοῦ δ' λόγου, atqve ita etiam fuit in Codice desideratissimi nostri Godfr. Olearii, cujus mentio in Actis Erud. T. 2. supplem. p. 477. Certe dialogorum moris nullum in illis fragmentis satis licet longis vestigium. Κεφαλαίων decem Nicephorus: septem Photius Cod. 50. meminit, narrans *Niciam* Monachum scripsisse κατὰ τῶν τοῦ Φιλοπόνου κεφαλαίων ζ' ὧν διεμνημόνευσεν ἐν τῷ καλουμένῳ αὐτοῦ λόγῳ διαιτητής. *Anastasii* Antiocheni λόγον κατὰ τοῦ Διαιτητοῦ, μᾶλλον δὲ διαιρέτου, laudat S. Maximus confessor T. 2. Opp. p. 124. Ex *Georgii Pisidæ* jambis adversus Philoponum qvædam affert Nicephorus XVIII. 48. ubi etiam *Leontii* Monachi librum capitum triginta, Philopono oppositum celebrat.

Πρὸς Ἕλληνας συγγράμματα eidem Nicephoro c. 47. memorata haud diversa puto à libris contra Ethnicorum Philosophorum dogma *de Mundi æternitate*, de qvibus supra p. 360. & ab opere adversus Jamblichum,

κατα

κατὰ τῆς σπουδῆς Ἰαμβλίχου ἣν ἐπέγραψε περὶ ἀγαλμάτων, *Imagines* five *idola numine cassa esse*, contra *Jamblichum* Philosophum. De hoc scripto Photius Cod. 215.

Adversus hæreses. πρὸς λοιπὰς τῶν αἱρέσεων. Niceph. XVIII. 47.

Κατὰ Σεβήρου, *contra Severum* Antiochenum, Svid. in Ἰωάννης. Ex hoc opere puto esse *κεφάλαια ιζ πρὸς τοὺς Ἀκεφάλους Capita XVII. adversus Acephalos*, MSS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio IV. p. 215. Incipit: *Εἰ ὁ λέγων τὸν Θεὸν μόνον, τὸν Χριστὸν, μανιχαΐζει, καὶ ὁ λέγων μόνον ἄνθρωπον τὸν Χριστὸν, παυλιανίζει, καὶ ὁ λέγων Θεὸν τέλειον τὸν Χριστὸν, ἄνθρωπον δὲ ἀτέλειον, ἀπολιναρίζει.*

Διαίρεσις τῶν τριῶν ψυχικῶν δυνάμεων πρὸς τὰς τέσσαρας γενικωτάτας ἀρετὰς, πῶς ἐν ταῖς τρισὶν εἰσιν αἱ τέσσαρες. qvomodo virtutes qvatuor cardinales sint in tribus facultatibus animæ. MS. ibid. p. 216. Incip. *Φασί τινες, τί δήποτε.*

Liber Philoponi de pulsibus, qvem Gesnerus in Bibl. commemorat & in Italiæ Bibliothecis MS. extare testatur, fuit etiam MS. apud Cl. V. Thomam Reinesium. Sed puto alium habuit auctorem Medicum hoc nomine, aut non diversus fuit à libro de pulsibus qvem habemus sub nomine *Philareti*, Latine editum ex versione Albani Torini Vitodurensis, ad calcem Aëtii Latine vulgati Basil. 1533. 8. & inter Medicos principes H. Stephani 1567. fol. post Aëtium. Philoponum Medicum ex Paulo Ægineta memorat Andreas Tiraqvellus lib. de Nobilitate p. 389.

Indices scriptorum in Philopono contra Proclum & in Commentariis ad Aristotelem laudatorum dare animus est infra, capite XXXIX.

CAP.

CAP. XXXVIII.
De PHOTIO Patriarcha CPol.

Photii ætas & vita. 1. *Synodi in caussa Photiana celebratæ.* 2. *Scriptores de caussa Photiana Photio infesti.* 3. *Photio æqviores.* 4. *Photii alii circiter viginti.* 5. *De Photii Bibliotheca.* 6. *Editiones Bibliothecæ Photianæ.* 7. *Versiones affectæ aut ineditæ, vel editiones promissæ.* 8. *Index scriptorum de qvibus Photius disserit, variis illustratus observationibus.* 9. *Epistolæ Photii.* 10. *Index eorum ad qvos Photius scripsit.* 11. *Libri qvatuor contra Manichæos.* 12. *Nomocanon.* 13. *Alia ejus scripta edita.* 14. *Scripta adversus Latinos.* 15. *Amphilochia.* 16. *alia Photii scripta inedita.* 17. *& deperdita.* 18. *Photii scripta per odium à Latinis exusta, vel suppressa aut interpolata.* 19.

I.

PHOTIUS Tarasii patricii, cui Bibliothecam inscripsit, frater, ex nobilissima prosapia, Tarasium A. C. 806. defunctum Patriarcham habuit πατρόθειον, a) qvod propatruum interpretor. Omnibus ingenii dotibus illustris maximisqve negotiis aulicis primum ac civilibus, b) deinde ab A. C. 858. Ecclesiasticis c) admotus,

a) Photius ipse Epist. Encyclica p. 60. ubi male Montacutius πατρόθειον interpretatur *patrem.* Allatio p. 356. contra Creyghtonum πατρόθειος est ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος sive patruus. Sed temporis ratio svadet potius intelligi τὸν τοῦ πατρὸς θεῖον, propatruum, qvem ab aliis proavunculum appellari video.

b) Functus est Photius munere protospatharii sive præfecti satellitum Imperatoriorum & protosecretarii ac Senatoris præcipui, & ab Michaële Imp. CPolitano missus legatus ad Assyrios. Vide Hanckium de Byz. rerum scriptor p. 273. seq. & de legatione in Assyriam Photium ipsum præf. ad Bibliohec. Pro Πρωτοσπαθάριος apud Constantinum Porphyrogenitum de administrando Imperio c. 51. & alibi est θ α, in Photii Epistolis subinde scribitur ασπαθάριος, qvod Meursium Constantini & Montacutium Photii Epistolarum interpretem fugit, sed ab eo tempore notatum à multis, ut Harduino in numis urbium illustratis p. 167. Cangio in glossar. in σπαθάριος.

c) In locum Ignatii, Bardâ Imperatoris avunculo & Curopalata, sive aulæ Magistro potissimum impellente dejecti coactiqve se abdicare A. 858. creatus est Patriarcha Photius 25. Dec. ita non improbe inhians illi dignitati, ut in Epist. VI. ad Bardam p. 69. scribat se mortem potius præoptasse. διὰ τοῦτο γὰρ ἀγόμενος καὶ ἑλκόμενος &c. *eamqve ob causam actus & attractus moleste eam rem ferebam. Atqve utinam me mors prius invasisset, antequam huc violenta, intolerabili potius electione arriperer. Neqvaqvam tot & tantorum malorum fluctus animam meam quotidie* &c.

maximorum in Ecclesia motuum materia & occasio fuit, qvos multis & magnis voluminibus ex diversarum partium studio, prout amor vel odium scribentibus svasit, diversimode narratos ac traditos non licet legere sine indignatione, scissasqve in hunc usqve diem exinde Ecclesias non sine dolore intueri. Fabulam de spadone Photio, persvasam multis à Baronio atqve ut Canonibus adversam docerent ejus ordinationem, identidem ingestam refellit Martinus Hankius qvi Photii vitam accurate & diligenter scripsit libro de Byzantinarum rerum scriptoribus Lips. 1677. 4. parte 1. cap. 18. §. 3. seq. & Frid. Spanhemius filius libro de Papa fœmina T. 2. Operum p. 627. 634. Antonius Pagi ad A. C. 868. num. VIII. Qvod ex Laico ordinatus sit Episcopus ac Patriarcha, negari non potest, sed hoc Tarasii, Nicephori, Nectarii, Georgii Cyprii, & Georgii Scholarii Patriarcharum CPol. Thalassii item Cæsareensis, Cypriani Carthaginiensis, Ambrosii Mediolanensis, Epiphanii Salaminiæ in Cypro & multorum aliorum exemplis defenditur. d) Patriarchali sede bis pulsus est Photius, semel à Basilio Macedone A. 867. 25. Sept. qvod ipsum super interfecto Michaële Imp. graviter reprehensum sacris interdixisset e): atqve iterum à Leone sapiente Basilii F. A. 886. qvod jure an injuria insidiarum conscius argueretur cum Theodoro Santabareno, cui etiam effossi sunt oculi. f) Ex priore illa depositione restitutus fuit jussu ejusdem Basilii omniumqve consensu g) cum Ignatius Photii decessor diem obiisset 23. Octobr. A. 877. Sed post alteram, obiit in exilio in monasterio Armeniacorum Bordi dicto, h) circa A. 891. i) cum ipsi A. 886. successor datus esset vix sedecim natus annos Stephanus Porphyrogenitus Leonis Sapientis frater, de qvo Acta Sanctor. 17. Maj. T. IV. p. 36. seq.

II. Synodi in caussa Photiana celebratæ CPoli.

Pro Photio.

A. 861. contra Ignatium, duplici congressu Episcoporum 318. unde ἡ πρώτη καὶ δευτέρα λεγομένη in templo SS. Apostolorum celebrata. Ejus

d) Vide Allatium de consensu Ecclesiæ Græcæ & Lat. p. 594. & libro de ætate & interstitiis in collatione ordinum p. 165. seq. Nic. Comnenum prænotionibus Mystagog. p. 130. seq.

e) Hanckius libro laudato §. CVII. seq. p. 336.

f) Idem §. CLXXVII. seq. p. 384.

g) Vide Harduini Concilia T. VI. p. 254.

h) Anselmus Bandurius in serie Chronologica Antiqvitatibus CPol. præmissa p. XLVI. ex Zonaræ Annal. T. 3. p. 141.

i) Anton. Pagi ad A. C. 886. num. V.

Ejus Canones XVII. exstant T. V. Harduin. p. 1195. Eosdem agnoscunt & illustrant Jo. Zonaras, Theod. Balsamon & alii Græci Canonum interpretes. Acta periere. Latrocinalem vocat Nicolaus I. Papa, Stylianus Neocæsariensis συνέδριον λῃστρικόν. Invehuntur in eam una cum aliis Ignatianæ partis Nicetas in Ignatii vita p. 966. seq. T. V. Concilior. edit. Harduini. Alii Græci amplectuntur.

Post hanc alia tria Photiana Concilia celebrata Allatius p. 278. contra Creyghtonum & libro de octava Synodo Photiana p. 8. notat: unum contra Nicolaum Papam, & alterum iterum contra Ignatium, tertium iterum contra Papam, de qvibus Synodis nihil præterea constat, qvemadmodum nec de illa qvam habuit Photius apud Blachernas sub initium Patriarchatus sui A. 859.

A. 879. Episcoporum 383. in æde S. Sophiæ post Ignatium A. 877. jam defunctum, præsentibus & Photium agnoscentibus Ioannis VIII. Papæ legatis. Acta hujus Concilii, qvod octavi generalis nomine Græcis Photianarum partium, ut sunt pleriqve, venit, diu delituere in Bibl. Vaticana & Columnarum, è qvibus excerpta qvædam Latine dedit Baronius ad A. 879, n. 63. seq. testatus ea integra se possidere ex versione Friderici Metii: Atqve inde Binius T. 3. Conciliorum parte 2. p. 100. Labbeus T. IX. p. 324. Harduin. T. VI. p. 210. Confer Eliam du Pin T. 7. Bibl. Eccles. p. 99. seq. Alia ex Ioannis Becci sive Vecci Patriarchæ CPol. λόγῳ de pace Ecclesiæ Beveregius T. 2. magni Synodici p. 273. Græce & Lat. Oxon. 1672. fol. Ex his & aliis qvæ evoluisse se testatur excerptis Actionum VII. numero divisis historiam hujus concilii tradit Gvil. Caveus in parte altera Hist. literaria scriptorum Eccles. ad A. 879. Deniqve Acta integra Græce & Latine vulgavit ex Vaticano Codice Io. Harduinus T. VI. Concil. p. 214-343. Hujus acta servantur etiam in Bibl. Bavarica Radero teste, atqve in Cæsarea, ut notat Nesselius p. 154. una cum Epistola Joannis VIII. ad Photiũ.

Contra Photium.

A. 869. pro Ignatio Episcoporum 102. præside per vicarios suos Hadriano II. Papa. k) Acta hujus Synodi decem πράξεσι sive Actionibus divisa, qvæ Romanæ Ecclesiæ sociis & Græcis qvibusdam λατινόφροσι Oecumenica octava Synodus est, ex Anastasii Bibliothecarii passim locupletiore versione, & Græce cum nova interpretatione Matthæi Raderi S. I. (qvi illa primum utraqve lingva edidit Ingolstad. 1604. 4.) occurrunt in Conciliis Binii T. III. part. 1. & Labbei T. VIII. atqve Harduini T. V.

k) Confer Launojum VIII. 10. Epist. p. 734. seq. edit. Lond. Franciscum Joverium in velitatione de octava Synodo.

III. Scriptores de caussa Photiana, Photio infesti.

Nicolaus I. Hadrianus II. & alii Pontifices Photium damnantes. Vide Io. Veccum lib. 3. de process. Spiritus S. apud Allat. de purgatorio p. 829. seq.

Nicetas Paphlago in vita Ignatii Patriarchæ, & alia Styliani Mapæ, Neocæsar. Episcopi, Theognosti Monachi & aliorum scripta cum Synodo Anni 869. edita, & Anastasius Bibliothecarius Synodi illius interpres, tum præfat. ad Synodum tum in Vitis Pontificum.

Auctor libelli Synodici à Io. Pappo editi.

Auctor vitæ S. Nicolai Studitæ, in Actis Sanctor. T. 1. Februar. p. 548.

Cæsar Baronius & *Henr. Spondanus* ad A. 858. seq. *Antonius Pagi* in censura Baroniana.

Andreas Schottus præfat. ad Photii Bibliothecam.

Leo Allatius libro de Synodo octava Photiana Rom. 1662. 8. & contra Creygthonum Exerc. XVI. seq. p. 272. seq. & de consensu utriusqve Ecclesiæ lib. 2. cap. 4. 5. 6. 7. ac de libris Ecclesiasticis Græcor. p. 147. seq.

Lud. Maimburgius in Historia schismatis Græcorum, edita Gallice Paris 1677. 4. Amstelod. 1682. 12. Et è Maimburgio auctor supplementi ad Lexicon Historicum Morerianum.

Natalis Alexander Historiæ Eccles. Seculi IX. & X. dissertatione IV. qvæ est de schismate Photiano.

Elias du Pin Tomo VII. Bibliothecæ Eccles. & alii scriptores Historiæ Eccles. Romanis sacris addicti, ut *Nic. Vignier, Anton. Godeau, Claud. Fleury* &c.

IV. Photio æqviores.

Joannes VIII. Epistolâ ad Photium & alii in Synodo A. 879.

Joannes Zonaras Tomo III. Annal. Ioannes Scylitzes Curopalata, Cedrenus & alii Historiarum illius temporis scriptores Græci.

Magdeburgenses Centuria IX. & alii Historiæ Eccles. scriptores è Protestantibus.

Richardus Montacutius notis ad Photii Epistolas editas Lond. 1651. fol.

Robertus Creyghton prolegom. ad Sylvestri Sguropuli Historiam Synodi Florentinæ Hagæ 1660. fol.

Martinus Hanckius libro de Hist. Byz. scriptoribus part. 1. cap. 18. Lips. 1677. 4.

Gvil. Cave in Hiſtoria litteraria ſcriptorum Eccleſ. ad A. C. 850. & in conſpectu ſæculi noni qvod ipſe appellat Photianum.

Phil. Mornæus in Myſterio iniqvitatis ſive Hiſtoria Papatus p. 165. ſq. 182. &c. *Jean le Sueur* Hiſt. del' Egliſe &c.

Humfredus Hody in libro Anglice edito de ſedibus vacantibus, *caſe of ſees vacant* capite XIV. p. 139 - 169.

V. Photii alii circiter viginti.

Photius *Babylonis* Epiſcopus qvi interfuit Concilio CPol. A. C. 460.

Photius *Beliſarii* ex Antonina privignus, memoratus Procopio in Hiſt. arcana p. 5. & lib. 1. de bello Gothico c. 5. aliisqve in locis.

Photius Epiſcopus *Clerorum* κλήρων in Phrygia Salutari, interfuit Synodo Photianæ A. 879.

Photius presbyter *CPol.* cum Neſtorio condemnatus A. C. 435. Vide Chriſtianum Lupum ad Epiſtolas à ſe editas p. 557. & Tillemontium T. 14. memor. p. 607. 787. ſeq.

Photius *Corinthi* Epiſcopus qvi interfuit Concilio CPol. ſub Menna A. C. 536. & in qvibusdam Codicibus appellatur Photinus.

Photius *Cypri*, in Synodo Sardicenſi A. 347.

Photius *Iborenſis* ſive Ibororum in Helleſponto, qvi interfuit ſynodo Trullanæ A. 687.

Photius Epiſcopus *Nacoliæ* in Phrygia Salutari, interfuit Concilio CPol. A. 869.

Photius navis præfectus ἀνὴρ πολεμιστὴς καὶ δεξιστήριος temporeBaſilii Macedonis atqve adeo Photii Patriarchæ. Vide Cedrenum p. 478.

Photius *Nicææ* in Bithynia Epiſcopus qvi interfuit Concilio ſexto generali celebrato CPoli A. 680.

Photius *Nicopoleos* in Armenia Epiſcopus qvi Synodo Trullanæ A. 687. interfuit.

Photius interfector Phocæ Imperatoris A. C. 610. de qvo Nicephorus CPol. in breviario p. 4.

Photius πρωτεύων ad qvem Epiſtolæ Severi Antiocheni.

Photius *Ruſſiæ* Metropolita cujus meminit Sguropulus in Hiſtoriâ Synodi Florentinæ habitæ A. 1438. p. 14.

Photius *ſcevophylax* & Logotheta CPol. qvi ſcripſit vitam Lucilliani hieromartyris qvam cum Conradi Janningi verſione habes in Actis ſan-

ctor. T. 1. Junii p. 276 - 286. Laudavit Allatius p. 753. libri de purgatorio. Incipit: πάλαι μὲν ἐγκωμιάζειν.

Photius *Sebastopoleos* in Armenia prima Episcopus, qvi interfuit Synodo Trullanæ A. C. 687.

Photius *Sophista*, Magister Nicobuli, cujus mentio in Epistolis Gregorii Naz. 61. 91. & 118. Vide Tillemontii memorias Hist. Eccles. T. IX. p. 544.

Photius *Theodori* Studitæ, de qvo supra cap. 33. pater.

Photius *Tyrius* Metropolita qvi A. 449. Synodo Ephesinæ interfuit & cujus libellus supplex ad Marcianum Imp. exstat in actis Concilii Chalced. A. 451. actione IV. T. 2. Binii p. 243. & T. 4. Labbei p. 541. & T. 2. Harduin. p. 435. Iterum mentio p. 503. & 531. Huic συναγωγὴν καὶ ἔκθεσιν τῶν ἁγίων πασῶν συνόδων tribuit Stephanus le Moyne notis ad Varia sacra p. 783. Hic est Photius qvi Theodosii junioris Imp. jussu cum Eustathio Beryti Episcopo cognovit de caussa Ibæ Episcopi, scriptaqve ab eo ad Marin Persam Epistola, & eum absolvit. Vide Vigilii Papæ constitutum A. C. 554. in Baluzii nova collectione Concil. p. 1554. seq.

Deniqve in Catena Corderiana ad Lucam pro *Phosterio* Photio nomen reponendum haud dubitat Combefisius in Bibl. Concionatoria. Sed iste Photius haud alius à Patriarcha CPol. de cujus scriptis deinceps dicendum.

VI. Photii Bibliotheca.

Insignis thesaurus non liber, qvi ab auctore inscribitur ἀπογραφὴ καὶ συναρίθμησις τῶν ἀνεγνωσμένων ἡμῖν βιβλίων, ὧν εἰς κεφαλαιώδη διάγνωσιν ὁ ἠγαπημένος ἡμῶν ἀδελφὸς Ταράσιος ἐξῃτήσατο, ἔστι δὲ ταῦτα εἴκοσι δεόντων ἐφ' ἑνὶ τριακόσια. *Descriptio atqve enumeratio lectorum à nobis librorum, qvorum argumenta cognoscere desideravit dilectus frater noster Tarasius, suntqve viginti & uno demtis trecenti.* Hoc opus Photius composuit anteqvam crearetur Patriarcha, cum obiret legationem in Assyriam, ut ipse in Epistola ad Tarasium l) testatur. Dedit autem in illo specimen pulcherrimum Historiæ librorum Criticæ, qvod mirum est per tot annorum centurias non plures imitatores habuisse, donec nostra ætate jam à qvinqvaginta annis tanto illud cum fructu freqventatur per varias Europæ lingvas ab Ephemeridum literariarum & Actorum eruditorum clarissimis scriptoribus, qvibus

l) Hæc in edit. Græca legitur ad calcem operis p. 892. in aliis rectius præmittitur.

qvibus omnibus præivisse Photius exemplo suo, m) & qvomodo cum laude in illo genere versari deberent, præclare demonstrasse utiq; videtur. Certe sive varietatem & copiam librorum spectes, omnis generis insignes in hac Bibliotheca reperies, Theologos ac Doctores Ecclesiæ, Conciliorum acta & juris Ecclesiastici commentarios, Medicos, Philosophos, Historicos, Oratores, Grammaticos, sed poëma vix ullum præter unas sacrorum librorum Metaphrases ab Eudocia Augusta Homericis versibus concinnatas. Si diligentiam reqviras, experieris eum jam de scriptoribus ipsis jam de scriptis qvæ scitu digna sunt annotare, argumentum & ordinem ac scopum libri cujusqve exponere plerumqve, perspicue & accurate jam pluribus jam paucioribus verbis, & non raro selecta ex illis loca & qvæ in primis digna notatu visa ipsi sunt, excerpere. Si deniqve judicium respicias Critici, videbis eum censuram ferre de stylo scriptorum, de tractandi ratione, de doctrina ipsa, idqve sinceritate & acumine tanto, tanta libertate etiam in antiqvioribus Ecclesiæ scriptoribus, ut hoc doctos qvosdam viros male habuerit, n) tam eruditam autem ferre censuram & acrem, ut facile appareat eum rerum de qvibus loqvitur peritissimum fuisse. Itaqve veritas ipsa inimico Photiani nominis Nicetæ Paphlagoni extorsit, ut in vita Ignatii o) scriberet Photium τῶν εὐγενῶν κατὰ σάρκα καὶ περιφανῶν σοφίᾳ τε κοσμικῇ καὶ συνέσει τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ στρεφομένων εὐδοκιμώτατον πάντων νομιζόμενον, γραμματικῆς μὲν γὰρ καὶ ποιήσεως ῥητορικῆς τε καὶ φιλοσοφίας, ναὶ δὴ καὶ ἰατρικῆς p) καὶ πάσης ὀλίγου δεῖν ἐπιστήμης τῶν θύραθεν τοσοῦτον αὐτῷ τὸ περιὸν ὡς μὴ μόνον σχεδὸν φάναι τῶν κατὰ τὴν αὐτοῦ γενεὰν πάντων διενεγκεῖν, ἤδη δὲ καὶ πρὸς τοὺς παλαιοὺς αὐτὸν διαμιλλᾶσθαι· πάντα γὰρ συνέτρεχεν ἐπ' αὐτῷ, ἡ ἐπιτηδειότης τῆς φύσεως, ἡ σπουδὴ, ὁ πλοῦτος, δι' ὃν καὶ βίβλος ἐπ' αὐτὸν ἔρρει πᾶσα. πλέον δὲ πάντων ὁ τῆς δόξης ἔρως, δι' ὃν αὐτῷ καὶ νύκτες ἄϋπνοι περὶ τὴν ἀνάγνωσιν ἐμμελῶς ἐσχολακότι. *Claris & illustribus oriundum natalibus rerumqve civilium & politicarum usu prudentiaqve & scientia clarissimum. Grammaticæ enim litteraturæ & carminis pangendi dicendiqve laude, qvin & Philosophiæ & Medicinæ* p) *& omnium prope liberalium disciplinarum studio cogni-*

m) Confer Christianum Junckerum τὸν μακαρίτην in schediasmate Historico de Diariis eruditorum edito Lipsiæ 1692. 12. p. 72. & Constantinum Wolfium in diss. de Photio Ephemeridum eruditorum inventore Witeb. 1688.

n) H. Dodvvellus diss. ad Irenæum p. 409. *Ita sæpe severus vetustissimorum Patrum censor est Photius, propterea à Bullo nostro merito castigatus.*

o) in Conciliis Harduini T. V. p. 959.

p) De medica Photii peritia confer ipsius Epist. 169.

cognitioneqve tantopere florebat, ut ævi ſui facile princeps haberetur, imo & cum veteribus jam certare poſſet. Omnia qvippe in illo concurrerant, aptitudo qvædam & naturæ vis ac felicitas, ſtudium, opes, qvibus ſibi librorum maximam copiam q) *comparabat: & qvod præ cunctis, gloriæ laudisqve cupido, qva incenſus totas noctes, ut lectioni aſſidue vacaret, ducebat inſomnes.* Poſt hoc inimici hominis teſtimonium non opus eſt aliorum de Photio ejusqve βιβλιοπανσυλλέκτου Ἀνθολογίᾳ r) ſive Μυριοβίβλου elogia allegare, ut Dan. Heinſii prolegom. ad Ariſtarchum ſacrum, & aliorum qvæ apud Hanckium s) & Thomam Pope Blount t) collecta, & facile aliis augenda u) proſtant. Potius notare juvat qvæ in pulcherrimo hoc opere à viris doctis deſiderantur. *De Bibliotheca Photii miror,* inqvit Caſaubonus, x) *qvod vir tantus omnem adeo τάξιν inſuper habuerit, nam ut taceam, qvod auctores non diſtingvit ſed confundit in unum, ut non dicam artium & ſcientiarum auctores miſceri & Hiſtoricos diverſiſſimorum temporum, ut illud ſane qvam mirum ejusdem ſcriptoris ſcripta ejusdem ſæpe argumenti locis adeo diverſis commemorari, ut Arriani, Jo. Philoponi & aliorum. Qvid qvod ejusdem libri* y) *eadem excerpta vix pauciſſimis mutatis verbis proponit bis, ut p. 217. & 278. Apparet virum doctum, ut qvemcunqve librum ſors ei obtuliſſet, ſolitum devorare, ac ſtatim in codicem ſuorum excerptorum aliqvid ſibi ex eo annotaſſe.* Hoc mihi videtur veriſimilius, qvam qvod viro doctiſſimo Henrico Valeſio z) perſvaſum, Bibliothecam Photianam plurimis in locis inter-

q) Librorum uſum in exilio ademtum ſibi eſſe qveritur Epiſt. 97. ad Baſilium Macedonem.

r) Gregorius Patriarcha CPol. ad Imperatorem Trapezuntium in Allatii Græcia Orthodoxa T. I. p. 449. ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς βιβλιοπανσυλλέκτου ἀνθολογίας Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸ τοῦ Εὐλογίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας προκείμενον λίαν ἁρμόζειν &c.

s) Hanckius de Byz. rerum ſcriptor. p. 393. ſeq.

t) Tho. Pope Blount in Cenſura ſcriptorum p. 351. ſeq. Eſſais de literature T. I. p. 94.

u) Caſaubonus in Caſaubonianis p. 12. *Solet Photius ita res excerpere, ut verborum elegantias aut proprietatem non negligat. Solet etiam, ubi rerum ſummam, qvas auctores tractarunt, expoſuit, de genere ſcribendi & charactere aliqvid notare. Atqve id maxime eum auctorem nobis commendare debet, eſt enim in ea parte eximius, ut non parum profecturus videatur qvi ejus elogia compararit cum ſimilibus judiciis Dionyſii Halicarnaſſei & aliorum.* Franciſcus Vavaſſor de ludicra dictione p. 143. *qva prudentia vir fuit Photius, qvo acumine, qvam ſincerus & elegans in omni judicio.*

x) Caſauboniana p. 11.

y) Dionyſii Ægei Δικτυακῶν Cod. 185. & 211. Sic Damaſcii Cod. 181. & 244.

z) Valeſius in calce notarum ad excerpta de legationibus: *Huic operi idem videtur contigiſſe qvod Bibliotheca Photii, cui altera ejusdem argumenti adjecta eſt, ut patet ex iisdem*

interpolatam nec unius eſſe auctoris,immo qvartam partem & amplius ab alio eſſe ſcriptore. (*) Qvanqvam verum eſt in MSS. Codicibus aliqvando reperiri excerpta ejuſcemodi ſine nomine Photii, ut conſtat ex Lambecii lib. VII. p. 141. & Valeſio aſſentiens Ludolphus Kuſterus ad Svidam in Ἡρᾳΐσκ☉ cum notaſſet verba qvædam è Damaſcio adducta à Svida legi etiam apud Photium Cod. 242. ſed absqve ulla connexione cum iis qvæ ibi præcedunt, ut vel dicendum ſit incuria librariorum qvædam ibi omiſſa eſſe, vel excerptorem loci iſtius, qvisqvis ille ſit, officio ſuo negligenter functum eſſe, *ſunt enim*, inqvit, *non pauca in Collectaneis Photianis qvæ non crediderim ab ipſo Photio profecta eſſe ſed ab interpolatoribus ejus, qvi temere & absqve ullo judicio qvædam auctorum loca, mutilato prorſus ſenſu operi illi inſeruerunt. Neqve enim Bibliothecam Photii ab uno auctore compilatam eſſe, vel eo argumento ſatis probari poſſe puto, qvod non ſolum integra interdum opera bis in ea recenſeantur, ſed etiam in unius libri epitome eædem ſæpe ῥήσεις, eademqve auctorum loca diverſis in locis repetantur, id qvod pluribus exemplis hic probare poſſem, ſi id nunc agerem. Sed hac de re alibi forte plura.* Attamen hæc omnia potuerunt ab auctoris jam otioſi jam properantis & pluribus intenti diſtractione proficiſci, qvo etiam retulerim diverſum acumen qvod in hoc opere arguit Vignolius Marvillius T. I. miſcellaneorum Hiſtorico Crit. p. 310. diverſumqve ſtylum. Potuit etiam fieri, ut qvæ Dupinii ſuſpicio eſt T. 7. Bibl. Eccleſ. p. 103. idem ſcriptor eundem librum jam perſtringat brevius, jam ex eo prolixiora annotet excerpta: jam accuratum ferat de ſingulis judicium, jam procedente opere levius cenſurâ defungatur. Joſephus Scaliger Epiſt. 401. ad Laur. Rhodomannum, *utinam*, inqvit, *tam diligens Photius in librorum Diodori deperditorum argumentis fuiſſet, qvàm in futilibus amatoriis libris Jamblichi & aliorum fuit.* Hinc Huetius demonſtrat. Evangel. propoſit. 3. p. 58. *jampridem* ait *doluiſſe viris eruditis, frivola qvædam diligenter excerpſiſſe aliqvando Photium ex futilibus ſcriptoribus, cum optimos auctores & perutiles ſatis leviter delibarit.* Caſaubono Exerc. I. ad Baron. c. 3. p. 33. plane inter falſarios videtur nomen Photii deferendum propter verba Joſephi adducta contra Joſephi mentem. *Vides*, inqvit, *qvam mala fide & verba Joſephi & ſententiam Photius recitet. Atqve hoc non ſemel diligens lector in eo præſtantiſſimo ſcriptore, ſi attendat, obſervabit. Solet enim nonnunqvam pugnantes invicem ſententias diverſorum auctorum uni alicui tribuere, & integras narrationes*

auctoribus qvi bis in illa Bibliotheca deſcripti reperiuntur. Ejusdem Valeſii ſententiæ meminit Menagius in Hiſtoria mulierum Philoſopharum p. 74. & Colomeſius paralipomenis de ſcriptor. Eccleſ. p. 268.

*) Colomeſius in opuſc. p. 97.

hoc pacto confundere. Iniqvius judicium eſt Scipionis Tettii in commentario de Apollodoris, qvi Photium trecentorum & viginti amplius * auctorum opera per infinita diffuſa volumina *peſſimo publico in arctum collegiſſe* arguit.

In qvibusdam Codicibus Photii Bibliotheca diſtingvitur in tomos duos, ita ut poſterior incipiat à Codice CCXXXII. ut Hœſchelius p. 967. annotavit. Ad calcem operis Photius fratri ſuo ait ſe de longe pluribus fortaſſe libris ſimiliter deinceps ad eum ſcripturum, ** ubi ex legatione domum fuerit reverſus. Verum neceſſariis negotiis impeditus facere id neutiqvam potuit. Cæterum longe copioſiora qvam exſtant in Bibliotheca Cod. 40. habemus Photii excerpta è *Philoſtorgio*, de qvibus dixi lib. V. cap. 4. p. 116. & *S. Athanaſii* elogium in fronte Græcolatinarum Doctoris illius editionum vulgatum primùm à Nannio ex Codice S. Athanaſii Baſileenſi *Φωτίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Ταράσιον.*

In verſione Schotti ad Bibliothecæ calcem, de numero librorum legas hæc ſane inter ſe pugnantia: *Producitur hoc opus ad trecentos & qvindecim auctores, probibiti tamen ſumus ad trecentos pervenire.* Εἰς τοσοῦτον οἶμαι συνάγεται πλῆθος τριακοσιοστὸν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ μέρει προελθεῖν ἄχρι τῶν τριακοσίων κωλυόμενον. Ita legendus hic locus, & vertendus erat ſic: *Ita colligitur, opinor, numerus librorum trecenteſimus, parte tantummodo qvintadecima qvominus trecenti ſint deficiente.* Viginti, ſunt pars decima qvinta ex trecentis. Photii autem Bibliotheca libros habet CCLXXX hoc eſt trecentos minus viginti, (ſive) ut in Epiſtola ad Taraſium CCLXXIX. trecentos minus viginti & uno, ταῦτα δέ ἐστι πεντεκαιδεκάτῳ μέρει τῶν τριακοσίων

*immo, *minus.*

** Σὺ δ᾽ ὦ τῶν ἐμοὶ κεκοινωνηκότων μητρικῶν ὠδίνων ἐρασμιώτατε, εἰ μὲν ταύτην τὴν πρεσβείαν διανοοῦντων τὸ κοινὸν καὶ ἀνθρώπινον καταλάβοι τέλος, ἔχοις τὴν αἴτησιν τῆς ἐλπίδος οὐ διαμαρτοῦσαν, φιλίας τε ἅμα καὶ παραμυθίας ὑπόθεσιν καὶ ἀνάμνησιν, καὶ δὴ καὶ ἀπαρχὴν καὶ τελευτὴν ἀφοσιουμένην τῶν σῶν κατὰ λογικὴν θεωρίαν αἰτήσεων τὴν ἐκπλήρωσιν· Εἰ δ᾽ ἐκεῖθεν ἡμᾶς ἀνασωσάμενον τὸ θεῖόν τε καὶ φιλάνθρωπον νεῦμα εἰς τὴν ἀλλήλων θέαν καὶ προτέραν ἀπόλαυσιν ἀποκαταστήσει, τάχα ἂν ἙΤΕΡΩΝ ἘΚΔΟΣΕΩΝ ΟΥΚ ἘΛΑΤΤΟΝΩΝ ἀρχὴ ταῦτα εἴη, παραπλησίῳ τύπῳ παρεχομένων σοὶ τὴν ὠφέλειαν. Primis verbis Photius Taraſium fratrem blando alloqvio, *omnium qvos eadem enixa eſt mater, dilectiſſimum* appellat: prorſus enim aliena à Photii ſenſu eſt Schotti interpretatio: *dilectiſſime omnium qvibuſcum fœtus meos communico.*

σίων ἐφ' ἑνὶ καὶ οὐ πλεῖον ἀπολείποντα. ea ſunt uno nec amplius ſupra decimam qvintam ſummæ partem demto, volumina trecenta.

VII. Editiones Bibliothecæ Photianæ.

Græce primus ex MSS. a) vulgavit emendate & luculentis typis b) *David Hæſchelius* Auguſtæ Vindelicor. 1601. fol. additis ad calcem voluminis notis ſuis, qvibus & Joſephi Scaligeri caſtigationes & varia adſperſit ut ſolet veterum inedita ante ἀποσπασμάτια c) & ex Maximi Margunii Codice Photianarũ Epiſtolarum, præmiſit Græce Epiſtolas Photii ſelectas XXXV. & unam in notis p. 948.

Latine vertit & ſcholiis haud contemnendis paſſim illuſtravit vir magnis in litteras meritis *Andreas Schottus* S. I. Auguſtæ Vindel. 1606. fol. Schottum in interpretatione illa adjutum ajunt à Philippo Svevezelio d) Brugenſi S. I. cujus verſionem Anaſtaſii Sinaitæ in Pſalmum VI. vulgavit Caniſius T. III. Lectionum Antiqvarum. Cæterum licet cum Thoma Gatakero e) nolim negare Schottum eſſe qvi Photium fuit interpretatus, tamen negari neqvit *hunc virum profecto doctiſſimum non doctiſſime Photium vertiſſe,*

a) Codices qvibus uſus Hoeſchelius, fuere 1) A. Schotti ex Codice Sirleti, collato cum MS. Vaticano qvi è Veneto Beſſarionis avtographo deſcriptus fuerat. 2) Bavaricus. 3) Maximi Margunii Cytherorum Epiſcopi. 4) Rob. Stephani apographum cum alio veteri Codice commiſſum qvod Iſ. Caſaubonus H. Stephani gener ſuppeditavit.

b) ad invidiam usqve elegantes vocat Lipſius Epiſt. ad Hoeſchelium, notis hujus inſerta p. 929.

c) Ἀποσπασμάτια præcipua ſunt p. 923. Ἰωσήπου ἐκ τοῦ πρὸς Ἕλληνας λόγου de qvo dixi lib. 4. c. 6. §. 8. Nota Grammatici Græci de Jamblicho Babylonicorum ſcriptore p. 937. de qvo lib. 5. cap. 6. p. 822. ſeq. Iſocratis Epiſtola ad Archidamum p. 942. de qva lib. 2. c. 10. §. 7. Adjicienda ſcholiis Theodoreti in librum Judicum & Ruth. p. 952. ſeq. de qvibus libro V. c. 11. p. 432. Epiſtola Nazianzeni ad Theodorum Tyanenſem præfixa Philocaliæ Origenis p. 968.

d) Prolixam Schotto navaſſe operam Svevezelium in edenda Photii Bibliotheca teſtatur Alegambe Bibliotheca Jeſuitica p. 405.

e) Gatakerus Adverſar. Miſcell. p. 2. *Nam Photii interpres qvi profecto Andreas Schottus eſſe non poteſt.* Sed non magis forſan à Schotto Photium qvam à Morello Libanium verſum inficiari voluit, qvem Libanii interpretem negat p. 467. qvod nempe illa non ſemper digna illo viro ſit interpretatio. Certe non modo Schottus ſe Photii interpretem profeſſus eſt in litteris ad Voſſium cujus ſe avtographum ſervare affirmavit Colomeſius p. 52. Opuſc. *Salutat te tenebrio, qvi Photium dedit latine.* Sed etiam ipſe in præfat. qvanto labore ſibi conſtiterit illa interpretatio, exponit. Idem Gatakerus p. 463. *dilute nimis V. C. Andreas Schottus.*

vertisse qvod Alexandri Mori judicium est præf. ad Eusebii Chron. atqve ut omittam qvod ex Jac. Gillotii ad Josephum Scaligerum Epistola observat Colomesius f), *passim fere se prodere vel Ignatianum vel Baronianum.* Idem Colomesius : *Hanc Photii Bibliothecum perfunctorie admodum in Latinum sermonem convertit vir alias doctissimus Andreas Schottus.* Freqventer inde reprehenditur versio illa à viris doctis, Gatakero eodem pluribus locis, Reinesio in Var. Lect. Lambecio in commentar. de Bibl. Vindob. Jo. Pearsonio parte 2. Vindiciar. Ignatii p. 120. seq. 204. & prolegomenis ad Hieroclem, Joanne Oweno p. 216. Theologumenon, Edmundo Albertino de S. Evcharistia p. 262. Cotelerio ad Patres Apostol. T. 1. p. 263. ubi Photii interpretem *plane talpam* appellat. Versionem, etsi A. Schotti nomen præferat, pravam, fallacem & Schotti nomine prorsus indignam appellat Caveus. Vide etiam Theophili Spizelii templum honoris p. 332. & D. Eliæ Veielii τȣ͂ μακαρίτȣ commentarium de variis Oeconomiæ sacræ, potissimum Ecclesiasticæ generibus p. 19. seq. In sola Epistola Photii ad Tarasium Bibliothecæ præmissa plures interpretis hallucinationes notat editio Amstelodamensis Memoriarum literariarum Trevoltin. A. 1701. p. 289. sq.

Græco latinæ qvæ ex his duabus coaluere editiones, nec emendatiores sunt nec qvicqvam novi ad illustrandum Photium afferunt, nisi qvod versio Schotti e regione Græcis posita, & notæ Hœschelii Schottiqve adjectæ. Genev. 1613. fol. Rothomagi 1653. fol.

VIII. Versiones affectæ aut ineditæ, vel editiones promissæ.

Andreas Schottus in præf. *Inaudieram pridem unum & item alterum in Iberia Græcarum literarum peritissimum Photii Bibliothecam è Græco in Latinum sermonem commodo publico convertere cœpisse, sed cœpisse tantum, ac vix dimidia operis parte supersedisse, sive Græci exemplaris mendis deterritos, seu laboris fuga in tanta voluminis cum mole tum varietate, seu deniqve utraqve de causa cessisse. Romæ qvoqve tertium perfecisse qvidem narrabant, sed ad edendum adduci non potuisse.*

Johannes Mariana S. I. Bibliothecam Photii in Epitomen redegit sed nunqvam edidit, ut ex Philippo Alegambe notat Colomesius, qvi etiam testatur versiones alias ejusdem Bibliothecæ adornasse *Fredericum Metium* Thermularum Episcopum & *Cosmam Fontejum*, similiter nunqvam editas.

A. 1701.

f) Colomes. diss. de Photii scriptis sub init.

A. 1701. novam editionem hujus operis promittebant Bibliopolæ Belgæ cum verſione *Claudii Capperonerii*, Doctoris Sorbonici & notis *Lud. Eliæ Dupinii*: qvo de inſtituto videre licet Memorias litterarias Trevoltinas editas Gallice Anni 1701. p. 288. ſeq. & Anni 1702. p. 474. edit. Amſtelod.

Deniqve optandum eſt ut doctiſſimus Vir *D. Chriſtianus Fridericus Boernerus*, qvi Græcas litteras nuper, ut hodie Theologiam, cum multa laude docebat in Academia Lipſienſi, promiſſo qvam primū ſuo ſe exolvat & rempubl. litterariam beneficio maximo hocce, nova præclara Bibliothecæ Photianæ editione donet. De ejus inſtituto vide ſis memorias litterarias Michaelis de la Roche, Anglice editas Londini, *Memoirs of literature* T. I. (A. 1711.) p. 172.

IX. Index ſcriptorum, de qvibus Photius differit, variis illuſtratus obſervationibus.

I. *Theodori* Presbyteri, ὅτι γνησία ἡ τοῦ ἁγίου Διονυσίου βίβλος, ſcriptum qvo genuina eſſe qvæ Dionyſio Areopagitæ tribuuntur ſcripta pugnavit & qvatuor præcipua qvæ illis poſſunt opponi argumenta diſſolvere eſt conatus. Theodorus hic mihi videtur fuiſſe ſive ille Rhaitu presbyter, ut Pearſonius conjiciebat in Vindiciis Ignatii parte 1. p. 18. ſive Mazarenſis presbyter in Sicilia ad qvorum utrumqve ſcribit S. Maximus Confeſſor T. 2. p. 151. 134. qvi Maximus Dionyſii ſcripta defendit etiam ipſe & ſcholiis inſuper, qvæ exſtant illuſtravit. At Theodori liber periit, cujus reſponſionibus non videtur adeo multum tribuiſſe Photius. Vide Joannem Dallæum lib. 1. de ſcriptis Dionyſio ſuppoſitis cap. 34.

II. ADRIANI *Iſagoge in Scripturam ſacram*, εἰσαγωγὴ τῆς γραφῆς, libellus utilis & lectu dignus de locutionibus ſacrorum ſcriptorum, qvem primus ex MS. Auguſtano Græce vulgavit *David Hoeſchelius*, Auguſtæ Vindel. 1602. 4. Deinde Joannes Pearſonius præfigi curavit tomo octavo Criticorum ſacrorū ipſius auſpiciis excuſorum Lond. 1660. fol. atqve ab eo tempore Amſtelodami & Francofurti prælis iterum ſubjectorum. Latine vertit notisqve illuſtravit amicus noſter *Chriſtophorus Woltereck*, Glückſtadienſis, cujus lucubrationem iſtam MS. prelo paratam evolvi ante plures annos, atqve opto ut in lucem prodeat. Adrianum hunc laudat Caſſiodorus c. 10. Inſtitutionum Divinarum, ſuſpicorqve illum ipſum eſſe Adrianum Monachum ad qvem eſt S. Nili Epiſtola 60. libri 2. edit. Allatianæ,

ubi eum laudat à diligenti ſacrarum Scripturarum lectione. *Andronicum* vocat Turrianus, perperam, qvi Adrianus etiam appellatur in membranis Bibliothecæ Joanneæ Hamburgenſis in qvibus exſtat ante opuſcula duo Hieronymi Græci Theologi, qvæ exhibui ſuperiore volumine cap. 24. Hoc Adriani opuſculū latina verſione donatum edere voluit pridem Conradus Rittershuſius, uti Argumenta duodecim Prophetarum (Heſychio Hieroſol. auctore) qvæ cum Adriano Hoeſchelius Græce vulgaverat, utraqve lingva edidit ad calcem aſſis fatidici, ſive duodecim Prophetarum à Thuano & Rittershuſio metaphraſi Latina donatorum, Ambergæ 1614. 8. p. 290. ſeq.

III. *Nonnoſi* Chriſtiani ſcriptoris *Hiſtoria* legationum tum avi ſui Nonnoſi & patris Abrami tum maxime ſuarum qvas Juſtiniani Imp. nomine ad Æthiopum Auxumitarum Regem & alios Orientis populos obiit. Hoc opus præter pauca Photii ex illo excerpta jamdiu fuit perditum, nihilqve ejus ſcriptoris hodie exſtat, niſi vera ſit conjectura Lambecii qvi lib. V. p. 131. illi tribuit *Gregentii* diſputationem cum Herbano Judæo (de qvo dixi ſupra c. 32. p. 14. ſeq.) & lib. VIII. p. 387. Martyrium Arethæ & Sociorum qvorum memoriam recolit Eccleſia Græca 24. Octobr. Incipit: Ἔτȣς πέμπτȣ τῆς βασιλείας Ἰȣςίνȣ.

IV. *Theodori* Antiocheni presbyteri, ejusdem Photio judice qvi poſtea Epiſcopus Mopſveſtenus fuit, *libri XXV. pro Baſilio* Cæſareenſi *adverſus Eunomium*. De hoc & aliis Theodori Mopſveſteni ſcriptis deperditis ſupra cap. 33.

V. *Sophronii* pro Baſilio *contra* eundem *Eunomium*, qvem licet longe breviorem Theodoro præferre Photius non dubitat. Caveus neſcio qvo argumento hunc Sophronium ad extrema ſæculi ſexti rejicit, cum mihi videatur haud diverſus eſſe a Sophronio amico S. Hieronymi. Qvisqvis porro fuit auctor, ſcriptum ſane ejus ætatem non tulit.

VI. GREGORII Nyſſeni opus *adverſus Eunomium* ſive libri duodecim qvi exſtant,

& VII. ἑτέρα πραγματεία illius, eidem Eunomio oppoſita, ſive liber decimus tertius. Vide ſi lubet qvæ ſupra, Volum. VIII. cap. 20.

VIII. ORIGENIS *libri qvatuor* περὶ ἀρχῶν qvi Latine ſolùm ſuperſunt atqve inter Origenis & Hieronymi opera leguntur ex verſione Rufini. In illis è Platonis ſchola mutuatum pleraqve, vere notavit Marcellus Ancyranus apud Euſebium 1. contra Marcellum p. 23. De Origenis ſcriptis dixi lib. V. cap. 1. qvibus adde qvod ex Origenis libris περὶ ἀρχῶν collecti

collecti libri duo de incarnatione Verbi ad Januarium, qvi exstant in appendice ad Tomum VIII. Operum S. Augustini, edit. novæ Benedictinor. p. 48. seq. edit. Amstelod.

IX. EUSEBII *Præparationis Evangelicæ* libri XV. qvi exstant.

X. Ejusdem *Demonstrationis Evangelicæ* libri XX. ex qvibus decem posteriores interciderunt.

XI. *Ecclesiasticæ Præparationis* libri (numerus excidit) in qvibus *Eclogæ*, sive selecta loca ex scriptoribus Ecclesiasticis. Hoc opus, qvod dolendum, nusqvam hodie reperitur.

XII. *Ecclesiasticæ Demonstrationis* libri. (numerus similiter excidit.) Allegatur Eusebii ἐκκλησιαστικὴ ἀπόδειξις in jure Græco Romano lib. IV. p. 295. Opus ipsum desideramus.

XIII. Ἐλέγχου καὶ ἀπολογίας *Confutationis & Apologiæ* pro Christiana religione adversus Ethnicorum objectiones libri II. & alii ejusdem argumenti & propemodum iidem, priorum fortasse altera ἔκδοσις. De his aliisqve Eusebii scriptis deperditis, nec non etiam de iis qvæ habemus dixi volumine sexto, lib. V. cap. 4.

XIV. *Apollinaris* Hierapolitani Episcopi, qvi Marci Antonini temporibus vixit, *liber adversus Græcos* sive *Gentes*, *& de pietate ac de veritate*. Laudant hæc etiam Eusebius IV. 27. Hieronymus c. 26. Catalogi & Nicephorus IV. 11. Testaturqve Photius alia præterea celebrari præclari hujus viri συγγράμματα ἀξιομνημόνευτα, in qvæ necdum ipse inciderit. Sed ex universis insignis hujus Viri scriptis, lector mecum dolebit, nihil qvicqvam ad nos pervenisse.

XV. GELASII (Cæsareensis in Bithynia Episcopi incertæ ætatis) πρακτικὸν sive *Acta Concilii Nicæni* A. C. 325. habiti *libris III.* sæpius & separatim utraqve lingva & in Tomis Conciliorum edita, de qvibus dixi Volumine VIII. c. 24. p. 371. seq. Uberius de hoc opere Photius infra Cod. LXXXIX. Et de Synodo Nicæna alias referens narrationes Cod. LXXXVIII. & CCLVI.

XVI. ACTA SYNODI TERTIÆ sive Ephesinæ A. 431. celebratæ tota fere constantia Epistolis Cyrilli ad Nestorium mutuisqve Nestorii, de qvibus etiam meminit Cod. CLXIX. Prodierunt Acta ista Latine ex veteri versione Paris. 1574. 8. edente Antonio Contio, atqve inde in Baluzii & Harduini Conciliis. Sed Græce primum e Typographia Commeliana 1591. fol. & Theodori Peltani versio 1604. fol. Deniqve utraqve lingva in editionibus Conciliorum Romana, Biniana A. 1618. Labbeana & Harduiniana.

XVII. ACTA SYNODI QVARTÆ ſive Chalcedonenſis adverſus Eutychen & Dioſcorum celebratæ A. 451. Similiter editæ ſunt Græce & Latine in Tomis Conciliorum & noviſſime Tomo ſecundo editionis Harduinianæ.

XVIII. ACTA SYNODI QVINTÆ de tribus capitulis celebratæ CPoli A. 553. Hæc Græce nondum viderunt lucem, Latine edita poſt Surium à Labbeo T. V. & Harduino T. III.

XIX. ACTA SEXTÆ SYNODI contra Monotheletas habitæ CPoli in trullo ſacri palatii A. 680. Acta Græce & Latine ſæpius edita in Conciliorum Tomis poſt Romanos & Binium à Labbeo T. VI. & ab Harduino T. V.

XX. ACTA SEPTIMÆ SYNODI ſive Nicænæ ſecundæ adverſus Iconoclaſtas celebratæ A. 787. Acta habemus Græce & Latine in edi-ditione Romana Concilior. & apud Binium T. III. & Labbeum T. VII. Harduinum T. VI. Exhibetur etiam ab iisdem vetus eorundem Actorum Latina verſio, ab Anaſtaſio Sinaita concinnata. Et altera Gisberti Longolii edita primum Colon. 1540. & falſo pro antiqva habita à viris qvibusdam doctis, ut Harduino obſervatum.

XXI. *Johannis Philoponi* λόγος ſive liber *de reſurrectione* in plures diviſus τόμους qvorum numerus excidit, atqve opus ipſum hodie nusqvam exſtat. Qvod addit Photius eundem hac in lucubratione naſo ſuſpendiſſe adunco ſanctos Patres, ἐπιχλευάζων καὶ τοὺς μακαρίους καὶ ἁγίους πατέρας ἡμῶν, de Patribus Chalcedonenſis Synodi intellige, ut Photius ipſe Cod. XXIII. perſpicue docet. Vide & Cod. LV.

XXII. *Theodoſii* Monachi ἀνατροπὴ ſive *confutatio* argumentorum qvæ reſurrectioni corporum Philoponus oppoſuerat. Etiam hoc Theodoſii ſcriptum, iisdem ut videtur temporibus qvibus Philoponus ſub ſæculi ſeptimi initia clari, hodie deſideratur. Theodoſius incertum ſitne idem cujus infra Cod. XXIV. mentio.

XXIII. *Cononis, Eugenii* & *Themiſtii* de reſurrectione corporum adverſus eundem Philoponum, ſcripta ſimiliter deperdita. Cononem, Eugenium & Themiſtium Photius teſtatur in hoc cum Philopono conſenſiſſe, qvod & ipſi Synodum Chalcedonenſem repudiaverint. Themiſtium ſuſpicor illum Diaconum Alexandrinum qvi Agnoëtarum ſignifer memoratur infra Cod. CVIII. & de qvo dixi volumine ſuperiore VIII. cap. 18. p. 5. ſeq. De Conone & Eugenio Tritheitis mox plura Photius Cod. XXIV.

XXIV. *Acta* temporibus Juſtini Imp. circa A. C. 576. coram Joanne Schola-

Scholaſtico, Epiſcopo CPol. *inter Cononem & Eugenium* Tritheitas, Philoponum Tritheiſmi accuſatum anathemati ſubjicere recuſantes, *& Paulum atqve Stephanum* qvos & ipſos *διακρινομένων* hæreſi addictos, hoc eſt Chalcedonenſis Synodi adverſarios Photius teſtatur. Etiam hæc Acta interciderunt.

XXV. JO. CHRYSOSTOMI *σχόλια* * *εἰς τὸν θάνατον*, ** graves ſententiæ de morte CHRISTI brevibus ſermonibus viginti duobus. Et ſermones ſimiles totidem *de CHRISTI aſſumtione* & ſeptendecim *de Pentecoſte.* Licet de tribus hiſce argumentis editæ exſtent nonnullæ Chryſoſtomi homiliæ, tamen plerosqve ex illis ſermonibus Photio inſpectis perditos vel ineditos ſaltim adhuc eſſe exiſtimo.

XXVI. SYNESII Cyrenenſis de Providentia, de Regno & alia qvædam non nominata à Photio, ſed ut videtur haud diverſa ab illis qvæ hodie habemus & de qvibus dixi volumine ſuperiore VIII. capite 22.

XXVII. EUSEBII *Hiſtoria Eccleſiaſticæ* libri X.

XXVIII. SOCRATIS *Hiſtoria Eccleſiaſtica* annorum centum & triginta, libris ſeptem.

XXIX. EVAGRII Scholaſtici *Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ* ab eo tempore ubi deſint Socrates & Theodoritus, ad duodecimum Mauritii annum, libri VI.

XXX. SOZOMENI Eccleſiaſtica Hiſtoria libris IX. qvam à Socrate diverſa tradere qvandoqve & dictionis illum elegantia vincere obſervat.

XXXI. THEODORITI Hiſtoria Eccleſiaſtica, qvem præ omnibus dictionem Hiſtorico dignam attuliſſe, & res ſecundæ Synodi diligentius cæteris narraſſe obſervat. De qvinqve hiſce ſcriptoribus H. E. notiſſimis ſæpiusqve editis dixi Volumine ſexto cap. 4.

XXXII. ATHANASII *Epiſtolæ* variæ, incertum an plures & diverſæ ab illis qvas hodie habemus, in qvibus exſtat qvoqve Apologia pro fuga, T. 1. edit. Montfauconianæ p. 320.

XXXIII. *Juſti* Tiberienſis Judæi, qvi tempore excidii Hieroſolymorum vixit, *Chronicon de Regibus Judæorum* *ἰουδαίων βασιλέων τῶν ἐν στέμμασιν*, à Moyſe ad Regem ultimum Agrippam ſecundum. Hoc opus Juſti, perinde ut alterum Flavio Joſepho memoratum de bello Judaico, intercidit. Vide ſi placet qvæ notavi ad Hieronymum de ſcriptoribus Eccleſ. cap. 14.

* Vide qvæ de Scholiis S. Cyrilli Alex. de incarnatione unigeniti dixi volumine ſuperiore VIII. cap. 27. p. 565.

** Mox apud Photium ſeqvitur *εἰς τὴν ἀνάληψιν Κυρίου*, itaqve Schottus recte illud *Κυρίου* hoc etiam loco poſt *θανάτου* ſubintellexit.

XXXIV. (Julii) *Africani ἱστορικὸν* ſive Chronicon libris qvinqve ab orbe condito usqve ad Macrinum Imp. qvi regnare cœpit A. C. 217. Etiam hoc opus, ex qvo multa in Chronico ſuo Euſebius, hodie deſideratur. Caput iſtud Photianæ Bibliothecæ primus vulgavit Garcias Loaiſa ad Chronicon Iſidori Hiſp. p. 260. Memorat Photius etiam *ceſtos* Africani, libris XIV. diſtinctos, qvorum fragmenta ampla habemus, & ſcriptum ad Origenem (qvod exſtat cum Origenis reſponſione integrum) *de Suſanna*, nec non aliud ad Ariſtidem *de concordia Matthæi & Lucæ circa genealogiam* CHRISTI, cujus argumentum ſervavit Euſebius lib. 1. Hiſt. Eccleſ. cap. 7. Vide qvæ de Africani ſcriptis ſupra lib. V. c. 1. p. 268. ſeq.

XXXV. *Philippi Sidetæ* (presbyteri) *Hiſtoria Chriſtiana*, χριστιανικὴ ἱστορία, ſive farrago potius variarum rerum ad Hiſtoriam pertinentium & non pertinentium, ab orbe condito ad ſuam ætatem: voluminoſum opus cujus XXIV tantum libros Photius vidit, qvorum ſinguli iterum λόγοις qvatuor & viginti diſtincti erant: Sed Socrates VII. 27. & ex eo Nicephorus XIV. 29. teſtatur à Philippo compoſitos fuiſſe libros XXXVI. Vixit Philippus iſte Siſinnii temporibus & Procli, Patriarcharum CPolitanorum qvorum ille fuit ab A. C. 425. ad 428. hic ab A. 434 ad 446. Hiſtoria Philippi exceptis pauciſſimis fragmentis intercidit, de qvibus dixi lib. V. cap. 4. p. 112. ſeq.

XXXVI. ANONYMI qvi Juſtino imperitante vixit χριστιανῶν βίβλος, ἑρμηνεία εἰς τὴν ὀκτάτευχον, *Chriſtianorum liber* ſive *Octateuchi expoſitio*, ad Pamphilum. Hoc ipſum in libros XII. diſtinctum opus eſt qvod exſtat ſub *Coſmæ Indopleuſtæ* nomine editum non ita pridem Græce & Latine ab eruditiſſimo Montfaucono. Vide qvæ notavi lib. 3. cap. 25. ubi hoc caput Photii exhibui integrum cum verſione mea & notis.

XXXVII. *Anonymi* Dialogus περὶ πολιτικῆς inter Menan Patricium & Thomam Referendarium ſive Legatum de optimo ſtatu Reip. qvem δικαιαρχικὸν *principatum juris* appellat, & (qvi Polybio * etiam jampridem præſtantiſſimus omnium fuit viſus,) ex Monarchia, Ariſtocratia & Democratia mixtum eſſe contendit. Hic dialogus hodie non exſtat qvod ſciam.

XXXVIII. *Theodori* Antiocheni (ejusdem de qvo Cod. IV.) ἑρμηνεία τῆς κτίσεως, *interpretatio Hiſtoriæ creationis*, ἐν τόμοις ἑπτὰ ἡ ταύτη βίβλος ἐπεραίνετο, ita ſuſpicor legendum pro ἡ πρώτη βίβλος. Commentarius hic Theodori intercidit. Eum freqventer reprehendit Philoponus in opere de qvo infra, Cod. 43.

XXXIX.

* libro VI. Confer Machiavellum lib. 1. ad Livium c. 2.

XXXIX. EUSEBII *contra Hieroclem* ἀνασκευαστικὸν βιβλιδάριον πρὸς τοὺς ὑπὲρ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως Ἱεροκλέους λόγους, exſtat, ſæpiusqve lucem vidit ut dixi lib. V. cap. 4. p. 91.

XL. *Philoſtorgii* Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ libri XII. ipſi qvidem deperditi, ſed ex qvibus ampla excerpta Photio debemus, qvæ ſeparatim edita atqve à Jac. Godofredo & Henrico Valeſio illuſtrata habemus. Vide ſupra lib. V. cap. 4. p. 115. ſeq.

XLI. *Johannis Ægeatæ* presbyteri Entychiani ſive Διακρινομένου *Hiſtoria Eccleſiaſtica* ab depoſitione Neſtorii (A. C. 431.) usqve ad depoſitionem Petri Fullonis A. 483. *libri qvinqve*, pridem perditi, una cum aliis qvinqve libris poſterioribus qvos Photius vidiſſe ſe negat. Meminit Johannis hujus noſter iterum Cod. LV.

XLII. Ex *Baſilii Cilicis*, Neſtoriani *Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ* libris *ſecundus*, qvorum tres auctor ſcripſerat. Primum à Marciano Imp. (A. C. 450) ad Zenonem: Secundum ab obitu Simplicii Papæ (A. 483.) usqve ad A. 518. & Tertium ab initiis Juſtini Thracis. Dolendum eſt hoc opus intercidiſſe, qvoniam illi plura monumenta ad fidem faciendam & Epiſcoporum Epiſtolas Baſilius inſeruerat. De Baſilio hoc & Ioanne Ægeate dixi lib. V. cap. 4. p. 113. ſeq. Baſilii meminit Photius iterum Cod. XCV. & CVII.

XLIII. JOANNIS PHILOPONI ἑρμηνεία τῆς κτίσεως, ſive *in Hexaëmeron* opus præclarum, qvod in ſeptem diſtinctum libros exſtat cum verſione Balthaſaris Corderii S. I. Viennæ Auſtriæ 1630. 4. Sed diſtinctionis in libros Photius non meminit, tantum monet cum Baſilio Cæſarienſi Philoponum in multis eadem ſcribere & paſſim confutare Theodorum Mopſveſtenum, de cujus Opere ejusdem argumenti dictum Cod. XXXVIII. De Theodori & Philoponi ſcriptis ſupra hoc ipſo Volumine cap. 33. & 35.

XLIV. PHILOSTRATI, qvem Lemnium alii, Photius neſcio an memoriæ lapſu Tyrium appellat, de Vita Apollonii Tyanei libri VIII. qvi etiamnum exſtant, novis Godfridi Olearii noſtri, τοῦ μακαρίτου expoliti lucubrationibus ut dixi lib. V. cap. 24. Ex eodem Philoſtrati opere multa & prolixa excerpta dat Photius infra, Cod. CCXLI.

XLV. *Andronicianí* adverſus Eunomianos libri duo, pridem deperditi. Ad ſexti ſæculi extrema à præſtantiſſimo Caveo rejicitur hic ſcriptor, qvem putem qvinto ac fortaſſe qvarto jam floruiſſe, cum Eunomii hæreſis plus negotii adhuc Eccleſiæ CHRISTI faceſſeret.

XLVI. THEODORETI *libri XXVII.* de CHriſti natura & incarnatione adverſus varios errores. Ex his primi *ſex*, exceptis paucis fragmentis

intercideruntt, & non diversi fuerunt ab illo pentalogio ἐνανθρωπήσεως qvod adversus Concilium Ephesinum Theodoretus scripserat, & cujus librum qvintum in duos distractum legit Photius, ut Jo. Garnerio in auctario Theodoreti probe observatum. Libri cæteri *à septimo ad vigesimum septimum* sæpius sunt editi sub *Athanasii* nomine, * qvos Photii testimonio fretus Theodoreto tribuit Jo. Dallæus in disp. de fidei ex Scripturis demonstratione p. 48. & 146. Sed Garnerius septimum qvidem & octavum Theodoriti esse non dubitat, at cæteros XVIII. (ad Marium Mercatorem provocans testem) *Eutherio* Nestoriano, Episcopo Tyanensi vindicat in auctario Theodoriti p. 254. 701. & ad Marium Mercatorem T. 2. p. 277. Edidit etiam sub Eutherii nomine ad calcem ejusdem auctarii Græce & Latine. Combefisius illos *S. Maximi* Confessoris esse suspicatus est, parum certa conjectura. *Vigesimus septimus* liber Photio memoratus περὶ τοῦ κατὰ τὸν κοινὸν ἄνθρωπον ὑποδείγματος, *de exemplo qvod à communium hominum aliqvo* (ad CHristum) *petitur*, intercidit. Exstant autem qvos in eodem τεύχει sive volumine legit Photius *libri tres dialogorum* Theodoreti, qvi una cum *demonstratione per syllogismos* sæpius utraqve lingva prodiere separatim atqve Tomo qvarto ejus operum, sub titulo ἐρανιστὴς ἢ πολύμορφος.

XLVII. JOSEPHI Judæi τὰ κατὰ Ἰουδαίους πάθη de calamitatibus Judæorum libri VII. opus de bello Judaico sæpius editum, de qvo dixi lib. IV. cap. 6. §. 2.

XLVIII. *Libelli* sive λογίδια *duo de universo*, περὶ τοῦ παντὸς, sive περὶ τῆς τοῦ παντὸς αἰτίας, *de causa universi*, aut περὶ τῆς τοῦ παντὸς οὐσίας *de universi essentia*, adversus Platonem & Alcinoum Platonicum, auctore non *Josepho*, licet sub ejus nomine Photius reperit, sed Christiano scriptore, sive is *Justinus* fuerit, sive *Irenæus* qvibus in Codicibus qvibusdam fuere tributi, sive potius Artemonis ac Montanistæ Procli adversarius *Cajus* Presbyter Romanus, sub extremum sæculi secundi à nato CHristo clarus, qvi in fine parvæ Labirynthi Origeni in qvibusdam Codd. male tributæ se auctorem libri de universi essentia esse diserte testatus fuit. Ex his duobus libellis ἀποσπασμάτιον sive fragmentum à Maximo Margunio acceptum Græce in notis ad Photium vulgavit Hœschelius, qvod in MS. Codice inscribebatur Ἰωσήπου ἐκ τοῦ πρὸς ἕλληνας λόγου τοῦ ἐπιγεγραμμένου κατὰ Πλάτωνα περὶ τῆς τοῦ παντὸς αἰτίας. Agnoscit tamen ipse Christiano homini adscribendum.

* Vide qvæ supra lib. V. cap. 2. p. 312. ubi de S. Athanasii & cap. 11. p. 438. 440. 446. ubi de Theodoreti scriptis.

bendum. Atqve hoc idem fragmentum sub *S. Hippolyti* nomine cum versione vulgavit V. C. Stephanus le Moyne in Variis sacris, Lugd. Bat. 1694. 4. Qvoniam nimirum in laterculo marmoreo Canoni paschali adjuncto inter scripta Hippolyti diserte memoratur: περὶ τοῦ παντὸς πρὸς τὸν Πλάτωνα. In parallelis Sacris Jo. Damasceni T. 2. edit. novæ p. 755. locus inde allatus *Meletio* Antiocheno tribuitur: Sed p. 789. *Josepho*, ἐκ τοῦ λόγου τοῦ ἀναγεγραμμένου κατὰ Πλάτωνα. Certum tamen est scriptorem fuisse Christianum, adeoqve Hippolytus auctor etiam videtur Clarissimo Damasceni editori Leqvinio, qvi librarios nomen ἱππολ. cum ἰωσήπου per hallucinationem permutasse suspicatur. Itaqve idem fragmentum etiam ego inter S. Hippolyti opera Hamburg 1716. fol. iterum Græce & Latine vulgavi T. 1. p. 220. Sed ab eo tempore observavi apud Damascenum nonnulla rectius legi, qvæ præsenti loco annotabo. Pag. 220. statim initio pro ὁ περὶ δαιμόνων τόπος, rectius apud Damascenum p. 789. est λόγος. Ut infra, οὗτος ὁ περὶ ᾅδου λόγος. v. 2. συνέχονται αἱ ψυχαί· v. 10. ἑκάστου πράξεις. v. 11. τὰς τῶν τόπων pro τρόπων. v. 13. λίμνης πυρὸς ἀσβέστου. v. 14. ἐσκευάσθαι. v. 15. παρὰ Θεοῦ. v. 16. προσενεχθῇ· v. 34. ἀγαθῶν θεωρίας. v. 35. καινῶν ὁρωμένων προσδοκίᾳ ἡδόμενοι. Pag. 221. v. 10. ἄγγελοι ἐπιγελῶντες διαπέμπονται ἐπονειδίζοντες. v. 12. Εἰς τὰ κατωτέρω μέρη ὠθοῦντες οὓς ἀγομένους. v. 14. ἐπακούουσι. v. 17. ὑπερβαλλόντως ξανθὴν θέαν τοῦ πυρὸς ὁρῶντες καταπεπλήγασι. v. 18. ἤδη κολαζόμενοι. ἀλλὰ καὶ οὗτοι τὸν τῶν δικαίων χῶρον. v. 24. ἐν ᾧ αἱ ψυχαί. v. 28. εἰ ἀπιστεῖτε ἕλληνες. Pag. 222. post verba, v. 5. ὃν Χριστὸν προσαγορεύομεν, apud Damascenum additur: Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. v. 10. τὸ ἴδιον παρασκεύασε τὸ δίκαιον, οὗ τῇ κρίσει· v. 12. μίαν ἀποφθέγξονται αὐτοῦ φωνήν· v. 15. τοῖς μὲν εὖ πράξασι καὶ δικαίως τὴν ἀΐδιον τῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυσιν παρασχόντος τοῖς δὲ τῶν φαύλων ἐργάταις. v. 20. ἐκ σώματος ἀναβράσσειν. Deniqve v. 27. pro οὐχ ὕπνος apud Damascenum p. 755. est οὐ πόνος. Nunc ad Photium revertamur.

XLIX. CYRILLI Alex. κατὰ τῶν Νεστορίου βλασφημιῶν, ἐν λόγοις πέντε *adversus blasphemias Nestorii, libri V.* de qvibus prolixius Photius infra Cod. 169. Exstant Græce & Latine post editionem Rom. 1608. fol. vulgati tomo ultimo editionis Græcolatinæ Paris. Vide qvæ dixi Volum. VIII. hujus Bibl. c. 27. p. 569. Notat Photius Cyrilli dictionem in hoc opere luculentiorem esse & magis perspicuam qvàm in altero *de cultu in Spiritu*, & similem solutæ qvodammodo ac neglectiori poësi. ὁ δὲ λόγος

αὐτῷ πεποιημένος καὶ εἰς ἰδιάζουσαν ἰδέαν ἐκβεβιασμένος, καὶ οἷον λελυμένη καὶ τὸ μέτρον ὑπερορῶσα ποίησις.

L. *Niciæ* Monachi *ἀντίῤῥησις κατὰ τῶν τοῦ Φιλοπόνου κεφαλαίων ζʹ. contra septem capita* in libro *Joannis Philoponi* qvem *διαιτητὴν* * ille inscripserat proposita. Liber alius *κατὰ τοῦ δυσσεβοῦς Σεβήρου contra Severum* Eutychianum. Nec non *κατὰ Ἑλλήνων λόγοι δύο, libri duo contra Ethnicos.* Scripta Niciæ hujus interiere omnia, perinde ut Philoponi *διαιτητὴς* de qvo dixi supra in Philopono. Nicias iste sæculi septimi scriptor longe diversus à *Nicea* Episcopo Romacianæ sive Aqvilegiæ civitatis, qvi & ipse sed Latine sæculo qvinto scripsit *de Gentilitatis erroribus*, in libris sex *instructionis competentium ad baptismum* itidem deperditis, de qvibus ex Gennadii c. 22. Honorius II. 22. & Trithemius c. 118. Libellus alius hujus Niceæ sive Epistola *ad virginem lapsam* sæpius editus sub nominibus Ambrosii, Hieronymi, Augustini ut monuit Cotelerius ad Constitut. Apostol. II. 57. p. 265. In Ambrosii operibus incipit: *Audite me nunc qvi prope estis & qvi longe.* In Hieronymi inscribitur *ad Susannam lapsam objurgatio*, & præmittuntur aliqva: *Puto levius esse crimen ubi homo peccatum suum confitetur* &c.

LI. *Hesychii* Presbyteri CPol. *εἰς τὸν χαλκοῦν ὄφιν, λόγοι δʹ. libri qvatuor de æneo serpente.* Idem hic videtur Hesychius CPol. presbyter à qvo Eunomium ob hæresin delatum scribit Philostorgius VI. 1. Sed libri illi nusqvam hodie exstant, qvod sciam.

LII. *Acta Synodi Sidensis* sive Sidæ, Pamphiliæ metropili habitæ A. C. 383. contra Massalianos sive Evchitas Adelphianos præside *Amphilochio* Iconiensi una cum aliis Episcopis XXV. Hujus Synodi Acta perinde ut Amphilochii adversus Massalianos scripta, qvos omnium optime confutasse ille à Theodorito IV. 11. de hæreticis fab. traditur, interciderunt. Massalianorum hæreseos ab Amphilochio expulsæ meminit etiam Theodoribus lib. IV. cap. undecimo Hist. Eccles. Et Synodi adversus Massalianos habitæ, pseudo Synodus Palamitica A. 1350. in Conciliis Harduini T. XI. p. 327. Photius autem cum illis Actis Synodi Sidensis legisse se etiam testatur *Epistolam Synodicam ad Flavianum Antiochenum*, additqve Synodos insuper alias adversus hæreticos illos celebratas: ut Antiochiæ à Flaviano (circa A. C. 390. ut notat Tillemontius T. VIII. p. 534.) præsentibus tribus Episcopis, *Bizo* Seleuciæ (cujus etiam in Synodo CPol. A. 394. mentio)

Marutha

* Gvil. Caveus in Chartoplylace *διαιτητὴν*, Niciæ non Philopono tribuit. Sed hoc recte emendavit vir doctissimus in Historia literaria scriptorum Eccles.

Marutha Supharenorum & *Samo*, (qvod Episcopi nomen est, non ut Blondello visum urbis) presbyterisqve & diaconis circiter triginta. Sed cum longe plura adversus Massalianos scripta eodem loco apud Photium commemorentur, juvabit illa ordine literarum digesta, cum observationibus qvibusdam hic subjicere.

Alypii Cappadociæ Archiepiscopi, Epistola ad Hormizen (ὁρμίζην, al. ὀρμίξην) Comanensem Ponti Episcopum.

Archelai Cæsareæ Cappadociæ Episcopi anathematismi XXIII. capitum Massalianorum. Confer, si placet anathematismos Massalianis oppositos in Jacobi Tollii insignibus Itineris Italici p. 114. seq. Lambecium III. p. 171.

Attici CPolitani ad Episcopos Pamphyliæ & ad Amphilochium de ejiciendis Massalianis, sive Massalianitis.

Ephesinæ Synodi œcumenicæ tertiæ decretum contra Massalianos & capita libri Massalianorum *Ascetici*, ex qvo capita dogmatum excerpta apud Damascenum hæresi LXXX. non diversa ut opinor de qvibus Acta Eruditorum A. 1696. p. 299. & A. 1699. p. 157. Synodi Ephesinæ decretum hodie exstat actione VII. actorum illius Concilii. Apud Photium autem pro ἀπογυμνώσασα αὐτὸν legendum αὐτῶν, ut in Codice Regio Paris. reperit Cotelerius T. I. monument. p. 785.

Flaviani Antiocheni ad Osrhoënos (τοὺς ἐν ὀσροηνῇ leg. pro τοὺς ἐν ῥοΐνῃ) & ad Letoium Armeniæ Episcopum de gestis in Synodo Antiochena.

Gerontii presbyteri & Abbatis Monachorum Glitidensium ad Alypium Cappadociæ Archiepiscopum, contra Lampetium Massalianum.

Heraclidæ Nysseni Episcopi Epistolæ duæ contra Massalianos.

Johannis Antiocheni ad Nestorium Epistola de Massalianis.

Letoii Armeniæ Episcopi Epistolæ ad Flavianum.

Ptolemæi Rhinocurorum in limite Ægypti & Palæstinæ Episcopi ἀναφορὰ sive relatio ad Timotheum Alexandrinum de Alpheo Massaliano, qvem ille presbyterum ordinaverat.

Severi Antiocheni (adhuc presbyteri) refutatio libri à Lampetio Massaliano scripti sub titulo διαθήκης.

Sisinnii CPolitani & *Theodoti* Antiocheni ad Verinianum (Βερινιανὸν, al. Καρινιανὸν) & Amphilochium Sidæ, cæterosqve Pamphyliæ Episcopos, scripta nomine Synodi ad ordinandum Sisinnium Attici successorem CPoli sub Theodosio Imp. (A. C. 425.) Illi Synodo etiam *Neon* (Νέων) qvidam Episcopus interfuit: Sed tunc non amplius in vivis erat Amphilochius

Iconien-

conienſis, ante annum 400 jam defunctus: fuit autem Amphilochius Sidæ Epiſcopus qvi Concilio Epheſino A. 431. interfuit & cujus meminit Photius etiam Cod. 230.

Maſſaliani * qvos idem Photius memorat ſunt *Adelphius*, *Agapius* auctor βιβλίου ἀσκητικοῦ, *Alpheus* Rhinocurorum Epiſcopus, qvi in libro ſuo hæreſin qvidem non docuit, at Lampetium defendit, *Alpheus* alter presbyter, *Dadoës*: (Δαδοής, al. Δαδώης) *Euſtathius*, *Lampetius* auctor libri qvem inſcripſit Διαθήκην, *Sabbas* monachus ἀπόκοπος ſive eviratus, *Sabbas* alter, *Semeſones* Σημεσώνης, (rectius Συμεώνης, apud Lambec. III. p. 171. Συμεών.) His ex Theodoreto IV. 11. Hiſt. Eccl. & ex anathentiſmis adverſus Maſſalianos apud eundem Lambecium, & Tollium p. 114. inſignium Itineris Italici, addes *Hermam*, & ex iisdem anathematiſmis *Petrum*, Lycopetrum poſtea appellatum, & *Tychicum*. Præterea *Marcianum* Trapezitam à qvo Marcianiſtas dictos (non ut qvidam legunt Marcionitas) ſicut à Lampetio Lampetianos, notat Michael le Qvien ad Damaſcenum T. 1. p. 96.

LIII. *SYNODUS contra Pelagium & Celeſtium* celebrata Carthagine Kalendis Majis (A. C. 418.) in magna Eccleſia Fauſti, † Honorio Occidentis Imperii clavum tenente. Præſedit in ea Aurelius (Auguſtinus) Epiſcopus, & Donatianus Teleptenſis ** primæ ſedis Byzacenæ provinciæ, qvibus adfuerunt variis è Provinciis (Africæ & Hiſpaniæ) Epiſcopi CCXXIV. Canones IX. hujus Concilii exſtant Latine. Vide Appendicem ad

* Maſſaliani, à צלה *orare*, Græcis Εὐχῖται, Latinis *Pſalliani* de qvibus Epiphanius & Damaſcenus hæreſi ult. Auguſtinus hæreſi 57. & auctor prædeſtinati hæreſi 57. qvi ab *Ephraim* Syro oppugnatos ſcribit: & Theodoritus IV. 11. Hiſt. & hæret. fabul. IV. 11. Libellus Synodicus Pappi, cap. 71. Jo. Zonaras apud Cotelerium III. monument. p. 469. Nicetas IV. 36. theſauri Orthodoxæ fidei T. 25. Bibl. Patrum p. 138. ſeq. Euthymius panopliæ tit. 22. in eadem Bibl. Patrum T. 19. p. 217. ſeq. edit. Lugd. Harmenopulus de ſectis c. 18. E recentioribus conſulendi Jac. Tollius in inſignibus itineris Italici anathematiſmos Maſſalianis oppoſitos illuſtrans, Jo. Forbeſius lib. 2. Inſtruct. Hiſtorico Theol. cap. 8. præcipue Tillemontius T. VIII. memor. Hiſt. Eccleſ. p. 527-536. Cæterum fallitur auctor Græci ſcholii in Can. CXII. Africanum apud Bevereg. in notis p. 208. qvi Maſſalianos à Maſſalia neſcio qva regione dictos eſſe putat, & Donatiſtas cum illis confundit, ἐπεὶ καὶ ἡ Μασσαλία τῶν ἀντιπέραν ἐστὶ Λιβύης πρὸς τοῖς μέρεσι τῆς Ῥώμης τῆς ἐπὶ θύμβριδι.

† *in ſecretario baſilicæ Fauſti*, ita legitur ante Canones hujus Concilii. Nam in Photio male editum: ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ Φαύστου Ὀνωρίου.

** Male in Photii Codicibus Ἀβρίλιος Ἐπίσκοπος καὶ Δονατιανὸς τοῦ τε πτεντεσίου.

ad Tomum sextum Operum S. Augustini p. 71. edit. Amstelod. ubi plura ad hoc Concilium spectantia, erudite observata reperies, qvemadmodum & apud Paschasium Qvesnellum diss. XIII. ad Leonem Magnum. Memorat præterea Photius *Theodosii & Honorii* Epistolam ad Aurelium a) Carthaginiensem Episcopum, contra Pelagium: & *Constantii* b) decretum ad Volusianum S. Melaniæ patruum de Cælestio in exilium pellendo, nec non qvæ *Leo* c) & *Celestinus* d) Episcopi Romani & *Hieronymus* e) adversus Pelagium scripsere.

LIV. Ἶσα πεπραγμένων, *Exemplum Actorum ab Occidentis Episcopis adversus Nestoriana dogmata.* Hic liber intercidit, licet exstat (cujus ibidem meminit Photius) Epistola *CYRILLI* Alex. ad Theodosium Imp. in qva Nestorianam & Celestianã hæreses scripsit inter se conspirare. f) Qvod porro ait Photius Pelagianam & Celestianam hæresin ejectam ab Orientis Episcopis temporibus Episcoporum *Theophili Alexandriæ & Innocentii urbis Romæ*, idem etiam legas in Timothei presbyteri libro de hæreticis ad Ecclesiam redeuntibus, sed temporum rationibus congruentius esse observant Benedictini, g) si pro Theophilo Alexandrino, *Theodoti Antiocheni* nomen reponatur. Mox Photius mentionem facit *Synodi Palæstinæ* celebratæ Diospoli de qva Baronius ad A. 415. & H. Noris lib. 1. Hist. Pelagianæ cap. 8. Cæterum accusatorum Pelagii nomina apud Photium Νέπορος & Λάζαρος, Episcopi Gallicani: sed apud Augustinum in libro ad Aurelium Carthaginiensem de gestis Pelagii, (illum ipsum ad qvem Photius provocat) cap. 16. & 35. *Heros & Lazarus.* Deinde *Prædestinatianos* à Photio perstringi notavit Sirmondus, sinistre sentientes de S. Augustino: qvos *Cælestinus* Rom. Epistolâ ad Galliarum Episcopos repressit scripta post Augustini obitum A. 431. &

Ddd tum

a) datam A. 417. mense Junio qvæ exstat inter Epistolas Augustini edit. novæ 201.

b) promulgatum A. 421. exstat in appendice ad Tom. X. Augustini p. 84. & apud Baron. ad A. C. 420. n. 2.

c) Leo Magnus in Epistola 6. & 7. edit. novæ Paschasii Qvesnelli (al. 86. & 85.)

d) Celestinus Papa in Epistola *ad Episcopos Galliæ*, qvæ exstat Latine in Conciliis Labbei T. 2. p. 1611. & T. 1. Harduin. p. 1251. nec non in altera *ad Nestorium* qvæ Græce & Lat. in Actis occurrit Concilii Ephesini.

e) Hieronymus libro *ad Ctesiphontem*, qvi itidem ætatem tulit, perinde ut ejus libri tres dialogorum adversus Pelagium Photio non memorati.

f) T. VII. Opp. Cyrilli p. 252. adde Paschas. Qvesnellum ad Leonem Magnum p. 264. edit primæ.

g) ad Augustin. T. X. appendice p. 43. edit. Amst.

tum in tomis Concilior. tum in appendice ad Tomum X. Augustini Benedictinor. p. 88. edit. Amst. editâ. Pro *Septimo* Episcopo, cujus Epistolam ad Leonem Rom. Photius porro commemorat, in Regio Codice Parif. legitur Σέπτειμ☉, ut ab iisdem Benedictinis est annotatum. Sed in Epistola 86. Leonis Magni (novæ edit. 6.) ad Aqvilejensem Episcopum, *Septimius* ille appellatur, ubi Epistolæ ejus argumentum repetit. *Prosperi* adversus Pelagianos scripta Photio laudata etiamnum supersunt & novissime singulari expolita & illustrata studio viderunt lucem Paris. 1711. fol. supersunt etiam Acta *Ephesinæ Synodi* qvibus Pelagius cum Nestorio condemnatus fuit A. 431. de qvo conferre juvabit Henricum Norisium lib. 2. Hist. Pelag. cap. 9. Sed *Joannis Alexandrini* ad Gelasium Rom. Apologia qva Pelagio, Celestio & Juliano (Eclanensi) anathema dixit, intercidit.

LV. *Joannis Philoponi*, (qvi per ludibrium ματαιόπον☉ Photio) liber contra Synodum Chalcedonensem, qvam Nestorianæ hæresi suffragari contendit, distinctus in τμήματα qvatuor: & alter liber *Joannis Ægeatæ* presbyteri eidem oppositus Synodo, qvi ambo nusqvam hodie exstant. Mirum autem, Ægeatem hunc à Photio dici τὴν θρησκείαν Νεϛοριανόν, si idem est de qvo supra Cod. XLI. nam illum fuisse Eutychianum constat. Itaqve olim suspicatus sum Photium calami lapsu Nestorianum pro Eutychiano scripsisse: Sed cum Joannem Ægeatem Cilicem fecisse cum Nestorio constet etiam aliis veterum testimoniis qvæ produxere Mich. le Qvien diss. III. Damascenica p. 52. & Christoph. Matthæus Pfaffius in diss. de Evangeliis sub Anastasio Imp. non corruptis, §. 7. omnino assentior iisdem viris eruditissimis existimantibus Photium Cod. XLI. errasse cum Historiam Ecclesiasticam hominis Eutychiani, (sive Joannis Rhetoris sive alterius) ex sola conjectura Joanni Ægeatæ adscripsit.

LVI. THEODORITI κατὰ τῶν αἱρέσεων *de hæresibus* à Simone Mago in suam usqve ætatem *libri qvinqve*, ad Sporacium Domesticorum Comitem qvi A. C. 453. Consul fuit. Exstant sæpius editi Græce & Latine ut dixi Volum. VII. p. 436. seq.

LVII. APPIANI Ῥωμαϊκὴ ἱϛορία *Historia Romana* τεύχη γ', λόγοι κδ', *partes tres, libri XXIV.* qvorum pars exstat, pars desideratur, ut accuratius exposui lib. IV. cap. 12.

LVIII. *Arriani* Bithyni παρθικά, *Historiæ Parthorum libri XVII.* & τὰ πάτρια τῆς Βιθυνίας sive Βιθυνιακά *de rebus Bithyniæ* (de qvibus infra, Cod. XCIII.) nec non τὰ κατὰ Ἀλανοὺς sive Ἀλανικὴ *de rebus Alanorum.* Hæc

opera

opera nondum viderunt lucem, licet inter MSta Scipionis Tettii memorantur à Labbeo p. 385. Bibl. novæ MSS. Parthicorum Arriani meminit etiam Jo. Malala p. 358. Chronographiæ, & Simplicius in Aristotelis Categorias p. 56. De Arriano ipso qvem Ξενοφῶντα νέον *juniorem Xenophontem* dictum esse testatur Photius, & de aliis ejus hoc loco memoratis scriptis τῶν διατριβῶν Ἐπικτήτου τοῦ διδασκάλου *Dissertationum Epicteti, Præceptoris sui, libris octo*, e qvibus soli qvatuor hodie supersunt, & τῶν ὁμιλιῶν αὐτοῦ, *familiarium ejus sermonum libris duodecim*, qvi omnes perierunt, dictum à me est lib. IV. cap. 8.

LIX. *Acta Synodi* ad Qvercum *adversus Joannem Chrysostomum & Heraclidem* Ephesi atqve Palladium Helenopolis Episcopos A. 403. congregatæ, cui interfuere Theophilus Alex. Acacius Berrhoënsis, Antiochus Ptolemaidis, Severianus Gabalorum & Qvirinus Chalcedonensis & Macarius Magnetum sive Magnesiæ in Asia Episcopus, præcipuus accusator Heraclidæ, ut Joannes diaconus CPol. Chrysostomi. ἐν ὑπομνήμασι ἐπράχθη δέκα καὶ τρισί. *tredecim actionibus* transacta fuit. Meminere hujus synodi Chrysostomus ipse Epist. ad Cyriacum, Palladius in vita Chrysostomi, Socrates VI. 15. Sozom. VIII. 17. Vide & jus Græco Rom. lib. IX. p. 554. seq. Cæterum Actis illius deperditis, præcipuam ejus notitiam à Photio petere est necesse. Pro verbis ὑβρίζει τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἐκπιγγάτους in jure Græco Rom. p. 556. legitur ἐπιγγάτους unde Cotelerius III. monument. p. 567. felici conjectura fecit ἐπιγνώτους *notos ac familiares*. De dicto Chrysostomi, qvod reprehensum in eo inter alia Photius commemorat, ἐὰν πάλιν ἁμάρτῃς, πάλιν μετανόησον sive ut alii efferunt, *millies peccasti, millies pœnitentiam age*, καὶ ὁσάκις ἂν ἁμαρτάνῃς, ἐλθὲ πρός με, καὶ ἐγώ σε θεραπεύσω, *& qvoties peccaveris, veni ad me*, (CHristum Matth. XI. 28.) *ego te sanabo*, meminit etiam Socrates VI. 21. & singulari scripto oppugnatum à Sisinnio Novatianorum Episcopo testatur, χιλιάκις μετανοήσας εἴσελθε. Apud Chrysostomum ipsum homilia 2. in Psalmum 50. T. 1. edit. Savil. p. 675. ita legitur: μή μοι λέγε προφάσεις, μή μοι ὄκνον. ἥμαρτες, μετανόησον. μυριάκις ἥμαρτες, μυριάκις μετανόησον. Singulari diatriba hoc dictum defendit & illustravit D. Elias Veielius ὁ μακαρίτης, edita Ulmæ 1701. 4.

LX. HERODOTI *libri novem Historiarum* adhuc superstites, de qvibus dictum supra, lib. II. cap. 20.

LXI. ÆSCHINIS *Orationes tres*, velut totidem Charites: & *Epistolæ novem* velut tot Musæ. Orationes non plures nec pauciores hodie habemus sed *Epistolas duodecim*. De illis dixi lib. 2. cap. 26. §. 9. De hisce, ejusdem

libri 2. capite 10. §. 6. Meminit iterum harum Æſchinis lucubrationum Photius Cod. 264. & utroqve loco notat *qvartam orationem* qvæ inſcribebatur Δηλιακὸς νόμος & hodie non exſtat, fuiſſe Æſchini ſuppoſitam, Cæciliiqve judicio auctorem habere Æſchinem alium (Socraticum opinor) noſtri æqvalem. *Cæcilium* iſtum Rhetorem Calactianum Siculum intellige, de qvo viri docti ad cap. I. Longini περὶ ὕψους. Lyſimachidis librum Cæcilio huic oppoſitum περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων laudat Ammonius Grammaticus in θεωρός. *Dionyſium* ſophiſtam ſingulariter Æſchinis charactere fuiſſe delectatum, *Phrynichum* autem Æſchini Socratico * inter præcipuos Oratores Atticos locum tribuiſſe refert Photius. Sed cod. 264. præceptorem Æſchinis alterius vocat *Leodamantem* ex Cæcilio, (cui etiam ſuffragantur Plutarchi Codices) non ut hîc *Antalcidam*, pro qvo *Alcidamantem* Eleatem habet Svidas in Αἰσχίνης.

LXII. *Praxagoræ* Athenienſis τῆς κατὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον ἱστορίας βιβλία β', *libri duo de rebus Conſtantini Magni*, cui, Ethnicus licet, æqvius præbuit teſtimonium qvam hodie qvidam Chriſtiani, in criminationum muſtaceo qværentes ingenii lauream. Φησὶν οὖν ὁ Πραξαγόρας, καί τοι τὴν θρησκείαν Ἕλλην ὤν, ὅτι πάσῃ ἀρετῇ καὶ καλοκἀγαθίᾳ καὶ παντὶ εὐτυχήματι πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ βεβασιλευκότας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀπεκρύψατο. Non modo hi duo libri ſed & alii totidē illius περὶ τῶν Ἀθήνησι βασιλευσάντων, *de iis qvi Athenis regnarunt*, aliiqve ſex εἰς τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα Ἀλέξανδρον *de Alexandro Magno Rege Macedonum*, univerſi interciderunt. Scripſit dialecto Jonica, adeoqve ſuo etiam exemplo refellit eos, qvi longe antiqvioribus temporibus ceſſaſſe jam dialecti hujus uſum ſibi perſvaſere. Præcocibus ingeniis accenſetur merito hic Praxagoras à Bailleto, ** nam illud de Athenarum rectoribus opus ſcripſit annos natus non plures qvam undeviginti, hiſtoriam Conſtantini anno ætatis ſecundo & viceſimo, Alexandri res trigeſimo primo. Hunc Praxagoram ætate anteceſſerunt Praxagoras Herodis Attici adverſarius, cujus mentio apud Philoſtratum II. Sophiſt. p. 559. edit. novæ: nec non Praxagoras Medicus antiqviſſimus, laudatus à Celſo, Plinio, Cœlio Aureliano, Athenæo, & Scholiaſte Nicandri, de cujus ſcriptis infra lib. VI.

LXIII. PROCOPII Cæſareenſis ἱστορικὸν de rebus Juſtiniano imperante adverſus Perſas, Vandalos (Βανδήλους) & Gothos, Beliſarii maxime ductu

* Æſchinis hujus Socratici dialogos tres poſt *Jo. Clericum* Amſt. 1711. 8. illuſtravit egregie *Petrus Horreus*, verſione, notis & indice Græco, Leovard. 1718. 8. qvam editionem commendatam ſibi habebunt Græcæ Lingvæ Studioſi.

** Baillet des Enfans devenus celebres par leurs études p. 20. ſeq.

ductu gestis *libri octo*, etiamnum superstites, de qvorum argumento & editionibus dixi Volum. VI. p. 250. seq. In Photio autem, licet octo libros memorat, ex duobus tantummodo primoribus libris excerpta leguntur.

LXIV. *Theophanis* Byzantii ἱστορικῶν λόγοι δέκα *libri decem historiarum* à secundo Justini junioris anno (CHristi 567.) ad annum ejus duodecimum (CHristi 577.) Opus ipsum intercidit, nec excerpta Photii integra sunt, testati Theophanem in primo libro etiam suæ de rebus Justiniani historiæ meminisse, & post decem illos libros itidem alios illis continuandis subjunxisse. Theophanes hic non diu post res qvas describit vixisse videtur, certe diversus est à Theophane Confessore auctore Chronici qvod in A. 813. definit, & de qvo dixi Volum. VI. p. 151. seq.

LXV. THEOPHYLACTI Ægyptii (Simocattæ) præfecti & tabularii, *Historiarum* de rebus Mauricii Imp. *libri VIII.* de qvorum editionibus dixi Volum. VI. p. 282. seq. ubi simul repressi Jacobi Pontani parum credibilem censuram, qvi putat Photium non ex ipsius Theophylacti lectione, sed ex lemmatibus ab alio præmissis sapuisse, cum Pontanus ipse lemmata à Photio mutuatus sit qvæ Theophylacto suo præmisit, & Photio non sit insolitum argumenta ejusmodi ex scriptis qvæ recenset excerpere, certe qvæ in lemmatibus illis Pontanus reprehendit, tam à Photio qvàm ab alio nescio qvo lemmatum scriptore proficisci potuerunt.

LXVI. NICEPHORI Patriarchæ CPol. ἱστορικὸν σύντομον *breviarium Historicum* à Mauricii Imp. cæde (A. C. 602.) ad Leonis & Irenes nuptias (A. 770) qvod præter editiones Græcolatinas de qvibus dixi Volum. VI. p. 296. prodiit etiam Gallice Monterolio interprete Paris. 1618. 8. & ex versione nova Moreti * ibid. 1684. 12. additis notis Historicis.

LXVII. *Sergii* Confessoris Historia de rebus in rep. & Ecclesia gestis à Constantino Copronymo usqve (qvi ab A. 741. præfuit) inprimis durante imperio Michaëlis Rancabe, qvi imperitavit ab A. C. 821. ad 829. Hanc historiam jampridem desideramus.

LXVIII. *Cephalæonis*, Κεφαλαίωνος σύντομον ἱστορικόν, *compendium historicum libris novem*, ad Herodoti exemplum totidem Musarum nomina gerentibus, dialecto iconica, à regno Nini & Semiramidis ad extrema Alexandri Magni usqve. Etiam hoc opus intercidit, qvod dolendum, cum fuerit compendium non Herodoti modi & Hellanici ac Ctesiæ, sed aliorum scriptorum mille amplius, qvorum nomina auctor libris singulis præfixerat, qvod jactantiam ** in illo Photius interpretatur, idem factum à Plinio

* par le Sieur *Moret*, controlleur en la Generalité de Montauban.

** confer Ruperti Epist. ad Reines. p. 583. & Fabrettum de columna Trajana p. 4.

nio majore omnes laudamus. Svidas teſtatur Hadriani temporibus vixiſſe Cephalæonem in Sicilia, & præter hos novem libros *παντοδαπῶν ἱστοριῶν* ſcripſiſſe etiam *μελέτας ῥητορικάς*. Multum huic Cephalæoni tribuit Georgius Syncellus cui p. 167. dicitur *ἐπίσημος εἰς οὐχ ὁ τυχὼν insignis ſcriptor nec de vulgo*. Sed diu ante Adriani tempora floruere Strabo & Dionyſius Halicarnaſſeus, à qvibus Κεφαλὼν ὁ Γεργίθιος laudatur, atqve à Dionyſio vocatur etiam *συγγραφεὺς παλαιὸς πάνυ*, ut unum ex duobus his ſit neceſſe, Svidam vel erraſſe cum Cephalonem hunc cum Cephalæone Muſarum ſcriptore confudit, qvæ Scaligeri eſt ſententia p. 415. ad Græca Euſebii Chron. & Voſſii II. 12. de Hiſt. Græcis, & lib. 3. p. 340. vel unum qvidem & eundem fuiſſe Cephalæonem Photii, Cephalionemqve Syncelli cum Troicorum ſcriptore Cephalone Hiſtorico Gergethio Strabonis, Dionyſii, Feſti in *Romam*, Parthenii, Stephani Byz. Etymologi, aliorumqve: at erraſſe Svidam in eo, qvod Hadriani temporibus illum vixiſſe tradidit, ut contendit Allatius libro de patria Homeri p. 17. ſeqq. Fortaſſe Hadriani tempore fuit Cephalæon Rhetor *μελετῶν ῥητορικῶν* ſcriptor, qvem cum Hiſtorico Svidas perperam permiſcuit. Qvæ in Euſebii Chron. p. 32. & apud Syncellum ex Cephalæone Hiſtorico afferuntur, videntur fuiſſe principiũ ejus libri primi, ſive Chiûs, ut Meurſius qvoq; in Bibl. Græca pulchre annotavit: *Ἄρχομαι γράφειν ἀφ' ὧν ἄλλοι τε ἐμνημόνευσαν καὶ τὰ πρῶτα Ἑλλάνικός τε ὁ Λέσβιος καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος, ἔπειτα Ἡρόδοτος ὁ Ἁλικαρνασεύς*. &c. Liber decimus Eclogarum Sopatri apud Photium infra Cod. 161. fuit ex *τῆς Κεφαλίωνος Ἐρατοῦς*, (lib. VIII.) *διαλαμβανούσης τὰ κατ' Ἀλέξανδρον*.

LXIX. *Heſychii illuſtris* Mileſii *ἱστορικὸν ὡς ἐν συνόψει κοσμικῆς ἱστορίας*, *ſynopſis Hiſtoriæ Mundi* annorum 1901. à Belo Rege Aſſyriorum usque ad Anaſtaſium Imp. defunctum A. C. 518. diviſa in ſex partes ſive *τμήματα*. Et *Commentarius de rebus Juſtini ſenioris*, *ἑτέρα βίβλος ἐν ᾗ περιέχετο τὰ Ἰουστίνῳ πραχθέντα*. Utrumque opus intercidit, excepta parte illa prioris ex ſexto tmemate, quo *πάτρια* ſive origines & Antiquitates CPolis expoſuit. Vide quæ dixi Volum. VI. p. 240. ſeq.

LXX. DIODORI SICULI *Hiſtoriarum libri quadraginta*, ex quibus extant libri primores quinque & undecimus usque ad viceſimi finem. Ex cæteris fragmenta. Vide quæ notavi libro III. cap. 31.

LXXI. DIONIS Κασσιανοῦ Κοκκιανοῦ ἢ Κοκκίου *Romanæ Hiſtoriæ* ab Æneæ adventu in Italiam usque ad Alexandri Severi conſulatum tertium (A. C. 228.) *libri LXXX.*, è quibus ad libros LV. exceptis fragmentis

qui-

quibusdam & Joannis Xiphilini epitome, desideramus. Vide supra, lib. IV. cap. 10.

LXXII. *Ctesiæ* Cindii *Persicorum libri XXIII. & Indicorum liber* dialecto Ionica. Utrumque opus intercidit, quo majores gratias debemus Photio qui ampla ex illis excerpta servavit sæpius una cum aliis Ctesiæ fragmentis Græce edita & Latine ad Herodoti calcem, etiam novissime in editione Herodoti quam curavit V. C. Jacobus Gronovius, Lugd. Bat. 1715. fol. Henr. Stephanus Photii excerpta ex Ctesiæ Persicis Indicisqve primus Græce separatim vulgaverat Paris. 1557. 8. Vide quæ supra, lib. II. cap. 25. §. 16.

LXXIII. HELIODORI Αἰθιοπικὰ, σύνταγμα δραματικὸν sive *fabula de amoribus Theagenis & Charicleæ*, libris decem, qui adhuc exstant, ut dixi lib. V. cap. 6. Meminit hujus Heliodori Photius iterum Cod. LXXXVII. XCIV. & CLXVI.

LXXIV. a. THEMISTII λόγοι πολιτικοὶ, *Orationes civiles XXXVI.* quæ exceptis tribus exstant, nec non ὑπομνήματα & μεταφράσεις in scripta Aristotelis, qvarum itidem pleræque ætatem tulere, & ἐξηγητικοὶ πόνοι εἰς τὰ πλατωνικὰ qui desiderantur. Vide Volum. VIII. hujus Bibl. lib. V. cap. 18.

LXXIV. b. LESBONACTIS λόγοι πολιτικοὶ *Orationes civiles XVI.* è quibus tantum exstant duæ, de quibus dixi lib. IV. c. 30. §. 14. & Photii etiam, quæ ex Orationibus illis excerpserat, unà cum judicio quod de iis tulerat, perierunt.

LXXV. *Johannis Philoponi* βιβλιδάριον sive *libellus* pro stabiliendo Tritheismo *contra* κατηχητικὸν λόγον *ArchiEp. CPol. Joannis Scholastici* A. C. 566. primo Justini junioris anno habitum. In hoc libello qui (perinde ut Joannis catecheticus sermo) pridem intercidit, Philoponus præter subtiliores ex Philosophia petitas rationes pro se allegaverat sententias Gregorii Naz. Basilii Magni, Athanasii & Cyrilli Alex.

LXXVI. FL. JOSEPHI ἀρχαιολογίας sive *de Antiquitate Judaica libri XX.* adhuc superstites, de quibus dixi lib. VI. c. 6. Ex eodem opere excerpta de Herode & Agrippa infra, Cod. CCXXXVIII.

LXXVII. *Eunapii* χρονικῆς ἱστορίας τῆς μετὰ Δέξιππον νέας ἐκδόσεως, *historiæ Chronicæ* à regno Claudii II. (in quo Dexippus desiit) usque ad Honorii & Arcadii Imperium, *libri XIV.* novæ ἐκδόσεως sive recensitæ ab auctore editionis. Hujus Eunapii descriptorem Zosimum notat Photius Cod. XCVIII. Opus ipsum, prioris & posterioris ἐκδόσεως, quas utrasque evolvisse se Photius testatur, intercidit, exceptis fragmentis de legationibus. Vide quæ Volum. VI. p. 232. seq.

LXXVIII.

LXXVIII. *Malchi* Philadelphienſis Sophiſtæ Βυζαντιακὰ *de rebus Byzantinis* à morte Leonis Thracis Imp. A. C. 474. ad Julium Nepotem A. 480. occiſum, *libri VII.* ſimiliter deperditi. Vide Volum. VI. p. 236.

LXXIX. *Candidi* Iſauri Hiſtoriarum libri III. ab initio Imperii Leonis A. 457. usque ad Zenonis Iſauri mortem A. 491. Itidem hodie deſiderantur. Vide ibid. p. 239.

LXXX. *Olympiodori* Thebani ὕλη ἱςορίας ſive ἱςορικοὶ λόγοι, *Hiſtoriarum libri XXII.* ab A. C. 407. ad 425. dicati Theodoſio juniori Imp. & pridem deperditi. Vide ibid. p. 237. ſeq. ubi inter alia notavi quod Photius Olympiodorum vocat ποιητὴν τὸ ἐπιτήδευμα, hoc non eſſe interpretandum *Poëtam*, ſed *operatorem Chymicum.* Mentionem facit etiam ex Olympiodoro Photius ἀγάλματος τετελεσμένου ſive *talismanis magici*, quod barbarorum tranſitum prohibuerit, atque iterum ἀνδριάντων ἀργυρῶν τετελεσμένων εἰς βαρβάρων ἀποκώλυσιν. Singulare itidem eſt quod περὶ τῆς τρίβωνος ἀξίας ſive de ritu pallii per ludicrum aliquod balneum concedi ſcholaſticis ſoliti refert, ubi memorat *Leontium* in ſophiſticum thronum Athenis evectum. Mentio ejusmodi λουτροῦ * apud Eunapium in Proæreſio p. 104. & 106. & Nazianzenum oratione XX. *Philtatium* præterea Grammaticum laudat Photius Olympiodori fratrem, qui artificium glutinandi libros egregie tenuit: & *Herodorum* auctorem hiſtoriæ de Orpheo & Muſæo. Olympiodorus acceſſit iis qui Homerum ex Thebaide Ægypti ortum ducere ſibi perſvaſere. Memorat & Prophetas barbarorum Blemmyum, & plura narrat de Libanio Mago ſive τελεςῇ qvem Placidiæ ſuaſu interfici juſſit hujus maritus Conſtantinus Valentiani III. Pater. De vægrandibus urbis Romæ palatiis pronunciatum: εἷς δόμος ἄςυ πέλει, πόλις ἄςεα μυρία κεύθει, geminum illi recentis Poëtæ in domum regiam Lupaream Pariſ.

Par urbi domus eſt, urbs orbi - - -

Mœnia urbis Romæ, eo tempore qvo Gothi eam primum oppugnarunt, ab *Ammone* Geometra inventa ſunt amplitudine miliarium XXI. Eodem loco λουομένων καθέδρας ſive ſellas MDC. ex marmore in lavantium gratiam Romæ in publicis balneis poſitas ex Olympiodoro refert Photius, cujus generis eſſe ſuperſtitem famoſam illam Romæ ſellam perforatam, non dubitat Clariſſ. Montfauconus p. 137. Itineris Italici. Hujus Olympiodori, qvemadmodum etiam trium ſuperiorum, Eunapii, Malchi, Candidiqve excerpta è Photio, Græce & Latine recenſuit Labbeus tomo

* Confer Meurſium de ludis Græcorum p. 22. ſq.

tomo I. ſcriptorum Hiſtoriæ Byz. Olympiodori qvædam illuſtrat Valeſius ad nonum Sozomeni librum, ubi inter alia notat Zoſimum (à qvo etiam lib. V. p. 579. nominetenus laudatur) plura ex eo repetiſſe. Olympiodori excerpta Photiana ſed minus integra prodierant, anteqvam Photii Bibliotheca lucem adſpiceret, in Frid. Syllurgii tomo tertio Rom. Hiſtoriæ ſcriptorum. Francof. apud Wechel. 1590. fol. p. 853 - 855.

LXXXI. *Theodori Mopſveſteni* βιβλιδάριον περὶ τῆς ἐν Περσίδι μαγικῆς *de Magia Perſarum libellus* pridem deperditus, de qvo ſupra, p. 158. Qvi autem apud Photium auctor Perſici dogmatis traditur Ζαςράδης, hic Clementi Alex. eſt Ναζάρατος, Porphyrio Ζάβρατος, Plutarcho Ζαράτας, Theodoreto & Agathiæ Ζαράδης. Vide Cotelerium ad recognitiones Clementis IV. 27. Summum Perſarum Numen Ζαρȣάμ, ejusqve filii duo Ὀρμίσδας bonus (Plutarcho in Alexandro p. 682. & in Artaxerxe p. 1026. & de Iſide & Oſiride p. 407. & Porphyrio p. 27. Vit. Pythag. Ὠρομάσδης ſive Ὠρομάζης. Agathiæ lib. 2. p. 59. Ὀρμισδάστης.) malusqve Photio Σατανᾶς, Plutarcho Ἀρειμάνιος, Heſychio Ἀριμάνης. Vide Hadr. Relandi diſſ. Miſcell. parte 2. p. 131. 207. Qvod vero Theodorum Photius ait τὴν τῶν ἁμαρτωλῶν ἀποκατάστασιν τερατεύεσθαι, huic geminum eſt qvod infra Cod. 177. traditur τὴν Ὠριγένȣς κατάγε τὸ τέλος ὑποφωνεῖν τῆς κολάσεως. Et eodem ſpectat qvod Leontius ſcribit Theodorum Mopſveſtenum *tollere metum futurorum.* lib. 2. adverſus Eutychen & Neſtorium.

LXXXII. *Dexippi*, τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον, *de rebus poſt Alexandrum* Magnum *geſtis libri IV.* Ejusdem σύντομον ἱστορικὸν *Compendium hiſtoricum usqve ad Claudium II. Imp.* præcipuas res regnaqve præcipua perſtringens, & τὰ Σκυθικὰ, *de rebus Romanos inter & Scythas geſtis.* Hujus Dexippi, qvem ἄλλον τινὰ μετὰ σαφηνείας Θȣκυδίδην, *alterum ſed perſpicuum magis Thucydidem* Photius appellat, ſcripta iſta omnia interciderunt, paucis tantummodo fragmentis de legationibus, ex Scythicorum ejus, ut videtur opere ſervatis. Vide Volum. VI. p. 231. In multis cum Arriano hiſtorico conſpiraſſe, Photio notatum.

LXXXIII. DIONYSII Halicarnaſſei, Alexandri F. ἱστορικῶν λόγων *hiſtoria Romana* ab Æneæ in Italiam adventu usqve ad Olympiadis CXXVIII. 3. *libri XX.* ex qvibus exſtant priores XI. deſinentes in Olymp. LXXXIV. 3. (Urbis CCCXII.) Vide qvæ dicta lib. 3. hujus Bibl. cap. 32.

LXXXIV. *Dionyſii* ejusdem σύνοψις ſuperiorum viginti librorum, qvinqve libris contracta, & jampridem deperdita.

LXXXV. *Heracliani* Epiſc. Chalcedonenſis ad Achillium *contra Manichæos libri XX.* ſimiliter deperditi, perinde ut quæ apud Photium ibidem

memorantur Manichæorum *vivum Evangelium* & γιγάντειος βίβλος, nec non *Addæ* μόδιος aliaqve illius scripta. Et quæ adversus Manichæos composuere *Hegemonius*, *Georgius* Laodicenus, & libris XXV. contra Evangelium vivum & Addæ modium depugnans *Diodorus* (Tarsensis.) Nam ARCHELAI, & TITI Bostrensis ac SERAPIONIS Thmuitani adversus Manichæos scripta habemus. Vide quæ dixi lib. V. p. 262. & 292. Titum Addæ potissimum scriptis suas opposuisse lucubrations à Photio discimus.

LXXXVI. Jo. CHRYSOSTOMI Epistolæ ad Olympiadem XVII. & ad Innocentium Rom. aliæque quæ ommes exstant. Vide supra, Volum. VII. pag. 633. seq.

LXXXVII. ACHILLIS TATII Alexandrini fabula *de amoribus Leucippes & Clitophontis, libris VIII.* qui tulere ætatem & de quorum editionibus dixi Volum. VI. p. 812. Si Achilles Firmico laudatus, est Achilles Tatius auctor libri περὶ σφαίρας sive isagoges in Aratum, qvam habemus, & hic idem cum scriptore ἐρωτικῶν, necesse sit eum ante Heliodorum scripsisse, & ante Heliodorum nominatur à Photio Cod. XCIV. & CLXVI. qui αἰσχρολογίαν & obscoenas narrationes in Tatio ubique detestatur, unde non credediderim Photii esse decastichon jambicum, quod ex inedita Anthologia, Tatii amoribus præmittitur, illosque castis lectoribus commendat. Jampridem etiam mihi visum est absurdum & incredibile, libro VIII. Tatii p. 493. per ἱερέα, εἰπεῖν οὐκ ἀδύνατον, μάλιστα δὲ τὴν Ἀριστοφάνους ἐζηλωκότα κωμῳδίαν, Chrysostomum intelligi, licet Chrysostomum Aristophanis studiosum & eloquentissimum fuisse, inter omnes constat.

LXXXVIII. Τὰ κατὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον πραχθέντα, *Anonymi Acta Synodi Nicænæ*, tomis tribus, inedita hactenus, diversaque ab illis quæ sub Gelasii nomine habemus & de quibus mox Codice LXXXIX. licet in quibusdam Codicibus (talis fortasse fuit, de quo supra Cod. XV.) ipsa quoque *Gelasii Cæsareensis* nomen prætulisse Photius testatur, memorans præterea illius *librum contra Anomœos* sive *Eunomianos* de quo infra Cod. CII. itidem deperditum. Conferenda etiam Acta Synodi Nicænæ de quibus infra Cod. CCLVI.

LXXXIX. GELASII Cæsareensis ἱστορίας Ἐκκλησιαστικῆς *Historiæ Ecclesiasticæ de gestis in Synodo Nicæna* ac deinceps usque ad Constantini M. mortem, *libri III.* Exstant sub Gelasii Cyziceni nomine, nisi quod tertius liber haud integer ad nos pervenit. Vide quæ notavi Volum. VIII. p.

37 I.

371. ſeq. ubi etiam de *Rufini* Hiſt. Eccleſ. quam Græce è Latino vertiſſe à Photio dicuntur Gelaſius Cæſarienſis & Cyrillus Hieroſol. ambo prius mortui quam Hiſtoria à Rufino ſcriberetur.

XC. LIBANII Rhetoris ſcripta, τεύχεσι ſive Voluminibus duobus, cujus ait γυμναστικοὺς & πλασματικοὺς λόγους ſive declamationes præſtare ejus ſeriis & civilibus orationibus. Laudat & ejus Epiſtolas & παντοδαπὰ συγγράμματα, teſtatus eum eſſe κανόνα & στάθμην λόγου Ἀττικοῦ, *regulam & amuſſim Attici ſtyli.* Libanii hujus ſcripta pleraque ad nos pervenere, de quibus dixi Volum. VII. (lib. V. cap. 10.) Alius Libanius ὁ τελεστὴς, Magus de quo Olympiodorus apud Photium Cod. LXXX. p. 112. Alius Libanius Palæopoleos in Pamphylia Epiſcopus, qui interfuit Concilio Epheſino A. C. 431. & Libanius Paralai Epiſcopus in Lycaonia, qui ſubſcripſit Concilio Chalcedonenſi A. 451. & alius Concilio Rom. A. 503. alius denique Libanius Silvanectenſis in Gallia Concilio Aurelianenſi A. 511. &c.

XCI. ARRIANI τὰ κατ᾽ Ἀλέξανδρον, *de rebus Alexandri M. libri VII.* ſæpius Græce & Latine editi, de quibus dixi lib. IV. c. 8. p. 272. ſeq. ibique dictis hæc addo. Prima illorum Græca editio curata eſt à *Victore Trincavello* Venet. 1535. 8. Latinam *Petri Pauli Vergerii* verſionem ſervari MS. in Bibl. Vaticana, didici ex Diario Veneto, Giornale de' letterati d'Italia T. X. p. 422. *Barthol. Facii* verſio elegans Alphonſo II. Regi Neapolitano oblata, vidit etiam lucem Bernæ A. 1554. 7. Licet vero locis innumeris *Vulcanius* melius, tamen etiam Facium nonnulla rectius Vulcanio expreſſiſſe monuit *Jacobus. Gronovius*, qui Vulcanii interpretationem hinc inde in ſua editione emendavit. Poſt Gronovium vidi hos Arriani libros recenſitos novo ac diligenti ſtudio, diviſos in minores ſectiones, notisque eruditis & locupletiſſimo indice Græcarum vocum phraſiumque inſtructos à Rev. Viro *Georgio Raphelio*, Eccleſiæ Luneburgenſis Paſtore, quos in uſus ſtudioſorum Græcæ lingvæ edi atque in lucem proferri quam primum, erit utique pretium operæ. Hujus Eruditiſſimi Viri annotationes Philologicæ in Novum Teſt. quibus dictionem ſcriptorum ſacrorum ex Polybio & Arriano illuſtrat, prodierunt Hamburg. 1715. 8. Similes ex Xenophonte obſervationes ad Novum Teſt. vulgaverat ibid. 1719. 8. Teſtatur Photius libris Arriani de Alexandro ſubjunctam ſe reperiſſe τὴν ἰνδικὴν *librum de rebus geſtis ab Alexandro in India*, qui & ipſe exſtat; non ut illi Attica ſed Ionica dialecto exaratus. Hunc *Germanice* à ſe translatum vulgavit idem Raphelius Hamb. 1709. 8. Incidi etiam in verſionem *Italicam* Jo. Baptiſtæ Ramuſii, editam Venetiis A. 1558.

XCII. Ejusdem *Arriani* τὰ μετ' Ἀλέξανδρον, *de rebus post Alexandrum gestis* libri X. è quibus excerpta Photii tanto jucundius leguntur, quod opus ipsum hodie non extet, certe editum non sit. Dexippum in opere ejusdem argumenti Arriano σύμφωνον κατα τὸ πλεῖςον monuerat Photius supra Cod. LXXXIII. Meminit iterum Cod. XCIII.

XCIII. Ejusdem Arriani Βιθυνικά *de rebus Bithynicis* ab origine gentis usque ad ultimi regis Nicomedis exitum qui moriens regnum suum Populo Rom. legavit, *libri VIII.* Supra Photius Cod. LVIII. hoc opus vocat τὰ πάτρια τῆς Βιθυνίας. Nusquam autem exstat hodie, non magis quam quorum ipse in illo fecit mentionem, Arriani τὰ κατὰ Τιμολέοντα τὸν κορίνθιον *de rebus à Timoleonte Corinthio* in Sicilia adversus Dionysium *gestis*, vel τὰ κατὰ Δίωνα Συρακούσιον, *de rebus gestis Dionis Syracusii* adversus eundem Dionysium secundum, Dionysii F. tyrannum.

XCIV. *Jamblichi*, qui Commodi ætate vixit & Jamblichum Philosophum ætate antecessit, δραματικὸν hactenus ineditum si non plane deperditum *de amoribus Sinonidis* virginis & *Rhodani* sive *Rhodanæ*. Aliis hoc opus venit nomine ἱςοριῶν Βαβυλωνιακῶν. Photius excerpta dat ex libris XVI. cum Svidæ codices numerent libros XXXIX. qui videtur etiam aliqua ex hoc opere producere in ζηλοτυπία, ἤδη &c. Vide si placet quæ notavi Volum. VI. p. 822. seq. Maussacum præter rem reprehendit Tho. Crenius parte VII. animadversion. p. 43. quod Babylonica Iamblichi vocavit Milesiaca. Notum enim est omnes fabulas ejusmodi eroticas, Milesias, & sermones Milesios appellari, exemplo Aristidis Μιλησιακῶν quæ Latine vertit Sisena. Vide quæ viri docti ad Apulejum. Sic Βαβυλωνιακὰ fabulam suam amatoriam Iamblichi exemplo inscripsit Xenophon Antiochenus, de quo Svidas.

XCV. *Joannis Scythopolitæ* Scholastici κατὰ τῶν ἀποσχιςῶν τῆς ἐκκλησίας *contra desertores Ecclesiæ*, Eutychis & Dioscori asseclas, Opus divisum in tomos duodecim & Juliano nescio quo Episcopo svadente susceptum oppositumque anonymo Eutychiano libri adversus Nestorium auctori, quem Photius *Basilium* Presb. Cilicem fuisse existimat, de cujus libro adversus Joannem Scythopolitam infra Cod. CVII. Hodie utriusq; scripta desiderantur.

XCVI. GEORGII Episcopi *Alexandrini liber de vita S. Jo. Chrysostomi* ex Palladio, Socrate, (Cyrillo Alex. Theodoreto, Moscho) pluribusque aliis collectus. Post annum CHristi sexcentesimum scripsisse viri docti colligunt. Vide Allatium de Georgiis p. 316 Exstat adhuc, Græce editus & Latine ut dixi Volum. VII. p. 556. Postquam plura ex illo excerpsisset

fiſſet Photius, ſubjungit: ἐκ ὀλίγα φαίνεται παρισορῶν, * quod cum Lambecio VIII. p. 273 ſeq. vertendum: *non pauca videtur tradere obiter, & præter inſtitutum ſuum*, non ut Schottus reddit: *præter hiſtoriæ fidem.* Quanquam multa etiam præter hiſtoriæ fidem ſcripta ab hoc Georgio, demonſtravit David Blondellus in libro Gallice edito de primatu in Eccleſia p. 1230-1244 qui etiam eodem loco perſequitur errores & fabulas quas de vita Chryſoſtomi ſcribentes tradidere Anonymus Græcus p. 1244-1247 Socrates p. 1247, ſeq. Sozomenus & Moſchus p. 1248. ſeq. Nicephorus Patriarcha & Zonaras p. 1250. Cedrenus & Glycas p. 1251. Nicephorus Calliſtus pag. 1252. ſeq. atque auctor Epitomes à Lipomanno editæ, p. 1253. quibus denique Blondellus vitam Chryſoſtomi accuratius à ſe digeſtam ac contractam ſubjungit p. 1254-1268.

XCVII. *Phlegontis* Tralliani Ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονικῶν συναγωγή à prima Olympiade ad ætatem Hadriani, qui imperare cœpit Olymp. CCXXIV. 1. defunctus CCXXIX. 1. Photius tantum quinque libros legit hujus operis, è quibus quintus deſinebat in Olympiade CXCVII. Vehementer dolendum eſt hoc opus ad nos non perveniſſe. licet enim nimiam & minutam in eo diligentiam reprehendit Photius, quæ etiam in cauſa fortaſſe fuit ut à paucioribus lectitaretur, atque adeo deſcriberetur: tamen vel ex paucis quæ illius ſuperſunt fragmentis facile apparet quam multa in veteri hiſtoria & ad temporum rationes conſtituendam nos fuiſſet docturus, quæ hodie nos fugiunt. Cæterum non repetam hoc loco quæ de iſto & aliis Phlegontis ſive quæ exſtant ſive quæ intercidere ſcriptis notavi lib. IV. cap. 13. Tantum addam hæc Hieronymi in Geneſ. X. *Legamus Varronis de antiquitatibus libros & Siſinnii Capitonis, & Græcum Phlegonta, cæterosque eruditiſſimos viros, & videbimus pæne omnes inſulas & totius orbis littora terrasque mari vicinas Græcis accolis occupatas.*

XCVIII. ZOSIMI Comitis ἱστορικὸν, ſive *Hiſtoriarum libri VI.* ſæpius excuſi Græce & Latine de qvibus dixi Volum. VI. p. 607. ſeq. atqve editionibus p. 611. memoratis addo qvod illos ex Leunclavii verſione, præmiſſa ejusdem Apologia Latine recuſos reperi in tomo tertio Hiſtorici operis qvod XII. Voluminibus in folio dedit Jo. Philippus Vorburgius, Francof. 1650. De Zoſimo ipſo autem in gratiam eorum, qvi, ubi de Conſtantini M. rebus agitur, illius unius teſtimonium ſexcentis Chriſtianis libenter præferunt, adſcribo hanc cenſuram doctiſſimi Viri Richardi Bentleii, ** in

* Cicero ad Atticum VI. 1. *Hæc te volui παριστορῆσαι, ſumus enim ambo belle curioſi.*

** Remarks upon a late diſcourſe of freethinking part. 2. p. 21. *Zoſimus a poor ſuperſtitious creature* &c.

in parte 2. observationum ad Antonii Collini librum de libertate cogitandi p. 21. *Zosimus misellus & superstitioni penitus obnoxius scriptor, atqve adeo auctor parum idoneus ad qvem noster licenter cogitandi signifer provocet. Hic brevem suam historiam non minus Ethnica fraude & hypocrisi qvam malitia adversus Christianos refertam dedit. Hic lectores suos pascit Palmyrenis & Sibyllinis oraculis: miraculisqve Veneris solennibus aurum & argentum facientis aqvis innatare: præsagiis & somniis anilibus, fulminibusqve ac terræ motibus velut totidem prodigiis: cadavere hominis mortui inter medium exercitum evanescente, ominibus & præsagiis aruspicum per pecudum exta: apparitione Palladis, capite Gorgoneo, spectro Achillis, idolis ligneis omnem ignis vim eludentibus & divina vindicta per ornatum collo simulacri Rheæ detractum sollicitatâ. Hic deniqve est qvi Romam ab Alarico captam omissioni paganorum sacrificiorum imputat, & Romani inclinationem Imperii à neglectis per Constantinum ludis sæcularibus suspendit.*

XCIX. HERODIANI ἱστορικοὶ λόγοι ή *Historiarum libri VIII.* qvi itidem exstant, de qvibus dixi Volum. VII. p. 11. sqq. & nunc juvat addere qvod tabulam chronologicam accuratam annorum sexaginta, qvos insignis ille scriptor perseqvitur, ab A. C. 180. ad 239. exhibet Vir doctiss. *Joannes Vignolius* in diss. 2. Apologetica de anno primo Alexandri Severi Aug. capite 10. (Vide Opera S. Hippolyti T. I. edit. à me curatæ p. 203.) Versionem Herodiani *Politianus* in Epistola ad Andream Magnanimum lucubrationi illi præfixa testatur dictatam à se pauculis diebus sic deambulante. Innocentii VIII. Epistolæ binæ qvibus & Politiano, & patrono ejus Laurentio Medici gratias pro Herodiano tam pulchre Latinis dato auribus, agit, leguntur inter Politiani Epistolas VIII. 2. 3. Novam *Germanicam* versionem ejusdem scriptoris perspicuam & elegantem nuper è Græco dedit vir doctus nescio qvis excusam Halæ Sax. 1719. 8. cum præfatione Menantis, sive qvi sub illo latet nomine D. Christiani Frid. Hunoldi. Nec minus elegans de Græco *Gallica* L. Mongaulti, (ejusdem à qvo Epistolas Ciceronis erudite in Gallicum sermonem versas habemus) post priorem Anni 1700. editionem recusa est Parif. 1712. 8. At interpres Germanicus in Bibliotheca novissima observationum & recensionum qvæ Halæ Saxonum Latine in 4. edi A. 1718. cœpit, sect. IV. p. 156. seq. nonnullos in Politiani interpretatione velut corporis pulcherrimi nævos, nimiamqve omittendi licentiam reprehendere non dubitat. Castigaverat etiam simili nomine Politianum *H. Stephanus.* Nihilominus *Jo. Henr. Bœclerus* A. 1644. 8. maluit Herodianum dare cum Politiani versione sincera, rejectis H. Stephani interpolationibus. *Cujus,* inqvit, *censura qvam non sit æqva & erudita,*

non uno specimine ostendimus suo loco. Tan. Fabri Epistola ad Jo. Frid. Gronovium, qvâ plura Herodiani loca illustrantur, & qvæ in posterioribus Argentoratensibus editionibus 1662. 1672. 1694. 8. cum *Balth. Scheidii* locupletissimo Græco indice adjuncta legitur, est inter Epistolas *Tan. Fabri* junctim editas Salmurii A. 1674. 4. Tomo I. Epistola 75. In editionibus Græcolatinis Oxoniensibus A. 1678. 1704. 8. itidem Latina Politiani hinc inde ad Græcum recognita deprehenduntur, adjunctis brevibus notis. Sine notis Græce & Latine vidit etiam lucem Herodianus Ingolstad. 1608. 8. Ab hoc scriptore (qvem accuratioris curæ & exqvisitæ artis nomine Curtio in Latinis Bœclerus comparabat, Wagenseilius Sallustio) diversus est Herodianus cujus mentionem facit Photius Cod. LXV. p. 46. ex libro septimo Theophylacti Simocattæ: alius item ad qvem Rhetoris Libanii Epistolæ.

C. *Adriani* Imperatoris μελέται διάφοροι, *Declamationes variæ*, pridem deperditæ, una cum multis aliis quæ utraque lingva Græca & Latina, prosa & versu scripsisse hunc Imperatorem testatur Dio lib. 69. Excerpt. Peiresc. p. 713. Svid. in Ἀδρ. Nempe cum Rhetoribus perinde ut cum Philosophis ac Poëtis, libris vel carminibus vel declamationibus invicem editis certasse Adrianum innuit Philostratus in vitis Sophistar. ubi de Favorino, Spartianus in vita Hadriani c. 15. atque idem Dio qui eum Sophistis Favorino Gallo & Dionysio Milesio invidisse scribit. Spartianus: *Et quamvis esset oratione & versu promtissimus, & in omnibus artibus peritissimus, tamen professores omnium artium semper ut doctior risit, contemsit, obtrivit.* De Adriani Imp. ἀποφάσεσι sive responsionibus Epistolisque editis Græce cum versione antiqua Dosithei Magistri, dixi Volum. VII p. 59. Ab eo tempore vidi easdem cum Goldasti notis nitide recusas in nobilissimi atque eruditissimi viri Antonii Schultingii Jurisprudentia veteri antejustineanea Lugd. Bat. 1717. 4. p. 855. seq. Fuit etiam Adrianus Tyrius Rhetor, Herodis Attici discipulus, ex cujus declamationibus excerpta habemus Græce & Latine vulgata ab Allatio. De illis dixi lib. IV. cap. 30. p. 409. seq.

CI. *Victorini Lampadii* Antiocheni λόγοι ὑπατικοὶ καὶ βασιλικοί. *Orationes variæ* Consulares & ad Imperatorem Zenonem habitæ, jampridem deperditæ. Zeno Imperator fuit ab A. C. 474. ad 491.

CII. *Gelasii* Cæsareensis μονόβιβλος κατὰ Ἀνομοίων, *liber adversus Anomœos* sive Eunomianos, cujus etiam supra Cod. LXXXVIII. mentio, & *Diodori* Tarsensis περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος διάφορα ἐπιχειρήματα. *De Spiritu S. varia argumenta.* Utrumque opus hodie desideramus. De Gelasii scriptis dixi Volum. VIII. p. 370. & de Diodori p. 358.

CIII.

CIII. PHILONIS Judæi *νόμων ἱερῶν ἀλληγορία*, *Legum sacrarum allegoria* & *περὶ βίου πολιτικοῦ de vita Viri civilis* (Josephi Patriarchæ.)

CIV. EJUSDEM *τῶν παρὰ ἰουδαίοις φιλοσοφησάντων, τήν τε θεωρητικὴν καὶ τὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν βίοι.* De Therapevtis & Essenis sive *de practica & Theoretica Philosophia apud Judæos cultoribus.*

CV. EJUSDEM *Γάιος ψεγόμενος Caji Imp. vituperatio & φλάκκος ἢ φλάκκων ψεγόμενος, vituperatio Flacci*, Ægypto præfecti sub Cajo Imp. Omnia ista Philonis scripta hactenus memorata adhuc supersunt, quemadmodum & alia quorum meminit Photius *πολλὰ καὶ ποικίλα συντάγματα, περιέχοντα καὶ τῆς παλαιᾶς ὑπομνήματα, τὰ πλεῖστα πρὸς ἀλληγορίαν τοῦ γράμματος ἐκβιαζόμενα.* De his omnibus dixi lib. IV. cap. 4. ubi etiam de eo, utrum CHristo aliquando, ut ait Photius, nomen Philo dederit, quod neutiquam verisimile mihi videtur.

CVI. *Theognosti* Alexandrini, & sacrorum librorum interpretis, *τοῦ μακαρίου Θεογνώστου Ἀλεξανδρέως καὶ ἐξηγητοῦ, ὑποτυπώσεις Hypotyposeon* sive Theologicarum institutionum *libri VII.* pridem deperditi, in quibus cum Origene in plerisque sensisse & ex libris ejus *περὶ ἀρχῶν* non pauca mutuatum esse Photius innuit, quem tamen præ nimio in Origenem odio etiam Theognosto præbuisse se iniquiorem censura sua (licet quodammodo emollita) docet G. Bullus in defensione fidei Nicænæ sect. 2. c. 10. §. 7. seq. Certe ab Arii (quem ætate etiam præcessit) sententia fuisse alienum testis locuples S. Athanasius qvi ex secundo *ὑποτυπώσεων* Theognosti (quem *ἄνδρα λόγιον* appellat) hæc producit verba lib. de decretis Synodi Nicænæ T. 1. p. 274. *οὐκ ἔξωθέν τίς ἐστιν ἐφευρεθεῖσα ἡ τοῦ υἱοῦ οὐσία, οὐδὲ ἐκ μὴ ὄντων ἐπεισήχθη, Non forinsecus Filii substantia constat, neque ex non entibus producitur, ἀλλὰ ἐκ τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας ἔφυ ὡς τοῦ φωτὸς ἀπαύγασμα, ὡς ὕδατος ἀτμίς. sed ex Patris substantia ita progenitus est, ut à luce jubar, ut ex aqua vapor.* Ab eodem Athanasio in illud: quicunque dixerit verbum contra Filium hominis T. 1. p. 971. laudantur *παλαιοὶ ἄνδρες, Ὠριγένης ὁ πολυμαθὴς καὶ φιλόπονος, καὶ Θεόγνωστος ὁ θαυμάσιος καὶ σπουδαῖος.* A Philippo Sidete Theognostus inter Catechetas & præfectos scholæ Alexandrinæ celebratur post Pierium * qvi Dionysio Alex. ut Dionysius Heraclæ, Heraclas Origeni successit. Vide Dodwellum ad Irenæum p. 488. & 511. Quod autem Eusebium arguit Baronius ad A. 109. num. 59. ideo Theognosti non fecisse mentionem, atque ideo eum dolo malo involuisse silentio, quod τῆς *ὁμοουσίου* assertor fuisset, prorsus est ab omni verisimilitudine alienum, hæc enim ratio si valeat, omit-

tendi

* De hoc Pierio Pamphili martyris præceptore Photius infra, Cod. CXVIII. CXIX.

tendi ei fuissent tot alii, quinimo Patrum omnium vetustissimorum nomina oblivione prætereunda. Hypotyposeon libros ante Theognostum scripserat Clemens Alex. de quibus Photius infra Cod. CIX. CXI. Quod autem de Theognosti dictione judicium ferens ait eum, καλλολεξίᾳ ὡς ἐν ἀττικῷ καὶ συνήθει χρώμενον λόγῳ, Salmasius pro ἐν ἀττικῷ recte monuit legendum ἀνατ]ίκῳ lib. de lingva Hellenistica p. 35. quod doctissimo viro Andreæ Schotto jam suboluit.

CVII. *Basilii Cilicis*, Nestoriani qvi Anastasio imperante Diodori Tarf. & Theodori Mopsvesteni propugnator: & Flaviano Antiochiæ Episcopo presbyter Antiochenus fuit, *contra Joannem Scythopolitanum* (de quo Cod. XCV.) libri XVI. dialogorum more scripti inter Lampadium, qui Basilii partes tuetur, & Marinum, Tarasiumque, ac dicati cuidam Leontio. Inerciderunt perinde ut ejusdem Basilii Histostoria Ecclesiastica de qua Cod. XLII. & liber contra Archelaum presbyterum Coloniensem de quo Svid. in Ἀρχέλαος & Βασίλειος. Idem Svidas testatur hunc Basilium factum esse Irenopoleos in Cilicia Episcopum.

CVIII. *Theodori* Alexandrini monachi Severiani & Theopaschitæ Ἔλεγχος κατὰ Θεμιςίου. *adversus Themistium* Agnoëtarum signiferum. Καλωνύμου (al. Μεγαλωνύμου) τοῦ καὶ Θεμιςίου ἀπολογία ὑπὲρ τοῦ ἐν ἁγίοις Θεοφοβίου. *Themistii Apologia pro S. Theophobio.* Ejusdem κατὰ Θεοδώρου μονόβιβλος. *adversus Theodorum liber singularis. Theodori adversus Themistium libri III.* Hæc scripta omnia Photio olim lecta interciderunt. Fuit Themistius ille Diaconus Alex. sub initia sexti à CHristo nato sæculi, de quo non repetam dicta Volum. VIII. p. 5. seq.

CIX. *Clementis Alex.* ὑποτυπώσεις, opus deperditum, de quo dixi lib. V. cap. 1. p. 111. seq. Fragmenta illius à se collecta dare voluit Tomo tertio quem parabat Spicilegii Patrum doctissimus vir *Jo. Ernestus Grabe*, singulorumque exponere argumenta librorum, & demonstrare quod Stromatum libris veluti continuandis ab Clemente subjuncti fuerint. Interpolatos etiam fuisse ab hæreticis, sive potius Hæreticorum fuisse à Clemente enarrata, non ipsius Clementis dogmata quæ Photius in ejus hypotyposibus reprehendit, siquidem Clemens lib. IV. strom. p. 475. opus illud promittens ait se auspicium facturum ab enarratione opinionum pradoxarum quas sparserint hæretici in Geneseos librum. Confer Grabii librum Anglice editum, *Some instances*, p. 13. seq. Balthasar. Germonium de hæreticis Codicum Ecclesiasticorum corruptoribus p. 263. seq. Jo. Clericum Epist. Critic. I. & Bibl. veteri & recenti, Gallice vulgata

gata T. 6. p. 245. ſeq. & Wilhelmi Cavei Epiſtolam Apologeticam adverſus Clericum editam Londini 1700. 8. p. 44. ſeq. In his Hypotypoſibus *Pantænum* præceptorem ſuum profeſſus eſt Clemens, ut præter Photium teſtatur Philippus Sidetes in fragmento quod edidit Dodwellus ad Irenæum p. 488.

CX. & CXI. Ejusdem CLEMENTIS στρωματεύς libris VII. in aliis VIII. atqve octavi loco jam ille qvi in editis exſtat & incipit : Ἀλλ' ὐδὲ οἱ παλαίτατοι τῶν φιλοσόφων, jam alius τίς ὁ σωζόμενος πλούσιος *qvis dives ſalvetur*, cujus initium : οἱ μὲν τοὺς ἐγκωμιαστικοὺς λόγους. Ejusdem Clementis παιδαγωγός. De hiſce ſcriptis qvæ exſtant adhuc omnia, dixi lib. V. cap. 1. p. 104. ſeq. Sed memorantur etiam Photio ſcripta Clementis deperdita περὶ νηστείας, περὶ κακολογίας, & περὶ κανόνων ἐκκλησιαστικῶν κατὰ τῶν ἀκολουθούντων τῇ τῶν Ἰουδαίων πλάνῃ ad Alexandrum Hieroſol. Epiſcopum. Noviſſime præclaram Operum Clementis Alex. editionem verſione plurimis caſtigata locis, locis S. Scripturæ annotatis diligenter & eruditis animadverſionibus inſtructam vulgavit illuſtris Oxonienſium Epiſcopus *Joannes Potterus* Oxon. 1715. fol. Nonnulla fragmenta ipſi præterita dedi Græce & Latine tomo poſteriori operum S. Hippolyti. Hamb. 1718. fol.

CXII. & CXIII. Clementis Romani Διαταγαὶ τῶν Ἀποστόλων, *Conſtitutiones Apoſtolicæ*, qvæ Græce etiamnum exſtant, & ἀναγνωρισμὸς, *Recognitiones*, qvas tantum Latine habemus ex Rufini verſione. De utriusqve operis editionibus dixi lib. V. cap. 1. p. 33. ſeq. Epiſtola præmiſſa utraqve & *Clementis ad Jacobum* fratrem CHriſti, & ad eundem *Petri* Apoſtoli, edita eſt à Cotelerio Græce & Latine ante Clementina ſive homilias XIX. Clementi tributas. In recognitionum autem opere obviæ qvas Photius memorat αἱ λεγόμεναι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου πράξεις, & αἱ πρὸς Σίμωνα τὸν μάγον διαλέξεις. Vide Grabium T. 1. ſpicilegii Patrum p. 276. ſeq. & Cotelerium T. 1. Patrum Apoſtol. Meminit etiam Photius & hoc loco & infra Cod. CXXVI. *Epiſtolarum ad Corinthios* qvæ itidem exſtant: tum prioris illius qvæ ſola ex omnibus Clementis Rom. ſcriptis genuina habetur, tum poſterioris, qvam perinde ut *Petri & Appionis* πολύστιχον διάλογον rejectitiam eſſe ipſe Photius innuit. Hunc dialogum in recognitionum opere non contineri, ſed diverſum ab illo opus eſſe, idqve deperditum recte Grabius annotavit, qvem vide ſis p. 271. ſeq.

CXIV. *Lucii Charini* Manichæi αἱ λεγόμεναι τῶν Ἀποστόλων περίοδοι, Apocryphæ *periodi Apoſtolorum* Petri, Joannis, Andreæ, Thomæ, Pauli, de qvibus pridem deperditis dixi in Codice Apocrypho Novi Teſtamenti.

CXV.

CXV. *Anonymi liber contra Judæos & Qvartadecimanos* de Paschate, qvod CHristus feria qvinta illud non obierit, neqve præverterit, sed propriam mysticam celebraverit cœnam. Alius item *Metrodori* de computo XXVIII. enneadecaeteridum per annos 533. à tempore Diocletiani Imp. ad Paschatis rationes designandas. Neutrum scriptum hodie extat.

CXVI. *Anonymi* περὶ τῆς ἁγίας τοῦ πάσχα ἑορτῆς λόγος τρίτος ἐν τόμοις ὀκτώ. *De sacro paschate* liber tertius in octo sectiones divisus, ad Theodorum. In sectione qvarta Metrodorum (de qvo Codice superiore) oppugnatum Photius testatur. Etiam hic scriptor (cujus neqve tertius neqve priores duo de isto argumento hodie exstant) contendit CHristum proxime ante passionem suam Pascha Judaicum non celebrasse, qvam sententiam negat Photius temere amplectendã esse, qvoniam Chrysostomus & Ecclesia aliter sentiat. Καὶ σκοπεῖν χρή· ὁ γὰρ Χρυσόστομος καὶ ἡ Ἐκκλησία τότε φησὶν αὐτὸν ἐπιτελέσαι τὸ νομικὸν, πρὸ τοῦ μυστικοῦ δείπνου.

CXVII. *Anonymi Apologia pro Origene ejusqve dogmatibus*, βιβλίον ὑπὲρ Ὠριγένους καὶ τῶν αὐτοῦ δογμάτων ἐν τόμοις πέντε, *libris V.* Testes pro Origene laudavit hic scriptor, cujus opus hodie desideramus, Dionysium & Demetrium Alexandrinos Episcopos & Clementem presbyterum Alexandr. præcipue vero, (de qvibus mox Cod. CXVIII.) Pamphilum Martyrem & Eusebium.

CXVIII. PAMPHILI Martyris & EUSEBII Cæsareensis *Apologiæ pro Origene libri sex*, qvorum qvinqve scriptos ab utrisqve Pamphilo in carcere detento & Eusebio, sextũ post Pamphili martyrium, à solo Eusebio * suppletũ Photius testatur. ὑπὲρ Ὠριγένους, τόμοι δὲ τὸ βιβλίον ἕξ, ὧν οἱ μὲν πέντε Παμφίλῳ τῷ δεσμωτήριον οἰκοῦντι, συμπαρόντος καὶ Εὐσεβίου ἐξεπονήθησαν, ὁ δὲ ἕκτος, ἐπεὶ ὁ μάρτυς ξίφει τοῦ ζῆν ἀπαχθεὶς ἀνέλυσε πρὸς ὃν ἐπόθει θεὸν Εὐσεβίῳ λοιπὸν ἀπαρτίζεται. Et aliqvibus interjectis: τὴν δὲ ὑπὲρ Ὠριγένους ἀπολογίαν, ὁ Πάμφιλος σὺν Εὐσεβίῳ καθειργμένος τῷ οἰκήματι συνεγράψατο. Addit opus ab iisdem transmissum ad Confessores pro CHristi nomine ad metalla damnatos horumqve præcipuum Patermuthium. Ex illis sex libris solus primus exstat Latine è *Rufini* versione, ** cæteri perierunt, ut dixi Volum. VI. p. 102. Meminit hujus operis Auctor Synodici adversus tragœdiam Irenæi c. 198. (in Clariss. Baluzii Concil. p. 895.) *Eusebius in opere Apologetico pro Origene & dogmatibus ejus, id est pro praexistentia & restitutione composito, qvod Martyris* (Pamphili) *& ipsius Eusebii nomini-*

* circa A. 308. vel 309. ut est credibile.

** De hac versione Tillemont, T. XII. memor. p. 205. seq. ut de opere ipso T. III.

nominibus prænotatur, multis valde præcedentium Patrum testimoniis usus est pro prædictis erroribus. Nec tamen idcirco ab Ecclesia DEI vel Origenes absolvitur, qvasi non fuerit novitatis inventor, sed illi pariter addicúntur. Malim tamen Photio & pluribus aliis veteribus, argumentisqve à Tillemontio T. 3. memor. productis habere fidē, qvam cum Balthasare Germonio Hieronymi bilem citra examen admittente in libro de hæreticis Codicum Ecclesiasticorum corruptoribus p. 305. seq. statuere in hoc opere nullas Pamphili fuisse partes, sed meram illam Rufini fraudem, qvi libros Eusebii pro Martyris lucubratione venditare voluerit. Certe græcos etiam Codices Pamphili nomen prætulisse ex græcorum scriptorum testimoniis liqvet. Testatur autem Photius plures etiam alios magnæ auctoritatis in Ecclesia viros illa ætate apologias pro Origene composuisse. Καὶ ἄλλοι δὲ πλεῖστοι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ καὶ ἀξιολογώτατοι ἀπολογίας ὑπὲρ αὐτοῦ συνετάξαντο. Idem narrat Pamphili præceptorem fuisse *Pierium* presb. & scholæ Alex. præfectum, postea una cum fratre Isidoro coronatum martyrio, qvorum memoriæ templa & oratoria dedicata sunt, ut Pierii templum Alexandriæ memorat Epiphanius hæresi LXIX. 2. Pamphilū deniq; narrat Photius plures Origenis in sacras litteras commentarios πολλὰ τῶν ἐξηγήσεων εἰς τὴν θείαν γραφὴν sua manu descripsisse, qvod confirmant Eusebius VI. 36. Hist. & Hieronymus c. 75. de S. E. ad qvem notavi, in Bibl. Coisliniana etiamnum exstare apographum Codicis Epistolarum Pauli, qvi manu S. Pamphili martyris exaratus fuit.

CXIX. *Pierii* presbyteri Alex. (de qvo superiore Codice dictum) λόγοι δώδεκα, *Libri duodecim* de variis argumentis theologicis, ἐξηγήσεις καὶ διαλέξεις vocat Eusebius VII. 32. Hist. ex qvibus duarum tantum inscriptiones affert Photius : εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν, & εἰς τὸ πάσχα καὶ τὸν Ὠσηέ. De hoc postremo S. Hieronymus præf. in Oseam : *Pierii legi tractatum longissimum, qvem in exordio hujus prophetæ, die vigiliarum Dominicæ passionis extemporali & diserto sermone profudit.* Et c. 76. de script. Eccles. ubi Origenem juniorem appellatum illum esse testatur : *Hujus est longissimus tractatus de propheta Osee, qvem in vigilia Paschæ habitum ipse sermo demonstrat.* Non dubito etiam ex his duodecim λόγοις Pierii, Photio lectis, fuisse tractatum *in 1. ad Corinthios,* ex qvo idem Hieronymus Epist. ad Pammachium : *Origenes, Dionysius, Pierius, Eusebius Cæsariensis, Didymus, Apolinaris latissime hanc Epistolam interpretati sunt, qvorum Pierius, qvum sensum Apostoli ventilaret atqve edissereret, & proposuisset illud exponere,* Volo autem omnes esse sicut meipsum 1. Cor. VII. 7. *adjecit :* ταῦτα λέγων Παῦλος ἄντικρυς ἀγαμίαν κηρύσσει. Hujus Pierii scripta,

ſcripta, qvem eruditiſſimis Eccleſiæ Doctoribus jungit Hieronymus Epiſtolâ ad Magnum Oratorem, nihil hodie exſtat. Palladius in Lauſiaca c. 12. narrat Ammonium plura potuiſſe citare memoriter ex ſcriptis Origenis, Didymi, Stephani ac Pierii.

CXX. IRENÆI Epiſcopi Lugdunenſis ἐλέγχου καὶ ἀνατροπῆς τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, *Redargutio atqve everſio falſo jactatæ* (rerum Divinarum) *cognitionis*, ſive *contra hæreſes libri V.* adhuc ſuperſtites ex veteri Latina verſione cum Græcis qvibusdam fragmentis, qvæ poſt Franciſcum Fevardentium & induſtriam ſingularem Jo. Erneſti Grabe, conqviſita ſunt noviſſime à Renato Maſſveto monacho Benedictino, cui præclaram hujus ſcriptoris editionem debemus vulgatam Pariſ. 1710. fol. Ipſe Maſſvetus aliis pluribus egregiis lucubrationibus rem locupletaturus Eccleſiaſticam diſceſſit ex hac vita A. 1716. menſe Januario. De aliis Irenæi editionibus dixi lib. V. c. 1. p. 67. ſeq.

CXXI. *HIPPOLYTI*, qvi Irenæum modo memoratum habuit Magiſtrū, βιβλιδάριον, σύνταγμα κατὰ αἱρέσεων λβ΄. libellus complexus digeſtum adverſus hæreſes XXXII. à Doſitheanis usqve ad Noëtum ſive Noëtianos. Hoc opus intercidit ſolo capite poſtremo *contra Noëtum* excepto, qvod Græce & Latine vulgavi in tomo poſteriore operum Hippolyti, Hamburg. 1718. fol. Profeſſus fuit Hippolytus hoc opuſculo ſe in compendium miſiſſe qvæ ex ore Irenæi adverſus hæreſes diſputantis acceperat. ταύτας δέ φησιν (αἱρέσεις) ἐλέγχοις ὑποβληθῆναι ὁμιλοῦντος Εἰρηναίου, ὧν σύνοψιν ὁ Ἱππόλυτος ποιούμενος τόδε τὸ βιβλίον φησὶ συντεταχέναι. De aliis Hippolyti ſcriptis dixi lib. V. cap. 1. p. 203. & in jam memorata editione illius operum. Apud Photium autem, niſi ipſe male intellexerit verba Euſebii VI. 23. Hiſt. ante verba: λέγεται δὲ καὶ οὗτος προσομιλεῖν τῷ λαῷ κατὰ μίμησιν Ὠριγένους, neceſſe eſt qvædam excidiſſe de *Ambroſio* Alexandrino cui conveniunt illa omnia qvæ deinceps ſeqvuntur, & qvod notarios ſeptem Origeni aluerit & ejus fuerit ἐργοδιώκτης, & plura ipſe in literas miſerit, qvæ tamen omnia pridem interciderunt. Vide ſi placet qvæ notavi ad Hieronymum de Script. Eccleſ. cap. 61.

CXXII. CXXIII. CXXIV. EPIPHANII τὰ πανάρια, ἐν τεύχεσι μὲν τρισὶ, τόμοις δὲ ἑπτὰ, *Panaria contra hæreſes LXXX. in tribus voluminibus, libris ſeptem.* Ejusdem Ἀγκυρωτὸς, *Ancoratus*, ſive *ancora Fidei*, * velut ſynopſis operis

* Epiphanius ipſe hæreſi LXIX. 27. γεγράφαμεν περὶ πίστεως, ᾧ λόγῳ ἐπεθέμεθα ὄνομα ἀγκυρωτὸν, καὶ γὰρ ἐκ πάσης γραφῆς συνάγοντας

operis superioris, sed prius scripta, & catholicæ Christianorum doctrinæ epitomen è sacris litteris collectam exhibens: & Opus tertium cujus titulus excidit, qvi si non alius est à libro *de mensuris & ponderibus*, ut Hœschelio videtur, nihil Epiphanii Photio lectum est qvod hodie non habeamus. De illis scriptis eorumqve editionibus dixi Volum. VII. (lib. V. c. 11.)

CXXV. JUSTINI Martyris scripta varia, 1) *Apologia* ad Antoninum Pium ejusqve filios & Senatum Rom. 2) *Apologia altera* ad Antonini Pii διαδόχους (M. Antoninum & L. Verum) 3) scriptum tertium adversus Ethnicos in qvo περὶ φύσεως δαιμόνων *de natura dæmonum* Justinus disputaverat. 4) Ἔλεγχος πρὸς Ἕλληνας. 5) περὶ Θεοῦ μοναρχίας, de uno summo DEO. 6) κατὰ ἰουδαίων colloqvium cum Tryphone) 7) contra dogmata qvædam Aristotelis κατὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως, ἤτοι κατὰ εἴδους καὶ ὕλης στερήσεως ἐπιχειρηματικοὶ καὶ βίαιοι καὶ χειρώδεις λόγοι, καὶ κατὰ τοῦ πέμπτου σώματος, ὁμοίως καὶ κατὰ τῆς ἀϊδίου κινήσεως ἣν Ἀριστοτέλης δεινότητι λογισμῶν ἐναπέτεκεν. 8) Solutiones succinctæ Ethnicorum qvorundam dubiorum ἀπορῶν κατὰ τῆς εὐσεβείας, κεφαλαιώδεις ἐπιλύσεις. Hæc scripta Justini omnia adhuc exstant, sæpiusqve lucem viderunt, nisi qvod tertium non pervenit ad nos integrum, utpote in qvo illa de dæmonibus disputatio desideratur. Cætera deperdita Justini scripta, qvæ Photius memorat sunt 9) ὁ ψάλτης, 10) λόγοι κατὰ Μαρκίωνος, & 11) ἡ κατὰ πασῶν αἱρέσεων πραγματεία. De singulis tam editis qvam illis qvæ interciderunt dixi lib. V. cap. 1. p. 53. seq. Hodie novam præstantissimi Doctoris scriptorum ἔκδοσιν parant Parisiis *Prudentius Maranus* Benedictinus, & Cantabrigiæ *Styanus Thirlby.* Vidi etiam paratos ad prælum eruditos commentarios qvibus Justinum illustravit egregie, cum Oxonii versaretur *Joannes Adolfus Hofmannus*, Germanus Plœnensis, qvibus inter alia ex Hebræorum scriptis ostendit Justinum dialogo cum Tryphone κυρίας Judæorum δόξας illi opponendo, Judæum oppugnare.

CXXVI. CLEMENTIS Romani *Epistolæ duæ* ad Corinthios, & eodem Volumine, POLYCARPI Epistola ad Philippenses, qvas universas hodie, licet alicubi mancas habemus, ut dixi lib. IV. c. V. §. 14. & lib. V. cap. 1. p. 48. seq. Clementis Epistolarum mentionem fecerat Photius etiam Cod.

ἄγκυραν ὥσπερ τὴν ἁγίαν πατέρων πίστιν. Idem LXXIV. 1. τὰ ἤδη μοι εἰρημένα ἐν τῷ μεγάλῳ λόγῳ τῷ περὶ πίστεως γραφέντι εἰς τὰ μέρη τῶν Παμφυλίων.

Cod. CXIII. & posteriorem tanqvam spuriam rejici monuerat. Novissime Polycarpi Epistola cum Ignatii septem Epistolis, qvas collectas suæqve subjectas ad Philippenses * olim misit, Græce & Latine emendate vulgata est Oxonii 1708. 8. à C. Aldrichio, Ignatianis novo & accuratissimo studio Eruditissimi viri *Antonii Mariæ Salvini* in illustris H. Neutoni gratiam ad Codicem Mediceum recensitis. Photius tamen Ignatii Epistolas in eodem cum Polycarpiana volumine neutiqvam reperit.

CXXVII. EUSEBII Pamphili *ἡ εἰς Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν βασιλέα ἐγκωμιαστικὴ τετράβιβλος libri IV. de Constantini Magni laudibus*, editi sæpius ad calcem Historiæ Ecclesiasticæ, ut dixi Volum. VI. p. 100. Photius Eusebio vertit vitio qvod de hæresi Arii, ejusqve oppugnatoribus Eustathio Antiocheno & Athanasio Alex. & de decreto Synodi Nicænæ, atqve aliis Episcoporum super dogmate contentionibus rem omnem silentio involverit, vel leviter transierit, perinde ac si in Imperatoris vita atqve encomio necesse sit ista omnia legi.

CXXVIII. LUCIANI *ὑπὲρ Φαλάριδος pro Phalaride*, & *νεκρικοὶ καὶ ἑταιρικοὶ διάλογοι διάφοροι, dialogi mortuorum, meretriciiqve & alia varii argumenti scripta, ἕτεροι διαφόρων ὑποθέσεων λόγοι.* Hæc omnia hodie manibus studiosorum teruntur, ut dixi lib. IV. cap. 16. Scepticum fuisse Lucianum Photio assentitur Morhofius *ὁ μακαρίτης* lib. 1. Polyhistoris cap. VI. p. 28. sed derisor licet, atqve Poëtæ Horatii exemplo nullius addictus jurare in verba Magistri ubiqve apparet, tamen Eclectici potius in ejus scriptis invenio vestigia, qvàm Pyrrhonii Philosophi. Neqve scepticum fuisse probant hi versus, dubito an ipsius Luciani,

Λουκιανὸς τάδ᾽ ἔγραψε, παλαιά τε μωρά τε εἰδώς
Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦντα σοφά·
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδόν † ἐστι νόημα
Ἀλλ᾽ ὃ σὺ θαυμάσῃς, τοῦθ᾽ ἑτέροισι γέλως.

Hæc scripsit Syrus ille, antiqvaqve stultaqve doctus,
Stulta etenim sunt huic, qvæ sapere ille putat.
Communis stat nulla homini sententia certa:
Qvod tu mireris, rideat alter idem.

Gemnium

* Photius è Polycarpo: *λέγει δὲ καὶ τὰς Ἐπιστολὰς αὐτοῖς (τοῖς Φιλιππησίοις) Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου ἀπεσταλκέναι, καὶ αἰτεῖται ἀναδιδαχθῆναι παρ᾽ αὐτῶν, εἴ τι περὶ ἐκείνου διακούσαιεν.*

† Menagius legit *διακριτόν.*

Geminum illud Plinii IX. 17. Epist. *Qvam multos putas esse, qvos aeqve ea qvibus ego & tu capimur & ducimur, partim ut inepta, partim ut molestissima offendant -- Demus igitur alienis oblectationibus veniam, ut nostris impetremus.*

CXXIX. *Lucii* Patrensis * μεταμορφώσεως λογοι pridem deperditi, è quibus Lucianus Lucium suum, sive obscœnam in asinum metamorphosin expressit, ut ipse non diffitetur T. 2. edit. Amst. p. 115. ubi ita auctorem primum scripti illius, qvem secutus ipse est, prodit: Πατὴρ μὲν ἐςί μοι Λέκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος, ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν. Κἀγὼ μὲν ἱςοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς. ὁ δὲ, ποιητὴς ἐλεγείων ἐςὶ καὶ μάντις ἀγαθός. Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι τῆς Ἀχαΐας. Vide & p. 86. Freqvens qvoqve Lucii nomen in Milesiis Apuleji, quæ & ipsæ ex eo expressæ, & fortasse Lucii prænomen inde Apulejo inditum. Lucii illius jocos quosdam & salse ad Herodem Atticum atque Antoninum Imp. dicta refert Philostratus in Herodis Attici vita lib. 2. de Sophist. c. 1. n. 9. Idem fortasse Lucius Aristidæ Rhetoris amicus, cujus meminit in Orationibus sacris T. 1. p. 641. 642. Lucii hujus & Luciani iterum mentio inter scriptores eroticos apud Photium Cod. CLXVI.

CXXX. *Damascii* (Ethnici philosophi, quem patria Damascenum vocat Cod. CLXXXI. & regnante in Italia Theodorico scripsisse docet Cod. CCXLII. p. 553) *libri IV.* quorum 1) περὶ παραδόξων ποιημάτων, *de admirandis operibus capita CCCLIII.* 2) παραδόξων δαιμονίων διηγημάτων *admirandarum narrationum de dæmonibus capita LII.* 3) περὶ τῶν μετὰ θάνατον ἐπιφαινομένων ψυχῶν, παραδόξων διηγημάτων, *de animarum apparitionibus post obitum, admirandarum narrationum capita CV.* Libri quarti titulus in Photio non exstat, quemadmodum totum Damascii opus jam diu periit, quod si exstaret non leve fortasse credulitatis superstitionisque ethnicæ documentum haberemus. Alios παραδόξων scriptores vide si placet supra lib. 1. cap. 22. §. 4. lib. 3. cap. 6. §. 21. b. & cap. 27. §. 8. & lib. 4. cap. 13. §. 2. & apud Jonsium lib. 2. de scriptoribus Hist. Philosoph. c. 12.

CXXXI. *Amyntiani* εἰς Ἀλέξανδρον, *de rebus Alexandri M.* ad Marcum Antoninum Imp. Ejusdem βίοι παράλληλοι, *vitæ parallelæ, Dionysii* tyranni & *Domitiani* Imp. libris duobus: *Philippi* Macedonis & *Augusti* Imp. itidem libris II. & liber de *Olympiade* Alexandri M. matre. Hæc scripta omnia Amyntiani, de qvibus admodum sinistre Photius, interciderunt.

CXXXII. CXXXIII. CXXXIV. CXXXV. *Palladii, Aphthonii, Eusebii* & *Maximi* Sophistarum μελέται διάφοροι, *variæ declamationes,* inter qvos

* Vide supra Volum. IV, p. 499. & Volum. VI. p. 828.

qvos Palladio palmam eloqventiæ Photius tribuit. *Maximum* eundem esse non dubito Magistrum Imp. Juliani, Sophistam Byz. cujus * περὶ ἀλύτων ἀντιθέσεων Svidæ memoratum scriptum breve edidit Carolus Stephanus Græce ad calcem Dionysii Halicarnassei Epistolæ ad Pompejum, Paris 1554. 8. quod donatum mihi ab eruditissimo Viro M. V. la Crose, non dubito infra cap. 39. cum mea versione tecum communicare. *Eusebium* suspicor Rhetorem illum Alexandrinum de quo Eunapius; *Palladium* vero Methonæum Sophistam Constantini Imp. clarum ætate, cujus διαλέξεις & λόγους varios Svidas laudat. De *Aphthonio* Antiocheno cujus progymnasmata sunt in omnium manibus, dixi lib. IV. cap. 31.

CXXXVI. CYRILLI Alex. οἱ Θησαυροὶ, thesauri de SS. Trinitate contra Arium & Eunomium. Exstant tomo qvinto ejus operum, distributi in λόγους triginta qvinque, ut notavi Volum. VIII. p. 562. seq. Apud Photium nulla numeri aut distinctionis in λόγους mentio, qvi opus hoc ἐπιχειρηματικὸν βιβλίον appellat.

CXXXVII. EUNOMII Hæretici βιβλιδάριον, quod *Basilius* Magnus ægre tandem nactus, libris V. adversus Eunomium scriptis confutavit. Hoc Eunomii scriptum primus Græce & Latine edidi Volum. VIII. p. 262-305. qvemadmodum minorem illius ἔκθεσιν (à Valesio jam & Baluzio publicatam) p. 253-260. Hæc posterior, qvam Eunomius libris tribus adversus Basilium (de quibus mox) inseruerat, refellitur à *Greg. Nysseno* in libris, de quibus dixi VIII. p. 151. & 160. qvemadmodum de Basilii p. 78. seq.

CXXXVIII. *Eunomii* ejusdem *libri III. adversus Basilium*, qvi hodie non exstant: sicut nec quæ Eunomio opposuere *Theodorus* (Mopsvestenus) & *Sophronius* (Hierosol.) Photio memorati tum hoc loco, tum supra Cod. IV. & V. Exstat vero *Gregorii* Nysseni opus adversus Eunomium (de qvo Cod. VI.)

CXXXIX. *Athanasii* Magni *in Ecclesiastem* & *Cantica canticorum* commentarii, qui hodie desiderantur, sed supersunt ejus *Epistolæ* & *apologia de fuga* (confer Cod. XXXII.) quibus nihil elegantius inter Athanasii scripta se vidisse Photius testatur. εἰς μέν τοι τὴν χάριν καὶ τὸ κάλλος τῶν ἐπιστολῶν αἷς τὴν ἀπολογίαν αὐτῷ τῆς φυγῆς καὶ τὰ περὶ αὐτὴν ἐξεργάζεται, ἄλλο τι, ὅσα ἐμὲ τῶν αὐτοῦ εἰδέναι, οὐδὲν ἀναφέρεται.

* Antequam illud vidissem, Astrologici argumenti esse malè suspicabar, quale est Poëma Maximi περὶ καταρχῶν eidem Svidæ memoratum, quod edidi Volum. VIII. p. 415. Itaque emendandum qvod scripsi VIII. p. 769.

CXL. Ejusdem ATHANASII *libri quinque adversus Arium*, ἢ κατὰ Ἀρείȣ καὶ τῶν αὐτȣ̃ δογμάτων πεντάβιβλος, Exſtant T. I. operum Athanaſii edit. novæ eruditiſſ. Montfauconi p. 405. ſeq. adverſus Arianos libri quatuor, nam qvinti loco Photius habuit Epiſtolam contra Arianos Encyclicam ad Epiſcopos Ægypti & Libyæ, qvæ occurrit in eodem T. I. p. 270. Vide ſi placet qvæ à me notata ſunt lib. V. cap. 2. Photius notat Baſilium & Gregorium Nazianzenum ex Athanaſio velut ex uberrimo fonte derivaſſe partem argumentorum quibus illorum ſcripta adverſus Arium exundant.

CXLI. CXLII. CXLIII. & CXLIV. BASILII Magni *in Hexaëmeron*, 2) ἠθικοὶ λόγοι ſive *Homiliæ de moribus*, 3) *Epiſtolæ* tum canonicæ, tum aliæ plurimæ ad diverſos, τὸ ἄλλο πλῆθος ἃς διαφόροις ἐπέςειλεν & 4) *Aſcetica*. Hæc omnia Baſilii ſcripta ætatem tulere, ſæpius edita ut dixi Volum. VIII. (lib. V. cap. 19.)

CXLV. *Helladii* (ejusdem de qvo infra, Cod. CLVIII. & CCLXXIX.) *Lexicon* vocabulorum phraſiumque Græcarum (non poëticarum ut *Diogeniani*, ſed qvarum in proſa maxime uſus) copioſiſſimum & πολυςιχώτατον, ſeptem τεύχεσιν ſive voluminibus.

CXLVI. *Anonymi Lexicon* καθαρᾶς ἰδέας, *puri ac terſi ſermonis*, itidem copioſum ac prolixum.

CXLVII. *Anonymi Lexicon* σεμνῆς ἰδέας, ſtyli gravis ac ponderoſi.

CXLVIII. *Anonymi Lexicon* ἰδίως λόγȣ πολιτικȣ̃ *orationis propriè civilis*.

CXLIX. *Pollionis Lexicon*, in qvo multæ fuere voces poëticæ, non tanta copia tamen qvam in Lexico *Diogeniani* de qvo Cod. CXLV. Pollio ille videtur idem cum *Valerio Pollione* Alexandrino qvem Svidas in Πωλίων ait tempore Adriani Imp. vixiſſe, ac ſcripſiſſe Lexicon vocum Atticarum, qvod & ipſum periit, συναγωγὴν Ἀττικῶν λέξεων κατὰ ςοιχεῖον.

CL. *Juliani* (Cappadocis Sophiſtæ, de qvo Svid. & Eunapius) *Philoſtrati* Tyrii (cujus opus de vita Apollonii Tyanenſis memorat Photius Cod. XLIV. & CCXLI.) & *Diodori* (cui Valerius Pollio pater, Svida teſte) *Lexica in Decem* Atticos *Rhetores*. Ex hiſce novem Lexicis Photio hactenus memoratis, ne unum qvidem ad nos pervenit.

CLI. TIMÆI (Sophiſtæ) πρὸς Γεντιανόν, *ad Gentianum* (MS. Γαϊατιανὸν *Gajatianum*) *libellus de vocibus apud Platonem*, περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων. Hunc ex Codice Bibl. Coislinianæ Græce primus magnam partem in lucem protulit eruditiſſ. Montfauconus, p. 477. ſeq. Catalogi MStorum illius Bibl. Pariſ. 1715. fol. a qvo præfationem Timæi mutuatus hic in Lectorum gratiam apponam;

Τίμαιος

Τίμαιος Γαϊατιανῷ εὖ πράττειν. Ἐπιστάμενος ἀκριβῶς σοῦ τὴν γνώμην καὶ τὴν περὶ Πλάτωνα σπουδὴν, καὶ φιλοκαλίαν, εἰωθώς τε τῇ τῶν Κρονίων ἑορτῇ τῶν ἐμαυτοῦ τοῖς φίλοις ἀπάρχεσθαι, παιδείᾳ τε ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδείας ἀδελφῇ σπουδῇ χρησάμενος ἐξέλεξα τὰ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ γλωσσηματικῶς, ἢ κατὰ συνήθειαν ἀττικὴν εἰρημένα, οὐ μόνον τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα ἀσαφῆ, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τοῖς πλείστοις. Τάξας τε ταῦτα κατὰ στοιχεῖον, καὶ μεταφράσας ἀπέσταλκά σοι, νομίσας καὶ αὐτὸν ἕξειν σε παιδείαν οὐκ ἄμουσον. ἔῤῥωσο.

Timæus Gaiatiano ſalutem. Cum plane compertum habeam qvo ſis animo, qvove ſtudio & diligentia utaris erga Platonem, cumqve ſoleam in feſto Saturnalium amicis aliqvid de meo offerre, inſtitutione & inſtitutionis ſorore diligentia uſus ſelegi ea qvæ à Philoſopho vel gloſſematis more, vel ſecundum conſvetudinem Atticam dicta ſunt, qvæ non Romanis tantum ſed etiam Græcorum plurimis obſcura ſunt. Hæc porro alphabetico ordine digeſta & explicata ad te miſi, ratus te hinc inſtitutionem non ineruditam conſecuturum eſſe. Vale.

CLII. *Ælii Dionyſii* Halicarnaſſei (qvi temporibus Hadriani vixit) *de vocibus Atticis* ad Scymnum, *libri qvinqve.* Duas hujus operis editiones Photius evolvit, qvarum neutra hodie exſtat. De Dionyſio hoc dixi Volum VII. p. 57. ſeq.

CLIII. *Pauſaniæ* Lexicon Atticum, Dionyſio in quibusdam etiam copioſius. Hunc Pauſaniam, cujus Lexicon ῥητορικὸν citatur ab Euſtathio, & ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγὴ à Scholiaſte Thucydidis, Clariſſimus Kuſterus * diverſum putat á Pauſania Cæſarienſi, de cujus deſcriptione Græciæ dixi lib. IV. cap. 15. ſed rationem non addit, neque ego fateor me videre.

CLIV. & CLV. *Boëthi* (illius ni fallor ad qvem de anima ſcripſit Porphyrius,) λέξεων πλατωνικῶν συναγωγὴ ad Melantam, *Lexicon Platonicum,* Timæi illo de qvo ſupra Cod. CLI. longe præſtantius, & Ejusdem *Boëthi* alius liber περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων, *de obſcuris apud Platonem vocibus* ad Athenagoram.

CLVI. *Dorothei* περὶ τῶν ξένως εἰρημένων λέξεων, *Lexicon vocum novarum & peregrinarum.* Ex qvinqve ſcriptis hactenus commemoratis nullum hodie exſtat: neque habeo jam quæ de Lexicis Græcis deperditis addam ad ea qvæ diſſerui lib. IV. cap. 34. ſeq. Cæterum Dorotheum hunc nihil vetat eſſe Aſcalonitam illum Grammaticum, cujus meminit Stephanus Byz. in Ἀσκάλων & Etymologicum magnum in ἀμφιγνοεῖν.

* ad Svidam in πύνδαξ.

CLVII. MOERIDIS Ἀττικιστής, *libellus de vocibus Atticis*, qvi non ita pridem ex Jo. Pricæi apographo editus est Græce, notisqve illustratus ab eruditissimo viro *Joanne Hudsono*, Oxoniæ 1712. 8. subjuncta Gregorii Martini dissertatione pro vera ac veteri Græcæ lingvæ pronunciatione contra Adolphum Mekerckum. In illo apographo, qvod ex Codice Bibl. Cæsareæ Vindobonensis est expressum, scriptor vocatur *Evmœris*, unde Evmœridem appellant Ez. Spanhemius ad Aristophanis Plutum v. 12. & Colomesius p. 120. Observationum sacrarum. Rectius alii Codices cum Photio conspirantes *Mœridem* vocant, ut Segvierianus sive Coislinianus, è qvo excerpta dedit Clariss. Montfauconus in Catalogo MSS. Bibl. Coislinianæ p. 485-488. nec non Codices qvos evolverunt Steph. le Moyne notis ad Varia sacra p. 479. Salmasius de Hellenistica p. 46. seq. Usserius, Is. Vossius, Valesius, Cangius, & Labbeus qvi Mœridem *Sophistam* vocat p. 105. Bibl. novæ MSS. In Codice Antonii Eparchi apud Stephanum le Moyne T. I. Var. sacr. p. 529. & Anselmum Bandurium p. 886. ad antiqvitates CPol. Mœris *Atticista*, Μοίριδος Ἀττικιστοῦ λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων κατὰ στοιχεῖον. Sed apud Photium titulus libri est, non cognomen scriptoris, Ἀττικιστής. De ætate nihil liqvido constat nisi post Phrynichum scripsisse, qvem citat in ἰσοτελής. Institutum autem ejus est annotare & inter se conferre voces qvibus Attici, & qvibus Græci in aliis dialectis, maxime illa κοινῇ utebantur: interdum notat & κοινὸν vulgi, illudqve diversum facit non modo ab Attico sed etiam ἑλληνικῷ, ut in ἐξίλλειν, εὐφήμει, κάθησο, λέμμα, οἰδίπουν, οἶσε, σχέατον. Interdum qvod commune est pluribus dialectis, ut vocem διωκάθειν communem esse Doribus & Jonibus. Est etiam ubi ἀτθίδα πρώτην καὶ δευτέραν distingvit, ut in πλυνεῖς. πλυνεῖς, κατὰ τὴν πρώτην Ἀτθίδα, κναφεῖς κατὰ τὴν δευτέραν Ἀτθίδα.

Index Scriptorum à Mœride allegatorum.

Aristo-

Ariſtotelis ἐν τῇ πολιτείᾳ, (Λακεδαιμονίων) in φοινικίς.
Demoſthenes in βιβλία, γραμματοκύφωνα, μετέπεμψε.
κατ᾽ Ἀριστογείτονος in ὄφελον
κατὰ Μειδίου in ἰσηγορία
Φιλιππικοῖς in διαιρεσίαι.
Eubulus in Θηρίκλειον.
Eupolis πόλεσιν, in λάσανα.
Hermippus in σωδάριον.
Herodotus in λογίους.
Homerus in ἐνετειλάμην, ἥρω.
Hyperides in διαλέγεσθαι.
Iſæus in διάγνωσιν.
Phrynichus. Φρυνίχου τοῦ Ἀρραβίου σοφιστικὴ παρασκευή, in ἰσοτελής.
Plato in ἀναβιῶναι, βαλανεὺς, βιβλία, κάκη, χαλαστραῖα.
Convivio in ψυκτῆρα.
Hippia in διανεκεῖ. Hippia ſecundo in ὡσαύτως.
de Legibus in δυσήριδος, ἐξενώθησαν, εὐκταῖον, εὔμορφον, Ζώσαντες, χερσιμαχίας.
Phædone in δυσωπεῖσθαι, ἐπιτηδείους.
Protagora in χάριν σοι ἔχω.
de Rep. in διαγράφειν, ἴκταρ, κομψούς.
Theæteto in διαφορότης.
Plato Comicus in ἀνακῶς.
Rhetores in ἀμοιβήν.
Thucydides in ἀμφιδήριτον, ἀνακοινῶσαι, ἀνθρωπεία, αὐτοβοεὶ, γεγωνεῖν, δελφὶς, δένδροις, ἐκπλήγνυσθαι, ἐξαληλιμμένον, εὔηθες, λιθουργοὺς, μετέπεμψε, νῆες, παραιρήματα, πειράσαντες, πομπεῖα.
Xenophon in ἀκμὴν, γνωστῆρας, δένδροις, εὔμορφον, μερμνῶν. Ejus ἀπομνημονεύματα in ἐθελέχθρως.

CLVIII. *Phrynichi Arrhabii* σοφιστικῆς παρασκευῆς λόγοι λέ, *apparatus Sophiſticus* ſive Rhetoricus vocum formularumq; elegantium ac ſelectarum libris XXXV. qvod totum opus ordine literarum digeſtum Commodo Imp. at ſingulos libros amicis ſingulis inſcripſerat, ut primores tres & decimum & poſt undecimum aliquot *Ariſtocli* cuidam, qvartum & octavum *Juliano* Senatori Rom. ſuo populari, quintum & undecimum *Menodoro*, cui etiam librum περὶ κινήσεως ὀνομάτων *de nominum inflexione* miſſu-

missurum se pollicetur: sextum *Tiberino*, septimum & plures è posterioribus *Menophilo*, nonum Rufino, cæteros *Rhegino* (Grammatico fortassis illi cujus πολυμνήμονα Socrates III. 23. & Svidas commemorat) & *Basilidi* Milesio Sophistæ. In undecimo libro magnis extulit laudibus æqvalem suum *Aristidem* Rhetorem, in cujus Orationes tunc incidit, & qvem eloqventissimis præferri ab aliqvibus non miratur, cum *Marcianus* τῶν Κρητικῶν (Schottus Κριτικῶν) συγγραφεὺς, etiam præ Platone ac Demosthene genuinæ eloqventiæ normam (κανόνα τῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς) voluerit *Bruti* Itali Epistolas. Ipse autem εἰλικρινοῦς καὶ καθαροῦ καὶ ἀττικοῦ λόγου κανόνας καὶ στάθμας καὶ παράδειγμα sermonis tersi & puri atque attici regulam amussim & exemplum non dubitat esse præferendos omnibus, in quibus nec ipse Momus nec corycæus aliqvis dæmon habeat quod possit reprehendere, *Platonem* & *Demosthenem*, *Æschinemque* Lysaniæ F. Socraticum dialogorum septem scriptorem, qvos *Socrati* aliqvi velut auctori tribuerunt. His præterea subjungit cum cæterorum *novem Rhetorum* choro *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Critiam* Calæschri Fil. & *Antisthenis* duas Orationes genuinas de Cyro & Ulysse, Ἀντισθένην μετὰ τῶν γνησίων αὐτοῦ δύο λόγων, τοῦ περὶ Κύρου καὶ τοῦ περὶ Ὀδυσσέως, *Aristophanem* cum reliqvo Comicorum qvatenus Attici sunt choro, & Tragicos Αἰσχύλον τὸν μεγαλοφωνότατον, καὶ Σοφοκλέα τὸν γλυκὺν, καὶ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην. Hoc Phrynichi opus pridem intercidit præter pauca qvædam ex illo excerpta quæ Græce vulgavit celeberrimus Montfauconus in Catalogo MSS. Bibl. Coislinianæ p. 465-469. De Phynichi Ἀττικιστῇ sive scripto de vocibus Atticis, qvod editum habemus, dicere me memini lib. IV. cap. 34.

CLIX. ISOCRATIS *Orationes XXI.* & *Epistolæ IX.* quæ hodie omnes exstant, nam & ἡ πρὸς Εὐθύνουν ὑπὲρ Νικίου est Oratio quæ inter editas ἀμάρτυρος inscribitur. De orationibus Isocratis dixi lib. 2. c. 26. §. V. & de Epistolis Lib. 2. cap. 10. §. 7.

CLX. CHORICII Sophistæ *Gazæi* Christiani μελέται καὶ συντάξεις λόγων διάφοροι è quibus Volum. VIII. p. 841. seq. vulgavi memoratum nominatim Photio Ἐπιτάφιον in Procopium Gazæum Choricii Magistrum, nec non Orationem in Σοῦμμον στρατηλάτην, cætera illius vel interciderunt, vel adhuc latent in Bibliothecis manu exarata: fuere autem varii generis multaqve, πλασματικοὶ λόγοι sive declamationes, tum panegyrici, μονῳδίαι sive orationes funebres & epitha-

lamii

Iamii & ἀντιῤῥητικοὶ ſive controverſiæ, aliaqve. Teſtatur Photius Choricium floruiſſe Juſtiniani ætate, diſcipulum Procopii Gazæi, ac poſtea Sophiſtæ alterius in eadem urbe, cui etiam ſeni defuncto in officio publici doctoris ſucceſſit. De hoc altero potius Choricii Magiſtro qvam de Procopio * videntur accipienda qvæ apud Photium ſequuntur: τούτου λόγοι πολλοὶ καὶ παντοδαποὶ φέρονται ἄξιον ζήλου καὶ μιμήσεως χρῆμα. & qvod ait oratoriam ipſius facultatem potiſſimum eluxiſſe ex opere qvod hodie nusquam exſtat, & in qvo Sophiſta ille verſus qvos voluit Homericos in proſam reſolutos varia elocutus eſt metaphraſi, & multiplici orationis colore ac charactere expreſſit. Procopium Choricii Magiſtrum à Procopio Cæſarienſi Hiſtorico (de quo Cod. LXIII.) diſtingvens Photius merita mactat laude, & commentarios illius in ſacras litteras notos ſibi fuiſſe haud obſcure innuit his verbis: γέγονε δὲ μαθητὴς Προκοπίου ῥήτορος εἷς τῶν ἀρίστων (οὐ τοῦ Καισαρέως δὲ) ὃς εἰς μέγα κτῆμα καὶ ὄφελος κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τὰς γραφὰς συντάξας ἀείμνηστον αὐτοῦ κλέος τοῖς σπουδαιοτέροις καταλέλοιπεν. Sed de ἐξηγητικαῖς ejus σχολαῖς ſpeciatim infra Cod. CCVI.

CLXI. *Sopatri* Sophiſtæ ἐκλογαὶ διάφοροι, *varia electa*, *libris XII.* qvibus res qvamplurimas memorabiles, veras, fabuloſas, ex ſelectis ſcriptoribus jucunda varietate & copia explicaverat: opus qvod cum non levi eruditæ antiqvitatis jactura deſideramus. Meminit illius etiam Svidas: Σώπατρος Ἀπαμεὺς σοφιστὴς ἢ μᾶλλον Ἀλεξανδρεύς. ἐπιτομὰς πλείστων· τινὲς δὲ καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἱστοριῶν τούτου εἶναί φασι. Hic Sopater Alexandrinus alius a Sopatro Paphio Comico eodemqve Parodo (qvem lib. 2. c. 22. Svidam ſecutus male à Comico diſtinxi) & à Sopatro cujus Epiſtolam ad Hemeterium fratrem de magiſtratu bene gerendo ſervavit magnam partem Stobæus ſermon. 44. & à Sopatro Apameenſi, ſcriptore libri de providentia, Jamblichi diſcipulo, qvem Conſtantinus magnus interemit, de qvo ad Eunapium. Nec non à Sopatro ad qvem Libanii Epiſtolæ. Sed fortaſſe non diverſus ab autore commentariorum Græcorum qvos habemus in στάσεις Hermogenis, & ad qvem Æneæ Gazæi Epiſtola nona, qvi ſub ſæculi ſexti initia ſcripſit.

Index

* Emendandum igitur qvod ſcripſi Volum. VI. p. 259.

Index Scriptorum è qvibus Sopater eclogas ſuas collegit.

Ælii (Dionyſii) de Alexandria & rebus Ægyptiacis.

Anonymi *θαυμάτων συναγωγή.*

Anonymi *ἐκλογαὶ* de illuſtribus fœminis, *περὶ τῶν εἰς μέγα δόξης καὶ ὄνομα λαμπρὸν ἀρθεισῶν γυναικῶν.*

Antimachus Poëta.

Apollodori Grammatici Athenienſis *περὶ Θεῶν λόγος ά, γ', δ', έ, θ', ιβ, ιέ, ις', μέχρι κ'δ.*

Apollonii Stoici *ὅσαι γυναῖκες ἐφιλοσόφησαν.*

Ariſtophanis Grammatici *περὶ Ζώων, βιβλίον α', β'.*

Ariſtotelis *πολιτεία Ἀχαιῶν, Θετταλῶν, Κίων, Λυκίων, Παρίων.*

Ejusdem *πολιτικά.*

Ariſtoxeni *σύμμικτα ὑπομνήματα.*

Artemonis Magnetis ſive Magneſii *τῶν κατ' ἀρετὴν γυναιξὶ πεπραγματευμένων διηγήματα.*

Athenæi Naucratitæ *δειπνοσοφισαί.*

Callixeni *τῶν Ζωγράφων τε καὶ ἀνδριαντοποιῶν ἀναγραφή.*

Cephalionis *Ἐρατὼ, διαλαμβάνουσα κατ' Ἀλέξανδρον.*

Damoſtrati *ἀλιευτικά.*

Diogenis Cynici *ἀποφθέγματα.*

Diogenis Laërtii *φιλοσόφων βίων βιβλίον ά, έ, θ' καὶ ί.*

Favorini *παντοδαπῆς ὕλης ἔκ τε τοῦ ν' καὶ ξ' καὶ καθεξῆς πλὴν τοῦ ταῦ μέχρι τοῦ ω.*

Hellanicus Hiſtoricus. Herodotus.

Heſiodus. Homerus.

Jubæ (Ἰωβᾶ) *περὶ γραφικῆς λόγος β'. Ἰώβα τοῦ βασιλέως Θεατρικῆς ἱστορίας ιζ' λόγος.*

Plutarchi vitæ Demetrii & Bruti Romani, Cratetis, Daiphanti, Pindari, Niciæ, Alcibiadis, Themiſtoclis, Theſei, Lycurgi, Solonis, Alexandri Philippi F. Cimonis, Lyſandri, Demoſthenis, Periclis, Pelopidæ, Phocionis, Ariſtidæ, Epaminondæ, Dionis, Ageſilai, Agidis, Cleomenis, Eumenis Cardiani, Philopœmenis, Timoleontis, Arati, Pyrrhi Epirotæ.

Plutarchi *πῶς δεῖ τὸν νέον ἀκούειν ποιημάτων. Περὶ Φύσεως καὶ πόνων, (ὅπως τε πολλοὶ πολλάκις πόνῳ τὴν φύσιν οὐκ εὖ φερομένην ὤρθωσαν, ἕτεροι δὲ καλῶς ἔχουσαν ἐξ ἀμελείας διέφθειραν, ὅπως τε ἔνιοι ἐν μὲν νέοις βραδεῖς ἐνωρῶντο πᾶσι καὶ ἀσύνετοι, ἀκμασάντων δὲ εἰς τὸ ταχὺ καὶ συνετὸν αὐτοῖς ἡ φύσις ἐξέλαμπε.)*

ἐξέλαμπε.) Περὶ δυσωπίας καὶ λόγου. Περὶ ἀδολεσχίας. Περὶ ὀργῆς. Πῶς ἄν τις ὑπὸ ἐχθρῶν ὠφελοῖτο. Περὶ εὐθυμίας. Πολιτικὰ παραγγέλματα. Περὶ πλούτου. Ὅπως ἄν τις συναίσθοιτο ἑαυτοῦ πρὸς ἀρετὴν ἐπιδιδόντος. Ὑγιεινὰ παραγγέλματα. Γαμικὰ παραγγέλματα. Ὅτι βραδίον Θεοὶ τιμωροῦνται· Ἀνδρῶν ἐνδόξων ἀποφθέγματα· Πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου. Βασιλέων καὶ στρατηγῶν ἀποφθέγματα. συμποσιακῶν βιβλία η'.

Plutarchi περὶ ποταμῶν.

Rufi ῥωμαϊκῆς ἱστορίας βιβλία δ'. Ejusdem δραματικῆς ἱστορίας λόγος β'. & μουσικῆς ἱστορίας βιβλίον α', β', γ', δ', ε'.

Sapphonis (Poëtriæ) liber VIII.

Pamphilæ qvæ filia Soteridæ fuit, Σωτηρίδα Παμφίλης ἐπιτομῶν λόγος ἀμέχρι ι.

Theagenis Μακεδονικὰ πάτρια.

CLXII. *Eusebii Episcopi* παραίνεσις five *adhortatio adversus Andreæ* Monachi *inclusi* Epistolam cui titulum fecit παραγνωστικὸν, qvasi dicas falsam ac perversam notionem. Et ejusdem Eusebii λόγοι δέκα, *libri decem* adversus Andreæ illius ἀπόδειξιν parænesi oppositam. Utraque utriusque scripta interciderunt. Andreas cum adversus Severum (Antioch.) & Julianum (Halicarnass.) scribere se profiteretur, revera *Aphthartodocetarum* hæresin volebat stabilire, dictaque Patrum in suam sententiam detorqvebat, atqve propiam proferens fidei formulam, ἰδίαν τινὰ τολμηρῶς συνταξάμενος ἔκθεσιν πίστεως, Catholicos *Phthartolatrarum* nomine infamabat, qvem cum Aëtio, Eunomio, Apolinario & Nestorio rejiçiendum Eusebius convincit ex sacris litteris, testimoniisque τῶν λογάδων πατέρων, illustrium doctorum Ecclesiæ, Athanasii, trium Gregoriorum, Thavmaturgi, Theologi & Nysseni, Basilii Cæsareensis, Joannis Chrysostomi, Cyrilli Alex. Procli CPol. Methodii martyris & Quadrati. Eusebium istum fuisse Episcopum Thessalonicensem patet ex Epistola Gregorii M. ad eum scripta Indict. IV. A. C. 601. quæ est lib. 11. Epist. 74. (in prioribus editionibus lib. 9. Epist. 69.) ubi etiam de eodem Andrea, qvem monachum inclusum ad S. Paulum, Romæ fuisse testatur. Pro Thessalonicensi Episcopum Thessaliæ habent qvidam Codices, sed illud alterum præplacet novæ editionis Operum Gregorii auctoribus, qvibus alii viri docti assentiuntur ut Gvil. Caveus in historia literaria scriptorum Eccles. ad A. 601. Petrus Halloix de vitis Orientalium scriptorum Sæ-

culi I. & II. Tomo I. p. 701. & Balthaſar Germon de hæreticis Codicum Eccleſiaſticorum corruptoribus p. 341. ſeq.

CLXIII. *Vindanii Anatolii,* Berytii συναγωγὴ γεωργικῶν ἐπιτηδευμάτων, *de operibus ruſticis collectanea* libris XII. ex Democrito, Africano, Tarantino, Apulejo, Florentino, Valente, Leone cujus autoritas aliis præfertur & Pamphilo, ac Diophanis paradoxis ſive admirabilibus. Hoc Vindanii Anatolii opus ipſum qvidem intercidit, magna tamen ejus pars inſerta legitur viginti libris Geoponicorum, qvæ habemus, centum amplius poſt Photium annis collecta juſſu Conſtantini Porphyrogeniti, in qvibus ſæpe jam Anatolii, jam Vindanii jam Berytii nomine citatur, qvibus tribus unum eundemque ſcriptorem denotari ex Photio jam conſtat. Vide ſi placet qvæ de hoc Geoponicon opere notavi Volum. VI. p. 500. ſeqq.

CLXIV. GALENI περὶ αἱρέσεων, *de ſectis* Medicorum, *liber* ſæpius excuſus, ut dixi lib. IV. c. 17. p. 528.

CLXV. HIMERII Sophiſtæ μελέται, καὶ ἄλλοι λόγοι διάφοροι, *declamationes & orationes variæ*, ex qvarum plerisque excerpta dat Photius infra Cod. CCXLIII. edita ſeparatim ab Henr. Stephano Græce A. 1567. 4. De illis vide ubi lubebit dicta à me lib. IV. cap. 30. Viginti declamationes Himerii ante non vulgatas editurum ſe promiſit Allatius p. 177. Apum urbanarum. Λαλιαὶ ſeptem MSS. in Codice Barocciano 131. Bodlejanæ Bibliothecæ, quas deſcripſit, cum Oxoniæ verſaretur, Rev. noſter atque eruditiſſimus Jo. Chriſtophorus Wolfius Paſtor Eccleſiæ ad S. Catharinæ Hamb. meritiſſ. Ex illis, communicatis mecum benevole, apponam hoc loco unam, qvam ex Auguſtano Codice expreſſam ad Uſſerium pridem miſit Elias Ehingerus.

Ἱμερίου εἰς βασιλέα (Ἰουλιανὸν) Παναθηναίοις, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος.

Χαῖρε φίλον φάος, Χαρίεν τι μειδιῶον προσώπῳ. Μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσᾴσομαι. Ἡδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποίησιν, ἵνα τι κατά σου νεανιεύσωμαι ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Ἐπεὶ καὶ ἀχέρωχοί τε ὄντες καὶ ὑψαύχενες ἀφετοί τε καὶ ἔξω μέτρων ἀθύρουσιν, ὀλίγα παρακαλέσας τὴν ποίησιν δοῦναί μοι τι μέλος τεῖον, ταύτην γὰρ φιλῶ τὴν Μοῦσαν ἐκ τῶν ἀποθέτων τοῦ Ἀνακρέοντος, οὗτον σοι φέρων τὸν ὕμνον ἔρχομαι. καί τι καὶ αὐτὸς προσθεὶς τῷ ἄσματι, ὦ φάος ἑλλήνων καὶ τῆς οἷον Πάλλαδος ἱερόν, δάπεδα Μουσάων τε ἀμφινέυομαι. Πεισθεὶς γὰρ ἤδη τοὺς λόγους καὶ

μέλη

μέλη φθέγγεσθαι ἐφάνης ἡμῖν, ἐφάνης οἷον Ὅμηρος μὲν τοῖς ἀπειρηκόσι ναυτίλοις φησὶ τὸν οὔριον, καὶ τοῖς Ἀφροδίτῃ χορεύειν μέλλουσι τὸν ἕσπερον ὁποῖον εἰκὸς φανῆναι. Τινὲς μὲν οὖν οὕτω κάμνοντες εἰρήνης ἐπόθησαν ἄγγελον, τινὲς δὲ χειμῶνας καὶ νεφέλας φεύγοντες λαμπρὸν ἠράσθησαν ἰδεῖν ἥλιον. Νῦν ἔαρ, ὦ παῖδες, ὡς ἀληθῶς, νῦν ἐγὼ τῆς ὥρας αἰσθάνομαι. Νῦν ᾠδὴ μὲν οὐ θρῆνος ἐμοὶ τὰ τῶν ἀηδόνων ᾄσματα, καὶ συγχωρῶ τοῖς λέγουσιν οὐκ ἐπὶ τῷ παιδὶ μέλος τοὺς ὄρνιθας, ἀλλ' ἐφ' ὕμνῳ θεῶν ἀναβάλλεσθαι. Ἀφίημι δὲ καὶ ταῖς χελιδόσι ταῖς Ἀττικαῖς τὸν μῦθον ἐκεῖνον τὸν Θρᾴκιον, καὶ μετὰ τῶν ἀηδόνων καὶ ταύτας πείθομαι οὐ γοερὰν ᾠδὴν ἀλλὰ μέλος ἠρινὸν ἀναβάλλεσθαι· Νῦν πλούσια μὲν Ἰλισσοῦ καὶ διαφανῆ τὰ νάματα· καὶ τάχα δή σε μαντεύεται πάλιν ὁ ποταμὸς μυστήρια. Κύκνοι δὲ εἰ μὲν ἀμφὶ τὰς ὄχθας Ἰλισσοῦ μετὰ Ζεφύρου ποτὲ μέλος εἰργάσαντο ὥσπερ ἐπὶ Καΰστρῳ τε καὶ Εὐρώτᾳ νῦν πλέον ἢ πρότερον μουσικῆς τὰς ὄχθας ἐμπλήσσουσιν. Εἰ δὲ οὐκ εἶδέ τις ἄλλοτε τούτους ἐπὶ τῷ ποταμῷ τοὺς ὄρνιθας καὶ τούτους ἥξειν τὴν μαντείαν ἐπὶ λειμῶνας Ἀττικοὺς μαντεύεται· Ἆρα τις ὅμως τεθέαται, καὶ αὐτὴν τὴν γῆν ὅσον εὐθαλῆ τε καὶ τεθηλυῖαν καὶ κόμαισθον ἐπί σοι καὶ πρὸ ὥρας αὐτοῖς τὰ λήϊα. καὶ δείκνυσι σταχὺν ὥριον. Ὃ καὶ ἄνθος ἠρινὸν θαῦμα τοῖς ἰδοῦσιν ἐφαίνετο. Στεφανοῦται δὲ ἡ γῆ καὶ ἀγάλλεται οὐκ ἀνεμώναις καὶ ἴοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, ἀλλὰ τοῖς Διονύσου τε δώροις καὶ τῷ γλαυκῷ τῆς ἰδέας στέμματι. Ὥσπερ οἶμαι τῶν θεῶν διά σε ταῦτα χαριζομένων τοῖς Ἕλλησι. Λυδοὶ μὲν οὖν οἱ περὶ χρυσῷ ποταμῷ τῷ Διονύσῳ βακχεύοντες (χρυσοῦν γὰρ ὁ Λύδιος λόγος ἐπονομάζει τὸν Πακτωλὸν) μαίνονται μὲν τῷ θεῷ καὶ χορεύουσιν, ἐπειδὰν αὐτοῖς ἔαρ ἐνείκηται ὥρας ἀμείβων ἥλιος οὐκ ὀρνίθων ᾠδαῖς οἱ πολλοί τέ εἰσι καὶ εὐστομοῦσιν ἐν ἄλσεσι, οὔτε λειμῶσα ἡδύ τε καὶ ἁπαλὸν χλοάζουσιν. Ἀλλ' ἐπειδὰν αὐτοῖς ὁ Διόνυσος Νῦσαν καταλιπὼν καὶ Αἰθίοπας ἐπὶ Τμῶλον κωμάζει καὶ Πακτωλὸν καὶ τὰς βάκχας ἐπὶ τὸ σκίρτημα σεισθείσας αἴσθονται, τότε καὶ ἔαρ ἥκειν νομίζουσι καὶ μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ τὴν ὥραν ἀσπάζονται. Λύδοις μὲν οὖν ἔαρ Διόνυσος ἄγει, καὶ τὰ Διονύσου βακχεύματα, σὺ δὲ ἡμῖν τε καὶ λόγοις. Ἐκμαίνεις δὲ ἀντὶ μὲν βάκχων τε καὶ Σατύρων τοὺς Μουσῶν τε καὶ Ἑρμοῦ προφήτας. ἀντὶ δὲ τοῦ βοᾶν τὸν Εὔιον, σαυτὸν ἡμῖν δίδως ἀνακαλεῖν τε καὶ ἀναφθέγγεσθαι μεμωήας καὶ χορείας σύνθημα, καὶ μηδεὶς ὑμῶν θαυμάσῃ, εἰ θεοῖς τὸν ἄνδρα εἰκάζειν οἱ λόγοι βούλονται. Εἰ γὰρ δὴ Ὁμήρῳ μὲν ἔξεστι καὶ τελσὶν εἰκάζειν θεοῖς τὸν βασιλέα τῶν Ἀχαιῶν τὸν Ἀγαμέμνονα, ἡμῖν δ' οὐδαμῶς; μᾶλλον μὲν εἰκότως ἡμᾶς τις οὐ μέμψαιτο, ὅτι μὲν ποιητικὰ κομπάζομεν, μηδὲ πόρρω τῆς ἀληθείας βαίνομεν, καὶ ταῦτα πλέον περὶ τοῦδε ταῦτα ἔχοντες φθέγγεσθαι ἢ περὶ Ἀγαμέμνονος Ὅμηρος εἴρηκεν· ᾧ θεοῖς μὲν φίλον, θεοῖς δὲ καὶ πρέπον εἰκάζεσθαι. Διῒ μὲν οἶμαι τάχα μὲν καὶ αὐτῷ τῷ προσώπῳ καθ' Ὅμηρον. ὄμματα γὰρ

εἴκελος τερπικεραύνῳ κατὰ σοῦ μᾶλλον ἂν Ὁμηρίδαι φθέγξαιντο. πολλῷ δὲ πλέον οἶμαι καὶ ὅτι ταῖς τῆς ψυχῆς κάλλεσι Διΐ σε πρέπον εἰκάζεσθαι. ὁ γάρ τε τῶν σῶν ἀτελεύτητον ὅττι κεν κεφαλῇ κατανεύσειας. Τοῦτο δὲ τὸ τοῦ Διὸς ἐγκώμιον οὐδέ τις ἀνθρώπῳ τοσοῦτον αὐχήσει ποτὸν, ὡς ἀπάτῃ κατὰ σοῦ χρησάμενος, οὐδὲ εἰ τὸν χρυσὸν ἔχων τοῦ Ὁμήρου, φθέγξαιτο, ᾧ καὶ αὐτὸν εἶξαι τὸν Δία φήσῃ ἡ ποίησις. Σοὶ μὲν καὶ ἀπ' ἄλλων φίλος καὶ διὰ τοῦτο οἶμαι καὶ ὅμοιος μουσηγέτῃ ἐστὶν ἐκεῖνος, καὶ χοροὺς Μουσῶν καθ' Ἑλικῶνα τὸν Βοιώτιον ἴσασιν, ἔνθα δὴ καὶ τοῦτο αὐτῷ σε τῷ θεῷ συνάπτει. Μουσικῆς μὲν γὰρ καὶ αὐτὸς τὴν Ἀττικὴν πεποίηκας εἰσιτήριον, ὥσπερ τὸν Ἑλικῶνα ὁ Ἀπόλλων. Μουσικὴν δὲ καὶ ἡμᾶς κελεύεις ἐργάζεσθαι, αὐτὸς ἐνδιδοὺς τὸ σύνθημα, ὥσπερ ὁ θεὸς ταῖς Διὸς παρθένοις ταῖς Μούσαις. Ἵππιον Ποσειδῶνα τιμῶσιν Ἕλληνες καὶ θύουσιν ἐπὶ Ἰσθμῷ τῷ θεῷ, δεικνύοντες αὐτὸν ἡνίοχον καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγάλμασιν. Ἆρ' οὖν ἄν τις πρὸ σοῦ τῷδε δικαίως καὶ τῷ θεῷ παραβάλλοιτο ἢ μαθητὴν προσαγορεύων τῆς τέχνης, διαμαρτάνοι τῆς κλήσεως; Πῶς γὰρ οὐ σοὶ μᾶλλον προσήκει Ποσειδῶν ἱππικῆς διδάσκαλος, ἢ τῷ παλαιῷ τῷ νεανίσκῳ; ὁ μὴν γὰρ βραδὺς τοῖς ἵπποις ὀχούμενος τοῦ θεοῦ τὴν τέχνην ἤλεγχε. σὺ δέ μοι δοκεῖς κἂν αὐτὸν Βουκέφαλον καὶ Πήγασον καὶ τὴν ἀθάνατον συνωρίδα τὴν Ἀχιλλέως. Ὅμηρος μὲν οὖν τὸν Διὸς παῖδα τὸν Κάστορα ὡς ἀγαθὸν ἱππεύειν ὑμεῖς τοῖς ἔπεσι καὶ τοῦτο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ χαρίζεσθαι, ὡς ἀρκοῦν οἶμαι καὶ μόνον καὶ Διὸς ὄντα παῖδα κοσμῆσαι τὸν Κάστορα. Βελλεροφόντην τοι Ἐφυραῖον ᾠδῆς τε καὶ μέλους ἄξιον ἵππος ἐποίησε, καὶ Βασιλέα μὲν Δαρεῖον ἐν Πέρσαις, μέγαν δὲ ἐν Μακεδόσιν Ἀλέξανδρον. Σὺ δὲ οἶμαι ἀθύρματα τὰ τῶν μεγάλων βασιλέων ἐγκώμια. Βούλομαί σοι καὶ διήγημα τῆς τε πόλεως ἐπιχώριον καὶ τῆς πανηγύρεως, ἐφ' ὧν ἥκεις, διηγήσασθαι πάντως ἡδὺ καὶ ἀξιάγαστον οὐ θεάσαι μόνον παναθήναια ἀλλὰ καὶ λέγειν τι περὶ αὐτῶν ἐν Ἕλλησιν, ὅταν ἐν τῇδε τῇ πανηγύρει τὴν ἱερὰν Ἀθηναίων τριήρη τῷ θεῷ πέμπωσιν. Ἄρχεται μὲν εὐθὺς ἐκ πυλῶν, οἷον ἐκ τινὸς εὐδίου λιμένος τῆς ἀναγωγῆς ἡ ναῦς. Κινηθεῖσα δὲ ἐκεῖθεν ἤδη καθάπερ κατά τινος ἀκυμάντου θαλάσσης διὰ μέσου τοῦ δρόμου κομίζεται, ὃς εὔθυνός τε καὶ λεῖος καταβαίνων ἄνωθεν σχίζει τὰς ἑκατέρωθεν αὐτῷ περιπεπλεγμένας στοάς, ἐφ' ὧν ἀγοράζουσιν Ἀθηναῖοί τε καὶ οἱ λοιποί. Τὸ μὲν οὖν πλήρωμα τῆς νεὼς ἱερεῖς τε καὶ ἱέρειαι εὐπατρίδαι πάντες, χρυσοῖς τε ἀνθίνοις ἐστεφανωμένοι τοῖς στέμμασιν. Αὕτη δὲ ὑψηλὴ καὶ μετάρσιος οἷον ὑπό τινων κυμάτων ὑποκειμένων κύκλῳ φέρεται, οἱ πολλοῖς τε καὶ ἐπικερσίοις ἀνηρμοσμένοι τοῖς ἄξοσιν ἀκωλύτως ἄγουσιν ἐπὶ τὸν κολωνὸν τῆς Πάλλαδος τὸ σκάφος. ὅθεν ἡ θεὸς ἐποπτεύει τὴν πανήγυριν οἶμαι καὶ τὴν παροῦσαν ἱερομηνίαν. λύσει δὲ ᾠδὴ τῆς νεὼς τὰ πείσματα, ἣν ἱερὸν προσᾴδουσι Ἀθηναῖοι χορὸν λαλοῦντες ἐπὶ τὸ σκάφος τῷ ἀνέμῳ παρεῖναί τε αὐτὸν καὶ τῇ θεωρίδι συμπέτεσθαι. Ὁ δὲ ἐπιγνοὺς οἶμαι τὴν Κείαν

ᾠδὴν

ᾠδὴν ἣν Σιμωνίδης αὐτῷ προσῆσε μετὰ τὴν θάλασσαν ἀκολουθεῖ μὴν εὐθὺς τοῖς μέλεσι, πολὺς δὲ πνεύσας κατὰ πρύμνης οὖρος ἐλαύνει τὴν ὁλκάδα τῷ πνεύματι. Νεῖλον μὲν δὴ λόγος τὸν ποταμὸν τὸν Αἰγύπτιον, ἐπειδὰν οὐρανοῦ τὸ μέσον ἱππεύων ἥλιος ὥραν τὴν θερινὴν ἐργάζηται, ὑπὲρ γῆν Αἰγυπτίων χώμενον καὶ κρύπτοντα τὴν ἄρουραν τῷ ῥεύματι, πέλαγός τε ναυσιπόρον καὶ πλωτὸν ὁλκάσιν ἀποφαίνει τὴν Αἴγυπτον, ἱερὴ τριήρης ἡ τῆς παρθένου οὐ νειλώου τινὸς παραδόξου δεηθεῖσα ῥεύματος διὰ τῆς ἠπείρου συστέλλεται. Ἀλλὰ αὖραι γαλήνην λιγυρὸν ἐπιχοῦσαι πέμπουσιν ἐξ αὐλῶν Ἀττικῶν πνέουσαι, τὸ δὲ μάλιστα θαῦμα, αὐτὸς ἡλίῳ συνεκλάμπων Ἕσπερος καὶ μόνος ἀστέρων τότε ἄλλων συμφωνούμενος μεθ' ἡμέραν καὶ συνάπτων ὑπὲρ τῆς νεὼς τῷ πατρὶ τὴν λαμπάδα. ἠφάνης τοίνυν οὗτος ἐκεῖνος· σὲ γὰρ Ἀθηναῖοι καλοῦσιν Ἕσπερον, καὶ δεξιὰν ἤγαγες τὴν ἠρεμίαν Ἕλλησι. Χρηστὰ δὴ ἐπαγγέλλῃ σύμβολα, αἴσιος τὰ μέλλοντα, ὡς ὁ δῆμός γε οὐδὲ εἴρηκε, κἀγὼ τοῖς ῥηθεῖσι πείθομαι.

CLXVI. *Antonii Diogenis* τῶν ὑπὲρ Θούλην ἀπίστων, de Diniæ ac Dercyllidis Tyriæ amoribus & qvæ ipſis *ultra* ultimam *Thulem* oberrantibus ſe obtulerunt mirarum & *incredibilium narrationum* ad Iſidoram ſororem eruditam & φιλομαθῶς ἐχούσαν *libri XXIV.* ex qvibus Photius putat hauſiſſe Lucium metamorphoſes ſuas, Lucianum narrationes fabuloſas * qvas ſub veræ hiſtoriæ titulo edidit, Jamblichum, Achillem Tatium, Heliodorum ac Damaſcium eroticas ſuas fabulas. Meminit & *Epiſtolæ ad Fauſtinam*, in qva Antonius ille Diogenes, qvem οὐ λίαν πόῤῥω τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου, non diu poſt Alexandri Magni tempora ** vixiſſe Photius exiſtimat, ait ſe eſſe ποιητὴν κωμῳδίας παλαιᾶς, qvod interpretor non veteris Comœdiæ poëtam qvalis fuit Ariſtopha-

* Ex his eſt illa de profectione in Lunam, ὅτι πορευόμενοι πρὸς βοῤῥᾶν ἐπὶ σελήνην, ὡς ἐπί τινα γῆν καθαρωτάτην πλησίον ἐγένοντο. Phot. ex Antonio Diogene p. 188.

** Non tam vetuſtum eſſe diſputat Franciſcus Vavaſſor p. 148. libri de ludicra dictione, cujus objectis nonnulla reponit Bælius in Lexico T. 1. p. 163. Sane qvod graviſſimum eſſe ait Vavaſſor, gentem Antoniam tum nondum natam aut factam vocem vel auditam, ſatis refellunt T. Antonius Merenda Decemvir anno U. C. 303. ejusque filius Q. Antonius Merenda qvi ambo fuere ante Alexandrum Magnum. De Antonia gente diligentiſſime Joannes Glandorpius in Onomaſtico Romano p. 65-103. Exſtant & Antonii Sanderi libri tres de claris Antoniis, editi Lovanii 1627. 4. quorum primus vitæ ſanctimonia notos, alter præſules & maximates, tertius litteris & eruditione præſtantes Antonios complectitur: ſed Antonii noſtri Diogenis nec apud Glandorpium nec apud Sanderum mentionem reperi.

ſtophanes, ſed enarratorem dramatis ſive fabulæ geſtæ ante multa tempora, qvoniam ſubjungit, *ὅτι εἰ καὶ ἄπιστα καὶ ψευδῆ πλάττοι, ἀλλ' οὖν ἔχοι περὶ τῶν πλείστων μυθολογηθέντων αὐτῷ, ἀρχαιοτέρων μαρτυρίας ἐξ ὧν συναθροίσειε*: qvod licet incredibilia & falſa videatur fingere, tamen habeat de plerisque teſtimonia vetuſtiorum ſcriptorum ex qvibus cum labore iſta collegerit, & qvorum nomina etiam ſingulis præfixit libris. *Προτάττει δὲ καὶ ἑκάστου βιβλίου τοὺς ἄνδρας οἳ τὰ τοιαῦτα προαπεφήναντο, ὡς μὴ δοκεῖν μαρτυρίας χηρεύειν τὰ ἄπιστα.* Hic Antonius Diogenes mentionem facit Sibyllæ qvam ait artem vaticinandi à Carmano accepiſſe: Aſtræi item qvi varia de Pythagora narraverit & Mneſarcho, nec non de Zamolxide qvem Getæ pro Deo coluerint. Affert & Balagri Epiſtolam ad Philam uxorem filiam Antipatri. Hujus ni fallor Balagri Macedonicæ hiſtoriæ librum ſecundum laudat Stephanus Byz. in *ἄμολβος* & *ὄλβηλος*.

CLXVII. JOANNIS STOBÆI *ἐκλογῶν, ἀποφθεγμάτων, ὑποθηκῶν*, *electorum, apophthegmatum & ſententiarum libri qvatuor* in duobus *τεύχεσι* ſive voluminibus. De hoc opere eximio qvod maximam partem adhuc exſtat, accuratius dixi Volum. VIII. p. 666. ſeq. atque indicem etiam ſcriptorum, è qvibus Stobæus collectanea ſua congeſſit, adjunxi. De Stobis Macedoniæ ſecundæ civitate, à qvo Stobæum ſive Stobenſem viri docti appellatum notant, conſulendus Harduinus ad Plinii Hiſt. IV. 10. T. 1. p. 432. & in numis urbium illuſtratis p. 474. nec non Ezech. Spanhemius de uſu numiſmatum edit. novæ T. 2. p. 601.

CLXVIII. BASILII Seleucienſis Epiſcopi *λόγοι* ſive *ſermones XV.* qvos omnes hodie habemus, ut notavi Volum. VIII. p. 131. Sed intercidit qvod verſibus compoſitum ab eodem Baſilio Photius narrat de *Theclæ* protomartyris geſtis & martyrio, licet aliud proſa à Baſilio ſcriptum ejusdem argumenti tenemus, de qvo ibid. p. 135. Incertum etiam & parum veriſimile, hunc eſſe Baſilium Seleucienſem, ut Photio viſum eſt, quocum Jo. Chryſoſtomus in libris de ſacerdotii colloquitur, licet in Baſilii ſermonibus veſtigia ſententiarum Chryſoſtomi inveniſſe ſe idem Photius eſt teſtatus. At cui libri illi de ſacerdotio inſcripti ſunt, is fuerit potius Baſilius Raphaneæ in Syria Epiſcopus qvi A. C. 381. Synodo CPolitanæ interfuit. Vide Montfauconi prolegomena T. 1. Chryſoſt. p. 361. & Sam. Basnagium ad A. C. 382. num. 6.

CLXIX. CYRILLI Alex. *κατὰ τῶν Νεστορίου δυσφημιῶν, contra Neſtorii blasphemias libri V.* qvi exſtant, & qvorum jam meminit Cod. XLIX.

Exſtant etiam de qvibus porro Photius, *Epiſtolæ* Cyrilli ad Neſtorium, Valerium, Acacium Melitenenſem Epiſc. aliosqve, & de hirco emiſſario ad Acacium Epiſcopum Scythopolitanum: nec non Neſtorii ad Cyrillum reſponſio. Præterea Cyrilli σχόλιον περὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ μονογενοῦς, *Scholion de unigeniti incarnatione.* Vide quæ de Cyrilli ſcriptis dicta ſunt Volum. VIII. (lib. V. cap. 27.)

CLXX. *Anonymi* opus quod intercidiſſe dolendum eſt, *libris XV.* qvinqve τεύχεσι ſive voluminibus complexum *teſtimonia Ethnicorum* non Græcorum modo ſed Perſarum, Thracum, Ægyptiorum, Babyloniorum, Chaldæorum & Italorum eruditorum, *qvibus Chriſtianæ doctrinæ ſuffragari videntur.* Inter alia auctor qvi CPoli poſt Heraclii tempora ſcripſit, etiam attulit nonnulla ἀπὸ τῶν χημευτικῶν Ζωσίμου λόγων, *ex Chemicis Zoſimi* Thebani Panopolitæ (de qvo dixi Volum. VIII. p. 612. ſeq.) *ſcriptis*, (ita enim legendum, non χειμευτικῶν, *frigidis libris*, ut Schottus.) Quæ autem apud Photium ſequuntur, non de Zoſimo accipi debent, ſed de auctore horum collectaneorum, qvi nominum Hebraicorum ſignificationes etiam expoſuit, & de Apoſtolis tradidit ubi terrarum qvisqve Evangelium docuiſſet, & qvomodo mortem oppetiiſſet.

CLXXI. EUSTRATII Presbyteri magnæ Eccleſiæ CPol. (Eutychio Patriarchæ CPol. qvem A. C. 582. pro funere laudavit, * ſuperſtitis) *liber de vita functorum ſtatu*, in qvo tria ſibi propoſuit probanda, 1) contra Pſychopannychitarum ſententiam, animas ſanctorum ſtatim atqve corpore ſolutæ ſunt, operari. 2) ſpectra mortuorum eſſe animas ipſas, non divinam virtutem in formam eorum traductam. 3) animabus prodeſſe preces, ſacrificia, oblationes & eleemoſynas pro iis tributas. Hunc librum primus Græce addita verſione Latina vulgavit *Leo Allatius* ad calcem libri ſui de purgatorio, Rom. 1655. 8. p. 319-380. qvi doctum plane auctorem vocat p. 297. Latine ex verſione Allatii recuſus eſt in Bibliotheca Patrum Lugd. T. XXVII. p. 364. Nonnulla etiam Latine exhibet Combefiſius in Bibl. Concionatoria, ad diem commemorationis defunctorum. Hujus libri capite 23. legitur qvod Photius affert de Gamaliele Pauli Apoſtoli magiſtro, Gamalielisque filio Abibo, baptizatis per Joannem ac Petrum, nec non de baptiſmo & martyrio Nicodemi qvem Gamalielis ἀνεψιὸν vocat. Non autem hæc petiit Euſtratius

* Euſtratii laudatio in *Eutychium* edita Latine apud Surium ad 6. April. Græce vero è MS. Vaticano in Actis Sanctorum ad calcem Tomi I. April. p. LIX. & Latine ex Papebrochii verſione p. 55 C.

ſtratius ex Chryſippi † Hieroſol. presb. laudatione in martyrem Theodorum, licet & ex illa qvædam producit c. 22. ſed ex Luciani presb. Hieroſol. narratione fabuloſa de ἀποκαλύψει reliqviarum S. Stephani, ** qvæ ex verſione antiqva Aviti, Gennadio c. 47. de Script. Eccleſ. memorata exſtat in tomo ſeptimo operum S. Auguſtini edit. Benedictin. De aliis Euſtratiis dixi lib. 3. cap. 6. §. 29. Certe fallitur Caſimirus Oudinus qvi huic noſtro Euſtratio CPol. tribuit commentarios in Ariſtotelem, cum ſint Euſtratii Metropolitæ Nicæni clari circa A. C. 1117.

Index ſcriptorum & virorum illuſtrium in Euſtratii libro de vita functorum ſtatu memoratorum.

Elpidi-

† De hoc *Chryſippo* qvi medio ſæculo V. vixit, plura Allatius p. 330. ſeq. præfat. ad Euſtratium, ex vita S. Euthymii ſcripta à Cyrillo Scythopol. & Græce ac Lat. edita in Analectis Græcis Monachor. Benedictinor. *Laudatio Theodori* à Chryſippo compoſita intercidit. Sed exſtat Latine ejus *encomium in Joannem Baptiſtam* in Bibl. Combefiſii Concionatoria: & *Homilia in Deiparam*, Græce & Lat. in auctario Bibl. Patrum Ducæano Pariſ. 1624. T. 2. p. 424. & in Bibl. Patrum Morelliana A. 1644. 1654. Tomo XII.

** De illa ſupra p. 144. & ad Gennadium cap. 46. de ſcript. Eccleſ.

Elpidiphorus c. 20.
Ephræmus inter Syros magnus eximiusqve doctor, in Teſtamento ſuo. c. 28.
Euſebius Palæſtinus c. 19.
Euſtathius Antiochiæ Syriæ Epiſcopus & Confeſſor ἐν τῷ περὶ ψυχῆς & contra Arianos. c. 19.
Eutychius Epiſcopus CPol. ἡ τὰ πάντα ἐμοὶ τιμία καὶ ἱερὰ κεφαλὴ ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐπιγεγραμμένῳ περὶ τῶν ἐν τόπῳ κατὰ δεύτερον λόγον οὐσιωδῶς γινομένων λογικῶν καὶ νοερῶν, venerandum mihi in omnibus ſacrumqve caput, Oratione de iis qvi ſecundo modo natura ſua fiunt in loco, ratione videlicet & mente præditis. c. 14.
Eutychius filius Calliſtrati, Baſileo in Epiſcopatu Amaſeæ ſucceſſit. c. 20.
Gamaliel Pauli Apoſtoli nutritius. c. 23.
Gregorius Nyſſenus c. 25. 27.
vita Gregorii Thavmaturgi c. 13.
ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν μακαρισμῶν c. 17. ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐπιγεγραμμένῳ πρὸς τοὺς βραδύνοντας εἰς τὸ βάπτισμα, οὗ ἡ ἀρχή· οἱ τῆς οἰκουμένης ταύτης βασιλεῖς. id. Dialogo cum ſorore Macrina c. 17.
Gregorius Theologus Orat. funebri in Baſilium. c. 16. in Patrem. id. in Cæſarium fratrem. id. magnus Gregorius. c. 17. in Heronem Philoſophum c. 24.
Viſio Gregorio Thavmaturgo facta. c. 13. & 14.
Hippolytus in Danielem Prophetam Oratione ſecunda. c. 19.
Johannes Theologus Apocalyſin in Patmo ſcripſit. c. 11.
Johannes Hieroſol. Epiſcopus. c. 23.
Johannes Epiſc. CPol. (Chryſoſtomus) ὁ θεοφόρος in Matthæum. c. 10. in Matthæum homilia XVIII. c. 6. in caput XXVIII. c. 28. in Pſalmum CXIII. c. 17. in 1. ad Corinthios Homil. 1. c. 28. Orat. in Maccabæos. c. 17. ad viduam juniorem, cum ipſe exularet. c. 17. in memoriam Apoſtolorum Petri, Jacobi & Johannis. c. 17. ejus os ſuper aurum prælucidum, & cujus ſermones velut carbones coruſcantes expurgant & illuminant. c. 17. ὁ πάνσοφος διδάσκαλος - - τὸ στόμα ὑπὲρ τὸ χρυσίον ἐκλάμπων, οὗ καὶ οἱ λόγοι ὡς ἄνθρακες ἀπαστράπτουσιν, πῇ μὲν καθαίροντες, πῇ δὲ φωτίζοντες τοὺς ὑποδεχομένους αὐτούς.
Lucianus presbyter. c. 23.
Maccabæorum liber tertius & qvartus. c. 9.
Methodius Epiſcopus & Martyr, ad Aglaophontem. c. 19. Origenem redarguit. id.
Nepotianus c. 16.

Nicolai Lyciæ Episcopi Acta. c. 15.
Origenes. c. 19.
ὁ παροιμιαστής. (Salomonis proverbia) c. 1.
Parthenius Archidiaconus c. 20.
Stephani protomartyris reliqviæ Luciano Presbytero revelatæ. c. 23.
Thecla. c. 16.
Theodorus Martyr. c. 22.

CLXXII. CLXXIII. CLXXIV. JO. CHRYSOSTOMI λόγοι sive potius *Homiliæ LXI. in Genesin*, tribus digestæ voluminibus, *In Acta Homiliæ L.* Ἑρμηνεῖαι εἰς τὸν Ἀπόστολον, *in Epistolas Pauli*, & εἰς τὸν ψαλτῆρα ὑπομνήματα *in Psalmos.* Exstant universa ista hodie, nisi quod major pars in Psalmos desideratur, ex quibus tamen XXXI. adhuc ineditas homilias ex MSS. Codicibus proxime in lucem prolatum iri speramus ab eruditissimo Montfaucono. De cæteris vide si placet dicta Volum. VII. p. 644. seq.

CLXXV. *Pamphilæ* Ægyptiæ, quæ Neronis temporibus floruit, συμμίκτων ἱστορικῶν ὑπομνημάτων, *miscellaneorum commentariorum historicorum libri VIII.* Hoc opus qvod exstare eruditorum intererat, longe pluribus constitit libris, nam undecimum laudat Gellius XV. 23. & undetrigesimum XV. 17. immo libros XXXIII. ὑπομνημάτων ejus ἱστορικῶν Suidas commemorat, à qvo prætera discimus Epidauriam fuisse, Soteridis Grammatici filiam, conjugem vero Socratidis itidem eruditi viri, ac scripsisse etiam Epitomen Ctesiæ libris III. Ἐπιτομὰς ἱστοριῶν (qvarum librum primum laudat Sopater supra apud Photium Cod. 161.) aliorumqve scriptorum qvam plurimas. περὶ ἀμφισβητήσεων sive de controversiis, περὶ ἀφροδισίων, aliaque plurima qvæ ad unum omnia interciderunt. Citatur Pamphila à Laërtio pluribus locis. In historicis Græcis locum ei dedit Vossius, in mulieribus Philosophis Menagius.

CLXXVI. *Theopompi* (qvi Philippi * Macedonis, Alexandri & successorum ætate vixit, Chius patria, Isocratis Rhetoris inter discipulos celebratissimus) ἱστορικοὶ λόγοι *historiarum* de rebus Græcorum Barbarorumqve *libri* ex LVIII, *tres & qvinqvaginta*, cum jam Photii ætate non extaret liber sextus, septimus, nonus, vigesimus & trigesimus. Hodie universos desideramus qvos Theopompus ipse qvindecim στίχων myriadibus computavit. *Menophanes* (Μηνοφάνης δέ τις ὁ τὰ Θεοπόμπου διεξιὼν, ἀρχαῖος δὲ καὶ οὐκ εὐκαταφρόνητος ἀνὴρ) duodecimū Theopompi librum pridē scripsit excidisse sive

* Philippi munificentiam erga Theopompum memorat Sozomenus præfat. Historiæ.

ſive periiſſe, qvem tamen lectum à ſe Photius teſtatur, atqve argumenta ejus exponit. De hoc Theopompo multa erudite Voſſius lib. I. de Hiſtoricis Græcis capite 7. cui tantum addo qvod δεινὸς μυθολόγος appellatur ab Æliano III. 18. Var. & Clemens Alex. in limine Stromatum Theopompum ac Timæum ait μύθους καὶ βλασφημίας συντάττειν. Elatione atqve altitudine orationis ſuæ officere Theopompum ſcripſit Cicero in Bruto c. 17. Res Græciæ inde ubi deſinit Thucydides cœpiſſe perſeqvi, præter alios docet Polybius lib. VI. in excerptis Peireſc. p. 26. qvi in eo reprehendit, qvod ubi ad Leuctricæ pugnæ tempus pervenit, rebus Græciæ valere juſſis ſola Philippi regis geſta porro pertexuit. Idem Libri XLIX. initium apponit p. 21. ex qvo ſcriptoris ἀτοπίαν, ἀθυρογλωσσίαν atqve in Philippum acerbitatem perſpicue cognoſcere liceat, qvam maledicentiâ Timæi ſolis inimicis aſperioris longe majorem, & ratione omni deſtitutam arguit p. 25. ſq. qvod de Rege, cui in principio operis fuit adulatus, deinde in ipſius decurſu & de ipſo atq; de ejus amicis propudioſiſſima qvæqve tradere non erubuit. De Theopompi plagiis Porphyrius apud Euſebium X. 3. præparat. Ipſe Theopompus cum Iſocratem Athenienſem, & Theodectem Phaſelitem qvos anguſtiâ rei familiaris orationes pretio vendidiſſe ait, Naucratemqve Erythræum & ſe, principatum eloqventiæ in Græcia non modo longe ſupra priorum temporum, ſed ſuæ qvoqve ætatis homines tenuiſſe affirmaſſet, etiam tribus illis haud obſcure ſe prætulit, magnamqve laudem ubiqve per Græciam publice verba faciendo partam à ſe fuit gloriatus. Photius tamen longe aliter judicat, ſtatuitqve eloqventia ipſum licet nullo diſcipulorum Iſocratis cedere, tamen non modo antiqvioribus Herodoto & Thucydide, qvin & Hellanico ac Philiſto, maxime vero Iſocrate, cui plurima ipſe & ſodalis ejus Ephorus debent, longe eſſe inferiorem. *Duris* qvoqve *Samius* licet nec ipſe cum ſuperioribus comparandus, Ephorum & Theopompum venuſtate carere præ antiqvis illis ſcripſit. *Cleophanis Myrleani* (ita enim ex Strabone & aliis videtur legendum pro Cleochare Smyrleano) in συγκρίσει Iſocratis cum Demoſthene hoc fuit judicium: τοὺς μὲν Δημοσθενικοὺς λόγους τοῖς τῶν στρατιωτῶν ἐοικέναι μάλιστα σώμασι, τοὺς δὲ Ἰσοκρατικοὺς τοῖς τῶν ἀθλητῶν, hoc eſt Demoſthenis eloqventiam nativa virtute, Iſocraticam arte & ſtudio præſtare. Theopompi hiſtorias reſciſſis qvibus abundabant digreſſionibus in libros ſedecim Φιλιππικῶν contraxit *Philippus* junior Rex Macedoniæ cui bellum illatum à Romanis Anno U. C. 552. (ante CHriſtum 200) de qvo multa Livius XXXI. 6. ſqq. *De Theocrito* Chio Sophiſta, Theopompi adverſario Valeſius ad excerpta Peireſciana p. 4.

CLXXVII. *Theodori* Antiocheni, *Mopsvestiæ* Episcopi, (ὁ Μοψυεςίας δὲ ἦν, ὡς ἀπό τινων ἐπιςολῶν ἐμάθομεν) πρὸς τὰς λέγοντας φύσει ὀ γνώμῃ πταίειν τὰς ἀνθρώπους, *adversus eos qvi ajunt natura non voluntate homines peccare, libri V.* De hoc opere qvod favit Pelagianis, Nestorianisqve & Origenis sententiæ de finem habituris damnatorum suppliciis, hodie autem non exstat, qvemadmodū & de *Aramo* sive Hieronymo, cujus versionem novam Bibliorum Theodorus perstringit, vide qvæ supra, p. 165. De libris XXVIII. qvibus pro Basilio adversus Eunomium egregie depugnasse Theodorum hîc Photius scribit, dixerat jam Codice IV.

CLXXVIII. DIOSCORIDIS *Pedanii* Anazarbensis περὶ ὕλης, *de materia Medica* βιβλίον ἑπτὰ λόγοις διῃρημένον opus *septem libris* digestum, qvi etiamnum exstant, & de qvibus supra lib. IV. cap. 3. Ait autem Photius eos qvi post Dioscoridem de simplicibus medicamentis scripsere, ut *Alexandrum* (Trallianum) *Paulum* (Æginetam) *Aëtium*, & *Galenum* aliosqve, strenue ejus observatis esse usos & magnam illorum partem scriptis suis inseruisse.

CLXXIX. *Agapii* Manichæi liber, λογύδρια sive breves sermones XXIII. & alia capita CII. complexus, ad Uraniam ejusdem sectæ fœminam & συμφιλόσοφον. Ex hoc deperdito hæretici hominis scripto mirum est qvæ monstra opinionum Photius recitat. Cæterum in verbis: θεολογεῖ δὲ ὁ δύςηνος καὶ τὸν ἀέρα, κίονα αὐτὸν καὶ ἄνθρωπον ἐξυμνῶν, pro ἄνθρωπον legendum ὀρανόν. nam in compendio scripturæ, qvod freqvens est in libris manu exaratis, hæc duo facile possunt inter se permutari ut ἀνον pro ὀυνόν legatur. Mox: καὶ ταῖς λεγομέναις δὲ πράξεσι τῶν δώδεκα Ἀποςόλων καὶ μάλιςα Ἀνδρέυ ὀ μόνον συντίθεται (ita legendum pro ὀ συντίθεται) ἀλλὰ κἀκεῖθεν ἔχει τὸ φρόνημα ἠρμένον. Ethnicorum etiam, Platonis maxime testimoniis usum hunc Agapium & divinos illos ac sanctos celebrasse testatur Photius, Eunomium vero oppugnare videri, licet longe ipse indigniora de CHristo protulit. μάχεσθαι δὲ δοκεῖ πρὸς τὴν εὐνομίυ κακοδοξίαν, αὐτὸς, ὀδ᾽ ἔςιν εἰπεῖν, ὅσον ἐκείνυ ἀθεώτερον βλαςφημῶν. Non dubito Agapium hunc esse Manetis discipulum memoratum in formula receptionis Manichæorum apud Jac. Tollium p. 144. insignium itineris Italici, & cujus Heptalogum nominat Petrus Siculus in Historia Manichæorum p. 30. De supposititiis Actis XII. Apostolorum & maxime Andreæ, supra Cod. CXIV.

CLXXX. JOANNIS LAURENTII *Philadelphiensis Lydi*, incertum an Christiani, qvi sub Anastasii, Justini & Justiniani temporibus vixit, jam miles, jam juridici functus munere & matricularii, libri tres, 1) περὶ

διοση-

διοσημείων *de prognosticis è tempestatibus* (cujus pars edita à Jano Rutgersio Græce est in Variis Lect. p. 247-260.) 2) περὶ μηνῶν *de mensibus*, & 3) περὶ ἀρχῶν πολιτικῶν *de magistratibus civilibus*. Ex his libris fragmenta apud Svidam & Codinum. Et maxima pars adhuc manu exarata in variis Bibliothecis. Vide Lambecii notas ad Codinum p. 152. 153. 154. 155. 172. 208. Cangii glossarium Latin. in *silentium*. Salmasium ad Simplicium p. 255. Lud. Kusterum ad Svidam in Ἰωάννης Φιλαδελφεύς & Joannem Boivinum ad Nicephorum Gregoram p. 786. Mentio hujus λυδȣ Justiniano imperante clari apud Theophylactum Simocattam VII. 16. Histor. ubi ad ejus διοσημεῖα respicit.

CLXXXI. *Damascii* Damasceni, (de qvo Cod. CXXX.) εἰς τὸν Ἰσιδώρȣ τȣ̃ φιλοσόφȣ βίον *de vita Isidori Philosophi*, liber prolixus in capita LX. divisus, variaqve refertus jucunda de aliis etiam illius ætatis Philosophis notitia sed jam pridem deperditus, ex qvo uberiora excerpta dabit Photius infra Cod. CCXLII. Hoc scriptum Damascius superstitione Ethnica imbutus scriptor & Christiana sacra subinde lacessens dicavit *Theodoræ* eruditæ fœminæ, qvam ipse & Isidorus instituerant, filiam Cyrinæ & Diogenis qvi patre Eusebio, avo Flaviano natus (iisdem qvos celebrat Macrobius) genus referebat ad Sampsigeramum, Monimumqve à qvibus & suam Jamblichus duxerat originem. Damascium in oratoria facultate per triennium instituerat *Theon*, in Mathematicis disciplinis *Marinus*, in Philosophia Athenis alter cum Marino Procli successor *Zenodotus*, & Alexandriæ *Ammonius* Hermeæ, Platonem & Ptolemæi astronomica ipsi interpretatus: In dialecticis deniqve is ipse cujus vitam describendam suscepit, *Isidorus*.

CLXXXII. *Eulogii* Alexandrini Episcopi (defuncti A.C. 608.) κατὰ Ναυάτȣ καὶ περὶ οἰκονομίας, *contra Novatum & de dispensatione* * *Ecclesiastica (in recipiendis lapsis) libri VI.* de qvibus brevius Cod. CCVIII. & excerpta ex iisdem ampliora, Codice CCLXXX. Libro qvinto Eulogius disseruit de honorandis reliqviis martyrum, & sexto oppugnavit τὰ περὶ τῆς Ναυατιανῆς λεγόμενα ὑπομνήματα καὶ τὴν ψευδεπίγραφον ἄθλησιν Ναυάτȣ Ἐπισκόπȣ. *Novatianorum commentarios de falso Novati martyrio.* Et commentarii illi, & libri Eulogii jampridem interciderunt.

CLXXXIII. *Eudociæ* Augustæ, Leontii Philosophi filiæ quæ Imp. Theodosio juniori nubsit, μετάφρασις ὀκτατεύχȣ, *Octateuchi* sive librorum qvin-

* Vide B. D. Eliæ Veilii diss. de variis œconomiæ generibus p. 23. seq.

qve Mosis, Josue, Judicum & Ruth, *metaphrasis carmine Græco Heroico.* In Metaphrasi Deuteronomii nomen suum ipsa professa fuit hunc in modum:

Δευτερίην καὶ τήνδε Θεοῦ θέμιδος κάμε βίβλον
Εὐδοκίη βασίλισσα Λεοντιὰς εὐπατέρεια.

CLXXXIV. Ejusdem *metaphrasis* similis Heroica Prophetarum *Zachariæ* & *Danielis*: nec non *martyrii SS. Justinæ, & Cypriani* * à magicis artibus & idololatria ad Christianam pietatem revocati, *libris III.* Hæc Eudociæ scripta omnia hodie desideramus. De aliis illius itidem deperditis, & de Homerocentonibus qvos habemus, Eudociæ huic à nonnullis tributos cum potius sint Patricii, vel Eudociæ junioris (Sæculo XI.) sive Eudoxiæ qvæ Zoes soror & Constantini (Imp. Basilii Bulgaroctoni fratris) filia fuit, dixi lib. 2. cap. 7. §. 5.

CLXXXV. *Dionysii* Ægei** sive Ægiensis *Dictyaca, βιβλιδάριον δικτυακῶν capita centum*, de rebus ad Physicam & artem Medicam spectantibus, ita tractata ut binorum uno semper affirmetur aliquid, qvod altero negatur & oppugnatur: v. g. capite *primo* disputavit Dionysius qvod ex utroqve parente semen ad vitalem generationem confertur, *secundo* qvod non ex utroqve: *tertio* quod à toto corpore semen secernitur, *qvarto* qvod non ex toto, atqve ita in cæteris. Ejusdem operis, (pridem deperditi) verbis propemodum iisdem argumenta capitum traduntur infra, Codice CCXI. Auctor qvis fuerit, aut qvando vixerit, quæro qvi me doceat: nec titulum libri satis capio, nisi voluit auctor contrariis ubiqve rationibus suis lectorem veluti irretire, atqve inde à retibus nomen libro suo indere, licet & judicium suum subinde interposuit, *δοκεῖ δὲ καὶ δικάζειν ταῖς δόξαις, πλὴν οὐκ ἐν ἁπάσαις ἐκφέρεται πρὸς τὸ πάναγνον* (ita legendum pro *πανάγιον*) *καὶ ἀνεύθυνον.*

CLXXXVI. *Cononis διηγήσεις*, de rebus mythicis *narrationes qvinqvaginta* ad Archelaum Philopatorem Regem (Cappadociæ constitutum á M. Antonio,*** cui contra Augustum Archelaus favebat.) Harum narrationum argumenta satis perspicue exponit Photius, qvæ sola exstant, Græce & Latine etiam vulgata cum Hœschelii & Schotti notis, inter Historiæ Poëticæ scriptores antiqvos una cum Apollodori Bibliotheca, Ptole-

* Antiocheni sub Diocletiano passi, cum Theoctisto. Vide citatos supra p. 69.

** In numis reperias Αἰγιέων, Αἰγέων, Αἰγαίων, Αἰγεαίων, & Αἰγεατῶν. vide Holstenium ad Stephanum Byz. & Harduinum in numis urbium illustratis.

*** Vide Usserii Annales ad A. 3968. T. 2. p. 440. ex Strabone ac Dione. De aliis Cononibus dixi lib. 3. cap. 5. §. 18.

Ptolemæo Hephæstionis F. Parthenio & Antonino Liberali, curante eruditiss. Viro Thoma Gale, Paris. 1675. 8. Etiam Photius testatur ἐν αὐτῷ τεύχει, in eodem volumine cum Cononis narrationibus evolvisse se APOLLODORI Grammatici *Bibliothecam*, qvæ etiamnum exstat, & de qva dixi lib. 3. cap. 27. Epigramma in Apollodori librum qvod legitur apud Photium, ita vertit Benedictus Ægius Spoletinus:

Sæclorum spiram licet hic cognoscere paucis,
Si veterem hanc nostram perlegis historiam.
Mæonidæ ne volve volumina, neve elegiam,
Ne tragicam Musam, ne melicos numeros.
Multisonos cyclicum † *versus ne qvære, qvod in me*
Invenies qvicqvid maximus orbis habet.

CLXXXVII. *Nicomachi* Geraseni; (Pythagorici Philosophi) ἀριθμητικῶν θεολογουμένων, sive *theologicarum* & metaphysicarum *speculationum de numeris libri II.* qvi interciderunt, perinde ut ejus τέχνη ἀριθμητική: licet exstat ejusdem Nicomachi ἀριθμητικὴ εἰσαγωγὴ Photio itidem memorata. De singulis hisce dixi lib. IV. cap. 22. Excerptis autem insignibus Photii, qvæ ex Theologumenis Arithmeticis Nicomachi nobis exhibet, illustrandis conferendus præter Anonymi veteris (Jamblichi fortasse) Theologumena Arithmeticæ, Græce edita Paris. 1545. 4. viri doctissimi Joannis Meursii Denarius Pythagoricus, recusus Tomo IX. thesauri Gronoviani.

CLXXXVIII. *Alexandri* (Cornelium Alexandrum Polyhistorem intelligunt viri docti, qvi temporibus Syllæ claruit) θαυμασίων συναγωγή, *collectanea de mirabilibus* & incredibilibus, qvæ celebrium scriptorum testimoniis firmata digessit. Et in eodem volumine lecti à Photio *Protagoræ* γεωμετρίας τῆς οἰκουμένης libri VI. qvorum qvinqve priores *Geographicam descriptionem orbis terrarum* tunc cogniti continebant, Asiæ, Africæ & Europæ: sextus τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην δοξολογουμένων (videtur leg. παραδοξολογουμένων) ἱστορίαν, *narrationem de rebus per orbem terrarum mirabilibus*, apud veteres partim, partim à se ipso observatis. Huic operi præfixisse stadiorum ἀναμέτρησιν Protagoram, cognoscimus ex Marciano Heracleota. Postremum autem librum respicit Tzetzes Protagoram cum Alexandro & aliis mirabilium scriptoribus laudans Chiliad. VII. v. 648. Protagoram illum Stoicum fuisse suspicor Philosophum, cujus mentionem facit Laërtius IX. 56. Utriusque, Alexandri & Protagoræ scripta hodie desideramus, qvorum iterum meminit Photius Cod. CLXXXIX.

CLXXXIX.

† Cyclicorum poëtarum sive illorum qvibus constabat Cyclus epicus, de qvibus dixi lib. 2. c. 2. §. XXIV. n. 15.

CLXXXIX. *SOTIONIS* (qvi Tiberii Imp. * ætate vixit,) *βιβλιδάριον τῶν σποράδην περὶ ποταμῶν καὶ κρηνῶν καὶ λιμνῶν παραδοξολογουμένων. liber de fluviis, fontibus & lacubus mirabilibus*, ex qvo excerpta de fontibus & lacubus exſtant Græce edita ab Henrico Stephano A. 1557. 8. ad calcem nonnullorum opuſculorum Ariſtotelis & Theophraſti, p. 138-143. & à Frid. Sylburgio in præclara ſua Ariſtotelis editione Græca, Francof. apud Andreæ Wecheli heredes 1587. 4. poſt Ariſtotelem de Xenophanis, Zenonis & Gorgiæ dogmatibus &c. Citat Sotion *Amometum* (*Ἀμώμητον*) *Ariſtotelem, Ariſtonem* peripateticum Philoſophum, *Cteſiam, Epigrammata* vetera fontibus inſcripta, *Hellanicum, Heraclidem Ponticum, Herodotum, Hieronymum* (Rhodium,) *Iſigoni* ſecundum *ἀπίστων* ſive *incredibilium* librum, *Phaëthontem* (*Φαέθων φησὶ τὸν ἐν Βοσπόρῳ ποταμὸν οὕτως εἶναι ψυχρόν* &c.) *Pythermum & Theopompum.* In eodem volumine, in qvo Sotionis lucubratio continebatur, Photius legit etiam NICOLAI *Damaſceni*, qvi Auguſti vixit ætate, librum Herodi Judæorum Regi dicatum, in qvo *παραδόξων ἐθῶν συναγωγὴ, de miris gentium moribus*, ex qvo itidem excerpta ampla habemus ſervata à Stobæo in florilegio, & Græce ac Latine edita etiam aliqvoties ad calcem Politicorum Ariſtotelis, cum ſimili lucubratione Heraclidæ Pontici, & cum *Nic. Cragii* verſione ad calcem ejus libri de Rep. Lacedæmon. 1593. 4. & Tomo VI. theſauri Gronoviani p. 3847. & 2821. Quam idem Photius *Ἀσσυριακὴν ἱστορίαν* obiter commemorat prolixum opus *πολύστιχον βιβλίον*, non diverſa videtur ab Nicolai Damaſceni hiſtoria catholica ſive univerſali, digeſta in libros CXLIV. & pridem deperdita, de qva Athenæus VI. p. 249. & ſcriptores laudati à me libro 3. cap. 11. p. 306. Narrat autem Photius in eodem volumine poſt Sotionis & Nicolai *παράδοξα*, evolviſſe ſe *Aceſtoridæ* librum *τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν*, (ita enim legendum, non *σκυθικῶν*) *de fabuloſis qvæ per ſingulas civitates feruntur narrationibus*, in qvo ait varia legi qvæ ante ipſum jam memorati ſcriptores, Alexander ac Protagoras, Nic. Damaſcenus, Apollodorus in Bibliotheca & Conon tradiderunt. Aceſtoridæ hujus, cujus liber periit, mentionem facit etiam Tzetzes Chiliad. VII. v. 649.

CXC. *Ptolemæi*, (Chenni) *Hephæſtionis.* F. *περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας, novæ ad variam eruditionem hiſtoriæ* libri VII. ad Tertullam. Ex hoc opere, qvod hodie deſideramus, bene eſt qvod ampla excerpta Photius nobis ſervavit, qvæ Græce & Latine inter ſcriptores Hiſtoriæ Poëticæ cum Hœſchelii & Schotti notis edidit qvoq; (ſupra ad Cod. CLXXXVI. laudatus mihi) Thomas Galeus Pariſ. 1675. 8. Cæterum Svidas, à qvo opus Photio

* Vide Voſſium de Hiſt. Græc. II. 7. ubi etiam de Sotione altero antiqviore, ſcriptore *Διαδοχῶν*.

Photio lectum, inscribitur περὶ παραδόξου ἱστορίας, etiam alia duo Ptolemæi hujus scripta commemorat, similiter deperdita utraqve: drama historicum qvod inscripserat sphingem, atqve ἀνθόμηρον * sive Poëma Homero æmulum, rhapsodiarum XXIV. Ab eodem Svida cognoscimus Trajani & Hadriani temporibus vixisse.

Index scriptorum à Ptolemæo Hephæstione laudatorum.

Numeri libros Ptolemæi denotant.

* Sic anticlaudianum scripsit Alanus Insulensis, velut æmulum Claudiano Poëtæ.

Palame-

Palamedes δολοφονέμενος. 1. *Græcorum pro Agammenone imperator.* 5.
Παρῴδησις, parodia verſus Crinagoræ. 5. Oraculi parodia in Homeri verſum. 5.
Pelius filius Vulcani, Medicus. 6.
Phantaſia Memphitis, Nicarchi F. ante Homerum ſcripſit Ἰλιακὸν πόλεμον καὶ περὶ Ὀδυσσείας διήγησιν. 5. hæc ſcripta à *Phanita* hierogrammateo Memphitico accepta ſecutus Homerus. id.
Phemonoës χρησμός. 4.
Philoſtephanus vates & poëta, veſte nunquam uſus. 3.
Pleſirrhus. 5. Theſſalus ὑμνογράφος, Herodoti amicus & heres. 3.
Scindapſus Eretrius, inſtrumenti Muſici repertor. 6. alius, Homeri famulus. id.
Sophoclis Poëtæ obitus. 1.
Steſichorus. 3. 4. carmen de Helena. id. falſam eſſe de Steſichori occœcatione narrationem. id.
Tellidis liber inventus ſub capite defuncti Demetrii Scepſii. 5.
Theodorus Samothrax citatur. 7.
Theophraſti Epiſtolæ. 3.

CXCI. BASILII Magni Ἀσκητικῶν, *Aſceticorum libri duo* una cum ὅροις ſive regulis LV. & aliis brevioribus CCCXIII. qvæ omnia exſtant in S. Baſilii operibus ſæpius edita ut dixi ſupra, Volum. VIII. p. 80. ſeq. Aſceticorum jam fecit mentionem Photius Cod. CXLIV.

CXCII. a. MAXIMI Monachi & Confeſſoris *ad Thalaſſium* presbyterum & Abbatem γραφικῶν ἀπορημάτων ξδ (male excuſum ρξ´δ.) *dubiorum è S. Scriptura ſolutiones LXIV.* editæ Græce & Latine in Tomo priore operum S. Maximi p. 1-300. Vide qvæ notavi Volum. VIII. hujus Bibl. p. 730. Meminit iterum Photius Cod. CXCIV.

CXCII. b. EJUSDEM *Epiſtolæ XXVII.* qvæ itidem exſtant Tomo poſteriore operum S. Maximi à Combefiſio vulgatorum. Epiſtola illa πολύστιχος πρός τινα φιλόσοφον Ἰωάννην obvia eſt T. 2. p. 259. atqve ad Joannem Cubicularum inſcribitur. Vide qvæ Volum. VIII. hujus Bibl. p. 737.

CXIII. EJUSDEM λόγος ἀσκητικός, *liber Aſceticus*, qvi exſtat T. 1. Operum S. Maximi p. 367-393. & τετρακόσια κεφάλαια πρὸς Ἐλπίδιον, *ad Elpidium capita CCCC*, qvæ ſimiliter occurrunt T. 1. p. 394-460. & qvorum infra etiam mentio Cod. CXCIV.

CXCIV. EJUSDEM MAXIMI *Epistola ad Georgium Eparchum*, qvam habemus T. 2. p. 201. & *κεφάλαια Capita CC.* qvæ exstant T. 1. p. 461 - 511. *Epistola ad Petrum Illustrem*, qvæ legitur T. 2. p. 291. altera *ad Cosmam* Diaconum Alex. qvæ occurrit T. 2. p. 313. tertia *ad Pyrrhum* presbyterum, qvæ exstat T. 2. p. 343. qvarta *ad Thomam* de locis qvibusdam difficilibus *Gregorii Nazianzeni*, qvæ inter opera S. Maximi qvidem non legitur, sed Græce ac Latine edita est à Viro doctissimo Thoma Galeo ad calcem librorum Joannis Scoti Erigenæ de divisione Naturæ, p. 46-70. Oxon. 1681. fol. Vide qvæ dixi Volum. VIII. p. 764. Qvinta (*ad* eundem *Thomam* altera) cujus Photius facit mentionem, nondum lucem vidit, extat tamen manu exarata in Codice Gudiano, qvi jam servatur in Bibl. Gvelpherbytana. Vide ibid. p. 765.

CXCV. EJUSDEM *ad Marianum* (al. *Marinum*) presbyterum (Cypri) Epistola exstat T. 2. Opp. p. 1 - 17. Et *Dialogus cum Pyrrho*, obvius T. 2. p. 159 - 195. & de qvo dixi Volum. VIII. hujus Bibl. p. 736.

CXCVI. S. EPHRAIM Syri *λόγοι, sermones XLIX.* qvos ex Syriaco Græce versos legit Photius. Ex his pleriqve exstant Latine ex versione Gerhardi Vossii Tungrensis, pars etiam Græce in editione luculenta Operum Ephraimi Græca qvæ prodiit curâ V. C. Eduardi Thwaites, Oxon. 1709. fol. in qva postremo loco apud Photium memoratus sermo ad Monachos Metebinos, ducit familiam, & cæteris omnibus præmittitur: hunc deinde excipit qvi apud Photium omnium primus est. Addit ille, longe plura hujus Ephraimi *συντάγματα* ex Syro idiomate in Græcam lingvam conversa ferri *πλήρη χάριτος καὶ δυνάμεως, plena svavitate & vi. Σύρων δὲ παῖδες φάσιν ὑπὲρ τὰς χιλιάδας λόγων αὐτὸν ἀναγράψαι, Syri ajunt ultra mille sermones eum scripsisse, οἷς καὶ ὁ περὶ τὴν ἱστορίαν οὐκ ἀναξιόπιστος, εἰ καὶ μὴ τὰ δόγματα Εὐσέβιος ὁ τὸ Παμφίλου ἐπώνυμον φέρων, ἐπιμαρτύρεται, qvibus etiam suffragatur Eusebius Pamphili, vir in historia non indignus fide, licet in doctrina minus probatus.* Eusebius de Ephraimo, utpote longe juniore, meminisse non potuit, itaqve Photius memoriæ lapsu illi tribuit qvod de multitudine scriptorum Ephraimi legerat in Sozomeni III. 16. Vide supra lib. V. hujus Bibl. cap. 2.

CXCVII. CASSIANI Monachi *libri duo ad Castorem*, & *tertius ad Leontium* sive Epitome ex Cassiani libris qvatuor de institutis Cœnobiorum ad Castorem & ex libris octo ad eundem Castorem de totidem capitalibus vitiis: nec non ex Cassiani Collationibus Patrum ad Leontium, *Epitome* Græce versa. Ex his * exstat liber primus Græce & Latine editus inter scripta S. Athanasio supposita T. 3. edit. Montfauconianæ p. 366. Tertius MS.

* Vide Volum. VII. hujus Bibl. p. 552.

MS. in Bibl. Cæſarea: Lambec. IV. p. 166. Epitomes illius auctorem *Eucherium* Lugdunenſem viri docti ſuſpicantur ex Gennadii c. 63. de Script. Eccleſ. Græcus interpres qvis fuerit non conſtat. Ut vero Photius Caſſianum ſcriberet Romanum patria fuiſſe, ῥώμην λαχόντα πατρίδα, exinde accidit, qvod in Codice ſuo reperit Ἀββᾶ Κασιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου, qvemadmodum & in Cæſareis MSS. invenit Lambecius, qvi Caſſianum hinc Romanum fuiſſe diſputat lib. IV. p. 166. ſeq. Sed Ῥωμαῖον dixerunt pro Latino, qvoniam Caſſianus Latine ſcripſit, alioqvi patria Caſſiani non magis Roma fuit qvam Scythia, qvod ab aliis viris doctis ſolum ei natale falſo tribuitur: nam ex Galliæ provincia originem duxiſſe rectius obſervant Holſtenius cap. 3. præfat. ad Codicem regularum, Noriſius lib. 2. Hiſt. Pelag. cap. 1. & Antonius Pagi ad A. C. 404. n. 23. ſeq.

CXCVIII. ANONYMI ἀνδρῶν ἁγίων βίβλος, *Vitæ ſanctorum Virorum*, anachoretarum & monachorum ab Antonio Monacho usqve, ad Heraclii Imp. tempora & paullo ulterius. De hoc libro qvi totus fere adhuc, non Græce qvidem ſed Latine ex veteri Latina verſione exſtat, & de ſubjectis eidem olim in Photii Codice HESYCHII *Hieroſol.* presbyteri ſententiis, Græce & Latine plus ſimplici vice editis, dixi ſupra hoc ipſo Volumine p. 24. ſeq.

CXCIX. JOANNIS MOSCHI λειμὼν ſive νέον παραδείσιον *pratum* ſive (cujus tituli etiam ſuperiore Codice mentionem fecerat Photius) *novus paradiſus*, ad Sophronium ſive Sophronam diſcipulum ſuum, capitibus CCCIV. exſtat Græce & Latine, de qvo ſupra, p. 22. ſeq. & de Sophronio p. 24.

CC. MARCI Monachi *Aſceticorum libelli IX.* Ex his octo exſtant una cum *Nicolai* Monachi ad Marcum Epiſtola Græce editi nitide à Gvilelmo Morello Pariſ. 1563. 8. una cum Heſychii Hieroſol. capitibus (Cod. CXCVIII. à Photio memoratis) ἀντιρρητικοῖς καὶ εὐκτικοῖς. Et ſeparatim Latine ibid. eodem anno in 8. Joanne Pico interprete. Librorum in editis alius eſt ordo qvam apud Photium, ut notavi Volum. VIII. hujus Bibl. p. 350. ubi etiam de aliis editionibus. De libro nono, qvi nondum lucem vidit, & MS. fuit apud C. V. Thomam Galeum, ita Photius: ὁ δὲ θ', κατὰ Μελχισεδεκιτῶν ἀγωνιζόμενος, οὐδὲν ἔλαττον τὸν γεννησάμενον αὐτὸν (ſcriptorem ipſum libri Marcum, ut pulchre obſervavit Vir eruditiſſ. M. V. la Croſe) αἱρέσεως ἔνοχον οὐ μετριωτέρας στηλιτεύει. *Liber nonus decertans adverſus Melchiſedecitas, non minus ipſum libri parentem haud levioris hæreſeos reum peragit.*

CCI. DIADOCHI Photices in veteri Epiro ſive Illyrico Epiſcopi *Aſceticon capita centum*, qvæ exſtant Latine ex *Franciſci Turriani* S. I. verſione, poſt editionem Florent. cum S. Nilo de precatione A. 1570. 8. plus ſimplici vice deinde recuſa tum ſeparatim, tum in Patrum Bibliothecis ut in noviſſima LugdunenſiT. V. p. 884. Græce MSta in variis Bibliothecis, ut Cæſarea aliqvoties, & eodem Turriano curante etiam edita Venet. 1578. 8. una cum duabus centuriis ſententiarum S. NILI, cujus *capita CLIII. de precatione*, Diadocho ſubjecta legit Photius, teſtatus præterea longe plures illius Nili ferri lectu dignas diatribas, & Epiſtolas, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα αὐτοῦ ἀξιόλογα ποικίλας ὑποβαλλόμενα εἴς τε τὸν ἐπιστολιμαῖον τρόπον καὶ εἰς τὸν συγγραφικὸν ἀνηγμένα συντάγματα φέρεται. De illis dictum Volumine V. ad Allatii diatribam de Nilis, qvemadmodum de Diadocho Volum. VIII. p. 349. Hunc non certa ſatis conjectura eundem cum Diadocho volunt viri docti, à qvo Victor Vitenſis in præfat. Hiſtor. de perſecutione Vandalica ait eruditum fuiſſe amicum ſuum, *à tanto pontifice, totoq; laudis genere prædicando beato Diadocho, cujus ut aſtra lucentia exſtant qvam plurima catholici dogmatis monimenta dictorum.* Cum Marco, Nilo, & Diadocho Photius confert illisqve poſtponit JOANNIS CARPATHII πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰνδίας προτρέψαντας μοναχοὺς παρακλητικὸν, *Conſolationem ad monachos in India* qvi hoc ab eo flagitaverant, *capitibus centum*, qvam ex Codice Auguſtano Latine vertit ediditqve *Jacobus Pontanus* S. I. ad calcem dioptræ Philippi ſolitarii, Ingolſtad. 1654. 4. Græca adhuc in Bibliothecis MSta deliteſcunt capita CCXVII. Ex his alia LXXXII. idem Pontanus adjunxit, qvæ Latine jam vulgaverat cum Simeonis presbyteri Orationibus XXIII. aliisq; aliorum veterum lucubrationibus, ibid. 1603. 4. utraqve recuſa in Bibliothecis Patrum, ut noviſſima Lugd. T. XII. pag. 535. 542. Hunc Joannem Carpathium, Carpathiorum (in Cycladibus) Epiſcopum facit Pontanus, neſcio qvo auctore, nam nec in MSS. Epiſcopus vocatur, nec Photius Epiſcopatum ejus commemorat: & Meletius Calligraphus in jambis Codici Coisliniano præfixis, & ab eruditiſſ. Montfaucono p. 305. editis eum vocat Καρπάθιον ῥήτορα καὶ θεοφόρον, non Epiſcopum.

CCII. HIPPOLYTI Epiſcopi & Martyris ἑρμηνεία εἰς τὸν Δανιὴλ, *Commentarius in Danielem*, ex qvo fragmenta dedi T. 1. Opp. S. Hippolyti p. 272. ſeq. & T. 2. p. 32. Theodoretum ſua ad Danielem enarratione Hippolyto ſubinde ſuffragari notat Cod. CCIII. Alter vero λόγος περὶ Χριστοῦ καὶ ἀντιχρίστου, *Liber de CHriſto & antichriſto*, qvem deinde lectum ad ſe Photius commemorat, pervenit ad nos integer atqve

inter

inter ſcripta S. Martyris familiam ducit tomo I. De illius opere adverſus hæreſes, ſupra, Cod. CXXI.

CCIII. Beati THEODORETI Commentarius in Danielem, in qvo Hippolytum ſubinde ſeqvitur, cæterum longe illi eſt, Photio judice præferendus. Exſtat Græce & Latine tomo ſecundo operum Theodoreti, ut dixi ſupra, Volum. VII. p. 434.

CCIV. EJUSDEM ἐξήγησις εἰς τὴν ὀκτάτευχον, *expoſitio in Octateuchum*, opus potius inſcribendum εἰς τὰ ἄπορα τῆς θείας γραφῆς κατ' ἐκλογήν, *in loca difficilia* non modo Octateuchi, hoc eſt librorum Moſis, Joſuæ, Judicum & Ruth, ſed etiam librorum Samuelis, Regum & Paralipomenon. Itaqve apud Photium legendum: ἐπιγραφὴν δ' ἔλαχε ἐ συμβαίνεσαν τῷ ἔργῳ, *inſcriptionem habet operi ipſi parum congruentem*, pro ἔλαχε συμβαίνεσαν. Exſtat & hoc præclarum Theodoreti opus Græce & Latine, tomo ejus operum primo, ut dixi Volum. VII. p. 432. Lepidus eſt Gvilelmus Eyſengreinius qvi in Catalogo teſtium veritatis p. 198. fingit B. Theodoretum monachum ſacræ paginæ doctorem qvi A. 1543. ſcripſerit volumen de qvæſtionibus Scripturæ divinæ ambiguis.

CCV. EJUSDEM Commentarius *in duodecim Prophetas*, itidem Græce & Latine editus Tomo Operum ſecundo, cum verſione *Petri Gyllii*, Albienſis.

CCVI. PROCOPII Sophiſtæ ἐξηγητικαὶ σχολαὶ, Commentarii expoſitionum εἰς τὴν ὀκτάτευχον τῶν παλαιῶν γραμμάτων, *in octateuchum ſcriptorum Veteris Teſt.* nec non *in qvatuor Regum & in duos Paralipomenon libros*. In his tum alios complures, tum Theodoretum maxime conſuluit & in compendium miſit Procopius, de cujus præclaris lucubrationibus non repetam qvæ dixi Volum. VI. p. 259. tantum rogabo Lipſienſes meos, ut Commentarios in Pentateuchum ante multos annos accurate deſcriptos è Græco Codice Auguſtano, & accuratiore verſione qvam eſt edita Conradi Clauſeri donatos, notisqve illuſtratos à deſideratiſſimo noſtro D. Godfrido Oleario, diutius nobis ne invideant, illisqve addant commentarios in libros Regum & Paralipomenon, editos pridem lingva utraqve à Joanne Meurſio, nec non ineditas adhuc in Canticum Canticorum ſcholas, ex eodem Auguſtano codice ad editionem ab laudato Oleario τῷ μακαρίτῃ paratas.

CCVII. EJUSDEM commentarius inſignis *in Eſaiam*, editus Græce & Latine à Joanne Curterio, Pariſ. 1580. fol.

CCVIII.

CCVIII. *Eulogii* ArchiEp. Alexandrini *contra Novatianos libri VI.* pridem deperditi, de qvibus jam dictum Cod. CLXXXII.

CCIX. DIONIS CHRYSOSTOMI *dissertationes octoginta*, qvæ omnes exstant, licet alio qvo Photius eas legit ordine, de qvibus dictum lib. IV. cap. 10. Federicus Morellus Græcolatinæ Dionis editioni Paris. 1604. fol. hoc Photii caput cum versione sua præfixit. Interpretationem Dionis Latinam adornavit Thomas Naogeorgus.

CCX. CÆSARII κεφάλαια ἐκκλησιαστικὰ, *capita ecclesiastici & theologici argumenti CCXX.* ex qvibus editæ sunt Græce & Latine ab Elia Ehingero qvæstiones sive capita LXXVIII. sed à Frontone Ducæo cum Jo. Leunclavii versione, capita CXCV. qvas duas editiones si qvis velit inter se conferre, en tibi hanc tabellum:

E.	1-34.	35.	36.	37.	38.	39.	40.	41.	42.	43.	44.	45.	46.	47.	48.	49.	50.	51.	52.	53.
L.	1-34.	97.	98.	99.	100.	101.	102.	103.	104.	105.	106.	107.	108.	109.	110.	111.	112.	113.	114.	115.

E.	54.	55.	56.	57.	58.	59.	60.	61.	62.	63.	64.	65.	66.	67.	68.	69.	70.	71.
L.	116.	117.	118.	119.	120.	121.	122.	123.	124.	125.	126.	127.	128.	129.	130.	131.	132.	133.

E.	72.	73.	74.	75.	76.	77.	78.
L.	134.	135.	136.	137.	138.	139.	140.

Desiderantur itaqve in Ehingeriana editione capita Leunclavianæ à 35. ad 96. & ab 141. ad 195. Dialogus primus desinit in capite centesimo, secundus in centesimo decimo qvarto, tertius in centesimo duodeoctogesimo, & qvartus in centesimo nonagesimo qvinto. In Codice Cæsareo inscribuntur Πεύσεις προσαχθεῖσαι ὑπὸ Κωνσταντίνου, Θεοχαρίστου, Ἀνδρέου, Γρηγορίου, Δόμνου, Ἰσιδώρου, Λεοντίου, ἐπὶ σικρέτῳ Καισαρίῳ τῷ ἀδελφῷ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ, ὁπηνίκα ἐκρατήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει διδάσκων ἐπὶ ἔτη εἴκοσι. * *Qvæstiones à Constantino, Theocharisto, Andrea, Gregorio, Domno, Isidoro & Leontio privatim ac familiariter propositæ Cæsario fratri S. Gregorii Episcopi Nazianzi, cum per viginti annos docens CPoli commoraretur.* At verba Photii postrema de hoc opere, εἰς ἐρωτήσεις δὲ καὶ ἀποκρίσεις μεθ' ὑποβολῆς (ita videtur legendum pro ὑπερβολῆς) προσώπων τὸ τοῦ λόγου σχῆμα πεποίηται, εἶναι δέ φασι Γρηγορίου, οὗ τὸ Θεολόγος ἐπώνυμον τὸν συγγραφέα ἀδελφὸν δηλοποιεῖ. Hæc post Ehingerum Rivetus, Labbeus & alii ita intellexere, ac si Gregorius Naz. verus auctor sit hujus libri, fratremqve suum inclarescere cupiens, sub illius nomine eum emiserit. Sed rectius Schottus, cui Lambecius IV. p. 36. assentitur, sensus enim illorum verborum non alius est, qvam compositum esse per interrogationes & respon-

* pro κ' Lambecius IV. p. 47. legit ς', hoc est sex, pro viginti.

reſponſiones, more dialogorum, ſuppoſitis perſonis colloqventibus, Gregorii ut ajunt, cujus cognomen Theologus ſcriptorem ipſius fratrem prodit. Plura de hoc Cæſario Nazianzeni fratre Tillemontius Tomo IX. memor. Supereſſe adhuc qvæſtiones CCXX. (qvot in ſuo Codice Photius reperit) in nonnullis Bibliothecis MStas, notavi Volum. VII. hujus Bibl. p. 542.

CCXI. *Dionyſii Ægei Dictyaca*, de qvibus pridem deperditis jam dictum ad Cod. CLXXXV.

CCXII. *Æneſidemi* (Photio ὁ Αἰνησίδημος ὁ ἐξ Αἰγῶν qvod de Dionyſio verum, qvi apud Photium præceſſerat, non de Æneſidemo qvi Laërtio Κνώσσιος ex Cnoſſo Cretæ, IX. 116.) Πυῤῥωνίων λόγοι ή, *Pyrrhoniarum* ſive ſcepticarum *diſſertationum* ad Lucium Neronem (al. Tuberonem) libri VIII. laudati etiam Laërtio IX. 116. qvos hodie deſideramus. Ex his liber primus videtur fuiſſe qvi ab Ariſtocle apud Euſebium XIV. 18. præparat. Evangel. & apud Laërtium IX. 78. vocatur ὑποτύπωσις εἰς τὰ Πυῤῥώνεια, ſane in libro illo primo Photius diſerte teſtatur Æneſidemum univerſam Scepticorum doctrinam tradidiſſe ὡς τύπῳ καὶ κεφαλαιωδῶς. Docuit hic Alexandriæ Auguſti tempore: itaqve Ariſtocles ait eum χθὲς καὶ πρώην *nuper* Pyrrhoniam Philoſophiam ἀναζωπυρεῖν & inſtaurare conatum eſſe. De illo dixi lib. 3. cap. 33. p. 818. & ad Sextum Empiricum, qvi plura ex Æneſidemo in ſua ſcripta tranſtulit.

CCXIII. *Agatharchidis* ſive *Agatharchi* Cnidii, Grammatici & Rhetoris, qvi Heraclidæ Lembi anagnoſtes & amanuenſis atqve Cinnæi alumnus fuit, (atqve adeo Ptolemæi Philometoris tempore & longe deinceps* vixit) ἱστορικὸν, *opus Hiſtoricum* pridem deperditum, in cujus libro qvinto memorari vidit Photius qvæ hodie itidem omnia deſideramus ſcripta illius alia 1) τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐγνωσμένα, *de rebus Aſiæ, libros IX.* 2) Τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην, *de rebus Europæ, libros XLIX.* 3) Τὰ περὶ ἐρυθρὰν θάλασσαν, *de mari rubro libros V.* Præter hæc ait Photius laudata ab aliis Agatharchidæ

 ſcripta,

* Vide H. Dodvvelli diſſ. de ætate ſcripti de mari rubro, qvæ præfixa eſt Tomo primo Geographorum minorum celeberrimi Hudſoni. Peripateticus dicitur Straboni lib. XIV. Ἀγαθαρχίδης ὁ ἐκ περιπάτων, συγγραφεύς. Attice ſcripſiſſe notat Photius infra Cod 250. ὅτι κέχρηται ὁ συγγραφεὺς, ἀττικιστὴς καίτοι ὢν τῇ τῆς καμάρας λέξει, *ſcriptor, licet atticæ dictionis obſervans, tamen καμάρας vocabulo* (minus attico) *utitur*, ita enim vertendus ille locus, non, ut Schottus, *Camaræ tamen* (urbis in Creta) *dialecto utitur.* Confer Ez. Spanhemium. diſſ. IV. de uſu numiſm. p. 309. edit. Amſt.

ſcripta, ſed qvæ ipſe nunqvam viderit, 4) *Librorum de mari rubro epitomen libro I.* 5) περὶ τρωγλοδυτῶν, *de Troglodytis, libros V.* 6) Ἐπιτομὴν Ἀντιμάχου Λύδης, epitomen Poëmatis *Antimachi*, cui titulus *Lyde.* ** 7) Ἐπιτομὴν τῶν συγγεγραφότων περὶ συναγωγῆς θαυμασίων, *Epitomen eorum qvi de mirabilibus ſcripſerunt.* Confer Jonſium lib. 2. de ſcriptoribus Hiſt. Philoſoph. cap. 12. ubi refellit eos qvi apud Photium legunt περὶ συναγωγῆς θαυμασίων ἀνέμων, vel θαυμασίων ἀνέρων. 8) περὶ ἀνέμων, *de ventis.* 9) ἐκλογὰς ἱστοριῶν, *electa hiſtorica.* & 10) περὶ προσφιλοῦς ὁμιλίας, *de amica conſvetudine.* Ex libro II. & V. de mari rubro, nec non ex mirabilium epitome excerpta dat Photius infra Cod. CCL. De Agatharchide ipſo non repetam qvæ dixi lib. 3. cap. 8.

CCXIV. *Hieroclis* (Alexandrini Philoſophi) περὶ προνοίας καὶ εἱμαρμένης καὶ τῆς τοῦ ἐφ' ἡμῖν πρὸς τὴν θείαν ἡγεμονίαν συντάξεως, *de providentia & fato arbitriiqve noſtri cum divina gubernatione congruentia*, ad Olympiodorum, libri VII. in qvibus ſententias Platonis, Ariſtotelis, Alexandri Aphrodiſei, Plotini, Origenis, Porphyrii, Jamblichi, & magiſtrorum ſuorum Plutarchi Athenienſis & Ammonii (Hermeæ) Alexandrini expoſuit & Platonis dogma cum Ariſtotelis placitis conatus eſt conciliare. Ex hoc opere deperdito excerpta leguntur infra, Cod. CCLI. De Hierocle præter ea qvæ de illius egregiis in aurea carmina commentariis dixi lib. 2. c. 12. §. 7. conſuli poſſunt D. Godfridi Olearii τοῦ μακαρίτου prolegomena ad Euſebii librum qvem alteri ac vetuſtiori Hierocli oppoſuit. Olympiodorum ad qvem Hierocles junior ſcripſit, illum intelligo cujus commentaria in varios Platonis libros ſuperſunt adhuc inedita, de qvibus ſupra p. 354. ſeq.

CCXV. *Joannis Philoponi* liber κατὰ τῆς σπουδῆς Ἰαμβλίχου, ἣν ἐπέγραψε περὶ ἀγαλμάτων, contra *Jamblichi* Philoſophi ſcriptum, qvo *idola* ſive *imagines* Deorum, numine *plenas* voluit evincere. Idem ante Jamblichum in libro περὶ ἀγαλμάτων probandum in ſe ſuſceperat Porphyrius cujus veſtigiis illum inſtitiſſe non dubitat Holſtenius in vita Porphyrii cap. 9. Hodie univerſa iſta & Porphyrii & Jamblichi & Philoponi ſcripta deſideramus.

CCXIV.

** *Antimachi* poëtæ Colophonii antiqviſſimi qvi ante Platonem fuit, poëma elegiacum conſolationem de obitu *Lydes* uxoris ſuæ complexum memorat Plutarchus conſolat. ad Apollon. p. 106. Athenæus XIII. cap. VII. & Svidas in Ὀργεῶνες. De aliis Antimachi ſcriptis Lud. Kuſterus ad Svidam in Ἀντίμαχος.

CCXVI. CCXVII. CCXVIII. CCXIX. ORIBASII Medici 1) *libri qvatuor* πραγματείας ἰατρικῆς, *commentariorum Medicorum* ex *Galeni* scriptis contracti jussu *Juliani* Imp. τοῦ τῆς εὐσεβείας ἀποστάτου, eiqve dedicati. Horum mentionem facit Oribasius in præfat. ad ἑβδομηκοντάβιβλον, sed ipsi qvidem interciderunt, certe editi non sunt. 2) ἑβδομηκοντάβιβλος, *Synopseos* (non ex Galeno modo sed ex aliis etiam Medicis) *libri LXX.* ejusdem Juliani jussu, cum priorem lucubrationem probasset, compositi. Ex hoc opere qvod libris LXXII. constitisse traditur apud Svidam in Ὀρειβάσιος * exstant *libri primores XV.* nec non *XXIV. & XXV.* Latine tantum editi hactenus, ex versione *Jo. Baptistæ Rasarii* Medici, Novariensis, una cum præfatione Oribasii ad Julianum Imp. 3) *Synopsis* prioris operis ἑβδομηκονταβίβλου, ad filium *Eustathium* scripta post Juliani Imp. mortem & *libris IX.* contracta. Hæc qvoqve edita exstat sed itidem Latine tantum ex jam laudati *Rasarii* versione. Memorat etiam Svidas in Ὀρειβάσ. In Græco codice MS. apud Lambecium VI. p. 102. titulus est: σύνοψις καὶ ἐκλογαὶ ὑγιειναὶ προφυλακτικαί τε καὶ σύνθετοι, ἔτι δὲ σημειωτικαὶ καὶ θεραπευτικαὶ καὶ ἀνατομικαὶ ἀπὸ διαφόρων ἀρχαίων. Incipit: Κελεύσαντός σου τοῦ Ἰουλιανοῦ ποτὲ τοῦ θειοτάτου αὐτοκράτορος συναγαγεῖν με τῶν ἀρίστων ἰατρῶν τὰ ὅσα χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα πρὸς τὴν κτῆσιν τῆς ὑγείας, προθύμως συνήγαγον ἐν ἑβδομήκοντα βίβλοις. 4) εὐπορίστων, *de medicamentis facile parabilibus* & facili atqve expedita morbos vel vulnera curandi ratione ad *Eunapium*, qvem λογιώτατον sive eruditissimum celebrat, *libri IV.* Pro Eunapio qvosdam codices habuisse *Eugenium* Photius testatur, sed Eunapii nomen prætulere etiam codices qvibus usus interpres uterqve Latinus. Nam hi qvoqve qvatuor libri exstant Latine ex *Anonymi* versione vulgata à Jo. Sichardo cum Cœlii Aureliani tardarum passionum libris, Basil. 1529. fol. (non in 8. ut in Merklini Lindenio renovato excusum:) & ex interpretatione nova laudati *Rasarii*, edita una cum cæteris Ori-

 basii

* Svidas videtur LXXII. libros numerare pro LXX. qvoniam una cum illis computavit libellos duos Oribasii chirurgicos *de laqveis* ex Heracla, & *de machinamentis* ex Heliodoro, qvos habemus Latine versos à Vido Vidio Florentino, atq; cum hujus Chirurgia editos Paris. 1544. fol. & deinde una cum aliis Oribasii scriptis recusos. Idem Svidas ait Oribasium scripsisse libros qvatuor πρὸς τοὺς ἀποροῦντας τῶν ἰατρῶν, *ad medicos dubitantes.* nec non περὶ βασιλείας *de regno*, & περὶ παθῶν *de Affectibus.* Sed hi omnes interciderunt. Qvod autem Sardianum vocat Svidas, qvem Eunapius Pergamenum, in eo qvis non malit Eunapio assentiri? Deniq; *Scholia in Aphorismos Hippocratis* qvæ exstant Latine sub Oribasii nomine vulgata à Jo. Gvinterio Andernaco Basil. 1535. 8. & recusa Paris. ac Venet. 1553. & Patav. 1658. 8. alium habere auctorem viris doctis videntur.

basii scriptis Basil. 1557. 8. & inter Medicos principes Henrici Stephani, Paris. 1567. fol. Oribasii operum vetus interpretatio Latina multum diversa ab edita tum ratione ordinis librorum, tum rerum tractatarum MSta fuit in Bibl. Renati Moreau, monente Labbeo Bibl. novæ MSS. p. 214. Testatur Oribasius se in his libris succincte complexum qvæ apud Galenum, Dioscoridem, Apollonium, Rufumqve Ephesium & alios reperisset, & qvorum ipse periculum fecisset. In Oribasii amici sui laudem multa Eunapius in Sophistarum vitis, qvi inter alia p. 140. testatur illum non parum contulisse ut Julianus, à qvo Medicus adscitus fuerat, in Imperatoris dignitatem eveheretur, idqve fusius innuit Eunapius se exposuisse in suis Annalibus qvos hodie desideramus. Libro I. Anthologiæ hoc in Oribasii imaginem legitur Epigramma:

Δίου Ὀρειβασίου τὸν, ἀθάνατον διὰ τέχνην
Πολλάκι δειμαίνουσα μίτους ἀνεβάλλετο μοίρη.

Divi Oribasii, qvem divinam propter artem
Sæpius reverita vitas hominum remisit Parca.

Ex Oribasii scriptis iterum Epitome Imp. Constantini Porphyrogeniti jussu composita est à qvodam *Theophane*, qvæ Græce MS. exstat aliqvoties in Bibl. Cæsarea. Vide Lambecium VI. p. 114. 116. 157.

Index scriptorum ex qvibus Oribasius libros ex ἑβδομηκοντάβιβλῳ superstites composuit.

Agathinus lib. X. cap. 7.
Antylli primus liber de præsidiis extrinsecus incidentibus. IX. 3. 4. 9. 11. 13. 22. 23. 24. X. 2. 3. 12. 13. 19-36. Secundus de præsidiis evacuantibus. VII. 9. 10. 11. 12. 14. 16. 18. 21. VIII. 5. 10. 13-17. tertius de auxiliis liber IV. 11. V. 28. 29. qvartus liber VI. 1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 21. 22. 23. 24. 26-36.
Apollonius Medicus. VII. 19.
Archigenes VIII. 1. 2. 23. 46.
Athenæus Medicus I. 2. 9. 11. V. 5. liber nonus & vigesimus IX. 5. liber primus IX. 12.
Chius. XXIV. 31.
Ctesius de elleboro. VIII. 8.
Dievchidas. IV. 5. 6. 7. VIII. 42.
Diocles. IV. 3. V. 4. 26. VIII. 22. 41. XXIV. 31.

Diosco-

Dioſcorides V. 13. 25. libri XI. XII. XIII. integri ex Dioſcoride excerpti.
Epicurus VI. 37.
Galenus I. 1. 12. 41. II. 59. 62. 64. III. 1. IV. 1. V. 1. 6. 8. 10. 14. 15. 16. 18. VI. 4. 11. 37. VII. 1. 13. 15. 22. VIII. 18. 11. 19. 20. 44. IX. 1. 6. 10. 21. X. 1. 6. 41. XIV. 1. ſeq. 46. 51. 53. 57. 59. 63. 66. XV. totus ex Galeno de medicamentor. facultat. XXIV. 1. XXIV. 8. ex libro Galeni περὶ φωνῆς qvi intercidit. XXV. 2. ſeq. ex libro de oſſibus. Galeni ad Potamonianum de vomitibus. VIII. 21.
Goras I. 40.
Herodotus Medicus. V. 27. 30. liber de auxiliis VI. 20. 25. de præſidiis evacuantibus VII. 8. 17. VIII. 3. 4. 7. de præſidiis extrinſecus occurrentibus. X. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 17. 18. 37. 38. 39. 40.
Hippocrates VI. 38. VII. 23.
Hiſtoriæ rerum admirabilium in aqvis. V. 3.
Juſtus. VIII. 47. bis.
Lyci commentarii. VIII. 25. 43. IX. 25.
Marinus XXV. 58.
Menemachus. VII. 21. X. 14.
Mneſitheus VIII. 9. 38. Athenienſis, de facultatibus alimentorum II. 67.
Mneſitheus Cyzicenus IV. 4.
Philagrius libro de potionibus ſvavibus V. 17. 19. 20. 21. 22. 23.
Philotimi de facultatibus alimentorum. II. 69. IV. 10. V. 32.
Philumenus VIII. 45.
Rufus I. 40. II. 61. IV. 2. V. 9. 11. 12. VI. 38. VII. 26. VIII. 24. 39. 47. ſecundus liber de diæta V. 3. liber duodecimus V. 7. de nominibus partium humani corporis XXV. 1.
Sabinus. IX. 15.
Soranus de pudendo muliebri. XXIV. 31.
Xenocrates de alimento qvod ex aqvatilibus II. 58.
Zopyrus. XIV. 45. 50. 52. 56. 58. 61. 64.

Inter hos ſcriptores Oribaſio lectos penultimo loco apparet *Xenocrates*, inſignis & præclarus ſcriptor * Galeno ſæpius laudatus nec non Aëtio, Clementi Alex. Artemidoro, aliisqve, patria Aphrodiſienſis, clarus tempore Tiberii Imp. cujus lucubrationem de alimento ex aqvatilibus Græce vix tertiam partem olim editam à Geſnero, cum ante aliqvot annos ab illuſtri Paulo Vindingio τῷ μακαρίτῃ nactus ſim integram, juvat illam hoc loco tecum, Lector benevole, communicare.

* de eo dictum ſupra lib. 3. c. 3. p. 68. ſeq.

XENOCRATIS de alimento, qvod ex aqvatilibus existit, judicium,

JO. BAPTISTA RASARIO interprete.

I.

NAtantium natura cibus existit, qvi in conviviis splendidis in deliciis est habitus, & magnum qvoqve ad salubrem victus rationem usum præstitit. Differunt vero pisces ex ipsa compage: siqvidem alii duræ, alii mollis carnis sunt. Ac duræ qvidem sunt carnis phagri, synodontes, buglossi, & lati, qvales sunt phesæ,* & rhombi: mollem vero carnem habent turdi, merulæ, fucæ, & ejusmodi qvi facilè digeruntur. Inter hos medii sunt aselli, bacchi, umbellæ.

II. Præterea qvidam saxatiles, qvidam pelagii sunt. Ac magis alunt, qvi prope littora, qvam qvi aqvæ ductuum meatibus mali succi, & ori ingrati feruntur. Jam maria qvoqve in hac re differunt: sunt nanque mediocres pisces qvi in Adriatico, sed qvi in Tyrrheno degunt, svavissimi.

III. Qvinetiam verno tempore qvam plurimi, qvod ova pariant, sunt præstantiores, ut mulli: æstate vero phagri, & synodontes. autumno vero hepatus, qvi cum annum excedit, † mali succi est, mugiles & lupi, delicatiores sunt.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ περὶ τῆς ἀπὸ ἐνύδρων τροφῆς.

I.

Πεποίηται μὲν ἡ νηχαλαίων φύσις σιτίων ἄθυρμα ταῖς εὐτραπέζοις ἀπολαύσεσι, μέγα δ' ὄφελος κἂν ταῖς καθ' ὑγείαν διαίταις. Ἐξαλλάσσονται δὲ παρὰ συγκρίσεις ἰχθύες, ἐπεὶ οἱ μέν εἰσι σκληρόσαρκοι, οἱ δὲ ἁπαλόσαρκοι. Σκληρόσαρκοι μὲν φάγροι, συνόδοντες, βούγλωσσοι, καὶ οἱ πλατεῖς ὡς φῆσαι ῥόμβοι. Ἁπαλόσαρκοι δὲ, κίχλαι, κόσσυφοι, φοικίδες καὶ ὅμοιοι εὐδιαφόρητοι καθεστῶτες. μέσοι δὲ ὀνίσκοι, βάκχοι, σκιάδες.

II. Ἔτι οἱ μὲν πετραῖοι, οἱ δὲ πελάγιοι, τροφιμώτεροι δὲ οἱ παρ' αἰγιαλῶν ὄχθαις, ἢ ὑδροχόων ἐκροαῖς κακόχυλοι καὶ ἄστομοι. Καὶ τὰ πελάγη δὲ διαφέρει. Μέτριοι μὲν γὰρ οἱ κατὰ τὸν ἀδρίαν. οἱ δὲ κατὰ τὸ τυρρηνικὸν ἡδύτατοι.

III. Καὶ ἔτι ἔαρος μὲν οἱ πλεῖστοι διὰ τὸ ᾠοτοκεῖν ἀμείνους, ὡς τρίγλαι, θέρους δὲ φάγροι τε καὶ συνόδοντες, φθινοπώρου ἥπατος παραιτητέος κακόχυμος ὤν. Κεστρίδαι ** καὶ λάβρακες τρυφερώτεροι. IV.

* Gesner. *psettæ*, passeres. Sed ὡς φῆσαι, est *ut ita dicam*.

† *παραιτητέος*, *improbandus*. ** *κεστρεῖς δὲ* Ed. Wottonus libro VIII. de differentiis animal. Paris. 1552. fol.

IV. Ex ætate vero parui & novi facile corrumpuntur. Cetacei vero difficulter in ſuccum commutantur, duri ſunt, ac ſtomacho noxii. Qvi vero medium locum tenent, ii medio qvoqve modo ad diſtributionem ſunt affecti.

V. In partibus qvoqve differunt: nam in partibus qvæ ad caudam ſunt, cum motu exerceantur, bonum alimentum afferunt, ac delicati ſunt: In iis vero quæ ad ventrem pertinent, cum pingves ſunt tum fluitant, tum vero ad excretiones rite ſunt affecti. in dorſo vero dura caro eſt. at capita omnino propter ſalſum humorem, & pingvedinem non nutriunt, & difficulter diſtribuuntur. At facile admodum excernuntur maraugiæ & paguri: ſed maxime omnium mulli.

VI. Ex apparatu, aſſi magis nutriunt. ſed difficilius tranſeunt: elixi vero, parum nutriunt, ſed facillime dejiciuntur: itemqve marini ori ſvaves, apti ſtomacho, facillimi ad diſtribuendum, flaccidas ac molles carnes faciunt. nam & coloratos faciunt & ſangvinem creant, aluumqve ſubducunt. At fluviatiles & qvi in ſtagnis degunt, ſtomacho noxii ſunt, craſſam materiam faciunt, difficulter excernuntur. & nonnulli non ſunt marinæ materiæ expertes, ut coracinus qvi in Nilo naſcitur, & perca in Rheno: & in Tyberi lupus, qvi eſt ſubſi-

IV. Παρὰ δὲ ἡλικίας οἱ μὲν βραχεῖς καὶ νέοι εὔφθαρτοι, οἱ δὲ κητώδεις δύσχυμοι καὶ σκληροὶ καὶ κακοστόμαχοι. οἱ δὲ μέσοι πῶς ἐνδιοίκητοι.

V. Παρὰ δὲ τὰ μέρη διαλλάττουσιν. ἐπὶ τοῖς οὐραίοις κινοῦνται γεγυμνασμένοι εὔτροφοι τρυφεροὶ, κατά τε τὴν νηδὺν ἅτε λιπώδεις ἐπιπολαστικοὶ καὶ πρὸς ἐκκρίσεις εὔθετοι, κατὰ δὲ τὰ νῶτα σκληρόσαρκοι. Κεφαλαὶ δὲ πάντως διὰ τὸ ἁλμυρὸν καὶ λιπῶδες ἄτροφοι καὶ δυσδιοίκητοι. Πάνυ δὲ εὐέκκριτοι μαυραυγείαι * τε καὶ πάγουροι καὶ μάλιστα τρίγλων.

VI. Παρὰ δὲ σκευασίας ὀπτοὶ μὲν τροφιμώτεροι, δυσδιαχώρητοι δὲ, ἑφθοὶ ὀλιγότροφοι ῥᾷστα διαχωροῦντες. Καὶ θαλάσσιοι μὲν εὔστομοι, εὐκάρδιοι, πρὸς ἀναδόσεις ῥᾷστοι, πλαδαρᾶς καὶ μαλθακῆς σαρκὸς ποιητικοί. ποιοῦσι γὰρ εὐχρόους, αἵματος γονίμου, ** λαπακτικοὶ γαστρός. ποτάμιοι δὲ καὶ λιμναῖοι, κακοστόμαχοι. παχυμεροῦς ὕλης δραστικοὶ, δυσδιάκριτοι. ὥς τινες οὐκ ἀποδέχουσι τῆς θαλαττίας ὕλης, καθάπερ ὁ νειλῷος κορακῖνος καὶ ἐν ῥήνῳ πέρκη καὶ ἐν τύβρει λάβραξ ὅς

* in margine MS. σμυρίδες.

** Geſner, γόνιμοι, ſcil. εἰσί.

gnatus. Itemqve Annienis, palusqve in Phalernis, ejuſdem naturæ piſces gignunt. nam pabulum qvod illic eis ſuppetit, & boni ſucci eſt, & valde accommodatum. Ex omnibus vero piſcibus anteponendi ſunt ii, qvi virus non habent, & præpingves ſunt, ac boni ſucci & moderati.

VII. Cæterum ex piſcibus alii cartilaginei, alii molles, alii teſta operti: qvorum exponendæ ſunt qvalitates. Apua minimus eſt, gregarius, & in olla paratur. Alopeces, Hippuri, Thriſſæ, Lerusqve ex mari in flumen confugientia difficulter in ſuccum mutantur, ſtomacho non conveniunt, difficiliter concoquuntur, & exiguum alimentum præbent. Acharnes vero duræ eſt naturæ, ægre corrumpitur, nec eſt ſtomacho accommodatus, nec probum ſuccum gignit. Velonæ, quæ roſtri cornei ſunt, ineptæ ſtomacho, malique ſucci ſunt, non nutriunt, facile corrumpuntur. Bocæ, Iulides, Trachuri, qui Sauri ab aliquibus nominantur, & channi, & cæteri omnes qui ſartagini conveniunt, ori quidem comedendo apti ſunt, ſed tamen ſtomacho non ſunt idonei, & facile corrumpuntur, fluitant, ventremque non alunt.

VIII. Erythrinus ori gratus aluum ſiſtit, duræ compagis eſt, ad nutriendum valet: & ad res

ὅς ἐστιν ἐπεστιγμένος †, καὶ ὁ ἀννίων λίμνη τε κατὰ Φαλερνοὺς ὁμοφυοῦς ἰχθύος. εὔχυλον γὰρ καὶ εὐπρόσφορον ἡ ἐκεῖ δίδωσι δίαιτα. πάντων δὲ προκριτέον ἰχθύων τούς τε ἀβρόμους καὶ περιπιμέλους, εὐχύλους τε καὶ συμμέτρους.

VII. Τῶν δὲ ἰχθύων ἃ μέν ἐστι νηχαλαία. ἃ δὲ σελάχη. τὰ δὲ μαλάκια. τὰ δὲ ὀστράκια, ὧν αἱ ποιότητες. ἄφυα βραχύτατόν ἐστι, συναγελαστικὸν, λοπάσι σκευαζόμενον. ἀλώπεκες, ἵππουροι, θρίσσαι, λέρος * ἐκ πελάγους φεύγουσιν ἐς ποταμόν. δύσχυλα οὐκ εὐστόμαχα, δύσπεπτα, ὀλιγότροφα. ἀχάρνης σκληροφυὴς δύσφθαρτος οὔτ᾽ εὐστόμαχος, οὔτ᾽ εὔχυλος. βελῶναι, ῥάμφος κερατῶδες, οὐκ εὐστόμαχοι, κακόχυλοι ἄτροφοι. βῶκες, ἰουλίδες. τραχοῦροι πρὸς †† ἐνίων σαυροὶ καλούμενοι. χάννοι ** καὶ πᾶν τὸ τηγάνῳ ἁρμόζον εὐστόμαχον, εὔφθαρτον, ἐπιπολαστικὸν, κοιλίας ἄτροφον.

VIII. Ἐρυθρῖνος, εὔστομος, στατικὸς κοιλίας, σκληροπαγὴς, τρόφιμος, ἐντατικὸς πρὸς συνουσίας. εἴ τις αὐτὸν

ἐν

† varius, pictus. * in MS. margine σύλουρος. †† id. παρ' ** id. χάνναι

venereas excitandas, ſi quis eum vino ſuffocatum bibat, aptus eſt. Thranis, aut Xiphias cetaceus eſt piſcis, & in fruſta ſecatur: ori autem ingratus eſt, ſcaber, difficilis ad conficiendum, valenter nutriens, grave olens: quamobrem & cum ſinapi comeditur, & in olla paratur: ejusque præſtantior pars eſt imus venter. Thynnus, & Thynnis, colias, horcynus, pelamis, ſcombrusqve non apti ſtomacho ſunt, mali ſucci ſunt, flatum gignunt, ſcabri, difficiles ad excernendum, nutriunt: qvorum valentiſſime nutrit pelamis: colias vero & ori ingratus eſt, & nullius ſucci: at thynnis ei ſubjicitur. Thynnus vero difficulter concoquitur.

IX. Siones, brachycephali, pectines, chelidones, uranoſcopi, galei, canes, & qvæ ſunt generis ejusdem, mali ſucci, & gravis odoris ſunt, ſegnem materiam trahunt & gignunt. Apti autē menſæ ſunt ſargi, melanuri, canthari, ſuntqve ſtomacho idonei, boni ſucci, ac facile diſtribuuntur. Præterea vero alunt, & apti ſunt ad excernendum. Salpæ aunt pelagiæ acris ſunt ſaporis: ori gratæ, difficulter corrumpuntur, difficulter ſeparantur, alunt, facile excernuntur: at qvæ in littoribus capiuntur, duræ ſunt carnis & mali ſucci, & ori inſvaves. Bugloſſi vero, & paſſeres durā carnē habent,

ἐν οἴνῳ πνίξας πίοι. Θρανὴς ἢ ξιφίας κητῶδες ἐστὶ τεμαχίζεσθαι. ἄστομος δ᾽ ἐστὶ, ψαφαρὸς, δυσκατέργαστος. πολύτροφος, βρομώδης. διὸ μετὰ σινήπεως ἐσθίεται καὶ λοπάσι, κρεῖττον δὲ τὸ ὑπογάστριον. Θύννος καὶ θύννις, κολίας. ὀρκύνος, πηλαμὶς, σκόμβρος. οὐκ εὐστόμαχοι, κακόχυλοι. φυσώδεις, ψαφαροί. δυσέκκριτοι, τρόφιμοι, ὧν τρυφερωτέρα * ἡ πηλαμίς. ἄστομος δὲ καὶ ἄχυλος ὁ κολίας. ἡ δὲ θύννις ὑποτέτακται, δύσπεπτος δὲ ὁ θύννος.

* Raſarius legit τροφιμωτέρα.

IX. Σειῶνες βραχυκέφαλοι. κτένες, χελιδῶνες, οὐρανοσκόποι. γαλέοι. κύνες, καὶ οἱ ὅμοιοι κακόχυλοι. βρομώδεις ἀργῆς ὁλκιμοι ὕλης γόνιμοι. εὐτράπεζοι δὲ, σαργοὶ, μελάνουροι. κάνθαροι. εὐστόμαχοι, εὔχυλοι, εὐδιοίκητοι, τροφώδεις δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐκκρίσεις εὖ ἔχουσι. σάλπαι αἱ πελάγιαι, δριμεῖαι, εὔστομοι, δύσφθαρτοι. εὔχυλοι. δισδιαχώρητοι, τροφώδεις, εὐέκκριτοι. αἱ δ᾽ ἀπὸ αἰγιαλῶν, σκληρόσαρκοι καὶ κακόχυλοι, ἄστομοι, βούγλωσσοι. * ψῆσαι, σκληρόσαρκοι. δύσφθαρτοι. εὔχυλοι. εὐέκκριτοι. γλαυκὸς μετὰ

* Geſner. ψῆτται.

ac difficiliter corrumpuntur: boni tamen ſucci ſunt, & facile excernuntur. Glaucus, cum lupo (eſt enim in omnibus ei ſimilis) minus.

X. Præſtat autem ſparo ellops, ſtomachoqve eſt idoneus, ſuccum dulcem gignit, alit, facileqve excernitur. Hepatus: hemaxias mediocriter alit, delicatus, ſolutus ori gratus, difficulter vero concoqvitur, & alit, & facilis excretionis eſt. Mugil vero pelagius optimus, ori gratus, acer, lupo non cedens. Præterea hic qvoqve præterqvam qvod tener eſt, facile ſubducitur: in limpidis qvidem ac puris fluminibus natans marinam duritiem dulcis temperiei beneficio remittit: qvi vero in turbidis, & ſtagnis, in qvibus aqva ſtat, gravioris odoris eſt, difficillime diſtribuitur, cumqve ex limo pingvis ſit redditus, admodum inertem carnem habet: cum vero in magnitudinem excrevit, indureſcit. nonnulli vero mugilem, plotem vocant.

XI. Citharus & rhombus lati ſunt: rhombusqve ſolidus eſt, difficiliter corrumpitur, qvi qvidem ſi magnus ſit, qvoniam difficiliter conficitur, ſatis alit: & per unum diem aſſervatus coqvi debet. at citharus mali ſucci eſt, & ſtomacho non idoneus: ægre corrumpitur, facile excernitur. Cichelæ, Cottyphi, phycides, teneræ ſunt carnis, boni ſucci, facile digeruntur;

λάβρακα, (ἔοικε γὰρ πάντα αὐτῷ) ἧττον.

X. Προσφέρει * δὲ σπάρου ἔλλοψ, εὐστόμαχος, γλυκύχυλος, τρόφιμος. εὐέκκριτος, ἥπατος ἢ μαζέας τρυφερὸς μέσως. εὔθρυπτος, λελυμένος. εὔστομος, δύσπεπτος δὲ καὶ τρόφιμος, καὶ εὐέκκριτος. κεστρεὺς πελάγιος ἄριστος, εὔστομος, δριμὺς οὐκ ἀπολείπων λάβρακος, εὐδιαχώρητος καὶ οὗτος πρὸς τὸ τρυφερὸν ποταμοῖς διαυγέσι καὶ καθαροῖς νηξάμενος, ἀναχαλᾷ τὴν θαλάττιον σκληρότητα, ἀπὸ τῆς τοῦ γλυκέος ἐπικεράσεως. ὁ δ' ἐν θολεροῖς καὶ στάσιμον ἐχούσαις ὕδωρ λίμναις, βρομωδέστερος, δυσδιοίκητος, πρὸς τῆς ἰλύος πιαινόμενος, πάνυ ἀργὴν ἔχων τὴν σάρκα. μεγεθούμενος δὲ σκληροῦται. καλοῦσι δέ τινες καὶ πλωτᾶ τὸν κεστρέα.

XI. Κίθαρος, καὶ ῥόμβος, πλατεῖς εἰσιν. ὁ ῥόμβος στερεὸς, δύσφθαρτος. Χρὴ δὲ τὸν μέγαν προεωλίσαντας ἡμέραν ἕψειν δυσκατέργαστον ὄντα καὶ εὔτροφον. ὁ δὲ κίθαρος, κακόχυλος, καὶ οὐκ εὐστόμαχος, δύσφθαρτος, εὐέκκριτος. κίχλαι, κόττυφοι, φυκίδες, ἁπαλόσαρκοι εὔχυλοι,

* προφέρει, ut infra c. 18.

non nutriunt, ad alui dejectionem accommodati.

XII. Coraxus duræ carnis eſt: & cum major eſt, atqve auctior, gravis odoris, difficilis diſtributionis, ori aptus: alienus tamen á malæ materiei ſobole: eſtqve ceteris ſimilibus ſvavior. Lupus vero variatur: nam quanto maior eſt, tanto durior efficitur. bimeſtris eſt optimus, ſtomacho idoneus, boni ſucci, tener.

XIII. Urſa dulcem ſuccum facit, nutrit, facile diſtribuitur, & facile excernitur, atqve ita qvidem de pelagia cenſendum eſt. At qvæ in piſcinis degit, omnia habet contraria, qvemadmodum in aliis qvoqve piſcibus uſu venit. Ori nanqve inſvaves ſunt ii, qvi concluſi vivunt. Qvæ vero in fluminibus degit, eo qvod ex mari frigidam aqvam ſubit, ori grata, teneraqve eſt: qvæ vero in portus † tranſit, limoſa, & coanguſtata, & pingvis reddita ori ingrata eſt.

XIV. Aſellus non acris ſaporis eſt, boni ſucci, difficilis diſtributionis, facile ſubducitur, alit. Scorpenæ duræ carnis propter ſuccos ſunt, & ob eam cauſam apparatu indigent: & cum ad excretiones aptæ ſint, ori qvoqve ſunt gratæ. Umbellæ ori ſvaves, boni ſucci, facilis diſtributionis, non admodum nutriunt, facile excernuntur. Scarus ori gratus, difficulter digeritur: fa-

εὔχυλοι, εὐδιαφόρητοι, ἄτροφοι, πρὸς διαχώρησιν ἐπιτήδειοι.

XII. Κόραξος σκληρόσαρκος καὶ μᾶλλον αὐξόμενος, βρωμώδης, δυσδιοίκητος, εὔστομος ἀποδέων φαύλης γονίμου ὕλης, ὧν ὁμοίων ἡδύτερος. λάβραξ ἐξαλλάσσεται ὅσον αὔξεται, σκληρότερος γενόμενος ἄριστος, ὁ μηνῶν δυεῖν εὐστόμαχος, εὔχυλος, τρυφερός.

XIII. Ἄρκος, * γλυκύχυλος, τρόφιμος, εὐδιοίκητος, εὐέκκριτος. τὰ δὲ μὲν περὶ πελαγίου. ὁ δ' ἐν δεξαμέναις ἐναντίος τούτοις, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἰχθύων συμβαίνει, ἄστομοι γὰρ οἱ σύγκλειστοι. ὁ δὲ ποτάμιος κατὰ ψυχροῖς ὕδασιν ὑποδύνων ἐκ τῆς θαλάττης, εὔστομος, τρυφερός. ὁ δ' εἰς λίμνην μεθιστάμενος ἰλιώδης καὶ στεναγούμενος, πιαινόμενος, ἄστομος.

* Wottonus urſæ non meminit, & omnia iſta refert ad lupum, non male, cum cruſtaceis infra peculiaris ſit locus.

XIV. Ὀνίσκος δὲ οὐ δριμὺς, εὔχυμος, δυσδιοίκητος, εὐδιαχώρητος, τρόφιμος. σκόρπεναι σκληρόσαρκοι διὰ χυμῶν, διὸ χαίρουσι σκευαῖς, εὔστομοι πρὸς ἐκκρίσεις. σκιαδεὺς εὔστομος, εὔχυλος, εὐδιοίκητος, οὐκ ἄγαν τρόφιμος, εὐέκκριτος. (σκάρος εὔστομος, δυσδιοίκητος, εὔφθαρτος, εὐέκκριτος. *) ὁ δὲ ὀρτιάλωτος καὶ μὴ

 ζωτείοις

† lacus. * parentheſi incluſa deſunt in MS.

cile corrumpitur, & dejicitur, qvi vero nuper captus eſt, neqve vivariis fuit incluſus, multa habet interiora, & ori gratus eſt, & fluitans, facile corrumpitur.

XV. Synodon: habet ille qvidem carnem duram, ſed tamen non eſt alimenti expers †: boni vero eſt ſucci, ac facile diſtribuitur, & mediocriter nutrit, & facile excernitur. Mullus obſoniorum præſtantiſſimus eſt, & ſtomacho idoneus, & boni ſucci, & ori gratus, caro plana, difficilis ad corrumpendum, & mediocris ad excernendum. Differt autem pelagius à ſaxatili, qvod rufus ſit, cinnabariqve atqve auro ſimilem aſpectum habeat: itemqve barbam fert: his autem inferiores ſunt ii, qvi in littoribus vivunt. Phagrus duræ carnis eſt, difficulter corrumpitur, non facile ſecernitur. Aurata candidæ carnis eſt, ſolida, condenſa, boni ſucci, facilis diſtributionis, alitqve & non difficulter excernitur. Congrus nec ori gratus, nec mali ſucci eſt, modice aptus ad concoqvendum, & alendum, & ad excernendum vitio vacans.

XVI. Urticæ, qvæ etiam acalephæ dicuntur, gratæ ori, & ſtomacho non mediocriter ineptæ: ſed aſſatæ elixis ſunt accommodatiores. Aluum cient, urinamqve magis movent, qvæ poſt purgationem exortæ juxta calculos, lotæ, & per-

ζωγρείοις ἐγκεκλεισμένος, πολλοῖς ἐγκάτοις, εὔστομος, ἐπιπολαστικὸς, εὔφθαρτος.

XV. Συνόδους, σκληρόσαρκος μὲν οὐκ ἀτρύφερος δὲ, εὔχυλος, εὐδιοίκητος, τροφώδης μέσως, καὶ εὐέκκριτος. * τρίγλα ἐπιφανεστάτη ὄψων, εὐστόμαχος, εὔχυλος, εὔστομος, πλακώδης σὰρξ, δύσφθαρτος, μετρία πρὸς ἐκκρίσεις, διαφέρει δὲ ἡ πελάγιος τῆς πετραίας, διάπυρος οὖσα κινναβάρει καὶ χρυσώπη, πωγωνοφόρος δ᾽ ἐστὶ. λείπονται δὲ τούτων αἱ παραιγιάλιοι. Φάγρος σκληρόσαρκος, δύσφθαρτος οὐκ εὐέκκριτος, χρυσόφρυς, λευκόσαρκος, στερεὸς, σύγκριτος, εὔχυλος, εὐδιοίκητος, τρόφιμος, οὐ δυσέκκριτος, γόγγρος, οὐκ εὔστομος, οὐδὲ κακόχυμος, μετρίως δ᾽ εὔπεπτος, τροφώδης, πρὸς ἐκκρίσεις δὲ ἄμεμπτος.

Περὶ κνίδης.

XVI. Κνίδαι ἢ ἀκαλῆφαι, εὔστομοι, κακοστόμαχοι δὲ οὐ μετρίως, ὀπταὶ δὲ τῶν ἑφθῶν ἐπιτηδειότεραι, λυτικαὶ κοιλίας, οὐρητικώτεραι δὲ αἱ μετὰ τὴν κάθαρσιν αἱ φύουσαι πρὸς ταῖς ψήφοις, πλυθεῖσαι, καὶ συστραφεῖσαι

† *non prorſus non tener.* * Qvæ ſeqvuntur, in Geſneri editione deſiderantur.

exiguo sali mixtæ, atqve ita parum asperſæ ſunt, ut mediocriter mandi poſſint, & aſſatione concretæ aut verubus aut ſurculis ſuper carbonibus maluæ, aut ſarmentorum, ut valenter ſolvant. Cum paſſo autem, aut vino mulſo guſtum excitantes facile coquuntur, facileqve excernuntur: qvæ vero ex paſſo & oleo elixantur cum alio etiam condimento, id qvidem ſeruant ut lubricæ ſint, atqve attrahant: ſed & explent, & difficulter concoquuntur, & alvum magis relaxant.

De teſtâ opertis.

XVII. Glandes optimæ ſunt, qvæ æſtate capiuntur, aptæ, eis ut veſcamur: qvæ qvidem exoriuntur, ubi aqva dulcis mari admiſcetur. nam & alunt, & dulces ſunt: plerunqve autem in petris educantur. Svaviſſimæ enim ſunt qvæ alunt, friabilesqve ſunt, multumqve ſucci faciunt ad aluum molliendam accommodatæ, & ſtomacho idoneæ, ori gratæ, teneræ & urinam cient. Succus earum ſimplex confici non poteſt: at ius decoctarum ad excretionem valet. qvæ vero in petris vitam non degunt, acres ſunt, & medicamenti facultatem præ ſe ferunt, & plus ventrem citant, qvam urinas moveant.

XVIII. Glycymerides præſtantiores ſunt trachibus, inferiores autem peloridibus: hæ nanqve ſtomachum diſgregant. earum caro dura eſt illa qvidem, ſed non expers

φῦσαι πάνυ ὀλίγοις ἁλσὶ, παθεῖσαί τε ὅπως ὀλίγον μετρίως εἶναι σιτηραὶ, τῇ δὲ ὀπτήσει παγεῖσαι, δι' ὀβελῶν ἢ καρφῶν ἐπὶ ἀνθράκων μαλάχης ἢ κληματίνων, ὥστε ἐναργῶς ἄρασθαι. μετὰ γλυκέος δὲ ἢ οἰνομέλιτος ποιαναποιῆσαι γεῦσιν, εὔπεπτοι καὶ εὐέκκριτοι. αἱ δ' ἐν γλυκεῖ καὶ ἐλαίῳ ἑψόμεναι μετὰ τῆς ἄλλης ἀρτύσεως τὸ μὲν ὀλισθηρὸν καὶ ὁλκιμον φυλάττουσι, πλήσμιοι δὲ οὖσαι καὶ δύσπεπτοι, τὴν κοιλίαν ἀναχαλῶσι μᾶλλον.

Περὶ ὀστρακίων.

XVII. Βαλάνων ἄρισται αἰθερίας λαμβανόμενοι, ἐπιτήδειοι πρὸς βρῶσιν, αἱ γίνονται ὅπου ἐπιμίγνυται γλυκὺ ὕδωρ, τρόφιμοι δ' εἰσὶ καὶ γλυκεῖς, πλέον δ' εἰσὶν ἐντρεφόμεναι πέτραις, ἥδισται γὰρ αἱ τροφώδεις εὔλεαντοι, πολύχυλοι, πρὸς κοιλίας μάλαξιν ἐπιτήδειοι, στομάχῳ προσηνεῖς, εὔστομοι, ἁπαλαὶ, κινητικαὶ οὔρων. Τὸν χυλὸν αὐτῶν ἁπλοῦν ἀμεταποίητον. τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν ἐστὶ διαχωρητικόν. αἱ δὲ μὴ ἐν πέτραις δριμεῖαι καὶ φαρμακώδεις, δραστικαὶ κοιλίας πλέον, ἐλάττω δὲ τῶν οὔρων.

XVIII. Γλυκυμαρίδες προφέρουσι τῶν τραχέων, μειονεκτοὶ δὲ πελωρίδων. εἰσὶ δὲ διακριτικαὶ στομάχου. σκληρὸν δ' ἐστὶν αὐτῶν τὸ σαρκῶδες, οὐ μὴν ἄτρο-

alimenti: & urinam magis, qvam pelorides cient: aſſatæ autem, mea qvidem ſententia, indureſcunt: elixatæ vero & conditæ ori ſunt gratæ. Ex genere peloridum ſunt hiatulæ. diverſæ autem ſunt atqve variæ, & longæ, ut Dicæarchiæ in Lucrino lacu: & Alexandriæ in portu. ſunt enim dulces: & boni ſucci: qvæ vero ſub Pharo, & Diolco, & Ponto, & inſula, oblongæ ſunt, & aſperæ, glandibus qvereinis ſimiles. & æqve ac phagi echinum producentes. albæ autem ſunt duræ, atqve acres.

XIX. Pectines optimi ſunt, qvi ad juſtam magnitudinem pervenerunt, cavi, colore nigriore: præſtant autem vere ac æſtate, ſiqvidem eo tempore ad lunæ incrementum maxime augentur. Omnibus autem antecellunt Mitylenei magnitudine, natura, humoris bonitate. His ſimiles Jonium mare juxta Illyrida, Hetruriam, Salonas, & Latium producit. Jam vero & Chios, & vicinæ inſulæ, itemque Alexandria hujusmodi piſces ferunt. Pontus vero multos fert, ſed minutos, & qvi ægre augeantur. dulces ſunt, ac facilius qvam oſtrea concoqvuntur. Ex aceto ſumpti ad excretionem accommodantur, & cum ex poſca concoqvuntur, dulcitudinis participes ſunt, qvam aſſando deponunt.

φον, οὐρητικώτεραι δ' εἰσὶν μᾶλλον τῶν πελωρίδων, ὀπταὶ δὲ καὶ ἑφθαὶ σκληροποιοῦνται, ἑψηθεῖσαι δὲ καὶ ἀρτυθεῖσαι, εὔστομοί εἰσι. γίγνονται δὲ καὶ γένη πελωρίδων τε καὶ χηνῶν, διάφοροι δὲ ποικίλαι καὶ στρογγύλαι, ὡς ἐν δικαιαρχίᾳ ἐν τῷ λουκρίνῳ λάκκῳ, καὶ αἱ ἐν τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λιμένι, γλυκεῖαι γὰρ καὶ εὔχυλοι: αἱ δ' ὑπὲρ φάρον καὶ τὸν δίολκον τήν τε γέφυραν καὶ τὴν νῆσον, ἐπιμήκεις, τραχεῖαι, βαλάνοις ἐοικεῖαι δρυΐναις ἐμφερεῖς φηγοῖς τὸν ἐχῖνον φερόμεναι, λευκαὶ δ' εἰσὶ καὶ σκληραὶ καὶ δριμεῖαι.

XIX. Κτένες κράτιστοι οἱ εὐμεγέθεις, κοῖλοι, τὴν χρόαν μελάντεροι. ἀκμάζουσι δ' ἦρος καὶ θέρους, τότε γὰρ αὔξονται, μάλιστα πρὸς σελήνην. διάφοροι δ' οἱ ἐν μιτυλήνῃ πάντων μεγέθει, φύσει, εὐχυλίᾳ. φέρει δὲ ὁμοίους τούτοις ὁ ἰόνιος κόλπος κατ' ἰλλυρίδα, καὶ σαλῶνας, καὶ λάτιον, φέρει δὲ καὶ χίος καὶ συχναὶ τῶν νήσων καὶ ἀλεξάνδρεια. ὁ δὲ πόντος, φέρει μὲν πολλοὺς, βραχεῖς δὲ καὶ δυσαυξεῖς, γλυκεῖς δ' εἰσὶ καὶ εὐπεπτότεροι τῶν ὀστρέων, διαχωρητικοὶ δ' εἰσὶ μετ' ὄξους καὶ ὀποῦ διὰ τὸ ποσῆς γλυκύτητος μετέχειν, ἣν ἀποβάλλουσιν ὀπτώμενοι.

XX. Pari qvoqve modo contriti aluum solvunt. idqve sive recentes, sive vetusti fuerint? parum autem urinam cient, qvi buxei coloris sunt, sicut ostrea, non facile corrumpuntur. Elixi assatis ad alvum subducendam aptiores sunt: qviqve magis assati sunt, minus succi habent, & difficulter excernuntur. Existimandum qvoqve est, eos qvi in suis testis assantur, minus hujusce incommodi habere & facilius alere, & minus eos perturbare: valentiores autem assati sunt, qviqve expurgati plane pureque fuerint, ii grati ori sunt, & facile concoquuntur, & testaceis anteferendi sunt illi, qvi sale conditi sunt nec admodum perturbant. nativam autē dulcedinem in muria conservant, & urinam movent: ac candidi qvidem & lati, sunt dulciores. Atqve albi sunt duri: rufi vero sunt virosi, & urinam cient: varii autem medii sunt, & eorum aliqvi fucis sunt similes, qvi per se dati, difficulter concoquuntur, & tamen urinam movent. Assumpti vero pectines remedio sunt iis, qvorum vesica ulceribus sordidis, & crustam habentibus vexatur: siqvidem ea expurgant.

XX. Ὁμοίως δὲ καὶ λῦοι, λύουσι κοιλίαν, καὶ ἂν παλαιοὶ ὦσιν ἢ νηροὶ, ὀλίγον δ' εἰσὶ κινητικοὶ τῶν οὔρων, οὐκ εὔφθαρτοι οἱ πυξίζοντες, καθάπερ τὰ ὄστρεα, κρείττω δὲ οἱ ἑφθοὶ τῶν ὀπτῶν πρὸς τὸ ὑπακτικὸν τῆς γαστρός. οἱ δ' ὀπτώμενοι ἀχυμότεροι, δυσέκκριτοι δέ. ὑποληπτέον δ' ἐλάττους ἔχειν τὸ ἄτοπον τούτοις ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὀστράκοις ὀπτομένους εὐτροφωτέρους καὶ ταρακτικοὺς ἧττω. εὐστομώτεροι δὲ ὀπτοί. καταραθέντες ἀκράτως εὔστομοι, εὔπεπτοι, προκριτέοι τῶν ὀστρακίων, καὶ οἱ ταριχευόμενοι δὲ κοιλίαν οὐ ταράσσουσι, τηροῦσι δὲ τὴν φυσικὴν γλυκύτητα ἐν ἅλμῃ μένοντες, οὐρητικοὶ δ' εἰσίν, εἰσὶ δὲ οἱ λευκοὶ καὶ πλατεῖς γλυκύτεροι, σκληροὶ δὲ οἱ λευκοὶ, οἱ δὲ πυῤῥοὶ βρωματώδεις καὶ οὐρητικοὶ, οἱ δὲ ποικίλοι μέσοι, καὶ ποσὰ δὲ αὐτῶν ἐμφέρει φυκίοις. ἰδίᾳ δὲ δοθέντα, δύσπεπτα μὲν, οὔρων δὲ κινητικὰ, ἐσθιόμενοι δὲ οἱ κτένες, ἐπαρκοῦσι τοῖς ῥυπαρὰ καὶ ἐσχαρωμένα περὶ κύστιν ἔχουσιν ἕλκη ἀποκαθαίροντες.

XXI. Buccinæ sunt duriores purpurâ, & magnitudine ac loco differunt: triplicesqve vires habent testæ, colli, & excrementi in testa contenti, Nam scabra substantia pis-

XXI. Κήρυκες, σκληρότεροι μέν εἰσι πορφύρας, παρὰ μεγέθη δὲ καὶ τόπους διαφέρουσι, τρισσὰς δ' ἔχουσι δυνάμεις, τοῦ τε ὀστράκου καὶ τραχήλου

καὶ

cis aluum ſiſtit, ac præcipue ſi aſſetur: contra magis facit elixa. Collum earum aluum ſolvit, difficulterqve concoqvitur: idcirco ex ſinapi, vel aceto, aut liqvore, aut pipere corrigere ipſum debent, qvi eodem veſcuntur. Aqva deniqve qvæ ex eis emanat, calefacta ventrem ſubducit: cum eo vero excremento qvod teſta continetur, coacta, magis gilua fit, & piſcis qualitatem præfert: ſi vero totæ decoqvantur, majorem ſiſtendi vim habebunt: & ſitim offerent: qvidam vero eas elixantes lævigant, & æqve ac urticas condiunt, fiuntqve ori gratæ. Luna exoriente plenæ, & æſtate graciles.

XXII. Purpuræ majores, duriores ſunt: & earum coria mediocriter corrumpuntur: colla difficulter conficiuntur, ægre ſecedunt ægreq; corrumpuntur. Aptæ ſtomacho, pauci humoris ſunt, vix mandendo diſſolutæ. fundum vero aut earum excrementum; facile conficitur, facile ſecedit, majorem piſcis facultatem affert. urinam ciet, ſudorem movet, ſputum creat. Si qvis eo largius veſcatur, bilem, nauſeamqve facit, & atri humoris copiam gignit: partes autem ad caudam pertinentes, aut extremitates earum, qvæ ejusdem ſunt generis, qvæ turbinatæ ſunt, omnium ſunt aptiſſimæ, earumqve uſus elixando & aſſando humorem ex ſe emittit

καὶ μήκωνος. ἡ δὲ γὰρ ψαφαρὰ ἐστιν ἰχυώδης, στατικὴ κοιλίας, καὶ πλέον εἰ ὀπτηθείη, ἀντιπεριστατικωτέρα δὲ ἡ ἑφθή. οἱ δὲ τράχηλοι αὐτῶν λύουσιν κοιλίαν, δύσπεπτοι δ' εἰσὶ. χρὴ δὲ διὰ νάπυος, ἢ ὄξους, ἢ ὀποῦ, ἢ πεπέρεος ἐπανορθοῦσθαι αὐτοὺς ἐσθιομένους. τὸ δὲ ἀπ' αὐτῶν ὕδωρ, διαχωρητικὸν κοιλίας θερμὸν γενόμενον, σὺν δὲ τῇ μήκωνι ἑψόμενον, κιῤῥότερον καὶ ἰχυῶδες. ὅλαι δὲ καθεψηθέντες, στατικώτεροι καὶ διψώδεις γίγνονται. ἔνιοι δὲ ἑψήσαντες αὐτοὺς, λεαίνουσιν ἐμφερῶς ἀκαλύφοις ἀρτύοντες, γίγνονται εὔστομοι, ἀνατολικῆς δὲ σελήνης πλήρεις, λεπτοὶ δὲ θέρους εἰσίν.

XXII. Πορφύραι δὲ αἱ μείζους σκληρότεραι, καὶ τοῖς ἑαυτῶν δέρμασι μετρίαν διαφορὰν ἔχουσαι. τράχηλοι μὲν γὰρ δυσκατέργαστοι, δυσδιαχώρητοί τε καὶ δύσφθαρτοι, εὐστόμαχοι, ὀλιγόχυμοι, μόλις διαλυόμενοι τῇ μασήσει, οἱ δὲ πυθμένες ἢ μήκωνες, μαλακοὶ, ἰχθυωδέστεροι, διουρητικοὶ ἱδρωτικοὶ, σιελοποιοί. πλεονάσαντες δὲ, χολερώδεις, ναυτιώδεις, μελάνων ἀπολαυστικοί. τὰ δὲ κολύλια ἢ κορύφια τῶν ὁμογενῶν ὁπόσα στρομβοειδῆ πάντων ἐστὶν ἐπιτηδειοτάτη ἡ προσφορὰ αὐτῶν, ὠμῶν τε καὶ σκευαστῶν, ἑψήσει καὶ ὀπτήσει. χυμὸν ἀνίησιν εὔστομον, εὐστόμαχον,

μαχον,

ori gratum, ventriculo idoneum, aluum subducentem, dulcium urinarum motorem, parum tamen carnis facit, ad cochlearum proportionem. sed & ori svavem odorem conciliat. Ad vini potun incommodæ: elixatæ nutriunt: assatæ vero duræ sunt: earum excrementum, quod testa continetur, sistit more buccinarum.

XXIII. Cochleæ duræ sunt, difficulter conficiuntur. harum species sunt hæ, teres, qvæ tubæ modo sufflat: rotunda, qvæ oleum effundit. harum qvæ nimis magnæ sunt, ineptæ ad comedendum censentur, qvia virosæ sunt, duræqve ac bilim creant, & multa eis caro inest, cetaceæqve sunt. Brevium usum nonnullis placet cum aceto mulso, aut cum foliis viridibus rutæ, cum oxypipere: qvæ vero qvinqve digitorum sunt, & imam partem acutam habent, quæqve helices, aut actinophori nominantur, minus qvidem carnis, qvam ceteræ cochleæ habent, sed tamen explent & superfluunt: at præmadefactæ, & assatæ, atqve ex aceto sumptæ, accomodatiores sunt. Ac cochleæ omnes incoctæ ventrē perturbant: marinæ vero vertices habent dulciores: suntqve teneræ, boni succi, difficulter corrumpuntur, leves comparatione terrestrium: valentiores enim & molliores ad excretionem censentur, svaviorisqve odoris, &

μαχον, κοιλίας ἐπαγωγὸν, γλυκὺν, κινητικὸν οὔρων. μικρόσαρκοι ἀνάλογον κοχλίαις, ἀπεργάζεται δὲ καὶ στόματος εὐωδίαν, πρὸς οἰνοποσίαν δὲ ἄθετα. ζεσθέντα τρόφιμα, ὀπτὰ δὲ σκληρά, ὁ δὲ μήκων αὐτῶν σταλτικώτερα, τρόπον κηρύκων.

XXIII. Κοχλίαι σκληροὶ, δυσκατέργαστοι, τὰ δὲ τούτων εἴδη, τὸ μὲν ἐπίμηκες, οὕτω καὶ σάλπιγγος δίκην ἐμφυσῶσι, τὸ δὲ στρογγύλον ᾧ τοὔλαιον ἀναχέουσι. Τούτων δ' οἱ μὲν ὑπερμεγέθεις ἄβρωτοι διὰ τὸ βρομῶδες καὶ σκληρὸν καὶ χολερικὸν, πολύσαρκόντε καὶ κητῶδες, τῶν δὲ βραχέων ἐνίους προσφορὰ πείθει μετ' ὀξυμέλιτος ἢ χλωρῶν πηγάνου τε μετ' ὀξυπεπέρεος. οἱ δὲ πενταδάκτυλοι ὀξυπύθμενοί τε τῶν ἄλλων κληζόμενοι. ἕλικες ἢ ἀκτινοφόροι ἀσαρκώτεροι μέν εἰσι παρὰ τοὺς ἄλλους κοχλίας, πλήσμιοι δὲ καὶ ἐπιπολαστικοὶ, προβρεχόμενοι δὲ ὀπτοὶ καὶ ὄξει πρὸς βρῶσιν ἐπιτηδειότεροι, ἐκταράξαι κοιλίαν ἄνευθοι κοχλίαι, πάντες θαλάττιοι τοὺς τραχήλους γλυκυτέρους ἔχουσιν, εἰσὶ δὲ ψαφαροὶ, εὔχυλοι, δύσφθαρτοι, κοῦφοι παρὰ τοὺς χερσαίους, ἰσχυρότεροι γὰρ καὶ μαλακώτεροι πρὸς ἔκκρισιν, εὐωδέστεροι,

ima earum pars ſtomacho idonea. Cochleæ porro ægre concoqvuntur: cum aceto vero & ſucco aperiunt: ut qvi eis veſcuntur pingveſcant: ac cum eruca etiam comeduntur.

XXIV. Lopades minutæ ſunt: in qvibusdam vero locis ſunt magnæ, ut ab oſtreis non abſimiles videantur: maxime in India, ſicut cætera omnia naſcuntur. cæterum duræ, & pauci ſucci difficulter conficiuntur, & excernuntur. Coctæ autem & conditæ ſunt gratæ ori.

XXV. Murices ſalſi, viroſi: eis ſuccurritur liqvore cyrenaico, ruta & aceto: ventrem turbant, urinam cient, ori non grati, concoctu difficiles, obſtruunt craſſo ſangvine, pituitam gignunt, & magis adeo recentes, idcirco parandi ſunt cum acribus, ut ſinapi, erucaqve: aſſi difficulter ſecedunt, magnam ſitim invehunt, gravant. elixati, contriti, & conditi, minus viroſi ſunt. ſed eadem qvæ turbinati faciunt. Mures rotundiores qvidem ſunt muricibus, ſed minores & hirſuti: teſtamqve tenuem ferunt. caro magis tenera eſt, & dulcior: ſucci magis varii, minus etiam nutriunt, os mordicant, faucium deglutionem convellunt, vocem condenſant, aut abſcindunt: qvi large eis veſcuntur, tuſſes ſiccas, & raucitates eis excitant: arenoſi vero boni non ſunt, vel qvi in fictilibus figulorum, vel in pe-

ἐυςόμαχοι, κατὰ τȣ̀ς πυθμένας. κοχλίαι δύσπεπτοι, παραφρακτικοὶ ὄξει καὶ ὀπῷ ἵνα ποιῇ ἐσθιόμενοι ἔτι δὲ ἐυζώμῳ.

XXIV. Λεπάδες βραχεῖαι εἰσὶν, ἐν τισι μείζους ὡς ὀςρέων δοκεῖν μὴ ἀναλλάττειν, μέγισαι δὲ ἐν ἰνδικῇ ὡς καὶ τὰ ἄλλα πάντα, σκληροὶ δ᾽ ἄλλως καὶ ὀλιγόχυμοι, δυσκατέργασοι δὲ καὶ δυσέκκριτοι, ἑφθαὶ δὲ συναρτιόμεναι, ἔυςομοι.

XXV. Μύακες, ἁλμυροὶ βρομώδεις, βοηθȣ̃ντες δὲ ὀπῷ κυρηναϊκῷ, πηγάνῳ τε καὶ ὄξει, ταρακτικοὶ δὲ κοιλίας καὶ διȣρητικοὶ, ȣ̓κ ἔυςομοι, δύσπεπτοι, ἐμφρακτικοὶ παχέος ἅιματος, φλέγματος δὲ γόνιμοι, καὶ μᾶλλον ὁι πρόσφατοι, διὸ κατεργαςέον αὐτοὺς τοῖς δριμέσι νάπυϊ ἐυζώμῳ. ὀπτοὶ δυσδιαχώρητοι, πολύδιψοι, βαρεῖς. ὁι δὲ ἑψηθέντες καὶ τριβέντες καὶ ἀρτυθέντες, ἧττον τοὺς βρομώδȣς τὰ ἴσα ποιȣ̃σι τοῖς τρομμώδεσι. μῦς καὶ ςρογγυλότεραι μέν εἰσι μυῶν *, μικρότεραι δὲ καὶ δασεῖαι. Τὰς σάρκας τε ἁπαλώτεραι καὶ γλυκύτεραι, ὄςρακά τε λεπτὰ φέρȣσαι, τȣ̀ς χυμȣ̀ς διαφορώτεραι, ὁι αὐτοὶ ἀτροφώτεροι, δηκτικοὶ ςόματος καὶ φάρυγγος, ἀναδάκνοντες τὴν καταποσιν, καὶ τὴν φωνὴν δασύνοντες ἢ ἀποκόπτοντες τῶν πολλȣ̀ς φαγόντων, ξηρᾶς τε κινητικοὶ βηχὸς καὶ βροχῆς. ȣ̓κ ἀγαθοὶ δὲ ὁι ἀμμώδεις ἢ ὀςρακοισι κεραμέων, τȣ̀ς

* μυάκων.

ȣ̃ς

tris, vel in alga naſcuntur: ſunt enim acres.

τε ἀπὸ τῶν πετρῶν ἢ φυκίων, δριμεῖς γὰρ οἵδε.

XXVI. Oſtrea vero pelagia, rara, & inutilia ſunt, qvia ea ſol non aſpicit, & exiguæ magnitudinis fiunt, amaraqve ſunt, nec eſculenta, qvia ventrem mordicant. gaudent dulci temperamento immixta, qvod carnes dulces auget: idcirco ad Nili oſtia præcipue in Ægypto, & in Epheſo ad Caiſtri ingreſſum incluſa, ut ſemina ponunt, & ita creſcunt. Vere itaqve craſſeſcunt expleta albo humore & lacteo. Præterea Brunduſii, Tarracone, Narbonæ, Dicæarchiæ, in Lucrino lacu, Chelidonia, Leucade, Actio, & Libyco ſinu idem fit. Pelorides vero, aut Melænides optimæ ſunt, qvæ ſimiles ſunt oſtreis in ſtagnis & limoſis paludibus, ubi aqva dulcis immiſcetur: Quæ vero in fundo degunt, cum raræ ſunt, tum etiam inſvaviores. His accommodatæ utêre ex jure conditis ad alui ſubductionem: adjuvant cococtionem, mediocriter ſecedunt.

XXVI. Ὄστρεα δὲ πελάγια σπάνια καὶ ἀχρεῖα διὰ τὸ μὴ θεωρεῖσθαι ὑπὸ ἡλίου, γίνεται δὲ καὶ μικρομεγέθη, πικρὰ δ' εἰσὶ καὶ οὐκ ἐδώδιμα, διὰ τὸ δηκτικὸν τῆς κοιλίας. χαίρει γὰρ ἐπικιρνάμενον γλυκέσι κράσει, γλυκυχύλους προσαύξων σάρκας. διὸ κάλλιστα κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Ἐφέσῳ κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Καΰστρου εἰς καταβόλους τιθέντες ὡς σπέρματα καὶ αὔξεται. ἔαρι δὲ ἐμπίπλανται παχυνόμενα λευκῷ χυμῷ γαλακτώδει. πάλιν Βρεντέσιον, Ταῤῥάκωνα, Ναρβῶνα, Δικαιαρχίαν Λοκρίνῳ λάκκῳ, Χελιδονίας Λευκάδα, Ἄκτιον *πελωρίδες ἢ μελαίνιδες κάλλισται αἱ ἐμφερεῖς ὀστρέοις ἐν τέλμασι ἰλύϊ τε βορβορώδει ὅπου μίγνυται ὕδωρ γλυκύ. οἱ δ' ἐν βυθῷ σπάνιαι καὶ ἀηδέστεραι. ταύταις χρῶ καὶ ἐζωμοποιημέναις πρὸς λύσιν κοιλίας χρησίμως, πεπτικαὶ δ' εἰσὶ διαχωρητικαὶ μετρίως.

XXVII. Pinnæ locorum cauſæ aptæ ſunt, teneræqve bene alunt: ex lutulentis locis captæ, & in qvibus aqva dulcis & tranqvilla miſcetur, qvia ab undis non offenduntur, teneræ permanent. Pinnophylaces qvi ſunt ejusdem alimenti participes, titillantes, ac pinnas admonentes, pinnæ conſulunt, atqve auxiliantur. ac potius in lapidoſis & pin-

XXVII. Αἱ δὲ πίνναι τόπων μὲν ἕνεκεν ἐπιτήδειοι αἱ ἁπαλαὶ, εὔτροφοι. ἐκ τῶν τεναγωδῶν λαμβανόμεναι. καὶ ὀπτῶν ἐπικιρναμένων γλυκεῖ ὕδατι καὶ ἀκύμονι τῷ μὴ βλάπτεσθαι πρὸς τῶν κυμάτων ἁπαλαὶ μένουσιν. οἵ τε πιννοφύλακες κοινωνοῦντες τῆς τροφῆς ἐν τοῖς λιμνιζομένοις ἐναγροῦσι τῇ

* hoc loco aliqvid in MS. deſideratur qvod legit interpres.

nis assvetis locis morantur. magnitudinis autem causa Pinnæ minores sunt magis teneræ qvam majores. Verno autem tempore atqve æstivo captæ longe excellunt iis, qvæ alio tempore capiuntur. nam præterqvam qvod bonam alimoniam dant, dulces etiam sunt, cum tunc oriantur. & magnitudinis ratione, qvæ non magnæ sunt, aliis præstant. mediæ carnem habent mollem, albam, dulcem. Earum dura sunt colla, concoctuqve difficilia, & qvæ ægre dividuntur, & ægre corrumpuntur: sed earum corpus facilius, qvam collum, corrumpitur. Elixantur oleo dulci, melle, similiter & vino: qvæ vero ex aqva elixantur, iis præter naturam conchularum, ex sinapi vescimur. assæ duriores sunt elixis, & præsertim qvæ vino parantur: præstat enim eas ex liqvore, aceto, & sinapi parare. At earum qvæ in vino & aceto maduerunt, magis tenera est caro: sed flatum ciet.

XXVIII. Scombri vero duri sunt, conficiuntur ægre, ac magis etiam ii, qvi auriculis majores sunt. cum sinapi vero & liqvore in aceto lævigati accommodati sunt. Solenes, aut auli, aut donaces, mares ac fœminæ sunt, qvæ ungves nominantur, differunt autē: nam fœminæ mundæ sunt, & urinam cient, humectant. parantur vero apertæ: recentes vero ac magni, qviqve ni-

πίννῃ καὶ μᾶλλον ὑπὸ τοῖς πετρώδεσι καὶ πιννώδεσιν ὑπεστήκασι. μέγεθους δ᾽ ἕνεκα αἱ μικραὶ τῶν μειζόνων ἁπαλώτεραι. ὥρας δὲ ἐαρινῆς καὶ θέρει ληφθεῖσαι τῶν κατὰ τὰς ἄλλας παρὰ μέγα διαφέρουσι. πρὸς γὰρ τῇ εὐτροφίᾳ καὶ γλυκεῖαί εἰσι, τοινικαῦτα γὰρ γίνονται. μεγέθους δ᾽ ἕνεκεν, αἱ μὴ μεγάλαι κρείττους. αἱ δὲ μέσαι, μαλακὴν λευκὴν γλυκεῖαν ἔχουσι σάρκα. τράχηλοι μὲν γὰρ αὐτῶν, σκληροὶ, δύσπεπτοι. δυσδιαίρετοι. δύσφθαρτοι. τό, τε σῶμα τῶν τραχήλων εὐφθαρτώτερον ἔχουσιν. ἑψῶντες δὲ, γλυκελαίῳ μέλιτι καὶ οἴνῳ ὁμοίως. Καὶ τῶν ἐξ ὕδατος ἀνεζεσμένων μετὰ νάπυος ἔξω τῶν κογχυλιωδῶν φύσεως ἡ χρῆσις. ὀπταὶ δὲ σκληρότεραι τῶν ἑφθῶν. καὶ μᾶλλον αἱ τῷ οἴνῳ ἐῤῥαμέναι, ἄμεινον δὲ ὀποῦ καὶ ὄξους ἢ νάπυος. τῶν δὲ ἐν οἴνῳ καὶ ὄξει βραχεισῶν ἁπαλωτέρα ἡ σὰρξ φυσώδης δέ.

XXVIII. Στρόμβοι δὲ, σκληροὶ δυσκατέργαστοι, μᾶλλον δὲ τῶν ὠτίων μείζους. μετὰ νάπυος δὲ καὶ ὀποῦ πρόσφοροι λειοτριβηθέντες ἐν ὄξει. σωλῆνες ἢ αὐλοὶ, ἢ δόνακες ἄῤῥενές εἰσι καὶ θήλειαι, οἱ καλοῦντες ὄνυχες. διαφορὰν δ᾽ ἔχουσι, καθάραι γάρ εἰσιν αἱ θήλειαι. οὔρων κινητικαί. ὑγραίνουσι. σκευάζονται δὲ ἀνοιγόμενοι. οἱ

δὲ

gris qvasi virgis distincti versicolores sunt, mares sunt: urinamqve turbant. sed omni molestia vacantes redduntur sale & aceto parati. At vitiosi, & excrementorum pleni ex oleo & sale sumpti æqve ac loligines ad potum parantur. Optimi sunt majores & crassiores assati, minimi dulces sunt: ac dulciores qvoqve fœminæ unius coloris. Vere autem vigent, & florent: sale conditi, insvaves sunt.

XXIX. Tethea in limo nascuntur, & littoribus algæ feracibus: inveniunturqve in musco, alga, & fuco: similiaqve fungo sunt plantæ marinæ: præterea vero qvalitatem manui indunt, qvæ difficulter abstergeatur: maxime vero eorū coria non conficiuntur. auxiliantur autem renibus, aut qvibus vitiatus est stomachus: & qvos tinesmus exercet: & coxendicis morbis laborantibus & ventri superiori una cum ruta. Secantur etiam, & lavantur, ac liqvore cyrenaico, & ruta, muria, & aceto, vel ex aceto condiuntur, estqve operæ prætium ea cum viridi mēta conficere: præstantissima vero in Smyrna insula Asiæ nascuntur. Ægyptus vero hæc non fert omnino.

XXX. Tellinæ, sive Xiphydria, aluum subducunt: locis arenosis proveniunt, & portubus undis agitatis. Fluviatiles tellinæ majores sunt, & plus succi habent; qvales Ægyptiæ sunt. Elixatæ sunt dulces,

δὲ πρόσφατοι καὶ μεγάλοι, μελανοράβδωτοι κατὰ τὴν ἑτερόχροιαν ἄρρενες. ταρακτικοὶ οὔρων. ἀλυπότατοι δὲ μετὰ ἁλῶν καὶ ὄξους. μοχθηροὶ δὲ καὶ ἐπιπολαστικοὶ μετ' ἐλαίου καὶ ἁλῶν ληφθέντες, ἐμφερῶς τευθίσι πρὸς πότιμον * παρασκευάζονται. κράτιστοι δ' οἱ μείζους καὶ παχύτεροι ὀπτοί. οἱ δὲ ἐλάχιστοι γλυκεῖς. γλυκύτεραι δὲ θήλειαι δέ εἰσὶ μονόχροιαι. ἀκμάζουσι δὲ θέρους. ταριχηροὶ δὲ ἀηδεῖς.

XXIX. Τηθέα γίνονται ἐν βορβόρῳ καὶ φυκιοφόροις ἀκταῖς. εὑρίσκεται δ' ἐν βρύοις καὶ πράσοις καὶ φυκίοις. ἔοικε φυτῷ θαλαττίῳ μύκητι. δυσέκνιπτον δὲ ταῖς χερσὶν ἐναπολείπει ποιότητα. μάλιστα δ' αὐτὰ δερματώδη ἀκατέργαστά ἐστιν, ἐξαρκεῖ δὲ τοῖς νεφροῖς ἢ στόμαχον κακουργουμένοις καὶ τεινεσμώδεσι καὶ ἰσχιαδικοῖς τε, τῆς ἄνω κοιλίας μετὰ πηγάνου διδόμενος. πλύνεται δὲ καὶ δίδοται, ὁπότε κυρηναϊκῷ καὶ πηγάνῳ. ἅλμῃ τε καὶ ὄξει συναρτύεται. ἢ μετ' ὄξους καὶ πρὸ τρόπου σὺν ἡδυόσμῳ χλωρῷ. κάλλιστοι δ' οἱ ἐν Σμύρνῃ τῆς Ἀσίας. Αἴγυπτος δ' οὐδόλως φέρει.

XXX. Τελῖναι ἢ ξιφύδρια, διαχωρητικὰ κοιλίας. γίνονται δὲ ἐν ἀμμώδεσι χωρίοις, κυμαίνουσιν αἰγιαλοῖς. αἱ δὲ ποτάμιαι, μείζους καὶ πολυχυμότεραι, ὡς αἱ ἐν Αἰγύπτῳ. αἱ δὲ ἑψηθεῖ-

* MS. πρὸς ποταμόν.

earumqve ius aluum soluit: clausæ vero sale sparguntur, & per testas humorem trahunt: frigida lavantur aqva, & ex oleo & aceto, vel menta, vel ruta comeduntur. Qui aluum solvere voluerint, eas solubili apparatu cũ oleribus condient: qvæ florẽ ætatis agunt, si comedantur, verno tempore sunt optimæ.

XXXI. Ex chemis asperas nonnulli glycymaridas appellant: alii conchas vocant. qvæ longiusculæ sunt sed minores, qvam qvæ in Ægypto visuntur, qvæ in sectione asperitates habent glandium qvercinarum asperitatib9 non dissimiles: in longitudine vero virgatæ sunt, & eruptiones à cæteris differentes habent: qvæ vero gustatui maris odorem repræsentant, durioris sunt carnis: danturqve imbecillis. Aqva ab eis manans stomacho est idonea, & ventri in transitu: eædem sale conditæ trahere urinas possunt. os itidem juvant comedendo, & præsertim ex sinapi, aut aceto, & ruta. Leves autem chemæ maxime differunt ab asperis: habent enim latam testam, & pellucidam: ac facile concoqvuntur, boni alimenti, boniqve succi, ac dulces sunt, & non injucundæ stomacho. Ex liqvore Cyrenaico, & sinapi eis elixis & assis vescimur: coctarum jusculum soluit ventrem.

XXXII. At glycymarides jucundiores sunt conchis, qvæ lævi te-

σαι γλυκεῖαι. ὧν ὁ ζωμὸς, λύει κοιλίαν. μεμυκυῖαι δὲ ἁλὶ πάσσονται, καὶ διὰ τῶν ὀστράκων ἕλκουσιν ἰκμάδα. πλύνονται ψυχρῷ καὶ μετ᾽ ὀξελαίου ἡδυόσμου ἢ καὶ πηγάνου ἐσθίονται. τοῖς δὲ βουλομένοις λύειν κοιλίαν, μετὰ λαχάνων λιτῇ ἀρτήσει σκευάζονται. ἀκμαῖαι δὲ βρωθεῖσαι ἔαρος κάλλισαι.

XXXI. Τῶν δὲ χημῶν τὰς τραχείας, γλυκυμαρίδας ἔνιοι καλοῦσιν. οἱ δὲ κόχλας. αἱ κατὰ μῆκος ἔχουσιν, ἐλάττω δὲ τῶν κατ᾽ ἄιγυπτον γινομένων. αἱ κατὰ μὲν τὴν τμῆσιν. τραχύτητας ἔχουσαι προσεοικύιας τῶν δρυίνων βαλάνων πλελέαις. κατὰ μῆκος τ᾽ εἰσὶ ῥαβδωταὶ ἐπαναστάσεις διαφόρους τῶν ἄλλων ἔχουσαι. αἱ θαλαττίζουσαι δὲ τὴν γεῦσιν σκληρόσαρκοι καθεστῶσαι. δίδονται δὲ τοῖς ἀσθενέσι. τὸ δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῶν ὕδωρ ἐπιτήδειον στομάχῳ, κοιλίας δὲ ὑποβιβασμῷ, καὶ πρὸς οὖρα. αὗται ταριχευθῆσαι ἐφελκύσαι δύνανται στόμα κατὰ τὴν βρῶσιν, καὶ μᾶλλον μετὰ νάπυος ὁ ὄξους καὶ πηγάνου. αἱ δὲ λεῖαι χημαὶ, παρὰ μέγα διαφέρουσι τῶν τραχέων. αὗται δ᾽ εἰσὶν αἱ πλατὺ ὄστρακον ἔχουσαι καὶ διαυγὲς. ἔυπεπτοι. ἔυτροφοι. ἔυχυμοι. γλυκεῖαι. οὐκ ἀπηνεῖς στομάχῳ, ὀπῷ δὲ καὶ νάπϋι ἐσθίονται, καὶ λοπάδι καὶ ὀπταὶ. ἑφθῶν δὲ ὁ ζωμὸς λύει κοιλίαν.

XXXII. αἱ δὲ γλυκυμαρίδες χαριέστεραι τῶν λείων ὀστρακίων κόγχων.

ἧττους

ſta ſunt: ſed minus qvam pelorides. differunt autem ex locorum ſitu: ut pelorides varietate, ac figura: nam qvæ in portu Alexandriæ inveniuntur, optimæ ſunt. qvæ vero prope Diolcum & Pharum & Pontem teretes ſunt atqve aſperæ: qvæ vero auriculæ nominantur, prope petras naſcuntur, duræqve ſunt, difficulter concoqvuntur, ori inſvaves, & alienæ ſtomacho, & per alvum ſecedentes. cum ruta exhibentur, cum non alia ratione gratæ fiant: magnæ in Illyrica naſcuntur in Jonio ſinu. atque ex Cyrenaico liqvore, & aceto & ruta comeduntur.

De piſcibus cetateis ſale conditis.

XXXIII. Sale conditi piſces communiter qvidem ſunt ori grati: ſed mali ſucci, & ſtomacho alieni: leniuntqve ac turbant aluum. Ex ſale vero conditis alii duræ carnis ſunt, alii ſuapte natura humidæ compagis ſunt: alii teneri, alii medii inter hos: alii carnoſi, alii ex pingvedine conſtant: alii vetuſti, alii medii, alii recentes, ex qvibus pelagii extenſi ſunt, nuper capti cedentes: medii vero diuturni, mediocres. atqve alii qvidem valde pingves ſunt, & excrementorum pleni: minus illi nutriunt: de cæteris qvi duræ ſunt carnis, ii difficulter vitiantur: qvi magis teneri ſunt, facile corrumpuntur.

XXXIV. Coliæ ſunt ori grati, aluum movent. Iberici cæteris præſtant omnibus. Pelamis exigua na-

ἧττους δὲ πελωρίδων. διαλλάττουσι δὲ κατὰ τόπους τοῖς εἴδεσιν ὡς πελωρίδες καὶ χημαὶ ποικιλίᾳ καὶ σχηματισμῷ. αἱ μὲν γὰρ ἐν τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λιμένι ἄρισται. αἱ δὲ περὶ τὸν δίολκον καὶ φάρον καὶ γέφυραν, εἰσὶ μήκεις καὶ τραχεῖαι. τὰ δὲ καλούμενα ὠτία γίνονται πρὸς πέτραις. σκληρὰ δ' ἐστὶ, δύσπεπτα. ἄστομα. κακοστόμαχα. διαφορητικά. ἀπὸ πηγάνου δὲ προσφέρονται. οὐ γὰρ ἄλλως ἡδύνονται. γίνονται δὲ μεγάλαι ἐν Ἰλλυρίᾳ κατὰ τὸν ἰόνιον κόλπον. ἐσθίονται δὲ ὀπῷ, ὄξει, πηγάνῳ.

Περὶ ἰχθύων ταριχηρῶν κητωδῶν.

XXXIII. Οἱ δὲ τάριχοι κοινῶς μὲν εἰσὶν εὔστομοι. κακόχυλοι δὲ καὶ κακοστόμαχοι. λεπτυντικοὶ καὶ ταρακτικοὶ κοιλίας. ταρίχων δὲ οἱ μὲν σκληρόσαρκοι, οἱ δὲ φύσει ὑγροπαγεῖς. καὶ οἱ ἁπαλοὶ οἱ δὲ μέσως. καὶ οἱ μὲν σαρκώδεις, οἱ δ' ἐμπίμελοι. καὶ οἱ μὲν παλαιοὶ. οἱ δὲ μέσοι, οἱ δὲ πρόσφατοι, ὧν οἱ πελάγιοι ἐπιτεταμένοι. οἱ δὲ νεαλεῖς ὑποβεβηκότες. οἱ δὲ μέσοι χρόνιοι σύμμετροι. καὶ οἱ μὲν ἄγαν πίονες, ἐπιπολαστικοὶ, ἧττονες. ἐκεῖνοι θρεπτικότεροι. τῶν δ' ἄλλων οἱ σκληρόσαρκοι, δύσφθαρτοι. οἱ ἁπαλώτεροι φθείρονται ῥᾳδίως.

XXXIV. Κωλιοὶ, εὔστομοι, κινητικοὶ κοιλίας, κράτιστοι δὲ οἱ ἰβηρικοί. πηλαμὺς, μικρὰ γίνεται ἐν μεσογαίαις, εὔστομος,

ſcitur in Mæotide, ori grata, facile corrumpitur, facileqve excernitur. Cybium, hoc eſt conciſa pelamis, qvæ poſt qvadraginta dies à Ponto in Mæotim revertitur, ori grata, & boni alimenti: qvod vero Leoræum appellatur, ſvave eſt, boni alimenti, ſitim non invehit. Triton ſectũ Cybium ægre vitiatur: ſolidius eſt Cybio, in cæteris par. Orycalus eſt pelamis magna, qvæ in paludem non redit, tritoni ſimilis: ſed qvia difficilius vitiatur, ideo inſignem vetuſtatem fert: tritone friabilior, ſed oris ſvavitate illi cedens. facile vero diſtribuitur, atqve concoqvitur. Sarda, ita vocatur pelamis longa ex Oceano veniens, ori grata eſt, acrimonia Cybio præſtans, appetitum excitans, facile ad excretiones lubricans. Scomber ori gratus, difficilis corruptu, ſitim afferens. Laudatiſſimus eſt Parius.

XXXV. Salſamenta vero, qvæ ex thynnis fiunt, magnam inter ſe differentiam oſtendunt: alia enim eorum facile diſtribuuntur: alia difficulter. Eorum ceruix fit ſalſamentum, qvod ori gratum eſt. & ægre vitiatur, qvia eſt pingvedine vacans, laudatiſſimum Cumis. Thynni vero venter cum recens eſt, aptus eſt ad comedendum: ſed vetuſtatem non moratur: eſtqve ſtomacho idoneus, ut in genere ſale conditorum: boni eſt ſucci, facileqve corrumpitur: ſed propter pingvedinem ex-

εὔστομος, εὔφθαρτος, εὐέκκριτος. κυβινοπηλαμὺς μετὰ μ' ἡμέρας ἀπὸ Πόντου εἰς τὴν μέτα λίμνην ὑποστρέφουσα, εὔστομος, εὔχυλος. τὸ λεώραιον καλούμενον ἡδὺ εὔτροφον, ἄδιψον. τρίτομον, κύβιον δύσφθαρτον, στερεώτερον τοῦ κυβίου. τ' ἄλλα δὲ ἐμφερές. ὀρκίαλος, πηλαμίς ἐστι μεγάλη, ὑποστρέφουσα ὑπὸ τὴν λίμνην ὑγιὴς, ὁμοίη δὲ τῷ τὸ δὲ τριτόμῳ, πλὴν δυσφθαρτότερος. διὸ ὑπομένει παλαίωσιν. ἀπόλεκτος. ψαφαρώτερόν ἐστι τοῦ τριτόμου, εὐστομίας λειπόμενον, εὐδιοίκητον, πεπτικόν. σάρδα ἡ πηλαμὶς ἐπιμήκης ὠκεάνιος, εὔστομος, δριμύτητι κυβίου προφέρουσα, κινητικὴ ὀρέξεως, πρὸς ἐκκρίσεις εὐόλισθος. σκόμβρος εὔστομος, δύσφθαρτος, δίψους ποιητικός, κράτιστη δὲ ἐν παρίῳ.

XXXV. Τὰ δὲ ἐκ θύννων γινόμενα ταρίχη συχνὴν πρὸς ἄλληλα διαφορὰν ἐνδείκνυνται. ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶν εὐδιοίκητα. ἃ δὲ δυσοικονόμητα. αὐχὴν μὲν γὰρ αὐτῶν γίνεται ὠμοτάριχος. ἐστὶ δ' εὔστομος, δύσφθαρτος διὰ τὸ ἀπίμελον. κράτιστος δ' ὁ κυμαῖος. κοιλία δὲ τοῦ θύννου, πρόσφατος μὲν ἐδώδιμος. οὐχ ὑπομένει γὰρ πρὸς παλαίωσιν: εὐστόμαχος ὡς ἐν ταρίχει. εὔχυλος, εὐδιάφθορος, ἐπιπολαστικὴ δὲ διὰ τὸ πιμελῶδες. τὰ δὲ λοιπὰ μέρη μελάνδρυα διὰ τὴν ἐμφέρειαν πρὸς

crementum parit: cæteræ partes melandryæ dicuntur propter similitudinem, qvam cum nigricantibus qvercus radicibus habent: appetitum excitant sinapi adjuncto: & qvia pingvedinis sunt expertes, ideo fit, ut difficilius, qvam imus venter corrumpantur. Atqve hæ qvidem partes proprie & usitato vocabulo *τάριχα*, hoc est, salsamenta nominantur. Mulli enim & phagri ex India duri existimantur: suntqve cetacei, nec inter puriores marinos adnumerati.

De salsamentis fluviatilium & palustrium.

XXXVI. Ex fluviatilibus ac palustribus Nilus mures, & phagros producit: qvi qvoniam pingvissimi sunt, ideo elixi ex sinapi comeduntur: si major eorum copia assumatur, supernatant. De media materia ex mugilibus in salsamenta condiuntur ii, qvi ad spinam dissecti sunt, & mendesii vocantur. eugies vero marini sunt, hiqve in fictilibus sale conditi cibo apti sunt, qvi etiam crudi detracta pelle, & evulsa comeduntur. Ex mugilibus qvoqve qvi acropasti vocantur, svaves sunt, & assi comeduntur, non secus qvam marini, & mendesii. Ex coracinis qvi sale conditi sunt, hemineri dicuntur. ipsiqve assi assumpti vicem gerunt alicujus autumnalis fructus: hiqve non omni tempore, sed hyeme nascuntur. fiunt

πρὸς τὰς μελαινούσας τῆς δρυὸς ῥίζας. παρορμητικὰ ὀρέξεων νάπυος παραπλοκῇ. Τοῦ δ' ἐπογαστρίου δυσφθαρτότερα τῷ πιμελῆς ἀπηλλάχθαι. τὰ δὲ μὲν κυρίως καὶ συνήθως, κλήζεται ταρίχη. καί τοι συχνῶν καὶ πολυτελῶν ἰχθύων κατὰ τὰς νήσους ἁλιζομένων. τρίγλαι γὰρ καὶ φάγροι σκληροὶ ἐκ τῆς Ἰνδικῆς κομιζόμενοι εἰσὶ μὲν κητώδεις. οὐκ ἐνάριθμοι δὲ τοῖς καθαριωτέροις θαλαττίοις.

Περὶ τῶν ποταμίων καὶ λιμναίων ταρίχων.

XXXVI. Τῶν δὲ ποταμίων καὶ λιμναίων ταρίχων φέρει μὲν ὁ νεῖλος κητωδεσίμους τε καὶ φάγρους. οἳ διὰ τὸ καταπιμελέστατον ζεσθέντες ἐσθίονται διὰ νάπυος. πλείονος δὲ ληφθέντος ἐπιπολάζουσι. τῆς δὲ μέσης ὕλης ἐκ μὲν τοῦ κεστρέως ταριχεύονται. οἱ μὲν κατὰ ῥάχιν ἀνατμηθέντες καλούμενοι μενδήσιοι. οἱ δὲ ὑγιεῖς ἀλυκάτοι, οἱ δ' ἐν κεράμοις ταριχευόμενοι βωρεῖς οἱ καὶ ὠμοὶ ἐσθίονται ἀποδαρέντος τοῦ δέρματος, καὶ καταλιωθέντες. εἰσὶ δὲ τῶν κεστρέων καὶ ἀκρόπαστοι καλούμενοι ἡδεῖς καὶ ὀπτοὶ ἐσθίονται, καθάπερ καὶ οἱ ἀλυκάτοι τε καὶ μενδήσιοι. καὶ τῶν κορακίνων δὲ οἱ ταριχευόμενοι καλοῦνται ἡμίνηροι. καὶ αὐτοὶ ὀπτανοὶ ἐσθιόμενοι ὀπώρας τινὸς δίκην φέρουσιν οὐκ ἀεὶ ὄντες. ἀλλὰ πρὸς τὸν χειμῶνα γινόμενοι. καὶ

qvoqve alia minima falſamenta, qvibus crudis veſcimur. Auris proba qvidem eſt, ſed arvinam peculiarem qvandam inducit, & idcirco cum acribus oleribus ea veſcuntur: qvorum, ut ſit hæc perfecta tractatio, commemoratio facienda eſt nobis. Vocantur alia eorum coracidia, alia boridia, alia collia, alia typhlinidia, alia abramidia: qvæ omnia ſtomacho aliena ſunt, difficulterqve corrumpuntur, & aluum ſubducunt.

ἄλλα δέ τινα ἐλάχιςα γίνεται ταρίχια ὠμόφαγα. ἐ σπεδαῖα μέν. ἰδίαν δέ τινα κνίσαν ἐπάγοντα. ἅπερ μετὰ λαχάνων δριμέων ἐσθίονται. ὧν πρὸς τὸ ἐντελὲς τῆς πραγματείας χρὴ μνησθῆναι. καλεῖται δὲ ἃ μὲν, κορακίδια. ἃ δὲ βορίδια. ἃ δὲ κολίδια. ἃ δὲ τυφληνίδια. ἃ δὲ ἀβραμίδια. ἅπερ πάντα, κακοςόμαχα ποιεῖ καὶ δύσφθαρτα καὶ κοιλίας ἐπαγωγά.

CCXX. *Theonis* Archiatri Alexandrini ἄνθρωπος ſive *Homo*, liber medicus pridem deperditus, de curandis corporis humani morbis, ad Theoctiſtum. Hic mihi videtur fuiſſe Theon Medicus, qvem in Galatia magnam famam ſua ætate conſecutum eſſe ſcribit Eunapius in Jonico.

CCXXI. AETII Amideni βιβλίον ἰατρικὸν *opus Medicum, libris XVI.* qvod totum exſtat Græce MStum in variis Bibliothecis, totum etiam Latine lucem vidit, priores libri VIII. ſolum Græce editi. Vide qvæ de hoc ſcriptore Volum. VIII. hujus Bibl. p. 319. ſeq. ubi etiam habes indicem ſcriptorum è qvibus Aëtius inſigne opus ſuum collegit, qvod Oribaſianis ſynopſibus præferre Photius non dubitat, niſi qvod in ἑβδομηκονταβίβλῳ ſuâ Oribaſius anatomica accuratius perſecutus fuit.

CCXXII. *Jobii* Monachi, in oriente clari poſt Synodum Chalcedonenſem ante Heracliana ac Monotheletarum tempora, adeoqve circa ſexti initia ſæculi, * οἰκονομικὴ πραγματεία, Opus de variis œconomiam ſive incarnationem CHriſti & Eccleſiam Chriſtianam ſpectantibus qvæſtionibus, ** diviſum in libros IX. capita XLV. ex qvibus prolixa excerpta

* Elegantis ingenii ſcriptorem non tamen antiqviſſimum, qvi paullo ante tempora Photiana vixerit, appellat Rich. Montacutius p. 27. Analect.

** V. g. qvare Filius DEI, & non Pater vel Spiritus S. incarnatus fuerit? qvare Filius Dei & non angelus? Multas etiam de aliis argumentis qvæſtiones admiſcet Jobius, ut, fuerit qvare homo ita conditus ut poſſet labi? qvare Moſes hiſtoriam creationis non cœperit ab angelis? qvare in ſacris, Veteris maxime Teſt. libris ſint loca intellectu difficilia? p. 324. ſeq. & qvomodo pro omnibus hominibus mortuus CHriſtus p. 330. ſeq. non vero pro angelis. p. 334. & qvomodo angeli in bono confirmati, nos minime? p. 338.

pta Photius servavit, ipsos hodie desideramus. Jacobum (majorem, Apostolum) propter virtutem dictum esse ἰὼβ λίαν, legas p. 332. pro qvo ἰοβλίαν apud Nicetam & in Eusebii codicibus II. 23. Hist. ὠβλίας, sed legendum ὠβλιάμ, עפל עם περιοχὴ λαοῦ. Vide Reinesii Var. Lect. III. 2. p. 356. atqve alias de hac voce conjecturas apud Fullerum III. 1. Miscell. sacr. & in Combefisii auctario novissimo Bibl. Patrum p. 541. Hæretici nominetenus ab Jobio notantur Manes p. 300. Arius & οἱ κατὰ Μακεδόνιον p. 311. Doctorem Ecclesiæ laudat nullum nisi Θεοφόρον Ignatium p. 321. & Gregorium Theologum p. 315. 316. ac Gregorium Nyssenum p. 326. Hujus Jobii πραγματείαν alteram κατὰ Σεβήρου, *contra Severum* Antiochenum p. 298. memorat, sed nihil ex ea profert Photius, auctorem p. 323. appellans κλεινόν τε καὶ τῶν θείων μαθημάτων διάπυρον ἐραστήν.

CCXXIII. *Theodori* sive Diodori *Tarsensis* Episcopi κατὰ εἱμαρμένης *contra fatum libri VIII.* capita LIII. opus Græce deperditum, certe nunqvam editum, licet Syriace illud superesse referat Hebed Jesu in catalogo scriptorum Chaldaicorum. Non videtur aliud esse qvod memorat Svidas in Διόδωρος, κατὰ ἀστρονόμων καὶ ἀστρολόγων καὶ εἱμαρμένης. Speciatim Diodorus oppugnavit etiam Bardesanem, qvi corpora fato subjecit, animos solos liberos ab illius vi esse statuit. Argumenta librorum singulorum copiose à Photio exponuntur, atqve inter alia traditur Diodorus fuisse in illa sententia qvod Magi de stella CHristum designatura edocti fuerint à Chaldæis, qvi id à Balaamo usqve Propheta acceperint. De aliis Diodori scriptis dictum Volum. VIII. hujus Bibl. pag. 358. seq.

CCXXIV. *Memnonis* ἱστορικὸν, *commentariorum historicorum de rebus Heracleæ Ponticæ libri XVI.* pridem deperditi: ab originibus urbis usqve ad mortem Brithagoræ, qvi ad Julium Cæsarem missus legatus est. Photius primos octo libros hujus operis non legit, sed tantum cæteros octo qvi hos sunt insecuti; è qvibus ampla affert excerpta, à *nono* usqve ad *decimum sextum*, hoc est à tempore qvo tyrannidem occupavit Clearchus Platonis & Isocratis discipulus, vir non indoctus & Bibliotheca qvam singulari studio congessit delectatus, sed qvi insolenti arrogantia Jovis se ferens filium, cum per annos duodecim crudeliter imperasset, interfectus est à suis qvondam apud Platonem condiscipulis, *Chione* Matreos sive Matridis F. illo ipso cujus Epistolas habemus de qvibus dixi lib. 2. c. 10. §. 5. *Leonte* (qvi Svidæ & Justino *Leonides*) & *Euxenone* (Antitheum addit

Svidas in *κλέαρχος*, qvi Evopium præterea veterem ante Clearchi tempora, Heracleæ tyrannum memorat, cum Photius è Memnone ſcribat Clearchum *ἐπιθέσθαι πρῶτον τυραννίδι κατὰ τῆς πόλεως*.) Excerpta Photii ex octo Memnonis libris primus Græce edidit cum *λειψάνοις* qvibusdam Cteſiæ & Agatharchidis, Ibericisqve & Hannibalicis Appiani, *Henricus Stephanus* 1557. 8. recuſa 1594. 8. Latine vertit *Laurentius Rhodomannus*, cujus verſio ab Andrea Schotto qvoqve in Photio ſuo ſervata eſt, ſed & prodiit ſeparatim Helmſtadii 1592. 4. & Græce atqve Latine Genev. 1593. 8. & cum nova *Rich. Bretti* verſione Oxon. 1597. 8. Nonnulla Memnonis loca illuſtrat Jacobus Palmerius Grentemeſnilius in exercitationibus ad optimos autores Græcos, Lugd. Bat. 1668. 4. à pag. 168. ad 183. ubi inter alia fuſe differit de ordinibus remigum in veterum navigiis. Qvoniam liber XVI. Memnonis in temporibus Julii Cæſaris deſiit, hinc Voſſius conjiciebat eum ſub Auguſto vixiſſe. Sed longe poteſt fuiſſe junior, nam Photius teſtatur poſt librum XVI. plures adhuc à Memnone ſcriptos, ſed qvos ipſe nondum viderit. *τὰς δὲ πρώτας ἱστορίας καὶ τὰς μετὰ τὴν ἕκτην καὶ δεκάτην οὔπω εἰπεῖν εἰς θέαν ἡμῶν ἀφιγμένας ἔχομεν.*

CCXXV. *Eulogii* Papæ Alexandrini (de qvo ſupra Cod. CLXXXII.) *libri duo* pridem deperditi *ad Domitianum* Melitenes Epiſcopum pro Leonis Romani, Neſtorium pariter & Eutychem averſantis tomo apologiam complexi adverſus Acephalos Timotheum qvi acutius, & Severum qvi fuſius illum oppugnaverat. In hoc Eulogii ſcripto præclare demonſtratum eſt *μὴ δεῖν ἐκ μέρους τὰ συγγράμματα κρίνειν, μήδ' ἀποσπαράγματά τινα λαμβάνοντας διὰ τούτων τὴν ὅλην τοῦ γράφοντος ἐνδιαβάλλειν διάνοιαν.* *de ſcriptis vel ſcriptorum mente non eſſe ferendum judicium ex partibus & laciniis, neque hinc illos onerandos calumnia.* Laudat inter alia *Euſtathii* Antiocheni librum ſextum contra Arianos, ita enim legendum, *ἐν ἕκτῳ λόγῳ κατὰ Ἀρειανῶν* pro *ἐν ἓξ λόγοις*, ſiquidem octo libros adverſus Arianos ſcripſerat Euſtathius, de quibus dixi Volum. VIII. p. 170. ſeq. Præterea *Baſilii* Epiſtolam ad Sozopolitas, & ad Monachos. Memorat & *Severi* Epiſtolam ad Julianum Halicarnaſſeum. Nonnullos interpretis Schotti in hoc & proximo Photii capite lapſus & hallucinationes notavit D. Elias Veielius *ὁ μακαρίτης* in diatribe de ſacris *οἰκονομίας* generibus p. 19. ſeq. Ulm. 1688. 4.

CCXXVI. *Ejusdem* Eulogii, presbyteri primum Antiocheni & Abbatis S. Mariæ Juſtinianeorum, ac denique Alexandrini Papæ ſive Epiſcopi

ſcopi pro eodem Leonis Rom. Tomo liber adverſus Theodoſium & Severum Acephalos, in Leone reprehendentes qvæ non modo Synodus Chalcedonenſis & Cyrillus, ſed & SS. Doctores Athanaſius, Gregorius, Baſilius, Ambroſius & Amphilochius ſuffragiis ſuis confirmarant. Hæc qvoqve Eulogii lucubratio intercidit.

CCXXVII. *Ejusdem* ſancti viri στηλιτευτικὸς ſive *invectiva* in *Theodoſianorum & Γαϊνιτῶν*, *Caji* (de qvo ſupra, p. 316.) *ſectatorum* ſubitaneam ac mox iterum reſciſſam reconciliationem & *concordiam*. Per οἰκονομίαν in hoc capite non incarnatio intelligenda cum Schotto eſt, unde totam orationem obſcuram reddi fuit neceſſe, ſed diſpenſatio Eccleſiaſtica in ſervanda pace cum diſſidentibus & vitandis turbis ac tumultibus, modo ſana doctrina nihil inde detrimenti capiat. Qvemadmodum Gregorius Naz. ait Athanaſium in verbis ceſſiſſe ac fuiſſe facilem, ubi in rebus conſenſum animadvertiſſet: atqve in Orat. de Pentecoſte reprehendit τοὺς ταῖς συλλαβαῖς δυσχεραίνοντας & προσπταίοντας τῇ φωνῇ, *infeſtos ſyllabis, & ad vocem offendentes.* Theophilus (Alex.) Gelaſio (Cæſarienſi) qvi Euſebium Palæſtinum (ita leg. pro παλατῖνον) è ſacris diptychis neutiqvam eraſerat: & Cyrillus (Alex.) Theodoro Mopſveſteno communicare non dubitavit. Hæc Eulogii invectiva, qvemadmodum & *Epiſtola* ejusdem adhuc presbyteri ad Eutychium ArchiEpiſc. CPolitanum (A. C. 582. defunctum) qvam ei adjunctam Photius legit, hodie perinde ut cætera illius pleraqve omnia, deſiderantur.

CCXXVIII. *S. Ephraimi*, (junioris & diverſi ab Ephraim Monacho Syro, de qvo ſupra Cod. CXCVI.) Patriarchæ Theopolitani ſive * Antiocheni (ante ſæculi ſexti medium) qvi licet Syrus & ipſe, Græce etiam plura ſcripſit, λόγοι διάφοροι, *ſcripta varia* pro defendenda Chalcedonenſis Synodi doctrina contra Neſtorium, Eutychem, Severum & Acephalos, jam pridem deperdita omnia. Ex his tria evolviſſe ſe Volumina Photius teſtatur, ſed duorum tantum argumenta memorat. In *primo* continebatur 1) Epiſtola *ad Zenobium*, Scholaſticum Emeſenum, ſecta Acephalum, dicta Leonis Romani calumniantem, in qva Ephræmus Orientales negat peccaſſe, cum *hymno triſagio* addiderunt verba, *qvi crucifixus eſt pro nobis*, qvoniam ad CHriſtum illa retulere: peccaſſe autem Byzantinos, qvi illa intellexerunt de SS. Trinitate. Memorat & ſingu-

 larem

* De Epiſcopatu etiam intelligenda Photii verba, Cod. 229. ὃς τῶν ἱερῶν τῆς Ἀντιοχείας θεσμῶν ἡγεῖτο. non ut Schottus: *qvi de ſacris Antiochiæ legibus narrat.* Vide qvæ notavi Volum. V. p. 355.

larem *collectionem Canonum Ecclesiasticorum* (Syris illo tempore ut videtur usitatam) in qva Canon secundus Concilii secundi œcumenici, CPoli A. 381. celebrati, fuit canon CLXVI. In eodem primo volumine erant 2) Epistolæ Ephræmi *ad Justinianum* Imp. 3) *ad Anthimum* Trapezuntis Episcopum de condemnando Eutyche, 4) *ad Domitianum* (nescio anad illum Melitenenes Episcopum, ad qvem Eulogius Alex. apud Photium Cod. CCXXV. & CCXXX. p. 459.) 5) *ad Syncleticum* Tarsi metropolitam, contra Acephalos, 6) *ad Anthimum* iterum & 7) *ad Brazem* Persam 8) *ad monachos* in Nestorii hæresin propensos 9) *ad Callinici desertores*, *πρὸς τὰς ἀποσχίστας Καλλινίκου*, ubi verba: *ὅτι τὰ παρὰ ταύτην (τὴν τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαν) συνακτήρια, λῃστῶν ἐστι σπήλαια*, reddenda sunt, *& qvod qvi extra eam* (Ecclesiam DEI) *conventus fiunt, sint speluncæ latronum*, non ut vertit Schottus: *& qvi ad eam labem conventus fiunt.* 10) Synodica actio de libellis qvibusdam Eutychianis *Syncletico* Tarsi Episcopo ejusqve syncello, Stephano monacho oblatis. 11) Epistola *ad Megam* sive *Magnum*, Episcopum Berrhöensem 12) *ad Evnoium* monachum. 13.) sermones panegyrici octo; a) in encænia templi SS. Prophetarum, b) in Natalem JESU, c) ante jejunia, d) catecheticus ad baptizandos, *εἰς τὴν κατήχησιν τῶν νεοφωτίστων*, e) In encænia templi Michaëlis Archangeli in Daphne, f) in sanctam Qvadragesimam g) in unam Qvadragesimæ nonam. h) in sancta feria qvarta ad baptizandos.

CCXXIX. Ejusdem S. *Ephræmi*, *alterum* volumen in *qvatuor libros* divisum, qvorum primo, tertio & qvarto maximam partem Cyrilli Alex. & Synodi Chalcedonensis apologia adversus Nestorianorum, Eutychianorumqve, speciatim monachorum Orientalium Severianorum ac Theopaschitarum calumnias: in secundo continebatur dissertatio de qvinqve qvæstionibus ab Anatolio Scholastico propositis, 1) utrum nunc etiam secundum carnem CHristus noscatur 2. Cor. V. 16. 2) Si Adamus compositæ fuit substantiæ, qvomodo conditus sit immortalis? 3) unde constet Joannem Evangelistam adhuc manere, Joh. XXI. 22. 4) Si Adam conditus fuit immortalis, qvomodo ignoraverit qvid ex re ipsius esset? 5) qvis sensus verborum Genes. III. 22. *Ecce Adam qvasi unus ex nobis factus est.* Liber tertius dicatus fuit *Domno* & *Joanni* Monachis in Cilicia secunda versantibus.

Index ſcriptorum, qvorum ex Ephræmo Photius meminit;

numeri denotant paginas editionis Græcæ Hœſchel.

Isidori

CCXXX. *Eulogii* Patriarchæ Alex. (cujus adversus Novatum Cod. CLXXXII. CCVIII. CCLXXX. & alia scripta CCXXV. seqq.) τεῦχος

 τρίτον,

τρίτον, Volumen tertium, ſimiliter ut ſuperiora deperditum & in *libros* diſtinctum *undecim*, qvorum *primus* continebat Apologiam pro litteris Synodicis ad Epiſcopum Rom. (Gregorium M.) miſſis, in qvibus reprehendebatur qvod nec qvatuor Concilia œcumenica, nec Leonis Rom. Epiſtolam nominetenus probaſſent, nec anathema dixiſſent Eutychi, Dioſcoro ac Severo. *ſecundus* expoſitionem fidei, *tertius, qvartus* & *qvintus* apologiam pro ſynodo Chalcedonenſi & Cyrillo Alex. adverſus calumnias hæreticorum. *ſextus* adverſus eos qvi putant humanis ſive philoſophicis conceptionibus veram Theologiam Chriſtianam poſſe ſubjici. *πρὸς τοὺς οἰομένους ἀνθρωπίναις ἐπινοίαις δύνασθαι τὴν ἀληθῆ τῶν χριστιανῶν ὑποβάλλειν Θεολογίαν.* *ſeptimus* ad *Domitianum* Melitenes (Armeniæ) Epiſcopum, qvod recte dicatur *μία φύσις τοῦ λόγου σεσαρκωμένη.* *Octavus* ad Chriſtophorum qvendam de locis qvibusdam S. Scripturæ ſolutiones, & *ἐν τῷ θ´ σημείῳ* in nono capite, vitæ monaſticæ encomium. *Nonus* parænesis ad eos qvi ab Eccleſia diſceſſerunt, ipſi inter ſe in varias iterum partes miſere diviſi. *Decimus* adverſus *Agnoëtas* monachos, qvod ſcriptum laudatur à Gregorio Magno in Epiſtola ad Eulogium Alex. A.C. 600. exarata lib. VIII. 42. *Undecimus* deniqve, geſta Synodi Anno ſeptimo Mauricii (ita legendum pro Marciano) CHriſti 588. habitæ adverſus *Samaritas Doſitheanos*, Doſthenum ſive Doſitheum qvendam Simonis Magi æqvalē (non ut alii Samaritani Joſuam, nec JESUM noſtrum) pro magno illo Propheta per Moyſen Deut. XVIII. 15. prædicto habentes & reſurrectionem mortuorum inficiantes, qvam ex Moſaicis ſcriptis Eulogius confirmavit.

Indiculus ſcriptorum & hæreticorum ab Eulogio in his libris memoratorum.

Ad paginas editionis Græcæ Photii Hœſchelianæ.

Bara-

CCXXXI. SOPHRONII Patriarchæ Hieroſolymitani (A. C. 638. defuncti) *Synodica* miſſa ad *Honorium* * qvi Epiſcopus Romanus fuit ab A. 626. ad 638. Eadem eſt haud dubie qvæ miſſa ad *Sergium* CPol. Patriarcham (ab A. 610. ad 639.) ſervata exſtat integra in Actione Undecima Synodi

* Fugit hic locus Photii, Combeſiſium in Hiſtor. Monothelitarum p. 31. ubi tamen recte conjicit hanc Synodicam à Sophronio miſſam ad Honorium, non ad Joannem Papam, uti tradunt Cedrenus & Zonaras.

Synodi ſextæ CPoli in Trullo habitæ A. 680. T. III. edit. Binianæ, & Labbeanæ VI. & noviſſimæ Harduinianæ T. 3. p. 1257 - 1296. Nam in eadem leguntur qvæ Photius in annotavit omnia, Magnus cum Apollinario percuſſus anathemate, Theodoreti contra Cyrillum ſcripta reprobata, duo diſtincti Origenes, vetuſtior alter & alter cognomine Adamantius: nec non Jacobus Syrus, à qvo Acephali Jacobitæ dicti, cum aliis hæreticis condemnatus. Ex hac Synodica locum ubi hæreſes & hæreticos anathemati Sophronius ſubjicit, exhibui Volum. VII. hujus Bibl. p. 483. ſeq. Satis autem conſtat vel ex ipſis Honorii & Sergii nominibus, recentius eſſe & ſubdititium additamentum, qvod poſt verba p. 488. v. 9. Καὶ τὴν ἀσέβειαν σύστοιχοι exhibent Cotelerius T. 1. monument. p. 790. & Mich. le Qvien ad Damaſcenum T. 1. p. 528. Πρὸς τούτοις ἀνάθεμα ἔστωσαν καὶ κατάθεμα Κῦρος ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων μοιχὸς ἀθεσμότατος, Θεόδωρος Φαρανίτης, Σέργιος Κωνσταντινουπόλεως, Ὀνώριος Ῥώμης, οἱ τῆς τῶν Μονοθελητῶν αἱρέσεως ἀρχηγοὶ καὶ συνήγοροι, Πύῤῥος, Παῦλος, Πέτρος, οἱ τῆς βασιλίδος πρόεδροι, τῆς ἀσεβείας δὲ πρόβολοι, ἑαυτοῖς καὶ τῇ ἀληθείᾳ μαχεσάμενοι. Μακάριος Ἀντιοχείας καὶ Στέφανος ὁ τούτου μαθητὴς καὶ ἀπονοίας διδάσκαλος Πολυχρόνιος, νέος Σίμων Μάγος. καὶ ὁ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν μέχρι νῦν τῇ ἀληθείᾳ μαχόμενος Ἁρμάσιος, τὸ κάθαρμα, οἱ, τε σὺν αὐτοῖς αἱρετικοὶ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας πολέμιοι, Σαρρακηνικῷ φρυάγματι σεμνυνόμενοι. *Præter hos anathema ſit & catathema* Cyrus *Alexandrinæ Eccleſiæ ſceleſtiſſimus adulter*, Theodorus *Pharanita*, Sergius *CPolitanus*, Honorius *Romanus*, *Monotheletarum hæreſis duces & Patroni:* Pyrrhus, Paulus, Petrus, *regiæ qvidem urbis antiſtites, verùm impietatis propugnatores, ſecum & cum veritate pugnantes:* Macarius *Antiochenus, ejusq; diſcipulus ſimulqve amentiæ magiſter* Stephanus, Polychronius, *novus Simon Magus; & qvi Alexandriæ adhuc veritatem oppugnat* Harmaſius *piacularis homo, qviqve cum illis hæretici atqve orthodoxæ fidei hoſtes, Sarracenico faſtu elati.*

In eodem volumine cum Sophronii ſynodica Photius ait ſe evolviſſe χρήσεις ſive *dicta ſanctorum Patrum*, qvi vel ante vel poſt Chalcedonenſem Synodum vel circa idem tempus floruere, duas in CHriſto voluntates & duplicem operationem docentium. Collectio ſimilis, diverſa tamen legitur inter opera S. Maximi Confeſſoris, T. 2. p. 154. ſeq. Patrum nomina apud Photium ſunt:

Ambroſius Mediol. ὁ τῆς ἐνθέου παῤῥησίας γνώμων ἀκίνητος καὶ τῆς εὐσεβείας.
Anaſtaſius Epiſcopus Antiochenus.
Athanaſius Alex. ὁ πολύαθλος.
Baſilius Magnus, τῆς ἐκκλησίας ὁ κόσμος.

 Chal-

Chalcedonensis Synodus.
Constantinus qvæstor in libro contra Theodosium Acephalum.
Cyrillus Alex. *ὁ νικηφόρος.*
Diadochus Photices (in Epiro) Episc.
Dionysius Areopag. *ὁ πολὺς μὲν τὴν γλῶσσαν, πλεῖον δὲ τὴν θεωρίαν, ὁ μαθητὴς Παύλου καὶ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς καὶ τῶν Ἀθηναίων Ἐπίσκοπος.*
Ephræmus Episcopus Antiochenus & Eulogius Alex. qvi multis scriptis Acephalos oppugnarunt.
Gennadius CPol.
Gregorius Naz. *ὁ τῆς θεολογίας μυσταγωγός.*
Gregorius Nyssenus *ποταμὸς τῶν λόγων.*
Heraclianus Chalcedonensis Episc. qvi scripsit contra Manichæos.
Joannes CPol. *ὁ χρυσοῦς τὴν γλῶσσαν.*
Joannes Cappadox, Episcopus CPol. *ἀνὴρ ἀρετῆς οἰκητήριον.*
Joannes Scythopolitanus Episc. qvi pro Synodo Chalcedonensi egregie pugnavit.
Justinus Martyr, *ὁ μαρτυρικοῖς αἵμασι βεβαιώσας τὸν φιλόσοφον.*
Justinianus Imp. in Epistola ad Zoilum patriarcham Alex.
Leo Romanus Episc.
Leontius Monachus.
Petrus Myrorum sive Myrensis (in Lycia) Episcopus.
Severianus Gabalorum (in Syria) Episcopus.
Simeon Monachus & presbyter in Epistola ad Justinianum Imp. contra Nestorianos & Eutychianos.
Theodotus Episcopus Ancyranus (in Galatia.)
Theophilus calligraphus in libris contra Severum.

CCXXXII. *Stephani Gobari*, Tritheitæ & Eutychiani sæculo sexto, ut videtur, clari liber pridem deperditus de Patrum repugnantibus sententiis circa *capita* varii Theologici argumenti *duo & qvinqvaginta.* In excerptis Photianis è Gobaro citantur:

Alexander Hierapolitanus Episcopus & Martyr ad Origenem scribens eumqve vehementer laudans. p. 477.
Athanasius ab Arianismi criminatione defendit Dionysium Alex. p. 476. 477. Origenem in pluribus locis laudat ibid.
Attici & Cyrilli Alex. de Joanne Chrysostomo sententia. p. 477.
Basilius Cæsariensis. p. 476.

Clemens

Titus Boſtrenſis. p. 473. libro I. contra Manichæos. p. 472. laudat Origenem. p. 477.

CCXXXIII. *S. Germani* qvi (ex Cyzici Metropolitâ) Patriarcha CPol. fuit ab A. C. 715. ad 730. *ἀνταποδοτικὸς ἢ ἀνόθευτος*, *retributorius* * (pro criminationibus Gregorio Nyſſeno impactis) *& incorruptus*, (à corruptionibus qvibus ſcripta Nyſſeni interpolata eſſe ab hæreticis arguit,) ſive *Apologia pro ſcriptis Gregorii Nyſſeni*, præcipue *dialogo* ad Macrinam ſororem, *Catechetico & de vita perfecta*, qvod ab erroribus *Origenis* immunia ſint: qvo de argumento confer etiam, ſi placet, Allatii librum de purgatorio p. 171. ſeq. 177. 945. & Papebrochium in Actis Sanctorum Maji T. 3. 161. At Liber Germani intercidit.

CCXXXIV. Excerpta ex *S. Methodii*, Epiſcopi & Martyris (de qvo lib. V. c. 1. p. 255. ſeq. dicere me memini) Dialogo pridem deperdito *περὶ ἀναστάσεως de reſurrectione*, adverſus Origenem. Laudatur hic Methodii liber ab Euſtathio Antiocheno de engaſtrimytho p. 394. & alia ex eo fragmenta ſervata ab Epiphanio hæreſi LXIV. qvæ eſt Origenianorum, & à Joanne Damaſceno in parallelis ſacris atqve Oratione 3. de imaginibus. Apud Photium autem p. 485. pro Ἀλαόφρων recte alius Codex habet Ἀγλαόφων, inducuntur enim Methodius & Auxentius colloqventes ſive diſputantes cum Origenianarum partium defenſoribus Proclo & Aglaophonte. Citatur à Methodio præter Joſephum Judæum p. 492. Juſtinus Martyr. p. 488. *Ἰουστῖνος ὁ Νεαπολίτης ἀνὴρ οὔτε τῷ χρόνῳ πόῤῥω ὢν τῶν Ἀποστόλων, οὔτε τῇ ἀρετῇ, κληρονομεῖσθαι μὲν τὸ ἀποθνῆσκον, κληρονομεῖν δὲ τὸ ζῶν λέγει. καὶ ἀποθνήσκειν μὲν σάρκα, ζῆν δὲ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.* Qui locus haud dubio repetitus eſt ex Juſtini libro, qvem hodie deſideramus, de reſurrectione, ut Grabio jam T. 2. ſpicileg. p. 193. obſervatum.

CCXXXV. Excerpta ex ejusdem *Methodii* libro itidem pridem deperdito *περὶ τῶν γενητῶν, de creatis*, qvod in tempore illa DEUS, & non ab æterno condiderit, adverſus eundem Origenem qvem Centaurum appellat, atqve *μαργαρίτας τοῦ ξενῶνος* hoc eſt divina Eccleſiæ Chriſtianæ dogmata Ethnicis commiſcuiſſe erroribus indignatur.

CCXXXVI. Excerpta ex alio ejusdem *Methodii* libro *περὶ αὐτεξουσίου καὶ πόθεν τὰ κακά*, *de libero arbitrio & unde mala*, adverſus Valentinianos & Origenem. Hic qvoqve Methodii liber lucem integer hactenus

* Sic Luitprandus Apologiæ ſuæ titulum fecit *retributionem*. Vide Trithemium de ſcriptor. Eccleſ. cap. 302.

ctenus non vidit, fortaſſe tamen adhuc alicubi deliteſcit MS. cum ejus editionem olim promiſerit Allatius, niſi illa tantum ampliora fragmenta intellexit qvæ â Combefiſio deinde vulgata habemus.

CCXXXVII. Excerpta ex ejusdem METHODII dialogo περὶ ἁγνείας, *de caſtitate*, ſive Convivio virginum qvod editum Græce & triplici Latina verſione donatum exſtat à triumviris doctiſſimis Allatio, Poſſino & Combefiſio, ut dixi Volum. v. hujus Bibl. p. 255. Allatii diatribam de Methodiis & Methodiorum ſcriptis una cum notis ejusdem Allatii & Henr. Valeſii ad Convivium virginum, qvia raro obvia erant illius exempla, recudi curavi in ſpicilegio Patrum tertii ſeculi, qvod tomo poſteriori operum S. Hippolyti ſubjunxi Hamb. 1718. fol.

CCXXXVIII. Excerpta de rebus Herodis ex JOSEPHI ἀρχαιολογίᾳ ſive Antiqvitatum Judaicarum libris, de qvibus jam fecerat mentionem Cod. LXXVI. Proxime præla Sheldoniana Oxoniæ evaſit atqve eruditorum jam manibus excipitur pulcherrima & accurato expolita ſtudio editio inſignis hujus ſcriptoris, curante eruditiſſimo viro Joanne Hudſono, de qva verius dicere liceat qvam cum editionem Græcam Joſephi Frobenianam & Turbenianam Philonis evoluiſſet vir optimus Michaël Neander, ſcripſit in præfatione Theologiæ Bernhardi & Tauleri præfixa: *Joſephi & Philonis Judæorum græca luculentiſſima & eloqventiſſima ſcrita adeo pulchris typis & characteribus in Gallia & Germania excuſa, ut ſi angelis tales litteræ pingendæ eſſent, non ſint picturi & effecturi pulchriores.* Qvanqvam vero typorum character tam eſt ſplendidus elegantiſſimusqve, tamen majus huic novæ editioni decus ab Hudſoni ingenio & induſtria acceſſit.

CCXXXIX. Excerpta de charactere ac generibus carminum & de celebrioribus poëtis ex *Procli* Philoſophi *libris duobus* * χρηστομαθείας γραμματικῆς ſive *electorum Grammaticorum*, qvos hodie deſideramus. Hæc ipſa excerpta primus Græce cum verſione ſua & ſuis ac *Petri Joannis Nunneſii* Valentini ſcholiis in Hiſpania ſeparatim vulgavit & Antonio Auguſtino Tarraconenſi ArchiEpiſcopo dedicavit *Andreas Schottus*: dein ex apographo Henrici Stephani, Magiſtri ſui, collato cum duobus MSS. *Fridericus Sylburgius* recenſuit, additisque caſtigationibus ſuis cum Schotti verſione vulgavit ad calcem ſyntaxeos Apollonii Grammatici, Francof.

Qqq apud

* Apud Svidam *libri tres*, & initio apud Photium *libri quatuor* numerantur. Sed ex duobus tantum excerpta afferre ſe teſtatur Photius. Vide quæ notavi Volum VIII. hujus Bibl. p. 521. ſeq.

apud Andreæ Wecheli hæredes 1590. 4. & Hanov. 1615. 4. Titulus etiam Schotti & Nunnesii promittit scholia, qvæ in libro ipso non reperio.

Index scriptorum in Procli chrestomathia laudatorum.

Ad paginas editionis Frid. Sylburgii.

Staſinus Cyprius Homeri gener ; à qvibusdam habitus auctor poëmatis Κυπρία, p. 341.

Terpander p. 344.

Timotheus dithyramborum poëta p. 344.

CCXL. Excerpta ex JOANNIS PHILOPONI commentario in Hexaëmeron, qvem Sergii Patriarchæ CPol. ſvaſu ſcripſit, illiqve dedicavit. Fuit Sergius Patriarcha ab A. C. 610. ad 639. De commentario illo jam mentionem fecit Photius Cod. XLIII. idemqve eſt qvem Græce & Latine editum habemus ut dixi ſupra p. 360. ſeq.

CCXLI. Excerpta ex PHILOSTRATI libris de vita Apollonii Philoſophi, qvi itidem exſtant, & qvorum jam ſupra Cod. XLIV. fecerat mentionem. Μυθογράφον Philoſtratum vocat Photius p. 533.

CCXLII. Excerpta ex *Damaſcii* Damaſceni libro *de vita* Magiſtri ſui *Iſidori* Philoſophi, de qvo jam dictum Cod. CLXXXI. & qvem intercidiſſe dolendum eſt, licet plura ex eo præter Photium Svidas nobis ſervavit. De Damaſcio ipſo dictum ad Cod. CXXX.

Index Philoſophorum ac Sophiſtarum, aliorumqve virorum clarorum, qvorum in excerptis è Damaſcio mentio.

ad paginas editionis Græcæ Photii Hœſchelianæ.

CCXLIII. Excerpta ex *Himerii* Sophistæ μελέταις sive declamationibus, de qvibus supra Cod. CLXV. edita primùm Græce separatim una cum Polemonis nonnullis & fragmento Diodori Siculi, de Cleonide & Aristomene * ab *Henrico Stephano* Parif. 1567. 4. Declamationes ipsæ maximam partem deperditæ, pars in Bibliothecis adhuc inedita delitescit, ut dixi lib. IV. cap. 30. ubi etiam singularum titulos, è qvibus excerpta dat Photius, accurate annotatos reperies.

CCXLIV. Excerpta ex *Diodori Siculi* libris deperditis, 31. 32. 43. 36. 37. 38. & 40. qvorum partem H. Stephanus Græce vulgaverat, latineqve verterat in sua Diodori editione Græca Parif. 1559. fol. Integra ut apud Photium leguntur vertit *Laurentius Rhodomannus*, cum cujus interpretatione exstant in Diodori editione Græcolatina Wecheliana p. 892. seq. Schottus aliam versionem suam, non Rhodomanni in Photio repræsentat. Cantabrigiæ novam Diodori editionem exspectare jubemur ab eruditissimo viro *Josepho Wasseo*, Parisiis ab acutissimo *Terrassono*. Præ cæteris Photii excerptis notatu digna sunt qvæ de Mose & Judæorum populo, ex *Hecatæo* Milesio Diodorus libro XL. scripserat.

CCXLV. Excerpta ex PLUTARCHI Vitis *parallelis*, Dionis & Bruti, Demosthenis & Ciceronis, Phocionis & Catonis minoris, Alexandri & Cæsaris, Eumenis & Sertorii, Demetrii & Antonii, Pyrrhi & Marii, Arati & Artaxerxis, Agidis & Titi, qvæ omnes hodie exstant, ut dixi lib. IV. cap. 11.

CCXLVI. Excerpta ex ARISTIDIS Rhetoris *Panathenaico*, sive Oratione de laude Athenarum, qvæ exstat, ut dixi lib. IV. cap. 30. p. 379. seq.

CCXLVII.

* Hoc fragmentum sine nomine editum ab H. Stephano, If. Vossius in Codice Florentino reperit tributum Diodoro Siculo, sub cujus nomine Græce & Latine nuper cum V. C. Joannis Boivini versione prodiit in Memoriis Gallice editis Academiæ litterarum elegantiorum Parif. 1717. 4. Amst. 1718. 12. Tomo secundo.

CCXLVII. CCXLVIII. Excerpta ex ejusdem ARISTIDIS *orationibus qvatuor Platonicis*, qvæ itidem exſtant & ætatem tulerunt. vide ibid. p. 386.

CCXLIX. Excerpta ex *Anonymo de vita Pythagoræ.* Liber ipſe Anonymi intercidit. Excerpta Photii cum verſione ſua *Lucas Holſtenius* ſubjecit vitæ Pythagoræ ſcriptæ à Porphyrio, Rom. 1630. 8. & recuſæ Cantabrig. 1655. 8. Cum eadem verſione ſubjiciuntur etiam Jamblicho & Porphyrio de Pythagoræ vita editis à Ludolpho Kuſtero Amſt. 1711. 4.

CCL. Excerpta ex libro *primo* & *qvinto* operis deperditi qvod *Agatharchides* περὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, *de mari rubro* ſive Arabico ſinu & variis circa illius viciniam mirabilibus elucubraverat, legeruntqve olim Diodorus Sic. Strabo, Plutarchus. De Agatharchidis ſcriptis jam dictum Codice CCXIII. Hæc vero de mari rubro excerpta Græce primus vulgavit *Henricus Stephanus* cum excertis è Cteſia & Memnone qvibus Appiani Iberica & Hannibalica ſubjecit 1557. 1594. 8. Sed cum Latina *Laurentii Rhodomanni* verſione & notis V. C. *J. Hudſoni* recuſa ſunt in tomo primo Geographorum Græcorum minorum ab eodem viro clariſſimo vulgatorum Oxonii 1698. 8. Rhodomanni verſio, qvam ſervavit etiam Schottus, lucem viderat ſeparatim Helmſt. 1594. 8. prodierunt & eadem excerpta cum *Rich. Bretti* Angli verſione Oxon. 1597. 8. Indicem ſcriptorum ab Agatharchide laudatorum habes ſupra lib. IV. cap. 11.

Poſt excerpta ex Agatharchide p. 746. in Hœſchelii editione Græca Photius memorat librum *Arriani*, his verbis, qvorum in Latina Schotti nullum deprehenditur veſtigium: Ἀῤῥιανοῦ σύγγραμμα. Ὅτι Ἀῤῥιανὸς περὶ κομητῶν φύσεώς τε καὶ συστάσεως καὶ φασμάτων βιβλιδάριον γράψας, πολλοῖς ἀγωνίσμασι πειρᾶται δεικνύναι, ὅτι μηδὲν μήτε τῶν ἀγαθῶν μήτε τῶν φαύλων τὰ τοιαῦτα φάσματα ἀποσημαίνουσιν. *Arriani liber. Arrianus de Cometarum natura & conſtitutione atqve apparentiis librum ſcripſit qvo multis argumentis conatur demonſtrare, qvod nihil neqve boni neqve mali, qvando apparent, portendant.* Hic eſt Arrianus ille qvem de metoris ſcripſiſſe teſtatur Jo. Philoponus in lib. 1. meteor. p. 79. Ἀῤῥιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ μετεώρων φησὶν ὡς Ἐρατοσθένης ὁ Κυρηναῖος ἰσχυρίζεται εἴκοσι καὶ πέντε μυριάδας σταδίων ἔχειν τὴν περίμετρον τοῦ μεγίστου τῆς γῆς κύκλου. Illud vero argumentum, qvod Cometæ malorum nuncii non ſint, noſtra memoria omnibus ingenii & doctrinæ viribus tuendum & illuſtrandum in ſe ſuſcepit ſcriptis Gallice editis* Petrus Bælius. Diſerte qvoqve & eleganter pro eodem diſputavit, Joannes Georgius Grævius Oratione IV.

CCLI.

* penſées diverſes A. 1683. Continuation des penſées diverſes A. 1705. 12.

CCLI. Excerpta ex *Hieroclis* libro περὶ προνοίας, *de providentia*, memorato ſupra Cod. CCXIV. & pridem deperdito. Horum partem Latine vertit *Hugo Grotius* in ſententiis Philoſophorum de fato, editis Pariſ. 1624. 4. & Amſt. 1648. 12. atqve inter opera Grotii Theologica, Tomo III. ibid. 1679. fol. Exſtant & cum *Fed. Morelli* partim, partim cum Schotti verſione, adjuncta Hieroclis commentario in aurea carmina Pythagoræ Græce & Latine edito Lond. 1655. 8. cum Jo. Pearſonii prolegomenis. Deniqve cum meliore interpretatione *Petrus Needham* vir doctiſſimus illa exhibuit in præclara ſua Hieroclis editione, Cantabrig. 1709. 8.

CCLII. Excerpta ex *Vita Gregorii* I. *Papæ Romani.* ἐκλογαὶ τοῦ θεαρέστου βίου Γρηγορίου. Exſtat qvidem vita hujus Gregorii ſcripta Latine à *Paulo Warnefrido* Aqvilejenſi, editaqve à Papebrochio in Actis Sanctor. T. 2. ad 12. Martii & in Mabillonii Actis Sanctorum Ordinis Benedicti T. 1. nec non altera itidem Latina, in IV. diviſa libros, auctore *Joanne* Monacho Caſinenſi & poſtea Diacono Romano, qvæ una cum priore occurrit in tomo qvarto operum Gregorii editionis noviſſimæ, Dionyſio Sammarthano curante adornatæ Pariſ. 1705. fol. Sed Græca antiqvioris ſcriptoris, qvam legit Photius, nondum lucem vidit, qvod ſciam. Addit idem Gregorium multas inſignes lucubrationes Latina lingva compoſuiſſe, nominatim *Homilias in Evangelia, & vitas celebrium in Italia virorum utilibus narrationibus illuſtratas dialogis qvatuor:* qvæ utræqve commentationes inter S. Gregorii opera ſæpius lucem viderunt. Deniqve monet Photius ZACHARIAM (qvi Papa fuit ab A. C. 741. ad 752.) non modo Dialogos ſed alia etiam Gregorii ſcripta in Latinam lingvam vertiſſe poſt annos circiter CLXV. Ex his ſola *Græca dialogorum verſio* ætatem tulit, de cujus editionibus ſupra p. 357. In illis dialogis licet plura legantur fabulis ſimillima & prorſus incredibilia, tamen ita eorum lectione delectata fuit ſuperiorum ſæculorum ætas, ut in plures lingvas translati etiamnum in Bibliothecis pluribus occurrant. Nam Angloſaxonicam verſionem ab Ælfrico Rege adornatam memorat Georgius Hickeſius In Catalogo MSS. Angloſaxon. p. 71. T. 2. theſauri ſeptentrional. Arabica dicitur exſtare in Bibl. Colbertina. Gallicam duplicem, unam proſa veteri, alteram rhythmis Gallicis expreſſam ante hos qvingentos annos, nec non metaphraſin latinis verſibus compoſitam aſſervant aliæ ut audio Gallorum Bibliothecæ.

CCLIII. ANONYMI *martyrium ſeptem dormientium*, Epheſi impe-

rante Decio. Græce hactenus ineditum, ſed Latine vulgatum â *Surio* 27. Jul. Vide ſupra, p. 140. In hoc martyrio mentio fit *Theodori* Æginenſium Epiſcopi, qvi reſurrectionem corporum vocavit in dubium.

CCLIV. ANONYMI *martyrium Apoſtoli Timothei*, Græce ſimiliter adhuc ineditum, Vide ſupra p. 150. ſed Latine vulgatum ſub *Polycratis* nomine, poſt Codicem Canonum Eccleſiæ Romanæ ex *Petri Pithoei* Bibliotheca Pariſ. 1687. fol. p. 366. 367. ubi pro *citagiarum*, ex Photio legendum *catagogium*, *καταγώγιον*.

CCLV. ANONYMI *Martyrium magni Martyris Demetrii*, etiam hoc ineditum hactenus, ſed Latine ex *Anaſtaſii* Bibliothecarii verſione vulgatum à *Joanne Mabillonio* T. 1. Analect. p. 66. De hoc Demetrio qvi Maximiano imperante CHriſtum morte ſua honoravit, vide ſupra pag. 71.

CCLVI. Excerpta ex Actis deperditis SS. *Metrophanis & Alexandri*, qvi ſubiere martyrium anno XIX. Diocletiani. Hæc excerpta in qvibus de vita Conſtantini M. qvædam alibi vix obvia leguntur, *Franciſcus Combefiſius* poſt Hiſtoriam Monotheletarum integriora exhibuit Græce recenſita ex codice Segvieriano, cum nova verſione ſua & notis. p. 573. ſeq. Apud Photium titulus eſt: *πολιτεία τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν Μητροφάνους καὶ Ἀλεξάνδρου.* Sed apud Combefiſium: *τὰ πραχθέντα ἐν Νικαίᾳ παρὰ τῆς συνόδου * ἐπὶ καθαιρέσει Ἀρείου.* Non coævi ut vult videri Conſtantino, ſed junioris ſcriptoris hæc Acta eſſe probat Tillemontius Tom. VII. memor. p. 657.

CCLVII. *Vita* ſeu *certamen*, *Βίος ἤτοι ἄθλησις Pauli Epiſcopi CPol.* (circa A. 337.) ab Arianis pulſi in exilium, & poſtea obtruncati. In hac narratione, cujus ſola excerpta à Photio ſervata habemus, plures errores notavit Valeſius libro ſecundo obſervationum Eccleſiaſticarum ad Socratem & Sozomenum. De Paulo videnda Acta Sanctor. T. 2. ad diem VII. Junii & Tillemontius tomo VII. memor.

CCLVIII. *Vita & certamen Magni Athanaſii.* Etiam hæc intercidit, ſolis excerptis à Photio ſervatis, qvæ Græce & Latine præmittuntur novæ editioni operum S. Athanaſii in tres diſtinctæ tomos qvam eruditiſſimo Montfaucono debemus Pariſ. 1698. fol. Scriptorem longe inferiorem eſſe ſancti Doctoris, cujus vitam deſcribit, ætate, & plenum indignis fide narrationibus, monet Godfridus Hermantius præfat. ad Vitam S. Athanaſii ſcriptam Gallice: *c' eſt l' ouvrage d' un Grec beaucoup poſterieur*

* Alia Acta Synodi Nicænæ ſupra, Cod. LXXXVIII.

rieur à S. Athanaſe & plein de fautes, qv' il n'eſt capable qve de faire tomber dans l' erreur ceux qvi voudroient s' y arreſter.

CCLIX. ANTIPHONTIS Rhetoris λόγοι διάφοροι, *Orationes LX*, ex qvibus ſolas XXXV. genuinas eſſe notavit Cæcilius Siculus, qvi etiam Thucydide hiſtorico uſum magiſtro ſcripſit. De hoc Antiphonte & ejus arte *Rhetorica* qvæ intercidit, & Orationibus ex qvibus XVI. hodie exſtant qvemadmodum & de Rhetoribus qvos deinceps commemorabit Photius univerſis dixi lib. 2. cap. 26. Qvod vero Photius ait *tragœdias* etiam illi à qvibusdam tribui, credibile eſt cum Rhetore confundi Antiphontem Tragicum à Dionyſio tyranno interfectum de qvo dictum lib. 2. cap. 19. Proxime novam Orationum Antiphontis ſuperſtitum editionem exſpectamus Regiomonti adornandam à Clariſſimo Viro Theophilo Siegfrido Baiero, Bibliothecæ Senatoriæ præfecto.

CCLX. ISOCRATIS *Orationes LX.* ex qvibus Dionyſius (Halicarnaſſeus) pro genuinis habuit XXV, Cæcilius XXVIII. Hodie exſtant tantummodo XXI, illæ ſcilicet qvas legiſſe Photius ſe teſtatus eſt ſupra Cod. CLIX. *Artem* ejus *Rhetoricam* qvam memorat etiam Scholiaſtes Hermogenis p. 297. hodie deſideramus. De *Epiſtolis* Iſocratis dixi lib. 2. cap. 10. §. 7. Ad criminationem vero eorum, qvi Iſocratem * voluerunt plagii arguere ideo, qvod in Panegyrico ſuo qvædam ſimilia haberet Archini, Thucydidis & Lyſiæ epitaphiis orationibus, bene reſpondet Photius nihil prohibere qvo minus circa idem argumentum tractandum pluribus eadem veniant in mentem qvorum tamen nullus alterum exſcripſerit, ἀλλ' οὐδὲν κωλύει περὶ παραπλησίων ἀνακυπτόντων πραγμάτων, ταῖς ὁμοίαις ἐξεργασίαις χρῆσθαι καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν οὐχ ὑποβαλλόμενον τὰ ἀλλότρια, ἀλλὰ τῆς τῶν πραγμάτων ἀναβλαστανούσης φύσεως τοιαῦτα οἷα καὶ τοῖς προλαβοῦσι προβαλλομένη ἐπιδείκνυται. Duplicem Iſocrati poſitam ſtatuam æream memorat Photius, unam Cleocharis ſculptoris opus Eleuſine ab amico Timotheo cum hac inſcriptione,

Τιμόθεος φιλίας τε χάριν, σύνεσίν τε προτιμῶν **
Ἰσοκράτους εἰκῶ τήνδ' ἀνέθηκε Θεῷ.

Alteram in Olympii Jovis æde ab Aphareo Iſocratis adoptivo filio,

Ἰσοκράτους Ἀφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε
Ζηνὶ, Θεοὺς τε σέβων καὶ γονέων ἀρετήν.

* Addendus hic locus obſervatis Jac. Thomaſii τοῦ μακαρίτου in diſſ. de plagio literario § 476. ubi de Iſocrate.

** mireris Schottum qvi vertit ; *honori amicitiæ atqve hoſpitalitatis Deabus*, cum verba

CCLXI. ANDOCIDÆ *Orationes qvatuor*, hodie etiam superstites de qvibus dixi lib. 2. cap. 26. Nonnulla Andocidæ loca illustrat Palmerius in Exercitationibus ad scriptores Græcos p. 667. seq. Oratio de pace cum Lacedæmoniis ineunda prodiit qvoqve ex versione A. Pulvæi, Paris. 1557. Valerii Theonis commentarii in Andocidem, Svidæ in Θέων memorati interciderunt. Idem Svidas in Θεόδωρος refert contra Andocidem scripsisse olim Theodorum Byzantium. Apud Plutarchum in Alcibiade p. 201. seq. Hellanicus Andocidis genus refert ad Ulyssem. In veteri statua sed capite trunca apud Fulvium Ursinum p. 73. imagg. legas: Ἀνδοκίδης Λεωγόρου Ἀθηναῖος.

CCLXII. LYSIÆ *Orationes CCCCXXV.* λόγοι εἴκοσι πέντε καὶ τετρακόσιοι qvem numerum Plutarchi etiam codices confirmant, licet trecentas tantum & viginti qvinqve habeat Schottus. Ex illis genuinæ CCXXXIII. Hodie exstant non plures qvam XXXIV. Cæterum Paulus ὁ ἐκ Μυσίας, cujus censura à Photio reprehenditur, fuit Paulus ille Germinus Sophista, cujus commentarios in Lysiæ orationes pridem deperditos Svidas in Παῦλος commemorat.

CCLXIII. ISÆI, Lysiam magistrum suum feliciter imitati *Orationes LXIV.* ex qvibus genuinæ qvinqvaginta. Hodie tantum exstant decem. Isæus hic Demosthenem decem millium drachmarum pretio hoc est mille ducentorum & qvinqvaginta Joachimicorum instituit, atqve illi λόγους ἐπιτροπικοὺς contra Aphobum tutorem suum orationes (tres qvæ etiamnum exstant) elaborasse vel saltim emendasse & expolivisse traditur etiam à Libanio in Demosthenis vita.

CCLXIV. ÆSCHINIS *Orationes III. & Epistolæ IX.* qvæ omnes exstant, & de qvibus jam meminerat Cod. LI.

CCLXV. DEMOSTHENIS *Orationes*, qvas germanas LXV. fuisse Photius testatur. Hodie exstant duæ & qvadraginta. Ex illis qvasdam Critici tribuerunt Hegesippo, Hyperidi, Dinarcho, vel Lysiæ. In hoc capite Photius facit mentionem Aristidis Rhetoris, Aspasii Rhetoris, Callimachi οὐχ ἱκανοῦ ὄντος κρίνειν, Demetrii Magnetis, Libanii, & Longini * Critici. Plura etiam de Demosthene narrat similia iis qvæ apud Plutarchum

Græca nihil aliud tinniant, qvam: *amicitiæ causa & ingenium admiratus, Isocratis imaginem hanc Deo dedicavit Timotheus.* Sed pro σύνεσιν Schottus legit ξενίην, ut est apud Plutarchum, qvi utramqve inscriptionem itidem refert, & plura alia, qvæ in hisce capitibus Photius eadem habet, in vitis decem Rhetorum.

* De Longino locus insignis p. 802. Λογγῖνος ὁ Κριτικὸς, ἐπὶ Κλαυδίου

chum de vitis decem Rhetorum. Notat & compositionem nullam prætermittere, sed periodis omnia complecti, Demostheni esse cum Isocrate ac Lysia commune. τὸ μὲν μηδενὸς φείδεθαι συνθέσεως, ἀλλὰ πάντα διειλῆφθαι περιόδοις, ἔςι μὲν Ἰσοκράτους καὶ Λυσίου πρὸς Δημοσθένην κοινόν. p. 801.

CCLXVI. HYPERIDIS *Orationes LXXVII.* (non sexaginta septem ut Schottus) è qvibus genuinæ LII. perierunt autem omnes præter unicam περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν, qvæ inter Demosthenicas est decima septima, ut notavi lib. 2. cap. 26. §. 10.

CCLXVII. DINARCHI *Orationes LXIV.* qvarum aliqvas *Aristogitoni* Hyperidis æqvali maluerunt nonnulli tribuere. Hodie non plures exstant qvàm tres, una Demostheni, Aristogitoni altera, tertia Philocli opposita.

CCLXVIII. LYCURGI *Orationes XV.* ex qvibus exstat hodie unica adversus Leocratem, qvam non modo Græce vulgavit *Philippus Melanchthon*, Witeb. 1545. 8. apud Johannem Luft, recusam Lipsiæ 1568. 8. sed etiam latina versione donavit, qvam evolvi editam Francof. 1548. 8. ex officina Petri Brubachi, ut adeo emendandum sit qvod olim scripsi lib. 2. cap. 26. §. 7.

CCLXIX. *Variorum sanctorum virorum sermones XXI. diversi argumenti.* HESYCHII presb. *Hierosol.* ἐκ τοῦ εἰς τὸν ἅγιον Θωμᾶν ἐγκωμίου, *ex Encomio in S. Thomam.* Sed qvæ deinde affert Photius, docent legendum esse Ἀνδρέαν non Θωμᾶν, ut jam notavit Labbeus de Script. Eccles. T. I. p. 641. sunt enim repetita ex homilia Hesychii in Andream Apostolum qvæ adhuc exstat, & sæpe prodiit Latine ex versione Caroli Fabiani Lugd. 1615. & in supplemento Bibl. Patrum, Paris. 1639. T. I. p. 821. atqve in editione Bibliothecæ Paris. 1644. 1654. T. 15. p. 821. & Lugdunensi T. XII. p. 188. & in Bibliotheca Combefisii Concionatoria Tomo VI. Græca nondum lucem vidit qvod sciam. Incipit: σάλπιγξ ἡμᾶς ἀποστολικὴ πρὸς πανήγυριν ἤθροισε.

CCLXX. *Joannis Chrysostomi* homilia *in S. Paulum Apostolum.* Qvæ ex illa affert Photius, non leguntur in septem homiliis laudi Pauli destinatis qvas cum veteri Aniani versione nuper exhibuit eruditissimus Montfauconus Tomo II. Operum S. Chrysostomi.

δὲ οὗτος ἤκμαζε, καὶ τὰ πολλὰ συνηγωνίζετο Ζηνοβίᾳ τῇ τῶν Ὀσροηνῶν βασιλίδι τὴν ἀρχὴν κατεχούσῃ Ὀδενάτου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τετελευτηκότος, ἣν καὶ μεταβαλεῖν εἰς τὰ Ἰουδαίων ἔθη ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς δεισιδαιμονίας παλαιὸς ἀναγράφει λόγος.

CCLXXI. Excerpta ex ASTERII Amaſeni Epiſcopi *Homiliis*, qvas partim habemus editas, partim hodie deſideramus: ut accuratius & diſtincte notavi Volum. VIII. hujus Bibl. (lib. V. cap. 28.) ubi etiam monui excerpta hæc Photii cum nova verſione Combefiſii & notis recuſa in novo ipſius Auctario Bibliothecæ Patrum T. I. p. 211. ſeq.

CCLXXII. Excerpta ex LEONTII, Epiſcopi Arabiſſi in Cappadocia *ſermone* εἰς τὴν κτίσιν καὶ εἰς τὸν Λάζαρον, *de creatione & de Lazaro.* Non memini editum eſſe, ſed MStum habuit Allatius qvi in libro de Simeonum ſcriptis hoc ejus memorat initium; οὐδὲν ὡς ἔοικε τῆς ἀγάπης ἐστὶν ἰσχυρότερον.

CCLXXIII. Excerpta ex *Theodoreti ſermonibus V. de laudibus Joannis Chryſoſtomi*, tot enim tantummodo evolviſſe ſe Photius teſtatur, licet plures ab eo ſcriptos conjicit. Hodie ſermones iſtos omnino deſideramus. Confer Jo. Garnerii auctarium operum Theodoreti p. 30. ſeq. Inter alia Chryſoſtomus ab eo appellatur ἡ ἄκακος σύνεσις, ὁ πολυόμματος νοῦς, τῆς εὐαγγελικῆς ἐμπειρίας ἡ βίβλος, perinde ut à Proclo CPol. *Scripturæ à DEO inſpiratæ impolluta Bibliotheca, divinæ theſaurus intelligentiæ.*

CCLXXIV. Ex *JOANNIS CHRYSOSTOMI ſermone in qvadraginta Martyres* Sebaſtenos, paſſos ſub Licinio: de qvibus vide ſupra hoc volumine p. 121. Nec non ex ejusdem *ſermonibus tribus in Joannis Baptiſtæ decollationem.* Vide ſupra p. 100.

CCLXXV. Ex *Heſychii* presbyteri Hieroſol. A.C. 343. defuncti homilia deperdita vel ſaltim hactenus inedita in *Jacobum* Domini JESU fratrem & *Davidem* Regem τὸν θεοπάτορα, ubi Jacobo videas tribui primatum Apoſtolorum, præ Petro, verbis diſertiſſimis. πῶς ἐγκωμιάσω τὸν τοῦ Χριστοῦ δοῦλον καὶ ἀδελφὸν, τὸν τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ ἀρχιστράτηγον, τὸν τῶν ἱερέων ἡγεμόνα, τῶν Ἀποστόλων τὸν ἔξαρχον, τὸν ἐν κεφαλαῖς κορυφὴν, τὸν ἐν λύχνοις ὑπερλάμποντα, τὸν ἐν ἄστροις ὑπερφαίνοντα. Πέτρος δημηγορεῖ, Ἰάκωβος νομοθετεῖ, καὶ ὀλίγαι λέξεις τὸ τοῦ ζητήματος συνέστειλαν μέγεθος. Actor. XV. 13-22.

Ex *Modeſti*, poſt ſeptimi ſæculi initia ArchiEpiſcopi Hieroſol. homilia nondum qvod ſciam edita εἰς τὰς μυροφόρους, *in mulieres ungventa ferentes*, ubi mentio *actorum Martyrii Mariæ Magdalenæ* qvæ virgo & ipſa virgini Mariæ ſemper præſens ad obitum illius usqve adfuerit, ἀρχηγὸς τῶν μαθητριῶν *diſcipularum præcipua*, deinde affecta martyrio Epheſi, ubi eam ſepultam tradit qvoqve Gregorius Turonenſis lib. I. de miraculis marty-

martyrum c. 3. ut aliorum teſtimonia Modeſto ſuffragantia omittam qvæ laudat Jo. Launojus in diſſ. de commentitio Lazari & Maximini, Mariæ Magdalenæ & Marthæ in Provinciam Galliæ appulſu. Paris. 1660. 8. & B. Antonius Reiſerus noſter in Launojo confeſſore p. 778.

Ejusdem *MODESTI* ἐγκώμιον εἰς τὴν κοίμησιν, *in dormitionem Sanctiſſ. Deiparæ* ſermo πολύστιχος, qvem ex Codice Segvieriano integrum deſcriptum ſe habere teſtatur V. C. Michaël le Qvien ad Damaſceni Orat. ejusdem argumenti T. 2. p. 857. notatqve, licet Photius in illo οὐδὲν ἀναγκαῖον, *nihil neceſſarii* occurrere declaraverit nihilqve ex eo produxerit, hoc tamen in eo ſe obſervaſſe memorabile, qvod teſtetur neminem ante ſe fuiſſe qvi dormitionem Mariæ ſermone ſolenni celebravit. Alium locũ inſignem duas voluntates & duas operationes ἀσυγχύτως & ἀδιαιρέτως in CHriſto agnoſcentem affert ex eodem ſermone p. 820. Alios de hoc argumento aliorum ſermones memoravi ſupra p. 116.

Ex ejusdem *Modeſti* ſermone nondum qvod ſciam edito εἰς τὴν ὑπαπαντήν, *in occurſum Domini.* Alios ejusdem argumenti ſermones notavi ſupra p. 87.

CCLXXVI. Excerpta è *B. Nili* ſermonibus duobus in Paſcha, & tribus in CHriſti aſcenſionem. Nilum hunc celebrem illum Aſcetam, S. Chryſoſtomi diſcipulum intellige. Sermones ipſi hodie qvod ſciam non exſtant, editi certe non ſunt. De aliis Nili ſcriptis dictum Volum. V. ad Allatii librum de Nilis.

CCLXXVII. Excerpta ex JOANNIS CHRYSOSTOMI *Homilia I. in Spiritum S.* (qvæ exſtat T. VI. edit. Ducæi p. 173.) 2) *qvod CHriſtus, oriens, & in illud:* aſcendit & deſcendit, *& qvod Spiritus S. omnipotens ſit.* 3) *in CHriſti incarnationem, & qvod unicuiqve climati præfecti ſint angeli.* 4) *de uno legislatore, & in veſtes Sacerdotum & de pœnitentia.* (T. VI. Ducæi p. 1.) 5) *in illud,* ſufficit tibi *gratia mea* 2. Cor. XII. 9. (T. VI. Ducæi p. 284.) 6) *in illud 2. Cor. V. 17.* ſi qva ergo in CHriſto, nova creatura. 7) *poſt Calendas & contra ebrios.* 8) *in illud 1. Theſſ. IV. 13.* nolumus vos ignorare de dormientibus. (T. V. Ducæi p. 375.) 9) *de pœnitentia.* 10) *in viſionem Eſaiæ qvam vidit contra Judæum & Jeruſalem.* 11) *in prodigum, de pœnitentia, in lignum ſcientiæ boni & mali, & in latronem.* 12) *parænetico ſermone de pœnitentia.* 13) *in terræ motum, Lazarum & divitem.* (T. V. Ducæi p. 87.) 14) *in illud Luc. XVI. 24.* mitte Lazarum. 15) *non adeo deflendos eſſe mortuos.*

CCLXXVIII. Fragmenta ex THEOPHRASTI ſcriptis 1) περὶ τῶν μεταβαλλόντων τὰς χρόας, *de animalibus colorem mutantibus.* 2) περὶ παραλύσεως,

λύσεως, de paralypsi sive nervorum resolutione. 3) *περὶ λειποψυχίας, de deliqvio animi.* 4) *περὶ ἰλλύγγων, de vertigine.* 5) *περὶ κόπων de lassitudine.* 6) *περὶ τῶν ἀθρόως φαινομένων ζώων, de animantibus qvæ confertim & multa simul visuntur.* 7) *περὶ τῶν λεγομένων ζώων φθονεῖν, de animantibus qvæ dicuntur invidere.* 8) *περὶ ἱδρώτων de sudoribus.* & 9. *περὶ μελιττῶν, de apibus.* Ex his scriptis Theophrasti hodie exstant de vertigine, de lassitudine & de sudoribus. Cætera omnia desiderantur. Excerpta Photiana Græce primum edita ab Henr. Stephano Paris. 1557. 8. deinde cum aliis illius philosophi præstantissimi scriptis Græce & Latine, curante Daniele Heinsio, Lugd. Bat. 1613. fol. ut dixi supra lib. 3. cap. 9.

CCLXXIX. Excerpta ex *Helladii Besantinoi* * sive ex Antinoi urbe, Ægyptii, *χρηστομαθειῶν electorum* libris IV. qvos versibus jambicis exaraverat scriptor hic Ethnicus, Licinii & Maximiani temporibus clarus, multarumqve aliarum lucubrationem auctor, qvarum hi tituli apud Photium exstant, 1) Ἀθῆναι, 2) Αἰγύπτιος, 3) *προτρεπτικὸς adhortatorius*, 4) *Φήμη fama*, 5) *νίκη Victoria*, & 6) *πόλις Ἀντινόου urbs Antinoi.* Hæc Helladii scripta pridem interiere omnia, sed excerpta Photiana cum Schotti versione & *Joannis Meursii* notis excusa exstant ad calcem librorum Meursii postumorum de regno Laconico & Atheniensium Piræeo, Ultrajecti 1687. 4. recusa deinde tomo decimo thesauri Antiqvitatum Græcarum Gronoviani. Lugd. Bat. 1701. fol.

Index scriptorum & virorum illustrium qvorum in excerptis ex Helladio mentio,

ad paginas editionis Ultrajectinæ.

Aratus.

* Apud Etymologici magni auctorem aliqvot locis citatur Βησαντῖνος ἐν τῷ vel ἐν τοῖς περὶ χρηστομαθείας. Diversus ab hoc Helladius auctor Lexici de qvo supra Cod. 145. & 158. & ex qvo plurimum profecit Svidas, testatus eum fuisse Grammaticum Alex. Theodosii jun. temporibus clarum, cujus etiam *laudes* scripsit, nec non ἔκφρασιν φιλοτιμίας *descriptionem ambitionis*, Διόνυσον ἢ Μοῦσαν, *Dionysum sive Musam* & ἔκφρασιν τῶν λουτρῶν Κωνσταντιανῶν, *descriptionem balnei Constantiani.*

Hermeas ex servo eunucho rex Aternæ in Thracia. 5.
Hesiodus. 26.
Hippocrates. 16.
Homerus. 4. 8. 9. 10. 13. 25.
Jones. 6. 13. 24.
Medici. 12.
Menander. 14.
Metalus Syracusius, ungventi Metalei repertor. 14. (Megalum & ungventum Megaleum vocant alii, ut docet Meursius in notis.)
Moses alpha *dictus.* 3. *Mater* (Cypseli) *Regis Corinthi & uxor Amphionis claudicuus*, lambda. 10.
Nicander. 13.
Oës Ὤης, * è mari rubro editus, qvi Astronomiam & literas homines docuerit. 24. (Ὠάννης apud Syncellum p. 28.)
Orthagoras ex coqvo princeps Sicyonis. 6.
Phercydes ὁ τὴν γενεαλογίαν συγγράψας. 15. phthiriasi obiit, perinde ut Acastus Peliæ F. & Sylla. 15. (His Alcmanem, Callisthenem, Evnum & Mutium addit Plutarchus in Sylla. De Pherecydis scriptis plura Meursius in notis, de qvibus etiam dixi lib. 2. cap. 23. §. 26.)
Philo. 3.
De Philomela, fabula. 8. seq.
Philonides Sophoclis versum παρῳδήσας. 5.
Philoxenus ad latomias dari maluit, qvam Dionysii tyranni laudare tragœdias. 14.
Plato. 17.
Polemo. 18.
Porus, Indorum Rex, tonsoris F.
Praxiteles Athenis interfectus, qvod arietem vivum excoriasset. 22.
Pyrrhus Molossus. 5.
Sophocles. 5. Atticus. 17.
Sylla sæpius COS. ob prospera fata ἐπαφρόδιτος *dictus, phthiriasi interiit.* 15.
Theseus heros δραστικώτατος. 16.
Xenophon in ἑλληνικοῖς. 12. homo bellis assvetus, non satis certus νομοθέτης ἀττικισμοῦ. 18.

Ἐν

* Noachum Patriarcham sub hoc nomine latere multi notarunt. Vide qvæ dixi in Codice pseudepigrapho Veteris Test. p. 255. seq.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ τεύχει τῷ αὐτῷ περιείχετο μέτρῳ καὶ Ἑρμείου ἑρμουπολίτου πάτρια τε τῆς ἑρμουπόλεως, καὶ ἕτερά τινα. καὶ μὴν καὶ Σερήνου γραμματικοῦ ἐν διαφόροις μέτροις δράματα διάφορα. Ἀνδρονίκου πολιτευομένου, καὶ αὐτοῦ ἑρμοπολίτου, πρὸς τὸν κόμητα Φοιβάμμωνα τὸν κοινοπολίτην. καὶ οὗτος δὲ δραμάτων ἐστὶ ποιητὴς, διαφόροις μέτροις τοὺς λόγους ἐντείνων. ἔτι δὲ καὶ Ὠρα-

In eodem codice (inqvit porro Photius,) *similis carminis genere* (Jambico) *continebantur* patria instituta Hermiæ a) Hermopolitani, *& alia nonnulla.* Sereni b) *qvoqve* Grammatici *varia* dramata *vario carminis genere*, *&* Andronici c) *qvi Remp. gessit,* Hermopolitani *ad comitem* Phœbammonem civem suum. *Et hic* dramatum *auctor variis versibus libros composuit.*

a) *Hermiæ* varii in veterum scriptis memorantur ex qvibus nonnullos retuli Volum. V. p. *96.* seq. His addendi 1) Hermias *eunuchus* de qvo Laërtius in Aristotele, & Photius hoc ipso capite ex Helladio. 2) Hermias, pater *Ammonii* philosophi, de qvo Svidas è Damascio: 3) Hermias *Geometra* de qvo Plutarchus IX. 1. sympos. 4) Hermias Medicus *Ophthalmicus* Galeno laudatus. 5) Hermias *Methymnæus* Sicularum rerum scriptor, qvi citatur à Diodoro Sic. & Athenæo. 6) Hermias *hæreticus* à qvo Hermiani. 7) Hermias Ægyptius in Concilio Sardicensi A. 347. 8) Hermias *Abydi* Episcopus qvi Concilio Chalcedonensi interfuit A. 451. atqve alius ut videtur in Concilio Romano A. 503. 9) Hermias *Curiensis* ex Curio Cypri opido, cujus Jambi citantur ab Athenæo & cui Philistionis φιλογέλων tributum à nonnullis è Svida discimus. Confer Reinesii Var. Lect. lib. 1. cap. 5. 9) De Hermia *Hermopolitano* Ægyptio qvi præter Photium meminisset, non reperi. Ille addendus Vossii Historicis Græcis.

b) *Ælium* intellige *Serenum Atheniensem*, cujus ex Svida feci mentionem Volum. VII. p. 70. Meminit & Etymologici magni scriptor in βουκέρας. Alius *Serenus Antissensis* ex Antissa Lesbi civitate, cujus *libri duo de sectione cylindri & coni per verticem,* ad Cyrum amicum editi sunt Latine à Frid. Commandino ad calcem Apollonii Pergæi Bonon. 1576. fol. & Græce è tribus MSS. Bibl. Christianissimi cum Commandini versione ad calcem luculentæ editionis Apollonii Græcolatinæ, qvam Oxonii è theatro Sheldoniano curavit illustris doctrinæ vir Edmundus Hallejus, 1710. fol. Apollonii Pergæi Conica commentariis illustrasse se innuit hic Serenus lib. 1. proposit. 10. itaqve Archimede junior est, licet apud Marinum in προθεωρίᾳ ad data Euclidis p. 457. edit. Oxon. legas: πολλὰ τεταγμένα φύσει ὕστερον Ἀρχιμήδης ὁ Σερήνου ἐθεώρει ὅτι τέτακται. ubi Dav. Gregorius putat legendum ὕστερον Ἀρχιμήδους ὁ Σέρηνος ἐθεώρει. Alius P. Serenus *Sammonicus* necnon A. *Septimius* Serenus, de qvibus in Bibl. Latina. Alius Serenus Medicus, cujus meminit Aëtius tetrab. 2. lib. 2. cap. 16.

c) Schottus vertit *communem urbis conditorem*, sed pro κοινοπολίνης legendum κοινοπολίτην qvod significat hominem ex communi civitate, nisi malis κυνοπολίτην ex Cynopoli Ægypti urbe. Phœbammonis Sophistæ in Thebaide Ægypti urbe clari mentio in Jo. Moschi prato c. 143. De Phœbammone Rhetore dixi lib. IV. c. 31. p. 457.

πόλλων@ γραμματικȣ περὶ τῶν πατρίων ἀλεξανδρείας. συντίθησι δὲ καὶ αὐτὸς δράματα τῷ ὁμοίῳ τύπῳ· ἀλλὰ καὶ Κύρȣ ἀντιοπολίτȣ εἰς Μαυρίκιον δȣ̃κα καὶ τὸν ἡγεμόνα παρόντα τῇ ἀκροάσει, ἐν ἰαμβικῷ δὲ μέτρῳ καὶ ȣ̓τ@ τὴν αὐτȣ̃ συντίθησιν πόνον. εἰσὶ δὲ αὐτȣ̃ ἐπιστολαὶ διάφοροι, πρὸς διαφόρȣς, γραφαῖς ποικιλλόμεναι διαφόροις. καὶ ἕτεροί τινες ἐγκωμιαστικοὶ λόγοι.

posuit. Ad hæc vero Horapollinis d) Grammatici de patriis rebus Alexandrinorum. *Composuit & ille* dramata *simili stylo. Sed &* Cyri e) Antipolitani in Mauritium ducẽ, f) *qvi recitationi interfuit. Jambis & ille laborem suum comprehendit. Sunt ejus variæ* Epistolæ *ad varios, pigmentis adumbratæ, & aliæ nonnullæ* orationes *laudatorii generis.*

CCLXXX. Excerpta ex libris V. Eulogii Alex. contra Novatianos, de qvo opere pridem deperdito jam dictum Cod. CLXXXII. & CCVIII.

Totam deniqve Photii Bibliothecam claudit Epistola ad Tarasium fratrem, de qva jam feci mentionem supra p. 378.

Index

d) De Horapolline Grammatico, qvem Theodosii Imp. temporibus Alexandriæ docuisse Svidas testis est, vide supra lib. 1. cap. 13. §. 3.

e) Pro ἀντιοπολίτȣ legerim Ἀντινοοπολίτȣ *Antinopolitani.* Diversus hic Cyrus à Cyro altero Poëta antiqviore Panopolitano qvi temporibus Honorii & Arcadii floruit, & apud Evagrium, Svidam atqve alios laudatur: Nec non a Fl. Cyro qvi Consul fuit A. C. 441. & cujus aliqvot Epigrammata leguntur in Anthologia, & à Cyro Floro, Pauli Silentiarii, (qvi in aula Justiniani claruit & encænia templi Sophiæ CPoli A. C. 562. pulcherrimo carmine Jambico celebravit) parente: Confer Reinesii Varias Lect. p. 471. & 561. Omitto Cyrum ineptum Sophistam, qvem perstringit Philostratus in Damiano, & Cyrum archiatrum Edessenum cujus meminit Aëtius tetrabibl. II. lib. 2. c. 91. Interdum κῦρ@ Græcis non nomen proprium est, sed honoris vocabulum pro κύρι@, ut in Cyro Theodoro Prodromo notavi Volum. VI. p. 816. Confer Gretserum de cruce T. 2. p. 2330. 2721. 2725. & Meursii, Cangiiqve glossaria.

f) Schottus in versione sua habet *Imperatorem*, qvod in Græco non reperio. Mauritius Imperator fuit ab A. C. 582. ad 602.

Index Alphabeticus Scriptorum de qvibus Photius in Bibl.

Numeri majores Codicum denotant illos de qvibus ex instituto dissavit, minores, qvorum obiter mentio.

Balaamus

Cyrus

Evnoius

Lampa-

Pindo-

Theo-

De aliis Photii Scriptis.

IX. EPISTOLÆ Photii CCXLVIII. ex Codice Bodlejano descriptæ & cum *Richardi Montacutii* Episcopi Norvicensis (jam defuncti A. 1641. sub finem a) mensis Aprilis,) versione & notis vulgatæ sunt Lond. 1651. fol. qvibus editor R. D. adjunxit alias *Epistolas V.* qvas ex oriente secum attulerat Patricioqve Junio donaverat Christianus Ravius.

Familiam ducit in hac editione prolixa illa & lectu digna Epistola de fide & septem Synodis & de boni Principis officio ad *Michaëlem* Bulgariæ *principem* nuper baptizatum b) cujus partem ex *Francisci Turriani* versione ediderat Latine Henricus Canisius T. V. Antiqvar. Lect. p. 183. sed omissa parte posteriore de Principis officio & *narratione de VII. Synodis*,

a) Andreas Rivetus lib. 2. Critici sacri cap. 1.

b) Princeps iste sive Rex Bulgarorum Bogaris (vide Combefisium ad S. Maximum T. 2. p. 693. seq.) in sacro baptismate nomen Imperatoris Michaëlis adscivit, ut ex Jo. Curopalate narrat Baronius ad A. C. 845. n. 6. Confer Lambecium III. p. 161. seq.

dis, c) qvæ in Londinenſi edit. legitur à pag. 3. ad 18. atqve ſæpius lucem vidit alias, & panopliæ Euthymii d) ſubjicitur, & poſt Nomocanonem Photii Græce & Latine à Chriſtophoro Juſtello Pariſ. 1615. 4. & Tomo ſecundo Bibl. Canonicæ p. 1141. & in Conciliis Harduini T. V. p. 1463. iterum edita eſt. Lacunam p. I. edit. Lond. ita ex Codice Cæſareo ſupplet Lambecius III. p. 163. ἄυτη γὰρ τῆς πολυμόρφου πλάνης τὸν ἄνθρωπον ἀπαλλάττουσα, καὶ τὰ τῆς καρδίας ὄμματα τῆς ἐκεῖθεν ἀχλύος ἀποκαθαίρουσα καθαρᾷ ψυχῆς θεωρίᾳ τῷ καθαρωτάτῳ κάλλει τῆς λατρείας καθαρῶς ἐνατενίζειν παρέχεται. *Hæc enim* (fides Chriſtiana) *hominem variis erroribus liberat, & oculos cordis, pulſa inde caligine, repurgat, ut pura contemplatione animæ in puriſſimam pulchritudinem Divini cultus poſſit intueri.* Turrian.

Secunda Epiſtola non minus eſt memorabilis ac celebratiſſima, Encyclica nimirum illa ſive circularis adverſus Nicolaum Papam Rom. & Latinos, Epiſcopis per orientem miſſa de dogmatibus tum aliis tum præcipue proceſſione ex ſolo Patre. Hæc ipſa eſt qvam integris ſcriptis impugnarunt *Æneas* Pariſienſis e) ac *Ratramus*, f) & cujus lucubratio intercidit, *Odo* Bellovacenſis. g) Hanc deinde à pluribus Patriarchis CPolitanis, h) ſed omiſſis vel interpolatis hinc inde, prout res ferebat, aliis recoctam & ſuo ſub nomine emiſſam notat Allatius contra Creyghtonum p. 194.

De

c) Alia Synopſis VII. Conciliorum qvæ Græce, ſubjuncta Abrahami Sculteti verſione prodiit ad calcem Gelaſii de actis Synodi Nicænæ, Heidelberg. apud Commelin. 1604. fol. Alia item *Conciliorum Synopſis* qvam *Photio Tyrio* auctore attulit ex oriente Chriſtianus Ravius communicavitqve cum Jacobo Uſſerio qvi ex illa locum producit diſſ. de Rom. Eccleſiæ Symbolo vetere p. 25. 26. Eandem MStam habuit Iſaacus Voſſius. Alia denique qvam è MS. Bibl. Auguſtanæ productam vulgavit Græce, dicavitqve Theodoro Cantero David Hœſchelius, Auguſtæ Vindel. 1595. 4. ſed longe pleniorem integrioremqve Græce & Latine dedit Stephanus le Moyne in variis ſacris T. I. p. 81 - 123. Lugd. Bat. 1685. 1694. 4. Ne dicam de auctoris incerti libello de ſex Synodis, atqve libello *Nili* metropolitæ Rhodii de Synodis novem, qvos ambos, utraqve lingva dant Gvil. Voëllus & Henricus Juſtellus in Bibl. Canonicæ Tomo 2. (illum p. 1161. hunc p. 1155.) Ibidem p. 1166 - 1215. exſtat Synodicon à *Joanne Pappo* primùm editum Gr. Lat. Argentorat. 1601. 4. in qvo brevis de Synodis CLIII. notitia occurrit, deſinens in Synodo octava CPoli A. 877. celebrata. Hæc tria ſcripta etiam recuſa Tomo V. Concilior. Harduini; nam Labbeus in ſua Concilior. collectione Synodicon Pappi non uno loco, ſed per ſingula capita ſparſim exhibet, ut caput 1. T. 1. p. 21. caput 3. p. 564. caput 2. & 5. ſqq. p. 599. ſeq. &c.

d) T. XIX. Bibl. Patrum edit. Lugd. e) Dacher. ſpicileg. T. VII.

f) idem Tomo II. g) Elias du Pin T. VII. Bibl. Eccleſ. p. 107.

h) Sic *Siſinnii* Patriarchæ nomine emiſſam notat Baronius ad A. C. 863. n. 33. & Allatius libro de conſenſu utriusqve Eccleſiæ p. 606. Eandem Photii Epiſtolam Encyclicam Latine ex verſione *Federici Metii* jam dicto loco Baronius exhibet.

De cæteris ſpeciatim dicere nihil attinet, niſi qvod auctore ſuo lectuqve dignæ ſint, variaqve contineant egregia, qvæ vel ad locos S. Scripturæ illuſtrandos, vel ad mores & jura Canonica Eccleſiæ Græcæ rectius intelligenda, vel ad alia capita non pœnitenda liberalis eruditionis inſigniter faciunt. Epiſtolam CCVII. qva de aliis Epiſtolarum ſcriptoribus fert judicium, illuſtratam dedi ſupra lib. 2. c. 10. §. 48. Nonnullas harum Epiſtolarum, (qvinqve & triginta) ex codice MS. Maximi Margunii Cytherorum Epiſcopi vulgaverat Græce ad calcem Bibliothecæ Photianæ *David Hœſchelius*, unam ad Joannem Patricium qvoqve in notis p. 948. Conſolatoriam vero de ſororis obitu ad Euſebiam monacham, (qvæ in Londinenſi edit. eſt 245.) *Conradus Rittershuſius* A. 1601. 8. Auguſtæ Vindel. una cum Hymnis Anacreonticis Margunii Latine verſis. Nonnullas qvoqve Latine in Annalibus ſuis Tomo decimo ex verſione Petri Morini vel Federici Metii produxit *Cæſar Baronius*: in his etiam aliqvas qvæ in Londinenſi deſiderantur, ut binas ad NICOLAUM Papam i) ad A. 859. n. 61. & ad A. 861. n. 39. & unam ad Archiepiſcopum AQVILEIENSEM de proceſſione Spiritus S. ad A. 883. n. 5. Fed. Metio interprete, qvam Græce cum nova verſione ſua vulgavit *Franc. Combefiſius* in parte 1. auctarii noviſſimi Bibl. Patrum p. 527. Pariſ. 1672. fol. Aliam ad THEOPHANEM Monachum (Cerameum) Græce cum verſione Jacobi Sirmondi publicavit *Franciſcus Scorſus* S. I. in prolegomenis ad Theophanis illius homilias Græce & Latine editas Pariſ. 1644. fol. Aliam ad STAVRACIUM ſpatharocandidatum, præfectum Inſulæ Cypri, *Coteleriu*s T. 2. monument. p. 104. ibid. 1681. 4. Aliarum duarum adhuc ineditarum notitiam dat Combefiſius p. 549.

1) *ad Nicolaum Papam*, qvæ incipit: ὅτε τῆς ἱεραρχίας κατὰ νῦν τὸ μέγεθος ἀναλήψομαι, καὶ πολλῷ τὴν ἀνθρωπίνην &c.

2) *ad Oeconomum & Syncellum Theopolitanæ* (Antioch.) Eccleſiæ. μεγίστων μὲν ἀνωθεν τετυχηκότες ἀγαθῶν.

Sed tertia ad Nicolaum, qvæ incipit: ἀγάπης μὲν ὡς ἀληθῶς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον, eadem eſt qvæ Latine exſtat apud Baronium ad A. 861. n. 34.

Uuu Ex

i) Græca allegat Allatius contra Hottingerum p. 12. & 66. & de purgatorio p. 595. ſeq & de ætate ordinum apud Græcos p. 165. è Joanne Vecco. Fragmentum aliqvod Latine verſum affert etiam & oppugnat Hugo Etherianus, duodecimi ſcriptor ſæculi, libro ſecundo contra Græcos cap. 16. T. XXII. Biblioth. Patrum Lugd. p. 1230. ſeq. Ex alia Epiſtola Encyclica (qvam ſervavit Nicetas tomo XXI. theſauri Orthodoxæ fidei adhuc inedito) locum producit Græce Uſſerius libro de Eccleſ. Rom. Symbolo vetere p. 20.

Ex Epiſtola Photii ad ZACHARIAM k) Armeniæ Patriarcham pro doctrina Concilii Chalcedonenſis, jam doctiſſ. Caveus notavit nonnulla afferri Latine ex Armenico verſa à Clemente Galano in Conciliatione Eccleſiæ Armeniæ cum Romana, A. 1650. fol. Romæ edita part. 2. p. 28. & 116.

Index eorum ad qvos Photius ſcripſit.

ad paginas editionis Epiſtolarum Londinenſis.

Conſtan-

k) fuere & alii Zachariæ Photio familiares, ut Zacharias Cophus (ὁ κωφὸς ſurdus) Chalcedonenſis Metropolita ab eo ordinatus, cujus in Synodis Photii cauſa celebratis non ſemel mentio, & Zacharias Tauromenii in Sicilia Epiſcopus in cauſa Photii Romam miſſus, qvem à priore diſtingvendum docet Franciſcus Scorſus prolegom. ad Theophanem Cerameum. Zacharias alius Paulicianus memoratur à Photio lib. I. contra Manichæos. infra, p. 558.

Theo-

* His adde Epiſtolam Photii ad Taraſium quæ in calce Bibliothecæ legitur.

Theodoto Spatharocandidato. 164. 204. 206.
Theophani μονάζοντι. edita à Scorſo in prolegom. ad Theophanem Ceræmeum.
Theophani Diacono, & Protonotario, 129. 361.
Theophilo protoſpathario 164. & Sacellario. 292.
Theophilo Præpoſito. 163.
Theophylacto protoſpathario. 333.
Theophylacto Patricio, & Duci Armeniacorum. 82.
Zachariæ Armeniæ Patriarchæ. Fragmenta edidit Clemens Galanus.
Zachariæ Antiocheno Metropolitæ. 289.
Zachariæ Chalcedonis Metropolitæ. 151. 152. 267. 329. 333.
Zoſimo Monacho & Anachoretæ. 85.

XI. *Adverſus* recentes *Manichæos* ſive *Paulicianos* l) *libri qvatuor*, qvorum *primus* διήγησιν περὶ τῆς νεοφανοῦς τῶν Μανιχαίων ἀναβλαστήσεως, renaſcentis Manichæorum illa ætate hæreſeos hiſtoriam complectitur. *Secundus* confutat illorum dogma, qvod animæ qvidem à bono Deo conditæ, corpora autem & mundus ſenſilis à malo facta fuerint; ὅτι ὁ ἀγαθὸς τὴν ψυχὴν μὲν δημιουργεῖ, ὁ δὲ πονηρὸς τὸ σῶμα καὶ τὸν αἰσθητὸν κόσμον. *Tertius* diſputat contra alium Manichæorum errorem, Vetus Teſtamentum & Legem Moſis ut à malo Deo profecta calumniantium. Πρὸς τοὺς ἐνυβρίζοντας τὴν παλαιὰν νομοθεσίαν ὡς τοῦ πονηροῦ. *Qvartus*, dicatus *Arſenio* Monacho, m) varias Manichæorum dubitationes & objectiones diſſolvit ad eadem ipſorum dogmata pertinentes, declaratqve ὡς ἡ χάρις τῇ μωσαϊκῇ κοσμογενείᾳ συμφθέγγεται, καὶ ὅσοις ἄλλοις ἄρτι ἡ πολιτεία Θεὸν γινώσκειν καθισταμένη παιδαγωγεῖται καὶ κατευθύνεται. *qvod gratia Evangelii, & qvæcunqve Chriſtianam œconomiam ad DEUM recte cognoſcendum perducunt ac dirigunt,*

 pulchre

l) Ex Photio & aliis veteribus colliges *Paulum* Callinices filium, Joannis fratrem, à qvo *Pauliciani* dicti & *Pauloiohannitæ*, diu vixiſſe poſt Manichæum, adeoqve longe diverſum eſſe à Paulo Samoſateno ab Antiochiæ Epiſcopatu circa A.C. 270. dejecto & Manichæi æqvali, diverſiſſimæqve hæreſeos auctore, & cujus ſectatores Παυλιανοὶ, Παυλιανισταὶ, Παυλιανίσαντες, Σαμοσατῖται, Samoſateniani. De Paulicianis vero qvos τοῦ Μάνεντος κληρονόμους appellat Glycas p. 209. Annal. videndus præter Photium æqvalis ipſius circa A. 870. *Petrus* Siculus in libro ſingulari de qvo dixi Volum. V. p. 292. nec non *Cedrenus* p. 356. *Euthymius* loco laudato panopliæ, & *Nicetas* theſauro Orthodoxæ fidei libro XVIII. E recentioribus Petavius lib XV. dogm. Theol. de incarnatione Verbi c. 7. Cangius notis ad Alexiam Comnenam p. 412. & Beveregius notis ad Synodicum p. 87.

m) vocatur etiam presbyter & ἡγούμενος τῶν ἱερῶν.

pulchre conspirent cum Mosaica Mundi creatione. Καὶ ὅτι τὴν σωματικὴν καὶ ὁρατὴν κτίσιν ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἐκ μὴ ὄντων λόγῳ ὑποστησάμενος, ὃς καὶ τὴν νοεράν τε καὶ ἀόρατον παραπλησίῳ σοφίας πλούτῳ παρήγαγεν, *qvod qvi solo verbo corporales & visibiles res ex nihilo condidit, DEUS idem etiam intelligibiles & invisibiles simili sapientiæ abundantia produxit.* ὅτι καὶ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα τῆς αὐτῆς ἐστιν φιλανθρώπου καὶ ἀγαθουργοῦ προνοίας, ὥσπερ καὶ ἡ ψυχὴ, φιλοτέχνημα. *Qvod corpus hominis, non minus sit beneficæ, & nos amantis providentiæ artificium qvam anima.* Καὶ ὡς οἱ τῇ νομικῇ πολιτείᾳ διαπρέψαντες Θεόν τε τὸν ἀληθῆ καὶ ἀγαθὸν ἐθεράπευον καὶ κατὰ τῆς πονηρίας παρετάττοντο. *Qvod sub veteri Lege conspicui verum & bonum coluerunt DEum, & malitiæ omnibus viribus restitere.* Hoc Photii opus (maximam partem adhuc ineditum) in Bibliothecis delitescit ut in Segvieriana, nec non in Vaticana, & ex illustris Viri Lucæ Holstenii legato in Bibliotheca Johannea hujus urbis, ex qvo Codice editionem ejus parabat, & partem etiam Latine veterat B. D. Abrahamus Hinckelmannus n) noster, Pastor ad S. Catharinæ ædem meritissimus, sed cujus conatibus jam A. 1695. 11. Febr. fata intercessere. Ab eo tempore idem facere constituit Clariss. amicus noster Sebastianus Godfridus Starckius Berolini, & Romæ vir eruditissimus Laurentius Zaccagnius, sed uterqve obierunt citius* qvam consilium hoc peragerent. Itaqve primum duntaxat librum adhuc luci datum habemus, illumqve qvoniam plura aliis indicta continet, luce dignissimum, qvem ex Segvierianæ sive Coislinianæ Bibl. Codice publicavit, Latinamqve versionem addidit vir supra laudes Bernhardus de Montfaucon in Catalogo MSS. Codicum Græcorum illius Bibl. Paris. 1715. fol. p. 349-375. Compendium qvoddam operis Photiani exstat in Euthymii panoplia edit. Latinæ parte 2. tit. 21. (T. XIX. Bibl. Patrum Lugd.) & edit. Græcæ (Tergobysti 1710. fol.) τίτλ. κδ'. Longe pleniora autem sunt qvæ leguntur apud Photium, qvàm qvæ ab Euthymio vel Petro Siculo, aut Cedreno aliisqve, de Paulicianis traduntur. Exstat Photius contra Manichæos MS. etiam in Codice Colbertino 444.

Scriptores qvi Manichæos oppugnarunt, à Photio laudantur *Alexander* Lycopoleos Archiep. p. 354. *Archelaus* Carcharorum Episc. p. 356. 358. *Cyrillus* Hierosol. *Epiphanius*, *Heraclianus* Chalcedonis Episc. libris viginti: *Serapion* Thmuitanus & *Titus* Bostrenorum Episc. p. 354. & *Trypbon* presbyter p. 358.

Præter hæreticos Basilidem pag. 359. & Valentinum pag. 350. 359. Mani-

n) Vide ejus detectionem fundamenti Bohemiani p. 52. & 123.
* Zaccagnius A. 1712. 26. Jan. & Starckius A. 1710. 1. Jul.

* ita malim, qvam cum erudito interprete, Leonem Montanistam. πρὸς Λέοντά τινα Μοντανόν.

XII. Νομοκανὼν sive ut à Theod. Balsamone & aliis vocatur νομοκάνονον* *Nomocanon*, Legum Imperialium Corporis Justinianei & Canonum Ecclesiasticorum harmoniam, per titulos qvatuordecim digestam exponens, præmissusqve συντάγματι κανόνων è decem Synodis composito A. 6391. (CHristi 883.) Vide Lambecium VIII. p. 431. 432. & VI. p. 51-54. Canones autem non modo Apostolicos & Conciliorum decem qvæ Græca suscipit Ecclesia, sed Patrum etiam scripta, Canonum in auctoritatem recepta annotat, Dionysii, Petri, Timothei, Theophili & Cyrilli qvinqve Episcoporum Alexandrinorum: Gregoriiqve Thavmaturgi, Basilii Cæsareensis, Gregorii Nysseni, & Gennadii CPol. Non sine causa hunc Nomocanonẽ cæteris ejusdẽ generis scriptis omnibus præferendum olim monuit Theod. Balsamon ad Canonem secundum Trullanum. Παρεγγυῶμαι πᾶσιν τοῖς μέλλουσιν ἀναγινώσκειν Νομοκάνονον, μὴ προσχεῖν τοῖς παλαιοτέροις βιβλίοις τῶν

* Vide Cotelerium T. 2. monument. p. 600. seq. & Cangii glossar. Græc. in νομοκανών. Interdum hoc vocabulo etiam Corpus sive Codex canonum denotatur, ut præter Cangium notavit Beveregius in Codice Canonum illustrato lib. 1. cap. 15.

τῶν νομοκανόνων, ἀλλὰ ἀναγινώσκειν τὸ παρὰ τοῦ πατριάρχου τοῦ Φωτίου πονηθὲν, καὶ εἰς τοὺς ιδ΄ τίτλους διαιρούμενον. *Moneo omnes qvi Nomocanonum lecturi sunt, ne antiqvioribus Nomocanonorum libris mentem adhibeant, sed id qvod à Patriarcha Photio est elaboratum, & in qvatuordecim titulos divisum, legant.* Τὸ δὲ νομοκάνονον, τὸ συμποσῶσαν εἰς ν΄ τίτλους τῶν νόμων καὶ τῶν κανόνων, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ἔχοντα νεαρὰς τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀπρακτησάσας καὶ μὴ δεχθείσας ἐν τοῖς βασιλικοῖς, καὶ ἄλλους τινὰς νόμους ἐκ τῶν κωδίκων καὶ τῶν διγέστων, καὶ δοκοῦντα καταπλουτίζεσθαι ὑπὸ πολυλογίας, εἶδον γὰρ μυρία τοιαῦτα βιβλία παρὰ πολλοῖς ἀξιολόγοις ἀνδράσι, μηδὲ λόγου ἀξιοῦν, ὡς κινδυνότερα καὶ ἀποτρόπαια, ἀλλ' ἐπιτρέπειν τὴν τούτων ἀπώλειαν. *Nomocanonum autem qvod in qvinqvaginta titulos redegit Leges & Canones* (hoc est *Joannis* qvi ex Scholastico & presb. *Antiocheno* patriarcha CPol. fuit ab A. C. 565. ad 577. & cujus *Nomocanonem* in qvinqvaginta tributum titulos Nicolaus Alemannus notis ad Procopii Hist. arcanam p. 110. testatur in Bibl. Vaticana MS. se evolvisse, Beveregius p. 128. notis ad Synodicum, in Bodlejanâ : Christophorus vero Justellus ex Codicibus Regis Galliæ, Vaticano & Bodlejano descriptum Latine vertit, illiusqve filius Henricus Justellus Græce & Latine cum ejusdem Joannis collectione Canonum similiter titulis qvinqvaginta distincta, Græce & Latine edidit in tomo posteriore Bibliothecæ juris Canonici veteris Paris. 1661. fol.) *itemqve reliqva Nomocanona qvibus Justiniani Novellæ abrogatæ nec in Basilicis receptæ, & aliæ qvædam Leges è Codice ac Digestis desumtæ continentur, qvæqve videntur multiloqvio locupletari, (innumerabiles enim tales libros vidi apud multos non adspernandos homines) nihili faciant, ut qvæ sint periculosiora & refugienda, sed ea perire sinant.* Photii Nomocanon Canonibus ipsis præmissus, (unde & προκανὼν dictus est **) cum *Theodori Balsamonis* Commentariis Latine ex versione Gentiani Herveti, Paris. apud Gvil. Morellium 1561. fol. deinde ex Henrici Agylæi interpretatione Basil. 1562. fol. & Græce ac Latine deinde plus simplici vice editus fuit, ut jam dixi supra cum de Balsamonis scriptis dissererem p. 187. Tantum addo lapsum Clarissimum du Pinium memoriâ, qvando Photii nomocanonem in magno Beveregii synodico recusum scripsit. Compendium Nomocanonis à *Michaële Psello* versibus politicis adornatum adhuc in Bibliothecis delitescit manu exaratum. Versus ad Michaëlem Ducam qvibus Psellus opus istud ei consecrat, publicavit Cangius in Glossario Græco p. 1002. Nomocanonem Photii cum notis Balsamonis & Zonaræ editum esse à Jac. Gothofredo & Beveregio, præter rem tradit ex memoriæ lapsu Morhofius ὁ μακαρίτης lib. 1. Polyhist. cap. 16. p. 177.

** Vide Cangium in προκανών.

XIII. *Sex breves dissertationes Theologicæ*, Latine, Francisco Turriano interprete vulgatæ ab Henr. Canisio Tomo V. Antiqvæ Lectionis, Ingolstad. 1604. 4. 1) *qvomodo dicatur Deus esse in omni re, & qvomodo respondendum ad objectiones*. p. 188. 2) *Hypotyposes Theologicæ, capitibus X.* pag. 190. 3) *qvare usqve ad Trinitatem procedat DEus, nec citra nec ultra Personæ numerentur*. p. 192. 4) *qvomodo dicamus unum & tria.* p. 195. 5) *qvomodo cogitari possit DEum esse incarnatum?* p. 198. 6) *qvare DEus carnem assumserit?* p. 198. 199. Turrianus usus est Græco Codice MS. Bavarico. Fortasse hæ breves lucubrationes sunt particula ex Amphilochiis Photii adhuc ineditis, de qvibus infra.

De voluntatibus in CHristo gnomicis sive decretoriis diatriba, in qva negat locum habere in CHristo deliberationem & electionem, qvia omnia novit perfecte, prospicitqve simul & semel: itaqve licet qvot naturæ tot etiam sint in illo voluntates, tamen qvia humanæ naturæ voluntas voluntati naturæ divinæ semper consentit, unam qvoqve esse voluntatem gnomicam. Prodiit Latine ex ejusdem Turriani interpretatione in Auctario Petri Stevartii, Ingolstad. 1616. 4. p. 437-452. Græce servatur in Bibl. Cæsarea περὶ γνωμικῶν θελημάτων ἐπὶ Χριστοῦ. Vide Lambecium V. p. 13. Subjunxit Stevartius dissertationem (Turriani ni fallor) qva Photii argumenta impugnantur. Vide etiam sis de hac materia Joannem Damascenum lib. 3. de orthodoxa fide cap. 14. & Joannis Forbesii instructiones Historico Theolog lib. V. cap. 26.

Περὶ τοῦ μὴ δεῖν πρὸς τὰ ἐν τῷ βίῳ λυπηρὰ ἐπιστρέφεσθαι, *qvod non oporteat ad præsentes vitæ molestias attendere*, & hoc unice omni studio curandum ut peccata fugiamus. Hoc scriptum breve Cotelerius Græce & Latine edidit T. 2. monument. p. 106-108. Paris. 1681. 4. Incipit: ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ βίος ἄλυπος.

Εἰς τὸ γενέσιον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. *Homilia in sanctissimæ Dei Genitricis Natalem diem.* Incipit: πᾶσα μὲν ἑορτὴ καὶ πᾶσα πανήγυρις. Græce ex MS. Mazariniano descripsit & cum versione sua edidit *Franciscus Combefisius* in auctario novo Bibl. Patrum T. 1. p. 1583-1604. Paris. 1648. fol. testatus in Segvieriani Codicis indice etiam aliam Photio tribui *in sepulturam Domini*. Hæc licet valde luculenta a Combefisio omissa est, qvia exordio mutilam exscribere noluit. Altera Latine extat etiam in ejus Bibl. Concionatoria.

Ὁμιλία ῥηθεῖσα ὡς ἐν ἐκφράσει τοῦ ἐν τοῖς βασιλείοις πανωνύμου ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος οἰκοδομηθέντος. *Homilia complexa descriptionem novi templi S. Mariæ Virginis in palatio conditi ab Imp. Basilio Mace-*

Macedone, & die ejus dedicationis habita. Hanc Græce primus publicavit *Petrus Lambecius* notis ad Codinum p. 187. Paris. 1655. fol. Latine vertit *Combefisius*, in cujus manipulo originum rerumqve CPolitanarum legitur utraqve lingva p. 296 - 303. ibid. 1644. 4. Incipit: φαιδρὸν ὁρῶ τῆς παρούσης ἡμέρας τὸν σύλλογον.

In Gvil. Beveregii Synodico T. 2. ante Matthæi Blastaris syntagma, tituli paginarum præferunt *Balsamonem in* Photii XI. *interrogationes qvorundam Monachorum.* Sed Photii nomen ibi delendum, nihil enim in illis interrogationibus, qvod ad Photium ullo modo pertineat.

Ἐξήγησις in *Joannem Climacum* qvæ in Codice Coisliniano refertur ad Photium, & cujus excerpta qvædam dedit Raderus, non Photium sed Eliam Cretensem auctorem habet, ut dixi Volum. VIII. p. 617.

XIV. *Adversus Latinos, de processione Spiritus S.* κατὰ τῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ὅτι ἐκ Πατρὸς μόνου ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ. in *Euthymii* Panopliæ Latinis versionibus omissum, sed in Græca qvæ Tergobysti in Walachia A. 1710. fol. lucem vidit, legitur, & tituli XIII. locum occupat, ut dixi Volum. VII. p. 463. Græca etiam obvia MSS. in variis Bibliothecis, ex qvibus ῥήσεις varias produxere Usserius, Petavius, præcipue vero Allatius ut contra Creyghtonum p. 232. 244. & contra Hottingerum p. 417. &c. Nec credibile est qvod p. 418. Allatius affirmat illa non à Photio ipso esse, sed assumenta & βαττολογήματα recentium Schismaticorum, itaqve recte rejecta à Zino Euthymii interprete. Sane simillima in Photii scriptis jampridem lecta omnes agnoscunt atqve etiamnum in illis passim reperiuntur, ut in Epistolis scriptis ad Nicolaum Papam, & ad Patriarcham Aqvilejensem, nec non in Encyclica illa celebri, aliisqve in lucubrationibus. Ad Photii objectiones respondet Jo. Veccus libro primo de unione Ecclesiarum veteris & novæ Romæ, in Allatii Græcia Orthodoxa T. 1. p. 154. &c.

XV. *Amphilochia*, τὰ Ἀμφιλόχια, Responsiones ad qvæstiones & dubia CCCVIII. * ab Amphilochio Cyzici Metropolita, ad qvem Photii exstant Epistolæ, proposita de variis S. Scripturæ locis, aliisqve capitibus Theologici variiqve argumenti. *Opus varium & multiplici eruditione plenum Theologis ac Scripturæ expositoribus maxime necessarium, eoqve magis amplectendum*, judice Allatio, *qvod non alibi qvam in Vaticana Bibl. ex libris Lollianis sub Urbano VIII. invectum exstet.* Sed non modo, ut idem mox refert Allatius, apographum ejus à Francisco Arcudio, Nuscano Episcopo descriptum, servatur in Bibl.

* Apud Allatium p. 576. de consensu, numerantur CCCXIII, qvod typographi errorem esse suspicor.

Barberina, verùm etiam idem opus licet titulo, capite & cauda truncum una cum libris Photii contra Manichæos obvium est in Codice Colbertino 444. teste Cotelerio III. monument. p. 556. Alius pulcher Codex Amphilochiorum exstat in Bibl. Segvieriana sive Coisliniana, unde singulorum CCCVIII. capitum titulos & initia exhibet eruditiss. Montfauconus in Catalogo MSS. Græcorum illius Bibl. p. 326-345. Ab eodē p. 346. seq. Græce & Latine exhibentur qvatuor Qvæstiones: CXXV. (qvam ab Allatio acceptam dederat qvoqve Combefisius ad calcem sui Asterii, T. I. auctar. novi Bibl. Patrum p. 276.) Πόσοι Ἀςέειοι γεγόνασιν καὶ τίς ἡ δόξα αὐτῶν; *qvot Asterii fuerint, & qvænam ipsorum opinio?* CXXIX. Διὰ τί τῷ τληπαθεῖ Ἡρακλεῖ τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας οἱ ποιηταὶ ἐγχειρίζουσιν; *cur laborioso Herculi Poëtæ Amalthea cornu in manibus ponant?* CLX. πόσαι σίβυλλαι γεγόνασι; *qvot fuerint Sibyllæ?* & CLXVI. ποίας αἱρέσεως ἦν Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου; *cujus hæresis erat Eusebius Pamphili?* Pridem qvoqve qvæstionem XXXVII. εἰ ἀπερίγραπτος ἡ ἐν τῷ Υἱῷ θεότης, ἡ σὰρξ ἣν ἀνέλαβεν ἢ πανταχοῦ ἢ περιγραφομένη τόπῳ; *si incircumscripta est in Filio Deitas, num caro qvam assumsit ubiqve est, an loco circumscripta?* publicaverat Græce & Latine Combefisius ad calcem sui Amphilochii Paris. 1644. fol. pag. 226. Locum ex qvæstione LXXXIII. producit Allatius capite 2. syntagmatis de engastrimytho: alium ex qvæstione CLVII. in libro de Simeonibus p. 3. Alia loca laudat Franciscus Turrianus in defensione Epistolarum Pontificum, & in notis ad Constitutiones Apostolicas, nec non in libro de jure ordinandi Ministros Ecclesiæ p. 155. Qvædam etiam capita Amphilochiorum inter Photii epistolas legi monet Allatius lib. 2. de consensu cap. 6. §. 4. speciatim illas, ut præstantissimo Caveo notatum, qvæ Amphilochio Cyziceno inscribuntur. Ubi integrum hoc opus, qvod optandum est, lucem viderit, constabit tum hoc: tum illud præterea, an ex eo mutuati sint auctores Catenarum in Evangelistas, qvæ ex Photio passim afferunt, an qvod facilius mihi persvadeo, ex commentario ejus deperdito in Matthæum.

XVI. Scripta Photii alia inedita.

I. *De Patriarchis sede sua injuste pulsis*, qvod orthodoxi successores communionem eorum non refugerint, πόσων ἐκβληθέντων πατριαρχῶν τῇ τῶν κρατούντων πρὸς αὐτοὺς βασιλέων ἀπεχθείᾳ, οἱ μετ' αὐτοὺς ὀρθόδοξοι ἀποδέχονται. MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio VIII. p. 458. Incipit: Ἀναστασίου ἐκβληθέντος τοῦ θαυμαστοῦ. Similis argumenti scri-

ptum

ptum junioris auctoris qvi circa A. C. 1267. vixit, editum habemus ab Humfredo Hody, de qvo dixi Volum. VI. p. 134. Aliud Methodi Monachi memorat Allatius libro de Methodiis p. 383. 384. (edit. à me curatæ T. 2. operum S. Hippolyti p. 95.)

2. συναγωγαὶ καὶ ἀποδείξεις ἀκριβεῖς *Collectanea & demonstrationes* è Synodicis & Historicis scriptis *de Episcopis & Metropolitis* atqve aliis Ecclesiasticis controversiis, qvæstiones X. *adversus Latinos*. Incipit: ἐπὶ Κωνσαντίου. MSS. in Bibl. Bodlejana, Codice Barocciano 91. & 96. & in Cæsarea, Lambec. III. p. 195. V. p. 46. Locum ex illo scripto produxit Humfredus Hody in libro edito Anglice qvi inscribitur: *the case of sees vacant*, p. 89. Act. Eruditor. T. 2. supplementi p. 562.

3. Περὶ τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος μυσαγωγίας, καὶ ὅτι ὥσπερ ὁ Υἱὸς ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς ἱερολογεῖται γεννᾶσθαι, οὕτω καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκ μόνου καὶ τοῦ αὐτοῦ αἰτίου θεολογεῖται ἐκπορεύεσθαι, λέγεται δὲ τοῦ Υἱοῦ εἶναι ὡς ὁμοούσιον καὶ ἀποσελλόμενον δι' αὐτοῦ. *De Spiritu S. disciplina arcana & qvemadmodum Filius ex solo Patre, ita & Spiritus S. ex sola eademqve causa procedit: dicitur tamen Filii esse, tanqvam qvi illi consubstantialis est, & ab eo mittitur.* Hunc *tractatum sane luculentissimum* appellat Allatius de consensu utriusqve Ecclesiæ p. 575. testatus in Codice Palatino referri ad *Metrophanem* * Episcopum Smyrnensem. Incipit: ἐν πολλοῖς μέν εἰσιν οἱ ἔλεγχοι πολυσίχοις ἐσπασμένοι λόγοις δι' ὧν ἡ ὀφρὺς κατασπᾶται.

4. Eodem loco alia apud Græcos sub Photii nomine opuscula legi Allatius monet, minoris illa qvidem molis ac momenti. Κατὰ Λατίνων περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. *Adversus Latinos de processione Spiritus S.* Incipit: τίς ὅλως ἀνάσχοιτο τῶν ἐν χριστιανοῖς τελούντων ἐπὶ τῆς ἁγίας Τριάδος δύο εἰσάγειν αἴτια. MS. in Bibl. Cæsarea. Lambec: III. p. 117. Plura de eodem argumento scripserat Photius partim etiam edita in ejus Epistolis, & apud Euthymium. Ex Oratione prima Photii de processione Spiritus S. producit locum Allatius contra Hottingerum pag. 196.

5. Τὰ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Λατίνων αἰτιώματα μερικά. *Adversus Latinorum Ecclesiam criminationes particulares.* Incipit: ὅτι τὰ ἄζυμα προφέρουσι.

6. Σύμβολον πίσεως πρὸς τοὺς μέλλοντας χειροτονεῖσθαι Ἐπισκόπους. *Symbolum Fidei pro iis qvi Episcopi ordinandi sunt.* MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio VIII. p. 453.

7. Homiliæ XIV. qvarum notitiam Nic. Heinsio communicavit Gazensis Metropolita D. Paisius Ligarides, & ab Emerico Bigotio acceptam

* Huic Metrophani (circa A. 858 claro) in codice MS. Palatino etiam tribuitur opus adversus Manichæos Paulicianos ad Antonium Metropolitam Cyzicenum.

ptam prodidit Combefisius * ad calcem Tomi I. auctarii novissimi Bibl. Patrum.

a) μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν κατηχήσεων, *post expletas catecheses* die sanctæ parasceves, dicta ex ambone templi sanctæ Irenæ. Incipit: ἀλλὰ ταῦτα μὲν προηγουμένῳ λόγῳ τοῖς ἤδη παρεσκευασμένοις πρὸς τὸ βάπτισμα οὔπω δὲ κατηρτισμένοις τὴν τελειότητα, ἀλλ' ἔτι καὶ τῆς καθάρσεως ἐπιδεομένοις καὶ τῆς μυστικῆς τραπέζης ἀπειργομένοις.

b) *altera ejusdem argumenti.* Incipit: μετὰ τὴν τῶν κατηχητικῶν λόγων ἀνάγνωσιν ὧν ἡμεῖς ἐν προσοχῇ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιδεικνῦντες κατάνυξιν ἐποιεῖσθε τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἡμᾶς τὸν παρόντα καιρὸν προσομιλεῖν ὑμῖν ἔγνωμεν ἀποδεῖν.

c) *tertia* μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς κατὰ συνήθειαν κατηχήσεως. *post lectam ex more catechesin.* Incipit: Ὅτε τοῦ διαβόλου τὸ κράτος σκυλεύεται, ὅτε τοῦ θανάτου τὸ κέντρον ἀμβλύνεται, ὅτε τὸ κατὰ τοῦ ᾅδου τὸ τρόπαιον ἵσταται, τῶν συνθηκῶν ἡμῖν ὁ πίναξ ὑπαναγινώσκεται, τότε τῆς ὁμολογίας, τὸ χειρόγραφον προκομίζεται, τότε τῶν ὑποσχέσεων ἡ στηλογραφία θριαμβεύεται. διὰ τί.

d) Εἰς τὴν ἔφοδον τῶν Ῥώς, *in irruptionem Russorum* homiliæ duæ, *prior* incipit: τί τοῦτο τίς ἡ χαλεπὴ αὕτη καὶ βαθεῖα πληγὴ καὶ ὀργὴ, πόθεν ἡμῖν ὁ ὑπερβόρειος οὗτος καὶ φοβερὸς ἐπέσκηψε κεραυνός.

e) *Posterior*: οἶδα μὲν, ἅπαντες συνεπίστασθε, ὅσοι τε δεινοὶ συνιδεῖν ἀποστροφὴν πρὸς ἀνθρώπους Θεοῦ, ὅσοι τε ἀμαθέστερόν πως περὶ τὰ τοῦ Κυρίου διάκεισθε κρίματα.

f) εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν, *in Annunciationem sanctissimæ Dei Genetricis Mariæ.* Incipit: Φαιδρὰ τῆς παρούσης ἡμέρας καθέστηκεν ἡ πανήγυρις, καὶ λαμπρὰν τὴν χαρὰν τοῖς πέρασιν ἀποφέρεται. Χαρὰν χορηγεῖ, λύπην παλαιὰν διαλύουσαν. Χαρὰν χορηγεῖ, κοσμικὴν ἀρὰν ἐξορίζουσαν, καὶ τοῦ πεπτωκότος πάλαι τὴν ἔγερσιν ἐγκαινίζουσαν καὶ τὴν σωτηρίαν πᾶσιν ἡμῖν ὑπογράφουσαν.

g) *altera ejusdem argumenti* præsente Imperatore ** dicta, incipit: ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων, καιροῦ καλοῦντος μετὰ τοῦ προφήτου βοήσομαι Δαυὶδ, τῶν λογικῶν προβάτων τὰς τῆς ἐκκλησίας αὐλὰς ὁρῶν τῷ πλήθει στενοχωρουμένας πολυανθεῖ τῇ τερπνότητι καὶ ποικιλίᾳ τῶν συνεληλυθότων.

h) εἰς

* Qvod ait Combefisius cum ista scriberet (A. 1672.) in Anglia novum Photii opus procudi de Ecclesiæ CPolitanæ præcellentia, nescio an Beveregii intellexit Synodicum, in qvo nonnulla Synodi pro Photio habitæ, de qva supra p. 371.

** Basilio Macedone.

h) εἰς τὰ βάϊα καὶ εἰς τὸν Λάζαρον. *in ramos palmarum & in Lazarum*, incipit: ὅτε τῶν παίδων ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις ἀναβοώντων ἡ ἐκκλησία σαλπίζει, καὶ τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης καὶ θεοπρεπεστάτης φωνῆς ταῖς ἀκοαῖς τὸν ἦχον ἑλκύσω, μετάρσιος ὅλος γίνομαι τῇ προθυμίᾳ.

i) εἰς τὴν θεόσωμον ταφήν, *in divini corporis sepulturam Domini nostri JEsu CHristi*, sancto Sabbato. Incipit: ἀφ' ἑκάστου μὲν τῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ἔργων καὶ πράξεων, τῆς περὶ ἡμᾶς φιλανθρωπίας τὸ μέγεθος ἐμφανίζεται, καὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν λαμπρῶς αἱ χάριτες ἀναπτύσσονται. Καὶ πολὺς ὁ τῆς εὐφροσύνης γλυκασμὸς ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἐπιστάζόμενος ψυχαῖς.

k) τῇ παρασκευῇ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν, *in parasceve primæ hebdomadis jejuniorum*, dicta ex ambone templi S. Sophiæ. Incipit: ἥκομεν ὑμῖν τὴν προθεσμίαν προφθάσαντες, καὶ τῆς ὀφειλῆς τὴν καταβολὴν προκαταθέσθαι σπουδάσαντες. Hæc ni fallor est homilia Photii *de heresi*, qvæ in Barvoëtii catalogo MSS. Bibl. Scorialensis memoratur.

l) *altera* ex eodem ambone dicta, incipit: τῆς προλαβούσης ὁμιλίας τὸ τέλος, εἴ τι μέμνησθε, τὸν Ἄρειον παρεδίδου καθαιρούμενον, τῆς ἐκκλησίας ἐξωθούμενον, ἀναισχυντοῦντα, πλαττόμενον, ὑποκρινόμενον τὴν εὐσέβειαν.

m) *tertia*, incipit: τῶν προμάχων τῆς ἐκκλησίας, ὡς καὶ πρόσθεν ἔφημεν, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας συσκευασθέντων, καὶ τῶν ἰδίων μὲν νομέων τῶν ποιμνίων ἐρημωθέντων.

n) ὅτε τῆς Θεοτόκου ἐξεικονίσθη καὶ ἀνεκαλύφθη μορφή, *qvando sanctæ Dei genitricis effigies expressa imagine est atqve detecta.* dicta præsente Imperatore ex eodem ambone magnæ Ecclesiæ, magno Sabbato. Incipit: σιγᾶν εἴ τις διὰ παντὸς μελετήσειε τοῦ βίου, νῦν λάλος τις εἶναι καὶ πρὸς ῥητόρων τέχναις παρεσκευάσθαι τὴν γλῶσσαν, εἴπερ ἄλλο τι διὰ σπουδῆς ἂν ὅτι μάλιστα ποιήσαιτο.

o) ἡνίκα τοῖς ὀρθοδόξοις καὶ μεγάλοις ἡμῶν Μιχαὴλ καὶ - - - - ὁ κατὰ πάσης αἱρέσεως ἐστηλογραφήθη θρίαμβος. *Qvando orthodoxis magnisqve nostris Imperatoribus Michaëli & - - - - adversus omnes hæreses publico monumento consignatus est triumphus.* Incipit: ἦν ἄρα ἐκ πολλοῦ γεγηρακὼς ὁ χρόνος καὶ νέαν οὐκ ἔχων ὠδῖνα, καθ' ἣν ἀκμάζων ἐθάρρει σεμνύνεσθαι.

8. In Alexandri Barvoëtii Catalogo MSS. Bibl. Scorialensis inter undecim qvas memorat Photii homilias duæ sunt hactenus mihi indictæ, una *de ascensione*, & altera εἰς τὴν ἔφοδον τῶν φώτων sive in *festo Epiphaniæ*.

9. Ἐπιτομὴ τῶν πρακτικῶν τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων. *Epitome Actorum Conciliorum VII. Generalium.* Incipit: ἀναγκαῖον ἐστὶ μέλλοντας ἡμᾶς

χρισι-

χριστιανικῶν αἱρέσεων ἐπιμιμνῆσθαι. MS. in Bibl. Cæſarea teſte Lambecio III. p. 46. & diverſa à Photii & aliorum editis ſynopſibus Conciliorum qvas memoravi ſupra p. 520. Videbunt autem qvibus MStos Codices evolvendi dabitur occaſio, num diverſa etiam ſit ab inedita ſynopſi Photii Tyrii, qvam laudavit Uſſerius de Symbol. p. 25. & qvæ MS. fuit apud Iſ. Voſſium.

Odæ novem MSS. exſtant Pariſ. in Bibliotheca Collegii Claromontani cum Theodori Prodromi verſib9 de duodecim menſibus aliisqve, teſte Phil. Labbeo in Bibl. nova MSS. p. 139. *Ex hiſce odis meridiana luce clarius liqvere* ait Paulus Colomeſius *Photium noſtrum carminis laude floruiſſe, ut de eo Nicetas Paphlago.* * Photii ςιχηρὸν in Methodium CPol. ex octoëcho, T. 2. Act. Sanctor. Junii p. 969. Anecdota qvædam Photii epigrammata in Anthologia inedita Leonardi Philaræ qvæ exſtat MSS. in Bibl. Coisliniana. Alius Photius Monachus cujus explicationem tropariorum S. Stephani Sabaitæ citat Nic. Comnenus in prænotionibus Myſtagicis p. 397.

In Pſalmos Catena ex Athanaſio, Baſilio, Chryſoſtomo & Theodoro Heracleota, MS. in Bibl. Segvieriana ſive Coisliniana. Vide Catalogum MSS. ejus Bibl. editum à celeberrimo Montfaucono p. 58. 59.

In Prophetas MS. in Bibl. Vaticana, ut ex Poſſevino Colomeſius & Caveus.

In Epiſtolas Pauli MS. in Bibl. Cantabrigienſi. Ex hoc commentario idem Caveus notat plura deſumſiſſe Oecumenium (à qvo etiam nominetenus non raro Photius laudatur) codicem vero iſtum eſſe mutilum initio & fine, & totum in Epiſtolam ad Romanos commentarium in illo deſiderari.

In Categorias Ariſtotelis, MS. in Codice Regio Pariſ. 547. teſte Labbeo p. 114. Bibl. novæ MSS.

Lexicon Photii, qvod in Anglia ſervant viri docti, longe diverſum eſt à Gudiano, longeqve brevius, atqve Photium certius auctorem habet. Nam MS. qvod ex Bibliotheca illuſtris Viri Marqvardi Gudii pervenit in Principalem Gvelpherbytanam, duobus ſpiſſis craſſisqve conſtat voluminibus qvadratis, nec auctoris gerit nomen præfixum, & in etymologiis enucleandis verſatur atqve incipit: σὺν Θεῷ ἀρχὴ τῆς κατὰ στοιχεῖον Ἐτυμολογίας. ἀρχὴ τοῦ ἁ στοιχείου. ἀάθην &c. Itaqve & Gisbertus Cuperus timide illud tribuit Photio lib. 2. Obſervationum cap. 8. MS. *Etymologicum penes Marqvardum Gudium, qvod creditur Photii Patriarchæ.* Et

* ſupra p. 375.

Et ante Cuperum Ezechiel Spanhemius p. 358. de usu numism. *Auctor Etymologici MS. qvi Photius Patriarcha existimatur, & apud eruditissimum Marqvardum Gudium nostrum mihi inspectus*, κεράσαι, τὸ πάλαι γὰρ κέρασι ἔπινον &c. Citat iterum p. 368. 369. & If. Vossius Var. Observat. p. 126. 127. At Anglicanum illud Lexicon voces Oratoribus & Historicis, partem etiam Poëtis usitatas exponit brevissime, atqve inscribitur: Φωτίου τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως λέξεων συναγωγὴ, αἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων ῥήτορσι καὶ λογογράφοις ἀνήκουσιν ἐπὶ χρείαν. προσπεφώνηται δὲ Θωμᾷ τῷ πρωτοσπαθαρίῳ καὶ ἄρχοντι τοῦ Λυκοταμίου, οἰκείῳ μαθητῇ.

Πρόλογος τοῦ λεξικοῦ, δι' ὧν ῥητόρων τε πόνοι καὶ συγγραφέων ἐξωραΐζονται μάλιστα.

Αἱ τῶν λέξεων πλείους περὶ ἃς τὸ πολιτικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελέστατον τοῖς βουλομένοις προσέχειν Διογενιανῷ συνελέγησαν. εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἧκεν τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν πραγματείαν ἐνστήσασθαι, ἀλλ' οὖν ὅσα γε ἐμὲ εἰδέναι οὐδεὶς τῶν προτέρων - - - - - καιὸν κεχρῆσθαι, συναγαγὼν τὴν ἀναγραφὴν κατὰ στοιχεῖον ἐποιησάμην, οὐδὲ τῶν ποιητικῶν παντελῶς ἀποστάς, ἐπεὶ μήθ' ὅσοι ταύτας συνειλόχασι, τῶν ἁρμοζόντων τῇ χωρὶς μέτρου φράσει παντελῶς ἀπέσχοντο. &c.

Incipit: ᾶ τὸ ἄλφα περισπασθὲν, δηλοῖ τὸ εἴθε, οὕτως γὰρ Καλλίμαχος κέχρηται. οὕτως μὲν εἰ μονοσύλλαβος ἡ λέξις οὖσα καθ' ἑαυτὴν αὐτοτελῆ παρισᾷ διάνοιαν. ὡς μέρος δὲ παραλαμβανομένη λέξεως, τὸ α δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ ἀχανὲς πέλαγος. ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ ἐν ἀξύλῳ ὕλῃ. καὶ τὸ ὁμοῦ ὡς τὸ ἀδελφὸς, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος ἤτοι μήτρας. καὶ τὸ κακὸν, ὡς τὸ ἀμήχανε, ἀντὶ τοῦ κακομήχανε, καὶ τοιαῦτα ἕτερα.

ἃ ἃ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ σχετλιαστικὸν ἀναφώνημα, δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός.

ἄα. σύστημα ὕδατος.

ἄαπτον, ἰσχυρὸν, βαρὺ, χαλεπὸν, οἱ δὲ ἄπληστον, καὶ χεῖρας ἀάπτους μεγάλους, ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἄψαιτό τις. εἰ δὲ ψιλωθείη, τοὺς ἀπτοήτους. οἱ δὲ ἄαπτον ἄπειρον, ἀπέραντον.

ἀάπτους οἱ μὲν δασύνοντες τὸ δεύτερον α, ἀκούουσιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο. οἱ δὲ ψιλοῦντες, ἀπράκτους. οἱ δὲ τὰς ἀνεκφεύκτους καὶ χαλεπάς. Ἀππίων δέ δασύνει, βούλεται γὰρ ἀποδιδόναι ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο, ἢ τὰς πολλοῖς ἀπροσπελαζούσας.

ἀγχιτέρμων, ὁ γείτων. Ὅμηρος.

ἀγωγεῖ, τῷ ἱμάντι ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος, ὁ καὶ ῥυτὴρ καλεῖται.

ἀγωγεὺς, ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφοκλῆς.

ἀγωγίμων. φορτίων ἐμποϱικῶν.

ἀγωγοὺς, προπομποὺς.

ἀγωνία, ὁ ἀγωνισμὸς καὶ ἀγών. λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἀγωνιστική. ἀγωνία, Ξενοφῶν ἀντὶ τοῦ ἀγών.

ἀγῶνα καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν.

ἀγωνιῶ, κινδυνεύω.

ἀγὼν ὄνομα κύριον δηλοῖ, ὡς Δοῦρις ἱστορεῖ. Σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ ἄθροισμα καὶ τὸν ναὸν ἔνθα ἀθροίζονται, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἀθροίζεται τὸ πλῆθος. ἀγῶνα καὶ Ὅμηρος τὸν τόπον αὐτὸν ἐν ᾧ ἀγωνίζεται. Θουκυδίδης έ, προσελθὼν εἰς ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον.

ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις. τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνησαμένων εἰς σκῆψιν.

ἄγωνος κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ὁ ἀγὼν, ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη. οὕτως Ἀλκαῖος ὁ Λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο.

ἀγῶνα τὴν συναγωγὴν, οὕτως Ἀριστοφάνης.

ἀδαγμὸς ὁ δεξήσιμος, ὅπερ ἐστὶ κνισμός. οὕτως Σοφοκλῆς. &c.

Hoc Anglicanum puto lectum Josepho Scaligero, qvi illud Richardo Thomsoni in Angliam remittens, Epistola CCXXXV. *Remitto tibi nunc*, inqvit, *Photium tuum, optimum sane librum & qvem edi è re literaria est, qvanqvam omnia qvæ in illo sunt, hodie in aliis, unde ipse hausit, exstant. Qvia tamen laborem legentium levare possit, qvod in eo omnia congesta sunt, qvæ sparsim in aliis relegere labor est, non exiguam à studiosis gratiam iniveris, si tam utilem librum in publicum exire patiaris. Exstat hodie magno cum fructu legentium similis labor Varini Favorini* &c. Photium in Lexico MS. apud Robertum Cottonum citat Henricus Valesius in notis ad Harpocrationem p. 4. Plura ex illo Richardus Bentleius in Epistola ad Jo. Millium, subjecta Chronico Joannis Malalæ, & nuper cum Bentleii observationibus ad Menandri reliqvias recusa. Qvod editionem Lexici Photiani viros doctos in Anglia moliri scripsit Morhofius lib. 1. Polyhistoris cap. 16. puto eum inaudiisse de conatu viri doctissimi Thomæ Galei, qvi pro suo in Græcas litteras amore ac studio hunc in se laborem suscipere voluit, ut memorat etiam W. E. Tentzelius in dialogis menstruis Germanice editis A. 1692, p. 608.

XVII.

XVII. Scripta Photii deperdita.

In Matthæum ſcripſiſſe Photium, auctores Catenarum dubitare nos non ſinunt, fortaſſe etiam in alios libros ſacri Codicis, licet illa hodie deſiderentur.

Adverſus Leontium. Svidas: Λεόντιος. καὶ οὗτος ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐγένετο αἱρετικός. ἔγραψε καὶ κατ' αὐτοῦ Φώτιος ὁ Πατριάρχης.

De imaginum cultu ſcripſiſſe aliqvid colligas ex Euthymio apud Lambec. III. p. 169. qvi adverſus Iconomachos aliqvid ex Photio attulit. Vide etiam librum IV. Lambecii p. 148.

Adverſus Julianum Imp. aliqva compoſuiſſe colligas ex Epiſtola Photii CLXXXVII. ad Chriſtophorum protoſpatharium.

XVIII. Hæc de Photio ejusqve ſcriptis dicta ſufficiant, cujus lucubrationes plures adverſus Latinos ut olim exuſtas flammis, ſic poſtea ſuppreſſas à Romanarũ partium nimium ſtudioſis, atqve luci ſubductas docet Frid. Spanhemius, filius, libro de papa fœmina cap. 7. T. 2. Opp. p. 636. 637. Vide etiam Jac. Gretſerum lib. 1. de jure & more prohibendi, expurgandi & abolendi libros hæreticos & noxios cap. 14. p. 74. ſeq. Ingolſtad. 1603. 4.

CAPUT XXXIX.

MAXIMI Alexandrini Sophiſtæ de objectionibus inſolubilibus. 1. ANONYMI Prolegomena Rhetorica. 2. Indices ſcriptorum in libris JOANNIS Philoponi adverſus Proclum, & in ejus commentariis ad Ariſtotelem allegatorum.

Lubet hoc capite cum Lectore communicare *Maximi* Sophiſtæ ſcriptum rhetoricum qvod promiſi ſupra p. 417. eiqve deinceps ſubjungere aliam lucubrationẽ, alius veteris autoris, varia continentem ſcitu jucunda, lectuqve non indignam rhetorici itidem argumenti: & deniqve hoc caput concludere indicibus ſcriptorum laudatorum à *Joanne Philopono*, qvem itidem daturum me pollicitus ſum p. 368.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΠΕΡΙ ΑΛΥΤΩΝ ἀντιθέσεων.

Αἱ ἄλυτοι ἀντιθέσεις ὅτι μὲν ἐκ ἐπιδέχονται λύσιν ἐμφανῆ, πρόδηλον· οὐ γὰρ ἂν εἶεν ἄλυτοι, εἰ ἐπιδέχοιντο λύσιν· ὅτι δὲ μεθόδου τινὸς πρὸς αὐτὰς χρεία, ἐμφανές ἐστι. πόθεν οὖν αἱ μέθοδοι πρὸς τὰς ἀλύτους ἀντιθέσεις; ἐροῦμεν ἃς εὑρήκαμεν.

α΄ Εὰν ἐμπίπτῃ ἄλυτος ἀντίθεσις, ἢ ἐν προσχήματι τοῦ δοκεῖν λύειν, ἀντικατηγορεῖν τοῦ ἀντιδίκου.

β΄ Η εὐπροσώπως μὴ ἔχοντα λῦσαι, ἀναβαλέσθαι εἰς ἕτερον χρόνον τὴν λύσιν.

γ΄ Η συνδραμόντα, οὕτως ἀντικατηγορεῖν τοῦ ἀντιδίκου.

δ΄ Η πάλιν συνδραμόντα, τῷ δικαίῳ ἀντιθεῖναι τὸ συμφέρον.

ε΄ Η τὸν δικαστὴν ἀπάγειν μὲν ἀπὸ τῆς ἀλύτου ἀντιθέσεως, εἰς ἕτερα δὲ πράγματα κρινόμενα ἐμβιβάζειν.

ϛ΄ Η μετ' αἰτίας λύειν τὴν δοκοῦσαν ἄλυτον εἶναι.

ζ΄ Η πολλάκις τὴν ἄλυτον ὑπομερίσαντα, κατὰ μέρος εἰσάγοντα δοκεῖν λύειν.

η΄ Η μὴ τιθέντα, διὰ λόγου πρὸς αὐτὴν βλέποντας λύειν.

θ΄ Η παραινετικῶς καὶ ὥσπερ κηδό-

MAXIMI Sophiſtæ

De objectionibus inſolubilibus ab Oratore declinandis & eludendis.

Objectiones inſolubiles patet non admittere evidentem ſolutionem, hanc enim ſi admitterent, inſolubiles non eſſent: Hinc manifeſtum eſt methodo aliqva adverſus illas eſſe opus. Qvibus igitur viis ac rationibus adverſus inſolubiles objectiones utemur? Dicam qvas reperi.

1. Qvando inſolubilis incidit objectio, licebit cauſſando ſolutionem, adverſarium viciſſim accuſare.

2. Aut ubi non ſuppetit qvo directe ſolvatur, ſolutionem in aliud tempus rejicere.

3. Aut concedendo, accuſationem hinc intorqvere in adverſarium.

4. Aut rurſus concedentem, utile juſto opponere.

5. Aut judicem abducere ab inſolubili objectione & ad alia, de qvibus contenditur, animum ejus appellere.

6. Aut cauſa allata ſolvere objectionem qvæ ſolvi non poſſe videbatur.

7. Aut inſolubilem in plures ſubdividere partes, atqve ita ſolvere videri.

8. Aut non diſerte ponere, oratione tamen ad eam reſpiciendo ſolvere.

9. Aut adhortando ac veluti adver-

μένον τοῦ ἀντιδίκου, μεθοδεύειν τὴν ἄλυτον ἀντίθεσιν ἐν αὐτῇ τῇ παραινέσει.

ι΄ Πάλιν, ἐὰν ἄλυτος ἀντίθεσις, προσθεῖναι τι αὐτῇ εὔλυτον, ἵνα ἀπὸ τοῦ εὐλύτου ἀφορμὴ λύσεως γένηται.

ια΄ Η μηδὲ μεμνῆσθαι τῆς ἀλύτου τοπαράπαν, εἰ ἤλπικε τὸν δικαστὴν αὐτῆς ἐπιλελῆσθαι.

ιβ΄ Η συνδραμόντα, τὴν γνώμην διαβάλλειν τοῦ ἀντιδίκου.

ιγ΄ Η μὴ τιθέντα πειρᾶσθαι λύειν, προσεμπίπτοντα τὴν λύσιν ὡς ἐν ἀφηγήσεως τρόπῳ, καὶ σπουδὴν ἔχειν ἵνα μὴ τὸ κρινόμενον γένηται.

ιδ΄ Η ὄνομα ἀντ᾽ ὀνόματος θέντα, οὕτως τῷ εὐλύτῳ ὀνόματι συμπλεκόμενον δόξαι λύειν.

ιε΄ Η ἐν προσχήματι τοῦ δοκεῖν πλείους παρέχεσθαι λύσεις, ἀπάγειν μὲν ἀπὸ τοῦ ῥητοῦ τοῦ ὄντος ἀλύτου τοὺς δικαστὰς, τὴν δὲ γνώμην ἐξετάζειν τοῦ νομοθέτου, μεθ᾽ ἧς γέγραφε τὸν νόμον.

ιϛ΄ Η ἐὰν ἰσάζωσιν αἱ ἀντιθέσεις, ἐκ διαβολῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ οἰκείας συστάσεως ἀντερωτῶντα, οὕτως λύειν τὴν ἰσάζουσαν μὲν, ἄλυτον δὲ εἶναι δοκοῦσαν.

ΕΙΠΩΜΕΝ οὖν ἑκάστου τούτων τὰ παραδείγματα, ἃ προεθέμεθα ἐν τάξει

adverſarii partes juvando, objectionem inſolubilem in ipſa adhortatione evertere.

10. Rurſus, ſi inſolubilis ſit objectio, illi aliqvid qvod ſolvi facile poſſit annectere, atqve ita ab hoc qvod ſolutu facile eſt anſam ſolutionis capere.

11. Aut omnino non facere inſolubilis objectionis mentionem, ſi ſpes ſit judicem illius oblitum eſſe.

12. Aut condeſcendendo, ſententiam & intentionem perſtringere adverſarii.

13. Aut objectionem non proponere & tamen ſolvere tentare, ſolutione injecta per modum narrationis, dareqve operam ne in controverſiam res veniat.

14. Aut vocabulum ponere pro vocabulo, atqve ita per vocabulum ſolutu facile adjectum, videri afferre ſolutionem.

15. Aut ſub ſpecie plurium afferendarum ſolutionum judices abducere ab argumento vere inſolubili, & legislatoris, qva legem ſcripſerit, ſententiam inqvirere.

16. Aut ſi objectiones pari utrinqve pondere ſint, ex adverſarii criminatione ſuiqve commendatione viciſſim interrogare, atqve ita ſolvere æqvalis ponderis qvidem ſed inſolubilem viſam objectionem.

Producamus igitur de ſingulis hiſce, qvæ jam ordine de inſolubili

ἀλύτου, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ῥήτορος τὰς μεθόδους τῶν ἀλύτων ἀντιθέσεων λαμβάνοντες.

commemoravimus, exempla, ex Demosthene ipso sumtis objectionum insolubilium retundendarum rationibus.

α' Ἐν μὲν οὖν προσχήματι τοῦ δοκεῖν λύειν ἄλυτον οὖσαν τὴν ἀντίθεσιν, ἀντικατηγορεῖ ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Κακῶς οἱ στρατηγοὶ ἐχρῶντο τῷ πολέμῳ, καὶ διὰ τοῦτο εἰρήνην ἐπράξαμεν. Οὐ δυνάμενος λῦσαι ταύτην ὁ ῥήτωρ, ἀντικατηγορῶν φάσκει, Ἂν δὴ ταῦτα λέγῃ, πρὸς θεῶν ἀντερωτήσατε αὐτὸν μεμνημένοι, πότερον ἐξ ἑτέρας τινὸς πόλεως ᾤχετο πρεσβεύων, ἢ ταύτης αὐτῆς. εἰ μὲν γὰρ ἐξ ἑτέρας, ἣν κεκρατηκέναι τε τῷ πολέμῳ φήσει, καὶ χρηστοὺς ἔχειν στρατηγοὺς, εἰκότως χρήματα εἴληφεν· εἰ δὲ ἐκ ταύτης αὐτῆς, τίνος ἕνεκα ἐφ' οἷς ἡ πέμψασα πόλις τῶν αὐτῆς ἀφέστηκεν, ἐπὶ τούτοις οὗτος δῶρα προσλαβὼν φαίνεται; Ἀδυνατῶν γὰρ δεῖξαι ὅτι οὐ κακῶς οἱ στρατηγοὶ ἐπολέμουν, διὰ τοῦτο οὖν φησιν ἀντικατηγορῶν, δῶρα εἴληφας.

1. Caussando igitur solutionem objectionis, qvam solvere non poterat, vicissim accusat adversarium Orator in Oratione adversus Æschinem. *Duces male rem gesserunt in bello, itaqve pacem* (cum Philippo) *fecimus.* Hoc cum non posset solvere Orator, vicissim accusans ait: a) *Qvæ si dixerit, obtestor vos, ut memineritis eum vicissim interrogare, utrum ex alia urbe legatus abierit, an ex hac eadem. Nam si ex alia, qvam bello superiorem fuisse dicet, ac bonos duces habuisse, merito pecuniam accepit. Sin ex hac ipsa, qva gratia propter qvæ urbs, à qva missus erat, suis bonis cessit, ob ea ipse dona accepisse cernitur?* Cum enim non posset ostendere qvod duces in bello rem male non gessissent, ideo vicissim accusando eum arguit dona accepisse.

β' Ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃς λῦσαι ἀντίθεσιν, εὐπροσώπως ἀναβάλλῃ τὰς λύσεις τῶν εἰρημένων· εἰς ἕτερον χρόνον παρέξομαι. ἢ, νῦν διὰ τόδε οὐ πεποίηκα. ἢ, περὶ τῶνδε ποιήσω. οὕτως ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος, Ἂν τοίνυν λέγῃ περὶ τοῦ τῆς ἑταιρήσεως νόμου, ὡς ὑβρίζομεν ἡμεῖς καὶ βλασφημίας οὐχὶ προσηκούσας κατ' αὐτῆς ποιούμεθα, δέον πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἐλέγχειν,

2. Si non possis commode solvere objectionem, solutionem objectorum differ huncin modum: alio tempore respondebo. Vel: nunc ideo à respondendo me abstineo. vel: tunc huic objectioni satisfaciam. Sic Demosthenes in Oratione contra Androtionem: b) *Qvod si dixerit de impudicitia nos esse injurios, & falsa in se maledicta jacere, apud Seviros esse fidem faciendam accusationi, ut ibi*

de

a) p. 219. b) p. 421.

ἵνα ἐκεῖ περὶ χιλίων ἐκκινδυνεύωμεν, ὑποβάλλετε αὐτῷ, ὅτι καὶ τοῦτο ποιήσομεν ὕστερον, ἐπειδὰν νῦν περὶ ὧν εἰσῆκται, δῶ λόγον. Οὔτε γὰρ ἀδύνατος εἶναι δόξεις λῦσαι τὴν ἀντίθεσιν, καὶ ἀναβολὴν μετὰ ἀπολογίας εἰργασμένος ἀξιοπίστως, ἀπάξεις ἀπὸ τῆς ἀντιθέσεως οὔσης ἀλύτου τὸν δικαστήν.

γ΄ Συνδραμῇ δὲ τῇ ἀλύτῳ ἀντιθέσει, καὶ συνδραμὼν ἀντικατηγορήσεις τοῦ ἀντιδίκου. πάλιν γὰρ τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀλύτων θεωρήματι παρεχετέον παράδειγμα, μικρᾶς καὶ ἀσθενοῦς καὶ γλίσχρου τῆς διαφορᾶς οὔσης ἐνταῦθα. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου, Εἶπε τοίνυν μοί τις ἄρτι προσελθὼν πρὸ τοῦ δικαστηρίου, Χάρητα κατηγορεῖν αὐτὸν παρεσκευάσθαι, καὶ διὰ τούτου τοῦ τρόπου καὶ τούτων τῶν λόγων ἐξαπατήσειν ὑμᾶς ἐλπίζειν. ἐγὼ δὲ ὅτι πάντα μὲν τρόπον κρινόμενος Χάρης εὑρεθήσεται πιστῶς καὶ εὐνοϊκῶς ὅσον ἦν ἐπ᾽ ἐκείνῳ, πράττων ὑπὲρ ὑμῶν· διὰ δὲ τοὺς ἐπὶ χρήμασι λυμαινομένους τοῖς πράγμασι, πολλῶν ὑστερῶν, οὐ σφόδρα διϊσχυρίζομαι ἀλλ᾽ ὑπερβολὴν ποιήσομαι. ἔστω γὰρ, πάντα τἀληθῆ λέξειν περὶ αὐτοῦ τουτονί. καὶ οὕτω τοίνυν κομιδῇ γέλως ἐστὶ κατηγορεῖν ἐκείνου τουτονί. ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πραχθέντων· τούτων γάρ εἰσιν ὑπεύθυνοι οἱ στρατηγοί. οὐδὲ τοῦ ποιήσα-

de mille drachmis (pro calumnia pendendis) *periclitemur : monete ipsum qvod & hoc facturi simus deinceps, postqvam horum nunc qvæ ingressi sumus rationem reddiderimus.* Ita enim non videberis ſolvere objectionem haud poſſe, & in dilatione te defenſurus fidem invenies, adeoqve judicem ab objectione qvam diſſolvere non valebas, abduces.

3. Concedendo objectionem qvæ ſolvi neqvit, eiqve aſſentiendo accuſabis viciſſim adverſarium. Nam & iſtud exemplum in doctrina hac de indiſſolubilibus objectionibus iterum adducere juvat, licet parva ſit levisqve & vix notanda differentia. Sic itaqve Demoſthenes Oratione adverſus Æſchinem. c) *Dudum autem ante curiam qvidam venit & mihi rem dixit omnium abſurdiſſimam: inſtituiſſe eum Charitem accuſare, atqve eo modo & iis verbis decipi poſſe vos ſperare. Ego vero, ſi accuſetur Chares, inventum eum iri fideliter & benevole modis omnibus pro vobis egiſſe, qvicqvid in ipſo fuerit: propter eos autem qvi ſuis corruptelis negotia perderent, tanto fuiſſe inferiorem : non magnopere iſta contendo, ſed nimium ipſi largiar. Eſto, vere Æſchines de eo dicat omnia : etiam ſic tamen admodum ridiculum erit eum ab iſto accuſari. Ego enim nihil, qvod in bello geſtum eſt, Æſchini imputo, id enim à ducibus reqvirendum eſt: neqve pacem factam à Republica : ſed hactenus*

c) p. 244. ſeq.

θαι τὴν πόλιν εἰρήνην. ἀλλ' ἄχρι τούτου πάντα ἀφίημι. τί οὖν λέγω, καὶ πόθεν ἄρχομαι κατηγορεῖν; ὅτι, ποιουμένης τῆς πόλεως εἰρήνην, Φιλοκράτει συνεῖπεν, ἀλλὰ μὴ τοῖς τὰ βέλτιστα γράφουσι· ὅτι δῶρα εἰληφέναι, ὅτι ἐξαπατῆσαι. Συνδραμὼν γὰρ ὅτι κακῶς ἐπολέμει Χάρης, οὕτως κατηγορῶν Αἰσχίνου προδοσίαν ἐπὶ τῷ συνειπεῖν Φιλοκράτει, ἀξιόπιστος ἔδοξεν εἶναι, ὅτι καὶ δῶρα εἴληφε, λέγων.

δ΄ Συνδραμὼν δὲ πάλιν οἷς ὁ ἀντίδικος λέγει δικαίοις οὖσι, τὸ συμφέρον ἀντιτίθησιν οὕτως, ὡς ὁ Δημοσθένης πάλιν ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. λέγοντος γὰρ Αἰσχίνου ὅτι πονηροὶ Φωκεῖς ἦσαν, καὶ ἐχρῆν αὐτοὺς ἀπολωλέναι, οὐκ ἀντέστη μὲν, συνδραμὼν δὲ ἔφη, Ἀλλὰ συνέφερεν αὐτοὺς σώους εἶναι τῇ πόλει. οὐδὲ γὰρ Λακεδαιμονίους διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν ποτε ἐσώσατε, οὐδὲ τοὺς καταράτους Εὐβοέας, ἀλλ' ὅτι συνέφερε τοῦτο τῇ πόλει.

ε΄ Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτοῦ ἀντιθέσεως ἣν ὁ ἀντίδικος παρέχεται, μεταβιβάσεις τὸν δικαστὴν ἐφ' ἑτέραν ἀντίθεσιν, τὴν μὲν ἄλυτον, μὴ συνεκτικὴν εἶναι λέγων τοῦ παρόντος ἀγῶνος, ἣν δὲ ἀντεισάγεις σύ. οὕτως ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους ὁ ῥήτωρ πεποίηκε λόγῳ. λέγοντος γὰρ τοῦ Τιμοκράτους ὅτι ἐκτετίσαι τὰ χρήματα Ἀνδροτίωνι καὶ Γλαυκέτῃ καὶ Μελανώπῳ, ὑπὲρ ὧν αἰτίαν ἔχω θεῖναι τὸν νόμον, ὡς ὀφειλόντων ἔτι τῇ πόλει, φησὶν, Ἀλλ' οὐ περὶ τούτων κελεύεται

hactenus condono omnia. Qvid igitur dico? unde accusare incipio? Qvod, dum pacem Resp. faceret, Philocrati suffragatus est, non iis qvi svadebant optima: qvod munera accepit, qvod fucum fecit. Concesso enim qvod male in bello se gessisset Chares, ita dum arguit Æschinem proditionis qvod Philocrati esset suffragatus, fide dignus etiam videtur qvando munera eum accepisse affirmat.

4) Concessis iterum iis qvæ adversarius vera ac justa objicit, utilitatem opponit: ita ut Demosthenes iterum in Oratione adversus Æschinem. d) Cum enim ille dixisset malos fuisse Phocenses, atqve oportuisse illos perdere: non hoc oppugnavit, sed concedens ait: at Reip. intererat eos incolumes servari. *Neqve enim Lacedæmonios propter virtutem eorum olim conservastis, neqve execrandos illos Euboënses, sed qvod eos esse incolumes è Republica erat.*

5) Ab objectione qvam affert adversarius, judicem abduces ad objectionem aliam: illamqve insolubilem negabis facere cum maxime ad præsentem controversiam, sed hanc potius qvam tu adduxeris. Sic Demosthenes in Oratione adversus Timocratem, e) cum ille dixisset pecuniam solutam esse ab Androtione, Glaucete & Melanopo, pro qvibus accusor legem tulisse, ut qvi civitati adhuc debuerint: respondet, non de

d) p. 210. e) p. 486.

νῦν, εἴτε ἐκλέλιςαι τὰ χρήματα τούτοις, εἴτε μή· ἀλλ' εἰ παράνομον ἔγραψε Τιμοκράτης ψήφισμα. Απαγαγὼν γὰρ τῆς ἀλύτου ἀντιθέσεως, τῆς λεγούσης ὅτι ἐκλέτιςαι τὰ χρήματα αὐτοῖς, οὐχ ὑπὲρ τούτων κρίνεται, λέγων, καὶ οὐχ ὑπὲρ τούτων ἔγραψα τὸν νόμον, τὸ παράνομον ἐπήγαγεν εἰπὼν, ὡς παρανόμου τῆς γραφῆς οὔσης ὑπὲρ ἧς ἥκεσι κρίνοντες.

ς' Μετὰ αἰτίας δὲ τὸ πιςὸν τῶν πραχθέντων παρέξεις, τὰς ἀλύτους ἀντιθέσεις μεθοδεύων. ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος, λέγοντος Φορμίωνος, Η μήτηρ οὖν ἡ σὴ τὰς διαθήκας ἐμοὶ πειθεῖσα ἐξέπλεξε, καὶ ἐρωτῶντος ἐδόκει ἀπίθανον εἶναι τὸ τὸν Φορμίωνα προτιμηθῆναι ὑπὸ τῆς Απολλοδώρου μητρός. μετὰ τῆς αἰτίας οὖν τὸ πιςὸν παρήγαγεν, εἰπὼν, ὅτι μὴ ἀπίςει. διέφθαρται γὰρ ἡ μήτηρ. καὶ οὐ δοῦλος ἦν Φορμίων, ἀλλ' ἀνήρ. τὸ δὲ ἐπαχθὲς ἔφυγε, τῷ δόξαι μητρὸς κατηγορεῖν, προσεπισημηνάμενος ὅτι ἀναγκαζόμενος καὶ οὐχ ἑκὼν λέγει ταῦτα.

ζ' Οταν δὲ ἀλύτου ἀντιθέσεως μέρη διαιρῇς, πειράσῃ μεθοδεύειν, ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου πεποίηκε. λέγοντος γὰρ Αἰσχίνου ὅτι καὶ Χερρόνησος ὑμῖν ἀπὸ τῆς εἰρήνης περιγέγονε, καὶ εἰρήνην ἔχετε ἀντὶ πολέμου, καὶ τριήρεις τριακοσίας, καὶ σκεύη ταύταις καὶ χρήματα, οὐ δυνάμενος πρὸς ἅπαντα ταῦτα ὁ Δημοσθένης ἀθρόως ἀντιςῆναι, οὐδὲ ὡς οὐκ ἔςιν ἀληθῆ δεῖξαι, διεῖλε

de eo qværi jam utrum pecunia ab illis soluta sit nec ne, sed utrum nefarium Timocrates decretum tulerit. Abducens itaqve judices ab insolubili objectióne, qvod pecunia soluta ab illis fuisset, non de hoc inqvit contenditur, neqve de his legem tuli: sed objicit de nefario, & legem ipsam de qva jam litigent, contra omnes leges esse.

6) Causa allata fidem rebus facies, atqve ita indissolubiles objectiones declinabis. Sic Demosthenes in Oratione pro Phormione, cum Phormio diceret, f) *mater tua,* Apollodore, *à me persvasa tabulas testamenti abolevit*, & videretur incredibile Phormionem ab Apollodori matre præferri filio, causa allatâ fidem rei facit, aitqve, *noli non credere, mater enim fuit corrupta, nec servus erat Phormio, sed vir.* Illudqve effugit qvod erat maxime odiosum, ut videretur matrem accusare, significans coactum & neutiqvam volentem hoc se facere.

7) Insolubilem objectionē commode tentabis evadere, si eam diviseris in partes, ut fecit Demosthenes in Oratione adversus Æschinem. Cum enim hic objecisset, qvod pacis beneficio Chersonesum Athenienses haberent, & pro bello restituta esset pax, & trecentæ illis forent naves, hisqve instruendis apparatus & pecuniæ: hæc cum non posset conjun-

Zzz

f) p. 602.

τὴν ἀντίθεσιν εἰς τρία μέρη καὶ κατὰ μέρος εἰσαγαγὼν, οὕτως τῇ διαιρέσει μεθώδευσε τὴν ἄλυτον ἀντίθεσιν, καὶ ταῖς λύσεσιν ἐσοφίσατο, ἀλύτων ὄντων καὶ τῶν μερῶν. ἐν μὲν γὰρ τῇ πρώτῃ, τὴν Χερρόνησον ἔχετε ἐξ ἧς σῖτος ἄφθονος ὑμῖν κομίζεται, ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τὴν δοκοῦσαν λύσιν διὰ τῆς ἀντικατηγορίας παρέστησεν, εἰπὼν οὕτως. Ἂν τοίνυν ἀντὶ Φωκέων καὶ Πυλῶν Χερρόνησος ὡς περίεστι τῇ πόλει, λέγῃ, πρὸς διὸς καὶ θεῶν μὴ ἀποδέξησθε. ἐδύνασθε γὰρ ἂν εἰ μὴ διὰ τούτους, καὶ Χερρόνησον καὶ Πύλας καὶ Φωκέας ἔχειν. Εἰ μὲν γὰρ ἀληθὴς ἦν λύσις ἐκείνη, ὅτι οὐ περιγέγονε Χερρόνησος. ἐπεὶ δὲ ψεῦδος ἦν, τὸ σόφισμα ἐκεῖνο γέγονεν, Ἀλλ' οὐκ ἀντὶ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Πάλιν δὲ τὸ δεύτερον τῆς ἀντιθέσεως μέρος εἰσήγαγε, λέγων, Οἶδα τοίνυν ὅτι τοὺς μὲν ὑπὲρ τῶν κατηγορημένων αὐτῷ λόγους Αἰσχίνης φεύξεται. βουλόμενος δὲ ὑμᾶς ὡς πορρωτάτω τῶν πεπραγμένων ἀπαγαγεῖν, διέξεισιν ἡλίκα πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθὰ ἐκ τῆς εἰρήνης γίγνεται, καὶ τοὐναντίον ἐκ τοῦ πολέμου κακά. καὶ ὅλως ἐγκώμια εἰρήνης ἐρεῖ. καὶ τοιαῦτα ἀπολογήσεται. ἔστι δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα, κατηγορήματα τούτου. εἰ γὰρ ἡ τοῖς ἄλλοις ἀγαθῶν αἰτία, τοσούτων πραγμάτων καὶ τηλικαύτης ταραχῆς ἡμῖν αἰτία γέγονε, τί τις εἶναι τοῦτο φῇ, πλὴν ὅτι δῶρα λαβόντες οὗτοι, καλὸν πρᾶγμα φύσει, κακῶς διέθηκαν; Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ διαι-

conjunctim refellere Demosthenes, nec qvod falsa essent demonstrare, divisit objectionem in tres partes, singulasqve inducens, ita divisionis ope hanc indissolubilem objectionem scite declinavit, & solutionum specie elusit etiam partes, qvæ dissolvi vix ac ne vix qvidem poterant. Nam ad primam, *Chersonesus vobis est, ex qva commeatus abunde ad vos affertur*, in inductione per recriminationem solvere objectionem videtur cum ait: g) *Qvod si pro Phocensibus & Pylis Chersonesum superesse Reip. dixerit, per Jovem & Deos vos obsecro, ne admittatis, potuissetis enim alia ratione & Chersonesum & Phocenses & Pylas habere.* Licet enim vera solutio fuisset, dicere *Chersonesum non esse relictam Athenienfibus*, tamen qvoniam falsum hoc erat, illo potius scite excogitato usus est: *at non pro Phocensibus Pylisqve.* Hinc ad alteram objectionis partem progressus h) *Eqvidem scio*, inqvit, *Æschinem ad accusationem nihil esse responsurum, sed qvo vos qvam longissime à causa abducat, commemoraturum qvantum universi mortales commodorum ex pace percipiant, contra, qvas è bello clades, ac deniqve laudationem pacis, defensionis loco allaturum. Sunt autem ea omnia cum ejus criminatione conjuncta. Nam si pax, qvæ aliis tot bonorum causa est, tot negotiorum & tantæ perturbationis causa nobis extitit, qvid tandem dici conveniet, nisi istos*

g) p. 210. h) p. 211.

ῥέσει ἐσοφίσατο. οὐ γὰρ ἔλυσεν, ὅτι καλὸν ἡ εἰρήνη ἦ, οὐκ εἰρήνην ἄγετε. ἀλλ' ἐζημιώθημεν ἐξ αὐτῆς, εἶπε. καὶ τὸ ἕτερον δὲ μέρος τῆς ἀντιθέσεως οὕτως εἰσήγαγε· Τί δὲ οὐ τριήρεις τριακόσιαι, καὶ σκεύη ταύταις καὶ χρήματα ὑμῖν περίεσι, καὶ περιέσαι διὰ τὴν εἰρήνην; ἴσως ἂν εἴποι. πρὸς δὲ ταῦτα ἐκεῖνο ὑμᾶς ὑπολαμβάνειν δεῖ, ὅτι καὶ τὰ Φιλίππου πράγματα γέγονεν εὐπορώτερα ἐκ τῆς εἰρήνης πολλῷ, καὶ κατασκευαῖς ὅπλων, καὶ χώραις, καὶ προσόδοις, αἳ γεγόνασιν ἐκείνῳ μεγάλαι· τὰ δὲ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπέδοτο, ὡς οὗτοι τὰ ἡμέτερα. οὐ δὴ δίκαιον ἐκείνῳ μὲν ἀμφότερα ηὐξῆσθαι, καὶ τὰ τῆς χώρας καὶ τὰ τῶν συμμάχων· ἃ δὲ ἡμῖν δικαίως ἂν ὑπῆρχεν ἐκ τῆς εἰρήνης, ταῦτα ἀνθ' ὧν ἀπέδοντο οὗτοι, λογίζεσθαι· οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ' ἐκείνων γέγονεν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἦν ἂν ὁμοίως ἡμῖν, ἐκεῖνα δὲ τούτοις ἂν προσῆν, εἰ μὴ διὰ τούτους. Τὸ σόφισμα κἀνταῦθα πρὸς τὸ μεμερίσθαι τὴν ἀντίθεσιν ἐκείνῳ, γέγονε, καὶ τοῦ μέρους ὄντος τῆς ἀντιθέσεως ἀλύτου. μὴ δυνάμενος γὰρ εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔχουσι τριήρεις τριακοσίας, ἀντέθηκε φήσας, ὅτι καὶ τὰ Φιλίππου πράγματα πολλῷ εὐπορώτερα ἐκ τῆς εἰρήνης γέγονεν, ἐκεῖνα δὲ οὐ προδέδοται, ὥσπερ τὰ ἡμέτερα.

η′ Διὰ ὅλου δὲ τοῦ λόγου μεθοδεύσεις τὴν ἄλυτον ἀντίθεσιν, οὐδέποτε προη-

istos muneribus acceptis, rem suapta natura bonam male corrupisse? Etiam in hac divisionis parte artificium adhibuit, non enim solvit objectionem negando pacem esse rem bonam, aut pacem non habere Athenienses, sed jacturam ex illa passos esse affirmavit. Sed & tertiam objectionis partem attingit hunc in modum: i) *Qvid vero? an non triremes trecentæ & armamenta illarum & pecuniæ vobis supersunt & supererunt propter pacem? Fortasse, dicat. Vobis autem contra ita sentiendum est: etiam Philippo opes ea pace multo auctiores esse factas & apparatu armorum & provinciis & reditibus qvos ille nactus est ingentes. At illius res nemo alienavit, ut isti nostra tradiderunt. Non igitur æqvum est, illi utraqve esse aucta per istos & provincias & societates: nobis ea qvæ propter pacem merito teneremus, istorum traditione æstimari. Non enim hæc pro illis recepimus, neqve multis verbis est opus, sed & hæc, absqve ista esset, accessissent.* Artificium etiam hic in divisione objectionis adversarii apparet, circa partem etiam illius indissolubilem. Itaqve cum non possit negare trecentas triremes esse Atheniensibus, objecit Philippo res ex pace vehementer auctas, qvæ non ita proditæ sunt, ut nostræ Atheniensium.

8) Per totam orationem eludes indissolubilem objectionem, nusqvam

i) p. 212.

γουμένως παρεχόμενος τὰς λύσεις, οὕτως ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου, ὅτι οὐ προσήκει σοι τῶν Κόνωνος τοῦ ἁλιέως· ἐγὼ γὰρ καὶ ἠμφισβήτησα, καὶ εἰσελθὼν εἰς δικαστήριον ἐνίκησα, καὶ δεσπότης εἰμί· σὺ δὲ εἰ ἠμφισβήτεις τοῦ κλήρου, πρὸ τῆς τῶν δικαστῶν ἀποφάσεως ἐχρῆν ἀντιποιῆσαι. τὰς μὲν ἀντιθέσεις οὐδαμῶς προηγουμένως ἔθηκε, λέγει δὲ δι' ὅλου τοῦ λόγου, ὅτι μοι πρὸς Ὀλυμπιόδωρον συνθῆκαί τινες ἐγένοντο, ἵνα κοινῇ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγωνισώμεθα· τὸ μὲν ἥμισυ τοῦτον ἔχειν τοῦ κλήρου, τὸ δὲ ἥμισυ ἐμέ. καὶ ὠμόσαμεν κοινῇ πρὸς ἅπαντας ἀγωνιεῖσθαι· παρέβη δὲ Ὀλυμπιόδωρος τὰς συνθήκας. οὕτως γὰρ ἀμφοτέρας λεληθότως τὰς ἀντιθέσεις μεθοδεύει, μηδὲ ἥντινα συνθεὶς ἐκ προηγουμένου. λέγω δὲ ὅτι διὰ τὰς συνθήκας οὐκ ἠμφισβήτησα, νομίζων σε πιστὸν εἶναι· ἐνίκησας δὲ ἐμοῦ σιωπήσαντος κατὰ τὰ δόξαντα.

θ' Παραινῶν δὲ τῷ ἀντιδίκῳ, καὶ ὡς δοκῶν αὐτοῦ προκήδεσθαι, ἄλυτον εἶναι δοκοῦσαν μεθοδεύσεις ἀντίθεσιν, ὡς ὁ Δημοσθένης πεποίηκεν ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος. λέγοντος γὰρ τοῦ Βοιωτοῦ, Μαντίθεος λέγομαι· δεύ-

qvam ex instituto solutionem ejus professus, ut Demosthenes in oratione contra Olympiodorum. Non competit tibi Cononis piscatoris hereditas. Nam ego qvi dubius hærebam forum adii, & causæ victor recessi, itaqve sum dominus hæreditatis. Te vero cum de illa hercíscunda eras dubius, oportebat ante judicum sententiam, hereditatem tibi vindicare. Demosthenes objectiones neutiqvam ex instituto ponit, at per totam orationem præ se fert cum Olympiodoro pactum initum ut communiter adversus alios certaremus, & dimidiam partem ferret hereditatis ipse, dimidiam ego, & communi nomine adversus alios qvoscunqve juravimus nos esse certaturos. i) Olympiodorus vero pactum hoc violavit. Ita utramqve simul objectionem scite evertit Demosthenes, licet neutram ex instituto proponit. Ajo nimirum me propter pactum neutiqvam dubitasse, cum te fidem servaturum crederem. Tu autem in foro vicisti me propter illam opinionem scilicet tacente.

9) Monendo adversarium, ac velut ejus curam habendo objectionem qvæ videbatur insolubilis, discuties, ut fecit Demosthenes in Oratione adversus Bœotum, de nomine. k) Cum enim Bœotus objiceret se Mantitheum vocari, secundo loco

enim

i) p. 692. k) p. 639.

τερον γὰρ ὁ πατὴρ εἰσήγαγεν εἰς τοὺς Φράτορας· τὴν μὲν ἀντίθεσιν προηγουμένως οὐκ ἔθηκεν· ὁ Μαντίθεος γὰρ ἦν αὐτός· ὡς προνοούμενος δὲ μεθοδεύει, ἐρωτῶν, Βούλει πρὸς θεῶν ὦ Βοιωτὲ Μαντίθεος λέγεσθαι; σὲ οὖν εἰσήγαγε δεύτερον ὁ πατὴρ εἰς τοὺς Φράτορας, ὃν ἀναγκασθεὶς ἐποιήσατο ὄντα ἀπὸ τῆς ἑταίρας Πλαγγόνος. Ἀδυνατῶν γὰρ κἀνταῦθα λῦσαι τὴν ἀντίθεσιν, ἔθηκε προηγουμένως ὡς παραινῶν τῷ ἀντιδίκῳ, καὶ κατεσοφίσατο. καὶ λύειν ἔδοξε, μετὰ τοῦ καὶ ὀνειδίζειν αὐτῷ τὰς προτέρας τύχας τῶν πατέρων.

ί. Παρεμπλέκων δέ τι εὔλυτον τῇ ἀλύτῳ ἀντιθέσει, δόξεις παρέχεσθαι λύσιν, τὴν ἀφορμὴν ἀπὸ τοῦ συμπλεκομένου εὐλύτου λαμβάνων· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην πεποίηκεν. οὐ δυνάμενος γὰρ λῦσαι ὡς οὐ πολλοὶ ἀνάξιοι ἔχουσι τὰς ἀτελείας, παραπλέκει τι τούτῳ, καὶ λέγει, ὅτι φησὶ Λεπτίνης, ἐπειδὴ ἀνάξιοι ἔχουσι τὰς ἀτελείας, διὰ τοῦτο τὰς δωρεὰς τοὺς εὐεργέτας ἀφελώμεθα. Ἀπὸ τοῦ πεπραγμένου, ὅτι τὰς δωρεὰς τοὺς εὐεργέτας ἀφελώμεθα, εὐπορεῖν ἔδοξε λύσεως, πρὸς τὸ ὅτι πολλοὶ ἀνάξιοι τὰς ἀτελείας ἔχουσιν.

ιά Ἐὰν δὲ ἡ ἀντίθεσις ἄλυτος ᾖ, ἐλπίζῃς δὲ τοὺς δικαστὰς ἐπιλήσεσθαι

enim à patre introductum esse ad Curiales: ille objectionem diserte non posuit, nam Mantitheus ipse erat, sed velut curam gerens adversarii, eam eludit, dum rogat: Voles itaqve, per Deos, o Bœote, Mantitheus vocari, te qvippe secundo loco pater in curiales introduxit, qvem coactus adoptavit susceptum ex amica Plangone. Cum enim solvere hîc objectionem non posset, posuit cum maxime velut moniturus adversarium, atqve ita elusit solvereqve est visus, priorem etiam parentum conditionem exprobrando.

10) Insolubili objectioni aliqvid, facile solvi qvod potest, admiscens videberis solutionem afferre, si argumentum ab illo qvod solutu est facile, sumseris, ut factum est à Demosthene in Oratione adversus Leptinem. l) Cum enim non posset dissolvere qvod objiciebatur multos etiam indignos immunitatibus frui, admiscet ei aliqvid, & ait Leptinem colligere ex eo qvod indigni gaudent immunitatibus, ideo etiam bene promeritos præmiis esse spoliandos. Ex hoc enim qvod afferebatur de eripiendo bene meritis præmio, visus est etiam alterũ illud de multis indignis immunitates habentibus posse diluere.

11) Si dissolvi neqveat objectio, & spes sit judices ejus ob multitudi-

l) p. 362. sq.

αὐτῆς, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιτηδείων ἐν τῷ λόγῳ συμπραχθέντων, μηκέτι μέμνησο ἐν τῷ λόγῳ αὐτῆς. οὕτω δὲ καὶ ὁ ῥήτωρ πεποίηκε. λέγοντος γὰρ Αἰσχίνου, Ἀλλὰ πρὶν ἐμὲ ἐξελθεῖν, καὶ Κερσοβλέπτης ἀπώλετο· οὐκ ἔθηκε τὴν ἀντίθεσιν ἐν τῷ λόγῳ, τῷ χρόνῳ δόξας πολλὴν ἀντιθέσεων ἀφθονίαν παρέχεσθαι ἑτέρων, καὶ σύγχυσιν ἐργασάμενος, τὴν ἀνθυποφορὰν τὴν περὶ τῶν χρόνων, οὐκ ἐλπίσας τοὺς δικαστὰς ὡς περὶ τούτου κρινομένου ἐνστήσεσθαι.

ιβ΄ Συντρέχων δὲ τῇ ἀλύτῳ ἀντιθέσει, τὴν γνώμην διαβάλλεις τοῦ ἀντιδίκου, ἵνα δοκῇς προσχήματι ὡς λύσιν δή τινα τὴν κατηγορίαν γνώμης παρέχεσθαι. ὡς ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους ὁ ῥήτωρ πεποίηκε. μὴ δυνάμενος γὰρ δεῖξαι ὅτι οὐκ ἔστι τὸ ψήφισμα τὸ γραφὲν τῷ Ἀριστοκράτει προβούλευμα, τὴν γνώμην τοῦ γράψαντος διαβάλλει. Ἐγὼ δὲ, φησὶν, οἶμαι δεῖν ὑμᾶς ἐκεῖνο ὑπολαμβάνειν, ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦθ' οὗτος ἔγραψεν, οὐχ ἵνα ὄντος ἀκύρου, μηδὲν ἀηδὲς ὑμῖν συμβῇ (τὴν ἀρχὴν γὰρ ἐξῆν αὐτῷ μὴ γράφειν, εἴγε τὸ τῇ πόλει βέλτιστον σκοπεῖν ἐβούλετο) ἀλλ' ἵνα ἐξαπατηθέντων ὑμῶν, διαπράξαιντό τινες τἀναντία τοῖς ὑμῖν συμφέρουσιν. οἱ δὲ γραψάμενοι καὶ χρόνους ἐμποιήσαντες, καὶ δι' οὓς ἄκυρόν ἐστιν, ἡμεῖς ἐσμεν. Ἐνστῆναι γὰρ οὐ δυνάμενος ὅτι οὐκ ἔστι προβούλευμα, συνέδραμε, καὶ

nem rerum in oratione adverſarii allatarum oblituros, non facies ejus in oratione tua mentionem. Sic etiam Demoſthenes cum ab Æſchine m) eſſet dictum qvod anteqvam ipſe eſſet profectus, Cerſobleptes periiſſet, objectionem in oratione ſua non poſuit, ratusqve magnam copiam aliarum objectionum deinceps afferendam, & objectionem de tempore cum aliis confundens ſperavit non fore ut judices huic controverſiæ inſiſterent.

12.) Conceſſa inſolubili objectione, conſilium accuſabis adverſarii, ut iſto obtentu videaris velut pro ſolutione qvadam, criminationem conſilii ingerere, ut fecit Demoſthenes in Oratione adverſus Ariſtocratem. n) Cum enim non poſſet demonſtrare qvod decretum ab Ariſtocrate ſcriptum non eſſet præconſultum à Senatu, conſilium ejus qvi ſcripſerat criminatur. *Ego vero vobis illud contra hoc opponendum ſtatuo: decretum ab ipſo eſſe ſcriptum, non ut eo irrito nihil vos incommodi ſentiretis (licuiſſet enim omnino nihil ſcribere, ſi ſpectaſſet qvid eſſet è republica) ſed ut vobis deceptis, qvidam ea, qvæ cum veſtris utilitatibus pugnant, conſeqverentur. Qvi autem accuſarint, & rem diſtulerint, & effecerint ne ratum eſſet decretum, hi nos ſumus.* Cum enim inſtare non poſſet qvod non eſſet à Senatu præconſultum, hoc conceſſit, eoq; conceſſo,

m) Æſchines de falſa legat. p. 258.

n) p. 442.

συνδεσμῶν, τῆς γνώμης τοῦ γράψαντος κατηγόρησεν.

ιγ΄ Μὴ τιθεὶς δὲ ἀντίθεσιν, λήσεις προσρίπτων τὴν λύσιν, καὶ σπουδὴν ἕξεις ἵνα μὴ περὶ τοῦτο ὡς κρινόμενον ἵστηται ὁ δικαστής. ὡς ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου ὁ ῥήτωρ ἐποίησεν. οὐ δυνάμενος γὰρ ἐξαρνηθῆναι ὅτι οὐκ ἔδωκε χρήματα Ὀλυνθίοις καὶ Φωκεῦσιν ἵνα Αἰσχίνου καταμαρτυρήσωσιν· ἐλέγχει γὰρ ταῦτα Αἰσχίνης, αὐτῶν Ὀλυνθίων παρεχόμενος μαρτυρίας, οἷς περὶ τούτου διαλεχθεὶς ὁ Δημοσθένης ἐφαίνετο. μὴ θεὶς τὴν ἀντίθεσιν προηγουμένως ταύτην ὁ ῥήτωρ πειρᾶται λύειν, προσρίπτων τὴν λύσιν, καὶ λέγων, Φωκέων τῶν ἐκπεπτωκότων, οἱ μὲν οἶμαι βέλτιστοι καὶ μετριώτατοι, φυγάδες γεγενημένοι καὶ τοιαῦτα πεπονθότες, ἡσυχίαν ἄγουσιν· οἱ δὲ μηδ' ὁτιοῦν ἄνευ ἀργυρίου ποιήσοντες, τὸν δώσοντα οὐκ ἔχουσιν αὐτοῖς. οὐ γὰρ ἔγωγε ἔδωκα ἂν οὐδενὶ οὐδὲν, ὥστε μοι παραστάντας ἐνταυθοῖ, βοᾶν οἷα πεπόνθασιν. ἡ γὰρ ἀλήθεια καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτὰ βοᾷ. Οὔτε γὰρ ἔθηκεν αὐτοῦ τὴν ἀνθυποφοράν· αὐτὸς γὰρ ἦγε Φωκέων αὐτῶν καταμαρτυρούντων αὐτοῦ· καὶ δόξας παρέχεσθαι τὴν λύσιν ἣν προσέρριψεν, οὐκ ἐποίησε περὶ αὐτὸ ἵστασθαι τὸν δικαστὴν, εἰπὼν αὐτὸ ἐν ἀφηγήσεως τρόπῳ.

cesso, consilium ejus qvi scripserat accusavit.

13. Non posita objectione, solutionem velut aliud agens & obiter ingeres, dabisqve operam ne illi rei tanqvam controversæ judex insistat. Sic in Oratione adversus Æschinem Demosthenes. o) Cum enim non posset negare qvod pecunias non dedisset Olynthiis Phocensibusqve, ut contra Æschinē testimonium dicerent, probat enim hoc Æschines ipsorum Olynthiorum allatis testimoniis, e qvibus Demosthenem hac de re collocutum cum illis constabat: non ponit diserte hanc objectionem Demosthenes, sed instituit dissolvere, solutionemqve obiter ingerit cum ait: p) *Phocensium optimi qviqve ut puto & modestissimi extorres facti & talia perpessi otium nimirum agunt: qvi vero nihil sine pecunia facturi sunt, ii præbitorem non habent. Neqve enim ego cuiqvam qvicqvam dederim, ut hic mihi assistentes clamitarent qvalia perpessi essent. Veritas enim & res ipsa clamat.* Hic non posuit ipse objectionem, qvod ipse fuisset qvi Phocenses illos adversus Æschinem dicentes testimonium induxisset, sed dum videtur solutionem afferre qvam obiter atqve per narrationis modum adjicit, effecit ut illi rei à judice minus insisteretur.

14. Voca-

o) p. 210. p) p. 210.

ιδ΄. Ὄνομα δὲ ἀντ᾽ ὀνόματος μεταθεὶς, τὴν ἄλυτον μεθοδεύσεις ἀντίθεσιν, ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου πεποίηκεν. οὐ δυνάμενος γὰρ ἀντιστῆναι πρὸς τὸ ὅτι οὐχ ὑπεύθυνον ὄντα αὐτὸν ὁ Κτησιφῶν ἀνηγόρευσεν (ὅπερ ἄντικρυς καὶ διαῤῥήδην ὁ νόμος ἀπαγορεύει, μηδένα τῶν ὑπευθύνων ἀναγορεύεσθαι κελεύων) ὀνόματος μεταθέσει τὴν μέθοδον παρέσχετο, ἀντὶ τοῦ ἀνηγόρευσεν, ἐπήνεσεν, εἰπὼν, αὐτὸν ὑπεύθυνον ὄντα. οἱ γὰρ νόμοι οὐ κωλύουσιν ἐπαινεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἀναγορεύεσθαι. Ἀπὸ δὲ τοῦ ὁρισμοῦ μεθοδεύσεις τὴν ἄλυτον ἀντίθεσιν, συντρέχων αὐτῇ τὸν τρόπον τοῦτον. κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ὁ ῥήτωρ. ἐκεῖνος γὰρ οὐ δυνάμενος δεῖξαι ὅτι οὐκ ἦν ὑπεύθυνος, οὐδὲ αὐτὸ, ὅτι οὐ κωλύουσιν οἱ νόμοι τοὺς ὑπευθύνους ἀναγορεύεσθαι, συνδραμὼν τῷ ὅτι ὑπεύθυνος ἦν, λέγει τὸ, ἄξιον ἔκρινέ με στεφάνου Κτησιφῶν οὐ περὶ τούτων οὐδενὸς ὧν ὑπεύθυνος ἦν, ἀλλ᾽ ἐφ᾽ οἷς ἐπέδωκα, ὦ συκοφάντα. ἀλλὰ καὶ τειχοποιὸς ἦσθα, φησί. καὶ διὰ τοῦτό γε ὀρθῶς ἐπῃνούμην (οὐκ ἀνηγορευόμην εἶπεν) ὅτι τὰ ἀνηλωμένα ἐπέδωκα, καὶ οὐκ ἐλογιζόμην. ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς εὐθυνῶν καὶ τῶν ἐξεταζόντων προσδεῖται· ἡ δὲ δωρεὰ, χάριτος καὶ ἐπαίνου δικαία τυγχάνειν ἐστίν. Ἀδυνατῶν γὰρ ὅτι οὐχ ὑπεύθυνος ἦν, δεῖξαι τὴν ἀντίθεσιν, συνδραμὼν καὶ ἐπὶ τὸ

14. Vocabulum ponendo pro vocabulo, objectionem inſolubilem eludes, ut fecit Demoſthenes in oratione de Corona, q) cum enim haud poſſet refellere qvod obnoxium ad rationes reddendas ipſum Cteſiphon præconio extuliſſet, qvod diſertis verbis & aperte vetat lex, neminem obnoxium præconio efferri permittens, vocabuli mutatione viam diluendæ objectionis reperit & obnoxium laudatum à Cteſiphonte, non præconio elatum dixit. Non autem laudari leges, ſed præconio efferri prohibent. A definitione etiam viam invenies diluendæ inſolubilis objectionis, ſi definitionem conceſſeris certo modo, qva ratione uſus etiam eſt Orator. Cum enim non poſſet oſtendere qvod obnoxius non eſſet: neqve illud, qvod leges non prohiberent obnoxios efferre præconio, conceſſo qvod eſſet obnoxius, ſubjungit: r) *atqvi me dignum corona judicavit Cteſiphon non ob eorum qvicqvam de qvibus obnoxius eram, ſed ob eaqvæ largitus ſum, o calumniator. Sed & murorum inſtaurator fuiſti, inqvit. Et ob hoc recte laudabar* (non ait, *præconio efferebar*) *qvod impenſas de meo ſum largitus, & non in expenſi tabulas retuli. Expenſi enim tabulæ rationes & inqviſitores reqvirunt, donatio autem gratiarum actionem & laudationem merito conſeqvitur.* Cum enim non poſſet, qvod obnoxius

q) p. 328. ſeq. r) p. 329.

ὁρίσασθαι καταφυγὼν ὧν οὐκ ἦν ὑπεύθυνος, τουτέστιν ἐφ' οἷς ἐπέδωκε, μεθοδεύειν ἔδοξε τὴν ἀντίθεσιν.

ιε΄. Ἐν προσχήματι δὲ τοῦ δοκεῖν πλείους μὲν ἔχειν παρέχεσθαι λύσεις τοῦ ἔχοντος νόμου, ὡς ὁ ἀντίδικος λέγει, οὐ βούλεσθαι δὲ ἀνθίστασθαι αὐτῷ, τὴν γνώμην δὲ ἐξετάζειν τοῦ θέντος τὸν νόμον μᾶλλον αἱρεῖσθαι τῶν συλλαβῶν τῶν ἐν αὐτῷ τῷ νόμῳ ὑπεναντίως ἐχουσῶν σοι· ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου πεποίηκεν. οὐ δυνάμενος γὰρ δεῖξαι ὅτι ἔξεστι τοὺς ὑπευθύνους ἀνακηρύττεσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ, τούτου μὲν ἀφίσταται, τὴν γνώμην δὲ τοῦ νομοθέτου ὑπὲρ αὐτοῦ οὖσαν ἐξετάζει, μετὰ τοῦ δοκεῖν πλείους ἂν παρέχεσθαι λύσεις πρὸς τὸ ῥητὸν, εἰ ἐβούλετο. Καὶ μὴν περί γε τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνακηρύττεσθαι παραλείπω, καὶ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐστεφανῶσθαι πρότερον. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος Αἰσχίνη, ὥστε οὐ δύνασθαι λογίσασθαι ὅτι τῷ μὲν στεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὅπου ἂν ἀναῤῥηθῇ ὁ στέφανος· τοῦ δὲ τῶν στεφανούντων ἕνεκα συμφέροντος, ἐν τῷ θεάτρῳ γίνεται τὸ κήρυγμα; οἱ γὰρ ἀκούσαντες ἅπαντες, εἰς τὸ ποιεῖν εὖ τὴν πόλιν προτρέπονται, καὶ τοὺς ἀποδιδόντας τὴν χάριν μᾶλλον ἐπαινοῦσι τοῦ στεφανουμένου. Δόξας γὰρ πλείους

obnoxius non eſſet, contra id qvod objiciebatur oſtendere, concedens hoc & ad definitionem confugiens, oſtenſo de qvibus non eſſet ad rationes reddendas obnoxius, de iis ſcilicet qvæ eſſet largitus, objectionem viſus eſt diluiſſe.

15. Cauſſando plures eſſe in promtu ſolutiones adverſus legem qvalem adverſarius objicit, nolle autem te adverſus illam jam diſputare, ſed intentionem potius & conſilium examinare ejus qvi legem tulit, illoqve potius ſtare qvam ſyllabis & verbis legis qvæ tibi adverſantur. Sic Demoſthenes in Oratione de Corona. Cum enim non poſſet oſtendere eſſe fas ut in theatro obnoxii efferrentur præconio, illud qvidem relinqvit, ſed conſilium legislatoris de illa re inqvirit, cum inſinuaſſet plures ſibi ſi vellet etiam adverſus legis verba reſponſiones haud deeſſe. s) *Jam qvod ad præconium in theatro attinet, qvam plurimos alios ante me coronatos prætereo, ſed per Deos immortales, itane vecors es & ſtupidus Æſchines, ut intelligere neqveas, ei qvi coronatur, idem contingere incitamentum virtutis, ubicunqve corona proclametur, ſed propter utilitatem eorum qvi coronam donant, in theatro fieri præconium? Nam qvotqvot audiunt, hi ad bene de Rep. merendum excitantur: & eos qvi gratiam referunt, magis laudant qvam eum qvi coronatur.* Cum enim

Aaaa videri

s) p. 330.

ἔχειν ἂν παρέχεσθαι λύσεις εἰ ἐβούλετο, ἐκείνας μὲν παρέλιπε, τὴν γνώμην δὲ ἐξετάσας καθ' ἣν συμφέρει μᾶλλον ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνακηρύττεσθαι, μεθώδευσε τὸν νόμον, καὶ αὐτοῦ μὲν ὄντα, ἔχοντα δὲ οὕτως.

ιϛʹ Ἐὰν δὲ ἰσάζωσιν αἱ ἀντιθέσεις, ἐκ διαβολῆς μὲν τοῦ ἀντιδίκου, συστάσεως δὲ τῆς ἑαυτοῦ, κρατύνεις ἃ οἴει σοὶ συμφέρειν· ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος πεποίηκεν· ὄντος γὰρ τούτου τοῦ ζητήματος, ὄμοσον σύ. οὐχί. ἀλλ' ἐγὼ ὀμνύω. καὶ τοῦ κατὰ τὸν ὅρκον ἰσάζοντος, πότερον ὀμόσαι δεῖ, διαβαλὼν τὸν ἐχθρὸν, καὶ εἰπὼν ὅτι τὰ ἑκαταῖα κατήσθιε, καὶ ἠσέβει μὲν περὶ τοὺς θεοὺς ἀεὶ, εὐσεβὴς δὲ ἐγὼ καὶ πλεῖστον τῶν κρειττόνων ποιούμενος λόγον. οὕτως τὴν ἰσάζουσαν ἀντίθεσιν ὡς ᾤετο συμφέρειν μὲν ἑαυτῷ, λυπεῖν δὲ τὸν ἀντίδικον, ἐκράτυνεν, εἰπὼν, Ἐγὼ τοίνυν ὀμνύω ὡς νόμιμον κατ' ἐξωλείας αὐτοῦ καὶ γένους καὶ οἰκίας, ἀξιοπιστότερος ὁ τῶν θεῶν πλείω ποιούμενος λόγον.

Ἔτι περὶ τῶν εὐλύτων καὶ τῶν δυσλύτων ἀντιθέσεων.

ΤΑΣ ἀντιθέσεις ὅσαι λύσεις ἐπιδέχονται, ἐὰν μὲν ὦσιν εὔλυτοι, προηγουμένως θεὶς, καὶ κατασκευάσας ἃ ἂν ὁ ἀντίδικος εἴποι, διά τε ἀξιοπιστίαν καὶ

videri posset plures habere in promtu solutiones, si vellet illis uti, his relictis consilium excussit, qvare magis è re sit bene meritos præconio efferri in theatro, atqve ita legem elusit ipsi qvidem adversantem sed eo datam consilio.

16. Si paria utrinqve sint objectionum momenta, ex criminatione adversarii, & tui ipsius commendatione confirmabis ea qvæ caussæ tuæ prodesse duxeris, ut Demosthenes fecit in oratione adversus Cononem. t) Cum enim hic esset qvæstionis status, jura tu, non sed ego jurabo: ac paribus hinc & inde existentibus uter jurare deberet, argumentis, criminatus inimicum qvod Hecatæ comesset cœnas, & impium semper adversus Deos se gessisset, ego autem semper pius & Deorum reverens. Sic argumenti paritati robur addidit, ut putabat suæ causæ conducere & adversario obesse, aitqve: ego igitur jurabo solenne jusjurandum, mihi progenieiqve meæ & domui exitium si fefellero imprecatus, longeqve ero fide dignior qvi Deos reverentius colui.

17. *De facile & difficulter solubilibus objectionibus.*

Ex objectionibus solutionem admittentibus eas qvæ facile possunt solvi, diserte expone, & enarratis perspicue iis qvæ ab adversario dicuntur,

t) p. 732.

τὸ πιςεύειν τῷ πλήθει τῶν λύσεων, οὕτως ἔπαγε πρὸς τὴν ἀντίθεσιν. Ἐὰν δὲ ᾖ δύσλυτος, προδιαβαλὼν καὶ σαθροτέραν ποιήσας ταῖς διαβολαῖς, οὕτω λύσεις πρόσφερε. εἰσάγαγε δὲ τὰς ἀνθυποφορὰς ποικίλως. ἢ γὰρ ὡς ἀκούσας ὅτι μέλλει λέγειν ὁ ἀντίδικος. ἢ, ὅτι πρὸς τόδε δεῖ πρῶτον ἀπαντῆσαι· ἢ, ὅτι ἀκήκοας τόδε τὶ μέλλειν λέξειν αὐτόν· ἢ, ὅτι ἅπερ πέπεισαι, τάδε αὐτὸν λέξειν· ἢ, ὅτι αὐτὸν χρὴ τῶνδε τῶν λόγων ἀποκλείεσθαι· ἢ, ὅτι οὐχ ὅμοια τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις λέγει· οἱ μὲν γὰρ τάδε, οὗτος δὲ τάδε. ἢ οὕτως, εἰκὸς αὐτὸν τάδε λέξειν· ἢ, ὡς θαυμάζοντά σε ὅτι τόδε τὶ μέλλει λέξειν ὁ ἀντίδικος χρὴ εἰσάγειν· ἢ, ὡς ἀγανακτοῦντος τοῦ ἀντιδίκου, καὶ ταῦτα λέγοντος. οἷον, ποῦ δὲ ἅλες; ποῦ δὲ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; ἢ, ὅτι τάδε λέγοντος οὐ χρὴ ἀποδέχεσθαι. ἢ, ὅτι οὐκ ἔλαθε τόδε μέλλων λέγειν. ἢ, ὅτι ὁμοίους τινὶ τῶν πρώην κεκριμένων λέξει λόγους· ἢ, ὅτι τεχνικώτατος οὗτός ἐστιν αὐτοῖς ὁ λόγος· ἢ, ὅτι πρὸ μικροῦ ἦν ἀκούσας ὃ μέλλω λέγειν· ἢ ὅπως ἂν ἐπινοήσαις.

cuntur, ut fide dignus videaris, atqve ut multitudini solutionum tuarum credatur ita progredere ad confutationem. Si autem objectio sit difficilis solutu, prius eam criminando & criminatione labefactando ita solutionem produc in medium. Poteris autem objectiones variis modis adducere, vel, audisse te qvid objecturus sit adversarius. vel, prius occurrere oportet huic objectioni, vel, intelligere te, hoc adversarium dicturum. Vel, ab his rationibus eum intercludendum inprimis. Vel, non similia eum aliis loqvi hominibus, nam illos alia, hunc alia dicere. Vel sic: verisimile est hæc eum dicturum. Vel mirantem te induces si hæc dicturus sit adversarius. Vel indignantem dicturum adversarium v. g. *ubi sal, ubi mensæ, ubi tabulæ fœderum?* vel qvod hæc dicens audiendus non sit. Vel qvod non fugit te hæc ab eo dici. Vel qvod similia dicturus sit iis qvæ nuper sunt condemnata. Vel qvod hæc sit ratio adversariorum exqvisitissima. Vel: ante exiguum tempus audivi objici qvod jam dicturus sum: vel qvamcumqve rationem aliam placuerit tibi comminisci.

Περὶ τῶν ἐπιλογικῶν ἀντιθέσεων.

18. *De objectionibus epilogicis.*

Αἱ δὲ ἐπιλογικαὶ ἀντιθέσεις αὐξήσεως ἕνεκεν παραλαμβάνονται, καὶ ὥστε τὸν δικαστὴν πρὸς ὃ βούλει ἐγκρατῆ ποιῆσαι. χρὴ δὲ αὐτὰς ἔσθ' ὅτε κατα-

Epilogicæ objectiones ad exaggerandum assumuntur, ut judex in eo qvod volumus confirmetur. Licet illas aliqvando etiam pugnato-

μιγνῦναι καὶ ταῖς μαχίμοις. ἐπεὶ δὲ μετὰ τοῦ ἀγωνίζεσθαι ἔσθ' ὅτε χρὴ καὶ τὸν δικαστὴν ἐμπαθῆ ποιῆσαι, δεῖ οὖν ποιεῖν καὶ τὸν ἀντίδικον ὡς ἀντιθέσεως σχήματι λέγειν περὶ αὐτοῦ, ὅ, τι ἂν ὁ ἡττηθεὶς εἴπῃ. οἷον τὸ, Μή με Δημοσθένει παραδῶτε, μηδὲ διὰ Δημοσθένην ἀνέλητε. Η γὰρ ἀντίθεσις αὕτη ἐν μέσῃ τῇ μάχῃ κειμένη τῇ λεγούσῃ ὅτι χρή σε ἰδιωτικὴν πρός με ἐπαναιρεῖσθαι δίκην, τοὺς μὲν δικαστὰς ἀπὸ φθόνου τοῦ καθ' ἑαυτὸν διὰ τὸ δημοσίαν εἰληχέναι, εἰς ὀργὴν ἐμβέβληκε τὴν κατὰ Μειδίου· τὸν ἀντίδικον δὲ ὡς προκαταγινώσκοντα ἑαυτοῦ ὅπερ ἀμφισβητεῖται, τοὺς λόγους ἐποίησε τούτους λέγειν διὰ τῆς ἐπιλογικῆς ἀντιθέσεως.

riis admiscere, qvoniam inter decertandum opus est qvandoqve commovere judicem: oportet igitur inducere adversarium objectionis more dicere de se ipso, qvalia diceret jam victus & superatus, qvale est illud: u) *ne me Demostheni tradite, ne me Demosthenis causa perdite.* Hæc enim objectio in media decertatione collocata, qvæ fuerat de eo qvod privatam te oportet mihi intentare litem, judices per invidiam adversus se, qvod publicam ipsi movisset, in iram adversus Midiam conjecit. Adversarium itaqve, velut præcondemnantem seipsum de qvo ad huc litigabatur, hæc dicentem induxit per objectionem epilogicam.

u) Orat. contra Midiam p. 400.

II. PROLEGOMENA RHETORICA

Incerti Scriptoris. *

Præmissa Commentariis Græcis ** *in Hermogenem, Aphthonium &c.*

ΟΙ τὴν ῥητορικὴν διακοσμήσαντες τέχνην, εἰς δέκα τινὰ κεφάλαια διεῖλον τὰ προλεγόμενα αὐτῆς. πρῶτον

QVi rhetoricam artem exornarunt, in decem capita ejus prolegomena diviserunt. Primum caput

* Ex Codice Coisliniano edidit, versioneqve Latinâ donavit celeberrimus Montfauconus in catalogo MSSto Græcorum illius Bibl. p. 590. seq. Paris. 1715. fol.

** In meo Codice MS. prolegomenis præmittitur hic titulus: Συναγωγὴ τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐξηγήσεων εἰς τὴν ῥητορικὴν, τῶν ἀποδοθεισῶν ὑπό τε Χριστιανῶν ἐξηγητῶν καὶ ἑλλήνων. ὧν εἰσι Χριστιανοὶ μὲν, ἸΩΑ'ΝΝΗΣ Φιλόσοφος μέγας καὶ ὀρθοδοξότατος ὁ Σικελιώτης, καὶ ἕτερος ἸΩΑ'ΝΝΗΣ διδάσκαλος ὁ Γεωμέτρης, ΓΡΗΓΟ'ΡΙΟΣ Μητροπολίτης Κορίνθου, ἕτερος Μητροπολίτης ὁ ΔΟΞΑ'ΠΑΤΡΙΣ, καὶ ἸΩΑ'ΝΝΗΣ ΓΕΩ'ΡΓΙΟΣ, ὁ διαιρετὴς λεγόμενος. Ἕλληνες δὲ ΣΙΜΠΛΙ'ΚΙΟΣ, ΛΟΓΓΙ͂ΝΟΣ, ΣΥΡΙΑΝΟ'Σ, ἸΑ'ΜΒΛΙΧΟΣ.

μὲν ὅτι κεφάλαιον, εἰ ἐκ θεῶν καὶ ἐν θεοῖς ἡ ῥητορική· ὅπερ ἐπιλύονται οὕτως. θεὸς ἡ πάντων ἀρχὴ, ἐξ ἧς τὸ εἶναι τοῖς οὖσι πεπήγασι. ὁ αὐτὸς οὖν καὶ ταύτης ἐστὶ τῆς τέχνης ὁ δημιουργός. καὶ πρῶτον μὲν συλλογισμῷ τινι χρησώμεθα καὶ εἴπωμεν οὕτως. πάντα τὰ ἀγαθὰ ἐκ θεοῦ. ἕν τι τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ ἡ ῥητορική. ἄρα καὶ αὕτη ἐκ θεοῦ ἐστιν. οὕτω μὲν οὖν διὰ συλλογισμοῦ τὴν γένεσιν αὐτῆς παρεστήσαμεν· ἀναγκαῖον δὲ καὶ ἰδικωτέραν γένεσιν αὐτῆς διά τινος μυθικῆς εἰπεῖν ἀναπτύξεως. λέγεται ὡς βουληθεὶς ὁ θεὸς τὸν πάντα κόσμον συστήσασθαι, ἐξ ἀνομοιομερῶν αὐτὸν καλλωπίσαι ἐσπούδασε, τοῦτο γάρ τι κόσμος, τὸ ἐκ διαφόρων ἀλλήλων ἔχον τὴν σύνθεσιν· καὶ προσέταξε τὰς ἀμφ' αὐτὸν θείαις δυνάμεσι συνεισφέρειν ἑκάστη κατὰ τὸ ἐπιβάλλον αὐτῇ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου. ὅθεν Ἀθηνᾶ μὲν ἐλαίαν καὶ τὴν ὑφαντικὴν κομίζει, Διόνυσος δὲ ἄμπελον, Δημήτηρ τοὺς καρποὺς, Ἀπόλλων ἰατρικὴν, τοξικὴν, μουσικὴν καὶ μαντικήν· Ἥφαιστος τὴν χαλκευτικὴν, Ἄρης τὴν στρατηγικήν. καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλο τι προεισενεγκόντες τὸν κόσμον ἐτεκτήναντο. ὁ δὲ Ἑρμῆς τὸ ποικίλον ἰδὼν τῶν δημιουργημάτων, καὶ λογισάμενος ὡς γενήσεταί τις ἔρις καὶ ἀμφισβήτησις καὶ ἐπιλογὴ ἐν τοῖς οὖσι, δέδωκε τὴν ῥητορικήν. καὶ οὕτω μὲν οὖν ἐκ θεῶν ἡ ῥητορική. ὅτι δὲ καὶ ἐν θεοῖς, δι' ἑτέρου μύθου παραστῆσαι χρεών. λέγεται ὡς ἡνίκα τοῦ χάους

caput eſt, utrum ex diis, vel in diis ſit rhetorica: qvam illi qvæſtionem ita ſolvunt. Deus eſt omnium principium, ex qvo exiſtentibus eſſentia oritur: ergo hujus qvoqve artis ipſe conditor eſt. Ac primum qvodam utamur ſyllogiſmo, & ſic dicamus: omnia bona ſunt ex Deo; atqvi Rhetorica vere ex numero bonorum eſt; ergo & hæc ex Deo eſt. Sic itaqve ex ſyllogiſmo ortum ejus declaravimus: operæ autem pretium erit ejus ortum ex fabuloſa qvadam explicatione magis proprie indicare. Dicitur Deum cum univerſum mundum conſtituere vellet, ex diſſimilibus partibus ipſum ornare ſtuduiſſe: illud enim vere mundus fuerit, qvod ex diverſis mutuo copulatis compoſitionem habet; præcepiſſeqve divinis adſtantibus ſibi virtutibus, ut unaqvæqve qvod ſibi competebat ad mundi opificium adferret: qvare Minerva oleam & textoriam artem attulit; Bacchus vineam, Ceres fructus, Apollo medicinam, ſagittandi artem, muſicam, & divinationem; Vulcanus fabrilem artem, Mars militiam. Utqve ſummatim dicam, alius aliud adferentes, mundum condiderunt. Mercurius vero conſpecta opificiorum varietate, ſecum reputans aliqvam fore litem, altercationem & ſimultatem in rebus exiſtentibus, rhetoricam dedit. Hoc itaqve modo rhetorica ex diis

 eſt,

ἀπολλυμένου, τὸ φῶς τοῖς οὖσιν ἐξέλαμψεν, ἐκ γῆς Ἀθῆναι πρῶται ἐφάνησαν, καὶ διὰ τοῦτο πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους ἔσχον τῶν θεῶν ἐρασθαι. τὸ γὰρ πρῶτον φανὲν καλὸν ἔρωτος γίνεται πρόξενον. ἐξαιρέτως δὲ Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ταύτης ἤρων τῆς πόλεως, καὶ διημφισβήτουν περὶ ταύτης, ἑκάτερος αὐτὴν οἰκειούμενος. ἔδοξεν οὖν ἐπὶ κοινὸν καὶ ἴσον ἀκροατήριον ἔρχεσθαι τὰ τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ἐπελέχθησαν ἀμφοτέροις δικασταὶ οἱ ἐρώμενοι Ἀθηναῖοι. ἐδικάσαντο οὖν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, καὶ ἐξῆλθε παρὰ τῶν Ἀθηναίων ψῆφος τὸν πρότερον τῶν αὐτοῦ ἰδιωμάτων τι ἀναδόντα τῇ Ἀττικῇ, δεσπότην εἶναι αὐτῆς. καὶ ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ προτέρα τὴν ἐλαίαν ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀνῆκεν, οὕτως ἔσχε καὶ τὴν Ἀττικήν. εἰ οὖν ἐδικάσαντο οἱ θεοὶ, ῥητορικὸν δὲ τὸ δικάσασθαι· ἄρα καὶ ἐν θεοῖς ἡ ῥητορική. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους εὕροι τις ἂν δικασαμένους· οἷον τοὺς Εὐμενίδας, τὸν Ἀπόλλω καὶ τὸν Ἑρμῆν. ἔστι δὲ καὶ ἐκ ποιητικοῦ τοῦτο ἔπους πιστώσασθαι λέγοντος

οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόοντο.

Τὸ δὲ ἀγορεύειν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐν βουλῇ καὶ λόγῳ ἔχειν τὰ τοῦ δήμου πράγματα. ἄρα οὖν καὶ ἐν θεοῖς ἡ ῥητορική. καὶ τὸ μὲν πρῶτον κεφάλαιον οὕτως.

est. Qvod autem illa in diis qvoqve sit, per aliam fabulam declarare opus est. Narratur postqvam destructo chao lux rebus naturalibus effulsit, Athenas priores apparuisse, ideoqve plerosqve alios ex diis ipsas amavisse; nam qvod primum pulchrum se exhibet, amorem sibi conciliat. Præcipue autem Minerva atqve Neptunus hanc urbem amaverunt, & pro ipsa disceptarunt, qvod uterqve eam sibi vendicaret. Visum itaqve est ad communem & æqvum auditorum cœtum litem evocandam esse, dilectiqve ab utroqve Athenienses in Judices delecti sunt. Jus itaqve in Areopago dictum est: exiit porro ab Atheniensibus decretum, ut is qvi prior aliqvam ex proprietatibus suis Atheniensibus inderet, ejus Dominus esset. Qvia vero Minerva prior olivam in Acropoli dimisit, ideo Atticam obtinuit. Si autem dii litigaverint, litigare vero ad rhetoricam pertinet; ergo in diis qvoqve rhetorica est. Multos autem alios litigantes invenire est, ut Eumenidas, Apollinem & Mercurium; cui etiam rei fidem facit hoc carmen:

Dii autem apud Jovem sedentes consultabant.

Consultare autem nihil est aliud, qvam consilium inire & colloqvi de populi negotiis; ergo & in diis est rhetorica. Et ita se habet caput primum,

Secun-

II. Δεύτερον δὲ ἐστιν, εἰ καὶ ἐν ἥρωσιν ἡ ῥητορική. ἔδει γὰρ καὶ καλῶς ἔδει, τὰ τῶν θεῶν δημιουργήματα τοὺς ἐκ θεῶν πρώτους φανέντας καρπώσασθαι. καὶ τούτου μάρτυς ὁ θεσπέσιος Ὅμηρος, ὃς εἰσάγει τὸν Νέστορα σύμβουλον ὄντα, λέγων,

τοῖσι δὲ Νέστωρ
Ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής.

Καὶ τὸ μὲν γλυκὺ τῆς ῥητορικῆς τούτου ἐδήλωσε· τὸ δὲ σύντονον καὶ ἐπίχαρι, διὰ τοῦ Μενελάου. Φησὶ γάρ.

Ἀλλ' ἤτοι Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως.

Τὸ δὲ τροχαλὸν καὶ ὀξὺ καὶ σφοδρὸν αὐτῆς διὰ τοῦ Ὀδυσσέως, λέγει γάρ·

Ἀλλ' ὅτε δὴ (sic) ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει
Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.

Ὅτι δὲ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ῥητορικῆς ἦν ἐγνωσμένον τοῖς ἥρωσι, φέρει τὸν Φοίνικα περὶ τοῦ Ἀχιλλέως λέγοντα.

Τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα,
Μύθων τε ῥητῆρα ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων.

Ὅτι δὲ καὶ θείας ἐπιπνοίας χρήζει ὁ ῥήτωρ, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου ἐστὶ πιστώσασθαι, φησὶ γάρ.

Secundum autem eſt, num & in Heroibus fuerit rhetorica. Oportebat autem, conſentaneumqve erat, ut ii qvi priores ex diis orti ſunt, deorum opificiis potirentur. Cujus rei teſtis eſt divinus Homerus, qvi Neſtorem conſiliarium inducit his verbis:

his autem Neſtor
Suaviloqvus ſurrexit, argutus
Pyliorum Orator.

Et hujus qvidem ſuavitatem rhetoricæ declarat; nervos autem & gratiam ejus per Menelaūm indicat cum ait:

Sed Menelaüs qvidem ſuccinEte concionabatur:
Pauca qvidem, ſed valde acute.

Ejus autem volubilitatem, acumen & vehementiam per Ulyſſem, ait qvippe,

Sed qvando vocem magnam ex pectore emittebat,
Et verba imbribus nivalibus ſimilia hybernis,
non deinde cum Ulyſſe contendiſſet homo alius.

Qvod autem rhetoricæ nomen Heroïbus notum eſſet, Phœnicem refert de Achille dixiſſe,

Propterea me miſit ut docerem te iſta omnia,
Sermonumqve rhetor ut eſſes, actorqve operum.

Qvod autem divino afflatu rhetor egeat, ex ipſo Homero comprobatur, ait enim:

Sed

Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. οἱ δέ τ' εἰς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει.

Ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ δευτέρου κεφαλαίου ἅλις.

III. Τρίτον δὲ πρὸς ἐπὶ τούτοις, πῶς εἰς ἀνθρώπους ἦλθεν ἡ ῥητορική. καὶ γὰρ ἔπρεπε μετὰ τοὺς θεοὺς, τοὺς ἥρωας ταύτην δέξασθαι, εἶτα καὶ τὴν συγγενῆ καὶ λογικὴν ἅπασαν φύσιν. εἰσεδέξατο τοίνυν πρὸ πάντων ἡ Συράκουσα πόλις Σικελίας· ἡ νῆσός ἐστι μεγίστη περὶ τὰ ἑσπέρια κειμένη. αὕτη ἡ Συράκουσα Κορινθίων μὲν καὶ Λακεδαιμονίων ἄποικος γέγονεν. ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ ὑπὸ Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος ἐτυραννήθη· οἳ τοσοῦτον κατὰ τῶν Συρακουσίων ὠμῶς ἐχρήσαντο τῇ τυραννίδι, ὥστε προστάξαι αὐτοῖς μηδὲ φθέγγεσθαι τὸ παράπαν, ἀλλὰ διὰ νευμάτων χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ ὀμμάτων σημαίνειν τὰ πρόσφορα, καὶ ὧν ἂν τις ἐν χρείᾳ γένηται. ἔνθεν φασὶ καὶ τὴν ὀρχηστικὴν λαβεῖν τὰς ἀρχὰς, τῷ γὰρ ἀποκεκλεῖσθαι λόγου, ἐμηχανῶντο σχήματι δεικνύειν τὰ πράγματα. εἶτα Ζεὺς ἐλευθέριος προσώλεις τοὺς τυράννους πεποιηκὼς ἠλευθέρωσε Συρακουσίους. οἱ δὲ δεδιότες μὴ καὶ αὖθις εἰς ὁμοίαν ἐμπέσοιεν τυραννίδα, ἑαυτοῖς τὴν πάντων δεσποτείαν ἐπέτρεψαν. Κόραξ δέ τις ὄνομα, Συρακούσιος τὸ γένος, συσκοπήσας ὡς ὁ δῆμος ἀστάθμητόν τι πέφυκε πρᾶγμα, καὶ νοήσας ὅτι λόγος ἐστὶν ᾧ ῥυθμίζεται ἀνθρώπου

Sed Deus formam ceu coronam verbis indit; illi vero in ipsum
Delectati respiciunt: Ipse vero firmiter concionatur.

Sed de secundo qvidem capite satis.

Tertium insuper, Qvomodo rhetorica ad homines venerit. Etenim consentaneum erat post Deos, etiam Heroas illam accipere, ac deinde cognatam ipsis ac rationabilem omnem naturam. Illam itaqve ante omnes recepit Syracusa urbs Siciliæ, qvæ insula est maxima ad occidentales partes sita. Hæc Syracusa Corinthiorum & Lacedæmoniorum colonia fuit. Postremis vero temporibus, sub Gelonis & Hieronis tyrannidem redacta est: qvi tanta crudelitate contra Syracusios tyrannidem exercuerunt, ut præciperent eis ne vel minimum loqverentur; sed manuum, pedum vel oculorum nutibus qvæ in usu & necessaria erant significarent; unde ajunt qvidam orchesticen initium accepisse: nam sermone uti cum prohiberentur, res gestu significare moliti sunt. Deinde Jupiter liberator, exterminatis tyrannis, Syracusios eripuit. Illi metu ne in similem rursus tyrannidem inciderent, sibi omnium rerũ dominatum attribuerunt. Corax vero qvidam genere Syracusius, perpendens populum esse qvidpiam instabile, cum intelligeret mores hominum

τρόπος, εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν ᾗ ὁ πᾶς ἠθροίσο δῆμος, καὶ ἤρξατο πρότερον θεραπευτικοῖς καὶ κολακευτικοῖς λόγοις τὸ θορυβῶδες αὐτῶν καταπραΰνειν, καὶ τοὺς λόγους τούτους προοίμια ἐκάλεσεν. εἶτα ἤρξατο συμβουλεύειν, καὶ λέγειν ὡς ἐν διηγήσει τὰ δέοντα, καὶ τούτους τοὺς λόγους ἐκάλεσεν ἀγῶνας, μετὰ ταῦτα ἤρξατο ἀνακεφαλαιοῦσθαι καὶ ἀναμιμνήσκειν τὰ τῶν ἤδη φθασάντων λεχθῆναι αὐτοῖς. καὶ ταῦτα τὰ ῥήματα ἐπιλόγους ἐκάλεσεν . . . . ῥητορικῆς οὕτως ἐνδειξάμενος αὐτὸς, ἔπειθε τὸν δῆμον, ὅπερ τέλος ἐςὶ τῆς ἡμετέρας τέχνης. τούτου δ' εὐδοκιμοῦντος ἐπὶ τῇ πειθοῖ, πολλοὶ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας τούτῳ ἐδίδουν, μαθησομένους τὴν ῥητορικήν. Τισίας δέ τις μαθεῖν ἐθέλων, καὶ ἰδὼν ὡς πολλοὺς εἰσπράττει μισθοὺς τῆς διδασκαλίας, προσδιαλέγεται αὐτῷ οὕτως· μαθεῖν μὲν, ὦ Κόραξ, ἐθέλω, νῦν δὲ μισθοὺς οὐκ ἔχω· ἀλλὰ μαθὼν ἀποτίσω διπλούς· ὁ δὲ φιλανθρώπως φερόμενος, ἐδίδαξεν αὐτόν. ἐκεῖνος δὲ μαθὼν ἠγνωμόνησεν, καί φησιν· λέξον μοι Κόραξ τὸν τῆς ῥητορικῆς ὅρον. ὁ δέ φησιν, ῥητορική ἐστι πειθοῦς δημιουργός. ὁ δὲ Τισίας, δικάσομαί σοι οὖν, φησὶ, περὶ τῶν μισθῶν. καὶ εἰ μὲν πείσω, οὐ δώσω τοὺς μισθούς· εἰ δὲ μὴ πείσω, ὡσαύτως, οὐ δώσω, οἷα μὴ μαθὼν παρὰ σοῦ τὸ πείθειν. ὁ δὲ

hominum sermone concinnari, in cœtum freqventis populi ingressus, primo blandis adulatoriisqve verbis turbulentum eorum animum mitigare cœpit, hosqve sermones prooemia vocavit. Deinde consilia dedit, & qvasi narrando qvæ opportuna erant significavit, hujusmodiqve verba agones sive certamina nuncupavit: postremo qvæ jam dicta fuerant repetiit & in memoriam revocavit; atqve his epilogorum nomen indidit. Cum autem ea qvæ ad rhetoricam spectabant sic ostendisset: id populo persuasit, qvi nostræ artis finis est. Cum autem eloqventiá & persuadendi arte celebraretur, multi filios suos ipsi tradiderunt ad eloqventiæ disciplinam. Tisias autem qvidam cum huic operam dare vellet, ipsumqve videret magnam doctrinæ mercedem expetere, virum sic alloqvitur, Discere qvidem cupio, ô Corax, mercedem vero, qvam offeram non habeo; sed duplicem solvam postqvam didicero. Ille vero perhumaniter ipsum docuit. Edoctus postea ille ingratum se præbuit, & hæc loqvutus est: Dic mihi, Corax, rhetoricæ definitionem. Ille, rhetorica, inqvit, est opifex persuasionis. Tisias vero, litigabo igitur tecum, & si qvidem persuadeam, non dabo mercedem; si vero non persuadeam, itidem non dabo, utpote qvi a te persuadendi artem

Κόραξ ἀντέστρεψε, καὶ φησὶ, δικάσομαι κἀγώ· καὶ εἰ μὲν πείσω, ὡς πείσας λήψομαι. εἰ δὲ μὴ πείσω, καὶ ὅμως λήψομαι, ἐπειδὴ τηλικοῦτον ἐξέθρεψα μαθητὴν, ὡς καὶ τῶν διδασκάλων κρατεῖν. ὅθεν οἱ παρεστηκότες ἐβόησαν, κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν. καὶ περὶ μὲν τρίτου κεφαλαίου τοσαῦτα.

Τέταρτον δέ ἐστιν ὅπως ἐν Ἀθήναις ἤκμασε. Λεοντίνη πόλις ἐστὶ τῆς Σικελίας. ταύτην ἀπῴκισαν πάλαι Ἀθηναῖοι. πόλεμον δὲ ἐσχηκότες Λεοντῖνοι πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας, πρεσβεύονται, καὶ τοὺς Ἀθηναίους διὰ Γοργίου ῥήτορος συμμαχίαν αἰτοῦντες. τοσοῦτον δὲ τῷ Γοργίᾳ περὶ τὸ κάλλος περὶ τὴν φράσιν, ὥστε πάντας τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὴν ἀκρόασιν κινῆσαι. συνερχόμενοι οὖν τὰς μὲν ἡμέρας τῶν ἐπιδείξεων ἐκάλουν ἑορτὰς, τοὺς δὲ λόγους λαμπάδας. διὸ τὴν μὲν συμμαχίαν ἐν τῇ Λεοντίνῃ ἔπεμψαν· τὸν δὲ Γοργίαν κατέσχον, καὶ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας παρέσχον αὐτῷ μαθησομένους. ταχέως οὖν τὴν ῥητορικὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἀναδεξάμενοι, τὸν διδάσκαλον ὑπερηκόντισαν· καὶ οὕτως ἡ πρώτη δεκὰς τῶν ῥητόρων ἐξεφάνη· ἤτοι Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος, Λυσίας ὁ Κεφάλου, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Ἀνδοκίδης, Δημοσθένης, Αἰσχίνης, Λυκοῦργος, Ὑπερίδης, Δείναρχος.

Πέμπτον δὲ κεφάλαιον, τίς ὁ ὅρος τῆς ῥητορικῆς, καὶ τί τέλος, καὶ τί τὸ

non didicerim. Corax vero reponit & ait, litigabo & ego, & siqvidem persuadeam, accipiam utpote qvi persuaserim; sin non persuadeam, attamen accipiam, utpote qvi talem discipulum educaverim qvi doctores etiam superet. Qvamobrem qvi aderant exclamaverunt, *Mali corvi malum ovum*. Et hæc de tertio capite.

IV. Qvartũ est, qvomodo Athenis floruerit rhetorica. Leontina urbs est Siciliæ, qvam coloniam constituerant Athenienses. Ingruente conterminorum bello Leontini legatum mittunt Gorgiam, qvi ab Atheniensibus belli societatem peteret. Tantus porro inerat Gorgiæ in concionando lepos, ut omnes Athenienses ad se audiendum pelliceret. Cum igitur convenirent, dies concionis solennitates vocabant, ipsas vero conciones, lampadas. Qvamobrem Leontinam auxilium miserunt; Gorgiam verò detinuerunt, eiqve filios suos ad disciplinam tradiderunt. Brevi igitur Athenienses rhetoricam edocti, ipsum doctorem superarunt. Sicqve prima Rhetorum decas sese extulit; nempe Antiphon Rhamnusius, Lysias Cephali filius, Isocrates, Isæus, Andocides, Demosthenes, Æschines, Lycurgus, Hyperides, Dinarchus.

V. Qvintum caput est, qvæ sit definitio rhetoricæ, qvis finis, & qvod

opus

ἔργον αὐτῆς. εἰδέναι δεῖ ὡς πολλοὶ τῶν ῥητόρων, καὶ τῶν φιλοσόφων πολλοὺς ὅρους τῆς ῥητορικῆς ἀποδεδώκασιν. Ἀριστοτέλης γοῦν ὁ φιλόσοφος, οὕτως ὡρίσατο· ῥητορική ἐστι δύναμις τεχνικὴ τοῦ περὶ ἕκαστον ἐνδεχομένου πιθανοῦ λόγου. ἡμάρτηται δὲ οὗτος ὁ ὅρος κατὰ τὸ ἐλλεῖπον. δύο γὰρ κακίαι ὅρων πεφύκασιν, ὑπεροχή τε καὶ ἔλλειψις. εἰ μὲν γὰρ ὑπερέχει ὁ ὅρος τῇ λέξει, ἐλλείπει τοῖς πράγμασιν· εἰ δὲ ἐλλείπει τοῖς λόγοις, πλεονάζει τοῖς πράγμασιν. ἐπεὶ οὖν ὁ Ἀριστοτέλους ὅρος ἐνέλειψε τῇ λέξει, μὴ προστεθέντος πολιτικοῦ καὶ διεξοδικοῦ, ἐπλεόνασε τῷ πράγματι. οὐ μόνον γὰρ τὴν ῥητορικὴν ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν διαλεκτικὴν περιλαμβάνει. τούτῳ δὲ διαφέρει τῆς διαλεκτικῆς ἡ ῥητορική· ὅτι ἡ μὲν διαλεκτικὴ οὐ μόνον περὶ πολιτικοῦ, ἀλλὰ περὶ παντὸς τοῦ προτεθέντος ζητήματος διαλείψεται πιθανῶς κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν, ἀλλ' οὐ διεξοδικῶς· ἡ δὲ ῥητορικὴ περὶ τῶν πολιτικῶν μόνον, οὐ διαλεκτικῶς ἀλλὰ διεξοδικῶς. οὐκοῦν ἀποσκευαστέον τὸν Ἀριστοτέλους ὅρον ὡς ἐλλείποντα τῇ λέξει. ἐπὶ δὲ Καίσαρος Αὐγούστου Διονύσιος ὁ ἀπὸ Ἁλικαρνάσου καταφέρων τὸ γένος, ὡρίσατο τὴν ῥητορικὴν συνεχῶς καὶ προσηκόντως, εἰρηκώς· ῥητορική ἐστι δύναμις τεχνικὴ πιθανοῦ λόγου ἐν πράγματι πολιτικῷ, τέλος ἔχουσα τὸ εὖ λέγειν. οὗτος τοίνυν ὁ ὅρος ἐκρίθη καλῶς ἔχειν· οὔτε γὰρ ἐλλείπει, οὔτε πλεονάζει, ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδιώματα τῶν

opus illius. Sciendum eſt multos ex rhetoribus & philoſophis, multas rhetoricæ definitiones dediſſe. Ariſtoteles philoſophus ſic eam definivit: *Rhetorica eſt facultas artificialis ſermonis perſuaſibilis, circa unamqvamqve rem verſantis.* In hoc autem peccat hæc definitio, qvod deficiat. Duo namqve ſunt vitia definitionum; nempe redundantia, & ellipſis ſive defectus: nam ſi definitio præ dictione redundet, rebus deficit; contra ſi verbis deficiat, redundat rebus. Qvia igitur definitio Ariſtotelis dictione deficit cum non addiderit, *politici & copioſi*, (ſermonis) redundat rebus. Non ſolum enim hîc rhetoricam, ſed totam dialecticam complectitur. In hoc autem differt rhetorica a dialectica, qvod dialectica non ſolum de politica, ſed etiam de qvalibet alia propoſita qvæſtione, perſuaſibili modo diſſerat per interrogationem & reſponſionem, ſed non copioſe; rhetorica vero de politicis tantum, non dialectice ſed copioſe. Eliminanda itaqve eſt Ariſtotelis definitio, utpote qvæ dictione deficiat. Sub Cæſare tantum Auguſto Dionyſius genere Halicarnaſeus, rhetoricam accurate & convenienter definivit, cum dixit: *Rhetorica eſt facultas artificialis perſuaſilibus ſermonis in re politica, finem habens bene dicere.* Hæc ergo definitio bene habere exiſtimatur, utpote qvæ nec deficiat, nec

ὁρισμῶν ἔχει, λέγω δὴ τὸ ἐκ γένους καὶ συστατικῶν διαφορῶν καὶ ἰδιοτήτων συνεστάναι. διὰ μὲν γὰρ τοῦ εἰπεῖν, δύναμις, ἐσήμανε τὸ γένος. ἐστὶ γὰρ καὶ ἔντεχνος καὶ ἄτεχνος, δύναμις· διὰ δὲ τοῦ, τεχνικὴ, τὴν διαφοράν. εἶτα καὶ ἑτέραν ἐπιτίθησι διαφορὰν, εἰρηκὼς, πιθανοῦ λόγου. εἶτα ἐπειδὴ οὐ μόνος ὁ ῥήτωρ ἔχει τὸ πιθανὸν, ἀλλὰ καὶ ἰατρικὴ καὶ γεωμετρική· καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τούτων οὐκ ἀπιθάνους δεῖ προσφέρειν τὰς ἀποδείξεις, προστίθησι τὸ, ἐν πράγματι πολιτικῷ. πρόσκειται δὲ τῷ ὅρῳ καὶ τὸ, τέλος ἔχουσα τὸ εὖ λέγειν. πᾶν γὰρ ὃ μὴ τέλος ἔχει καλὸν, ἢ κακοτεχνία ἐστὶν ἢ ψευδοτεχνία, ἢ ματαιοτεχνία. καὶ κακοτεχνία μέν ἐστιν ἡ τῶν φαρμάκων καὶ τῶν γοήτων, ἐπὶ κακῷ γὰρ τῆς πολιτείας εὕρηνται· ἄλλο δέ ἐστι φαρμακεία, καὶ ἄλλο γοητεία, καὶ ἄλλο μαγεία· φαρμακεία μὲν γὰρ ἡ δι᾽ ἐλλεβόρου, ἢ διὰ στόματος ἢ διὰ χρίσματος γινομένη· γοητεία δὲ ἡ ἀπὸ τῶν ἐνύλων καὶ ἀκαθάρτων, καὶ κακοποιῶν δαιμόνων προσκαλουμένη. ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν γόων, ἤγουν τῶν θρήνων. μαγεία δὲ, ἡ διὰ τῶν μέσων δαιμόνων ἀγγελικῶν τε καὶ ἐνύλων ἐνεργοῦσα. ψευδοτεχνία δέ ἐστιν ἡ μετὰ τὴν ἐνέργειαν τέλος οὐ καταλιμπάνουσα, ὡς ἡ ὀρχηστική. καὶ ὁ μὲν ὅρος τῆς ῥητορικῆς οὗτος. ἔργα δὲ αὐτῆς κατὰ τὸν Θεοδέκτην, προ-

redundet, sed etiam proprietates definitionum habeat; nimirum qvod ex genere & ex constitutivis differentiis proprietatibusqve constet. Nam per illud, *facultas*, significat genus, est enim & artificialis & non artificialis facultas: per illud autem *artificialis*; differentiam. Deinde aliam qvoqve addit differentiam, cum dicit, *persuasibilis sermonis*. Postea qvoniam non solus rhetor habet persuasibilitatem, sed etiam medicina & geometria: siqvidem nec apud illos persuasibilitatis expertes demonstrationes proferre oportet, adjicit illud, *in re politica*: definitioni vero adjungitur illud, *finem habens bene dicere*. Nam qvicqvid finem non habet bonum, aut malum artificium est, aut falsum artificium, aut vanum artificium. Malum qvidem artificium est veneficorum & præstigiatorum, nam in malum Reipublicæ inventum est. Aliud porro est veneficium, aliud præstigiæ, aliud magia. Veneficium enim fit aut helleboro, aut ore, aut unctione: præstigiæ autem, a dæmonibus aut materiæ hærentibus, aut impuris, aut maleficiis advocantur: nomen vero mutuantur a gemitu sive a fletibus. Magia vero per medios dæmones, qvi & angelici & materiales sunt, operatur. Falsum artificium est illud qvod post operationem finem non relinqvit, ut orchestice, sive tripudium. Et

hæc

οιμιάζασθαι πρὸς εὔνοιαν, διηγήσασθαι πρὸς πίστιν, ἀγωνίσασθαι πρὸς ἀπόδειξιν, ἀνακεφαλαιώσασθαι πρὸς ἀνάμνησιν. τέλος δὲ αὐτῆς, οὐ τὸ πεῖσαι, ἀλλὰ τὸ πιθαναῖς χρήσασθαι μεθόδοις· ὥσπερ καὶ ἰατρικῆς οὐ τὸ ὑγιάσαι, ἀλλὰ τὸ ὑγιαστικαῖς χρήσασθαι μεθόδοις· καὶ φιλοσοφίας, οὐ τὸ πάντας ποιῆσαι καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς, ἀλλὰ τὸ καλὰ καὶ ἀγαθὰ συμβουλεῦσαι. καὶ εἰκότως, ὑπόκειται γὰρ ψυχὴ αὐτοπροαίρετος, αὐτοκίνητος, αὐτεξούσιος, παλίμβολος, θᾶττον ἀφ᾽ ἑτέρου ἐφ᾽ ἕτερον καταπίπτουσα, καὶ μᾶλλον ἐπιρρεπῶς ἔχουσα πρὸς τὸ αὐτῇ πείθεσθαι, ἢ ἑτέροις.

Εκτον δέ ἐστι κεφάλαιον πόσα εἴδη τῆς ῥητορικῆς, καὶ εἰ εἴδη, ἀλλὰ μὴ μέρη, καὶ ἐκ ποίων μερῶν τῆς ψυχῆς ἕκαστον προελήλυθεν, καὶ εἰς ποῖον ἕκαστον ἀφορᾷ τέλος, καὶ ποίους τόπους καὶ χρόνους καὶ πρόσωπα διενείμαντο. τρία τοίνυν τὰ ἀνωτάτω εἴδη τῆς ῥητορικῆς, συμβουλευτικὸν. δικανικὸν, πανηγυρικόν. καὶ συμβουλευτικὸν μέν ἐστι δι᾽ οὗ συμβουλεύομεν τὰ πρόσφορα· δικανικὸν δὲ οὗ τὰς ἀμφισβητήσεις διακρίνομεν· πανηγυρικὸν δὲ, δι᾽ οὗ τοὺς ἐπαινουμένους ἢ ψεγομένους δημοσιεύομεν. διαιρεῖται δὲ τὸ μὲν συμβουλευτικὸν εἰς προτροπὴν καὶ ἀποτροπὴν, τὸ δὲ δικανικὸν εἰς κατηγορίαν καὶ ἀπολογίαν, τὸ δὲ πανηγυρικὸν εἰς

hæc qvidem eſt rhetoricæ definitio. Opera autem ejus ſecundum Theodectem ſunt, prooemiari ad benevolentiam, enarrare ad fidem, concertare ad demonſtrationem, dicta breviter repetere ad recordationem. Finis autem ejus eſt, non perſuadere, ſed perſuaſibilibus uti methodis; qvemadmodũ & medicinæ, non ſanare, ſed ſanandi vim habentibus uti methodis; & philoſophiæ, non omnes facere bonos & probos, ſed bona & proba conſilia dare. Et qvidem jure merito: ſubjacet enim anima ſui arbitrii, ſeipſam movens, libera, volubilis, cito ab alio in aliud procidens, & proclivior ad ſibi ipſi obtemperandum qvam aliis.

VI. Sextũ caput eſt, qvot ſint ſpecies rhetoricæ, & num illæ ſpecies ſint, non vero partes, ac ex qvibuſnam animæ partibus ſingulæ procedant, in qvem ſingulæ finem reſpiciant, & in qvæ loca, tempora & perſonas diſtribuantur. Tres itaqve ſunt ſupremæ ſpecies rhetoricæ, conſultoria, judicialis, & panegyrica. Conſultoria eſt, per qvam utilia conſilia damus, judicialis, per qvam dubitationes dijudicamus; panegyrica vero, per qvam laudandos vel vituperandos publice prædicamus. Conſultoria dividitur in hortationem & dehortationem; judicialis, in accuſationem & defenſionem; panegyrica, in laudem & vitu-

ἔπαινον καὶ ψόγον. καὶ ταῦτα μὲν τὰ μέρη· τὰ δὲ πρὸ αὐτῶν, τὰ εἴδη. τούτῳ δὲ διαφέρει μέρος εἴδους, τῷ τὸ μὲν εἶδος ὁλόκληρον ἀποτελεῖν ῥήτορα, τὸ δὲ μέρος μή. ὅστις γὰρ ἓν τῶν εἰδῶν οἶδεν, ῥήτωρ ἐστίν· οἷον Θηραμένης ὁ Κόθορνος συμβουλεύειν μόνον εἰδὼς, ῥήτωρ ἐνομίζετο· καὶ Ζήνων δικάζεσθαι μόνον, ῥήτωρ ἤκουε· καὶ Γοργίας πανηγυρίζειν μόνον, ῥήτωρ ἐκαλεῖτο. ὥσπερ γὰρ ὁλόκληρον εἶδος ἀνθρώπου εἰ ἐπιτεθείη λίθῳ ἢ χαλκῷ, εἶδος λέγομεν ἀποσώζειν τὸν ἀνδριάντα· ἂν δὲ μέρος ἀνθρώπου, οἷον χεὶρ, ἢ ποῦς, οὐ λέγομεν ἅπαν ἀνειληφέναι τὸ εἶδος, ἀλλὰ μέρος ἀνθρώπου· οὕτως εἰ μὲν τινι τῶν μερῶν ἐξήσκηταί τις, ῥήτωρ οὐ νομίζεται· εἰ δέ τινι τῶν εἰδῶν, ῥήτωρ ἐξ ἀνάγκης ἐστί. ἀμέλει καὶ οἱ δικολόγοι, δικάζεσθαι μόνον εἰδότες, ῥήτορες καλοῦνται. προελήλυθε δὲ τὸ μὲν συμβουλευτικὸν ἐκ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ τῆς ψυχῆς μέρους· ἐξ ἐπιθυμίας γὰρ ἐπὶ συμβουλήν τις προάγεται. τὸ δὲ πανηγυρικὸν ἐκ τοῦ λογιστικοῦ· πᾶς γὰρ πανηγυρίζων, λόγῳ χρῆται. τὸ δὲ δικανικὸν ἐκ τοῦ θυμικοῦ. ᾧ γὰρ θυμοῦταί τις, τούτῳ καὶ δικάζεται. ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πῶς λέγεται τὸ πανηγυρικὸν ἐκ τοῦ λογιστικοῦ προελθεῖν· καίτοι καὶ τοῦ δικάζεσθαι καὶ τοῦ συμβουλεύεσθαι διὰ λόγων ἐχόντων τὸ κῦρος. ἐπιλυτέον δὲ οὕτως. ἐν ἑκάστῳ μὲν τῶν τριῶν τῷ λογιστικῷ κεχρήμεθα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κινούσης ἕξεως ἢ ἐπὶ τὸ δικάζεσθαι, ἢ ἐπὶ τὸ πανηγυρίζειν ἔλαβεν ἕκαστον τὴν ὀνομασίαν. ἐπειδὴ γὰρ πρώτη κίνησις γέγο-

vituperium. Et hæ qvidem partes sunt, priora vero, species. In hoc autem differt pars a specie, qvod species qvidem totum rhetorem efficiat, pars vero non item. Qvisqvis enim unam speciem novit, rhetor est; exempli causâ Theramenes ille Cothurnus consultandi solum peritus, rhetor putabatur; & Zeno disceptandi solum gnarus, rhetor audiebat; Gorgias item panegyricæ solum peritus, rhetor vocabatur. Qvemadmodum enim si tota species hominis aut lapidi aut æri indatur, dicimus statuam speciem hominis servare; sin pars hominis ut manus aut pes, non dicimus totam speciem accepisse, sed partem hominis: ita si qvis in parte qvapiam exerceatur, non ideo rhetor putatur; sin in qvadam specie, rhetor necessario est. Sane causidici, qvi litigare solum sciunt, rhetores vocantur. Procedit autem consultoria ex concupiscibili animæ parte; nam ex concupiscentia ad consultationem qvis agitur. Panegyrica autem ex rationali: qvisqvis enim panegyrim effert, ratione utitur. Judicialis autem vel litigatoria, ex irascibili; nam cui irascitur qvispiam, cum hoc & litigat. Qvæstionem forte qvispiam moveat, cur panegyrica dicatur ex rationali procedere, qvandoqvidem & litigare & consilium dare ex rationibus auctoritatem mutuantur?

νεν ἀπὸ τοῦ θυμικοῦ, ὑπηρέτησε δὲ τούτῳ ὁ λόγος, διὰ τοῦτο λέγομεν ἐκ τοῦ θυμοῦ ἔχειν τὸ δικανικὸν τὴν γένεσιν. ὁμοίως δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἐπειδὴ ἐν τῷ συμβουλευτικῷ ἡ ἐπιθυμία ἐκίνησε τὸν λόγον, καὶ ἐν τῷ πανηγυρικῷ τὸ λογιστικὸν ἐκ τῆς κινησάσης ἕξεως ἔλαβεν ἕκαστον τὴν προσηγορίαν. τέλος δὲ δικανικοῦ μὲν, τὸ δίκαιον, πρὸς γὰρ τοῦτο ὁ δικαστὴς ὁρῶν δικάζει· συμβουλευτικοῦ δὲ, τὸ συμφέρον· πανηγυρικοῦ δὲ, τὸ καλόν. τόποι δὲ τῷ μὲν δικανικῷ, τὰ δικαστήρια· τῷ δὲ συμβουλευτικῷ, τὰ βουλευτήρια. τῷ δὲ πανηγυρικῷ, αἱ ἐκκλησίαι. χρόνους δὲ εἰλήφασι τὸ μὲν δικανικὸν τὸν παρεληλυθότα, τὸ δὲ συμβουλευτικὸν τὸν μέλλοντα, τὸ δὲ πανηγυρικὸν τὸν ἐνεστῶτα. εἰ γὰρ καὶ προϋπαρχούσας πράξεις, καὶ μελλόντων εὐχὰς προσαναφέρομεν τῷ ἐγκωμιαζομένῳ, ἀλλ' ὅμως τὸν ἐνεστῶτα θηρώμενοι χρόνον. πρόσωπα δὲ ἔχουσι, τὸ μὲν δικανικὸν τοὺς δικάζοντας καὶ τοὺς δικαζομένους, τὸ δὲ πανηγυρικὸν τοὺς πανηγυρίζοντας καὶ τοὺς ἀκροατὰς, τὸ δὲ συμβουλευτικὸν τοὺς συμβουλεύοντας καὶ τοὺς πρὸς οὓς ἡ συμβουλή.

Ἕβδομόν ἐστι κεφάλαιον, πόσαι ῥητορικαὶ καὶ ποῖαι, καὶ ποίαν σὺν θεῷ μετερχόμεθα. εἰσὶν οὖν πᾶσαι πέντε. ἡ ἀντίστροφος τῇ φιλοσοφίᾳ, ἣ ἐχρή-

tur ? Sic autem ſolvenda qvæſtio eſt : in trium ſpecierum ſingulis ratiocinio qvidem utimur ; ſed ab affectu qvi movet vel ad litigationem vel ad panegyrim, ſingulæ ſuam denominationem accipiunt. Nam qvia primus motus ab iraſcibili procedit, huic autem ratio miniſtravit, ideo dicimus litigationem ab iraſcibili ortum habere. Similiter & in aliis, qvia in conſultoria concupiſcentia rationem movit, & in panegyrica ratiocinium, ex affectu unde ortæ ſunt ſingulæ denominationem acceperunt. Finis judicialis ſive diſceptatoriæ, eſt juſtitia, ad hanc enim reſpiciens judex judicat ; conſultoriæ utilitas ; panegyricæ, bonum. Loca autem judicialis, tribunalia ; conſultoriæ, curiæ ; panegyricæ, cœtus. Tempora vero ceperunt, judicialis, præteritum ; conſultoria, futurum ; panegyrica, præſens. Etiamſi enim præterita geſta, & futurorum vota, ei qvem laudibus celebramus, referamus, attamen præſens ſemper obſervantes tempus. Perſonas autem habent, judicialis eos qvi judicant atqve eos de qvibus judicatur ; panegyrica, concionantes & auditores ; conſultoria, conſulentes & eos ad qvos conſilium initur.

VII. Septimũ caput, qvot ſint rhetoricæ, & qvales, & qvam Deo juvante ſectemur. Sunt igitur qvinqve. Qvæ philoſophiæ reſpondet, qva uſi

ſunt

σατο Πυθαγόρας, καὶ Σωκράτης καὶ Πλάτων. εἰ γὰρ καὶ περὶ τῶν ἀεὶ ὡσαύτως ἐχόντων πραγμάτων τοὺς λόγους ὡς φιλόσοφοι ἐποιοῦντο· ἀλλ' οὖν τινι πειθοῖ κεχρημένοι· καὶ τὸ ὡμολογημένον γὰρ χωρὶς πειθοῦς ἀποδεῖξαι ἀμήχανον, ἡ ἀντίστροφος τῇ πολιτικῇ, ἧς ἡγήσαντο Μιλτιάδης, Κίμων, Θεμιστοκλῆς· τούτων δὲ διαφέρει ἡ ἀντίστροφος τῇ πολιτικῇ τῆς ἀντιστρόφου τῇ φιλοσοφίᾳ, τῷ τὴν μὲν τῇ φιλοσοφίᾳ ἀντίστροφον περὶ τῶν καθόλου διαλαμβάνειν· τὴν δὲ τῇ πολιτικῇ ἀντίστροφον οὐχ οὕτως. ἡ ἀντίστροφος τῇ διαλεκτικῇ. τούτῳ δὲ διαφέρει τῆς ῥητορικῆς ἡ διαλεκτική, τῷ τὴν μὲν διαλεκτικὴν κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι τὴν ζήτησιν· τὴν δὲ ῥητορικὴν διεξοδικῶς περὶ τῶν πολιτικῶν διαλαμβάνειν πραγμάτων. ἡγήσαντο δὲ καὶ ταύτης Δημοσθένης τε καὶ Λυκοῦργος, καὶ ἄλλοι ῥήτορες. ἡ ἀντίστροφος τῇ συκοφαντικῇ, ἧς ἡγήσατο Ἀριστογείτων. ἡ ἀντίστροφος τῇ κολακευτικῇ, ἧς ἡγήσαντο Δημάδης καὶ Ἀριστόδημος. πέντε οὖν ῥητορικῶν οὐσῶν, ἡμεῖς τὴν πέμπτην μετερχόμεθα.

Ογδοόν ἐστὶ κεφάλαιον, πόσοι τρόποι ῥητορικῶν ἀναγνώσεων. οὐδὲ γὰρ ῥαψῳδεῖν δεῖ ὡς τὰ ποιήματα, καὶ κωμῳδεῖν ὡς τὰ δράματα, ἢ ᾄδειν ὡς τὰ λυρικά, ἀλλ' ἑτέρως. εἰσὶ γοῦν τρόποι ῥητορικῶν ἀναγνώσεων τρεῖς. ὁ σύντονος ὁ καὶ μάλιστα ἐν τοῖς δικα-

ſunt Pythagoras, Socrates & Plato: etſi enim illi de rebus ſemper eodem modo ſe habentibus, utpote philoſophi verba fecerint, ſed tamen qvadam perſuadendi arte uſi, nam vel id qvod in confeſſo eſt, ſine perſuaſione demonſtrari neqvit. Qvæ reſpondet politicæ, qvarum principes fuere Miltiades, Cimon, Themiſtocles. In his autem differt ea qvæ politicæ reſpondet ab ea qvæ reſpondet philoſophiæ, qvod ea qvæ philoſophiæ reſpondet, de omnibus diſſerat; ea vero qvæ politicæ reſpondet, non item. Qvæ reſpondet dialecticæ: in eo autem differt dialectica a rhetorica, qvod dialectica per interrogationem & reſponſionem qvæſtiones agitet, rhetorica vero copioſe de politicis rebus diſſerat. Hujus principes fuere Demoſthenes & Lycurgus, aliiqve rhetores. Qvæ reſpondet ſycophanticæ, cujus princeps fuit Ariſtogiton. Qvæ reſpondet adulatoriæ, cujus principes fuere Demades & Ariſtodemus. Cum ergo qvinqve ſint rhetoricæ, nos qvintam præterimus.

VIII. Octavum caput eſt, qvot ſint modi rhetoricarum lectionum: neqve enim recitare oportet ut carmina, aut comice narrare ut dramata, aut canere ut lyrica; ſed alio modo. Sunt itaqve rhetoricarum lectionum modi tres; vehemens, qvi

νικοῖς πρωτεύων κατα τὸ Ομηρικόν.

Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν.

Οὗτος δὲ φράζεσθαι θέλει μετὰ σφοδροῦ τοῦ πνεύματος καὶ ζεούσης προθυμίας, τῆς πληγῆς τοῦ πνεύματος τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν καθάπερ πλῆκτρον κτυπούσης, ὥστε προηγέρθαι τῆς φωνῆς τὴν ἀρτηρίαν. ὁ ἀνειμένος ὅς ἐστι τὸν τρόπον ἐπιεικὴς, ἠρέμα τοῦ πνεύματος τὴν ἀρτηρίαν πλήττοντος καὶ μελίχρουν τὴν φωνὴν ἀποτελοῦντος, ὡς τὸ ποιητικόν.

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

Ο μέσος ὅς ἐστι καὶ συμβουλευτικὸς καὶ ἐξηγητικὸς, καὶ ἐπιστολιμαῖος. Φυσικώτατα δὲ πνεῖ τὸ πνεῦμα ἐπὶ τούτου· καὶ οὔτε ἄγαν ὑπερπηδᾷ, ἵνα μὴ ἀποτελέσῃ τὸν σύντονον. οὔτε ὑφειμένως λέγεται, ἵνα μὴ ποιήσῃ τὸν ἀνειμένον· ἀλλὰ μέσῃ χρῆται ὁδῷ.

Εννατόν ἐστι κεφάλαιον, πόσαι πολιτεῖαι καὶ ποῖαι, καὶ ποίαν μετερχόμεθα. δεῖ δὲ πρότερον εἰπεῖν τίς ὁ ὅρος τῆς πολιτείας. πολιτεία τοίνυν ἐστὶν ἀρχὴ καὶ συνήθεια πραγμάτων. κ.τ.λ.

qvi maxime in judicialibus primas tenet secundum illud Homericum:

Et verba imbribus nivalibus similia hybernis.

Hic autem pronuntiari debet cum vehementi spiritu, & ferventi animo, percussione spiritûs asperam arteriam instar plectri pulsante; ita ut arteria prius excitetur, qvam vox. Item remissus, qvi mitis & suavis est, spiritu leviter arteriam pulsante, melleamqve vocem efficiente, secundum carmen illud,

Cujus lingua melle suavior fluebat loqvela.

Medius est consultorius, narratorius & epistolaris: in hoc autem modo admodum naturali flat spiritus; neqve admodum exsurgit, ne vehementem sonum efficiat; neqve remisse profertur, ne remissum edat; sed mediâ incedit viâ.

IX. Nonū caput est, qvot sint politiæ, & qvales, & qvænam appetenda sit. Opus autem est primo dicere, qvæ sit politiæ definitio. Politia igitur est principium & consuetudo rerum. &c.

III. De artium & disciplinarum inventoribus. ex Codice Coisliniano CCCLXXXVIII.

Εξεῦρον τὴν μὲν ἀριθμητικὴν Φοίνικες, τὴν δὲ μουσικὴν Θρᾷκες, τὴν δὲ ἀστρολογίαν Χαλδαῖοι.

Ποιηταὶ πέντε, Ομηρος, Ησίοδος, Πείσανδρος, Πανύασις, Αντίμαχος.

Arithmeticam qvidem invenerunt Phœnices, Musicam Thraces, Astrologiam Chaldæi.

Poetæ qvinq;, Homerus, Hesiodus, Pisander, Panyasis, Antimachus.

Ἰαμβικοὶ τρεῖς, Σιμωνίδης, Ἀρχίλοχος, Ἱππώναξ.

Τραγῳδοποιοὶ ε'. Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Ἴων, Ἀχαιός.

Κωμῳδοποιοὶ ἀρχαίας κωμῳδίας ζ'. Ἐπίχαρμος, Κρατῖνος, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, Φερεκράτης, Πλάτων· μέσης κωμῳδίας β'· Ἀντιφάνης, Ἄλεξις Θούριος· νέας κωμῳδίας ε'. Μένανδρος, Φιλιππίδης, Δίφιλος, (In marg. τινες διὰ τοῦ ι, ἄλλοι διὰ τοῦ ει διφθόγγου.) Φιλήμων, Ἀπολλόδωρος.

Ἐλεγειοποιηταὶ δ'· Καλλῖνος, Μίμνερμος, Φιλητᾶς, Καλλίμαχος.

Λυρικοὶ θ'. Ἀλκμὰν, Ἀλκαῖος, Σαπφὼ, Στησίχορος, Πίνδαρος, Βακχυλίδης, Ἴβυκος, Ἀνακρέων, Σημωνίδης. ἰστέον οὖν ὅτι Σημωνίδης μὲν ὁ λυρικὸς διὰ τοῦ η γράφεται, Σιμωνίδης δὲ ὁ Ἰαμβοποιὸς διὰ τοῦ ι. καὶ ἴσως ὁ μὲν παρὰ τὸ σῆμα, ὁ δὲ παρὰ τὸ σιμός.

Ῥήτορες θ'. Δημοσθένης, Λυσίας, Ὑπερείδης, Ἰσοκράτης, Αἰσχίνης, Λυκοῦργος, Ἰσαῖος, Ἀντιφῶν, Ἀνδοκίδης.

Ἱστορικοὶ ι'. Θουκυδίδης, Ἡρόδοτος, Ξενοφῶν, Φίλιππος, Θεόπομπος, Ἔφορος, Ἀναξιμένης, Καλλισθένης, Ἑλλάνικος, Πολύβιος.

Περὶ ποιητῶν.

Ὅσοι διὰ στίχων καὶ ἰάμβων ἔφρασαν· Ὅμηρος στίχους, Ἡσίοδος στίχους, Ἀπολλώνιος στίχους, Θεόκριτος ὁμοίως,

Jambici tres, Simonides, Archilochus, Hipponax.

Tragici qvinqve, Æſchylus, Sophocles, Euripides, Jon, Achæus.

Comici veteris Comœdiæ ſeptem, Epicharmus, Cratinus, Eupolis, Ariſtophanes, Pherecrates, Plato: mediæ Comœdiæ duo, Antiphanes, Alexis Thurius: novæ Comediæ qvinqve, Menander, Philippides, Diphilus, Philemon, Apollodorus.

Elegiarum poetæ qvatuor, Callinus, Mimnermus, Philetas, Callimachus.

Lyrici novem, Alcman, Alcæus, Sappho, Steſichorus, Pindarus, Bacchylides, Ibycus, Anacreon, Semonides. Sciendum eſt Semonidem Lyricum per e ſcribi, Simonidem vero Jambicum per i: & fortaſſe alius a *σῆμα*, ſignum, alius a *σιμὸς*, ſimus.

Rhetores novem, Demoſthenes, Lyſias, Hyperides, Iſocrates, Æſchines, Lycurgus, Iſæus, Antiphon, Andocides.

Hiſtorici decem, Thucydides, Herodotus, Xenophon, Philippus, Theopompus, Ephorus, Anaximenes, Calliſthenes, Hellanicus, Polybius.

De Poëtis.

Qvi per verſus & jambos loqvuti ſunt, Homerus verſus edidit, Heſiodus verſus, Apollonius verſus, Theocritus

Ἄρατος ὁμοίως, Νίκανδρος ὁμοίως· Μένανδρος ἰάμβους, Ὀππιανὸς ὁμοίως, Καλλίμαχος ὁμοίως, Σοφοκλῆς ὁμοίως, Αἴσχυλος ὁμοίως, Λυκόφρων ὁμοίως, Πίνδαρος ξένα μέτρα καὶ τοῖς νῦν ἀγνοούμενα.

Ὅσοι γραμματικοὶ, Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, Ἀπολλώνιος Δύσκολος, Ἀλέξανδρος, Ἀστυάγης, Ἀγαπητὸς, Σέργιος ὁ νεώτερος, Αὐξόνιος, Ἄδραστος, Θεαγένης, Ἡρωδιανὸς, Θεοδόσιος ὁ τοῦ . . . Τρύφων, Δίδυμος ὁ νεώτερος, Νικοκλῆς, Εὐδαίμων, Ὧρος, Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς, Πορφύριος, Ἀχιλλεὺς, Ἀρκάδιος, Ὡραπόλλων, Τιμόθεος Γαζαῖος.

Ὅσοι περὶ ὀρθογραφίας, Ἀπολλώνιος, Ἡρωδιανὸς, Ὧρος, Ῥωμανὸς, Θεοδόσιος ὁ Φιλόπονος, ὁ Χάραξ, ὁ Χοιροβοσκός.

Ὅσοι περὶ διχρόνων. Ὧρος, Παμπρέπιος, Αἰθέριος Ἀπαμεὺς, Ὧρος, (sic) Στέφανος ὁ Κωνσταντίνου πόλεως.

Ὅσοι ἐθνικῶν (i. περὶ ἐθνικῶν) Ὠρίων Θηβαῖος, Μητρόδωρος, Φιλόξενος, Λογγῖνος.

Πίναξ τῶν ἐν ἰατρικῇ διαπρεψάντων.

Δημόκριτος, Ἱπποκράτης, Διοσκορίδης, Ἀρχιγένης, Ῥοῦφων, Γαληνὸς, Φιλάγριος, Θέων, Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεὺς, Ἀλέξανδρος Τραλλιανὸς, Δημοσθένης, Σεύηρος, Φιλούμενος, Διοκλῆς, Λεωνίδης, Ἄτταλος, Σωρανὸς, Ὀριβάσιος, Ἀέτιος, Ἰάκωβος, Σκύπαλος.

critus similiter, Aratus similiter, Nicander similiter. Menander jambos, Oppianus similiter, Callimachus similiter, Sophocles similiter, Æschylus similiter, Lycophron similiter: Pindarus peregrina carmina & hoc tempore ignota.

Qvicumqve grammatici, Dionysius Thrax, Apollonius Dyscolus, Alexander, Astyages, Agapetus, Sergius junior, Auxonius, Adrastus, Theagenes, Herodianus, Theodosius, . . . Tryphon, Didymus junior, Nicocles, Eudæmon, Orus, Dionysius Halicarnaseus, Porphyrius, Achilles, Arcadius, Orapollo, Timotheus Gazæus.

Qvi de orthographia, Apollonius, Herodianus, Orus, Romanus, Theodosius, Philoponus, Charax, Chœroboscus.

Qvi de dichronis sive de vocalibus ancipitibus, Orus, Pamprepius, Aetherius Apameensis, Orus (*bis*) Stephanus Constantinopolitanus.

Qvi de Gentilibus, Orion Thebæus, Metrodorus, Philoxenus, Longinus.

Tabula eorum qvi in Medicina floruerunt.

Democritus, Hippocrates, Dioscorides, Archigenes, Rufon, Galenus, Philagrius, Theon, Alexander Aphrodisieus, Alexander Trallianus, Demosthenes, Severus, Philumenus, Diocles, Leonides, Attalus, Soranus, Oribasius, Aetius, Jacobus, Scypalus.

Οἱ τούτων ὑπομνημαλισαὶ, Σώπατρος, Παῦλος, Αθανάσιος, Φοιβάμμων.

Εν δὲ τῇ Φιλοσοφίᾳ ἔπρεψαν, Πλάτων, Αριστοτέλης ὁ τούτου μαθητὴς, ὧν τὸν μὲν Πλάτωνα ὑπομνηματίζουσι πλεῖστοι· χρησιμώτεροι δὲ Γάιος, Αλβῖνος, Πρισκιανὸς, Ταῦρος, Πρόκλος, Δαμάσκιος, Ιωάννης ὁ Φιλόπονος, ὅστις καὶ κατὰ Πρισκιανοῦ ἠγωνίσατο, πολλάκις δὲ καὶ κατὰ Αριστοτέλους· τὸν δὲ Αριστοτέλην καὶ αὐτὸν ὑπομνηματίζουσι πλείονες, ὧν χρησιμώτεροι Πορφύριος Φοῖνιξ, Αλέξανδρος Αφροδισιεὺς, Αμμώνιος, Αῤῥιανὸς, Ατόκιος, Ζαχαρίας, καὶ Τριβοῦνος .... ἀδελφός.

Ονόματα ιβ΄. θεῶν· Ζεὺς, Ποσειδῶν, Αρης, Ερμῆς, Απόλλων, Ηρα, Αθηνᾶ, Αφροδίτη, Λητὼ, Αρτεμις, Εςία, Δήμητρα.

Horum commentatores, Sopater, Paulus, Athanaſius, Phœbammon.

In philoſophia claruerunt, Plato, Ariſtoteles ejus diſcipulus, qvorum Platonem qvidem commentariis illuſtrarunt plurimi: præſtantiores vero Gajus, Albinus, Priſcianus, Taurus, Proclus, Damaſcius, Joannes Philoponus, qvi contra Priſcianum concertavit, ſæpe item contra Ariſtotelem. Ariſtotelem etiam commentariis illuſtrarunt plures, qvorum utiliores ſunt Porphyrius Phœnix, Alexander Aphrodiſieus, Ammonius, Arrianus, Atocius, Zacharias, & Tribunus .... frater.

Nomina duodecim deorum: Jupiter, Neptunus, Mars, Mercurius, Apollo, Juno, Minerva, Venus, Latona, Diana, Veſta, Ceres.

IV. Index ſcriptorum in Philopono de mundi æternitate memoratorum.

Majoribus numeris argumenta Procli, minoribus capita ſolutionum denotantur.

Index Scriptorum

in universis Philoponi ad Aristotelem commentariis memoratorum,

concinnatus à me ad paginas, vel ubi hæ deficiunt ad subsignatas in ima pagina, literas Græcarum editionum, & in Metaphysicorum libros, ad paginas editionis quæ sola exstat Latinæ.

A in priora, AA in posteriora Analytica. An. de anima. G. de generatione & interitu, GG. de generatione animalium, M. in Metaphysica, MM in Meteora, P. in libros Physicorum denotat.

An.

Achytas.

Eudemus

è Moſe,

* Philop. τερετίσματα καλοῦνται τὰ προψάλματα τῶν κιθαρῳδῶν ἅπερ ἀνάρθρως ᾄδουσι δοκιμασίας ἕνεκεν τῆς ἀπηχήσεως τῶν χορδῶν.

Poëtæ

 ἀπει-

CAPUT XL.

De SVIDA, ETYMOLOGO, aliisqve Lexicis Græcis.

Lexicorum Græcorum Scriptores de qvibus alibi jam dictum. 1. De Svida ejusqve prioribus editionibus, V. C. Ludolphi Kusteri dissertatio, cum meis observationibus. 2. De editione novissima Kusteri, & variis doctorum scriptis ad Svidam illustrandum facientibus. 3. De epitome Svidæ inedita. id. *Index scriptorum à Svida laudatorum. 4. De Etymologico Magno ejusqve auctore & editionibus. 5. Alia græca Lexica & etymologica MSS. 6. Index scriptorum in Etymologico magno laudatorum. 7. De Lexicis Græcis ineditis, nec non de glossariis variis editis ineditisqve. 8. De Lexico Varini Phavorini. 9. De Lexicis Græcolatinis recentium scriptorum majoribus. 10. De minoribus, tam generalibus qvam specialibus. 11. De scriptoribus synonymorum, phrasium Græcarum &c. 12. De Græcobarbaris & recentis Græciæ Lexicis. 13.*

I.

BRevem de Lexicis Græcis dissertationem, qvam ad calcem Centuriæ Anonymorum & plagiariariorum, A. 1689. 4. Lipsiæ sub J. A. Fabri nomine in patria mea vulgavi admodum juvenis, animus fuerat locupletatam paululum accuratiusqve digestam, sub titulo Historiæ Lexicorum Græcorum separatim publicare: sed existimavi postea rectius me facturum, si qvæ de illo argumento notassem, Bibliothecæ huicce Græcæ insererem. Itaqve de antiqvioribus plerisq; Lexicis alibi jam dixi, de editis qvidem, ut *Ammonii* de differentiis vocum Græcarum, libro IV. cap. 26. p. 173. De glossario Hippocrateo *Erotiani*, lib. IV. cap. 36. p. 571. seq. *Eusebii* περὶ τῶν τοπικῶν ὀνομάτων, IV. 2. p. 44. *Harpocrationis* Lexico Rhetorico IV. 36. p. 583. seq. Glossario *Hesychii* Alex. IV. 35. p. 541. *Joannis Philoponi* de vocibus pro tono diverso diversa significantibus, supra hoc Volumine p. 365. seq. De *Mœridis* Atticista, IV. 34. p. 519. & hoc ipso Volumine, supra p. 420. *Moschopuli* IV. 34. p. 534. lexico Biblico *Origenis* sive *Cyrilli* Alex. IV. p. 541. *Stephani* Byz. ἐθνικοῖς IV. 2. p. 45. Lexico Attico *Phrynichi* IV. 34. p. 520. seq. Onomastico *Pollucis* IV. 33. p. 489. & de *Thomæ Magistri* vocibus Atticis, IV. 34. p. 526. Nec non de ineditis Lexicis *Georgii Lecapeni* IV. 34. p. 335. *Photii*, supra hoc volu-

volumine p. 566. seq. *Ptolemæi* Ascalonitæ, IV. 33. p. 515. & *Timæi*, hoc ipso Volumine supra p. 418. seq. Præterea de plerisqve deperditis Lexicis omnis generis, dialectorum præcipue, editisqve & ineditis Lexicis specialibus ad certos scriptores, IV. 34. 35. 36. tum de glossariis juridicis IV. 36. p. 570. ac de Lexicis Biblicis & Concordantiis Græcis a) IV. 35. p. 542. & 553. Ut igitur plenior de toto hoc argumento tractatio studiosis hujus lingvæ à me offeratur, non pigebit præsenti capite cætera qvæ restant universa colligere, atqve de Svida, Etymologo & reliqvis alibi mihi haud dictis Lexicis, observata complecti.

II. De SVIDA præclarissime promeritus nostra memoria est Vir eruditissimus & Græcæ ac Latinæ lingvæ ad ungvem peritus *Ludolphus Neocorus*, sive *Kusterus*, b) qvi *Lutetiæ* qvo relictis patriis sacris, Romana amplexus se contulerat, obiit XII. Octobr. A. M DC CXVI. Hic post *diatribam de Svida*, vulgatam Cantabrigiæ 1701. 4. in qva vitia ac defectus editionis Porti commemorat, narratqve qvibus subsidiis & qvo apparatu novam ipse fuit molitus, variaqve Svidæ loca speciminis in vicem emendat atqve illu-

a) Ab eo tempore qvo illa scripsi, non modo *Erasmi Schmidii* τ̃ μακαρίτȣ *Concordantiæ Novi Testamenti* recusæ sunt emendatius, Gothæ cum præfatione Rev. D. Ernesti Samuelis Cypriani, 1716. fol. sed etiam typis nitidis Wetstenianis, Amstelodami 1717. fol. diligenti castigatum studio lucem vidit opus *Concordantiarum Græcarum in LXX. Interpretes* utilissimum, & ad Græcos Patres tractandos, locaqve ad qvæ illi alludunt sacrarum litterarum promtius indaganda oportunum apprime, auctore venerando octoginta amplius annorum sene *D. Abrahamo Trommio*, Ecclesiæ Grœninganæ Pastore, cui Belgicas etiam Concordantias A. 1685. editas & secundis curis jam perficiendas cives sui debent. Qvam utile sit hoc consilium, qvo Concordantias in LXX. Interpretes, Græcarum vocarum ordine Trommius digessit, vel *Henrici Savilii* summi viri patet judicio, cujus auspiciis similiter ordinatas ac veluti inversas Kircherianas Concordantias, Oxoniensis Bibliotheca asservat: neq; hilū detrahitur per præclarissimam illam Trommii operam utilissimis itidem, sed longe alio instituto susceptis nec Græcarum sed Hebraicarum vocum ordine digestis Conradi Kircheri Concordantiis. Qvæ vero deesse Trommianis caussantur viri præclarissimi, utinam illi per se præstent potius, lucubrationesqve edant suas, vel *Ambrosii Angierii*, Hiberni qvod laudant Lexicon duplex Biblicum, ex Dublinensi archivo proferant, qvam viro insigni propter ea qvæ fecit amplas promerito gratias, immeritam propter ea qvæ non fecit scribant dicam. Etiam Kircherus in libro de vario Concordantiarum suarum usu qvi A. 1622, hoc est decimo post eas publicatas anno Witebergæ in 4. lucem vidit, testatur se longe pleniores castigatioresqve & indeclinabilibus voculis additis locupletatas ad prælum & lucem, qvam nunqvam tamen hactenus viderunt, parasse. Trommius vero Joannis Gagnierii V. C. Vindiciis Kircherianis, Oxon. 1718. 8. editis Epistolam Apologeticam Amst. 1718. 4. & Bibliothecæ novissimæ Hallensis scriptori (sect. 2. p. 84. seq.) succinctam responsionem opposuit, Groning. 1719. 4.

b) Natus Kusterus Blombergæ, opido Comitatus Lippiæ in Westphalia A. 1670. Vide ejus elogium in memoriis litterariis Triyultianis A. 1717. mense Martio p. 497. seq.

illustrat, qvinto anno interjecto opus ipsum perduxit ad umbilicum, & novum suum Svidam Græcolatinum cum notis, de qva ἐκδόσει infra diligentius dicturus sum, prælo Cantabrigiensi exire passus est A. 1705. tribus Voluminibus in fol. In præfatione ad hanc editionem, cum de auctore qvem illustrandum in se suscepit, de illius ætate, de Lexici ejus virtutibus & vitiis prioribusqve editionibus accurate disputet, nolui actum agere, sed integram Clarissimi Viri, mihiqve cum viveret amici dissertationem, meis cum observationibus tibi hoc loco exhibere.

1. Qvis Svidas fuerit, aut qvando vixerit, frustra qvis qvæsiverit, si nullus unqvam Suidas exstitit: ut virum politissimum Angelum Politianum censuisse plures referunt scriptores; respicientes procul dubio ad hæc ejus verba, qvæ leguntur lib. XI. Epist. XX. c) *Suidas ipse, (si qvi modo hic unqvam Svidas) non omnino malus auctor.* Sed Suidam vere exstitisse, nec nomen ejus fictitium esse, non solum evincunt codices MSti d) Lexici hujus, in qvibus Suidæ, vel Sudæ e) nomen comparet; sed etiam Eustathius,

c) ad Bernardum Riccium. Politiano jungendus Petrus Alcyonius est, qvi lib. 2. de exilio p. 213. *apud doctos*, inqvit, *illos viros qvi commentarios rerum multarum confecerunt, eosqve in Svidæ nomine ediderunt, observavi scriptum.* Tho. Reinesius lib. 3. Var. Lect. p. 361. *In farragine lexica & historica* κατὰ στοιχεῖον *copiosa & varia, eoqve penu qvodam eruditionis & preciosissimarum qvarumvis rerum, qvi Svidæ cujusdam nomen præscriptum habent, etsi unius autoris non sit, sed plurium e diversis omnium ætatum scriptoribus collecta & subinde aucta.*

d) de his infra, ad §. 16.

e) *Sudam* appellant multi memorati Menagio c. 77. Anti Bailleti, Card. Bessario in præfat. ad versionem Metaphysicorum Theophrasti, Victor Trincavellus ante Philoponum in Physica, Aldus Manutius ante Philoponum in posteriora Analytica, & alibi, Petrus Bembus in Epistolis p. 440. Gvil. Budæus notis prioribus in pandectas, Petrus Victorius in Variis Lect. Franciscus Robortellus in var. locorum annotatt. Gvil. Fournerius in selectis lectionibus, Valentinus Erythræus indice Virgiliano, in vocabulo *orichalco.* Q. Septimius Florens Christianus ad Aristophanis Pacem, Joseph. Scaliger ad Varron. Petrus Daniel ad Plauti Qverolum. Jacobus Cujacius in Observationibus, aliisqve in scriptis, & Nic. Rigaltius passim. Notat autem σοῦδα paludem, fossam, lacum ut videre licet in scholiis ad Euripidis Phœniss. vers. 1107. 1195. & Damascio apud Photium Cod. 242. p. 553. v. ult. edit. Hœschelii. Carolus Annibal Fabrottus ad Theophili institutiones p. 841. edit. primæ: *Viri docti Svidam* Sudam *appellant, libris ut videtur auctoribus. Nam in MSto Codice Memmiano* (qvi hodie est Colbertinus 992.) *sic habetur.* Huic tamen plurimos alios licet opponere, in qvibus, ut apud Eustathium, constanter non Σοῦδας sed Σουίδας appellatur. Itaqve If. Casaubonus notis ad Laërtii Anacharsim lib. 1. sect. 101. *Falluntur viri doctissimi & magni in literis nominis, qvi toties Svidam in civitate Romana nomen mutare cogunt. Sunt enim qvi* Sudam, *nec desunt qvi* Sudinem *(credo qvod hoc nomen se in Plinio recor-*

thius, qvi in verboſo commentario in Homerum Suidam noſtrum aliqvoties f) laudat. Qvis autem Suidas fuerit, g) difficile dictu eſt; cum non ſolum alii ſcriptores, ſed etiam ipſe de ſe ſileat, nec in toto hoc Lexi-

darentur legiſſe) appellent. Atqvi verum eſt profecto Svidas. Euſtathius: τὰ εἰς δας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Τιμαχίδας Τιμαχίδα, Σουίδας, Σουίδα. Sudini Magi mentio apud Theodorum Meliteniotam ſupra p. 210. Sudinis περὶ λίθων apud Plin. IX, 35. XXXVII. 8. Sudinem pro Svida vocat Scipio Tettius commentario de Apollodoris.

f) Euſtathius in Iliad. λ. p. 834. edit. Rom. (Baſil. 768.) τὸ δὲ (ἴννος) ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον μεγάλῳ βιβλίῳ τοῦ Σουίδα, δηλοῦνται ζῶά τινα οἷον ὄνους ἤ τινα τοιαῦτα εὐτελέστατα. Ad Odyſſ. H. p. 1571. παραδέδοται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ παρὰ τοῦ Σουίδα ἄνθρακος (ἄνθρανος) ἢ καὶ ἀνδράχλη, ὡς ἐκεῖνος λέγει. Ad Odyſſ. Σ. p. 1851. τοῦ δὲ μισθὸς οὐ μόνον ῥῆμα προῆκται τὸ μισθῶ, μισθώσω, ἀλλὰ καὶ μισθάρνιον καθ' ὑποκορισμόν, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τοῖς Σουίδα. (apud Svid. μισθάρνια legitur male pro μισθάρια.) Ad Odyſſ. A. p. 1406. παραβλήδην παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ συγκριτικῶς ὡς οἱ πλείους φασί. κατὰ δὲ τὸν Σουίδαν, ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς. Ad Odyſſ. E. p. 1528. ἔστι δὲ πρόσηγμα, ὡς δηλοῖ Σουίδας, στήριγμα. & p. 1538. πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων τοιούτων ὄντων, οἶδεν ὁ Σουίδας καὶ τὸ ὂι, κοινότερον μὲν ὂν τοῦ ὠή. Ad Odyſſ. Z. p. 1554. Σουίδας γοῦν ἐν τῷ ά, φησιν ὡς ἡ Λάρισσα σφαιρίζουσα πίλῳ ὤλισθεν εἰς τὸν Πηνειόν. Ad Odyſſ. Γ. p. 1469. ὡς ἀνιερώθη Ποσειδῶνι (ὁ μικρὸς λίθος) πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα πελάζειν Φαιστῷ, ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κεῖται. Ad Odyſſ. B. p. 1441. Τὸ ποδηγέστερον ἀντὶ τοῦ ὁδηγικώτερον, ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κεῖται. Ad Odyſſ. A. p. 1403. εἰ δὲ κατὰ Σουίδαν οὐκ ἔστι τετρασυλλάβως ἐφιαλεῖς, ἀλλὰ τρισυλλάβως φιαλεῖς. Præter hæc decem loca exſtat etiam undecimus, in qvo Svidæ lexicon licet non citatur nominetenus, tamen reſpicitur & tanqvam ſcriptoris inſignis ac fide digni celebratur ad Iliad. Γ. p. 378. edit. Rom. (Baſil. 286.) ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων, λέγεσθαι θεαιδέστατον διὰ τῆς αἱ διφθόγγου προπαραληγούσης, τὸν Θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα, καὶ παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος, τὸ ἄνθρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι, καινὸν μέντοι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγου πολλοῦ ἄξιος. Solere Euſtathium ſcrinia Svidæ, aliqvando etiam ubi non nominat compilare, notavit Kuſterus ad Svidam in πύνδαξ. Michaelem Apoſtolium ſua ex Svida ſolere exſcribere, id. ad ῥοδίων χρησμός.

g) Svidam *Monachum Byzantinum* vocat Joannes Roſinus in Antiqv. Rom. & poſt eum Joannes Bona in notitia auctorum in libris de divina Pſalmodia allegatorum, *Monachum*

co qvicqvam de se memoriæ prodiderit. Videtur qvidem in v. Σαμοθράκη patriam vel gentem suam indicare, dum ait: *Qvi enim initio insulam illam* (i. e. Samothraciam) *incoluerunt, Samii fuerunt, a qvibus nos orti sumus.* Sed verba illa non sunt ipsius Suidæ, sed scriptoris Anonymi, ex qvo locus iste excerptus est.

2. Qvod ad ætatem Suidæ adtinet; de ea diversæ sunt virorum doctorum sententiæ, qvarum nonnullas ad examen revocabimus. Hugo Grotius in Epist. CX. ad Gallos, h) Suidam paulo post Constantinum Leonis i) filium, qvi A. C. 912. imperare cœpit, vixisse arbitratur; hac addita ratione, qvod, qvantum ipse meminerit, hic Imperatorum postremus sit, k) qvem in libro suo nominet. Sed virum doctissimum memoria fefellit. Nam in v. Ἀδὰμ mentio fit Imperatoris Joannis Zimiscæ; l) & in v. Κωνςαντινούπολις Basilii & Constantini fratrum; qvi omnes Constantino, Leonis filio, posteriores fuerunt. Hieronymus Wolfius Suidam multo recentiorem facit, & ad Seculum XIV. refert; hac inductus ratione, qvod Metochitam Logothetam citet, qvi sub Palæologis vixerit. Verba ejus in Præfat. ad Svidam hæc sunt: *Atqve adeo, cum Metochitam Logothetam citet, qvi sub Palæologis vixit, apparet, eum vix annis abhinc* 300. *Lexicon hoc composuisse.* Scribebat autem ista Wolfius A. D. 1564. Sed Logotheta, qvem Svidas diversis in locis laudat, non est Metochita Logotheta, qvem ineunte Sec. XIV. vixisse constat; sed Symeon Metaphrastes Logotheta, m) qvi initio Seculi X. floruit: ut & ante

appellant etiam Josephus Scaliger ad Varronem p. 60. Maussacus in diss. Critica p. 396. Balthasar Bonifacius XV. 7. Hist. ludicræ, Hadrianus Bailletus Tom. III. judic. eruditor. p. 125. & Carolus Blount ad Philostratum p. 6. Non dubito autem ex sola conjectura à Rosino & aliis hoc pronunciatum fuisse, qvemadmodum & ab Is. Casaubono qvi *cucullatum Grammaticum* nuncupat lib. 1. cap. 6. ad Athenæum.

h) CXVII. ad Nic. Peirescium, qvæ in majori Epistolarum Grotii collectione est 264.

i) Constantianum Porphyrogenitum Leonis Sapientis F.

k) Hermannus Witekindus, Rigæ tunc versans Vitas Imperatorum è Svida collectas cum Latina sua versione separatim edidit Francofurti 1557. 8. in his ultimi memorantur Constantinus Leonis Isauri filius qvi A. 775. Michaël balbus qvi A. 829. & Theophilus qvi A. 841. obiit. Excerpta de Imperatoribus ex Svida collecta habes etiam Græce & Latine in Frid. Sylburgii tomo tertio minorum Rom. Historiæ scriptorum, Francof. 1590. fol. qvibus alia insuper de rebus CPolitanis ex eodem Lexico adjunxit cum Porti versione Philippus Labbeus in tomo 1. scriptorum Hist. Byzantinæ Paris. 1648. fol.

l) Joannes Tzimisces Imperator fuit ab A. 969. ad 975. hinc Basilius II. ad A. 1025. & Constantinus ejus frater ad A. 1028.

m) Svidas in ἄβαξι, ὁ λογοθέτης ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλης μαρτυρίῳ. Et

ante nos obſervavit vir magni inter eruditos nominis Richardus Bentlejus, in præclara Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis, pag. 23. Sententia igitur Wolfii hoc ſubducto tibicine ſponte corruit. Alii inter qvos eſt vir doctiſſimus Gulielmus Cave, Noſtrum vergente jam Seculo x. n) ſub Baſilio & Conſtantino fratribus vixiſſe cenſent: pro qva opinione facere videtur, qvod Svidas in v. Ἀδάμ, ubi diverſas annorum Æras ſive Epochas recenſet, Chronologiam perducat uſqve ad obitum Joannis Zimiſcæ, cui anno C. 975. modo dicti Baſilius & Conſtantinus fratres in imperio ſucceſſerunt. Huc accedit, qvod Noſter in v. Κωνσταντινούπολις annos a condita CPli computans, epocham eorum terminet in Regno Baſilii & Conſtantini Porphyrogennetorum, ut illo tempore, qvo ea ſcribebat, adhuc imperantium. Hæc ſane ſpecioſa ſunt, & veram Suidæ ætatem indicare videntur. Sed ſi ex notis illis temporum, qvæ hodie in Svidæ Lexico occurrunt, de ætate ejus judicandum eſt; recentiorem eum utiqve eſſe oportet: utpote, qvi exeunte ſaltem Seculo XI. vel ineunte XII. ſub Alexio Comneno vixerit. Nam (qvod a nemine adhuc obſervatum eſſe video) in v. Γηώρας v. Δέρτρου, & v. Ἡγήτορες, loca qvædam ex Mich. Pſello o) adducuntur, qvi ſub Alexio Comneno floruit, vitamqve usqve ad initium Seculi XII. produxit. Si igitur ipſe Svidas loca iſta Pſelli Lexico ſuo inſeruit, poſt Pſellum utiqve vixiſſe eum oportet: ſed ante Euſtathium, qvippe qvi primus in Commentario ad Homerum Noſtri meminit. Vixit autem Euſtathius exiguo poſt Pſellum intervallo; ſub finem nimirum Seculi duodecimi, & initium decimi tertii. Sed qvod ad loca illa Pſelli adtinet; dubium non eſt, qvin a recentioribus Lexico Svidæ addita ſint; idqve

in νοθεύει· ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου λογοθέτου μεταφράσει τῇ εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Λουκιανοῦ. Bene obſervat Bentleius, μακαρίτην à Græcis dici qvi vel ipſorum memoria vel non adeo diu ante obiiſſet.

n) vergente ſæculo XI. ſub Alexio Comneno, Voſſius lib. 2. de hiſt. Græcis cap. 26.

o) Qvæcunqve ῥήσεις in Svidæ Lexico, addito Pſelli nomine leguntur, eas omnes Küſterus obſervavit petitas eſſe ex Michaëlis Pſelli libro inedito multas gloſſas vocesqve obſcuras explicante, qvi in Bibl. Regis Chriſtianiſſimi exſtat Cod. 1837. fol. 184. hoc titulo: Ψέλλου σύνοψις διὰ στίχων σαφῶν καὶ πολιτικῶν, περὶ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, γενομένη πρὸς τὸν εὐσεβέστατον βασιλέα κύριον Μιχαὴλ τὸν Δούκαν ἐκ προστάγματος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ βασιλέως. Michael Ducas Conſtantini Ducæ F. Imperator fuit ab A. 1071. ad 1078.

de loco primo p) qvi adducitur in v. Γηώρας, audacter affirmare ausim; qvippe qvem MSS. Paris. non agnoscunt. Si igitur nec ex hac nota temporis ætas Svidæ colligi potest; qvid tandem hac de re statuendum sit, qværet Lector. Eqvidem, nos ita censemus: incertum qvidem esse, qvo tempore verus Svidas, sive primus Lexici hujus auctor vixerit; antiqviorem tamen procul dubio esse, qvam vulgo credatur; cum persvasum nobis sit, plurima loca, qvæ recentiorem ætatem sapiunt, ab aliis postea Lexico huic addita esse. Patet hoc vel ex MS. Paris. A. qvi trium Codicum MStorum Svidæ, qvi in Bibliotheca Regia Parisiensi adservantur, optimus est & vetustissimus. In eo enim multa loca, qvæ in recentioribus MStis, omnibusqve Editt. hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt, vel recentiore interdum manu ad marginem scripta sunt: veluti versus Onirocritici, qvi ex Astrampsycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati sunt; itemqve loca ex Paulo Ægineta excerpta; & alia, de qvibus in Notis nostris Lectorem monemus.

3. Qvamvis autem Svidam antiqviorem, qvam vulgo creditur, statuamus; q) non tamen cum Lil. Greg. Gyraldo eum adeo antiqvum censemus, ut Strabo, qvem sub Augusto floruisse constat, ejus meminisse potuerit. Existimat nimirum modo laudatus vir doctissimus, Svidam nostrum eundem esse r) cum Svida vetusto Historico, cujus præter Strabonem, Scholiastes Apollonii Rhodii, & Stephanus Byzantius mentionem faciunt. Verba ejus Dialogo III. *de Historia Poetarum* hæc sunt: *Qvibus illud vere responderi potest, Svidam antiqvum fuisse scriptorem, cujus imprimis a Strabone* s) *fit mentio, & ab iis, qvi in Apollonium Rhodium commen-*

p) Qvoniam Kusterus primum tantummodo locum non agnosci à MSS. Parisiensibus observat, hinc videtur tacite simul professus cætera loca ex Psello adducta in Codicibus illis contineri, qvorum unum annorum saltem qvingentorum vetustatem habere infra §. 16. non diffitetur. Itaqve veram puto illorum sententiam, qvi statuunt ex Pselli libro Svidam ipsum qvædam in Lexicon suum transtulisse, & sub Alexio Comneno, ut visum etiam Vossio, circa sæculi XI extremum floruisse.

q) Nescio qvid in mentem venerit erudito viro Joanni Hallervordo, qvi in Bibliotheca curiosa Regiomonti 1676. 4. edita p. 379. tradit Svidam Syriani Alexandrini discipulum & Procli συμφοιτητὴν fuisse, clarum circa finem sæculi qvinti. Non audiendos etiam puto qvi cum Gilberto Genebrardo in Chronographia ad sæculum octavum referunt, vel ad nonum cum Andrea Saussæo p. 656. de Mysticis Galliæ scriptoribus.

r) Hoc persvasum etiam Antonio Possevino in Apparatu sacro T. 2. p. 437. ubi errores qvosdam qvos putat Svidæ perseqvitur usqve ad p. 442.

s) Strabo lib. VII. p. 227. Σουίδας δὲ τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προς-

commentaria ſcripſere, & a Stephano, & aliis. Is igitur Svidas inter alia (nam & Hiſtoriam ſcripſit,) commentaria, ut par eſt credere, non admodum magna condidit, qvæ ab aliis poſtea multis locupletata & aucta, ad hanc, qvam videmus, libri magnitudinem excrevere, primiqve Svidæ nomen obtinuere, &c. Et paulo poſt: *Simul etiam abjiciendam puto, qvam Grammatiſtæ qvidam faciunt, duorum hujus nominis diſtinctionem, ut ſcilicet ille antiqvior tantum ſit Hiſtoricus; hic recentior, Grammaticus.* His verbis duplex continetur ſententia; nimirum, Lexicon, qvod Svidas primus compoſuerat, ab aliis poſtea locupletatum & auctum eſſe; & deinde, Svidam Hiſtoricum & Lexicographum eundem eſſe. Priorem ſententiam probamus; & nobiſcum plures alii. At poſterior ſuffragatoribus caret, & Svidas noſter communi eruditorum conſenſu a Svida Hiſtorico diverſus, eoqve recentior merito ſtatuitur. Et hactenus de ætate Svidæ.

4. Qvod ad Lexicon ipſum adtinet; id ex variis compilatum eſt auctoribus t) qvorum nomina partim Catalogus ille, qvi ab ipſo Svida

 Lexico

χαριζόμενος. Apud Scholiaſtem Apollonii Rhodii ad I. 555. laudatur Σουίδας ἐν Θεσσαλικοῖς, & ἐν πρώτῳ Θεσσαλικῶν ad II. 1235. & ἐν δευτέρῳ ad II. 1017. ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίαν ad IV. 816. rurſus ad I. 558. Σουίδας καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὔβοιαν πεπραγματευμένοι. Unde judice Mauſſaco in diſſ. Critica ad Harpocrationem p. 396. apud Heſychium in Πυῤῥαία, qvæ pars fuit Theſſaliæ, pro Σουίλας, reſtituendum Σουίδας. Stephanus Byz. in ἄμυρος Theſſaliæ civitate: Σουίδας δ' ἐν ταῖς γενεαλογίαις, ὅτι οὗτοι (Ἀμυραῖοι) ἐκαλοῦντο Ἐορδοί. Idem in Δωδώνη. Καὶ Σουίδας δέ φησι Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ. Hæc de antiqvo illo Svida, qvi Auguſti ſaltim temporibus non fuit inferior.

t) Præ cæteris *eclogas* juſſu *Conſtantini Porphyrogeniti* factas ſtudioſe legit Svidas, & inde plurima in Lexicon ſuum tranſtulit, ut notatum Henrico Valeſio præfat. ad excerpta Peireſciana. Sæpe autem loca autorum adſcribit, nominibus eorum præteritis, qvorum aliqva ab Æmilio Porto, longe plura à Joanne Pearſonio in notis MSS. & à Kuſtero in ſua Svidæ editione annotata, non pauca adhuc eruditis inveſtiganda relicta ſunt. Fulvius Urſinus ex Svidæ Lexico multa *Polybii* fragmenta colligit, non ex MS. Codicis auctoritate, ut putavit Caſaubonus, ſed ſola conjectura adductus & ſtyli indicio qvi Polybianum qvid tinnire videbatur: unde Polybio interdum qvædam adſignarunt utriqve, qvæ alterius ſunt ſcriptoris ut eidem Valeſio obſervatum. *Marci Antonini* loca qvæ ſuppreſſo nomine apud Svidam leguntur, paſſim indicavit Tho. Gatakerus, ut *Procopii* Nicolaus Alemannus & Claudius Maltretus, Caſaubonus *Athenæi* & *Laërtii*: *Artemidori* Nic. Rigaltius, *Æliani* Joachimus Kühnius, *Harpocrationis* Mauſſacus, aliorum alii. In Svida, *ut lectitando & vigilando comperiſſe ſe & didiciſſe* ait idem Mauſſacus p. 396. diſſ. Critic. magna pars *ſcholiorum* qvæ *in Tragicos & Comicos* circumferuntur, continetur. Idem p. 392. non dubitat integrum *Julii* Sophiſtæ

Lexico huic præfixus putatur; partim duo noſtri Indices poſteriores Lectori exhibent. Mirabitur autem forſan Lector, in Indice ultimo, ſive tertio, non comparere Scholiaſtam Pindari, Theocriti, & Apollonii; cum Reineſius *Var. Lect.* pag. 479. hæc de Svida habeat verba: *Svidas Harpocrationem, & Scholiaſtas veteres, maxime Ariſtophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pindari, Theocriti, Apollonii, totos exhauſit, & in ſuum hoc armarium digeſſit.* Sed incautius ibi Vir Magnus locutus eſt. Tantum enim abeſt, ut Svidas tres Scholiaſtas poſteriores totos exhauſerit, & Collectanea ſua inde locupletaverit, ut vix unum vel alterum locum ex illis excerpſerit.

5. Cæterum ex Scholiaſtis veteribus nullum Svidas diligentius compilavit, qvam Scholiaſten Ariſtophanis; qvippe qvem totum pene in Lexicon ſuum transfudit. Qværitur autem inter eruditos, u) utrum Svidas ab hodierno Scholiaſte Ariſtophanis, an vero Scholiaſtes a Svida ſua mutuatus ſit: ſive, an hodierna Scholia in Ariſtophanem ex veteri qvodam codice ad nos propagata ſint; an vero a Muſuro, vel alio qvodam, ex Svidæ Lexico conſarcinata? Nos ita cenſemus: Hodierna Scholia in Ariſtophanem maximam partem ex veteri qvodam codice deſcripta ad nos perveniſſe, eademqve eſſe, x) ex qvibus ipſe Svidas ſua hauſit: non pauca tamen loca a recentioribus, y) partim ex Svida,

opus cujus epigraphe ſic concipiebatur, ἐπιτομὴ τῶν Παμφίλȣ γλωσσῶν ἐπὶ βιβλίων ἐννενήκοντα ἑνὸς, à Svida tranſcriptum, qvi etiam ex græca verſione libri *Hieronymiani* de ſcriptoribus Eccleſiaſticis, & ex *Heſychii* Mileſii ὀνοματολόγῳ ſive de viris illuſtribus libello aliqva tranſtulit, non tamen tam multa ut eo pertinere poſſint verba apud Svidam: ȣ̃ ἐπιτομή ἐστι τȣ̃το τὸ βιβλίον ut viſum viro eruditiſſ. Lucæ Holſtenio c. 1. de vita Porphyrii, ubi narrat MStos ſibi πίνακας excerptorum à Svida Collectorum vel transſcriptorum oſtenſos à magno Sirmondo.

u) Ut apud Jac. Thomaſium τὸν μακαρίτην diſſ. de plagio literario §. 550. ſeq. & Mauſſacum diſſ. Critica p. 396. Andream Schottum præf. ad Græcos proverbiorum ſcriptores &c. Georg. Sigiſmundi Greenium diſſ. 1. de ſcholiaſte Ariſtophanis, Witeberg. 1695. &c.

x) qvæ magnam partem pervetuſtis iisqve clariſſimi nominis Grammaticis debentur Apollonio, Didymo, Symmacho, Ariſtarcho. Itaqve ex illis Svidam potius qvam ſcholiorum auctorem ex Svidæ Lexico ſua hauſiſſe plures viri docti agnoſcunt, ut Jac. Palmerius p. 720. Exerc. ad ſcriptores Græcos, Menagius ad Laërtium p. 260. 264. &c. Meurſius variis in ſcriptis, Florens Chriſtianus ad Ariſtophanem p. 702. Marcus Meibomius ad Nicomachi Muſicam p. 46. &c.

y) ut à Joanne Tzetze, Thoma Magiſtro, Marcoqve Muſuro primæ Aldinæ editionis curatore, & deinde ab iis qvi Florentinam in priores præſertim Comœdias paſſim interpolatam dederunt. Vide Kuſteri præfat. in Ariſtophanem.

Svidæ, partim ex aliis Scriptoribus, illis insulta esse. Et sane, qvæ leguntur apud Scholiasten illum ad *Eqvit.* pag. 323. Ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι, &c. itemqve ad *Acharanens.* p. 396. Σίκυον. ἀπὸ εὐθείας ὁ σίκυος. &c. ex Svida in v. Στλεγγὶς, & v. Σίκυον inserta esse, emunctioris naris Lectores facile mecum sentient. Lexicographum enim illa potius sapiunt, qvam Scholiasten. Eundem porro Scholiasten, interpolatum esse pag. 106. ad verba illa Comici in *Pluto*, Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι, &c. itemqve pag. 486. ad verba illa in *Vespis*, Εἵλη κατ' ὄρθρον, &c. patet non solum ex eo, qvod illic citetur Eustathius, z) qvi Svida utiqve recentior est; sed etiam ex eo, qvod duo ista loca in antiqvissima Editione Aldina desint. Idem dicendum est de alio loco, qvi legitur in iisdem Scholiis, pag. 15. ubi Phalaris laudatur. Nam nec illum vetus Editio Aldina agnoscit. Sed hac de re eruditos jam ante monuit Vir in omni doctrinæ genere excellens Richardus Bentlejus, in Differt. de Phalaridis Epist. pag. 22. Notandum vero est, Suidam interdum plura habere, quam hodierna Scholia in Aristophanem: unde recte colligi posse videtur, Scholia illa non integra ad nos pervenisse. Vide nostrum v. Ἀκαλήφη. v. Ἀκόρητος, v. Ἐγκεκορδυλημένος, v. Μελλονικιᾶν, v. Ναξιουργὴς, v. Πυρορραγὴς, v. Σιβυλλιᾷ, v. Στρουθὸς, v. Τίτθαι, v. Τραγικώτερος, v. Ὑπερακοντίζεις, &c. Et hæc obiter de Scholiaste Aristophanis.

6. Quod ad modum adtinet, quo Collectanea hæc digesta sunt; in eo non raro judicium & diligentiam Compilatoris desideres. Nam primo, Noster, dum loca ex variis Scriptoribus decerpta in Lexicon suum congessit, sæpe vitiosis codicibus (a) deceptus fuit: unde fit, ut voces

z) Citatur Eustathius etiam in Scholiis ad Plutum v. 1111. sed itidem in interpolata Florentina, non in Aldina editione.

a) Is. Casaubonus lib. 1. animadvers. ad Athenæum cap. 6. *Qvam sæpe isti cucullato Grammatico* (Svidæ) *depravati codices errandi ansam præbuerint, scimus nos, qvi in ejus libris multas, hoc genus culpas observavimus, ut cum* Φοιτάλμιος *male apud Sophoclem legit pro* Φυτάλμιος. *Cum apud Pindarum* Φρήμας δὶ αἴθερος *pro* ἐρήμας. *Apud Theocritum* δῆτα κοιλιδιόωντες, *pro* κυλοιδιόωντες. *In veteri Epigrammate* ὑστίνοιο θέρισσα, *pro* ὑστγίνοιο. *Pari stupore, (cur enim non dicam ligonem ligonem?)* σκώλια *alibi legit & probavit pro* ἀσκώλια, *&* ῥουβάδικος *pro* σουβάδικος, subadjuva. *Nam ea voce usi necessario & Græci, ut Synesius Epistola CXLV. qvo putem respexisse Svidam, sed vitioso codice usum.* Subadjuvarum *mentio in notitia Imperii. Mitto nunc alia, sane qvàm multa generis hujus peccata Svidæ, partim notata jam aliis, partim nobis alibi.* Lucas Holstenius ad Stephanum Byz. in Μελαινεῖς, *Svida, qvi*

voces adulterinas & corruptas pro veris & genuinis Lectori interdum obtrudat. Sic Ἀμάστης apud eum habes pro Ἀκμαστής, Ἠρέθμησεν pro Ἠρέμησεν; Πεπιασμένοις pro Μεμιασμένοις; Τάλεσιν pro Τέλεσιν; Ὕστινος pro Ὕστιγινος, Κοιλιδιᾶν pro Κυλοιδιᾶν; Φρήμας pro Δὶ ἐρήμας; Δείξαντες pro Διήξαντες; Ἀλίβυες pro Οἱ Λίβυες; Ἡμιμαλλόνες pro Αἱ μιμαλλόνες; Θεσμοτόκον pro Ἐσμοτόκον; Ἥβος pro Ὕβός; Ἀνάρπαστοι pro Ἀνοργίαστοι; Δάψατο pro Ὀλόψατο; Δωτὺς pro Ἐδητύς; Ευχείμονος pro Λευχείμονος; Παιόλη pro Ἀπαιόλη; Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα; Ὄζωτὰ pro Ὀξωτά; Ὑστήπηρος pro Οἰστυπηρός; Φόωντα pro Ἀφόωντα; Φυλοκρινεῖ pro Φιλοκρινεῖ; & alia. Interdum vero lectio Suidæ melior est ea, quam nostri Codices hodie exhibent. Exempli gratia: apud Aristophanem *Thesmophor.* pag. 811. hodie legitur, — Τηνίοισι καὶ Σκίροις: ubi codex Suidæ pro Τηνίοισι olim habuit Στηνίοισι; quam lectionem veram esse probamus in notis ad v. Στήνια. Conjectura enim Biseti, qui Θησείοισι illic reponendum censebat, merito explodenda est. Apud eundem Comicum in *Thesmophor.* pag. 777. versus hic legitur:

Τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς στενάσμασι.

Vox ultima illic corrupta est: cujus loco Suidas in serie sua recte habet, τεχνάσμασι. In fabula *Ecclesiazusis* versus hic occurrit:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν νεκρῶν.

Metrum manifeste claudicat; quod ex Suida in v. Πλειόνων sic in integrum restitues:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων.

Scholium enim locum genuinæ vocis apud Comicum hodie male occupavit. In fabula *Thesmophoriaz.* pag. 794. inter alia & hæc leguntur:

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' εἶγμα σόν.

Magnus Scaliger, cum videret, versui huic modulum non constare, eum sic rescribendum censebat,

Λέων,

vitia Codicum suorum solet transscribere, & hoc præstitit fideliter in vocibus ἀπαγγελία *&* κελαυναί, *auctoritas nihil momenti habet. Imo aliter apud scholiastem Aristophanis aut quem iste descripsit, lectum olim, ex Apostolio liquet, qui* κατὰ λέξιν *eadem narrat, sed emendatius.* Richardo etiam Montacutio p. 308. Apparatus ad Origg. Ecclesiast. & p. 235. Analect. *Suidas est Grammaticus non admodum vetustus, nullius judicii rhapsodus, doctrinæ mediocris, qui collatis vel corrasis undecunque laciniis farraginem illam suam tanquam centonem consarcinavit.* & p. 124. apparat. *Suidas in Græcis non contemnendus auctor, rudem se prodit & plane infantem in Latinis.* Tho. Gatakerus p. 84. adversar. *occurrunt apud illum autorem fœdissime depravata non pauca, & Latina quoque vocabula non infrequentia.*

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' εἶγμα σόν.

Sed frustra. Ex Suida enim in v. Λέων, pro εἶγμα reponendum esse ἔκμαγμα in Notis ad illum locum probamus. Anthologiæ lib. III. cap. XIV. pag. 343. Epigramma in Protesilaum legitur, cujus pars est Hexameter iste:

Δένδρεα δυσμίμητα, καὶ ἣν ποτε τεῖχος ἴδωσι.

Hic τὸ δυσμίμητα, sensui manifesto adversatur: cujus loco Brodæus reponendum censebat δυσμήνιτα; & Obsopœus, δυσμείλικτα. Sed uterque a scopo aberravit. Ex Suida enim in v. Δυσμίσητος reponendum esse δυσμίσητα, in Notis ad locum illum monemus. Apud Josephum lib. I. *de Bello Jud.* cap. XIII. pag. 739. inter alia & hæc leguntur: Καὶ πᾶσα οἰκία ὁπλιτῶν ἐκτᾶτο. Vox ultima illic in mendo cubat: cujus loco ex Suida v. Νένακτο, rescribendum esse νένακτο, sensus manifesto suadet. Plura hujus generis exempla studiosus Lector ex Notis nostris colligere poterit. Nos enim hæc speciminis loco tantum proposuimus.

Porro, observandum est, Suidam res hominum cognominum perpetua serie interdum recitare, & ad unum caput referre solere: qvo fit, ut, qvæ ad diversos pertinent, uni tribui videantur, & in historiis turbentur omnia, nisi narrationes distinguas, & diligenter animadvertas, ad qvos qvæqve Eclogæ referendæ sint. Exempla habes in v. Εὐμένης, v. Ἥρων, v. Σεβῆρος, & alibi.

7. Interdum vero (qvod majus est peccatum) Grammaticus noster res hominum prorsus diversorum, & ne nomen qvidem commune habentium, b) miscet, Eclogasqve historicas ad alienum prorsus caput refert: cujus ἀβλεψίας pauca exempla in medium hic producam. In v. Μαξιμῖνος, ea, qvæ leguntur ab initio usqve ad verba illa, ἐπιβουλὰς ὑποπτεύων, de Imperatore Maximino Thrace intelligenda sunt. Qvæ vero deinceps absqve ulla nota distinctionis subjiciuntur, ad Galerium Maximianum pertinent: ut patet ex Euseb. *Hist. Eccles.* lib. III. cap. XIV. & XVI. In v. Ἀλυάττης, verba illa priora, Λυδῶν βασιλεὺς, — ἀδελφὴν ἤσχυνεν, apud

Gggg Nicol.

b) tanto minus mirum ab eo confundi res diversorum sed ejusdem nominis hominum, unde Reinesius lib. 3. Var. lect. p. 362. *Sunt ista de Philoxeno apud Svidam excerpta ex Athenæo, sed indiligenter disposita & sine judicio, qvod aliis sexcentis locis qvoqve factum probabimus alibi, convasata. Qvæ enim de diversis eodem nomine Philoxenis, qvi tamen omnes cupediarum culinarumqve adseclæ fuissent, narrat Athenæus, ea Svidas omnia uni adscribit* &c. Vossius lib. I. de Historicis Græcis c. 24. p. 156. notans Posidonii Alexandrini historias a Svida tributas Posidonio Apameensi, *Solennia igitur errat Svidas, cum ejusdem nominis scriptores confundit.*

Nicol. Damaſcenum in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 453. unde locus iſte depromptus eſt, de Sadyatte, patre Alyattis, dicuntur; qvæ proinde Noſter male ad Alyattem refert. In v. Νίκων Grammaticus noſter ſupina negligentia ad Niconem refert, qvæ apud Pauſaniam lib. VI. pag. 464. unde totus iſte locus excerptus eſt, de Theagene Thaſio narrantur. In v. Εὐνομιανὸς Suidas Eunomianum qvendam a Belliſario e ſacro baptiſmi fonte ſuſceptum fuiſſe narrat. Locus ſcriptoris, qvi ibi adducitur, ſumptus eſt ex Procopii *Hiſt. Arc.* cap. 1. ſed ubi de Theodoſio qvodam, Eunomianis parentibus nato, non autem homine aliqvo, *Eunomianus* appellato, verba fiunt. Gothofredus in *Prolegom.* ad Philoſtorgium, pag. 2. ex loco hoc Svidæ Eunomianum aliqvem ſibi confinxit, qvi nullus exſtitit: ut in Notis noſtris ad v. Εὐνομιανὸς pluribus docemus. In v. Πῶρος, verba illa, Τοῦτον ἤρετο περὶ διαίτης ὁ Ἀπολλώνιος, &c. excerpta ſunt ex Philoſtrati lib. II. *de Vita Apollonii* cap. XI. ſed qvæ Svidas peſſime ad Porum refert, cum apud Philoſtratum de Phraorte Indorum Rege dicantur. Plura exempla brevitatis gratia adducere ſuperſedeo.

8. Eſt & alius Lexici hujus nævus, qvi in eo conſiſtit, qvod ſexcentis in locis exempla, qvæ ex ſcriptoribus veteribus c) adducuntur, a capite articuli aliena ſint, nec qvicqvam faciant ad probandam ſignificationem vocis propoſitæ. Sed iſtius rei culpam non tam in Suidam confero, qvam in eos, qvi varia auctorum loca Lexico huic vel ipſi adſuerunt, vel ea, qvæ ad marginem ſcripta erant, abſqve judicio & delectu in textum receperunt. Multa enim eſſe apud Svidam loca, qvæ ex margine in textum irrepſerint, & imperitiam librariorum manifeſto prodant, nemo niſi plane in Lexico hoc hoſpes negabit. Videat ſaltem Lector, qvæ notavimus ad v. Ἀγροιώτης, v. Ἀναθεῖναι. v. Ἀριστογείτων, Κυδ. v. Εἵλκεν, v. Νάννος, v. Ὑπνομαχῶ.

9. Qvamvis autem & alii ſint Lexici hujus nævi, d) partim ipſi Svidæ,

c) Plerumqve etiam haud nominatis, unde Joannes Rualdus animadverſ. XXIV. ad Plutarchum p. 107. *Primùm qvidem Svidam plerumqve Arcadicum ſapere atqve Midinum, multa nullo judicio curaque in ſuum Lexicon ab aliis autoribus optimis peſſimis transtuliſſe ſuppreſſis fere nominibus, ignorare non potuit ſummus eruditione ac ingenio ipſe ille Baronius.* Ante Rualdum Juſtus Lipſius libro IV. de militia Romana dialogo 10. p. 159. *Sed admoneo, utcunqve pecus Svidas eſt, auream tamen eſſe & è meliore metallo Vellus fere. Carpſit & ſumſit ex optimis qvi fuerunt, & pleriqve non ſunt. Utinam judicio & cura, addo & fide meliori. Nam nomina fere ſupprimit, & intendere oportet qvid ejus ſit, qvid alienum. Cæterum etſi ille Arcadicum & Midinum ſapit, alios tamen lectores ſuos facit, qvi curioſi qvidem ſint & intenti.*

d) In excerpendis auctorum verbis ſenſum illorum interdum pervertere notat Kuſterus in notis

Svidæ, partim librariis & recentioribus compilatoribus tribuendi; est tamen liber longe utilissimus, e) & qvem Thesaurum, omnigenæqve eruditionis penu cum incomparabili Reinesio merito appellaveris. Vel sola historia Poetarum, Oratorum, Historicorum, &c. qvæ in eo continetur, auro contra cara est, & qva sine irreparabili damno Respubl. literaria carere non possit. Taceo tot & tam præclara fragmenta veterum scriptorum, hodie amissorum, qvæ in Lexico hoc nobis conservantur, & pretium ei non parvum conciliant.

10. Prodierunt autem hæc Collectanea Svidæ primo Mediolani, f) A.C. 1499. Græce tantum: in qva Editione nonnulla loca desunt, qvæ in

 reliqvis

ad vocem πυλάδης. Porro, non nævis qvidem adscribendum, sed tamen evolventibus perqvam incommodum est, qvod cum opus Svidæ lexicorum more, ordine litterarum digestum sit, tamen in qvibusdam longe alium ordinem observat qvam vulgo uti consvevimus. Nam αι post δ qværendum est, ει post ζ, θ post ι, ω post ο. Præterea consonantes duplicatæ statim post simplices, verbi gratia ἀλλαχῆ statim post ἀλᾶται, ante ἄλβα &c. Etiam Jacobo Gronovio præfat. ad Harpocrationem probe notatum veteres in digerendis juxta seriem literarum vocibus non ita fuisse semper curiosos ut nos hodie, primam enim litteram observasse contentos, non raro in syllabis integris minus sollicite adhibuisse accuratum litterarum ordinem. Hujus tamen incuriositatis exigua in Svidæ Lexico vestigia deprehenduntur. Et nescio an fuisset vitio dandum novo Svidæ editori, si ob lectorum commodum etiam illam qvam dixi ordinis anomaliam eliminasset, & consveta omnibusqve obvia serie voces evolvendas exhibuisset.

e) Leo Allatius de scriptis Socratis p. 117. *Non tantum tribuo Svidæ, at pannis ex qvibus consutus ille liber est, cum sint admodum pretiosi & rari, multum tribuendum est.* Certe qvamplurima præclara & digna scitu iisdem qvibus alia innumera antiqvitatis tenebris sepulta nos laterent, hoc Svidæ opere si careremus.

f) Prima editio Svidæ qvæ A. 1499. fol. *Mediolani* prodiit (non Romæ, ut post Gesnerum in Bibl. opinabatur Mich. Neander in notitia auctorum Gnomologiæ Stobæanæ præmissa p. 68) charta magna & nitida, typis luculentis, debetur *Demetrio Chalcondylæ* doctissimo Græco Jo. Mariæ Catanæi, qvi Latinam præfationem præfixit, Præceptori, & typorum operam sumtusqve cum eo præbentibus Joanni Bisolo & Benedicto Mangio Carpensibus. Hic est Catanæi Svidas, qvi memoratur in C. S. Schurtzfleischii Epistolis arcanis p. 5. Chalcondyles in græca præfatione præfixa testatur pluribus se usum Codicibus MSS. in castigando opere nulli pepercisse studio: nonnulla autem, cum non posset emendare, ita ut reperit, reliqvisse, nonnulla etiam aliunde adscita addidisse. Ὁ δὲ τὴν διόρθωσιν τοῦ βιβλίου πεποιηκὼς Δημήτριός ἐστιν ὁ Χαλκονδύλης, ὃς πλείοσιν ἀντιγράφοις χρησάμενος καὶ τούτοις πᾶσιν οὐ σμικρότατα ἁμαρτήματα εὑρηκώς, ὧν τὰ πλείω ἐν ἅπασιν ὡσαύτως ἐτύγχανεν ὄντα πολλὰ μὲν φιλοπονήσας καὶ διασκεψάμενος ἐπηνώρθωσεν. ἔστι δ᾽ ὧν οὐχ οἷός τ᾽ ἐγένετο τῆς προσηκούσης διορ-

reliqvis Editt. reperiuntur. Eam ſecuta eſt Editio Veneta, g) ſive Aldina, A. 1514. & ea Græce tantum. Hæc nonnunqvam a Mediolanenſi diſcrepat: unde ex alio codice MS. eam expreſſam eſſe apparet. Deinde Svidas

θώσεως τετυχηκέναι, ἀλλὰ τὴν μὲν τῆς λέξεως ἑρμηνείαν διὰ σπουδῆς ἔσχε διαφυλάξαι. τὴν μέντοι παρεισαγομένην ῥῆσιν πρὸς σαφήνειαν τῆς λέξεως ἡμαρτημένην οὖσαν, ὡς εἶχεν ἀφῆκεν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λέξεις ἐνίας, αἵτινες τὸ παράπαν οὐχ ὑπῆρχον ἐν Σουίδᾳ, ἄλλοθέν ποθεν συλλέξας προσέθηκεν, ὡς ἂν οἱ ζητοῦντες τὸ σημαινόμενον αὐτῶν ἔχοιεν ἀπονώτερόν τε καὶ ἑτοιμότερον ἐντεῦθεν πορίζεσθαι. καὶ λέξεις δέ τινας ἀνερμηνεύτους, ἔνθα ἐνεχώρει, ἐπιμελὲς αὐτῷ γέγονε σαφηνίσαι. Addit idem Demetrius, Svidæ librum in Græcia pridem atqve Italia ita fuiſſe rarum ac pretioſum, ut qvi eum haberet, eo gloriaretur qvaſi theſaurum inſignem, & Amaltheæ, qvod ajunt, cornu poſſideret. τόδε βιβλίον, οὕτω τοι σπάνιον καὶ πολύτιμον ἦν ἔν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὡς τὸν οὗτο κεκτημένον μέγα φρονεῖν ἐπ᾽ αὐτῷ, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον κέρας ἀμαλθίας καρποῦσθαι. In titulo græcus exſtat dialogus bibliopolæ & lectoris φιλομαθοῦς, qvo liber commendatur, indicaturqve tribus aureis venum exponi. ἡ οὖν τιμὴ πόση ἐστί; Χρυσῶν τριῶν. λάμβανε δὴ καὶ δὸς βιβλίον. De Demetrio Chalcondyla qvi A. 1510. obiit octogenario major, præter Jovium in elogiis conſulere juvabit Jani Parrhaſii (cui filia Demetrii nupſerat) qvæſita per Epiſtolas p. 45. 144. 146. Alcyonium II. de exilio p. 247. Lambecium VI. p. 277. Voſſium de arte Grammatica p. 15. Varillaſium lib. 4. anecdoton Florentin. Bullartium T. 1. Academiæ ſcientiar. p. 280. &c. Antonius Motta Demetrii præceptor Lexico Svidæ hocce præfixit epigramma:

Demetri æternos debet tibi mundus honores,
Qvod dignum, qvod tam nobile tradis opus.
Debet Motta magis, cari cui tanta reſultat
Gloria diſcipulo, te duce qvanta datur.

Alterum item hoc, in qvo majorem Mediolano honorem ex editione Svidæ, qvam iis pollicetur locis qvi Heſiodum, Homerum, ac Pindarum Poëtas in lucem protulere.

Olim Phocis erat doctis celebrata Poëtis
Unde novum exhauſit funditus Aſcra melos.
Proximus huic Helicon, vivo forte æmulus illi
In qvo tam expreſſit nobile Smyrna ſophos.
Cadmeas Diræus olor volitare per arces
Dictus & immenſo eſt perſtrepuiſſe ſono.
Dignius Inſubri Svidæ decus exit ab urbe,
In cujus lapſa eſt Græcia tota ſinum.

g) Editio *Aldina* Venet. A. 1514. viri docti manu paſſim notata exſtat in Bibliotheca Leidenſi inter libros, qvos Academiæ legavit clariſſimus Perizonius. Svidæ exemplaria MSS. ſi non

das editus eſt Baſileæ h) apud Frobenium, A. 1544. itidem Græce tantum. Hæc Editio haud fere ab Aldina diſcrepat, niſi ubi vel ſphalmata typographica habet, vel ab Editoribus Baſileenſibus interpolata eſt. Anno 1564 Hieronymus Wolfius i) Svidam (omiſſis notis mere Grammaticis, & fragmentis brevioribus) Latine a ſe verſum abſqve textu Græco Baſileæ edidit. Hæc verſio Svidæ, ab ipſo Wolfio recognita, poſtea recuſa eſt Baſileæ A. 1581. Mirum autem non eſt, Wolfio rem minus feliciter ſucceſſiſſe, cum nullis codicibus MStis inſtructus, textum Svidæ, ut tunc erat, corruptum in verſione ſua ſecutus ſit. Tandem Æmilius Portus, Franciſci filius, Græcæ Lingvæ in Academia Heidelbergenſi qvondam

 Profeſſor,

omnia, certe multa ſic ſcripta fuiſſe qvemadmodum ἔκδοσις Aldina & Baſileenſis exſcriptæ ſunt, ut paginæ faciem diviſerint in duas, qvod dicitur columnas ſive σελίδας, & forſan id ipſum Svidam primum ita probaſſe, notat Jac. Gronovius in emendationibus ex Svida p. 110. Editio Aldina præfationis loco habet præfixum monitum Aldi de modo ſingulari qvem in ordine feriei literarum ſcriptor hic obſervat, qvod deinde in Baſileenſi qvoqve & Porti, Kuſteriqve editione repetitum legitur.

h) Editio *Baſileenſis* A. 1544. qvæ Aldinam per omnia exprimit, manu Iſaaci Caſauboni paſſim notata exſtat Lugduni Batavorum in Bibl Academiæ. Inter libros Gudianos qvi ſervantur in Bibl. Gvelpherbytana, habetur eadem notata paſſim manu Salmaſii.

i) Prima editio Latina *Hieron. Wolfii* viri, ſi qvisqvam, immortaliter meriti de Græcis litteris, una cum nonnullis *Joachimi Camerarii* qvæ ad calcem voluminis ſubjiciuntur declarationibus lucem vidit Baſileæ ex Oporini officina, A. 1564. minus emendate qvidem, ut ipſe queritur in titulo poſterioris edit. A. 1581.

Peſte meam vallante domum, vaſtante librarî
Editus hic propere eſt, nec ſine labe liber.
Nunc poſitis novus exuviis nitidusqve juventâ
Euſebii prodit munere Epiſcopii.

David Hœſchelius in litteris ad Jungermannum datis Kal. April. A. 1606. 4. teſtatur Wolfium integri Svidæ editionem Græcolatinam paullo ante mortem adornaſſe, *verùm autore,* inqvit, *mortuo, fidem typographus feſellit.* Non eâdem diligentia verſatum Wolfium in Svida interpretando, qva in Iſocrate, Demoſthene & Zonara uſus fuit, notat Andreas Schottus præfat. ad *proverbiorum Centurias XIV. è Svida* collectas, & cum aliis Græcorum proverbiis Zenobii ſive Zenodoti, Diogeniani & Anonymi Vaticani, utraqve lingva editas & notis illuſtratas Antvverp. 1612. 4. Paulus Colomeſius notis ad Gyraldi Hiſtor. poëtar. p. 276. *Epigramma in Soranum Ducem, ſub Ælii Adriani nomine ex Gerardo Geldenhaurio Noviomago profert Wolfius in hiſtoricis Svidæ, voce Adrianus; qvem locum, ſi me audias, Lector, conſules; ibi enim Svidam attingit Wolfius, vir alioqvi naris obeſæ, neqvaqvam infeliciter.*

Si præſtantiſſimo Voſſio credimus, lib. 2. de Hiſt. Græcis c. 26. p. 302. diu ante Wolfium Svidas Latine verſus eſt à *Roberto Groſeteſt* ſive Capitone, Epiſcopo Lincolnienſi, qvi A. C. 1253. diem obiit ſupremum. Sed licet Joannes Balæus Cen-

Professor, Svidam cum nova versione Latina, seu potius paraphrasi, & Notis, edidit Genevæ, A. 1619. 2. Volum. Hæc Editio, qvoniam omnium earum, qvæ Nostram præcesserunt, novissima est; qvodnam de ea nostrum sit judicium, paulo fusius Lectori exponemus.

II. Dicimus igitur, Portum non eam, qvam par erat, diligentiam in Editione sua Svidæ adhibuisse, nec idoneo satis instructum apparatu operi isti manum admovisse. Non solum enim cum nullis codicibus MStis Svidam contulit. (qva in re tamen contingere potuit, ut fortuna votis ejus non responderet) sed ne omnes qvidem Editiones, tunc exstantes,

tur. IV. c. 18. p. 306. inter scripta Roberti, annotationes in Svidam, & Svidam ab eo translatum memorat, id tamen non intelligendum videtur nisi de narratione apocrypha qvæ exstat apud Svidam in Ἰησοῦς, & ex Roberti versione in variis Bibliothecis adhuc superest manu exarata. Eadem narratio MS. fertur ex alia versione *Lauri Qvirini* Cretensis, Patricii Veneti, qvi claruit circa A. C. 1453. ut alias interpretationes editas jam prætercam, de qvibus dixi in Codice Apocrypho Novi Test. T. 1. p. 371. * & T. 2. p. 547.

Præter Wolfium Svidæ editionem emendatiorem etiam molitus est *Hadrianus Junius* teste Valerio Andrea in Bibliotheca Belgica p. 109. & Joanne Sambuco in literis ad Junium datis IV. Id. Febr. A. 1564. p. 620. *Tu vero tandem nobis Svidam restitutum, Epithetorum Græcorum explicationes, Nonnum & alia extrudes.* Et qvantum in eo operæ ac studii posuerit, narrat ipse Junius in Epistola ad Arnoldum Birckmannum p. 74. seq. & ad Petrum Bloccium p. 116. *Habeo & Svidam locis termille, qvid ajo imo μυριάκις à me interpolatum & genuinæ lectioni restitutum, cum indicio authorum unde sua mutuatus est.* & in alia data A. 1562. ad Marchionem Anglum p. 173. *Habeo præter alia præ manibus vertendum Svidam, opus ingens & maximi usus ad omnigenam historiarum & rerum omnium abditarum cognitionem, in qvo eam navavi operam, qvæ & mihi honorifica, & utriusqve linguæ vetustatisqve studiosis cumprimis utilis atqve adeo necessaria futura est, nam supra qvinqve aut sex millia locorum ex omnis generis autoribus petita, germanæ lectioni restitui immenso cum labore, qvæ citra nostræ industriæ opem intelligi omnino non possint.* Sed p. 136. ad eundem Bloccium: *Svidas meus prius qvam in manus hominum veniat publici juris factus, biennium aut plus eo elabetur.* De Wolfii Svida sermo videtur esse Junio Epistola ad Gvil. Lindanum p. 267. *Wolfii opera vereor ut illi parum sit futura gloriosa, nisi iis instructus veniat copiis, qvas præter me an alius habeat ignoro: nunc illi in mustaceo qvæsita gloriola frui aliqvantisper liceat.*

De magni *Pearsonii* consilio Mericus Casaubonus notis ad Hieroclem A. 1655. Londini editis p. 181. *Joannes Pearsonius vir doctissimus & in Græcis litteris & libris omne genus, qvod ex luculentis* Hesychii & Svidæ, *qvas dudum molitur editionibus, si vita suppetet, qva dignissimus est, literatis aliqvando constabit, eximie versatus.* Svidas Pearsonii manu passim notatus servatur Cantabrigiæ, cujus notis MSS. usus est easqve passim laudat Küsterus. De *Beveregio* autem falsus rumor venit ad Schurtzfleischium, τὸν μακαρίτην qvi in Epistolis arcanis T. 1. p. 5. scripsit A. 1679. *Svidas Beveregii brevi veniet in nostras manus; qvem multa diligentia curat vir doctus & laboriosus apud Anglos.*

ſtantes, inter ſe comparavit. Ex tribus enim, qvæ tunc prodierant, Editionibus, Mediolanenſem (qvæ omnium prima eſt, & nonnullis in locis emendatior reliqvis) nunqvam inſpexit: qvæ cauſa eſt, qvare non paucos errores typographicos Editionis Aldinæ, in Editionem Baſileenſem, qvam κατὰ πόδα ſecutus eſt, poſtea transfuſos, imprudenter in textum receperit, eoſqve tanqvam variantes codicum MStorum lectiones, magno molimine interdum emendare conetur. Adhæc, cum totum fere Svidæ Lexicon ex fragmentis variorum auctorum, qvorum major pars hodie adhuc exſtat, compoſitum ſit; Portus exiguam plane in inveſtigandis auctoribus, ex qvibus Svidas ſua ſumpſit, diligentiam adhibuit: unde mirum non eſt, ſexcentis in locis Lexici hujus, qvæ non niſi ex auctoribus ſuis illuſtrari & emendari poſſunt, aqvam ei hæſiſſe. Præterea, (qvæ major eſt negligentia) ne ipſum qvidem Svidam ſecum contulit; cum ſæpe contingat, ut eædem ῥήσεις bis, vel ter, apud eum occurrant; hic corruptæ forſan & mutilæ; alibi vero ſanæ & integræ: ut proinde Svidas ex ipſo Svida non raro emendari & illuſtrari poſſit. Hoc cum non obſervaverit Portus, (obſervare autem debuit) ſæpe fit, ut, qvæ uno in loco recte interpretatus fuerat, alibi, vitioſam lectionem ſecutus, ſuiqve prorſus immemor, peſſime vertat, & a ſcopo longe aberret. Ne autem hæc in virum, cujus conatus ſaltem de re literaria bene merendi laudandus eſt, immerito a me dici qviſqvam putet; allatis qvibuſdam exemplis rem probare, & omnem calumniandi ſuſpicionem a me amovere conabor.

12. Dixi, Portum Editionem Mediolanenſem nunqvam inſpexiſſe: qvod ex ſeqventibus manifeſtum fiet. In v. Ἄβαρις Editiones Aldina & Baſileenſis habent, χρησμοὺς τοὺς καλουμένους Σκυθίνους; qvam lectionem Portus ſecutus eſt; cum in Editione Mediolanenſi rectius legatur, Σκυθικούς. In eadem voce, pro ἀφάνισαν, MSti. & Ed. Med. recte exhibent ἠφάνισαν: ad qvem locum Portus: Ἀφάνισαν] *Aldinus codex*, ἐφάνισαν. *Utrumqve vitioſum. Scribendum enim* ἠφάνισαν, *ab* ἀφανίζω. Recte qvidem mones Porte: ſed qvid opus fuit manifeſta menda typographica Editionis Baſileenſis in textum recipere, & inutilibus obſervatiunculis Svidam onerare? In v. Ἀρουραία, priores Editt. (ſi Mediolanenſem excipias) habent, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν; qvod Portus vertit, *Rus pedes habere dicitur*; addita nota ſolita N. L. i. e. *Non liqvet*. Si Editionem Mediolanenſem conſuluiſſet, non diu ei de emendatione hujus loci laborandum fuiſſet. In ea enim recte legitur, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν': i. e.

i. e. *Arura* (qvæ eſt certa agri menſura, ita dicta) *pedes habet qvinqvaginta:* qvam lectionem non ſolum confirmant Mſti, ſed etiam ipſe Svidas alio loco, nimirum in v. Στάδιον, ubi idem locus repetitur. In v. Γηγενεῖς, in omnibus Editionibus præcedentibus, ſi Mediolanenſem excipias, ante Φυσήματι deſideratur vox Γηγενεῖ; ſine qva loci illius ſenſus omnino eſt obſcurus & mutilus. Hæc ratio eſt, qvare Portus falſo exiſtimaverit, verba illa, Φυσήματι· ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ, & qvæ ſeqvuntur, non pertinere ad v. Γηγενεῖς, ſed alibi eſſe collocanda. Aliter certe ſenſiſſet, ſi inſpecta Editione Mediolanenſi locum hunc unius vocis adjectione ſuppleri & ſanari poſſe intellexiſſet: id qvod etiam ex alio loco Svidæ in v. Σεισμὸς, ubi eadem ῥῆσις repetitur, diſcere poterat. Poſt v. Ἐπήβολος in Editione Baſileenſi & Porti legitur, Ἐπηβολώτατος, προσοικειότατος: ubi nemo non videt, vocem poſteriorem eſſe παρεγκεκομμένην, & nullo modo ἐκ παραλλήλου reſpondere poſſe voci Ἐπηβολώτατος. Rectius igitur in Edit. Mediol. cui etiam ſuffragantur Mſti, ſic legitur: Ἐπηβολώτατος. † Ἐπηγάγετο. προσῳκειώσατο. ἰδιοποιήσατο. Nusqvam hic comparet vox adulterina προσοικειότατος, qvam certum eſt, ex voce προσῳκειώσατο eſſe corruptam, & e genuina ſede ſua, qvæ eſt poſt Ἐπηγάγετο, motam, alienum locum in Editione Baſileenſi & Porti hodie occupare. In v. Εἰρύσατο, Editiones Aldina & Baſileenſis mendoſe exhibent ἐπικοῦφου; qvam lectionem ſecutus eſt Portus: qvi, ſi Editionem Mediolanenſem conſuluiſſet, in qva recte legitur Ἐπικούρου, vidiſſet utiqve, τὸ ἐπικοῦφου eſſe ſphalma typographicum, & proinde in Textum minime recipi debuiſſe. In v. Ὅμηρος, pag. 301. Edit. Genev. pro ἀφίκετο εἰς γάμον (qvod Portus bona fide vertit, *Venit ad nuptias*) reponendum eſt, ἀφίκετο εἰς Σάμον, i. e. *Venit in Samum;* ut in Mſtis, & Editione Mediolanenſi recte legitur. Poſſem plura hujus generis in medium adferre: ſed cum ex hiſce Lectori abunde patere arbitrer, Portum Edit. Mediolanenſem nunqvam conſuluiſſe, ad alia pergo.

13. Dixi ſecundo, Portum exiguam diligentiam in inveſtigandis auctoribus unde Svidas ſua ſumpſit, adhibuiſſe: qvod omnibus editionem ejus inſpicientibus per ſe manifeſtum eſt. Si enim Ariſtophanem, ejusqve Scholiaſten, Anthologiam Epigrammatum editam, Sophoclem, ejusqve Scholiaſten, Herodotum, Thucydidem, & paucos alios excipias; de reliqvis ſcriptoribus, ex qvibus Lexicon hoc compilatum eſt, Portus ne ſomniavit qvidem. Cæterum, qvantam in hac Editione lucem Svidæ ex diligenti fragmentorum cum ipſis auctoribus, ex qvibus ſumpta

pta ſunt, collatione attulerimus, ex Notis noſtris Lectori patere poterit.

14. Dixi porro, Portum ne ipſum qvidem Svidam ſecum contuliſſe; qvod itidem exemplis qvibusdam in medium allatis probabo.

In v. Διεκωδώνισε priores Editt. habent, διεπείρασε καὶ ἐξηπάτησεν: qvod Portus vertit, *Tentavit, exploravit, periculum fecit. Item, decepit.* Sed pro ἐξηπάτησε ſcribendum eſſe ἐξήτασε, non ſolum res ipſa docet, ſed etiam Svidas alio loco, nimirum in v. Κεκωδωνισμένος; ubi in omnibus Editionibus expreſſe legitur, καὶ διακωδωνίσαι, τὸ ἐξετάσαι.

In v. Θέμιν Portus fruſtra ſeſe torqvet, dum non animadvertit, pro Βέλετα, vel, ut Editt. Mediol. & Aldina habent, Βέλεται, reponendum eſſe Βέχετα, ut non ſolum in Mſtis, ſed etiam alibi apud Svidam in v. Βέχετα recte legitur. Locum Svidæ, ut in Editt. Baſil. & Genev. legitur, & verſionem Porti ſubjungam, ut Lector in rem præſentem qvaſi deducatur. Θέμιν, (inqvit Svidas) δικαιοσύνην. Βέλετα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἣν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν. Portus hæc ita vertit: Θέμιν, *Themin. Hoc nomen juſtitiam ſignificare vult*, [*i. e. ſignificat. Unde compoſitum* Θεμίσκυρα, *Themiſcyra. Hæc autem*] *urbs eſt Epiri, qvæ per neutrum genus & pluraliter effertur: qvam Philochorus ait ſic appellatam, qvod Themis vecta bove illuc iverit, tempore diluvii Deucalionis.* Nugas agit Portus, dum Lectori perſvadere conatur, Svidam hic de Themiſcyra urbe loqvi: qvod eſt ab ejus mente alieniſſimum. Neqve ſaniora ſunt, qvæ in notis affert; in qvibus locum hunc ſic emendare & ſupplere conatur: Θέμιν. δικαιοσύνην.] *Hæc ita fortaſſe legenda:* Θέμιν, δικαιοσύνην βούλεται σημαίνειν. ὅθεν Θεμίσκυρα. πόλις δ' ἐστὶ τῆς Ἠπείρου. *Conſule Geographos in* Θεμίσκυρα. *Sed* Βέλετα *urbem apud nullos reperio.* Omnia hæc ſunt prorſus ἀπροσδιόνυσα, neqve veram iſtius loci emendationem vel per ſomnium Portus vidit. Qvam facile autem has tenebras diſcutere potuiſſet, ſi conſuluiſſet Suidam in v. Βέχετα, ubi recte ſic legitur: Βέχετα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως, καὶ πολλαχῶς * (lege πληθυντικῶς, ut in v. Θέμιν) λεγομένη· ἣν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι, διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, &c. Qvam clara hic omnia? Dicit Suidas, Bucheta eſſe urbem Epiri, ſic dictam, qvod Themis ἐπὶ βοὸς ὀχουμένη, *bove vecta*, illuc veniſſet: qvam etymologiam voci Θεμίσκυρα minime convenire, nemo eſt adeo hebes, qvin facile intelligat.

Poſt v. Ταγήν. ὄν. ὀρ. in prioribus Editt. mendoſe legitur, Ταγὴν ὁ κνισσο-

* πολλαχῶς pro *pluraliter* à Svida poſitum eſſe videtur.

κνισοθήρας. ὁ Ἰένιος ἦν. Ad qvem locum Portus: *Tagen. ὁ κνισοθήρας Cnissotheras, q. d. nidoris venator. Junius mensis. Legendum videtur ὁ Ἰένιος μήν. Sed N. L.* Apage nugas istas. Ex ipso Suida in v. φαγεῖν ζῶν constat, legendum esse, ταγηνοκνισοθήρας; qvæ est vox comica, eleganter significans lurconem, vel parasitum, (proprie eum, qvi sartaginis nidorem captat) qvalis erat Junius iste; qvem Portus ridicule in Junium mensem transformat. Eadem vox in v. Ἰένιος, sed alio modo ante depravata erat. Ibi enim in Editt. prioribus legitur, ταγηνορνιθοθήρας; in MSS. vero, ταγηνοκνιγοθήρας: unde, unius literæ mutatione facta, veram lectionem ταγηνοκνισοθήρας facile erueris.

In v. Τῷ νῦν λόγῳ, pulchra sententia Polybii (cujus nomen ibi qvidem a Suida reticetur, sed alio loco, qvem mox indicabo, laudatur) pessime corrupta, & mendo non leviter obscurata est. Qvid enim sibi volunt verba ista, ἠτύχηκεν ὡς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην? Portus ea sic interpretatus est, *Infelix fuit, postqvam talem famam jure hæreditario consecutus est.* Qvam longe a scopo & mente Polybii? Ex MStis, & ipso Svida in v. Τύχη patet, legendum esse, ἡ τύχη κενῶς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην: qvorum verborum sensus est, inane esse fortunæ nomen, & omnia, qvæ vulgus ei tribuat, divinæ providentiæ re vera adscribenda esse.

In v. Καρῖνος hodie legitur, Γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα· οὕτω καὶ τοὔνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρῆλθε, &c. qvem locum non solum omnes Editt. sed ipsi etiam MSti sic mutilatum exhibent: cujus proinde supplendi spes nulla esset (præsertim cum Eunapii historia, unde locum illum depromptum esse ex v. Μακρῷ apparet, non amplius exstet) nisi Suidas ipse hic sibi opem ferret. Ex eo enim in v. Μακρῷ constat, locum hunc sic supplendum esse: Ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγῳδουμένην τυραννίδα. οὕτω καὶ τοὔνομα, &c. Qvorum verborum sensus est: Carinum tam malum & sævum fuisse principem, ut veterum tyrannorum sævitia, cum ejus tyrannide collata, aurum qvasi videretur. Elegans proverbium & freqvens apud Græcos scriptores: qvo etiam idem Eunapius in Excerptis Legationum, ab Hœschelio editis, pag. 13. usus est. Ibi enim de Thracia agens, eam a Scythis tam fœde devastatam esse ait, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν: i. e. *Ut vetus illa Mysorum prædatio, proverbio celebrata, cum hac Thraciæ vastatione collata, aurum esse videretur.* Sic enim locus hic reddendus est; qvem Cantoclarus ita vertit, ut sensum ejus minime intellexisse appareat.

In

In v. Λευκὴ ἡμέρα refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi sententia, vel secus, gessissent, anteqvam qvieti se darent, in pharetram condendi, ut post illorum mortem ex numero calculorum de prospera vel adversa fortuna, qva in vita usi fuissent, judicari posset. Sed in prioribus Editt. ante μέλλοντας desideratur vox Σκύθας, qvæ totius sententiæ cardo est. Eam proinde loco illi restituendam esse, etiamsi codices Msti non docerent, clare tamen ostenderet Svidas in v. Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν; ubi de eodem Scytharum more agens, expresse inqvit, φασὶ τοὺς Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν, &c.

In v. Εχέμυθος Svidas inqvit: Εἴς τε συναύξησιν ἀρετῆς, καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν. Id est, *Omne suum studium ad augendam virtutem & imminuenda vitia conferebat.* Sed pro κακίας μείωσιν in prioribus Editt. ridicule legitur, κωμῳδίας μείωσιν: qvod Portus, fidus interpres, *comœdiæ imminutionem* vertit. Sana, qvam dixi, lectio apud Svidam alibi tribus diversis in locis occurrit, nimirum in v. Ἰδιώτης, v. Μεῖον, & v. ὅλην ἐξεκέχυτο: qvod tamen a Porto observatum non fuerat.

In v. Ἡρεῖτο, pro ἐσιτοποιεῖτο legendum est σῖτον ἡρεῖτο; ut in v. Βιτέλλιος, ubi idem locus exstat. Portus, cum hoc non observaret, existimabat loco isti aliqvid deesse; qva de re Lectorem hisce verbis monere voluit. *N. L. Desideratur enim verbum ἡρεῖτο, cujus causa hæc videntur allata.* Sed nihil deerit, si, ut diximus, scribatur, σῖτον ἡρεῖτο. Non me qvidem latet, in Excerptis Joannis Antiocheni, ab Henr. Valesio editis, unde locus iste depromptus est, legi ἐσιτοποιεῖτο: sed utra lectio præstet, nunc non disputo. Illud saltem constat, ex mente Svidæ, qvi ῥῆσιν istam sub voce Ἡιρεῖτο collocavit, legendum esse, σῖτον ἡρεῖτο.

Ex hisce paucis (sunt autem alia ejus generis qvamplurima) manifestum est, operæ pretium facturum fuisse Portum, si ῥήσεις easdem, qvæ apud Svidam diversis in locis repetuntur, diligentius inter se contulisset.

15. Qvæ autem hactenus dicta sunt, ostendunt, Portum non eam, qvam par erat, diligentiam in adornanda Svidæ editione adhibuisse. Sunt autem alia, haud sane leviora, nec pauciora, in qvibus eruditionem qvoqve & judicium ejus merito desideres. Hoc ut Lectori manifestum fiat, pauca loca ex multis, in qvibus nec accurati interpretis, nec acuti Critici partes implevit, in medium adducam.

In v. Λυκόφρων Svidas ait, Διασκευὴ δὲ ἐκ τούτων ἐστὶν ὁ Ναύπλιος: qvorum verborum sensus est, fabulam *Nauplius,* cum recto talo prius non stetisset, a Lycophrone ad incudem revocatam, & denuo in Scena exhibitam

tam fuisse. Διασκευὰς enim, sive διεσκευασμένα δράματα, appellatas fuisse fabulas, a Poetis nova lima perpolitas, & postea in Scena repetitas, accurate ostendit Magnus Casaubonus ad Athenæi lib.III. cap.XXVI. qvem lector consulat. Hinc ergo apparet, qvam parum intellexerit Portus sensum verborum illorum, qvæ sic Latine reddidit: *Ex his vero diasceve, sive historica narratio, est Nauplius.*

In v. Ἐωθὸς Svidas ait: Ἐωθός. χωρὶς τοῦ ι. Ἄρχιππος. καὶ Ἀραρὼς, ἔωθας. καὶ Θουκυδίδης, ἐώθεσαν. Qvem locum Portus sic vertit: Ἐωθός. *Sine* ι. *Solitum, consuetum. Archippus. Et aptatus consvevisti.* Male omnino. Vox enim Ἀραρὼς hic non significat *aptatus*, sed est nomen proprium poetæ, apud qvem Svidas dicit τὸ ἔωθας absqve ι legi, pro εἴωθας; uti τὸ ἐωθὸς, apud Archippum, pro εἰωθός; & apud Thucydidem ἐώθεσαν, pro εἰώθεσαν, reperiatur. De poeta autem Araro Svidas non solum suo loco agit, sed etiam fabulam ejusdem Ὑμέναιος laudat in v. Ἀναθεῖναι; cui loco imperitus aliqvis homo, qvem itidem fugiebat, τὸ Ἀραρὼς ibi nomen proprium viri esse, notam hanc omnino ἀπροσδιόνυσον addidit: Ὅτι ἀραρῶς ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως· ἀραρὼς δὲ, ἁρμόσας. Cæterum, errorem priori similem Portus commisit in v. Γηώρας, ubi τὸ ψελλοῦ vertit, *balbi vel blæsi*; cum ibi sit nomen proprium viri, & Michaëlem Psellum designet.

In v. Νοθεύει, Portus verba hæc Svidæ, ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου Λογοθέτου Μεταφράσει, reddit, *In interpretatione beati Historici.* At qvis non videt, in versione retinendum fuisse nomen *Logothetæ*, cum manifestum sit, citari illic Μετάφρασιν certi alicujus scriptoris, ab officio, qvo functus fuerat, *Logothetes* dicti. Eundem errorem erravit Portus in v. Ἄβαξι, v. Ἀλκαία, v. Ἀναίμονες, v. Καταπέλτης, v. Ὑπαγορεῦσαι: in qvibus omnibus locis τὸ Λογοθέτης, *Historicus*, vel *Historiæ Scriptor*, interpretatur. In sola voce Ἐξαπάτη cautior fuisse videtur, ubi nomen *Logothetæ* in versione retinuit. Sed hoc non tam certa ratione, qvam casu potius ab eo factum fuisse crediderim.

In v. Αὐτόλυκος priores Editt. Svidæ habent, ἐν τοῖς Χαρωνικοῖς: qvem locum Portus de locis Charonicis, sive speluncis pestiferis intelligendum censebat. Sed non animadvertit, rescribendum ibi esse, ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς, i. e. *tempore belli Chæronensis*: qvæ mutatio levis qvidem est, sed immanem in sensu differentiam parit.

In v. Σοφοκλῆς, Σοφ. Svidas inqvit, Καὶ αὐτὸς ἦρξε τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι· ἀλλὰ μὴ στρατολογίαν. Qvæ verba Portus sic vertit:

Primus

Primus etiam ipse Tragicas inter se fabularum contentiones instituit: sed non delectum militum. Qvæ ἀβλεψία! Adeo nimirum obesæ naris Criticus fuit Portus, ut non animadverteret, pro ςρατολογίαν legendum esse τετραλογίαν, & Svidam hic loqvi de notissimo more Tragicorum apud Græcos, qvi τετραλογία, sive qvaternis fabulis in scena certare solebant. Ab isto ergo more ante recepto Sophoclem Tragicum primum recessisse, & non qvaternis sed singulis fabulis certasse, Svidas hoc loco observat.

In v. Τίς τῇδε Svidas ex Scholiaste Aristophanis refert, eos, qvi olim Diis libaturi essent, ad adstantes dixisse, *Qvis adest?* Eos deinde lingvis faventes respondisse, *Multi & boni.* Svidæ verba hæc sunt: Εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ κἀγαθοί: qvæ Portus sic vertit: *Deinde, qvi aderant, sese laudantes, dicebant, multiqve boniqve.* En peritum interpretem, qvi τὸ εὐφημιζόμενοι interpretatur, *sese laudantes*; cum vertendum esse, *lingvis faventes*, vel, *bona verba dicentes*, vix tirones ignorent. Notissimum enim est, veteres existimasse, religionem violari, si qvo tempore sacra peragebantur, verba male ominata proferuntur: unde eos, qvi aderant, vel tacere omnino; vel, si loqvi qvicqvam vellent, bona verba (ut ajebant) dicere oportebat. Utrumqve apud Latinos continetur significatione phrasis *lingvis favere*; cui apud Græcos τὸ εὐφημεῖν, vel εὐφημίζεσθαι respondet.

Alibi Portus vocem εὐφημία non minori errore *beneficentia* interpretatur. Svidæ verba in v. Εὐφημία hæc sunt: Εὐφημίας χαίρειν προτιμᾷ τὴν Λακεδαίμονα τὸ θεῖον, ἤπερ τῶν Ἀθηναίων βωμοὺς σύμπαντας καὶ νεώς, &c. Portus hunc locum sic Latine vertit: *Beneficentiam enim Laconicam Deus pluris facit, qvam universas Atheniensium aras & templa.* Scopum non ferit interpres. Ex iis enim, qvæ de voce εὐφημεῖν & εὐφημίζεσθαι paulo ante diximus, liqvet, τὸ εὐφημία proprie *faventiam*, ut Accii verbo utar, sive, silentium religiosum, vel bona verba, significare. Sensus ergo illius loci est, Deo magis placere Lacedæmoniorum pietatem, & animum religiosum, cujus index & argumentum sit ipsorum εὐφημία, qvam universas Atheniensium aras & templa.

16. Plura de Editione Porti, k) ejusqve nævis, non addam; cum hæc sufficere putem. Venio tandem ad Nostram; in qva qvid a Nobis

 præsti-

k) Huic acri Kusteri de Porti labore censuræ, qvam in diatriba de Svida separatim vulgata similiter tulerat, consentiunt aliorum virorum doctorum ante Kusterum publice de eo edita judicia, ut Reinesii III.7. Var.Lect. & Gisberti Cuperi libro IV. Observationum cap. 12. ubi Portum subinde reprehendunt, Svidæqve loca complura illustrant: *Frigidissimum in-*

præſtitum ſit, paucis Lectorem docebimus. Primo, Textum Græcum cum tribus codicibus Mſtis Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis contulimus; qvorum unus (qvem in Notis noſtris Mſtum A. appellare ſolemus) optimus eſt, & qvingentorum ſaltem annorum vetuſtatem habet. Hujus præcipue Codicis ope ingentem mendorum numerum ex Svida ſuſtulimus, & non paucas lacunas in eodem ſupplevimus; ut ex Notis noſtris Lectori patere poterit. Alter eſt MS. B. cum priore nec vetuſtate nec bonitate comparandus: unde pauciores emendationes nobis ſuggeſſit. Tertius eſt MS. C. ſecundo deterior: qvi proinde admodum exiguo nobis uſui fuit. Præterea uſi ſumus variantibus lectionibus Mſti Vaticani, l) qvas Illuſtriſſ. Pearſonius, Magnus ille Epiſcopus Ceſtrienſis, ad marginem Svidæ ſui annotaverat. Sunt eæ pauciores qvidem, ſed interdum

terpretem vocat Jacobus Windetus, Svidæ locum explicans in libro de vita functorum ſtatu p. 64. Et Joanne Pearſonio judice, prolegomenis ad Hieroclem, Portus *Svidam adeo infeliciter tranſtulit, maculisqve plurimis aut affectum invenit aut affecit.* Lambecius lib. 2. de Bibl. Vindob. p. 534. *totum Svidæ Lexicon, licet Æmilius Portus illi recenſendo, emendando, & Latine vertendo non mediocrem impenderit operam, innumeris tamen adhuc ſcatet erroribus.* Jacobus Gronovius ad Harpocrationem p. 69. *Svidam igitur relinqvamus Porto, infandis modis corruptum.* Omitto qvæ in eandem ſententiam Mericus Caſaubonus libro Anglice edito de enthuſiaſmo c. 3. p. 83. Richardus Bentleius Epiſtola ad Joannem Millium p. 51. &c. Qvanqvam vero certum eſt in multis aqvam ei hæſiſſe, plurimaqve ipſum aliis melius explicanda reliqviſſe, tamen in tam vaſto opere ac vario qvod tantum laborem in ſe ſuſcepit boni publici cauſa, ac pro virili, licet non ubiqve pari felicitate exhauſit, gratis potius laudibus proſeqvenda qvæ bene obſervavit ac utiliter, qvam in qvibus ceſpitavit, inſolenter exagitanda exiſtimo.

l) Plures Svidæ MSS. Codices Vaticanos memorat Nic. Alemannus ad Hiſt. arcanã Procopii p. 101. ubi Svidam à Chalcondyle de Græcis litteris bene merito emendatum laudat. Editio Baſileenſis cum Variis Lectionibus ex Codice Sfortiano aſſervatur Romæ in Bibliotheca Barberina. Venetiis exſtat Svidas MS. inter libros à Card. Beſſarione legatos ſereniſſimæ Reip. & alius Codex in Bibl. SS. Joannis & Pauli. Claudius Dausqveius in limine notarum ad Baſilium Seleucienſem p. 7. meminit Svidæ MSti in Bibl. Jeſuitarum Antvverpiæ, in qvo nonnulla deſiderata in vulgatis. Eundem codicem contuliſſe ſe teſtatur Andreas Schottus præf. ad proverbia è Svidæ Lexico collecta. Lugduni Batavorum in Bibliotheca Academiæ inter libros Iſ. Voſſii ſervatur Codex Svidæ inſignis etſi mutilus, cui plurimum tribuit Jacobus Gronovius. Alius Codex MS. Chartaceus Oxoniæ in Collegio Corporis CHriſti. Ad Codices Regis Chriſtianiſſimi aliqvoties provocat ex iisqve loca Svidæ emendat Menagius notis ad Laërtium. In tribus illis MSS. qvos Kuſterus inſpexit, Σούδας auctor, ut in Colbertino qvi olim Memmianus fuit, appellatur & in Codice Florentino Mediceo: in qvo ut in Dreſdenſi tantum epitomen Svidæ continetur, reſciſſis hiſtoricis & nominibus propriis. De hac infra dicturus ſum. In Bibl. Cæſarea Vindobonenſi excerpta è Svida, auctiora editis, ut exemplo adducto oſtendit Lambecius III. p. 103. Alia ex Coiſlinianæ Bibl. excerptis ſupplet eruditiſſ. Montfauconus p. 603. ſqq.

dum bonæ, & qvæ plerumqve auctoritate Msti Parif. A. confirmantur. Adhæc, fpecimina qvædam variantium lectionum opera amicorum nacti fumus ex codice MS. Colbertino, (qvi eft in Bibliotheca Colbertina Lutetiæ Parifiorum) ex codice Voffiano, qvi nunc eft Lugduni Batavorum, & Antwerpiano Jefuitarum. Sed omnibus iftis codicibus præftat ante dictus MS. Parif. A. qvo meliorem vix in Europa noftra exftare puto.

17. Porro, verfionem Latinam Porti infinitis in locis emendavimus, refecta ubiqve inutili, qva luxuriabat, paraphrafi. Ultimam tamen limam, m) propter temporis anguftiam, ei adhibere non potuimus. Unde, fi qvos forte errores vel reliqvimus, vel ipfi commifimus, eos æqvus Lector nobis facile condonabit; reputans, qvam difficile fit & lubricum, moliri verfionem fragmentorum, qvorum fenfus obfcurus plerumqve eft & mutilus.

In Notis noftris brevitati, qvantum fieri potuit, ftuduimus, idqve operam præcipue dedimus, ut Svidam partim ex Mftis; partim ex Scriptoribus, ex qvibus Fragmenta fumpta funt; & partim ex ingenio emendaremus. Tranftulimus autem in Notas noftras ea, qvæ Illuftriff. *Pearfonius*, magnum illud Orbis literati decus, ad marginem Svidæ fui, qvi hic Cantabrigiæ in Bibliotheca Collegii Trinitatis adfervatur, annotaverat: addito ubiqve ejus nomine. Perlegerat Vir ille Magnus Svidam magna cum cura, eumqve cum variis auctoribus diligenter contulerat: unde obfervationes ejus magno nobis ufui fuerunt.

Ex Notis Æmilii Porti ea excerpfimus, qvæ ad rem facere, & alicujus momenti nobis effe videbantur. n) Sunt enim annotationes ejus leviores

m) Kufterus in notis ad Svidam v. Διονύσιος, T. I. p. 598. *Huc usqve verfionem Porti, invitis fane Mufis elaboratam, totam fere induxi, aliamqve in ejus locum fubftitui: fed cum propter magnitudinem laboris & temporis anguftiam eodem tenore ulterius pergere non poffim, interpretationem ejus qvalemcunqve, faltem in articulis longioribus, retinere deinceps conftitui, qvod ideo moneo, ne qvis forte hallucinationes & peccata Porti mihi tribuenda putet.* Ad v. ἐξελιγμῶν T. I. p. 765. *Verfionem Porti hîc retinui, non qvod eam probarem, fed qvia per temporis anguftiam aliter hæc vertere non licebat. Qvare lector veniam mihi dabit fpero.* Ad v. Μάρκιος, T. 2. p. 500. *Portus locum hunc parum feliciter vertit, ut peritus Lector facile animadvertet. Nos enim ad alia properantes verfionem ejus hic intactam relinqvimus.*

n) Si ufum legentium cogites, Kufterus rectius fuiffet facturus, fi ex notis Porti non plerasqve expunxiffet, fed ut initio operis fecit, plures in gratiam lingvæ Græcæ ftudioforum adfcripfiffet: funt enim inter omiffas ab illo aliqvammultæ haud contemnendæ, licet Kufteri judicio leves & tironibus tantum aptæ viderentur.

res plerumqve, & tironibus tantum aptæ; qvibus proinde Svidam onerare noluimus.

III. *Hactenus eruditissimus Kusterus*, in Svidam suum præfatus, qvem per qvadriennium amplius qvod Cantabrigiæ insumsit, incredibili labore, per dies singulos, ut in litteris ad me datis profiteri eum memini, qvatuordecim plerumqve horas illi impensis ita expolivit, ut in editione qvam dixi lucem vidisse Cantabrig. 1705. fol. 3. Volumibus, Svidas jam se usibus lectorum sistat pulchriorem longe, & locis qvamplurimis per singulas paginas emendatiorem qvam in Genevensi, annotatis passim vel ex Pearsonii vel ex propria Kusteri observatione scriptoribus, ex qvibus illa Svidas excerpsit: emendatâ etiam passim versione Porti, & notis additis, judicium & doctrinam editoris ubiqve testantibus. Igitur qvi eum propterea tam aspere reprehendunt o) vel maximos ejus & præclarissimos labores aspernantur, qvod spicilegium aliqvod observationum aliis etiam post se reliqverit, vel non omnia unus viderit, illis merito regerat aliqvis qvod adversario suo Kusterus respondit in Diatribe antiGronoviana p. 6. *Si ipse Svidam edidisses, Domine Professor, an existimas te nullum παρόραμα admissurum, nullumve alienæ industriæ locum relicturum fuisse? Haud sanè id dicere ausis: vel saltim id affirmanti tibi nemo credat - - - Finge igitur, te novem circiter, vel decem millia locorum in Svida, partim ex MSS. partim ex ingenio & collatione aliorum Scriptorum feliciter restituisse, emendasse, & illustrasse (qvod qvidem, si ex ejusmodi ludicris gloriam captare vellem, haud falso de me gloriari possem) annon præclarè te de illo Scriptore meritum esse censeres? Censeres utiqve: & nemo qvidem jure id tibi vitio vertere posset. Qvod si igitur existeret homuncio aliqvis, qvi leviculum supplementum in Svidam ederet, in qvo callide κατορθώματα tua dissimulans (qvasi nihil omnino post alios Editores in Auctorem illum præstitisses) spinas tantùm ex Editione tua studiosè colligeret, & qvæcunqve in ea posset, inepta cum ostentatione carperet & vellicaret;*

o) *Jacobus Gronovius* in tribus maxime scriptis, Kusteri Svidam perstrinxit accerrime, primum edidit nomine suo præterito Lugd. Bat. 1710. 12. hoc titulo: *infamia emendationum in Menandri reliquias*, ubi p. 89. seq. & 157. seq. vitia in versione Porti relicta arguit. Alterum subjecit decretis Romanis & Asiaticis pro Judæis, Josepho lib. XIV. Archæolog. supplendo vulgatis, sub titulo: *Svidæ aliqvot loca in litteris* A, B, Γ, Δ, *ab vitiis purgata ex MSS. Codicibus Academiæ Lugduno Batavæ*, ibid. 1712. 8. Tertium deniqve A. 1713. 8. *Recensio brevis mutilationum qvas patitur Svidas in editione nupera Cantabrigiæ A. 1705. ubi varia ejus auctoris loca perperam intellecta illustrantur, emendantur & supplentur.* Kusteri diatribe Anti-Gronoviana prodiit in 12. primùm separatim, & inserta Tomo XXIV. Bibliothecæ selectæ Joannis Clerici p. 49. atqve iterum Amstelodami A. 1712. 8. Nonnullæ etiam *Stephani Bergleri* V. C. in emendationes Gronovianas stricturæ leguntur in Actis Eruditor A. 1713. p. 161. seq.

ret; licèt ipse cateroqvi nihil unqvam præstitisset, qvod cum Editione tua Svida comparari posset: qvo animo, qvæso, istum cavillatorem ferres?

Est vero aliqvid qvod a præstantissimo Svidæ editore factum nolles, & qvod præter Gronovium in eo notavit etiam *Lambertus Bos*, vir paucis comparandus & cum magno litterarum detrimento extinctus 3. Jan. A. 1717. qvi præclaras suas in Svidam observationes sine ulla obtrectandi Kustero aut famæ ejus detrahendi libidine vulgavit in suis ad scriptores qvosdam Græcos observationibus, in lucem datis Franeqveræ A. 1715. 8. p. 139-201. Nimirum hinc inde loca aliqva Kusterus omisit, qvæ in prioribus Svidæ editionibus legebantur, & licet editor illa putaverit esse ab aliena manu, debebat tamen vel signo aliqvo distincta addere, neqve tot vocibus Svidæ codices truncare, qvæ in sola littera M à laudato Bosio p. 171. notantur hæc:

Μανείην, εὐκτικόν. omissum ante Μάνης.
Μαργαρίτης. ante Μαργαρῖται.
Μαρδόνιος. ante Μαρδοχαῖος.
Μαραίνω, αἰτιατικῇ. ante Μάρης.
Μαυμάχης. ante Μαυμόωσα.
Μεῖς μεῖδος. ante Μελαγρία.
Μελαίνω, αἰτιατικῇ. ante Μελεάγρεια
Μελίτωνος, &
Μελιτρός. ante Μελίφρων.
Μέμβραξ. ante Μεμβράς.
Μενοικεύς. ante Μενοινή.
Μενοινῶος post Μενοινή.
Μεταβαίνειν γενικῇ. ante Μεταβολή.
Μεταλλάσσειν αἰτιατικῇ. ante Μετὰ Λέσβιον.
Μετανίσαμαι γενικῇ, &
Μετάνοια. ante Μεταξύ.
Μετεῖναι. ante Μετιέναι.
Μετρῶ αἰτιατικῇ. ante Μετρείτω.
Μειονεξία. ante Μείου.
Μειοῦται. post Μείου.
Μὴ ἐλλίπῃς.
Μὴ ἐμβαίη.
Μὴ ἐπιχειρῆτε. ante Μεθώνη.
Μηΐοσι. ante Μηκάδες.

Μήκοθεν ante Μῆκος Φάλαγγος.
Μηκώμενος ante Μήκων.
Μηλιεὺς καὶ Μήλιοι. ante Μηλιῶν.
Μηνύσαι. &
Μήονος, ἐθνικόν. ante Μὴ οὐχί.
Μητιόωσι. ante Μετίσομαι.
Μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι. ante Μὴ πείθου τοῖς διαβάλλουσι.
Μίμησις. ante Μίμερνος vel Μίμνερμος.
Μιμνήσκω, γενικῇ. &
Μῖμος. καὶ Μιμοῦμαι, αἰτιατικῇ. ante Μισθοφορά.
Μνησθῶ, γενικῇ. ante Μνηστή.
Μολύνω, αἰτιατικῇ. ante Μολυρίς.
Μύες. ante Μυζεῖ.
Μυστήρ. ante Μυστήρια.

Agnovit ipſe Kuſterus, minus conſulto hoc à ſe factum, & in *ſupplemento* ſuo atqve *ſecundis* qvas parabat *ad Svidam curis* p) omnia illa ſupplere promiſerat, niſi mors inopina & hoc ejus propoſitum, & emendatiorem multis millenis locis qvam parabat *Heſychii* editionem, atqve tot alios præclaros ipſius conatus intervertiſſet. Ita enim ipſe in diatribe anti-Gronoviana p. 27. *Plus ſemel Ariſtarchus mihi objicit, vel potiùs exprobrat, qvòd loca qvædam in mea Editione Svidæ de induſtria omiſerim, qvæ in aliis Editt. reperiantur: ut, ſcilicet, hac ratione ſuſpicionem Lectori moveat, Editionem meam eatenus ſaltem reliqvis deteriorem eſſe, qvòd pauciora illis contineat. At verò uti ubiqve alibi Ariſtarchus* κατορθώματα *mea qvaliacunqve in Svidam, tanqvam myſteria Cereris, religioſè celat; ita & hîc pro ſolito ſuo candore diſſimulat, ſupplementa, qvibus Editionem meam ex MSS. auxi, pondere & numero omiſſiunculas meas longè vincere. Vide ſaltem, Lector,* v. Ἔμβαρος, v. Ἔνδοξα, v. Ἐξερροθεύονται, v. Ἐπιβάθρας, v. Ἐπιμενίδης, v. Λίβερνα, v. Μυκώνιος γείτων, *&c. ubi tam fœdos hiatus priorum Editt. ex MSS. ſupplevi, ut vel unica harum reſtitutionum omnes omiſſiones meas facilè redimere poſſit. Nam & pauciſſima ſunt, qvæ de induſtria omiſi, eademqve tam frivola & levia, ut mireris, Lector, ſi ſciveris. Inter hæc, nimirum, ſunt vocabula qvædam interpretatione carentia: ut,* Διίπταται, αἰτιατικῇ: Καταπλήττω, αἰτιατικῇ: Καταπαλαῖσαι: Καταπατῶ, αἰτιατικῇ: Διακωλύω, αἰτιατικῇ: Παραγράφω, αἰτιατικῇ, *&c. cujus generis qvisqvilias ab otioſis librariis Suidæ additas fuiſſe, etiamſi MSSti meliores non teſtarentur, res ipſa clamaret. Et tamen vide, Lector, qvàm indulgens fuerim, qvi ne qvidem omnes ejuſmodi ineptias*

p) Harum ſpecimen dat in jam dicta diatribe p. 31. ſqq.

ineptias abjicere voluerim, sed potiores ex illis retinuerim: ut, ex. gr. vocem * Διαθηγή: *qvam in serie sua nudè & sine interpretatione sic positam, qvia singularis mihi videbatur, in Editionem meam recepi: licet in 2 MSS. Paris. eam deesse, in schedis meis notassem. Fateor qvidem me ad ipsum Suidam hac de re Lectorem non monuisse: sed per festinationem, vel potiùs nimiam rerum, qvæ animum meum distrahebat, varietatem, & alia nonnulla, qvæ in schedis meis ex MSS. notata habebam, attentionem meam effugisse video. Sic in* Διαβάλλειν, *hiatum sententiæ, qvi occurrit in verbis illis,* ναῦν διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι, *&c. 2 MSS. Paris. eodem modo supplent, qvo Cod. Lugdun. & in v.* Ἀστειζόμενος, *itidem 2 MSS. Paris. addunt* ὡραϊζόμενος: *& in v.* Διατυπῶν *iidem Codd. legunt* μεταπλάττων, *pro* μετάττων: *ut schedis meis admoneor. Sed omnia ejusmodi supplementa constitui aliqvando publici juris facere; unà cum* Secundis Curis *meis in Svidam; qvarum exiguum tantùm specimen inferiùs exhibebo; ut Aristarchum ad simile faciendum excitem, vel potius provocem. Valde enim credibile est, tantum Svidæ amatorem & admiratorem, multas capitales, & (ut sic loqvi mihi liceat) sesqvipedales in Lexicographum illum habere observationes & emendationes, à longo jam tempore collectas: qvas qvare tam pertinaciter nobis invideat, ut præter varias lectiones ex Codice Lugdun. depromtas, nihil memoratu dignum ex proprio & domestico penu ad illustrandum Svidam in medium adferat, haud sane capio. Nisi fortè ea, qvæ insigniora sunt, secundo supplemento reservaverit: ut imitetur, scilicet, morem ducum bellicorum, qvi expeditos & leviter armatos in pugnam præmittere solent, graviore armaturâ subseqvente. Et hæc qvidem conjectura ne me fallat, qvàm magno redemtum velim. Novi enim haud pauca adhuc in Svida esse ulcera Chironia, qvæ solâ (scilicet) Æsculapii illius manu persanari posse puto.* Idem Kusterus p. 70. non dubitavit diffiteri multas ex variantibus Lectionibus qvas ex Cod. MS. Lugd. Gronovius produxit, esse probas & sinceras, itaqve eum rogavit, ut si tantum ipsi ab aliis rebus esset otii, cœptam collationem absolveret. Sed hunc A. 1616. d. 19. Octobr. mors literis, jurgiisqve exemit.

De Svidæ Epitome MS. & Etymologico inedito.

Qvemadmodum *Hieronymo Wolfio* de qvo supra p. 635. placuit Historica è Svida colligere, sic aliis ante eum venit in mentem, solas, Historicis omissis, ex eodem observationes excerpere Grammaticas, ut *Thomæ* cuidam *Cretensi* (qvi adeo à Thoma Magistro, Thessalonicensi est diversus) cujus liber MStus extat in variis Bibliothecis. De Dresdensi Codice ita Thomas

 Reine-

* Διαθηγή *ordo*, Democriti vox. Supra p. 605. 610.

Reinesius Epistola XLVI. ad Christoph. Adamum Rupertum p. 412. *Svideorum epitome Manuscripta, titulo : ἀπὸ τοῦ Σουΐδα παρεκβολὴ καὶ συνάθροισις λέξεων χρησίμων τῶν μᾶλλον τετριμμένων ἐν λογογράφοις καὶ ῥήτορσι, κατὰ στοιχεῖον διηκριβωμένη. Cujus autor* Thomas *qvidam* Cretensis ἱερομόναχος, *ut apparet in fine, servatur in Electorali Bibliotheca Dresdæ. Verùm ineptus ἐκλογεὺς, cum contrahere Svidéa vellet, ea prorsum corrupit. Præterqvam enim qvod qvamplurima vocabula omisit, cujusqve unam solùm significationem, rejectis reliqvis reddidit, neglexit nomina propria, historica omnia & testimonia scriptorum qvos plurimos citat Svidas : qvo factum plane est, ut ea nullius sit usus, dignaqve ideo ut inter tineas putrescat.* Eadem Epitome MS. in Bibl. Medicea, pluteo LV. scripta manu Petri cujusdam Cretensis A. 6930. hoc est CHristi 1438. Exstat etiam in Bibl. Segvieriana, sive Coisliniana, ex qvo Codice specimina vulgavit eruditissimus Montfauconus p. 231 - 238. testatus esse qvasi compendium Svidæ, non pauca tamen referre qvæ apud Svidam non exstant, & plurima posse ex hoc Lexico apud Svidam loca restitui.

Addit Reinesius : *De altera, qvam* Michaëlis Apostolii, *Byzantii manu ante ducentos annos scriptam in Bibliotheca Palatina Heidelbergæ viderunt, & ab exemplari Svideorum, qvod habemus hodie, multis modis differre ferunt viri docti, viderint alii.* Respicit sine dubio opus à Lexico Svidæ edito penitus diversum, *Etymologicum* adhuc ineditum eodem Svida autore, de qvo Fridericus Sylburgius præfat. ad Etymologicum Magnum : *nonnunqvam etiam Svidæ Etymologicum, Michaëlis Apostolii manu in Creta ἀπὸ πρωτοτύπου πάνυ διεφθαρμένου (ut ipse testatur) exscriptum, ex illustrissimi Electoris nostri* (Palatini) *Bibliotheca mihi communicatum consului.* Hoc Svidæ Etymologicum video etiam laudari à Salmasio ad Historiam Augustam, pluribus locis : & à Cangio in glossario Græco ut in πραιτσόριον & alibi. Servatur qvoqve Lugduni Batavorum inter libros qvi fuere Isaaci Vossii, in cujus MStorum Codicum Catalogo Paulus Colomesius ejus fecerat mentionem, Svidæ auctoris nomine præterito, his verbis : *Etymologicum μέγα longe auctius edito, & alius ut videtur auctoris. Codex fuit Henrici Stephani.* Sed Jacobus Gronovius monet in Codice illo MS. diserte legi auctoris nomen, τοῦ θαυμασιωτάτου καὶ σοφωτάτου καὶ τεχνοπολυμαθοῦς Σουΐδα. Vide ejus emendationes in Svida p. 57. & p. 92. seq. ubi loca duo ex eo adducit, testatus p. 58. codicem nimis minuto charactere esse exaratum, qvam ut oculi ipsius ferrent.

IV.

IV. INDICES SCRIPTORUM
à Svida memoratorum.
I. *Index qvi Lexico Svidæ præmittitur.* q)

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σουΐδα, οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί.

Præsens qvidem liber est Svidæ, qvi vero ipsum composuerunt, viri docti fuerunt, qvorum hæc sunt nomina:

ΕΥ̓ΔΗΜΟΣ ῥήτωρ περὶ λέξεων κατὰ στοιχεῖον.

EUDEMUS Rhetor, r) *de dictionibus* ordine alphabetico.

ἙΛΛΆΔΙΟΣ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ὁμοίως.

HELLADIUS s) Theodosii junioris tempore, similiter.

ΕΥ̓ΓΈΝΙΟΣ Αὐγουστουπόλεως τῆς ἐν Φρυ-

EUGENIUS ex Augustopoli in Phry-

q) Hunc non ab ipso Svida, sed alio nescio qvo fronti Lexici præscriptum esse, parum est credibile, licet id patere legentibus ait Conringius in apologetico contra Borrichium p. 440.

r) Ex omnibus hisce Lexicis in fronte Svidæ memoratis ne unum qvidem editum exstat, solum Eudemi illud ætatem videtur tulisse, atqve in variis Bibliothecis fertur MStũ, qvod Kusterus etiam testatur se evolvisse. Εὐδήμου Ῥήτορος περὶ λέξεων ῥητορικῶν, in Bibl. Cæsarea, Regia Paris. Medicea &c. Apud Svidam in Εὔδημος inscribitur περὶ λέξεων αἷς κέχρηνται ῥήτορές τε καὶ τῶν συγγραφέων οἱ λογιώτατοι, laudaturqve tanqvam πάνυ ὠφέλιμον, utilissimum. Sed illud qvod MStum in Bibliothecis dixi exstare, Kusterus putat esse ψευδεπίγραφον, & à Græculo aliqvo recentiore ex aliis Lexicis exiguo cum judicio compilatum & consarcinatum. Fallitur Gaddius qvi T. I. p. 173. Eudemum hunc eundem putat cum Eudemo Rhodio Philosopho Aristotelis discipulo, de qvo dixi lib. 3. cap. 11. ubi etiam de Eudemo Cyprio qvem defunctum Aristoteles dialogo de anima celebravit, nec non de Eudemo tertio, Galeni æqvali, Peripatetico. Diversus etiam fuit Eudemus Pergamenus de qvo Plutarchus in Gracchorum vita p. 830. De aliis Eudemis consulendus Jonsius lib. 1. cap. 15. Qvem vero idem ait Eudemum Oratorem Megapolitanorum, Philopœmenis Magistrum, is in Plutarchi codicibus p. 356. non est Εὔδημος sed Ἔκδημος, Academici Arcesilai discipulus, idem qvi Ἔκδηλος apud eundem in vita Arati p. 1028. 1030.

s) Hic est Helladius Alexandrinus de cujus Lexico Photius Cod. CXLV. qvi ejus iterum meminit Cod. 158. Svidas in Ἑλλάδ. titulum operis refert: λέξεως παντοίας χρῆσις κατὰ στοιχεῖον. Non alius Helladius Grammaticus, cujus apud Socratem mentio lib. V. Hist. cap. 16. Alius vero Helladius Besantinous de qvo supra p. 504. ad Photii Codicem CCLXXIX. Dictus hic Besantinous à patria opido Ægypti in Thebaide, qvæ nomen accepit ab Antinoo Hadriani & Besa Deo, cujus oraculum ibi fuisse testatur Ammianus Marcellinus lib. XIX. cap. 12. Vide ibi notam H. Valesii, Casaubonum ad Spartiani Hadrianum cap. 14. & Claud. Nicasium, ad numum pantheon Hadriani p. 53. Helladii pantomimi mentio in Chronico Malalæ T. 2. p. 98.

γία, παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον.

Phrygia t) *miscellaneam dictionem*, ordine Alphabetico.

ΖΩΣΙΜΟΣ Γαζαῖος λέξεις ῥητορικὰς κατὰ στοιχεῖον.

ZOSIMUS Gazæus u) *voces Rhetoricas*, ordine Alphabetico.

ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ Σικελιώτης ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχεῖον.

CÆCILIUS Siculus x) *dictionum delectum*, ordine Alphabetico.

ΛΟΓΓΙΝΟΣ ὁ ΚΑΣΣΙΟΣ, λέξεις κατὰ στοιχεῖον.

LONGINUS CASSIUS, y) *dictiones*, ordine Alphabetico.

ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ Βηρύτιος Ἀττικὰς λέξεις.

LUPERCUS Berytius, z) *voces Atticas*.

ἸΟΥΣΤῖΝΟΣ ἸΟΥΛΙΟΣ σοφιστὴς ἐπιτομὴν τῶν ΠΑΜΦΙΛΟΥ γλωσσῶν βιβλίων ἐννενήκοντα ἑνός.

JUSTINUS JULIUS Sophista PAMPHILI *glossarum* librorum XCI. a) *compendium* scripsit.

ΠΑΚΑΤΟΣ περὶ συνηθείας Ἀττικῆς κατὰ στοιχεῖον.

PACATUS b) *de consvetudine Attica*, ordine Alphabetico.

PAM-

t) Anastasii Imp. temporibus CPoli docuisse testatur Svidas in Εὐγ. ubi alia ejus scripta commemorat. Hermolaus in Epitome ἐθνικῶν Stephani Byz. in ἀνακτόριον. Εὐγένιος ὁ πρὸ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ βασιλίδι (*in urbe Regia*, non ut Tho. Pinedo *in aula Regia* vel ut Berkelius, *regia schola*) σχολὰς διακοσμήσας ἐν συλλογῇ λέξεων. Alius Eugenius Philosophus, Themistii Philos. ac Rhetoris pater, de qvo supra Volum. VIII. lib. V. cap. 18. Alius Eugenius de qvo Photius Cod. XXIII.

u) Zosimus hic ex Gaza sive Ascalone Syriæ, Sophista, ejusdem Anastasii temporibus clarus teste Svida in Ζώσ. De illo qvemadmodum & de aliis Zosimis dictum Volum. VI. p. 612.

x) Cæcilius hic Calantianus Siculus Romæ Augusti temporibus docuit teste Svida in Ἑρμαγόρας. Videndus idem in Καικίλιος, & qvæ de ejus scriptis notant viri docti ad Longinum.

y) De Longino hoc dictum à me lib. IV. cap. 31. ubi inter scripta ejus deperdita è Svida in Λογγ. retuli ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β΄ κατὰ στοιχεῖον. & λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλέωνος.

z) Lupercum Berytium Grammaticum paullo ante tempora Claudii secundi, qvi ab A. 268. ad 270. imperium tenuit, vixisse è Svida in Λούπερκος cognoscimus. Eustathii tempore jam ejus scripta interciderant, qvæ ex scholiastis tantum se cognovisse testatur ad Dionys. v. 492. Λούπερκός τις ἀνὴρ παλαιὸς ὡς οἱ σχολιασταὶ λέγουσιν. Citat Steph. in Νήρικος.

a) Clariss. Kusterus ita accepit, ac si epitome libris XCI constitisset, qvod non est verisimile, sed libros Pamphili XCI. sive ut infra XCV. in epitomen Justinus Julius contraxerat. Julius iste, incertum an diversus à Juliano Sophista Cappadoce cujus Lexicon in Rhetores memorat Photius Cod. 150.

b) Hic est Minucius Pacatus Grammaticus, qvi Græco nomine etiam pro Pacato Irenæus dictus

ΠΑ'ΜΦΙΛΟΣ λειμῶνα λέξεων ποικίλων περιοχὴν βιβλίων ἐννενήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ε στοιχείου ἕως τοῦ ω, τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ δ ΖΩΠΥΡΙ'ΩΝ ἐπεποιήκει.
ΠΩΛΙ'ΩΝ Ἀλεξανδρεὺς, Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κατὰ στοιχεῖον.

PAMPHILUS c) *pratum variarum dictionum* conſtans libris XCV. Eſt autem à littera ε usqve ad ω, nam a litera α usqve ad δ ZOPYRIO d) elaboraverat.
POLLIO Alexandrinus e) *dictionum Atticarum collectaneum volumen* ordine Alphabetico.

2. Index Scriptorum, qvorum Svidas notitiam tradit per ordinem literarum.

Abaris Scytha Sevthæ filius χρησμοὺς ſcripſit σκυθικοὺς, *Oracula Scythica.* γάμον Ἕβρου τοῦ ποταμοῦ, *Nuptias Hebri fluvii.* καθαρμοὺς *luſtrationes*, & θεογονίαν proſa & Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ὑπερβορέους *Apollinis adventum ad Hyperboreos*, carmine.
Abas Sophiſta, ἱστορικὰ ὑπομνήματα, *commentarios hiſtoricos.* τέχνην ῥητορικήν, *artem Rhetoricam.*
Abron Phryx ſive Rhodius, Grammaticus Tryphonis diſcipulus, libertus, σοφιστεύσας ſive qvi Rhetoricam docuit Romæ.
Acacius Patriarcha Cpolitanus.
Acacius ῥήτωρ δεινότατος æqvalis Libanii & Juliani Imp. cujus judicia cum Tuſciano Phryge, rhetore inſigni, reprehendit.
Acamatius Heliopolitanus, Philoſophi affectans nomen, cum rudis eſſet & imperitus.
Achæus Syracuſanus Tragicus ſcripſit *tragœdias decem.*
Achæus Pythodori ſeu Pythodoridis F. Eretrienſis Tragicus, docuit *fabulas XLIV.* vel ut alii *XXX.* vel *XXIV.* qvarum una vicit. Sophocle paulo junior, cum Euripide fabulas edidit ab Olympiade LXXXIII.
Achias Propheta.

Achilles

eſt, & cujus τὸν κατὰ στοιχεῖον Ἀττικιστὴν laudat Socrates lib. III. Hiſtor. cap. 7. De illo dixi lib. IV. cap. 34. p. 518. ſeq.

c) Pamphili Alexandrini Grammatici Ariſtarchei gloſſæ citantur ab Athenæo, autore magni Etymologici, Euſtathio &c. Alia ejus ſcripta memorat Svidas in Πάμφιλος.

d) Valerius Pollio, Alexandrinus, Diodori Philoſophi pater clarus Hadriani tempore, de cujus Lexico Photius Cod. 149. De ſcriptore plura Svidas in Πωλίων & è recentioribus Jonſius III. 7. p. 246. ſeq.

Achilles Statius Alexandrinus ſcripſit τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα καὶ ἄλλα ἐρωτικά, *de Leucippe & Clitophonte & alia amatoria libris VIII.* Tandem factus Chriſtianus & Epiſcopus. Scripſit περὶ σφαίρας καὶ ἐτυμολογίας *de ſphæra*, & *Etymologia* & ἱςορίαν σύμμικτον, *hiſtoriam miſcellaneam*, qvæ multorum & magnorum virorum mentionem facit. Stylus ubiqve ſimilis illi qvo in amatoriis utitur.

Aceſius Novatianorum Epiſcopus qvi Concilio (Nicæno) interfuit.

Acron Acigentinus Medicus Xenonis F. Athenis ἐσοφίςευσεν philoſophiam docuit Empedoclis tempore, ante Hippocratem ſcripſit περὶ ἰατρικῆς, *de arte Medica* Dorice, & περὶ τροφῆς ὑγιεινῶν *de ſalubri victus ratione.* Eſt hic unus illorum qvi ventorum rationes obſervaverunt.

Acuſilaus Cabæ F. Argivus ex Cercade opido prope Aulidem, Hiſtoricus antiqviſſimus, ſcripſit Genealogias æneis uſus tabulis in qvas ajunt patrem ejus incidiſſe cum locum qvemdam domus ſuæ foderet.

Acuſilaus Athenienſis, Agathocliæ F. qvi Romam tempore Galbæ veniens ex oratoria tantum eſt lucratus, ut Athenienſibus centum millia drachmarum in fœnore poſita reliqverit.

Admeti μέλος & Harmodii, de rebus facilibus, σκολιὰ carmina ad vinum decantari ſolita.

Adrianus Imp. φύσει φιλόλογος ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ καὶ τινα πεζὰ καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα παντοδαπὰ κατέλιπε. *natura doctrinæ amans in utraqve lingva & proſa & carmine ſcripta omnis generis reliqvit* --- βουλόμενος πάντων ἐν πᾶσι περιεῖναι &c. *Cum vellet præſtare omnibus, viros in aliqvo ſtudio præſtantes oderat. Hinc & Favorinum Gallum & Dionyſium Mileſium Sophiſtas opprimere ſtudebat cum aliis modis, tum vero adverſariis eorum, hominibus nullius vel minimi pretii extollendis. Hic in Epiſtola qvadam* &c.

Adrianus Sophiſta Herodis diſcipulus, tempore M. Antonimi, Athenis æmulus Ariſtidæ Rhetoris, Romæ Rhetoricam docuit, dictator Epiſtolarum Commodi Imp. ſcripſit μελέτας *declamationes*, μεταμορφώσεις *metamorphoſes libris VII.* περὶ ἰδεῶν λόγου *de formis orationis libros V.* περὶ τῶν ἐν ταῖς ςάσεσιν ἰδιωμάτων *de ſtatuum proprietatibus libros III. Epiſtolas* & λόγους ἐπιδεικτικοὺς *orationes declamatorias.* Phalarim (orationem) & παραμυθητικὸν *conſolatoriam in Celerem.*

Ædeſia Alexandrina, Hermiæ uxor cognata Syriani, filios Ammonium & Heliodorum in philoſophia erudiendos curavit à Proclo.

Claudius

Claudius Ælianus ex Præneſte Italiæ, ſummus pontifex & ſophiſta, poſt Adriani tempora Romæ docuit, μελίγλωσσος ſive μελίφθογγος, *melleæ lingvæ* ſive *melleæ vocis* vir.

Ælianus belli dux Valentis Imp. temporibus παιδείας ὄτε εἴσω ὢν ὄτε ἀμοιρος. Αἴλινον, εἶδος θρήνου καὶ ᾠδῆς, *genus lamentationis & carminis*.

Æneas ſcripſit περὶ πυρσῶν *de facibus qvæ in ſpeculis accenduntur*, ut ait Polybius, & περὶ στρατηγημάτων ὑπόμνημα. *commentarium de ſtrategematibus*.

Ænicus Athenienſis, Comicus antiqvæ Comœdiæ. Ex fabulis ejus, Ἄντεια.

Ænéus (Αἴνειος) Sophiſta, cujus libri, αἱ μεταβολοι, qvaſi *transmutatores* dicas.

Æſchines Charini fartoris F. (al. Lyſaniæ) Athenienſis, Sphettius, Philoſophus Socraticus, cujus dialogi, Miltiades, Callias, Rhinon, Aſpaſia, Axiochus, (confer Svid. in Ἀξίοχος) Telavges & Alcibiades. Nec non illi qvi vocantur Acephali, ut Phædon, Polyænus, Dracon, Eryxias, de virtute, Eraſiſtratus, Scythici. Hic Æſchines in Siciliam ad Dionyſium pecuniæ cauſa profectus eſt.

Æſchines Athenienſis, Atrometi & Glaucotheæ ſive Levcotheæ F. diſcipulus Alcidamantis Eleatæ, hiſtrio, deinde ſcriba, poſtea orator. Hic Cteſiphontis accuſator à Demoſthene victus Rhodum fugit ibiqve docuit.

Æſchylus Athenienſis, Tragicus, Euphorionis F. & frater Aminiæ, Euphorionis & Cynægiri. Certavit Olympiade LXIX. natus annos XLV. Primus auctor fuit ut tragici perſonis terribilibus & pictis, arbylisqve, ſive elatioribus calceis uterentur. Scripſit elegias: & tragœdias XC. Vicit octies & vicies: vel ut alii, decies ter. Filios habuit duos tragicos, Euphorionem & Bionem. obiit æt. LVIII. in Sicilia &c.

Æſopus Samius vel Sardianus, vel Meſembrianus vel deniqve Cotyaënſis Phryx, fabularum conditor, à Crœſo dilectus (ante Pythagoræ tempora, circa Olymp. XL.) ſervus Xanthi Lydii: vel Samii Jadmonis, cujus ſerva erat Rhodopis Threſſa, qvæ deinde Sapphonis fratri Charaxo nupſit. Scripſit τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα *de iis qvæ ipſi apud Delphos acciderunt, libros II.* Alii ajunt ἀπολόγους γεγραφέναι μόνον, *fabulas ſolùm ſcripſiſſe.* Delphi Æſopum Phædriadibus præcipitatum rupibus occiderunt Olympiade LIV. &c.

Aetius Antiochenus, magiſter Eunomii, Paulini Tyrii ſectator, hæreſiarcha Ario ſuffragatus: cum diſcipulis ex Categoriis Ariſtotelis diſſeruit,

Alexan-

Alexander, Antiochenus post Porphyrium Episcopus, temporibus Chrysostomi virtute, philosophia & eloqventia insignis.

Alexander Aphrodisiensis Philosophus.

Alexander Casilonis F. Rhetor, frater Eusebii Rhetoris, Juliani discipulus.

Alexander Claudius, Rhetor.

Alexander Hierapolitanus Episc. & martyr. scripsit, τί καινὸν εἰσήνεγκε χριστὸς εἰς τὸν κόσμον, κεφάλαια θ΄. *de rebus novis qvas CHristus in mundum intulit, capita IX.* librum egregiis sententiis refertum.

Alexander Milesius * Polyhistor, Romæ fuit temporibus Syllæ & ante: a Cornelio Lentulo, cujus pædagogus ac libertus fuit, Cornelii sortitus cognomen, Laurenti periit, ædibus ejus ab igne consumtis, qvod ubi comperit uxor ejus Helena, ἀπήγξατο, laqveo vitam finivit. Fuit Grammatici Cratetis discipulus, συνέγραψε βιβλία ἀριθμοῦ κρείττω, libros scripsit innumeros, & περὶ Ῥώμης, *de Roma libros V.*

Alexander Numenii F. Sophista.

Alexander Plevronius ex Plevrone Ætoliæ civitate, Satyri & Stratocleæ F. Grammaticus (circa Olymp. CXXIV.) Tragœdias scripsit: unus ex Plejade Tragicorum.

Alexander Seleuciensis Cilix, Alexandri causidici F. Rhetor, πηλοπλάτων sive *luteus Plato* cognominatus.

Alexis ex Thurio, qvæ ante Sybaris, Comicus, docuit fabulas CCXLV. patruus Menandri Comici, Stephani itidem Comici pater.

Ammonianus Grammaticus, Syriani Philosophi propinqvus ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς ἑλληνικῆς λέξεως καθειμένην τέχνην. *artem in Poëtarum enarratione & Græcæ dictionis emendatione occupatam diligebat.* οὗτος ἦν Ἀμμωνιανὸς ᾧ κεκτῆσθαι συμβέβηκεν ὄνον (servum hoc nomine) σοφίας ἀκροατήν.

Ammonius Saccas Philosophus Alex. ex Christiano Ethnicus, teste Porphyrio.

Ammonius Ammonii F. discipulus Alexandri Grammatici qvi in schola Aristarchi successor fuit ante Augusti Imp. tempora.

Amphion antiqvæ Musicæ inventor. *Julianus in Epist.*

Amus Ægyptius, in monte Nitriæ Monachus.

* Clariss. Kusterus hunc Cornelium Alexandrum confundit cum altero longe juniore Alexandro Cotyaënsi ex Asclepiadæ scholæ Grammatico cujus obitum & laudes diserta oratione decoravit Aristides. Vide qvæ de hoc juniore Alexandro dixi lib. IV. cap. 30. p. 379.

Anacharsis Gnyri F. Scytha, Philosophus, frater Καδυΐα Cadviæ Scytharum Regis, matre Græca natus, scripsit νόμιμα Σκυθῶν δι' ἐπῶν, *de legibus & institutis Scytharum* versu heroico. περὶ εὐτελείας τῶν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, *de frugalitate vitæ humanæ*, poëma heroicum versibus DCCC. Ancoram & rotam figlinam invenit, vixitqve temporibus Crœsi &c.

Anacreon Tejus Lyricus, Scythini, (al. Eumeli, Parthenii vel Aristocriti) filius dialecto Jonica scripsit *elegias*, παροίνια μέλη sive *carmina qvæ inter pocula cantabantur* & *jambos*, & qvæ vocantur *Anacreontica*. Vixit tempore Polycratis Samii Tyranni circa Olymp. LII. (alii LXII. tempore Cyri & Cambysæ.) Teo pulsus ob Histiæi seditionem Abdera urbem Thraciæ migravit.

Anastasius Imp. hæreticus.

Anaxagoras, Sophista (i. e. Philosophus) Hegesibuli F. Clazomenius, cognominatus νοῦς sive *Mens*, Periclem licet causæ suæ nactus patronum Athenis pulsus, Lampsaci vitam finivit inedia &c. vide infra in Ἀπολλώνιος.

Anaxandrides Anaxandri F. è Camiro Rhodius, vel ut alii Colophonius ludis Philippi Macedonis Olymp. 101. interfuit, scripsitqve Comœdias LXV. ex qvibus vicit X. Primus amores in scenam introduxit.

Anaxilas Comicus Poëta.

Anaximander Praxiadæ F. Milesius Philosophus, cognatus, discipulus & successor Thaletis. Primus æqvinoctium invenit, & solstitia & horologia, & terram in medio mundi sitam esse. Gnomonis etiam usum introduxit, & γεωμετρίας ὑποτύπωσιν ἔδειξεν, Geometriæ institutionem tradidit. Scripsit περὶ φύσεως, *de natura rerum* : γῆς περίοδον, *descriptionem terræ*, περὶ τῶν ἀπλανῶν καὶ σφαιρῶν, *de stellis fixis & sphæram*, aliaqve.

Anaximander Anaximandri F. Milesius, junior, historicus temporibus Artaxerxis Mnemonis. Scripsit συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν, *symbolorum Pythagicorum interpretationem.*

Anaximenes Eurystrati F. Milesius Philosophus, discipulus & successor Anaximandri Milesii, vel ut alii, Parmenidis. Vixit Olympiade LV. qvo Cyrus Crœsum regno exuit.

Anaximenes Aristoclis F. Lampsacenus, orator & discipulus Diogenis Canis, & Zoili Amphipolitani Grammatici, præceptor Alexandri Macedonis, à qvo patriæ suæ veniam & salutem impetravit. Theopompo in

odium

odium adducendo librum vulgavit sub illius nomine adversus Athenienses & Lacedæmonios, συγγραφὴν λοίδορον ἐς τὸ ἀκριβέστατον μιμησάμενος, historiarum Theopompi maledicũ stylum accurate imitatus.

Andocides Atheniensis, Leogori F. unus ex decem Oratoribus, genus ducens à Telemacho Ulyssis F. & Nausicaa, ut tradit Hellanicus.

Androclides, Synesii Lydi Philadelphiensis F. tempore Porphyrii Philosophi docuit.

Andromachus ex Neapoli Syriæ Sophista, Zonæ vel Sabini F. docuit Nicomediæ temporibus Diocletiani Imp.

Androtion Andronis F. Atheniensis orator & demagogus, Isocratis discipulus.

Angelius Valentis tempore, Episcopus CPol.

Anniceris auctor sectæ Anniceriæ, tempore Alexandri M. Cyrenæus, Philosophus Epicureus factus etsi Parabatæ fuisset discipulus qvi audiverat Aristippum. Frater Anniceridis Nicoteles Philosophus. Discipulus celebris, Posidonius.

Antigenides Satyri F. Thebanus Musicus, tibicen Philoxeni. Scripsit *μέλη*, *carmina* (modulis animata musicis.)

Antimachus Colophonius Hyparchi F. Grammaticus & Poëta. Panyasidis Poëtæ non servus sed illius & Stesimbroti auditor, vixit ante Platonem.

Antimachus Heliopolitanus Ægyptius, qvi scripsit Κοσμοποιΐαν versibus heroicis 3780.

Antimachus poëta melicus, dictus ψεκάς perinde ut *Olympicus qvidam, qvod discipulos suos inter differendum conspergeret ac minutim conspueret. Decretum fecit, neminem in scena nominatim à Comicis perstringendum.

Antiochus Cilix Cynicum se philosophum simulans & honoribus auctus à Severo & Antonino ad Tiridatem transfugit.

Antipater Joalai F. discipulus Aristotelis, Alexandri M. dux & deinde Rex Macedoniæ, reliqvit Epistolarum σύγγραμμα libris duobus, & Historiam τὰς Περδίκκου πράξεις ἰλλυρικάς.

Antipater Nicolai Damasceni historici pater, eloqventia pollebat qva neminem læsit, patriæ & civibus profuit.

Antiphanes Atheniensis Comicus, junior Panætio.

Antiphanes Carystius Trani F. Thespidis Tragici tempore, Comicus antiqvior.

* ita Ψεκάδες dicti recentiori ætate Alciatus & Malherba.

Antiphanes Demophanis vel Stephani F. Smyrnæus vel ex Dionysii sententia Rhodius, Comicus mediæ Comœdiæ, ex servitute manumissus claruit circa Olymp. XCIII. scripsit Comœdias CCCLXV. vel ut alii CCLXXX. vicitqve decies ter. Filium habuit Stephanum Comicum. obiit in Cio, piro forte percussus, anno ætatis LXXIV.

Antiphon Atheniensis τερατοσκόπος prodigiorum conjector, poëta epicus & sophista: dictus λογομάγειρος qvasi *sermonum coqvum* dixeris. Eundem esse puto qvem paullo post ὀνειροκρίτην Svidas vocat & περὶ κρίσεως ὀνείρων *de somniorum judiciis* ait scripsisse.

Antiphon Sophili F. Atheniensis, populo Rhamnusius, cognomine Nestor, post Gorgiam in forensi dicendi genere excelluit, Magister Thucydidis.

Antisthenes patre cognomine, Atheniensis: ex Oratore Philosophus Socraticus, Peripatecicus primum dictus deinde in Cynosarge docuit Cynicæ sectæ princeps, Diogenis Cynici præceptor. Scripsit tomos X, primum Magicum, in qvo narrat de Zoroastre sapientiæ repertore. Hunc Aristoteli qvidam, alii Rhodioni tribuunt.

Antonius Alexandrinus Gazæ & Byzantii causas egit, sacris alioqvi maxime deditus, ita ut Gazam redderet religiosiorem.

Apelles Colophonius, Pythii F. Ephori Ephesii & Pamphili Amphipolitani discipulus, pictor celebris, ab Ephesiis civitate donatus, frater Ctesiochi pictoris.

Apelliconis Teji Bibliotheca à Sylla in potestatem redacta.

Aphareus Atheniensis Orator, filius Hippiæ Sophistæ & Plathanes, Isocratis privignus (πρόγονος) clarus circa Olympiadem XCV. eodem qvo Plato tempore.

Appianus sive Apianus scripsit Romanam historiam τὴν καλουμένην βασιλικήν - - Ῥωμαϊκοὺς λόγους ἐννέα &c.

M. Apicius &c.

Apion Plistonicis F. cognomento Mochthus, Ægyptius sive Cretensis, Grammaticus, discipulus Apollonii Archibii, & Euphranoris centenario majoris & Didymi. Docuit Romæ Tiberii & Claudii ætate, successor Theonis Grammatici, æqvalis Dionysii Halicarnassei, Scripsit ἱστορίαν κατ' ἔθνος *historiam de singulis gentibus*, aliaqve.

Apollinaris Laodicenus tempore Constantii & Juliani, Grammaticus Philosophus & Poëta scripsit *contra Porphyriũ libros* XXX, & versibus Græcis Heroicis πᾶσαν τὴν τῶν Ἑβραίων γραφήν, totum vetus Testamentum reddidit.

reddidit. Epiſtolas item ſcripſit & multos in S. Scripturam commentarios. Idem hæreticus, filius Apollinaris Alexandrini.

Apologus Alcinoi ἐπὶ τῶν φλυαρούντων, de iis qvi futili & prolixo ſermone utuntur.

Apollodorus Athenienſis Comicus, fabulas ſcripſit XLVII. Vicit qvinqvies.

Apollodorus Gelous Comicus, Menandri æqvalis. ejus dramata: *ἀποκαρτερῶν ἢ Φιλάδελφοι, Δευσοποιός, Ἱέρεια, γραμματοδιαπν@, Ψευδαίας, Σίσυφ@, Αἰσχρίων.*

Apollodorus Tarſenſis, Tragicus cujus dramata: *ἀκανθοπλὴξ, τεκνοκτόνος, ἕλληνες, Θυέστης, ἱκέτιδες, ὀδυσσεύς.*

Apollodorus Athenienſis, Aſclepiadis F. Grammaticus, Panætii Rhodii Philoſophi & Ariſtarchi Grammatici diſcipulus, primus uſus tragiambico carminis genere, *ἦρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων.*

Apollonius Tyanenſis, Philoſophus Apollonii F. temporibus Claudii, Caji & Neronis usqve ad Nervam clarus. Scripſit τελετὰς *initia ſive de ſacrificiis.* Διαθήκην, *teſtamentum.* χρησμοὺς, *oracula.* Ἐπιστολὰς, *Epiſtolas.* Πυθαγόρου βίον, *vitam Pythagoræ.* Vitam Apollonii ſcripſit Philoſtratus &c.

Apollonius Tyaneus Philoſophus junior temporibus Hadriani Imp. teſte Agreſphonte ἐν τῷ περὶ ὁμωνύμων.

Apollonius Alex. cognomento dyſcolus, pater Herodiani Grammatici τοῦ τεχνογράφου ſcripſit 1) περὶ μερισμοῦ *de partitione partium Orationis libros IV.* 2) περὶ συντάξεως *de conſtructione partium orationis libros IV.* 3) *De verbo* ſive ῥηματικὸν *libris V.* 4) *De verbis derivatis in μι deſinentibus.* 5) *De nominibus ſive* ὀνοματικόν. 6) *De nominibus per varias dialectos.* 7) *De nominum fœmininorum caſu recto.* 8) *De paronymis.* 9) *De comparativis.* 10) *De dialectis Dorica, Jonica, Æolica, Attica.* 11) *De figuris Homericis.* 12) περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας, *de hiſtoria commentitia.* 13) *De affectionibus,* περὶ παθῶν. 14) περὶ τόνων κατηναγκασμένων, *de tonis coactis libros duos.* 15) περὶ τόνων σκολιῶν, *de tonis obliqvis.* 16) περὶ προσῳδιῶν *de accentibus libros V.* 17) περὶ στοιχείων, *de elementis ſive litteris.* 18) *de præpoſitionibus.* 19) περὶ τῶν Διδύμου πιθανῶν, *de Didymi probabilibus.* 20) *de compoſitione.* 21) *de iis qvæ duobus modis efferuntur.* 22) *de vocula* τίς. 23) *de generibus.* 24) *de ſpiritibus.* 25) *de poſſeſſivis,* 26) περὶ συζυγίας *de conjugatione.*

Apollonius Archebuli ſive Archebii F. ſcripſit de dictionibus Homericis, ordine alphabetico.

Apollo-

Archi-

Archibius Ptolemæi F. Leucadius vel Alexandrinus Grammaticus ex eorum numero qvi Romæ usqve ad Trajani Imp. tempora docuerunt.

Archigenes Philippi F. Apameensis Syrus, Medicus Agathini discipulus qvi Romæ Trajani tempore artem Medicam exercuit. Vixit annos LXXIII. scripsitqve multa Medica Physicaqve.

Archilochus maledicus, alioqvi insignis Poëta qvem à Calonda interfectum Pythia ulta est &c.

Archimedes Trallianus Philosophus scripsit *ὑπόμνημα commentarium in Homerum*: & *Mechanica*.

Archippus Atheniensis Comicus antiqvus qvi semel vicit Olympiade XCI.

Archytas Tarentinus Hestiæi F. aut Mnesarchi vel Mnasagoræ, Philosophus Pythagoricus qvi Platonem servavit, cum eum ad mortem qværeret Dionysius tyrannus. Empedoclis discipulus Philosophiam docuit multosqve libros scripsit. Inventor πλαταγῆς sive crepitaculi. *Τοῦ κοινοῦ τῶν Ἰταλιωτῶν προέστη στρατηγὸς αἱρεθεὶς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον Ἑλλήνων. Communi Italiotarum præfuit, Dictator à civibus & vicinis Græcis creatus.*

Ariani Psathyriani &c.

Arignote Samia discipula Pythagoræ & Theanus, Philosopha Pythagorica. Scripsit *Bacchica* sive τελετὰς Διονύσου, & *de Cereris Mysteriis*, nec non *Epigrammata*. Fertur etiam illius sub nomine *liber sacer*, ἱερὸς λόγος.

Arion Cyclei F. Methymneus Lyricus vixit Olympiade XXXVIII. Qvidam Alcmanis filium tradidere. Scripsit ἄσματα *cantica* & προοίμια *hymnos* ad versus heroicos bis mille. Dicitur tragici modi inventor fuisse & primus chorum instituisse & dithyrambum cecinisse & ita nominasse qvod à choro canitur, & satyros introduxisse versibus loqventes.

Aristarchus θέσει (habitatione) Alexandrinus, φύσει (gente) Samothrax Aristarchi F. clarus Olymp. CLVI. tempore Ptolemæi Philometoris cujus filium erudiit. Fertur scripsisse ultra DCCC. libros ὑπομνημάτων sive commentariorum. Discipulus Aristophanis Grammatici, cum Cratete Pergameno Pergami sæpe concertavit. Discipulos habuit Grammaticos circiter XL. Annos natus LXXII. in Cypro aqva intercute laborans necem sibi inediâ conscivit relictis filiis Aristarcho & Aristagora, nullius ingenii, ex qvibus Aristarchum venditum Athenienses redemerunt.

Aristarchus Tegeates Tragicus, æqvalis Euripidis qvi primus dramata ad illam prolixitatem produxit, docuit tragœdias LXX, vicit duabus.

Obiit centenario major. Morbo cum laboraſſet, Æſculapio pro reſtituta valetudine drama Ἀσκλήπιον dedicavit.

Ariſteas Democharidis aut Canſtrobii F. Proconneſius, Poëta Epicus, ſcripſit τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη, *carmina Arimaſpea* ſive Hiſtoriam Arimaſporum Hyperboreorum libris III. & ſoluta oratione nonnulla, & *Theogoniam* verſibus mille.

Ariſtides Adrianenſis ex Adrianis Myſiæ ſive Bithyniæ Sophiſta Polemonis Smyrnæi Rhetoris diſcipulus, filius Eudæmonis Philoſophi, flaminis Dialis in patria ſua. Athenis Herodem & Pergami Ariſtoclem audivit, floruitqve Antonini Imp. tempore & vitam usqve ad Commodum produxit. Orationes ejus qvam plurimæ, aliæ apud alios circumferuntur.

Ariſtippus Aritadæ F. Cyrenæus Philoſophus, Socratis auditor, ſectæ auctor Cyrenaicæ, primus Socraticorum qvi mercedem à diſcipulis exegit. Xenophonti infeſtus, auſteritatis Antiſthenis deriſor. A Diogene ipſe dictus κύων βασιλικός. Plura ejus feruntur Apophthegmata &c. Audivit eum Arete filia, cujus filius Ariſtippus junior, metrodidactus. Hujus auditor Theodorus dictus atheus, mox Deus. Theodorum Antipater, Antipatrum Epitimedes Cyrenæus, Epitimedem Parabates, Parabatem Hegeſius Piſithanatus, Hegeſiam Anniceris, non ille qvi Platonem redemit.

Ariſto Platonis Pater. &c.

Ariſto Lembus qvi librum Herodiani, ἡ καθόλου (ſcil. τέχνη) inſcriptum in compendium redegit Danaoqve inſcripſit.

Ariſtocles Meſſenius, Philoſophus Peripateticus ſcripſit περὶ φιλοσοφίας *de Philoſophia libros X.* in qvibus omnes Philoſophos & ipſorum opiniones recenſet. Πότερον σπουδαιότερος Ὅμηρος ἢ Πλάτων. *utrum Homerus præſtantior an Plato.* Τέχνας ῥητορικάς. *Artem Rhetoricam.* περὶ Σαράπιδος. *De Sarapide.* Ἠθικὰ *De moribus libros IX.*

Ariſtocles Lampſacenus Philoſophus Stoicus ſcripſit ἐξήγησιν τῶν Χρυσίππου περὶ τοῦ πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοούμεθα, *enarrationem in Chryſippum de ratione qva ſingula eloqvimur & cogitamus, libris IV.*

Ariſtocles Pergamenus Sophiſta qvi Trajani & Adriani temporibus vixit. Scripſit *Artem Rhetoricam. Epiſtolas. De Rhetorica libros V.* Μελέτας *declamationes.* Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τοῦ χρυσίου. *Ad Imperatorem de auri diſtributione.*

Ariſtogenes Thaſius Medicus libros XXIV. ſcripſit, in qvibus præſtantiora judicata

judicata sunt περὶ διαίτης *de victus ratione*, περὶ δυνάμεως, *de facultate*, περὶ δακέτων, *de venenatis animalibus*, περὶ σπέρματος *de semine*, ὑγιεινὸν *de valetudine tuenda*, Ἐπιστολικὰ *quæsita per Epistolas*. Ἐπιτομὴ Φυσικῶν βοηθημάτων πρὸς Ἀντίγονον. *Naturalium remediorum compendium ad Antigonum*.

Aristogenes Cnidius, Medicus, servus Chrysippi Philosophi, & Antigoni Gonatæ Medicus.

Aristogiton Cydimachi (Scydimi) vel Lysimachi F. Atheniensis, Rhetor, matre libertina, propter impudentiam *Canis* cognominatus & ab Atheniensibus interfectus &c. Scripsit Orationes, *Apologiam adversus Demosthenem* belli ducem: *adversus Lycurgum*, *adversus Timotheum*, *adversus Timarchum*, *adversus Hyperidem* (qvem ob decretum post cladem Chæronensem factum actione τῶν παρανόμων persecutus est sed frustra) *adversus Thrasyllum*, & ὀρφανικόν sive *orationem pro pupillis*.

Aristomenes Atheniensis Comicus τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας ex iis qvi antiqvæ Comœdiæ proximi fuere, belli Peloponnesiaci tempore Olymp. LXXXV. Dictus θυροποιός.

Aristonicus Alexandrinus Grammaticus scripsit περὶ τῶν σημείων *de notis Criticis in Theogonia Hesiodi*. & libros VI. τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἀσυντάκτων ὀνομάτων, *de nominibus in Iliade & Odyssea qvæ à communi constructione recedunt*.

Aristonymus Comicus tempore Ptolemæi Philadelphi & Philopatoris, & post Apollonium (Rhodium) Bibliothecæ Regiæ præfuit annum agens LXIV. Cum fugam moliretur ad Eumenem, conjectus est in carcerem, & post aliqvod tempus emissus, obiit ex stranguria anno ætatis LXXVII. Scripta ejus permulta sunt, ex Comœdiis ejus ab Athenæo citatur ἥλιος ῥιγῶν *sol algens*.

Aristophanes Byzantius Grammaticus filius Apellis qvi ordines duxit, discipulus Callimachi & Zenodoti, qvorum hunc juvenis, illum puer audivit, & præterea Dionysii Jambi & Euphronidæ Corinthii sive Sicyonii. Vixit Olympiade CXLV.

Aristophanes Rhodius sive Lindius, (aliis Ægyptius, aliis Camirensis) civitate Atheniensis, Comicus filius Philippi, in scena certavit Olympiade CXIV. tetrametri & octametri inventor. Filios habuit Ararotem, Philippum & Philetærum Comicos. Qvidam ἀπόδουλον, libertum fuisse tradiderunt. Dramata ejus sunt LIV. ἅπερ δὲ πεπεράχαμεν,

qvæ autem tractavimus sive in qvas commentati sumus * *Acharnenses, Ranæ, Pax, Ecclesiazusæ, Thesmophoriazusæ, Eqvites, Lysistrata, Nubes, Aves, Plutus, Vespæ.*

Aristoteles Nicomachi & Phæstidis F. (Nicomachus autem Medicus fuit ex Asclepiadarum genere, à Nicomacho Machaonis filio oriundus) ex Stagira urbe Thraciæ Philosophus, discipulus Platonis, τραυλὸς τὴν φωνήν, balba voce. Fratres habuit Arimnestum & Arimnestem, filiamqve ex Pythiade (Hermiæ Evnuchi Atarni in Troade Principis filia) ipsi natam qvæ tribus maritis nupsit liberorumqve aliqvot mater ante patrem decessit. Habuit & filium Nicomachum ex Herpyllide concubina. &c. præfuit per annos XIII. Peripateticæ Philosophiæ ita dictæ διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἤτοι κήπῳ διδάξαι qvoniam in Peripato sive horto docuit Aristoteles, relicta Academia in qva Plato docuerat. Natus est XCIX. Olympiade: & Chalcide, hausto aconito obiit, qvia in jus vocabatur qvod Pæanem in Hermiam Evnuchum scripserat. Alii ajunt ex morbo discessisse annos natum LXX. Timæus Aristotelem omnibus proscindit convitiis: sed aliorum judicio τῆς φύσεως γραμματεὺς *Naturæ scriba* fuit, τὸν κάλαμον ἀποβρέχων εἰς νοῦν *qvi calamum in mentem intinxit*, qvemqve nihil fugit rerum utilium abstrusiorumqve.

Aristoxenus Mnesiæ Spinthari Musici Tarentini F. Apud Mantineenses operam dedit Philosophiæ & Musicæ, auditor patris, & Lampri Erythræi, Xenophili Pythagorei & deniqve Aristotelis, qvem defunctum convitiis insectatus est qvod scholæ successorem Theophrastum reliqvisset non se, cujus tam magna esset inter auditores ipsius gloria. Æqvalis fuit Dicæarchi Messenii ab Olympiade CXI. Conscripsit Musica, Philosophica, Historias & omnigenæ eruditionis libros CCCCLIII. Alius Aristoxenus Cyrenæus luxui adeo deditus ut lactucas in horto suo vesperi mulso rigaret, dicens virides inde placentas sibi enasci.

Arnuphis Ægyptius Philosophus qvi Romanis siti laborantibus præsente Marco Antonino Imp. dicitur arte coëgisse nubes & imbrem conciliasse. Alii ajunt hoc effecisse Julianum Chaldæum.

Arrhesius Monachus.

Arrianus Poëta Epicus versibus Græcis heroicis Georgica Virgilii reddidit, scripsit-

* Sunt verba scholiastæ Aristophanis, ad πράξεις suas in Comicum respicientis.

ſcripſitqve Ἀλεξανδρειάδα ſive de rebus geſtis Alexandri rhapſodias XXIV. & in Attalum Pergamenum poëmata.

Arrianus Nicomedienſis, Philoſophus Ἐπικτήτειος, junior Xenophon. Romæ vixit temporibus Adriani, Antonini & Marci Imperatorum & διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα propter præclaram doctrinam, teste Heliconio, ad Conſularem usqve dignitatem evectus. Scripſit libros qvam plurimos.

Artemidorus ex Daldi Lyciæ opido Philoſophus ſcripſit ὀνειροκριτικὰ *de ſomniorum interpretatione libros IV.* οἰωνοσκοπικὰ, *de auguriis.* χειροσκοπικὰ *de divinatione qvæ fit per manuum inſpectionem.*

Artemidorus Pſeudoariſtophanius vocabula opſartytica ſive de re coqvinaria collegit.

Aſclepiades Diotimi F. Myrleanus (ex Myrlea Bithyniæ, deinde dicta Apamea) τὸ ἄνωθεν γένος ſi altius genus repetas Nicæenſis, Grammaticus, Apollonii diſcipulus qvi vixit Attali & Eumenis Pergamenorum Regum tempore. Scripſit φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικὰ *Philoſophicorum librorum emendationem*, aliaqve multa. Docuit Romæ tempore Pompeji Magni, & Alexandriæ regnante Ptolemæo qvarto adoleſcens commoratus eſt.

Aſclepiadæ Medici, ab Æſculapio Medicinæ præſide.

Aſclepiodotus Alexandrinus, de qvo multa Svidas è Damaſcio.

Aſconius Pædianus.

Aſcræus, Heſiodus.

Aſinius Pollio Romanus ἱστορίας ῥωμαϊκὰς συνέταξεν *Hiſtoriam Latine compoſuit libris XVII.* οὗτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ῥωμαϊκῶς συνεγράψατο, *& primus hiſtoriam Græcam ſtylo Latino tradidit.*

Aſpaſia Mileſia fœmina celeberrima & ſingulari eloqventia prædita, Sophiſtria, διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν magiſtra & amica Periclis & uxor deniqve, qvæ duorum bellorum Samiaci & Peloponneſiaci cauſa fuiſſe traditur, & ex qva Pericles filium ſibi cognominem ſuſcepit. Fuit & altera meretrix ab Aſpaſia Periclis diverſa.

Aſpaſius Byblius Sophiſta, æqvalis Ariſtidis & Adriani, ſcripſit *de Byblo.* περὶ στάσεων ἐσχηματισμένων, *de ſtatibus figuratis.* μελέτας, *declamationes.* Τέχνας, *artem Rhetoricam.* ὑπομνήματα, *commentarios.* λαλιάς *ſermones. Encomium in Adrianum Imp & in alios qvosdam.*

Aſpaſius Tyrius, Sophiſta & Hiſtoricus ſcripſit *de Epiro & rebus Epiroticis hiſtoriam* σύμμικτον ſive *miſcellaneam libris XX. De arte Rhetorica,* & alia.

Aſpaſius Demetriani Critici & Mathematici F. Ravennas Sophiſta, temporibus Alexandri Mammeæ ſcripſit πρὸς τοὺς φιλολοιδόρους καὶ πρὸς Ἀρίστωνα *adverſus maledicos & Ariſtonem varias orationes.* Audivit Pauſaniam & Hippodromum & artem Rhetoricam Romæ docuit, ubi diu clarus fuit.

Aſtrampſychus ſcripſit βιβλίον ἰατρικὸν εἰς ὄνων θεραπείαν *librum veterinarium de aſinorum curatione.* & ὀνειροκριτικὸν *de interpretatione ſomniorum.*

Aſtronomiam inter Babylonios primus invenit Zoroaſtres & poſt eum Hoſtanes, qvi ex genitura & motu cœli fata hominum naſcentium obſervare cœperunt. Ab his Ægyptii & Græci doctrinam illam accepere, qvî naſcentibus itidem themata notabilia aſſignant.

Aſtyages Grammaticus ſcripſit *artem Grammaticam. De Dialectis. De metris.* κανόνας ὀνοματικούς, *regulas nominum. Commentarium in Callimachum.*

Aſtyanaſſa ſcripſit περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν. Eam imitatæ Philænis & Elephantine.

Aſtydamas ſenior, filius Morſimi & nepos Philoclis Tragicorum, Tragicus & ipſe Athenienſis ſcripſit tragœdias CCXL. vicit XV. Anteqvam ad tragœdias ſcribendas ſe conferret, audivit Iſocratem.

Aſtydamas junior, prioris filius, Tragicus cujus dramata Ἡρακλῆς σατυρικός, Ἐπίγονοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυρώ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Athenæus Naucratita Grammaticus qvi Marci Imp. tempore vixit, ſcripſit librum qvi inſcribitur Δειπνοσοφισταί &c.

Athenodorus Stoicus Philoſophus ſub Octaviano Imp. &c.

Athenodorus junior, omnibus ad Philoſophiam ſubſidiis ab ingenio & recta animi voluntate inſtructus erat, Procli tempore, & perſpicue diſcipulis ſuis ſcriptores explicabat. Hunc Salluſtius dixit ſimilem igni, omnia propinqva incendenti. Perſvaſit tamen ei ne Philoſophum ſe profiteretur.

Atlas qvem fabulæ ferunt cœlum & terram humeris geſtare &c.

Atticus CPolitanus poſt Arſacium Chryſoſtomi ſucceſſorem Epiſcopus Sebaſtiæ in patria à Monachis Macedonianis qvi ex Euſtathii Epiſcopi ſchola prodierunt inſtitutus, poſtea ad Catholicam Eccleſiam ſe tranſtulit. Eruditus nec minus præſtans pietate ac prudentia in veterum libris multum operæ poſuit, noctes inſomnes in eorum lectione traducens: proinde Philoſophorum ac Sophiſtarum ſermonibus tanqvam re nova minime terrebatur. In presbyterii

adhuc

adhuc conſtitutus gradu, orationes à ſe compoſitas, qvas memoriter didicerat, in Eccleſia recitabat. Poſtea ex tempore loqvi & panegyricam concionandi rationem ſectari cœpit, nec tamen ſermones ejus vel plauſu excepti vel ſcripto mandati &c. è Sozomeno.

Augarus Edeſſæ Rex qvi Trajani Imp. temporibus vixit, eiqve Edeſſam venienti dona obtulit.

Augeas Athenienſis, mediæ Comœdiæ Poëta. Ex ejus dramatibus ſunt: Ἄγροικος *agreſtis*, Πορφύρα *purpura*, δὶς κατηγορούμενος *bis accuſatus*.

Auguſtus Cæſar Octavianus ὁ σεβαστὸς ſcripſit περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πράξεων *de vita ſua & rebus geſtis libros XIII*. itemqve *Tragœdias Ajacem & Achillam*. Cenſu inſtituto reperit τὴν Ῥωμαίων Romanam ditionem inhabitari ab hominibus 4101017. &c. Facto ſacrificio Pythiam interrogavit qvis poſt ipſum imperaturus eſſet? illa vero reſpondit:

Παῖς Ἑβραῖος κέλεταί με θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσων
Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ἀΐδην αὖθις ἱκέσθαι.
Λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρωνγε.

Hinc Auguſtus oraculo egreſſus in Capitolio aram erexit eiqve literis Latinis inſcripſit: *Hæc eſt ara primogeniti Dei.*

Aulus Poſtumius poëma & pragmaticam hiſtoriam Græce ſcribere auſus, in proœmio veniam à lectoribus poſtulavit, ſi civis Romanus Græcæ dictionis elegantiam, & congruentem compoſitionem non fuiſſet aſſecutus, qvod ei verſum vitio eſt &c.

Αὐτὸς ἔφα, de Pythagora dictum.

Auxentius Confeſſor ex Licinio notario Epiſcopus Mopſveſtenus, frater Theodori Athenis eruditi qvi factus eſt Tarſenſis Epiſcopus. &c.

Babrias vel Babrius verſibus choliambicis *fabulas*, ſcripſit *libris decem*, Æſopias ex proſa in metrum transferens.

Babylas Epiſcopus Antiochenus Numeriano vel Decio Eccleſiam ingredi cupienti reſtitit, & cum tribus fratribus alacriter ſubiit martyrium.

Bacchylides Ceius ex Julide una qvatuor * civitatum Cei inſulæ, Medonis F. nepos Bacchylidis athletæ, cognatus Simonidis Lyrici, & ipſe Lyricus.

Bacis, vates. Philetas Epheſius tres Bacidas fuiſſe dicit, unum ex Eleone Bœotiæ,

* cæteræ tres ſunt Carthia, Coreſſia ſive Coriſſia & Pœeceſſa.

Brachman

Brachman Rex qvi regioni nomen dedit, ſcripſit leges Brachmanum & de ejusdem gentis Rep. idiomate vernaculo.

Brachmanes, gens religioſiſſima, multasqve opes poſſidens & habitans inſulam Oceani qvam DEus velut ſortem illis adtribuit. Eo cum perveniſſet Alexander Macedo, columnam erexit cui hæc verba fecit inſcribi: Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἔφθασα μέχρι τούτου. *Ego magnus Alexander Rex huc usqve perveni,* &c.

Brutus dux exercitus apud Romanos ſcripſit *Epiſtolas*, & *Epitomen hiſtoriarum Polybii.* Ejus ſtylus & character Epiſtolarum valde probatur.

Βοιώτιος νόμος cantilena Bœotica proverbium de iis qvi initio qvieti poſtea vehementes ſe præbent.

Cadmus Pandionis F. Mileſius qvi primus ut ajunt Hiſtoriam oratione ſoluta ſcripſit, Orpheo paullo junior. *Origines Mileti & totius Joniæ libris IV.* Hunc ajunt primum litteras in Græciam intuliſſe, qvas primi Phœnices invenerunt.

Cadmus Archelai F. Mileſius Hiſtoricus junior. (Lycius forſan eſt alius) ſcripſit λύσιν ἐρωτικῶν παθῶν, *remedia amoris libris XIV.* & *Hiſtorias Atticas* libris XVI.

Cæcilius Siculus Callantianus Rhetor Romæ eloqventiam docuit ab Auguſti temporibus ad Adrianum, ex ſervitute manumiſſus & antea *Archagathus* vocatus, religione Judæus. Libros ſcripſit qvamplurimos, *Contra Phryges,* duos. *Eclogam vocum elegantiorum* ſecundum ordinem alphabeticum. *Comparationem Demoſthenis & Ciceronis. Qvænam ſit differentia ſi qvis imitetur Atticos vel Aſianos. De charactere decem oratorum. Comparationem Demoſthenis & Æſchinis. De Demoſthenis orationibus germanis & ſpuriis. De iis qvæ ab oratoribus vel ſecundum vel præter hiſtoriæ veritatem dicta ſunt.* Item alia qvam plurima. Miratur Svidas Judæum rerum Græcarum adeo peritum fuiſſe. Τοῦτο δὲ θαυμάζω, πῶς Ἰουδαῖος σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.

Cæſar Auguſtus cognomento Octavianus *de vita propria rebusqve à ſe geſtis* libros XIII. ſcripſit.

Cæſar Tiberius ſcripſit *Epigrammata & artem Rhetoricam.*

Cæſarius Gregorii Theologi frater ſcripſit varia, itemqve *contra Græcos.*

Cajanus Arabs Sophiſta, diſcipulus Apſinis Gadarenſis, vixit Maximini & Gordiani temporibus, ſcripſitqve περὶ συντάξεως, *de conſtructione libros V.* item *Artem Rhetoricam & declamationes.* Idem eloqventiam Beryti docuit.

Cajus Julius Cæsar primus Romanorum Imp. scripsit *metaphrasin Phænomenorum Arati* : & *artem Grammaticam* Latine, item *de vita propria*. Lege lata potestatem dedit servis dominos accusandi. &c.

Cajus Cæsar cognomento Caligula *artem Rhetoricam* Latine scripsit.

Calanus Indus, unus ex Brachmanibus, (sic qvemvis sapientem Indi vocant) in cujus honorem Alexander Magnus funebres ludos instituit, & vini potores bibendo inter se certare jussit propter Indorum vinositatem. Hic ad omnes qvæstiones Alexandro apte respondit.

Callias Syracusanus in historia Agathocli muneratori suo adulatus, & qvem omnia divina & humana jura violasse non ignorabat, eum pietate & humanitate omnes mortales antecelluisse scripsit. &c. *è Diodoro Siculo.*

Callimachus Batti & Mesatmæ F. Cyrenæus Grammaticus, discipulus Hermocratis Jasensis Grammatici, uxorem habuit Euphratis Syracusani filiam: Sororem Megatimam, cujus filius fuit Callimachus junior, qvi *de insulis* oratione ligata scripsit. Qvamplurima omnis metri genere & soluta oratione composuit, ut libri ejus numerum octingentorum superent. Litteras docuit in exiguo vico Alexandriæ Eleusine, donec commendaretur Ptolemæo Philadelpho. Vitam produxit usqve ad Ptolemæum Evergetem qvi regnum suscepit Olymp. CXXVII. 2. Ex scriptis ejus sunt: Ἰȣ̃ς ἄφιξις *Jûs adventus. Semele. Argorum origines. Arcadia. Glaucus. Elpides. Dramata satyrica. Tragœdiæ. Comœdiæ.* Μέλη sive *carmina lyrica. Ibis* (qvo obscuro poëmate stylum acerbe strinxerat in Apollonium Argonauticorum scriptorem inimicum suum) *Museum.* Πίνακες *Tabulæ eorum qvi in qvavis disciplina claruerunt, eorumqve qvæ scripserunt, libris CXX. Tabula & descriptio eorum qvi Comœdias & Tragœdias docuerunt, ab initio & secundum seriem temporum. Index scriptorum & vocum inusitatarum Democriti. Nomina mensium apud singulas gentes & urbes. Origines insularum & urbium, nominaqve earum mutata. De fluminibus Europæ. De mirabilibus Peloponnesi & Italiæ. De mutatis piscium nominibus. De ventis, De avibus, De fluminibus orbis terrarum. Miraculorum qvæ in toto orbe terrarum sunt, collectanea.*

Callimachus junior natus ex Megatima Callimachi senioris sorore & Stasenore: poëta epicus, qvi *de insulis* oratione ligata scripsit.

Callinicus Caji F. Sutorius cognominatus, Sophista Syrus vel, ut alii tradunt, Arabicus, sed revera Petræus, qvi docuit Athenis. Scripsit ad Lupum *de cacozelia rhetorica. Allocutionem ad Galienum. Ad Cleopatram.*

De

De Alexandrinis historiis περὶ τῶν κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱστοριῶν *libros X. Adversus Philosophorum sectas. De Romanorum renovatione* περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀνανεώσεως, & alia *encomia* atqve *orationes.*

Calliphanes Parabrycontis F. De iis qvi falsam variæ eruditionis speciem præ se ferunt. Hic enim multorum poëmatum & orationum initia ad tres usqve vel qvatuor versus recitans, variæ doctrinæ laudem affectabat.

Callisthenes Demotimi vel Callisthenis F. Olynthius, discipulus Aristotelis ejusqve ἀνεψιαδοῦ consobrini filius. ἦν δὲ εὐφυὴς πρὸς τὸ αὐτοσχεδιάζειν καὶ ῥύμῃ πολλῇ φέρεσθαι. *promptus dicere ex tempore & rapido orationis impetu ferri.* Eum & Nearchum Tragicum Alexander ferrea inclusum cavea interfecit qvod ipsi svaderet ne ab Atheniensibus Dominum se vocari pateretur, vel qvod insidias Regi struxisset. Alii tradunt periisse phthiriasi.

Capito, Lycius, historicus. Hic Isaurica libris VIII. scripsit, & Eutropii qvi Livium scriptorem Latinum in compendium redegit, epitomen Græce vertit. Idem etiam de Lycia & Pamphylia scripsit.

Carcinus Agrigentinus Tragicus, & Carcinus Theodectis vel Xenoclis F. Atheniensis Tragicus. Fabulas edidit CLX. vicit una. Floruit Olympiade centesima ante regnum Philippi Macedonis. Ex dramatibus ejus sunt μύες *mures*; tum *Achilles* & *Semele* ut ait Athenæus. &c. Xenocles Carcini F. multis machinis ad percellendos spectatores in tragœdiis suis usus fuisse videtur, qvem ideo Plato δωδεκαμήχανον appellat. Carcini poëmata αἰνιγματώδη, Carcinus enim Orestem ab Ilo cædem matris coactum fateri, obscuris verbis respondentem inducit.

Carica Musa i. e. cantilena tristi & lugubri. Solebant enim Cares θρηνῳδοί τινες εἶναι, lugubria carmina canere & alienos mortuos mercede lugere. Qvidam accipiunt pro barbara & obscura, qvia Cares barbare loqvebantur.

Carneades Afer, Cyrenæus, Philocomi F. Philosophus, novæ Academiæ auctor, qvo mortuo Lunam defecisse & Solem obscuratum fuisse tradunt.

Carneades alter, Atheniensis philosophus, Anaxagoræ discipulus.

Castor Rhodius vel Galata vel ut falso alii, Massiliensis, orator φιλορώμαιος *amicus Romanorum* nuncupatus. Hic ducta Dejotari Senatoris (Rom.) filia ab ipso cum uxore sublatus est, qvod eum apud Cæsarem crimi-

 natus

natus esset. Scripsit *descriptionem Babylonis* & *catalogum eorum qvi maris imperium obtinuerunt*, *libris duobus.* Χρονικὰ ἀγνοήματα *De iis qvæ à Chronologis ignorata fuerunt. De argumentis oratoriis libros V. De persvadendi ratione. De Nilo. Artem Rhetoricam* & alia.

Cato à Romanis dictus Demosthenes &c. *ex Appiano.*

Cebes Thebanus Philosophus, Socratis discipulus, cujus tres circumferuntur Dialogi, *Septima*, *Phrynichus* & *Tabula.* ἔστι δὲ τῶν ἐν ᾅδου διήγησις. *hæc continet narrationem eorum qvæ apud inferos fiunt.* Et alia qvædam.

Cecidius poëta dithyrambicus valde antiqvus, cujus meminit Cratinus Panoptis, & Aristophanes (Nubibus.)

Celsinus Eudori F. Castabalensis Philosophus, scripsit συναγωγὴν πάσης αἱρέσεως φιλοσόφου, *collectionem in qva omnium sectarum Philosophicarum dogmata recenset*, itemqve alia.

Cephalio sive Cephalo Gergethius orator & historicus qvi fuit Adriani tempore, & patria propter principum invidiam relictâ, in Sicilia vitam egit. Scripsit παντοδαπὰς ἱστορίας variarum historiarum libros IX, qvos Musas inscripsit, dialecto Jonica. Item declamationes Rhetoricas & alia.

Cephalus Atheniensis Orator & Demagogus qvi primus prooemia & epilogos composuit & tempore anarchiæ vixit. Filia ipsi fuit Oea.

Cephisodemus Atheniensis orator loqvax & peritus causarum patronus, Periclis adversarius æmulusqve.

Cephisodorus Atheniensis Tragicus, (Comicus potius) antiqvæ tragoediæ (Comoediæ) poëta. Ex ejus fabulis sunt Ἀντιλαΐς, Ἀμαζόνες, Τροφώνιος, ὗς. Alius Cephisodorus qvi ut bardus & stupidus à Comicis perstringitur.

Chæremon Comicus ex cujus dramatibus sunt τραυματίας, ἱερεὺς, ἀλφεσίβοια, κένταυρος, διόνυσος, Ὀδυσσεύς, Θυέστης, Μινύας.

Alius Chæremon qvi scripsit Hieroglyphica.

Chærephon Socrati maxime familiaris: hujus nullum scriptum exstare dicitur. Cum fratre graves exercentem inimicitias monuit Socrates nullum etiam oculorum vel manuum aut pedum esse usum nisi concordes fuerint. *ex Xenophonte.*

Chæris citharoedus &c.

Chalcenterus dictus est Didymus Grammaticus propter assiduum studium qvod libris impendit: ajunt enim super tria millia librorum eum scripsisse.

Chaldæi

Chaldæi nomen gentis in Aſtronomia exercitatiſſimæ. χαλδαϊκὰ ἐπιτηδεύματα &c.

Chanaan à qvo Chananæi, à Joſua regione ſua expulſi qvi deinde Africam incoluere, καὶ εἰσὶ μέχρι νῦν αἱ τοιαῦται πλάκες ἐν τῇ Νουμιδίᾳ περιέχουσαι οὕτως· ἡμεῖς ἐσμὲν χαναναῖοι, οὓς ἐδίωξεν Ἰησοῦς ὁ λῃστής.

Charax Pergamenus ſacerdos & Philoſophus de qvo Epigramma vetus Svidæ lectum : Scripſit Græcarum hiſtoriarum libros XL. Secundo libro meminit Auguſti ut Imperatoris jam olim defuncti : & libro ſeptimo Neronis & eorum qvi poſt illum imperitarunt.

Charaxus Sapphonis frater.

Charetis pollicitationes, de iis qvi facile qvidvis pollicentur, ut Chares qvondam Dux Athenienſium.

Charmus Syracuſanus in ſingula opſonia qvæ convivis apponebantur, verſiculos & proverbia in promtu habebat. (qvæ apud Svidam ſeqvuntur, jam fuere ſupra, v. Athenæus, ſunt autem hæc : Clearchus Solenſis poëma illud Δειπνολογίαν vocat, alii Ὀψολογίαν, Chryſippus Γαστρονομίαν alii Ἡδυπάθειαν.)

Charon Lampſacenus Pythoclis F. qvi tempore primi Darii floruit Olymp. LXXV. Hiſtoricus. Scripſit *Æthiopica*, *Perſica libris II. Græca libris IV. De Lampſaco, libris II. Libyca. Fines Lampſacenorum libris IV. Prytanes* ſive *Archontes Lacedæmoniorum*, qvod eſt opus Chronologicum. *Origines urbium, libris II. Cretica libris III.* in qvo opere etiam Leges à Minoë latas refert. *Navigationem circa oram maritimam extra columnas Herculis.*

Charon Carthaginienſis Hiſtoricus, ſcripſit de tyrannis qvotqvot in Europa & Aſia fuerunt. Vitas illuſtrium virorum libris IV. Mulierum item vitas libris IV.

Charon Naucratita, Hiſtoricus. Scripſit *De ſacerdotibus Alexandrinis & Ægyptiis* & res ſub unoqvoqve geſtas. *De regibus* qvi priſcis temporibus in unaqvaqve gente fuerunt. *De Naucrate.* Item alia qvædam *de Ægypto.*

Chemia ſive ars conficiendi argenti & auri. Diocletianus Ægyptiis infeſtus libros de chemia à veteribus ſcriptos perqviſivit & igni tradidit, ne ex arte hujuſmodi illis opes, & ex opibus fiducia rebellandi poſthac ſuppeteret.

Χῆνα ὀμνύναι. *per anſerem jurare.* Ne ad omnes res nomen Dei adhiberetur, Rhadamantus per anſerem & arietem jurare juſſit, non, ut qvidam, Socrates.

Χιάζειν, Chios imitari. Praxidamas Democritum Chium & Theoxenidem Siphnium ait primos poëmata pactâ mercede conſcripſiſſe, *πρώτυς ἐπὶ χρήματος τάξαι ἰδίαν ποίησιν. Ex Iſocrate ad Idotheam.*

Chilo Damageti F. Lacedæmonius, unus ſeptem ſapientum fuit breviloqvus. Qvare Ariſtagoras Mileſius hunc modum dicendi Chilonium appellat.

Chionides Athenienſis Comicus antiqvæ Comœdiæ cujus ajunt principem fuiſſe & octo annis ante bellum Perſicum fabulas docuiſſe, è qvibus ſunt ἥρως, πτωχοὶ, Πέρσαι ἢ Ἀσσύριοι.

Chiron Centaurus qvi primus Medicinam herbariam invenit. Scripſit ὑποθήκας *præcepta*, verſibus, ad Achillem. Item Ἱππιατρικὸν, *Medicinam veterinariam*, qvare etiam Centaurus eſt appellatus.

Choerilus Athenienſis Tragicus qvi Olymp. LXIV. in ſcena certare cœpit. docuit fabulas CL. vicit XIII. Hic ut qvidam tradunt & larvarum & veſtitus ſcenici primus auctor fuit.

Choerilus Samius vel Jaſenſis aut Halicarnaſſenſis, æqvalis Panyaſis & adoleſcens jam Perſici belli temporibus Olymp. LXXV. Idem ſervus fuiſſe traditur Samii cujusdam, forma pulcherrima præditus: & Samo profugus cum Herodoto hiſtorico operam daret, litterarum & eloqventiæ amore captus fuiſſe: cujus etiam amaſium fuiſſe dicunt. Animum ad poëticam appulit & in Macedonia obiit apud Archelaum tunc ejus Regem. Scripſit *victoriam adverſus Xerxem* reportatam ab Athenienſibus, pro cujus poëmatis ſingulis verſibus aureum ſtaterem accepit. Decretum inſuper fuit, ut poëma illud cum Homeri carminibus recitaretur. *Lamiaca*. Et alia qvædã ejus poëmata circumferuntur.

Choriambicis verſibus Æſopias fabulas ſcripſit libris X. Babrias ſeu Babrius de qvo ſupra.

Χορικὸς, chori dux & magiſter. Talis fuit Agathon qvi hiſtrionica carmina, ὑποκριτικὰ μέλη compoſuit, & ipſe hiſtrionem in ſcena egit. (infra in Myrmex.)

Χορὸν δίδωμι, chorum do, idem valet ac gloria excellere ac vincere. Nam apud Athenienſes Comici & Tragici Poëtæ chorum impetrabant non omnes, ſed clariores digniqve habiti poſtqvam artis ſuæ ſpecimen edidiſſent.

Χορὸς, in Eccleſiis cantantium cœtus. Eccleſiarum chori diviſi fuere in duas partes tempore Conſtantii, Conſtantini M. filii, & Flaviani Epiſcopi Antiochiæ, bifariam Davidis pſalmos canentes. Qvi mos

(anti-

(antiphonarum) Antiochiæ primum cœptus totum terrarum orbem poſtea pervaſit.

Choſroëm Regem Perſarum deprædicant ſupra ipſius meritum non tantum Perſæ ſed & nonnulli Romanorum, ut litterarum amatorem qviqve ad philoſophiæ noſtræ culmen evaſerit, cum ei Græcanica ſcripta ab interprete qvodam in Perſicam lingvam eſſent converſa, ita ut Ariſtotelem melius edidicerit qvam Demoſthenes Thucydidem, & Platonicis dogmatibus totus eſſet refertus ut nec Timæus ejus intelligentiam effugerit, nec Phædon nec Gorgias &c. *ex Agathia.*

Chriſtodorus Paniſci F. ex Copto urbe Ægypti, poëta Epicus Anaſtaſii Imp. temporibus. Scripſit *Iſaurica libris VI.* ſive de Iſauriæ expugnatione ab Anaſtaſio facta. Πάτρια ſive *Origines CPolis*, verſibus Heroicis *libris XII.* *Origines Theſſalonices libris XXV.* *Origenes Nacles* prope Heliopolim, in qva ſunt Aphaca. *Origines Mileti* urbis Joniæ. *Origines Trallium.* *Origines Aphrodiſiadis.* *Ecphraſin* ſive *deſcriptionem ſtatuarum in Gymnaſio Zeuxippi*, & alia multa.

Chryſanthius Sardianus Philoſophus, qvem Julianus per literas accerſivit. Ille vero ſuo loco manſit, à vana gloria alienus & divino nutu omnia faciens.

Chryſippus Apollonidæ F. Solenſis vel Tarſenſis, Philoſophus, diſcipulus Cleanthis poſt qvem Stoicæ ſcholæ præfuit, & obiit ætatis anno LXXIII. ob hauſtum avidius merum vertigine correptus, vel ut alii ob nimium riſum Olymp. CXLIII. Conſcripſit libros plures qvam DCC. philoſophicos, hiſtoricos & grammaticos. Sophiſmata qvædam Chryſippi Svidas affert è Laërtio.

Ad Chryſogonum Confeſſorem Epiſtolas duas Anaſtaſiæ martyris à Publio ſuo marito, idolorum cultore, liberari cupientis, una cum Chryſogoni reſponſionibus Svidas adſcribit integras, de qvibus confer Menagiana T. IV. p. 208. edit. Amſt.

Cicilius Argivus poëta Epicus qvi Halievtica ſcripſit verſibus ut Numenius Heracleota, Pancrates Arcas, Poſidonius Corinthius, Oppianus Cilix: oratione vero ſoluta Seleucus Tarſenſis, Leonides Byzantinus, Agathocles Atracius.

Cineſias poëta dithyrambicus qvi ob impietatem & injuſtitiam male audiebat.

Κειτούκειτος Ulpianus unus dipnoſophiſtarum (apud Athenæum) ita dictus qvia de ſingulis vocibus ſolebat interrogare κεῖται ἢ οὐ κεῖται, *exſtat an non exſtat* (in probatis ſcriptoribus?) Clau-

lium numerum referebantur. Lexiarchica vero cui inscribebantur illi qvi inter plebejos referebantur.

Coluthus Lycopolita Thebanus poeta Epicus temporibus Anastasii Imp. Scripsit Calydonica libris VI. Encomia versibus Heroicis & Persica.

Corax Syracusanus Rhetorices inventor: in hunc & ejus discipulum Tisiam dictum fuit: mali corvi malum ovum. Confer Svidam in κακῦ κόρακος.

Corinna Thespia Lyrica, qvam alii Corinthiam fuisse dixerunt, scripsit nomos lyricos.

Corinna junior, Achelodori & Procratiæ filia, Thebana vel Tanagræa, discipula Myrtidis, Myia cognominata, Lyrica, qvæ qvinqvies, ut ferunt, Pindarum vicit. Scripsit (carminum) libros V. itemqve epigrammata & cantica Lyrica.

Corinnus Iliensis, poëta Heroicus (Homero ut qvidam putant antiqvior) qvi primus *Iliadem* scripsit, durante adhuc bello Trojano. Palamedis discipulus, Doricis litteris à Palamede inventis (opus suum) exaravit. Scripsit etiam bellum Dardani adversus Paphlagonas: ut Homerus totum poëmatis sui argumentum ab eo sumserit.

Cornelius Episcopus qvi à Novati communione recessit.

Cornutus. Duo Romani Historici fuerunt, Titus Livius cujus celebre & illustre est nomen: & Cornutus. Cornutum divitem multi audiverunt assentationis causa & propter hæreditatis spem: Livium pauci sed præclari. Livium omnes jam norunt, Cornutum nemo fere.

Cornutus ex Lepti Africæ opido Philosophus Romæ vixit temporibus Neronis & ante eum: interfectus cum Musonio. Scripsit multa philosophica & oratoria.

Cothurnus vocabatur Theramenes Atheniensis orator, Prodici Ceji discipulus. Dicitur autem de homine versatili & levi. Hic enim & XXX. Tyrannis & Populo favebat. Infra in δεξιός.

Crates Atheniensis (veteris Comœdiæ) Comicus, Epilyci poëtæ Epici frater. Comœdiæ ipsius: γείτονες, ἥρωες, Θηρία, λαμία, πεδῆται, Σάμιοι. Scripsit & oratione soluta nonnulla.

Crates Atheniensis Comicus alter, etiam ipse ex veteri Comœdia, cujus tres circumferuntur fabulæ: Θησαυρός, ὄρνιθες, Φιλάργυρος.

Crates Ascondæ F. Thebanus, Philosophus Cynicus discipulus Diogenis & Brysonis Achæi. Nuptias suas cum Hipparchia Maronitide *κυνογαμίαν*, *canum matrimonium* appellavit, ex qvo suscepit Pasiclem.

vixit Olympiade CXIII. cognominatus θυρεπανοίκτης, qvod in cujusvis domum audacter ingrederetur. Scripſit philoſophica &c.

Crates Timocratis F. Mallotes, Philoſophus Stoicus, cognominatus Homericus & Criticus ob ſtudium rei grammaticæ & poëticæ: æqvalis Ariſtarchi Grammatici, tempore Ptolemæi Philometoris. Scripſit *correctionem Iliadis & Odyſſeæ libris IX.* & alia.

Cratinus Callimedis F. Athenienſis Comicus antiqvæ Comœdiæ λαμπρὸς τὸν χαρακτῆρα, genere dicendi ſplendido uſus &c. Scripſit fabulas XXI. vicit IX.

Creophylus Aſtyclis F. Chius vel Samius, poëta Epicus qvem nonnulli Homeri generum fuiſſe ajunt, alii amicum tantum, à qvo cum hoſpitio eum excepiſſet, poëma οἰχαλίας ἅλωσιν *Oechaliæ exidium* acceperit.

Criton Athenienſis Philoſophus, Socratis diſcipulus & amicus omnia ipſi largitus neceſſaria. Scripſit *Socratis defenſionem.*

Criton qvi Getica ſcripſit.

Criton Naxius Hiſtoricus ſcripſit *Octaëteridem* qvam Eudoxi dicunt eſſe.

Criton Pieriotes ex Pieria Macedoniæ opido Hiſtoricus. Scripſit *Pallenica, Syracuſarum origines. Perſica. Res Siculas. Syracuſarum deſcriptionem. De Macedonum imperio.*

Cteſiphon unus è decem, qvi cum Demoſthene & Æſchine legationem obiverunt. Alius qvi decretum de (aurea) corona Demoſtheni danda ſcripſit, contra qvem exſtat Æſchinis Oratio.

Κύκλια. Qvæ unius ejusdem erant argumenti, cyclia vocabantur, ut cantica, hymni, proſodia & carmina qvæ in virgines canebantur.

Κυκλιοδιδάσκαλος. Cycliorum chororum Magiſter. Primus Laſus Hermionenſis cyclios choros inſtituit.

Κυκλίων τε χορῶν ἀσματοκάμπτας Muſicæ corruptores ac difficilem illam modulandi rationem, qvam Phrynis introduxit, ſectantes, vel Sophiſtas poëtas dithyrambicos cycliorum chororum magiſtros, ut Cineſiam & Cleomenem & Philoxenum. Qvod autem ſcripta illorum ſub harmoniam non cadant, ideo flexus habent plures qvos muſici vocant ſtrophas & antiſtrophas & epodos. Qvare etiam in tragœdiis chori ſunt inſtituti.

Κυνήγιον locus (CPoli) ubi ſtatuæ qvædam poſitæ qvarum unam Theodoro Anagnoſte admirante Himerius rogavit qviſnam Cynegium condidiſſet? tum ille: Maximinus condidit, Ariſtides vero dimenſus

ſus eſt. Qvo dicto ſtatua ex alto delapſa Himerium oppreſſit. Joannes qvidam Philoſophus ſe ſcriptum inveniſſe dixit fore ut ab illa ſtatua clarus vir opprimeretur. Itaqve Philippicus Imperator eam terra obrui juſſit.

Cyniſmus ſecta Philoſophorum compendiariam ad virtutem viam ſe tradere & ſecundum virtutem vivere profitentium, ut fuere Diogenes & Zeno Cittieus. &c.

Κύρβεις tabulæ triangulares, in qvibus leges de rebus ſacris & civilibus & pœnæ maleficorum inſcriptæ erant: ἄξονες tabulæ qvadratæ in qvibus leges de rebus privatis &c. Aſclepiades vero tradit eas à Cyrbi qvodam qvi ſacrificiorum modum & rationem ad certas legas revocaverat, appellatas eſſe, ut autor Phanias Ereſius (ita leg.) Vel nomen acceperunt à Corybantibus. Eorum enim inventum eſſe cyrbes, Apollodorus teſtatur. Abacus erat ingens, viri magnitudine, cui aptata erant ligna qvadrata, qvæ latera lata & litterarum plena habebant. Utrinqve vero erant fibulæ ferreæ, ut à legentibus moveri & verſari poſſent &c.

Cyrenaica ſecta initium duxit ab Ariſtippo Philoſopho.

Cyrillus Diaconus Heliopoli ad Libanum. Hic Conſtantini M. temporibus multa idola confregit. At Juliani ætate (inimici Chriſtianorum) ventrem ejus diſſecuerunt & jecur deguſtarunt.

Cyrus Panopolita, poëta à Theodoſio juniore præfectus Prætorii & Urbis creatus eſt, fuitqve Conſularis & Patricius. Nam Eudocia Theodoſii conjux, amans poëſeos, Cyrum in ſummo pretio habuit, qvæ cum ab aula ſecederet & in Orientem profecta Hieroſolymis commoraretur, Cyrus inimicorum inſidiis circumventus Cotyæum civitatem Phrygiæ relegatus eſt ut ſacris ibi præeſſet, vitamqve produxit usqve ad Leonem Imp.

Damaſcius philoſophus Stoicus, Syrus, Simplicii & Eulalii Phrygum amicus floruit tempore Juſtiniani. Scripſit *ὑπομνήματα commentarios in Platonem*, & *περὶ ἀρχῶν*, *de principiis*, & *Hiſtoriam Philoſophicam*.

Damaſtes Sigeenſis è Sigeo civitate Troadis, Dioxippi F. vixit ante bellum Peloponneſiacum, æqvalis Herodoti, homo ditiſſimus & Hiſtoricus. Scripſit de rebus in Græcia geſtis. De parentibus & majoribus eorum qvi expeditionem Trojanam ſuſceperunt, libros duos. Gentium & urbium catalogum. De Poëtis & Sophiſtis. & alia multa. Fuit Hellanici diſcipulus.

Δηλιȣ

Δηλίκ κολυμβητκ. De obſcuro Heracliti libro rogatus Socrates, *Delium natatorem* eſſe oportere dixit qvi in illo non ſubmergeretur. Inſcribitur ille ab aliis *Muſæ*, ab aliis *de natura* : à Diodoto *ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίκ certa vitæ ad normam dirigendæ ratio.* Ab aliis : *γνώμη ἐθῶν*, *regula morum* vel *κόσμ@ τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων*, *ornatus morum unius omnium optimi.*

Demades Demeæ nautæ F. ex naupego & nauta ad negotia Reip. tractanda acceſſit & contra Demoſthenem, Olynthiorum cauſam agentem dixit, & Euthycratem Olynthium ab Athenienſibus ignominia notatum decreto ſuo in integrum reſtituit. Magiſtratus autem à ſe geſti rationes reddere juſſus, ob metum urbe ceſſit, *nec ipſi veſtrum,* inqvit, *(Athenienſes) nec mei eſtis Domini.* Scripſit ad Philippum, filiumqve ad eum miſit. Decretum qvoqve ſcripſit ut Græci Philippo parerent. Idem in pugna Chæronenſi captus eſt. Dimiſſus vero legationem captivorum gratia obiit, qvos Philippus dimiſit. Bis decretorum contra leges factorum reus peractus eſt. Remp. etiam ſub Alexandro geſſit.

Demades Laciades Athenienſis orator, natus ex tibicina & à ſuperiore Demade demagogo adoptatus, pater Demeæ oratoris, periit in lacu Amphipolitano, in qvem ab Antipatro Caſſandri patre & Alexandri ſucceſſore conjectus fuit.

Demetrius Phanoſtrati F. Phalereus (è Phalero portu Atticæ qvi ante Phænus) philoſophus Peripateticus qvi Philoſophica, Hiſtorica, Rhetorica, Politica, itemqve de Poetis ſcripſit. Theophraſtum audivit & orator popularis Athenis fuit. Ob formæ elegantiam in adoleſcentia dictus Lampeto & Charitoblepharus, & ob amores Cleonis male audiit. Ad magnam poſtea potentiam gloriamqve provectum invidi artibus & dolis ſuis ſubruerunt. Athenis igitur pulſus in Ægyptum venit & apud Ptolemæum Soterem degens morſu aſpidis periit & in præfectura Buſiritide prope Dioſpolin in paludibus ſitam ſepultus eſt.

Demetrius Ixion Grammaticus Atramyttenus Auguſti temporibus Pergami vixit, ſcripſitqve *de verbis in μι*, *περὶ ἀντωνυμιῶν de pronominibus.* In Homerum commentarium & in Heſiodum. Ixion dictus eſt qvod deprehenſus eſſet in furto, aureas bracteas ſimulacri Junonis Alexandrinæ ſurripere conatus : Vel qvod Euripidio Philotimo Ixionem fabulam abſtuliſſet : vel qvod cum Ariſtarcho magiſtro contendiſſet

ingratus velut Ixion adverſus Deos qvi eum beneficiis affecerunt.

Democedes Calliphontis, qvi Cnidi Æſculapii ſacerdos fuit, filius, Crotoniates Æginæ artem medicam exercuit & uxorem duxit. Polycratem tyrannum pacta mercede duorum talentorum curavit. Curavit etiam Darium ejusqve uxorem Atoſſam per qvam impetravit ut in Græciam redire ſibi liceret, &c. *(Ex Herodoto.)* Scripſit ἰατρικὸν βιβλίον *librum medicum*.

Demochares Demoſthenis ex ſorore nepos prætura & cæteris honoribus ornatus ab Athenienſibus teſte Polybio, licet Timæus eum tanqvam libidinoſiſſimum & Botryis ac Philænidis commentarios obſcœnitate ſua ſuperantem traduxit.

Democritus Hegeſiſtrati vel Athenocriti vel Damaſippi F. vixit eo tempore qvo Socrates circa Olymp. LXXVII. vel LXXX. Abderita Thrax, Philoſophus & diſcipulus ut qvidam tradunt Anaxagoræ & Leucippi: qvinetiam, ut alii ſcribunt, Magorum & Chaldæorum in Perſia. Adiit enim & Perſas & Indos & Ægyptios & ſingulorum ſapientiam addidicit. Deinde domum reverſus cum fratribus Herodoto & Damaſte vixit. Præfuit & Abderitarum Reip. qvi honor propter ſapientiam ipſi habitus fuit. Diſcipulus ejus illuſtris fuit Metrodorus Chius, cujus viciſſim auditores fuerunt Anaxarchus & Hippocrates medicus. Idem cognominatus Σοφία, *Sapientia*, & Γελαστῖνος, *riſor*, qvod inania hominum ſtudia ridere ſoleret. Genuini ejus libri ſunt duo, *μέγας διάκοσμος magnus diacoſmus*, & *περὶ φύσεως κόσμου de natura Mundi*. Scripſit etiam *Epiſtolas*. Athenas non adiit &c. *è Laërtio*. Morti vicinus circa Theſmophoriorum feſtum, ne illa luctu hoc celebrare prohiberetur, panibus calentibus ad nares admotis vitam ad feſtum usqve produxit.

Demophilus Epiſcopus CPol. rapidi vagiqve torrentis inſtar plurimum luti & ſordium in ſermonibus ſuis vehens &c. *è Philoſtorgio*.

Demoſthenes Athenienſis, Demoſthenis gladiorum fabri & Cleobulæ F. orator, populo Pæanienſis, qvi majore diligentia & ſtudio qvàm ingenii felicitate præditus fuit, ut auctor eſt Hermippus. &c. (vide ſupra Batalus.) Ad ſtudium eloqventiæ animum appulit, cum Calliſtraſtratum pro Oropiis dicentem vidiſſet. Audivit Iſæum Iſocratis diſcipulum, uſusqve eſt orationibus Zoili Amphipolitæ qvi Athenis eloqventiam docuit, itemqve Polycratis, & Alcidamantis (Gorgiæ diſcipuli) & ipſius Iſocratis. In eloqventiæ ſtudio ſocios habuit

Æſio-

Æsionem Athenienſem & Theopompum Chium Philoſophum. Præterea audivit Eubulidem Dialecticum, & Platonem. Deceſſit in Calabria, qvo præ metu Antipatri Regis Macedoniæ fugerat, cum per Archiam hiſtrionem vi abſtrahendus eſſet, hauſto in æde Neptuni veneno qvod in annulo circumferebat, poſtqvam vixiſſet annos LXII. &c. Mortuo ſtatua Athenis in foro poſita eſt his verbis baſi inſcriptis: *Si pares animo vires, Demoſthenes habuiſſes, nunqvam Macedones armis Græciam ſubjugaſſent.*

Εἴπερ ἴσην ῥώμην γνώμῃ, Δημόσθενες εἶχες,
Οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

Demoſthenes Thrax ſcripſit *metaphraſin Iliadis* oratione ſoluta. *Epitomen Damageti Heracleotæ. De poëtis Dithyrambicis. Metaphraſin Theogoniæ Heſiodeæ.*

Δέρας, aureum vellus qvod Jaſon cum Argonautis in Colchidem per Ponticum mare profectus cepit, abducta ſimul Medea, Æetæ regis filia, non fuit vellus ut fabulæ ferunt, ſed βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον, liber * in membranis ſcriptus, docens qvomodo arte chemica conficiendum ſit aurum. Merito igitur priſci librum illum vocarunt aureum vellus, propter artem conficiendi auri in eo comprehenſam.

Dexicrates Comicus Athenienſis, cujus fabula ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι *ſe ipſos decipientes* memoratur ab Athenæo lib. 3.

Δεξιὸς, καὶ φύσει Θηραμένης. Theramenes homo inconſtans & tempori ſe accommodans, magiſter Iſocratis, filius Agnonis, populo Sterienſis. (ſupra in *cothurnus.*) Eum trium horum ſuppliciorum ajunt auctorem (Athenis) fuiſſe, ut dammati vel vinculis ligneis conſtringerentur, vel cicutam biberent, vel exilio multarentur. Videtur autem ex inſula Ceo oriundus, nec Agnonis filius naturalis ſed adoptivus fuiſſe. Hunc Thucydides laudat.

Dexippus Herennius, Dexippi F. Athenienſis Rhetor temporibus Valeriani, Galieni, Claudii ſecundi & Aureliani Imperatorum Romanorum.

Dexippus Cous, medicus, Hippocratis diſcipulus, qvi accerſitus ab Hecatomno Carum rege, ut ipſius filios Mauſolum & Pixodarum deſperato morbo

* Euſtathius ad Dionyſii periegeſin v. 689. ὁ Χάραξ τὸ χρυσοῦν δέρμα μέθοδον εἶναι λέγει χρυσογραφίας, μεμβράναις ἐμπεριειλημμένην, δι' ἣν ὡς λόγου ἀξίαν τὴν τῆς Ἀργοῦς καταρτισθῆναι στόλον φησί.

morbo laborantes curaret, eos ea conditione ſanavit, ut bellum qvod tunc adverſus Coos parabat, omitteret. Scripſit *de re medica* librum unum, & *de præcognitionibus* duos.

Διαγνώμων αὐτοφυής, ipſo naturæ inſtinctu diſcernere valens animata ſimulacra à caſſis numine & inanibus, Heraiſcus. Confer in Ἐπιφάνιος, Εὐπρέπιος, Ἡραΐσκος, (è Damaſcio.)

Diagoras Teleclidæ vel Teleclyti F. Melius Philoſophus & ἀσμάτων ποιητής canticorum ſcriptor, qvem ſervum, Democritus Abderita egregio ingenio præditum cernens decem millibus drachmarum emit & in diſcipulorum ſuorum numerum recepit. Hic operam dedit etiam poëſi Lyricæ, Pindaro & Bacchylide poſterior, ut Menalippide antiqvior floruit Olymp. LXXVIII. Cognominatus eſt Atheus, qvoniam in opinionem negandorum Deorum incidit, ex qvo æmulus qvidam pæanem ipſi furto abſtulerat & pejeranti non feciſſe, nec multo poſt publice eundem proferenti omnia bene ceſſerant. Hoc dolens Diagoras ſcripſit τοὺς ἀποπυργίζοντας λόγους, velut *de turri præcipitantes* dixeris, diſceſſionē ipſius à ſententia eorum qvi Deos credunt continentes. Poſt captam Melum Athenis habitavit, ubi myſteriorum contemptorem Athenienſes proſcripſerunt, eiqve qvi Diagoram interfeciſſet talentum, qvi vivum adduxiſſet bina talenta promiſerunt. Deniqve vitam finiit Corinthi.

Dicæarchus Phidiæ F. Siculus Meſſenius Ariſtotelis auditor, Philoſophus, orator & geometra. Scripſit καταμετρήσεις *dimenſiones montium qvi ſunt in Peloponneſo.* Ἑλλάδος βίον *Vitam Græciæ libris III. Remp. Spartanorum.* Hic liber ut qvotannis in Ephororum prætorio puberibus auſcultantibus legeretur, lege ſancitum fuit apud Lacedæmonios, & longo tempore obſervatum.

Dicæarchus Lacedæmonius Grammaticus, auditor Ariſtarchi.

Dicæogenes qvi Tragœdias & Dithyrambos ſcripſit.

Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσων. Supra in Bias.

Διδασκάλους peculiariter vocant poëtas Dithyrambicos vel Comicos vel Tragicos.

Didymus Atejus vel Attius, Philoſophus Academicus ſcripſit πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις *probabilium & ſophiſmatum ſolutiones libris II.* & alia multa.

Didymus Didymi ſalſamentarii F. Alexandrinus Grammaticus Ariſtarcheus, qvi vixit temporibus Antonii & Ciceronis usqve ad Auguſtum.

Chalcenterus vocatus propter assiduitatem qva in libris legendis & scribendis est usus. Ajunt enim eum ultra MMMD libros conscripsisse.

Didymus junior Alexandrinus Grammaticus, qvi Romæ ἐσοφίστευσεν sive eloqventiam docuit. Scripsit πιθανά, *probabilia*. * *De orthographia*, & alia plurima eaqve optima.

Claudius Didymus, Grammaticus, scripsit περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ, *de iis qvæ præter analogiam à Thucydide perperam dicta sunt*. Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας *De analogia Latinorum*. *Epitomen Heracleonis* & alia qvædam.

Didymus Heraclidæ F. Grammaticus, qvi apud Neronem vixit, & magnas divitias sibi comparavit, & Musicus valde insignis fuit & πρὸς μέλη ad carmina componenda aptus.

Didymus Alexandrinus de re rustica libros XV. scripsit.

Apostolus Thomas cognominatus etiam fuit Didymus.

Dictys Historicus scripsit *Ephemeridem*, item *rerum post id tempus gestarum, in qvo Homerus desinit, libros IX.* oratione prosa. *Res Italicas*. Ad hæc, Τρωϊκὸν διάκοσμον, *de raptu Helenæ & Menelao & omnibus historiæ Trojanæ partibus*. Cretâ terræ motu qvassata tempore Claudii Imp. in sepulchri cujusdam hiatu opus historicum Dictyis de bello Trojano repertum fuit, qvod Claudius cum accepisset, describendum curavit.

Διεξοδικῶς. Rhetoricæ differentia à Dialectica, ex Alexandro Aphrodisiensi (in 1. Topicor.)

Δίγλωσσος Anacharsis Scytha, at matre Græca natus & ideo bilingvis, qvi etiam Scythis leges tulit.

Dinarchus Corinthius unus ex X. Oratoribus, scripsit secundum qvosdam Orationes CLX. vel qvod verius videtur LX, omnes forenses, publicas alias, alias privatas. Obiit Peloponnesi præfectus ab Antipatro constitutus, Polysperchonte post Antipatri obitum ei struente insidias.

Dinolochus Syracusanus sive Agrigentinus Comicus vixit Olympiade LXXIII, Epicharmi filius, vel ut qvidam tradunt discipulus. Docuit fabulas XIV, Dorica dialecto scriptas.

Diocles Atheniensis aut Phliasius, Comicus antiqvus, æqvalis Sannyrionis & Philyllii. Fabulæ ejus: Θάλαττα (meretricis hoc nomen teste Athenæo) Μέλιτται, Ὄνειροι, Βάκχαι, Θυέστης β'. Hunc ajunt inve-

Oooo nisse

* Hæc Didymi Ateji videntur fuisse.

nisse harmoniam qvandam musicam ex sono acetabulorum & vasorum fictilium constantem, qvæ bacillo ligneo percutiebat.

Diocletianus libros de Chemia igni tradidit. &c. Supra, in Chemia.

Diodorus Monachus Juliani & Valentis Impp. temporibus vixit & Tarsi in Cilicia Episcopus fuit. Scripsit varia ut Theodorus Lector in Hist. Ecclesiastica tradit, *Interpretationes in totum Vetus Test. Genesin, Exodum & reliqva. In Psalmos. In qvatuor libros Regum. In loca difficiliora Paralipomenon. In Proverbia. Qvomodo differat theoria & allegoria. In Ecclesiasten. In Canticum Canticorum. In Prophetas. Chronicon in qvo errata ab Eusebio Pamphili admissa emendantur. In IV. Evangelia. In Acta Apostolorum. In Epistolam Joannis Evangelistæ. De eo qvod sit unus Deus in Trinitate. Contra Melchisedecitas. Contra Judæos. De resurrectione mortuorum. De anima. Contra diversas de ea hæreticorum opiniones. Ad Gratianum capita. Contra Astronomos & Astrologos & fatum. De Sphæra & VII. Zonis & contrario astrorum motu. De Hipparchi sphæra. De Providentia. Contra Platonem de Deo & Diis. De natura & materia, in qvo opere tractatur de eo qvod justum est. De Deo & falsa Græcorum materia. Naturas invisibiles non ex elementis sed una cum illis ex nihilo factas esse. Ad Euphronium Philosophum per interrogationes & responsiones. Contra Aristotelem de corpore cœlesti. Qvomodo Sol sit calidus. Contra eos qvi cœlum animal dicunt. De eo qvomodo opifex qvidem semper, opera vero ejus non semper* (fuerint aut permaneant.) *Qvomodo velle & nolle sit in DEO æterna. Contra Porphyrium de animalibus & sacrificiis.*

Valerius Diodorus Philosophus Teleclis discipulus, Alexandrinus, filius (Valerii) Pollionis Philosophi qvi de vocibus Atticis scripsit. Vixit Adriani Cæsaris temporibus.

Diodorus Siculus Historicus scripsit Bibliothecam qvæ Historiam Romanam & variam libris XL. complectitur. Vixit temporibus Augusti & ante illum.

Diodorus Comicus cujus dramata : αὐλητρίς, ἐπίκληρος & πανηγυρισταί ab Athenæo memorantur.

Diogenianus Heracleota Ponticus, temporibus Hadriani Grammaticus. Videndum an forsan sit Medicus ex Albace Heraclea opido Cariæ oriundus, erat enim omni doctrinæ genere eruditus, neqve expresse traditum reperi esse ex Heraclea Ponti, sed ita nonnulli opinantur. Libri ejus hi sunt : *Omnis generis vocabula ordine alphabetico libris V.* Est autem epitome vocabulorum qvæ Pamphilus & Zopyrion libris CCCCV. exposuerant. *Florilegium Epigrammatum. De fluminibus,*

lacubus

lacubus, fontibus, montibus & promontoriis. Fluminum brevis recensio secundum ordinem alphabeticum. Collectio & tabula omnium totius terræ urbium: & alia.

Diogenes Hicesii trapezitæ F. Sinopensis, primum Cleon (Menag. κλύων) cognominatus, patria qvod monetam adulterasset profugus Antisthenem Cynicum sectatus est magnis qvas habebat opibus contemtis. Senex à Scirtalo pirata captus & Xeniadæ Corinthio venditus apud eum permansit, nec ab Atheniensibus nec ab amicis redimi volens. Obiit Olymp. CXIII. cum curationem cruris à cane admorsi neglexisset, eodem die qvo Alexander Babylone obiit. &c.

Diogenes vel Diogenianus Cyzicenus Grammaticus scripsit *Origines Cyzici. Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων de notis criticis librorum. De poëtica. De elementis.*

Dion Hipparini F. Syracusanus, Philosophus Platonicus Aristomachæ uxoris Dionysii prioris, Siciliæ tyranni frater, cujus filium Dionysium juniorem ejecit, dejectus vicissim à fratre ipsius Nisæo. Scripsit *Epistolas* ad Platonem & alios qvosdam.

Dion Cassius, cognomine Coccejus vel Coccejanus, Nicænus, Historicus temporibus Alexandri Mammææ filii. Scripsit *Historiæ Romanæ libros LXXX.* qvi in decades distributi sunt. Item *Persica, Getica,* * *ἐνόδια, τὰ κατὰ Τραϊανὸν, res à Trajano gestas, Vitam Arriani Philosophi.*

Dionysius Areopagita, doctrinæ Græcorum peritissimus, Paulo Atheniensi audito ad religionem Christianam conversus atqve inde Episcopus Athenarum constitutus est. Tiberii temporibus in Ægyptum profectus erat comite Apollophane Sophista, eodem qvem Polemo Laodicensis, magister Aristidis Smyrnæ audivit. Tempore passionis CHristi ambo erant Heliopoli in Ægypto, cum solem luna plenâ obscuratum observans Apollophanes, *o bone Dionysi,* inqvit, *ἀμοιβαὶ θείων πραγμάτων vices sunt rerum divinarum.* Cui Dionysius: *ἢ τὸ θεῖον πάσχει, ἢ τῷ πάσχοντι συμπάσχει. Vel DEus patitur vel compatitur cum patiente.* Scripsit Dionysius ad Timotheum Pauli discipulum & Episcopum Ephesi *de divinis nominibus libros XII.* (imo capita, qvorum titulos deinceps bis Svidas recenset, omisso decimo tertio *περὶ τελείου καὶ ἑνός.*) *De Ecclesiastica Hierarchia.* capita XV. *De cœlesti hierarchia,* capita XV. à qvo male tanqvam distinctum refert Svidas *περὶ τῶν οὐρανίων*

* hæc Dionis Prusæi potius sunt.

νίων ταγμάτων καὶ ὅσα τῷ ἀριθμῷ. *De Myſtica Theologia* capita V. Epiſtolæ qvatuor ad *Cajum* Monachum : Singulæ *ad Dorotheum* publicum miniſtrum, ad *Sopatrum* ſacerdotem, ad *Polycarpum* Epiſcopum Smyrnæ(ex qva Svidas adducit locũ de eclipſi jam memorata) ad *Demophilum* Monachum & ad *Joannem* Theologum Apoſt & Evangeliſtam. Sciendum eſt qvosdam externorum ſapientum præcipue Proclum, Dionyſii theorematibus, interdum ipſis verbis uſum fuiſſe. Hinc ſuſpicari licet vetuſtiores Philoſophos qvi Athenis erant, illius opera, qvorum ipſe meminit ad Timotheum ſcribens, ſibi vendicaſſe eaqve occultaſſe, ut ipſi divinorum ipſius ſermonum auctores viderentur. Hic plenus dierum, martyrio ſpiritûs conſummatus eſt tempore Trajani Imp. eodem qvo divinus Ignatius. Magni Dionyſii encomium ſcripſit Michaël Syncellus Hieroſolymitanus.

Dionyſius Terus Alexandrinus, (à Patre Tero Thrax) Ariſtarchi diſcipulus Grammaticus qvi Romæ docuit Pompeji magni temporibus & Tyrannionis prioris magiſter fuit. Plurima ſcripſit Grammatica & ſyntagmatica & commentarios.

Dionyſius Alexandrinus Glauci F. Grammaticus qvi tempore Neronis & ſeqventium Impp. usqve ad Trajanum vixit & Bibliothecis præfuit & ab Epiſtolis, legationibus & reſponſis fuit. Idem Parthenii Grammatici Magiſter, diſcipulus Chæremonis Philoſophi, cui etiam Alexandriæ ſucceſſit.

Dionyſius Alexandrinus cujus inveni commentarium valde diſertum in Eccleſiaſtem Salomonis.

Dionyſius Alexandri F. Halicarnaſſeus Orator, & omni genere doctrinæ excultus, Cæſaris Auguſti temporibus vixit. Ex hujus poſteris fuit Dionyſius Atticiſta, ſub Hadriano Imp.

Dionyſius Halicarnaſſeus qvi vixit tempore Hadriani Imp. Sophiſta cognomento Muſicus qvod in arte Muſica valde exercitatus eſſet. Scripſit *commentariorum Rhythmicorum* libros XXIV. *Hiſtoriæ Muſicæ* libros XXXVI. in qvibus tibicinum, citharœdorum & poëtarum omnis generis mentionem facit. *Doctrinæ Muſicæ* ſive *diatribarum* libros XXI. *De iis qvæ in Rep. Platonis Muſice dicta ſunt.*

Dionyſius Byzantius poëta Epicus. Scripſit *deſcriptionem navigationis per Boſporum. De threnis* poëma refertum epicediis.

Dionyſius Corinthius poëta epicus. Scripſit *præcepta morum. Cauſarum librum. Meteorologica.* Et oratione ſoluta *commentarium in Heſiodum.*

Orbis

Orbis terrarum descriptionem, versibus heroicis. Hæc autem reperi etiam in Dionysio qvi *Lithiaca* seu de lapidibus scripsit. Uter tamen horum sit auctor, ignoro.

Dionysius Milesius historicus *res post Darium gestas V. libris descripsit. Orbis descriptionem. Persica* Jonica dialecto. *Rerum Trojanarum libros tres. Fabulas.* Κύκλον ἱστορικὸν *Circulum historicum libris VII.*

Dionysius Mytilenæus poeta Epicus qvi σκυτοβραχίων & sutor dictus fuit. Scripsit *Bacchi & Minervæ expeditionem. Argonautica libris sex*, oratione soluta. *Mythica ad Parmenontem.*

Dionysius Musonii F. Rhodius aut Samius historicus, qvi etiam Sacerdos fuit templi Solis qvod illic erat. Scripsit ἱστορίας τοπικὰς *Locorum* sive certarum regionum *historias* libris VI. *Orbis descriptionem.* ἱστορίας παιδευτικῆς *Historicæ institutionis libros X.* Existimo Dionysium, qvi orbem descripsit, Byzantium fuisse (Vossius legit Bithynum) propter fluvium Rhebam.

Dionysius Siciliæ tyrannus scripsit *tragœdias & comœdias & historica.*

Dionysius filius Siciliæ tyranni, & ipse tyrannus & Philosophus. Scripsit *Epistolas & de poëmatibus Epicharmi.*

Διονύσια σκώμματα, dicteria in Bacchanalibus.

Diopithes, legem tulerat, teste Æliano, ut civi in Pireæo pernoctanti capitale esset. Ipse deinde eo nomine ab inimicis capitis accusatus.

Dioscorides Anazarbensis Medicus cognomento Φακᾶς ob lentes qvas in facie habebat. Vixit apud Cleopatram Antonii tempore, scripsitqve libros XXIV. omnes de re medica, eosqve celeberrimos.

Dioscorides Myræus, Grammaticus, præfectus urbi & prætorio, qvi Leonis Imp. filias Byzantii docuit. infrà Θυάτειρα.

Dioxippus Atheniensis Comicus. Ejus fabulæ: ἀντιβοῤῥοβοσκὸς, φιλάργυρος, ἱστοριογράφος, διαδικαζόμενοι.

Διφθέρα. Εἰς διφθέρας in pellibus scripta consilia sua Thoracion cum hostibus in Laconia communicabat.

Dipnosophistæ, liber valde utilis, cujus Athenæus auctor est. Ulpianus unus dipnosophistarum &c. Supra, κειτούκειτος.

Dithyrambodidascali. Hi de rebus qvæ in sublimi fiunt & nubibus multa dicere solebant, vocibusqve compositis utebantur, dicentes exempli causa ἐνδιαεριανερινηχέτους. Talis erat Jon Chius poeta qvi poema fecit cujus initium est: ἀοῖον ἠεροφοίταν ἀστέρα &c. unde Aristophanes jocans *matutinam stellam* eum vocatum fuisse ait. Fuit autem valde cele-

 bris,

bris, ſcripſitqve Comœdias & Epigrammata & ſoluto ſermone πρεσβευτικόν. Et Socratis philoſophi eſt in eum λόγος. Et Callimachus in Choliambis ejus meminit, aitqve multa ſcripſiſſe.

Δόγματα. Plato qvæ vera eſſe percipit enunciat, falſa coarguit, de incertis ſuſtinet aſſenſum. Atqve de his qvæ vera ipſi videntur, qvatuor perſonas loqventes inducit, Socratem, Timæum, & hoſpitem Atheníenſem atqve Eleatem: qvi non ſunt Plato ipſe & Parmenides ſed duæ fictæ perſonæ &c. Philoſophorum alii Mundum ortum habuiſſe, alii ortu caruiſſe dicunt. Item alii animatum, alii vero inanimatum eum ſtatuunt. Anaxagoras vero & Pythagoras in Ægyptum profecti & Ægyptiorum & Hebræorum uſi conſvetudine, rerum cognitionem ab illis hauſerunt. Poſtea vero & Plato, ut Plutarchus in parallelis refert. Qvin etiam Ægyptii primi Solem & Lunam Deos vocarunt, Oſirim & Iſidem, Θεὺς à θεῖν *currere* &c.

Domitianus Nervam ut Imperio inſidiantem amovit & Apollonium Tyaneum ut Nervæ amicum comprehenſum totondit, & vinctum in judicium adduxit. Cum vero Philoſophus illi non cederet deridens ejus acta, verecundia commotus eum dimiſit. Tunc ad eum Apollonius: *neqvaqvam me occides, necdum enim fato maturus ſum*, ὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ ὔτοι μόρσιμός εἰμι. Atqve è veſtigio ipſum evanuiſſe ferunt. Hic & Philoſophos & Mathematicos Româ expulit. Sub hoc & Joannes Evangeliſta in Patmum relegatur. Idem etiam Davidici generis homines τὺς ἀπὸ τῦ γένυς Δαβὶδ interfici juſſit, multiqve ſub eo Chriſtiani Martyres facti ſunt. Sed Nerva Joannem Theologum exilio liberavit.

Domninus Philoſophus natione Syrus, ex Laodicea vel Lariſſa urbe Syriæ, Syriani diſcipulus, & Procli condiſcipulus, ut ait Damaſcius. In mathematicis diſciplinis exercitatus, in aliis philoſophiæ partibus etiam παχυλαιότερος ſubactior. Qvare & multa in Platonicis dogmatibus innovavit, unde Proclus adverſus eum ſcripſit πραγματείαν καθαρτικὴν τῶν δογμάτων τῦ Πλάτωνος, *repurgationem Platonicorum dogmatum.* Ab Æſculapio juſſus qvod ſangvinem exſpueret ſuillis carnibus veſci, obſecutus eſt: at Plutarchus Athenienſis Æſculapii ſtatuam intuens, in templi enim veſtibulo dormiebat, o Domine, inqvit qvid ſi Judæo hoc morbo laboranti remedium commendaſſes? Itaqve Æſculapius ſtatim ex ſtatua ſonum ſvaviſſimum edens aliam curandi morbi rationem ei præſcripſit. Ad Domninum jam ætate provectum

acceſſit

accessit Asclepiades adolescens & arithmeticum ipsi theorema proposuit &c.

Dorus Arabs qvem Damascius in Historia Philosophica ait fuisse veritatis acerrimum indagatorem. Hunc Isidorus Philosophus initio sensit Aristotelicis opinionibus irretitum, & paulatim revocavit ad illas Platonis magnificæ scientiæ sublimes & illustres sententias, ut rejecta illa Peripatetica subtilitate res minutas colligente se conferret ad illam qvæ per Prometheum qvendam cum ignis splendore cœlitus ad homines demissa est Dialecticam, qvæ est mentis & prudentiæ purissima *αὐτοψία* sive inspectio.

Δόσις, apud Oratores peculiariter sic vocantur tabulæ testamenti, in qvibus qvis qvæ sua sunt alteri dat interveniente magistratuum sive Archontum auctoritate.

Draco Atheniensium Legislator. Hic cum Æginæ in theatro propter leges latas lætis acclamationibus celebraretur, pluribus petasis & tunicis & palliis in ejus caput injectis suffocatus est, & in ipso theatro sepultus. Vixit iisdem temporibus qvibus septem Sapientes, aut potius fuit illis antiqvior. Cum senex jam esset, Olympiade XXXIX, Leges Atheniensibus tulit. *ὑποθήκας* sive *vitæ degendæ præcepta* scripsit tribus circiter versum millibus.

Draco nepos Hippocratis, medici illius celeberrimi, filius Thessali, pater Hippocratis, cujus filius rursus fuit Draco, & ipse Medicus, qvi Rhoxanem Alexandri Macedonis conjugem curavit.

Draco Stratonicensis Grammaticus scripsit *de arte Grammatica, Orthographiam περὶ τῶν κατὰ συζυγίαν ὀνομάτων de conjugatis Nominibus. De pronominibus. De metris versuum. De Satyris. De Pindari carminibus. De Sapphonis metris. De Alcæi carminibus.*

Ἐκβιαστής. *Ἄμφω γάρ εἰσιν ἐκβιασταὶ τῆς δίκης, καὶ νύττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας. Ambo sunt acres exactores juris, qvi nos stimulis ad justitiam exactissimam incitant.* Hæc de Gregorio & Basilio.

Ἐκκέκοφθ᾽ ἡ μουσική. *Excisa est Musica.* Cum veteres olim in conviviis eruditas qvæstiones tractare solerent, posteri psaltrias & citharistrias & saltatrices earum loco introduxerunt. Unde qvidam *καινοτομίαν* novitatem hanc reprehendentes proverbio hoc usi sunt.

Ἐλατήρ. Εἰδήσεις Ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης
Ἔξοχον, ὃν Μουσῶν ἐννέ᾽ ἀριθμὸς ἔχει.

Cognosces Alcmanem, lyram Laconicam scite pulsantem, qvem novem Musæ habent.

Eleæ

Elea patria Zenonis, olim Hyele, Phocæensium colonia, opidum obscurum & qvod bonos tantum viros alere poterat. Hanc Zeno magis amabat qvam Atheniensium jactantiam, itaqve raro apud illos versatus in patria consenuit.

Ἐλεγείρειν pro delirare, qvidam veterum dixerunt. Et sunt qvi carmen elegiacum hinc dictum putant. Theocles Naxius aut Eretriensis insania correptus, carmen hoc primus cecinit.

Elegus carmen lugubre sic appellatum qvod sæpe in eo ἒ ἒ dicatur. Vel lamentationes qvæ ad tibiam canuntur. Postea Midiam Gordii filium, dum regnaret, tibiam ad aras & sacrificia transtulisse dicunt, qvod matrem suam defunctam in Dearum numerum referre vellet.

Eleusius Cyzicenus & Marathonius CPol. non qvidem magna dicendi facultate præditi sed austero vitæ genere vitæ & fictæ modestiæ simulatione magnam adepti auctoritatem plurimos sectatores sibi conciliarunt & monasteria ingenti hominum utriusqve sexus multitudine referta instituerunt.

Empedocles Metonis vel Archinomi vel Xeneti F. frater Callicratidis primo audivit Parmenidem cujus etiam, ut Porphyrius in Historia Philosophica auctor est, amasius fuit. Alii ajunt fuisse Telavgis discipulum, Pythagoræ filii. Agrigentinus, Philosophus Physicus, Pythagoræ sectam secutus qvam etiam æmulatus est Apollonius Tyaneus &c. Discipulum habuit Gorgiam Leontinum Oratorem. Scripsit versibus heroicis *tres libros περὶ φύσεως τῶν ὄντων de rerum natura*, sunt autem versuum circiter duo millia. Item *de re medica*, oratione soluta, & multa alia. &c. Empedoclis inimicitia, proverbium.

Empedotimus scripsit *περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως, de Physica auscultatione*, de qvo (Julianus) ὁ παραβάτης in opere qvod Cronia inscribitur: *Nos autem Empedotimo & Pythagoræ credentes, & iis qvæ Heraclides Ponticus ab illis accepta tradidit, & paullo ante inclytus ille rerum divinarum interpres Jamblichus nobis ostendit.*

Ἐνιαυτὸς Μέτωνος, Annus Metonis, i. e. orbis annorum XIX. Meto enim Mathematicus periodum temporis ex XIX. annis constantem invenit.

Ennius Poëta Romanus (i. e. Latinus) qvem Ælianus laude dignum esse ait, qvod Scipionem magnifice extollere cupiens scripsit solum Homerum laudes illo dignas canere posse, adeoqve præstantiam ejus intelligere se demonstravit poëta Messapius (qvi à Messapo Rege suam repetebat originem.)

Ἐν

Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι. *In qvinqve judicum genibus.* Olim qvinqve judices de Comicis judicabant,ut ait Epicharmus. Dictum ad imitationem illius : Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Olim in genibus habebant ea qvæ nunc in tabellis scribuntur.

Epaphroditus Chæronensis Grammaticus, Archiæ Alexandrini Grammatici alumnus, apud qvem institutus, à Modesto Ægypti præfecto emtus est, cujus filium Pitelionum instituit. Claruit Romæ tempore Neronis ad Nervam usqve: qvo tempore & Ptolemæus Hephæstionis vixit, & multi alii viri doctrina clari. Idem cum libros subinde emeret, ad XXX. mille sibi comparavit, eosqve bonos & minime vulgares. Corpore fuit magno & nigro instar elephantiaci (ὡς ἐλεφαντιώδης. Habitavit in Phænianocoriis, ubi binas ædes habuit. Decessit aqva intercute, annum agens LXXV. multaqve scripta reliqvit.

Ἐπειοῦ δειλότερος, *Epeo timidior* Cratinus Comicus dicebatur, fortasse qvod cum Oeneidi tribui præesset, timidior videretur.

Ephectici philosophi sic appellati ab ἐπέχειν, *inhibere*, qvod assensum de rebus inhiberent, easqve comprehendi non posse statuerent. καὶ δογματίζειν * αὐτὰ ἀκατάληπτα.

Ephesiæ litteræ, i. e. incantationes qværdam obscuræ qvas & Crœsum in rogo dixisse ferunt. Et Olympiæ Milesio & Ephesio luctantibus, ajunt Milesium luctari non potuisse, qvod alter literas Ephesias talo pedis alligasset. Ea autem re comperta, litterisqve illis solutis, Ephesium tricies fuisse prostratum.

Ephippus Atheniensis, Comicus mediæ Comœdiæ.

Ephippus Cumanus, filius Demophili vel Antiochi, Isocratis Oratoris auditor, Historicus qvi filium habuit Demophilum historicum. Vixit Olympiade XCIII. ita ut Philippi Macedonis regnum antecesserit. Scripsit *Historiarum* ab Ilii expugnatione Trojanoqve bello ad sua usqve tempora *libros XXX, De bonis & malis libros XXIV. Rerum admirabilium τῶν ἑκασταχοῦ qvæ in qvavis regione observantur, libros XV. De rebus qvas qvisqve invenit libros II.* & alia.

Ephorus Cumanus & Theopompus Damasistrati F. Chius, ambo Isocratis discipuli sed ingenio & stylo qvam maxime inter se discrepantes.

Pppp Nam

* Fallitur Svidas, Scepticis tribuens qvod fuit qvorundam Academicorum. Nam Sceptici nihil statuerunt neqve ἐδογμάτισαν, sed tantummodo dubitare se profitebantur. Vide, si placet, qvæ notavi ad Sextum Empiricum.

Nam Ephorus ingenio erat ſimplici & qvod ad dictionem ejus hiſtocam attinet, ſupinus & ſegnis ſemperqve remiſſus. Theopompus vero ingenio erat acerbo & maligno, at dictione copioſus & denſus, ac vehementiæ plenus: cæteroqvi veritatis ſtudioſus in iis qvæ ſcribebat. Iſocrates igitur hunc qvidem frænis, Ephorum vero calcaribus indigere dixit. Theopompus autem in exilium ejectus ſupplex ad templum Dianæ Epheſiæ confugit. Multas etiam Epiſtolas contra Chios ad Alexandrum miſit, eundemqve multis laudibus ornavit. Dicitur etiam vituperationem ejus ſcripſiſſe, ſed qvæ non exſtat.

Epicharmus Tityri vel Chimari vel Sicidis F. Siracuſanus, vel ex Sicanorum civitate Craſto, qvi una cum Phormo Comœdiam Syracuſis invenit. Docuit fabulas LII. vel ut Lycon ait XXXV. Qvidam tradunt ipſum fuiſſe Coum, unum ex iis qvi cum Cadmo in Siciliam migrarunt. Alii Samium: alii Megaris urbe Siciliæ oriundum. Fuit ſex annis ante bellum Perſicum Syracuſis docens: qvo tempore Athenis Evetes, & Euxenides & Mylus fabulas edebant.

Epicrates Athenienſium orator σακεσφόρος barbiger appellatus cujus meminere Ariſtophanes, Plato Comicus & Demoſthenes orat. de falſa legatione. Alius cujus meminit Lycurgus Orat. de adminiſtratione ærarii, qvem ſexcenta talenta in bonis habuiſſe ajunt. Alius Epicrates Æſchinis Oratoris affinis qvi Cyrebion cognominabatur teſte Demoſthene Orat. contra Æſchinem.

Epictetus ex Hierapoli Phrygiæ, Philoſophus ſervus Epaphroditi, unius de ſatellitibus Imp. Neronis. Ob defluxionem altero crure debilis in novæ Epiri urbe Nicopoli habitavit & vitam usqve ad M. Antonini imperium produxit. Scripſit multa. Theoſebius Philoſophus multa ex Epicteti ſcholis deſumta dixit, alia & ipſe excogitavit. Qvare & præcepta vitæ talibus libris complexus eſt & poſteritati reliqvit qvalibus & Epictetus, ita ut noſtri temporis Epictetus eſſe videatur, exceptis tamen opinionibus Stoicis. Theoſebius enim nullius ſcriptoris opiniones tam amplectebatur & admirabatur qvam Platonis veritatem. Qvinetiam qvemdam libellum conſcripſit de rebus in magna Politia (Platonis) eleganter dictis. Qvamvis Remp. non attigit, ſed privatum coluit vitæ genus, cui & Socrates ille & Epictetus καὶ πᾶς εὖ φρονῶν & qvilibet cordatus ſtudet &c. *ex Damaſcio.*

Epicurus Neoclis F. Athenienſis, populo Gargettius, matre Chæreſtra-

ta,

ta, frater Neoclis, Chæredemi, & Ariſtobuli ſive Ariſtodemi, philoſophari cœpit ab anno duodecimo ætatis: peculiaris ſectæ conditor. Et primum qvidem Sami cum parentibus commoratus eſt, deinde Mitylene annum unum ſcholæ præfuit, poſtea Lampſaci docuit, & deniqve Athenis in horto ſuo. Audivit Nauſiphanem Democriteum & Pamphilum Platonis diſcipulum. Natus eſt Olympiade CIX. ſeptem annis poſt mortem Platonis, & vitam produxit usqve ad ſucceſſores Alexandri M. & Antigonum qvi Gonatas dictus eſt. Schola ejus permanſit usqve ad Cæſarem primum annos CCXXXVII. & intra tempus iſtud XIV. ſucceſſores habuit. Scripta ejus ſunt multa. In teſtamento ſuo juſſit Metrodoro & Polyæno ſodalibus ſuis ſemel qvotannis parentari, ſibi vero bis &c. Epicurei SCto Roma ſunt ejecti, eosdem expulere Meſſenii in Arcadia, iisqve expulſis totam urbem à Timuchis magiſtratibus ſuis fecerunt purgari velut ſordibus qvibusdam & purgamentis liberatam. In Creta qvoqve Lyctii * qvosdam Epicureos illuc profectos expulerunt, legemqve tulerunt: *Epicurei ſapientiæ effœminatæ & degeneris ac turpis inventores Diisqve inviſi per præconis vocem Lycto excedere jubentor* &c.

Epigenes Comicus. Ex ejus fabulis ſunt ἡρωίνη, μνημάτιον, Βακχεῖα, Athenæo memoratæ.

Ἐπίγραμμα. Omnes inſcriptiones, qvamvis non conſtent verſibus, dicuntur epigrammata.

Epilycus Poëta Comicus. Ex fabulis ejus eſt κοραλίσκος, ut teſtis eſt Athenæus.

Epimenides Phæſti aut Doſiadæ aut Agiaſarchi F. matre Blaſta, Cretenſis Cnoſſius, poëta Epicus. Hujus animam ferunt corpore exceſſiſſe qvamdiu ipſe voluiſſet, & poſtea in illud reverſam eſſe: cutemqve longo poſt mortem ejus tempore inventam γράμμασι κατάστικτον, litteris notatam. Unde proverbium ἐπιμενίδιον δέρμα de rebus reconditis. Vixit Olympiade XXX. ut & ſeptem ſapientes Græciæ anteceſſerit ætate, vel ſaltem illos attigerit. Hic jam ſenex Athenas Cylonio ſcelere pollutas luſtravit Olymp. XLIV. Scripſit multa verſibus: itemqve oratione proſa, myſteria qvædam & luſtrationes & alia ænigmatica. Ad hunc Solon legislator ſcripſit, reprehendens urbis luſtrationem. Vixit annos CL. & ſex continuos dormivit.

* Confer Triſtanum T. I. p. 445.

Epinicus & ipſe Comicus, ex cujus fabulis *ὑποβαλλόμεναι* Athenæo memoratæ.

Epiphanius Ulpiani F. Petræus Sophiſta qvi & in patria Petra & Athenis docuit. Scripſit *περὶ κοινωνίας καὶ διαφορᾶς τῶν στάσεων, de iis qvæ ſtatus cauſarum inter ſe communia habent & in qvibus differunt. Progymnaſmata. Declamationes. Orationes Demarchicas. Orationem Polemarchicam. λόγους ἐπιδεικτικοὺς* ſive *eloqventiæ ſpecimina* & *theoremata* qvædam *miſcellanea*.

Epiphanius Epiſcopus Conſtantiæ urbis Cypri, olim Salamis dictæ. Scripſit contra omnes hæreſes, libros qvi *panaria* vocantur. Item alia multa qvæ à doctis propter res ipſas, ab indoctis propter ſtylum leguntur. Deceſſit in extrema ſenectute.

Epiphanius Epiſcopus Selybriæ ſive Olybriæ. Scripſit *λόγον ἀντιῤῥητικὸν κατ᾽ εἰκονοκαυτῶν, λίαν ὠφέλιμον,* librum valde utilem contra eos qvi imagines cremabant.

Epiphanius & Euprepius Alexandrini initiorum ſive myſteriorum apud Alexandrinos receptorum peritiſſimi: Euprepius qvidē illorum qvæ Perſica vocabantur, Epiphanius illorum qvæ in Oſiridis honorem celebrabantur, & celebratiſſimi Dei Æonis &c. *(ex Damaſcio.)*

Epiſtola (IX.) Juliani parabatæ ad Porphyrium Catholicum, qva jubet copioſam Georgii (Cappadocis) Bibliothecam omnis generis philoſophis, multis etiam commentariorum ſcriptoribus refertam, in qvibus & multa ac varia Galilæorum ſcripta, univerſam ad ſe Antiochiam tranſmitti.

Ἐποποιΐα, ſic vocatur hiſtoria heroico verſu ſcripta. Nam poëſis qvæ caret fabula, eſt epopœia.

Eraſiſtratus Juliates Ceius ex Juliade Cei inſulæ opido. Filius Cretoxenæ, Medii Medici ſororis & Cleombroti. Hic Antiochum Regem, Stratonices novercæ amore laborantem ſanavit. Sepultus eſt juxta montem Mycalen, è regione Sami. Scripſit *de re Medica libros IX.*

Eratoſthenes Aglai vel Ambroſii F. Cyrenæus Ariſtonis Philoſophi Chii, & Lyſaniæ Cyrenæi Grammatici, & Callimachi Poetæ diſcipulus. Accerſitus Athenis à Ptolemæo tertio ad qvintum usqve vixit. Hic qvod in omni doctrinæ genere ſecundum locum teneret & viris ſummis proximus eſſet, *beta* vocatus eſt. Alii eum Platonem ſecundum vel juniorem, alii *πένταθλον* & qvinqvercionem appellarunt. Natus eſt CXXVI. Olympiade, obiit ætatis anno LXXX. ex inedia propter hebetatam oculorum aciem, relicto inſigni diſcipulo Ariſtophane

ſtophane Byzantio, cujus diſcipulus fuit Ariſtarchus, hujus vero Mnaſeas, Menander & Ariſtis. Scripſit Philoſophica, poemata, & hiſtorias. *Aſtronomiam* ſive *cataſteriſmos* de iis qvi inter aſtra relati ſunt. Item *de Philoſophorum ſectis*. *De vacuitate doloris*. *Dialogos* multos & multa *Grammatica*.

Erinna Teia vel Lesbia, vel Rhodia, vel ut alii Telia ex Telo parva inſula prope Cnidum. Fuit ἐποποιός, poëtria epica, ſcripſitqve ἠλακάτην, qvod eſt poëma Æolica & Dorica dialecto ſcriptum verſibus CCC. Fecit & epigrammata. Obiit virgo, XIX. annos nata, amica & æqvalis Sapphonis. Verſus ejus judicati ſunt Homericis pares.

Eriphus Comicus ex cujus dogmatibus Αἴολος, πελταστής, μελίβοια, ut Athenæus libro XIV. Dipnoſophiſt.

Eſſæi aſcetæ inter Judæos, qvi Phariſæos & ſcribas ſeveritate diſciplinæ longe ſuperarunt, ἐπιμελοῦνται τῆς ἠθικῆς λέξεως, θεωρίᾳ δὲ τὰ πολλὰ παραμένουσιν dictionem moratam curant, & in contemplatione plerumqve perſeverant, unde etiam vocantur Eſſæi i.e. Θεωρητικοί, contemplatores.

Evagoras Lindius Hiſtoricus ſcripſit *vitam Timagenis* & *aliorum doctorum virorū qvæſtiones, ordine alphabetico. Thucydidis artem rhetoricam libris V. De dictionibus difficilibus ac controverſis apud Thucydidem. Hiſtoriam regum Ægyptiorum.*

Evagrius varia ſcripſit & inter ea commentarium in Proverbia Salomonis.

Evangelus Comicus e cujus dramatibus ἀνακαλυπτόμενος apud Athenæum.

Evathlus orator improbus, garrulus & ignobilis.

Evbulus demagogus clariſſimus.

Evbulus Sphettius Athenienſis, Euphranoris F. Comicus. Docuit fabulas CIV. vixitqve Olympiade CI. medio inter mediam & veterem Comœdiam tempore.

Euclides ex Megaris in Iſthmo ſitis Philoſophus, auctor ſectæ qvæ ab ipſo Megarica, Dialectica aliis & Eriſtica. Fuit Socratis diſcipulus eiqve Ichthyas & poſtea Stilpon in ſchola ſucceſſit. Scripſit Dialogos *Alcibiadem*, *Æſchinem*, *Critonem*, *Phœnices*, *Lampriam*, *Amatorium* & alia qvædam.

Eudæmon Peluſiota Grammaticus æqvalis Libanii Sophiſtæ, ad qvem etiam diverſa ſcripſit. Hic varia compoſuit *poëmata*, & *artem Grammaticam* & *orthographiam nominum*.

Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου στροβίλων. in Carcini poëtæ filios &c.

Evdemus Orator varia ſcripſit & præcipue Lexicon utiliſſimum verborum qvibus Oratores & optimi qviqve ſcriptores utuntur, ordine alphabetico.

Εὖ διάγειν. Hanc formulam ſalutandi Epiſtolis ſuis præſcripſit Epicurus. Cleon vero χαίρειν. Plato εὖ πράττειν.

Eudoxius Epiſcopus Antiochiæ ex Arabiſſo opido oriundus, cujus pater Cæſarius ſub Maximiano martyrii corona redimitus eſt &c.

Eudoxus Æſchinis F. Cnidius philoſophus Platonis æqvalis cui fuere tres filiæ Actis, Delphis, Philtis. Aſtrologiæ inſigniter deditus fuit ſcripſitqve plura ejus generis, & *octaëteridem*, nec non *Aſtronomiam* * *verſibus heroicis*.

Evenos duos ajunt fuiſſe elegiacos poëtas, ambos Parios.

Εὐεστώ, animi tranqvillitatem Democritus Abderita docuit finem eſſe & ſummum felicitatis, &c.

Eveterius Joviniani Imp. temporibus doctrina qvidem & ingenii præſtantia antiqvis non inferior, ſed qvi ex molli ſimplicitate multos inſontes paſſus eſt judicii laqveis irretiri.

Eugenius Trophimi F. Auguſtopolitanus Phryx Grammaticus docuit CPoli, ubi valde clarus fuit jam ſenex tempore Anaſtaſii Imp. Scripſit de dimenſione verſuum melicorum Æſchyli, Sophoclis & Euripidis in fabulis XV. De pæonio & palimbacchio metro. De nominibus templorum & qvomodo ea proferri debeant ut Διονύσειον, Ἀσκληπίειον. Vocabula miſcellanea ordine alphabetico, in qvo opere etiam nova qvædam & ſingularia habet ad accentum, ſpiritum, ſcripturam, fabulam aut proverbium pertinentia. De nominibus in α deſinentibus ut ἔνδεια vel ἐνδία & qvando ea bifariam efferantur. Item alia qvædam jambica trimetra.

Εὔλογον ἀξίωμα, axioma probabile, differt à καταληπτικῇ φαντασίᾳ ſ. comprehendente phantaſia. Cleanthes Philoſophus appoſitis ipſi juſſu Ptolemæi Regis malis punicis cereis, negavit ſe falſo viſo aſſenſum, ſed tantum probabile putaſſe &c.

Eumolpidæ ab Eumolpo Thrace qvi rationem initiandi invenit, vel à Muſæi filio qvi fuit à ſecundo qvintus.

Eumolpus Eleuſinius vel Athenienſis, filius Muſæi Poëtæ & ut qvidam tradunt diſcipulus Orphei, Poëta Epicus ante Homerum. Vicit etiam Pythia. Ad lyram enim poëtæ de palma inter ſe certabant. Scripſit τελετὰς Δήμητρος, *Initia Cereris*, ejusqve ad Celeum adventum &

* Non Eudoxus verſus ſcripſit, ſed Aratus ex Eudoxi proſa.

& myſteria filiabus ejus tradita, eaqve omnia verſibus horoicis MMM. *Chiroſcopicorum* librum unum, proſa oratione.

Eunidæ apud Athenienſes familia citharœdorum ſacris inſervientium.

Eunomius tempore Valentis Imp. Epiſcopus Cyzicenus, notarius Aëtii qvem cognominant atheum cum qvo diu verſatus, ſophiſticum ejus differendi modum imitatus eſt. Ejus *ſeptem libri in Epiſtolam ad Romanos* & aliæ qvæ circumferuntur lucubrationes, verborum qvidem copia abundantes, at ſententiarum inopes.

Evodus Rhodius poëta Epicus Neronis tempore vixit, poëta Latinus admirabilis. Hujus libri nulli exſtant.

Evphorion filius Æſchyli Tragici Athenienſis, Tragicus & ipſe, qvi fabulis qvas Pater ante in lucem non ediderat, certans qvater vicit, ſcripſit & ipſe qvædam dramata.

Euphorion Polymneſti F. ex Chalcide Eubœæ, diſcipulus in Philoſophicis Lacydis & Prytanidis: in Poëticis vero Archebuli Theræi Poëtæ cujus etiam deliciæ fuiſſe fertur. Natus eſt Olympiade CXXVI. qvo tempore & Pyrrhus à Romanis victus eſt. Eum Nicia Alexandri Regis Eubœæ, Crateri filii, uxor amavit, hinc prædives ad Antiochum magnum Regem Syriæ ſe contulit & ejus Bibliothecæ præfectus, ibidem defunctus, Apameæ, vel ut alii Antiochiæ ſepultus eſt. Libri ejus verſibus Heroicis ſcripti ſunt hi: *Heſiodus*, μοψοπία ἢ ἄτακτα, *Mopſopia* ſive *Miſcellanea* libris V. opus continens hiſtorias miſcellas, inſcribiturqve Mopſopia, qvia Attica olim ita dicta eſt à Mopſopia filia Oceani. Deſinit in Attica Chiliade, nam liber qvintus inſcribitur ἐπιγράφεται ἡ πέμπτη (ſcil. βίβλος) χιλιὰς περὶ χρησμῶν *Chilias* de oraculis qvæ poſt mille annos eventus comprobavit. Diſputat enim adverſus eos qvi ipſum depoſita apud illos pecunia fraudarant, docens eos vel multo poſt tempore pœnas daturos eſſe.

Evpithius & Archiadas duo Hegiæ (Philoſophi) filii de qvorum ingenio & moribus qvædam ex Damaſcio &c.

Eupolis Athenienſis Comicus qvi annos natus XVII. in ſcena certare cœpit ediditqve fabulas XVII. vicit ſepties. Idem in bello contra Lacedæmonios naufragio in Helleſponto periit. Unde lex lata eſt qvæ poetas vetuit militare. Fabulæ ejus ſunt: αἶγες, ἀστράτευτος ἢ ἀνδρογύνη & aliæ.

Εὖ πράττειν, hanc formulam ſalutandi Plato Epiſtolis ſuis præſcribere ſolebat. Scripſit autem Epiſtolas XIII, easqve morales. Vide ſupra, εὖ διάγειν.

Euripi-

Euripides Athenienſis Tragicus, antiqvior celebri illo Euripide. Docuit fabulas XII. vicit bis.

Euripides Mneſarchi ſeu Mneſarchidæ & Clitonis F. non ex matre olerum venditrice ſed ex genere nobiliſſimo ut demonſtrat Philochorus. Natus fuit eo die qvo Græci Perſas fugarunt. Initio pictor deinde Prodici in Rhetoricis, Socratis vero in doctrina de moribus & in rebus philoſophicis diſcipulus. Audivit etiam Anaxagoram qvem cum vidiſſet in diſcrimen capitis ob dogmata veniſſe, animum ad tragœdiam appulit homo ſeveris moribus ac triſtis unde & μισογύνης ſive mulierum oſor eſt exiſtimatus. Duxit tamen Chœrinam Mneſilochi filiam ex qva Mneſilochum, Mneſarchidem & Euripidem ſuſcepit. Hac repudiata alteram æqve impudicam eſt expertus. Athenis relictis apud Archelaum Macedoniæ Regem in ſummo vixit honore, ſublatus ut ajunt à canibus per inſidias Arrhidæi Macedonis & Cratevæ Theſſali poetarum ipſi invidentium : vel laceratus à mulieribus cum noctu Craterum Archelai delicias vel uxorem Nicodemi Arethuſii peteret. Annos ajunt vixiſſe LXXV. oſſaqve ejus Pellam jubente Rege translata. Fabulæ ejus LXXV, vel ut alii XCII. ex qvibus exſtant LXXVII. Vicit qvinqvies, qvater adhuc ſuperſtes, ſemel vero poſt obitum fabulam ejus in ſcena exhibente Euripide fratris ipſius filio. Fabulas edidit per totos annos XXVI. Obiit Olympiade XCIII.

Euripides Tragicus, prioris ex fratre nepos ut tradit Dionyſius in Chronicis. Scripſit ὁμηρικὴν ἔκδοσιν ; editionem Homericam niſi fortaſſe ea alterius ſit. Fabulæ ejus ſunt Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη.

Euſchemus Comicus. Ex fabulis ejus ἐμπολή, teſte Athenæo.

Euſebius Pamphili Arianæ ſectæ addictus, Cæſareæ Palæſtinæ Epiſcopus, ſacrarum Scripturarum inſigniter ſtudioſus & divinæ bibliothecæ una cum Pamphilo Martyre diligentiſſimus inveſtigator. Multa edidit opera, inter qvæ ſunt iſta : *Evangelicæ demonſtrationis libri XX. Evangelicæ præparationis libri XV. Theophaniæ libri V. Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ libri X. Canones Chronici variæ Hiſtoriæ, & eorum epitome. De Evangeliorum diſſenſione. In prophetam Eſaiam libri X. Contra Porphyrium* qvi tunc ut qvidam putant in Sicilia ſcribebat, *libri XXX.* Τοπικῶν ſive *de locis ſacris liber. Apologiæ pro Origene libri VI. De vita Pamphili libri III. De martyribus* alia opuſcula. *In Pſalmos CL.* commentarios eruditos, & multa alia. Floruit maxime temporibus Conſtantini Imp. ac Conſtantii, & ob amicitiam

qvæ

qvæ ipſi cum Pamphilo martyre interceſſit, ab eo cognomentum ſortitus eſt. Scripſit etiam *ad Marinum* in qvo opere dicit CHriſti Eccleſiam duo vitæ genera & inſtituta præcipere, qvorum unum ſit excellens & ſupra communem vitæ humanæ rationem poſitum, qvale eſt Monachorum. Alterum minus ſublime & communi hominum vitæ accommodatum, qvod nec à conjugio abhorret.

Euſtathius Epiphanienſis ſcripſit *compendium Chronicum* rerum ab Ænea usqve ad Anaſtaſium Imp. geſtarum *libris* * *novem.*

Euſtathius Sebaſtenus cum Baſilio Ancyrano, ejusdem urbis Epiſcopo, ſectæ Macedonianæ caput fuit.

Euſtephius Aphrodiſienſis Sophiſta unus ex illuſtribus Adrottorum, qvæ eſt urbs Lydiæ, incolis. Scripſit *declamationes.*

Euſtochius Cappadox Sophiſta. Scripſit *Cappadociæ & reliqvarum gentium Antiqvitates*, & τὰ κατὰ Κώνςανϊα τὸν βασιλέα. ** *res geſtas ab Imperatore Conſtante.*

Euthycles, ex cujus Comœdiis ſunt ἄσωτοι ἢ Ἐπιςολή teſte Athenæo in Dipnoſophiſt.

Euthydemus magiſter Apollonii Tyanei, Tarſenſis Cilix &c. (ex Philoſtrato.)

Euthymenes Archon Athenienſis ſub qvo abrogatum eſt decretum Archonte Morychide ſcriptum, qvo Comicis adimebatur libertas aliqvem in ſcena perſtringendi.

Eutropius Italus Sophiſta Hiſtoriæ Romanæ compendium Latina lingva ſcripſit, aliaqve.

Eutyches CPoli monaſterii præfectus, impiæ ſectæ Manetis & Apollinaris tertius defenſor &c. (ex Theodoro Raithuenſi.)

Euxenus vir non admodum probus nec actuoſæ vitæ deditus & Epicuri moribus imbutus. Pythagoræ vero opiniones ita cognoſcebat, ut aves ea qvæ diſcunt ab hominibus, χαῖρε vel εὖ πρᾶττε, & ζεὺς ἵλεως. Apollonius puer Euxenum audiebat, ſed ad decimum ſextum annum progreſſus ad Pythagoricam vitam ſe contulit, Euxenum tamen amare non deſiit &c. (ex Philoſtrato)

Ἐξ ἁμάξης. Apud Athenienſes feſtum erat Lenæa, in qvo Poetæ plauſtris inſidentes certabant cantionibus riſus movendi gratia, qvod Demoſthenes dixit ἐξ ἁμάξης, *ex plauſtro.* Chorus Lenæorum vocabatur Lenaites.

* Evagrius V. 24. *libros* tantum *duos* fuiſſe teſtatur.
** Ita Cangius p. 31. ad Zonaram, ex Eudociæ Joniis MSS.

Ἐξηγηταί. Tres erant exegetæ oraculo Apollinis deſignati, qvibus curæ erat luſtrare eos qvi aliqvo piaculo obſtricti eſſent. Sic etiam vocabantur patriorum inſtitutorum & jurium interpretes. Peculiariter, interpretes ſacrorum, qvi etiam de inferiis aliisqve juribus defunctorum conſulentibus reſpondebant.

Ezechias. Exſtabat liber Salomonis remedia omnium morborum continens, qvi Templi limini inciſus erat. Hunc Ezechias abolevit, qvod populus mentem ad DEum non adverteret, ſed qvicunqve ægri eſſent, curationes inde peterent neglecta Divini Numinis invocatione.

Fabius Pictor Hiſtoricus Romanus. Hic ait nulli Romanorum Magiſtratuam licere qvicqvam qvod ſit publicum in privatos uſus convertere.

Falcidia lex à Cæſare Cajo Octavio lata eſt maximam etiam nunc auctoritatem habens in hæreditatum ſucceſſionibus, à Falcidio tribuno plebis inventa.

Faunus Pici ſeu Jovis F. qvem nomine planetæ Mercuriũ appellabant. Hic fuit Aſtronomus, metallaqve auri argenti & ferri invenit, eorumqve tractandorum rationem Occidentales docuit. Qvare etiam ab indigenis vocatus πλουτοδότης, opum donator. Inſidiis appetitus à fratribus in Ægyptum fugit in tribum Chami filii Noë, à qvibus ſuſceptus cum ipſis habitavit. Idem aurea ſtola indutus & futura prædicens divitiasqve eis impertiens, tanqvam Deus ab ipſis cultus eſt.

Favorinus Arelatenſis Gallus ſexu Hermaphroditus, eruditiſſimus & Philoſophiæ peritiſſimus, Rhetoricæ inprimis addictus. Floruit tempore Trajani Imp. vitamqve produxit usqve ad Adriani Imperium. Æmulatus eſt Plutarchum Chæronenſem innumeris pæne libris conſcribendis. Scripſit & Philoſophica & Hiſtorica qvorum magnus eſt numerus. Ex ipſius libri ſunt iſti: *De Homeri Philoſophia. De Socrate & arte ejus amatoria. De Platone. De Philoſophorum victu* & alia. Idem etiam γνωμολογικὰ *dicta ſententioſa* ſcripſit.

Flaminius ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος orator turbæ rudi vendibilis & qvi ad populum dicendo ſupra modum valeret, cæterum ad rem bellicam adminiſtrandam ineptus. (ex Polybio.)

Fronto Emiſenus Orator qvi Romæ temporibus Severi Imp. vixit. Hic Athenis æmulus fuit Philoſtrati primi & Apſinis Gadareni, ibidemqve obiit annos circiter LX. natus, & Longinum Criticum, ſororis Frontonidis filium heredem reliqvit. Scripſit orationes multas.

Fulvia (Φουλβία) Antonii uxor. Hæc Ciceronis caput amputatum genibus

bus suis imposuit, cumqve ei contumeliosissime illusisset atqve illud conspuisset, tandem diducto ore extractam ejus lingvam acu, qva figendis capillis utebatur, compunxit, additisqve multis & gravibus probris, pro rostris exponi jussit, ut qvo ex loco adversus ipsam olim concionans auditus fuerat, ibidem caput ejus præcisum spectaretur.

Galenus Medicus celeberrimus Pergamenus, qvi Marci, Commodi & Pertinacis temporibus Romæ vixit, Niconis Geometræ & Architecti F. composuit Medica & Philosophica, itemqve Grammatica & Rhetorica qvæ ut omnibus nota recensere supervacaneum duxi. Vixit anos LXX.

Genethlius Genethlii F. ex urbe Petris, Sophista, Minuciani & Agapeti discipulus, æmulus Athenis Callinici. Memoria ita valuit ut declamationẽ semel auditam repeteret. Obiit juvenis annos natus XXVIII, Scripsit λαλιὰς sive διαλέξεις, *allocutiones* & μελέτας *declamationes*, inter qvas est *exul se ipsum vendens post Thebarum excidium*. *Propempticum ad amicos suos* Daduchum & Asclepiadem. *Orationes Panegyricas*.

Gennadius patriarcha CPol. conspectum ab eo φάσμα δαιμόνιον &c.

Georgius magnæ Ecclesiæ Diaconus & Chartophylax cognomine *Pisides*. Scripsit *hexaëmerum* sive de opificio Mundi, qvod tribus fere millibus versum jambicorum constat. *De Heraclio Imp. & bello Persico*. Adhæc oratione soluta *Abarica* & *encomium Anastasii Martyris*.

Gessius Petris oriundus Zenonis Imp. temporibus arte medica clarissimus fuit, & Domni Judæi, præceptoris sui gloriam penitus obscuravit &c. Heraiscum cum Zenonis jussu qværeretur domi suæ occultavit, & deinde in fuga defuncto justa persolvit. Basilicus ideo ab Imp. missus Agapium & cæteros Philosophos comprehensos in prætorium abduxit.

Γνῶθι σεαυτὸν, & τὸ νόμισμα παραχάραξον præcepta Pythica, *Nosce te ipsum & opinionem vulgi contemne*.

Goetiam, magiam, pharmaciam Medi & Persæ invenerunt. Magia est evocatio dæmonum beneficorum boni alicujus efficiendi causa, qvalia sunt Apollonii Tyanensis θεσπίσματα. Goëtia, ἀπὸ τῶν γόων à lamentis qvæ circa sepulchra audiuntur ita dicta, est per qvam animæ defunctorum evocantur. Pharmacia veneficium, per qvod alicui pharmaca lethalia vel philtra præbentur. Magia & Astrologia à Magusæis id est Persis orta est. Persæ Μαγὼγ sive Μαγουσαῖοι ab indigenis vocantur.

Gorgias Charmantidæ F. frater Herodici Medici Leontinus Rhetor, Empedoclis diſcipulus, magiſter Poli Agrigentini & Periclis & Iſocratis & Alcidamantis Eleatæ qvi & in ſchola ipſi ſucceſſit. Porphyrius eum refert ad Olympiadem LXXX, ſed antiqvior eſt. Rhetoricam primus in artem redegit &c. à ſingulis diſcipulis centum exegit minas, vixit annos CIX. & multa ſcripſit.

Gratianus Imp. Valentis ſævitiam in Chriſtianos deteſtatus, omnibus lege lata permiſit ut ſecure ac libere conventus in Eccleſiis propriis agerent, ſolis Eunomianis, Photinianis & Manichæis conventicula ademit.

Gregorius Nazianzenus in Cappadocia Baſilii Cæſar. amicus, Grammaticus & Poëta excellens, multo magis inſignis Philoſophus & orator ἀμφιδέξιος & peritiſſimus fuit. Multa ſcripſit oratione ſoluta ad τρεῖς μυριάδας στίχων ad verſuum triginta millia. Ex his ſunt: *de obitu fratris Cæſarii. Oratio funebris in Patrem ſuum. Altera in ſororem Gorgoniam. De pauperibus amandis. Laudes Maccabæorum. Laudes Cypriani. Laudes Athanaſii. Laudes Heronis Philoſophi. Contra Julianum Imp. orationes duæ. De Spiritu S. Oratio una. Orationes panegyricæ X.* aliæqve plurimæ qvæ omnibus notæ ſunt. Secutus eſt genus dicendi qvo uſus eſt *Polemo* Laodicenſis qvi Smyrnæ eloqventiam docuit & Ariſtidis Rhetoris præceptor fuit. Scripſit & librum verſibus hexametris in qvo *virginitas & conjugium* inter ſe colloqvuntur. Item de aliis argumentis diverſo & omnifario genere carminis ad verſuum triginta millia. Hujus meminit Philoſtorgius licet Arianus &c. Gregorius alio Eccleſiæ ſuæ Epiſcopo in locum ſuum ſubſtituto, ipſe ruri vitam monachi egit deceſſitqve decimo tertio Theodoſii Imp. annos natus amplius XC.

Gregorius Epiſc. Nyſſenus, frater Baſilii Cæſar. eruditiſſimus & eloqventiæ laude nulli veterum cedens. Eximium librum *contra Eunomium* ſcripſit & aliud *de fabricatione hominis* aliasqve homilias plurimas. Item *in Cantica Canticorum, in Eccleſiaſtem & ad ſororem Macrinam* prolixam & elegantem orationem de anima. Scripſit & multa alia & admirabile illud *encomium Stephani* primi martyris & vitam *Gregorii Thaumaturgi.*

Gregorius, qvi & Theodorus, Thaumaturgus Neocæſareæ in Ponto Epiſcopus, ob Græcarum Latinarumqve litterarum ſtudium è Cappadocia adoleſcens ſe Berytum & inde Cæſaream Palæſtinæ contulit cum fratre Athenodoro. Hos Origenes per qvinqvennium erudiit

&

& ad fidem CHristi paulatim reduxit, Gregorius in patriam rediturus *Origeni* præsenti gratias egit *oratione panegyrica* qvæ etiamnum exstat: Scripsit & *metaphrasin in Ecclesiastem*, brevem illam, sed admirabilem: multasqve *Epistolas*. Decessit sub Aureliano clarus miraculis qvæ Episcopus edidit. Athenodorus Gregorii frater Sophista scripsit *de incarnatione & fide orationem*.

Gregorius Hermiæ Philosophi frater plane dissimilis, supra modum acutus & ad qvæstiones & disciplinas expeditus cæteroqvi inqvietus &c. è Damascii Historia Philosophica.

Γυμνασία διαλεκτική. Hujusmodi libros *Aristoteles* & *Theophrastus* scripserunt, qvibus docent rationem probabiliter in utramqve partem disserendi.

Gymnasius, Sidonius Sophista, Imperatoris Constantini temporibus vixit. Scripsit *Declamationes* & *commentarium in Demosthenem* & alia qvædam.

Hæresis. Hippobotus dicit novem esse sectas sive disciplinas Philosophorum, *Megaricam*, *Eretriacam*, *Cyrenaicam*, *Epicuream*, *Anniceriam*, *Theodoriam*, *Zenoniam* seu *Stoicam*, *Academicam* & *Peripateticam*. Cynicæ autem & Eliacæ ac Dialecticæ non meminit. Pyrrhonia non poterit appellari secta, nulla enim habet dogmata. Præter has Secta Eclectica introducta est à Potamone Alexandrino qvi ex singulis sectis ea qvæ sibi placerent eligebat &c.

Harpocras Ammonio (Hermeæ) familiaris, & Nicomedi, Isidoro, Horapollini, Heraisco &c. homo Ægyptius qvi Zenonis Imp. tempore vixit. infra in Horapolline.

Harpocration Argivus Platonicus Philosophus Cæsaris familiaris. Scripsit *commentariorum in Platonem libros XXIV.* & *dictionum Platonicarum libros II.*

Cujus Harpocration Sophista scripsit *de Antiphontis figuris. De Hyperidis & Lysiæ orationibus*, & alia.

Ælius Harpocration Sophista scripsit *de illis qvæ Oratores ignorasse videntur. Argumenta Orationum Hyperidis. Ementitam esse Herodoti Historiam. De ordinibus militaribus apud Xenophontem. De arte Rhetorica. De formis Orationum*.

Valerius Harpocration Rhetor Alexandrinus scripsit *Lexicon decem Oratorum*, *ἀνθηρῶν συναγωγὴν* sive *floridorum collectanea*.

Hecatæus Abderites Philosophus qvi & Criticus & Grammaticus cognominatus est, qvod apparatu Grammatico abunde instructus esset. Vixit sub Alexandri Magni successoribus. Scripsit præter alia de Homeri & Hesiodi poësi.

Hecatæus Hegeſandri F. Mileſius vixit temporibus Darii qvi poſt Cambyſem regnavit (qvo tempore & Dionyſius Mileſius vixit) Olympiade LXV. Hiſtoriographus. Hoc junior fuit Herodotus Halicarnaſſeus, qvi multum ei debet. Fuit Hecatæus auditor Protagoræ & primus Hiſtoriam oratione proſa ſcripſit, uti primus Pherecydes (res philoſophicas) itidem oratione ſoluta expoſuit. Scripta enim Acuſilai adulterina ſunt. (infra, in ἱϛορῆσαι·)

Ἑκάτειον. Habebat Theagenes Hecatæ ſimulacrum qvod qvocunqve iret conſulebat. Hic *καπνὸς fumus* vocabatur. Fuerunt & alii duo Theagenes, qvorum alter de Homero ſcripſit, alter ob mollitiem fuit infamis.

Hecebolius Sophiſta CPolitanus, ſub Conſtantino Chriſtianiſmi ſe Zelo flagrare ſimulans, ſub Juliano ſtolidus Ethnicus, poſt ejus obitum iterum Chriſtianus *πατήσατέ με*, clamavit, *τὸ ἅλας τὸ ἀναίσθητον*, *conculcate me fatuum ſalem*.

Hegelochus tragicus hiſtrio, in Euripidis Oreſte pro *γαλήνὰ ὁρῶ* pronunciavit *γαλῆν ὁρῶ*. Eum ut voce inſvavem perſtringit Plato.

Hegemon Demoſtheni memoratus pro Cteſiphonte. Unus erat illorum qvi Macedonum partibus favebant & muneribus corrupti credebantur.

Hegemon Thaſius cognomento *Φακῆ*. Ex ejus dramatibus *Φιλίννα* teſte Athenæo in Dipnoſophiſtis.

Hegeſippus Crobylus cognomento, cujus eſſe putatur ſeptima Philippica; Demoſthenis nomine inſcripta. Ex ejus dramatibus eſt *Φιλέταιρος*, ut meminit Athenæus.

Hegias patrem virtute & ſcientia anteceſſit & jam adoleſcens ſpem fecit ſe Plutarcho (Athenienſi) non inferiorem fore, unde Proclus ipſum adhuc juvenem non indignum habuit Oraculorum Chaldaicorum auſcultatione &c. (ex Damaſcio)

Helenus conſcripſit *χειροσκοπικὸν οἰώνισμα divinationem qvæ fit per inſpectionem manuum*, veluti cum expanſis & apertis alicujus manibus, ex ipſarum rugis conjicimus eum liberos procreaturum eſſe, vel ſimile qvid.

Heliconius Sophiſta Byzantinus ſcripſit *compendium Chronicon* ab Adamo usqve ad Theodoſium Magnum, libris decem.

Heliconius Aſtronomus ſcripſit *apoteleſmatica, de dioſemeis* & multa alia.

Helladius Alexandrinus Grammaticus qvi ſub Theodoſio juniore Imp. vixit,

vixit. Scripſit ordine alphabetico *de uſu omnis generis vocabulorum*. ἔκφρασιν φιλοτιμίας *deſcriptionem ambitionis*. *Bacchum* ſive *Muſam*. *Deſcriptionem balnei Conſtantiani*. *Laudes Imp. Theodoſii.*

Hellanicus Mytilenæus hiſtoricus Andromenis vel Ariſtomenis F. vel Scamonis cui cognominem filium habuit. Commoratus eſt cum Herodoto apud Amyntam Regem, Euripidis & Sophoclis temporibus, ſectatusqve Hecatæum Mileſium, qvi vixit tempore belli Perſici & paullo ante. Pervenit usqve ad Perdiccæ tempora, obiitqve Perperenæ qvæ eſt è regione Lesbi. Scripſit plurima tam proſa qvàm metrica oratione.

Heniochus Athenienſis, mediæ Comœdiæ Comicus. Ex fabulis ejus ſunt Τροχίλος. Ἐπίκληρος. Γοργόνες. Πολυπράγμων. Θωρύκιον. Πολύευκτος. Δὶς ἐξαπατώμενος. (Fuit & noſtra ætate Polyevctus,* homo nefandus, ſemivir, Deo inviſus, iracundus, Cocyti & Stygis horribilis & pernicioſus humanæ vitæ partus.)

Hephæſtion Alexandrinus Grammaticus ſcripſit *Enchiridion de metris* & μετρικὰ varia, ſive qvæ ad doctrinam de verſibus ſpectant. Περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν *de iis qvæ in poëmatibus turbata ſunt*. *Comicorum dubiorum ſolutiones*. Et alia plurima. Item *metrorum dimenſiones*.

Heracleon Ægyptius ex oppido Tilote qvod Heracleæ ſubjectum eſt, Grammaticus. Romæ docuit. Scripſit *commentarium in Homerum* κατὰ ῥαψῳδίαν ſive ſecundum ordinem rhapſodiarum. Item *in Lyricos*, & *de verbis imperativis apud Homerum*.

Heraclides Euphronis F. Philoſophus ex Heraclea Ponti: genus retulit ad Damidem unum ex illis qvi coloniam Thebis Heracleam deduxerunt. Fuit Platonis auditor & ab ipſo in Siciliam profecto relictus ut ſcholæ præeſſet. Hic draconem aluit, manſvefactumqve ſemper ſecum habuit qvi etiam inventus in ejus lecto eſt cum bene valens cubitum iviſſet ſed poſtea repertus non fuiſſet. Alii itaqve immortalem factum fuiſſe ſibi perſvaſerunt, alii in puteum ſe præcipitaſſe, ut immortalitatem conſecutus hominibus videretur. Multa ſcripſit.

Heraclides Ponticus ex Heraclea urbe Ponti Grammaticus qvi Didymum illum τὸν πάνυ Alexandriæ auſcultavit. Hic cum audiviſſet qvoqve Aprum Ariſtarchi diſcipulum, qvi Romæ celebre nomen habebat & Didy-

* Non eſt credibile, qvod video qvibusdam veniſſe in mentem, his verbis perſtringi à Svida Polyevctum qvi Patriarcha CPol. fuit ab A. C. 956. ad 970.

Didymum freqventer perſtringebat, *ſapphico* vel *phalæcio* metro ſcripſit libros tres explicatu difficiles, multisqve dubiis qvæſtionibus plenos qvos λέσχας ſive *nugas* inſcripſit. Romam his delatis, Apro adverſarium ſe profeſſus manſit ibi temporibus Claudii & Neronis, ludumqve litterarium aperuit. Multa etiam ſcripſit *poëmata epica*.

Heraclides Oxyrynchita Philoſophus Serapionis F. cognomine Lembus, vixit ſub Ptolemæo ſexto, ſcripſitqve *fœdus cum Antiocho factum*, item *Philoſophica* & alia.

Heraclides Lycius Sophiſta librũ compoſuit qvem inſcripſit Νικήτης ὁ κεκαθαρμένος, *Niceta purgatus*, ignorans ſe pygmæorum ſpolia aptare coloſſo.

Heraclitus Blyſonis ſeu Bleutonis vel Horacini F. Epheſius Philoſophus phyſicus cognomento σκοτεινός ſive obſcurus. (Confer ſupra in Δηλίου κολυμβητοῦ.) Hic nullius Philoſophi diſcipulus fuit ſed naturæ beneficio & ſuapte induſtria ingenium excoluit: qvidam tamen tradunt Xenophanis vel Hippaſi Pythagorici auditorem fuiſſe. Vixit Olympiade LXIX. ſub Dario Hyſtaſpis F. Multa ſcripſit ποιητικῶς. Corpus contemnebat & judicabat κοπρίων ἐκβλητότερον, ſtercore vilius, facileqve ajebat ſe naturæ deſideriis ſatisfacere qvamdiu DEus corpore ut inſtrumento uti juberet. Aqva intercute laborans ſe medicis non præbuit curandum ſed corpus ſuum fimo bibulo illitum ſoli ſiccandum expoſuit. Sic jacentem canes dilacerarunt, vel ut alii, ipſum obrutum arena periiſſe contigit.

Heraclius Romanorum Imp. Hic ab Athanaſio Jacobitarum patriarcha & Sergio Syro (Patriarcha) CPolis ad hæreſin Monothelitarum pertractus eſt. &c.

Heraiſcus ingenio fuit diviniore, Aſclepiades Ægyptiorum libris diutius innutritus, Theologiæ ipſorum ac ſapientiæ peritior. Heraiſcus ſimulacra Numine animata à caſſis diſtingvere poterat (ſupra in Διαγνώμων) nam iis conſpectis cor ejus numine agitatum compungebabatur. Sic cognovit τὸ ἄρρητον ἄγαλμα τοῦ Αἰῶνος arcanum ſimulacrum Æonis qvod Alexandrini Oſiridis & Adonidis ſimul nomine colunt κατὰ μυστικὴν θεοκρασίαν. Mulierem menſtruatam videnti dolebat caput. Mortuo cum Aſclepiades honores ſacerdotibus debitos reddere, & τὰς Ὀσίριδος ἐπὶ τῷ σώματι περιβολὰς Oſiridis veſtibus corpus ejus tegere pararet, confeſtim luce undiqve illuminabantur τῶν σινδόνων ἀπόρρητα διαγράμματα arcanæ ſindonum litteræ, &

& circa ipsum conspiciebantur φασματῶν εἴδη θεοπρεπῆ, formæ spectrorum divinæ. Fertur ex matris utero prodiisse digitum silentii indicem labiis admotum habens, qvomodo Ægyptii fabulantur natum esse Orum & Solem ante Orum, ita ut sectione ad digitum removendum opus fuerit. Et Heraiscus fuit Bacchus ut somnium indicavit. At Asclepiades Theologiæ patriæ peritissimus, cujus rei documentum sunt *hymni*, qvos in Ægyptiorum Deos conscripsit, item opus qvod scribere instituit *de omnium religionum consensu*. Scripsit etiam opus Αἰγυπτίων ὠγυγίων *Ægyptiorum vetustissimorum res gestas* & historiam annorum paullo plus triginta millium complectens. &c. Ammonius & Erythrius Ægyptius inter se contendebant Byzantii &c.

Hercules Alcmenæ F. hunc tradunt fuisse philosophum, qvem pingunt pelle leonina h. e. prudentia & constantia amictum qvi clavâ philosophiæ peremit Draconem cupiditatis & ab ea abstulit tres virtutes scilicet non irasci, non esse avarũ, nec voluptatibus deditum - - Sub Minoë extitit Hercules Tyrius, qvi purpuræ tincturam invenit, cane maxillas (sangvine conchylii) cruentante: eamqve obtulit Phœnici Regi qvi primus purpuram gestavit.

Herennius. Philo Byblius Herennius cognominatus, ut ipse dicit.

Hermagoras Amphipolitanus Philosophus, Persæi discipulus. Dialogi ipsius sunt, *Misocyon*. περὶ ἀτυχημάτων *de infortuniis*. ἔκχυτον, ἔστι δὲ ὠοσκοπία, *effusum* sive *de ovorum inspectione*. περὶ σοφιστείας *de arte Sophistica* adversus Academicos.

Hermagoras ex Temno Æoliæ urbe, cognomento Carion, Rhetor scripsit *Artem Rhetoricam* libris VI. περὶ ἐξεργασίας *de elaboratione*. περὶ πρέποντος *de decoro*. περὶ φράσεως *de elocutione*. περὶ σχημάτων *de figuris*. Hic una cum Cæcilio Romæ docuit Cæsaris Augusti temporibus, & ætate provecta obiit.

Hermes sapiens Ægyptius ante Pharaonem floruit vocatusqve fuit Trismegistus qvod de Trinitate locutus fuerit, dicens in Trinitate unam esse Deitatem. Ἦν φῶς νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ, καὶ ἦν ἀεὶ νοῦς νοὸς φωτεινὸς καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἡ τούτου ἑνότης, καὶ πνεῦμα πάντα περιέχον. ἐκτὸς τούτου οὐ Θεὸς, οὐκ ἄγγελος, οὐκ οὐσία ἄλλη &c. (ex Cyrillo 1. in Julian.)

Hermias Evnuchus Atarnæ regioni Mysiæ ad Hellespontem præfuit, Regi Persarum subjectus. Evnuchus cum esset & servus Eubuli Bithyni dynastæ & Philosophi, litteris ab Aristotele institutus, *de anima* scripsit, eamqve immortalem esse docuit. Hic est Evnuchus ille ter

Rrrr vendi-

venditus, Aristotelis amicus cui filiam suam adoptivam uxorem dedit. Sed & ipse licet *θλαδίας* filiam habuit ex uxore Pythiade m. Scribitur Ἑρμίας, ut in *σίχοις ἰαμβικοῖς* Hipponactis : * Εὐνȣ̃χ☉ ὢν καὶ δȣ̃λος ἦρχεν Ἑρμίας.

Hermias (Ἑρμείας) philosophus Ammonii & Heliodori, magistrorum Damascii pater, amicus intimus Ægypti, cupidissimi litterarum, fratris Theodotæ qvæ erat mater Isidori Philosophi. Huic Ægypto morienti, jurejurando affirmavit animum esse immortalem, qvam fiduciam ipsi afferebat vitæ integritas. Philosophiam coluit sub magno Syriano, industria nullis sodalium suorum, ne Proclo qvidem inferior. Licet vero *τὰ μὲν περὶ λόγȣς ἐνδεέςερ☉ ἦ καὶὰ τὴν ἀκρίβειαν*, ab eruditionis & eloqventiæ perfectione aberat, virtutem tamen ita sectabatur ut ne Momus qvidem reprehendere nec invidia ipsa odio eum proseqvi posset. Tantum erat in illo æqvitatis studium ut si qvid emeret, librum verbi gratia, venditori minoris forsan offerenti qvam par esset, justum potius pretium daret.

Hermippus Atheniensis, Comicus antiqvæ Comœdiæ luscus, frater Myrtili Comici. Fabulas docuit XL.

Hermippus Berytius ex vico mediterraneo, discipulus Philonis Byblii à qvo commendatus fuit Herennio Severo sub Adriano Imp. Hic qvamvis genere libertinus esset, tamen eruditus admodum fuit & multa scripsit.

Hermogenes Tarsensis cognomento ξυςὴρ qvasi *rasorem* dixeris, Sophista qvem Musonius philosophus & Marcus Imp. audivit, vix natum annos XV, ingenii felicitate & doctrina captum ejus ætatis longe superante. Annos natus circiter XVIII scripsit *Artem Rhetoricam* qvam omnes in manibus habent. *De statibus causarum librum. De formis orationis libros duos. De Cœlesyria libros II.* Cum annum ætatis XXIV. attigisset, ingenio defecit & sui prorsus dissimilis evasit sine ulla manifesta causa aut morbo corporis: unde dictum Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέρων, ἐν δὲ γέρȣσι παῖς. *inter pueros senex & inter senes puer.* De hoc Philostratus Lemnius &c. Cadavere ejus dissecto cor dicitur inventum pilis obsitum & communem magnitudinem longe superasse.

Hermolaus Grammaticus CPolitanus scripsit epitomen *ἐθνικῶν* Stephani Grammatici, eamqve Justiniano Imp. dedicavit.

Hero-

* Oportet nomen esse corruptum, vel juniorem Hipponactem intelligi. Nam Hipponax ille antiqvus diu ante Hermiam fuit.

Herodes Julius, filius Attici, Plutarchi nepos genere Æcacides Atheniensis ex municipio Marathonio Sophista, ob thesaurum (repertum) valde dives, adeo ut & stadium & theatrum tecto munitum Atheniensibus condiderit. Ipsius pater Asiæ præfuit & bis Consulatum gessit. Vixit Trajani, Adriani & Marci Antonini Impp. temporibus & Favorinum Polemonemqve præceptores habuit. Scripsit ἐφημερίδας, opus varia eruditione plenum: item *Epistolas & orationes* extemporales qvarum meminit Philostratus in Vitis Sophistarum. Ei in schola successit Adrianus Sophista. Circumferuntur & multa alia illius scripta ex qvibus & ingenii ejus magnitudo, & mentis sublimitas perspici potest. Obiit circa LXXVI. ætatis annum, tabe confectus.

Herodianus Alexandrinus Grammaticus Apollonii Grammatici cognomine dyscoli F. Vixit tempore Marci Antonini Imp. qvare junior est Dionysio, qvi Musicam Historiam conscripsit & Philone Byblio.

Herodotus Lyxi & Dryonis F. Halicarnasseus illustri genere natus fratrem habuit Theodorum. Samum migravit propter Lygdamidem qvi post Pisindelim patrem aviamqve Artemisiam tyrannus Halicarnassi erat. Sami Jonicam dialectum excoluit & *Historiam libris IX.* scripsit auspicatus à Cyro Persa & Candaule Lydorum Rege. Reversus deinde Halicarnassum, tyrannum expulit, invidiaqve civium tangi se cum sensisset, Thurium qvo tunc Athenienses coloniam deducebant ultro concessit, ubi defunctus & in foro sepultus est. Sunt tamen qvi ajunt Pellæ obiisse. De Herodoto ὁ παραβάτης (Julianus) in Epistola: εἴ τῳ πιστὸς ὁ Θούριος εἶναι λογοποιὸς δοκεῖ. *si cui Thurius ille historiæ scriptor fide dignus esse videtur.*

Heron Cotyos F. Atheniensis Rhetor qvi *causas Athenis actas* scripsit. Item *expositionem* (Orationum) *Dinarchi. Commentarios in Herodotum, Xenophontem, Thucydidem.* Κεκριμένων ὀνομάτων *selectorum vocabulorum libros III. Epitomen Heraclidis Historiarum. De antiqvis Oratoribus & orationibus qvibus in commissionibus vicerunt.* Heroni Proclus se commisit, viro pio & qvi perfecte se comparaverat ad institutionis rationem Alexandriæ usitatam.

Herophila qvæ & Sibylla Erythræa, Theodori filia. Scripsit versu heroico βιβλία γ' μαντικά, *tres divinationum libros*, & Consulum, vel (ut alii tradunt) Tarqvinii temporibus Romam venit, sperans eos magno sibi qvæstui fore. Sed cum contemni se videret, duos libros cremavit: unus vero servatus est, qvem Romani magno pretio redemerunt.

Hesiodus, Cumanus, à patre Dio & matre Pycimede adolescens translatus est Ascram Bœotiæ civitatem. Dius filius Ampelidæ, nepos Melanopi qvem ajunt fuisse avum Homeri avi, ita ut Homerus natus sit ex patruele Hesiodi. Utriusqve genus ab Atlante deduci ferunt. Poëmata Hesiodi, *Theogonia*, *Opera & dies*, *clypeus*, *heroinarum mulierum catalogus libris V. Epicedium in Batrachum* qvem amaverat. *De Idæis Dactylis*, & alia multa. Obiit hospitio exceptus ab Antipho & Ctimeno, qvi noctu putantes se sororis suæ stupratorem interficere, Hesiodum obtruncarunt inviti. Homero alii antiqviorem faciunt, æqvalem alii, Porphyrius aliiqve plurimi annis centum juniorem ut tantum XXXII. annis primam Olympiadem antecesserit.

Ἕσπερος. Parmenides (alii ajunt Pythagoras) primus deprehendit eundem esse Vesperum & Luciferum.

Hesychius Milesius, Hesychii causidici & Sophiæ F. temporibus Anastasii Imp. vixit. Scripsit ὀνοματολόγον, ἢ πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν οὗ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον, *Nomenclatorem* sive qvi liber illius est epitome, *indicem virorum qvi doctrina clari fuerunt.* Item *Historiam chronicam*, qvam in *sex diastemata* (sic enim singulos libros appellat) distinxit. In his libris continentur Impp. Romanorum res variis temporibus gestæ & Historia Regum ac principum qvi singulis gentibus imperitarunt; item ea qvæ Byzantii gesta sunt usqve ad imperium Anastasii, cognomento Dicori. In Indice suo nullam facit mentionem Ecclesiasticorum Doctorum qvi eruditione clari fuerunt, ut hinc suspicari liceat, eum non fuisse Christianum sed Ethnicorum nugis & vanis studiis addictum.

Hierocles Philosophus Alexandrinus ingenio & dicendi facultate excellens, cujus discipulus Theosebius ajebat Hieroclem aliqvando inter docendum dixisse, Socratis sermones tesseris esse similes, nunqvam enim eos in irritum cadere, qvocunqve cecidissent. Hieroclis animum virilem magnumqve adversa fortuna demonstravit. Cum enim Byzantium profectus Christianos qvorum summa potestas erat offendisset, in judicium ductus & verberibus cæsus sangvinem qvo manabat cava manu excepit, eoqve judicem adspersit dixitqve: Κύκλωψ τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα (Odyss. ι. 347.) Post exilium inde reversus Alexandriam, more solito Philosophiam discipulis exposuit. Mentis ejus sublimitas perspici potest ex *Commentariis* qvos scripsit *in aurea carmina Pythagoreorum* & pluribus aliis libris

de

de providentia, ex qvibus apparet virum illum animo qvidem excelſo ſed ſcientia minus accurata præditum fuiſſe.

Hieronymus tyrannus de cujus morte qvi ſcripſerunt Hiſtorici multa verba fecerunt de rebus atrocibus qvæ in ipſius obitu acciderunt, ut nec Phalaris nec Apollodorus nec unus alius tyrannus fuerit illo acerbior &c.

Hieronymus Cardianus qvi *res ad Alexandriam geſtas*, τὰ ἐπ' Ἀλεξανδρείας πραχθέντα (Kuſterus legit τὰ ὑπ' Ἀλεξάνδρȣ *res Alexandri Magni*) conſcripſit. Cardia nomen urbis (in Thracia Cherſoneſo.)

Hilarius Phryx ſub Joviano Imp. vixit vir non qvidem eruditione celebris ſed Deo viſum erat futurorum præſcientiam illi impertiri. Itaqve præſtantiſſimus vates fuit.

Himerius Aminiæ Rhetoris F. ex Pruſiade Bithyniæ civitate Sophiſta Juliani Imp. temporibus vixit & Athenis Proæreſii æmulus fuit, oculosqve in ſenectute amiſit. Scripſit *Declamationes.*

Hipparchia ſoror Metroclis Cynici, Maronitis, Philoſopha Cynica uxor Cynici Cratetis qvi fuit Athenienſis, diſcipulus Bryſonis Achæi, vel ut alii tradunt Diogenis. Scripſit philoſophica qvædam, item argumentationes nonnullas & qvæſtiones ad Theodorum Atheum. Floruit Olympiade CXI. (Confer qvæ Svidas in ἤρα.)

Hipparchion mutus. Duo fuerunt citharœdi Hipparchion & Rufinus. Cum autem inſtaret certamen, Hipparchion mutus ſtetit.

Hipparchus Comicus antiqvæ Comœdiæ. Dramata ejus, de nuptiis.

Hipparchus Stagirita Philoſophus, Ariſtotelis diſcipulus & cognatus. Scripſit de maſculino & fœminino ſexu nuptiisqve Deorum, & alia qvædam.

Hipparchus Nicæenſis Philoſophus qvi ſub Conſulibus vixit. Scripſit *de Arati Phænomenis. De ſtellarum inerrantium conſtitutione & ſtatione. De menſtruo lunæ motu ſecundum latitudinem.* Et *in aſteriſmos.*

ἱππάς. Solon qvi leges Athenienſibus ſcripſit, totam earum multitudinem in qvatuor claſſes diſtinxit &c.

Hippias Diophitis F. Eleus Sophiſta & Philoſophus, diſcipulus Hegeſidami qvi ſummum bonum ſtatuebat αὐτάρκειαν. Multa ſcripſit.

Hippobotus, Philoſophus qvi dixit novem eſſe Philoſophorum ſectas. Vide ſupra in Hæreſis.

Hippocrates Gnoſidici F. Cous, pater Heraclidæ, celebris Hippocratis avus, medicus & ipſe è familia Aſclepiadarum. Scripſit artem medicam.

Hippocrates Cous Medicus Heraclidæ F. Hippocratis nepos, avo præfertur, ſidus qvoddam ac lumen medicinæ qva nihil eſt vitæ utilius. Ex poſteris Chryſi & ejus filii Elaphi qvi & ipſi fuere medici. Diſcipulus primum patris, poſtea Herodici Selybriani & Gorgiæ Oratoris ac Philoſophi. Ajunt etiam adoleſcentem acceſſiſſe ad Democritum Abderitam, alii Prodicum audiviſſe. Commoratus eſt in Macedonia, ubi Regi Perdiccæ admodum charus fuit, relictisqve duobus filiis Theſſalo & Dracone, obiit anno ætatis CIV. ſepultus Lariſſæ in Theſſalia. In ſimulacris & imaginibus caput ejus cernitur pallio tectum: vel qvod hic eſſet mos ejus, vel propter peregrinandi ſtudium, vel qvod eo habitu chirurgiam exercere ſoleret. Hic multa ſcripſit & apud omnes clarus evaſit, adeo ut magnus Perſarum Rex Artaxerxes ſcriptis ad Hyſtanem litteris, hujus viri ſapientiam expetierit. *Rex Regum Magnus Artaxerxes* &c. Libri Hippocratis omnibus medicinæ ſtudioſis ſunt notiſſimi, qvi eos ut oracula divina ὡς Θεοῦ φωνὰς καὶ οὐκ ἀνθρώπου προελθούσας ἐκ στόματος venerantur. Primus *Jusjurandum*, ſecundus *prædictiones*, tertius *Aphoriſmorum* ἀνθρωπίνην ὑπερβαίνων σύνεσιν qvi ſuperat ingenium humanum. Qvartum locum tenet celeberrimum illud & admirabile opus ſexaginta librorum ſive *Hexecontabiblus*, qvod omnem medicam ſcientiam & ſapientiam continet.

Hippocrates Theſſali F. Cous Medicus, nepos Hippocratis ſecundi, filii Heraclidæ. Scripſit & ipſe medica.

Hippocrates Draconis F. Cous Medicus, ejusdem Hippocrati, ſecundi nepos, qvi Roxanem curavit & ſub Caſſandro Antipatri F. e vita exceſſit. Scripſit & ipſe Medica.

Hippocrates qvintus & ſextus Medici ambo, Thymbræi filii Coi & ipſi, ejusdemqve generis. Scripſerunt ambo de eadem ſcientia.

Hippocrates ſeptimus Cous, & ipſe Medicus, Praxianactis F. ejusdemqve generis. Scripſit & ipſe de eadem arte.

Hippolytus. Hic ſcripſit in prophetias Danielis commentarium, & in Proverbia Salomonis.

Hipponax Pytheæ & Protridis F. Epheſius & jamborum ſcriptor qvi Clazomenis habitavit, pulſus a tyrannis Athenagora & Coma. Scripſit in Bupalum & Athenidem ſtatuarios, qvod imagines ipſius ludibrii & contumeliæ gratia effinxiſſent. Hic etiam primus parodiam & choliambum ſcripſit, & alia.

Hippys

Hippys Rheginus Hiſtoricus qvi tempore bellorum Perſicorum vixit & primus *res Siculas* ſcripſit, qvas poſtea Myes redegit in compendium. Item *Origines Italiæ. Sicularum rerum libros V. Chronicorum libros V. Argolicorum libros III.*

ἱστορῆσαι. Vide ſupra in Hecatæus, ubi eadem de Hecatæo, Pherecyde & Acuſilao leguntur.

Homeridæ, qvi verſus Homericos recitabant. Alii familiam hoc ajunt nomen tuliſſe à Poëta Homero. Alii poſteros Chiorum, qvi in Bacchanalibus per data invicem ὅμηρα ſive obſides acceptos à pugna & furore qvieverunt.

ὁμήρειος λόγος. ὁμηρίζω, verbis Homeri utor.

De Homeri poëtæ genere, patria, ætate &c. plurima apud Svidam leguntur qvi vitæ qvoqve ejus ab *Herodoto* hiſtorico ſcriptæ meminit & ex illa longam ῥῆσιν recitat. Præterea de ſcriptis ejus hæc habet: Poëmata Homeri qvæ à nemine in dubium vocantur, ſunt *Ilias* & *Odyſſea.* Scripſit autem Iliadem non ſimul, neqve continua ſerie qvemadmodum nunc eſt compoſita, ſed ipſe ſingulos libros à ſe ſcriptos recitavit, & in urbibus qvas victus qværendi gratia obibat, reliqvit. Poſtea vero compoſiti & in ordinem redacti fuerunt à multis, præcipue vero a *Piſiſtrato* Athenienſium tyranno. Homero alia etiam qvædam poëmata tribuuntur ut *Amazonia*, *Ilias minor*, νόστοι, ἐπικιχλίδες ſive *turdi*, ἠθιέπακτος (Bentleius legit ἑπταεπάκτιον) ſive *jambi*, *ranarum & murium pugna*, ἀραχνομαχία ſive *araneorum pugna*, κεραμὶς, *Amphiarai* ἐξέλευσις ſeu *expeditio*, παίγνια ſive *ludicra ac joci*: *Siciliæ expugnatio*, *Epithalamia*, Κύκλος ſive *poëma cyclicum*, *hymni* & *Cypria.* His infra ex Herodoto addit Κέρκωπας & ψαρομαχίαν ſive *ſturnorum pugnam*, affertqve integrum *Caminum* variaqve alia Homeri brevia carmina. Filii Homeri fuere Eriphon & Theolaus, gener Staſinus Cyprius &c.

Homerus Andromachi & Myrus Byzantiæ F. Grammaticus & poëta Tragicus, unus è plejade. Floruit Olympiade CXXIV. Scripſit tragœdias XLV.

Homerus cognomento Sellius Grammaticus, ſcripſit Hymnos, ludicra varii generis, verſibus: & proſa de perſonis Comicis & argumenta Comœdiarum Menandri. Infra, Σέλλιος.

ὁμοιομέρεια. Anaxagoras Philoſophus dicebat in luna habitari & eſſe in ea colles & convalles. Principia vero rerum eſſe homœomerias ſive particulas rebus ſingulis ſimiles &c.

Homo-

Homoleius Jupiter Thebis & in aliis Bœotiæ civitatibus cultus & in Theſſalia, nomen habet ab Homoleia fatidica Eunyei filia, qvam vatem Delphos miſſam fuiſſe ajunt, ut Ariſtophanes libro ſecundo rerum Thebaicarum tradit. Iſter vero libro XII. *συναγωγῆς* ſive collectaneorum, à pacis ſtudio qvod ὅμολον eſt apud Æoles. Eſt & Thebis Ceres qvæ Homoloia appellatur.

Ὧραι. Eſt liber qvidam Prodici, *Horæ* inſcriptus, in qvo Herculem facit Virtuti & vitio occurrentem, cumqve utraqve ad ſuos mores eum invitaret, Herculem Virtuti ſe adjunxiſſe, & illius ſudores antepoſuiſſe Voluptatibus vitii, ad breve tantum tempus durantibus.

Horapollo ex Phænebytide vico Panopolitanæ præfecturæ Grammaticus, ob artem clarus, & nulli veterum doctiſſimorum Grammaticorum ſecundus, docuit Alexandriæ in Ægypto, deinde CPoli tempore Theodoſii Imp. Scripſit Τεμενικά, *de delubris & locis ſacris, Commentarium in Sophoclem, Alcæum & Homerum.* Videtur Chriſtianus fuiſſe factus, ut Heraiſcus prædixerat fore &c.

Ὑμνοπόλος. De Alcmane Lyrico Epigramma, πολλαὶ πατρίδες ὑμνοπόλων ᾠδαῖς. Suillis moribus & ovino ingenio præditi filii Hippocratis (diverſi à Medico) Teleſippus, Demophorus, Pericles à Comicis perſtringuntur.

Hypatia Theonis Geometræ Alexandrini Philoſophi filia, uxor Iſidori Philoſophi floruit temporibus Arcadii Imp. Scripſit *Commentarium in Diophanti Aſtronomicum Canonem. In Conica Apollonii.* Alexandriæ nata, educata & erudita, ingenio præſtantiore qvam pater, non acqvieſcens paternâ in mathematicis inſtitutione, cæteræ etiam philoſophiæ ſtrenuam operam impendit, & mulier ſumto pallio per mediam urbem progrediens publice audire ſe volentibus Platonem vel Ariſtotelem vel cujusvis alterius Philoſophi ſcripta enarrabat. Hypatia dilacerata fuit ab Alexandrinis, & corpus ejus cum ludibrio per urbem disjectum, qvod factum ajunt ex invidia Cyrilli, vel ut alii, qvod Alexandrini natura eſſent audaces & ad ſeditionem proclives. Nam multos etiam Epiſcoporum ſuorum ita tractarunt, ut Georgium & Proterium &c. Imperator eam rem graviſſime tulit & ultus eſſet, niſi Ædeſius amicos Imperatoris corrupiſſet. Sed Imperator pœnam remittens interfectoribus, in ſuum ipſius caput & ſtirpem ſuam ultionem attraxit. Ejus enim nepos pœnas exſolvit. Nihil ea res imminuit Alexandrinorum ſtudium in Iſidorum - - nam ii etiam qvi Rhetoricis & Poëticis ſcholis præerant, freqventes Philoſophi congreſſus

greſſus amabant. - - Mea vero ætas tres novit Criticos, qvi de iis qvæ de ſoluta oratione dicuntur, judicare poſſunt. Poëmatum enim & ſcriptorum proſaicorum idem judicium eſſe conſtat. Ego vero etiam utrorumqve eundem artificem eſſe judico, ſi modo utrumqve pari ſtudio exerceatur. Iſidorum vero inter Criticos illos non recenſeo, ſed tribus illis longe inferiorem eſſe puto. Judices vero illi ſunt Agapius, Severianus, Nomus. Nomus vero noſter eſt æqvalis. (e Damaſcio.)

Hyperbolus demagogus qvem Thucydides libro VIII. per oſtraciſmum relegatum ſcribit. Litium amans ab Ariſtophane perſtringitur.

Hyperechius Alexandrinus Grammaticus temporibus Marciani Imp. Scripſit *artem Grammaticam. De nominibus. De verbo. De orthographia.*

Hyperides Glaucippi Rhetoris, vel ut alii, Pythoclis F. Athenienſis Demagogus optimus & Orator unus ex illis decem qvi principes cenſentur. Diſcipulus fuit una cum Lycurgo Platonis Philoſophi & Iſocratis Rhetoris. Amicus licet Demoſthenis, ipſum tamen ob pecuniam ab Harpalo acceptam accuſavit. Amoribus mulierum addictior fuit. Sublatus eſt ab Antipatro rege, qvi eum ex Cereris templo qvod eſt Hermionæ per Archiam qvi inde φυγαδοθήρας ſive fugitivorum indagator dictus eſt, extrahi, lingvamqve præcidi juſſit. Oſſa filius Glaucippus in patrio monumento ſepeliit. Orationes ejus omnes ſunt LVI.

ὑῤῥας παῖς. Hyrrhæ filius, & Hyrrhadius, Pittacus.

Ἴακχος, Hymnus in Bacchum. ᾄδουσι γοῦν τὸν ἴακχον ὥσπερ Διαγόρας. Hunc Diagoram ajunt atheum fuiſſe. Fuit autem & alter Terthrei F. qvi ob magnitudinem corporis ab Comicis perſtringitur, ut ab Hermippo in μοίραις.

Jacobus Heſychii Medici F. cognomine ψυχρεστος, ex Damaſcena provincia, qvi CPoli ſub Leone Imp. medicinam exercuit egregie, ita ut à multis diceretur σωτὴρ ut qvondam Æſculapius, viſusqve habere Ἀσκληπιαδικὴν ψυχὴν καὶ φύσιν Παιώνιον. Sic & Phidiam ἐνθουσιῶντα δημιουργεῖν Numine plenum ſtatuas feciſſe, & Zeuxidem imagines pinxiſſe &c. (è Damaſcio)

Jacobus hauſto veneno ſub Valente obiit, ſvadente hóc ei Libanio Sophiſta, qvod inqviſiviſſet qvis in imperio Valenti ſucceſſurus eſſet.

Jadmon, ἰάδμων, ἰάδμωνος, Samius cujus ancilla Rhodopis, meretrix genere Thracia, qvam Charaxus Sapphonis frater uxorem duxit, & ex ea liberos procreavit.

Jachen Ægyptius ſingularibus à Deo dotibus inſtructus vixit ſub Senye Ægyptiorum rege, amuletorum incantationumqve peritus, qvi peſtilentias graſſantes extinxit & primum Caniculæ exortum æſtuoſumqve ſideris illius influxum mitigavit, qvam ob cauſam magnifico funere elatus eſt. Et ſi qvando morbus epidemicus invaleſceret, ſacri ſcribæ ejus fanum adeuntes, ſacris rite peractis ex ara ejus ignem accendebant, rogisqve paſſim per urbem excitatis aëris fœtidi exitialem luem exſtingventes nova hâc via morbum, ignis beneficio propulſabant.

Jalemus Calliopes filius infelix &c.

Jamblichus libertus ſcripſit Babylonica ſive Rhodinis & Sinonidis amores libris XXXIX. Hic agit de Zobara evnucho, Meſopotamiæ formoſiſſimæ amatore.

Jamblichus alter ex Chalcide Syriæ Philoſophus, diſcipulus Porphyrii qvi fuit auditor Plotini. Vixit Conſtantini Imp. temporibus. Varios libros philoſophicos ſcripſit.

Jaſon Menecratis F. Nyſæus à patre, à matre Rhodius, Philoſophus, diſcipulus & ex filia nepos & ſucceſſor Poſidonii Philoſophi in ſchola Rhodi. Scripſit *illuſtrium virorum vitas* & *Philoſophorum ſucceſſiones* & ſecundum qvosdam *libros IV. de vita Græciæ*. Hic etiam *de Rhodo* ſcripſit.

Jaſon Argivus Hiſtoricus, junior Plutarcho Chæronenſe, Grammaticus, ſcripſit *de Græcia libros IV.* qvi continent Antiqvitates Græciæ & Hiſtoriam Perſarum & res ab Alexandro geſtas usqve ad obitum ejus & tempus illud qvo Athenæ ab Antipatro Caſſandri patre captæ fuerunt.

Ibycus Phytii vel Polyzeli Meſſenii hiſtoriographi vel Cerdantis F. genere Rheginus. Inde Samum migravit, cum ibi Polycrates tyranni pater imperaret Olympiade LIV. temporibus Crœſi. Invenit ſambucam (ἰβύκινον ab eo dictam) citharæ triqvetræ genus. Scripſit dialecto Dorica libros VII. Ejus dictum: *μή τι περὶ θεὺς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψαι, Deos non offendendos, ut inde gratiam ab hominibus conſeqvaris.* A latronibus interficiendus grues vindices fore dixit, qvod comprobavit eventus: unde proverbium, Ibyci grues.

Ἰχθῦς. Æſopus Mithridatis anagnoſtes ſcripſit librum de Helena, in qvo ait cetacei generis piſcem qvendam *πάνα* vocari, in hoc aſteritem lapidem reperiri, qvi à ſole accenditur & ad philtra utilis eſt.

Idæus Rhodius Liſſi F. poëta epicus qvi poſt ſingulos verſus alterum verſum inſerens poëma Homeri altero tanto auctius fecit. Scripſit & alia ut *Rhodia* ad verſus hexametros ter mille.

Ἱερακικὴ

Ἱερατικὴ five fcientia facerdotalis differt à Philofophia, confiftitqve in cultu Deorum & à caufis mundum gubernantibus incipit & circa eas occupatur, confideratqve animorum immortalitatem infinitosqve mortuorum apud inferos ftatus, qvi pro fingulis virtutibus & vitiis attributi funt, & varias durante vita migrationes animarum. Auctores fuere Ægyptii, à qvibus Pythagorei omnia ad Græcos tranftulere.

Ἰησοῦς. Colloqvium Philippi Chriftiani cum Theodofio ἀρχηγῷ Judæorum, habitum Juftiniani temporibus, in qvo Judæus profitetur fe ex Codice arcano Tiberiade repofito probe compertum habere, Jefum effe DEI filium natum ex Maria Virgine atqve olim inter facerdotes cooptatum. Jofephum qvoqve in commentariis de bello Judaico aperte dicere Jefum in templo cum facerdotibus facra feciffe. De narratione illa dixi in Codice Apocrypho Novi Teft. p. 371. & T. 2. p. 547. qvod vero ad Codicem Tiberiade repofitum attinet, conferendus S. Epiphanius hærefi 30. p. 133.

Ignatius Diaconus & cuftos vaforum magnæ Ecclefiæ CPol. & Nicææ Metropolitanus, Grammaticus. Scripfit *vitas Tarafii & Nicephori* fanctorum & beatorum Patriarcharum, *elegos fepulchrales*, *Epiftolas*, *Jambos in Thomam Antartem*, multaqve alia.

Ilion urbs Phrygiæ. Tempore Argonautarum apud Græcos vaticinata eft Sibylla Erythræa, in Phrygia vero Tros Ili & Ganymedis pater regnavit &c.

Ει μὴ δύναμαι. Theognis erat Tragicus, & poëta frigidus qvem perftringens Ariftophanes ait nive texiffe Thraciam totam, & flumina congelaffe.

Joannes Theologus & Evangelifta ex exilio Patmi reverfus ætatis anno centefimo Evangelium confcripfit & deinde pervenit ad annum CXX. Illic autem * degens, συγγράφεται τὴν Θεολογίαν Theologiam (h. e. Evangelium) confcripfit. Chryfoftomus tres ejus Epiftolas & Apocalypfin pro Canonicis habet.

Joannes Chryfoftomus, Antiochenus, principio presbyter Antiochiæ, & Eufebii Emefeni Philofophi & Diodori fectator. Hic multa fcripfiffe fertur in qvibus excellunt *fermones de facerdotio* tum fublimitate & elocutione, tum fvavitate & elegantia verborum. Cum his certant *fermones* ejus *in Davidis Pfalmos* & *in Johannis Evangelium annotationes*, & *in Matthæum, Marcum & Lucam commentarii.* Cætera vero ejus fcripta numerum fuperant. Totam enim & Judaicam & Chriftianam

* Ephefi intellige, ex Chryfoftomi homilia in Joannem T. VI, p. 505. ex qvo locum hunc Svidas repetiit.

Scripturam commentariis explicavit, ut alius nemo. Plurimas etiam orationes in laudem Martyrum promte & ex tempore habuit, qvippe qvi flumine eloqventiæ ipsas Nili catarractas superaret. Nullus enim mortalium ab omni ævo tanta dicendi copia abundavit, adeo ut solus merito aureum illud & divinum nomen consecutus sit. Scriptorum ejus numerum recensere non hominis sit sed DEI qvi omnia cognoscit. Hic S. Joannes vitam summe asceticam agebat &c.

Joannes Grammaticus Alexandrinus cognomento Philoponus. Hujus plurima sunt scripta Grammatica, Philosophica, Arithmetica, Rhetorica & in sacram Scripturam & contra XVIII. Procli argumenta (de æternitate Mundi) & contra Severum. Sed tamen ab Ecclesiæ doctoribus ut Tritheita rejicitur, nec in Orthodoxum Catalogum admittitur.

Joannes Philadelphiensis Lydus. Hic scripsit de Mensibus librum unum, & de diosemeis sive tempestatum significatione alterum, itemqve Mathematica varia. Ea dedicavit Gabrieli præfecto.

Joannes cognomento Stobæus, scripsit florilegium variorum sententias complectens libris qvatuor, qvod opus est præclarum & varia doctrina plenum, ad Epimium filium suum.

Joannes Damascenus cognomine Μανσὺρ, vir & ipse celeberrimus & ætatis suæ nulli eorum qvi doctrina fuere illustres, secundus. Ejus scripta sunt permulta, & præcipua Philosophica & in Scripturam S. parallela selecta & canticorum sacrorum Canones tam Jambis qvam oratione soluta conscripti. Eodem tempore *Cosmas* Hierosolymitanus floruit vir ingeniosissimus, & omnino Musicam spirans harmonicam. Illi autem Canticorum Canones Joannis & Cosmæ nullam cum aliorum scriptis comparationem admiserunt nec admittent qvamdiu hominum vita durabit.

Jobus. Habes philosophi hujus præmia. Habes & ejus librum Homerica & Platonicâ Musa svavius qvid canentem, qvi nec fabularum nec alienarum calamitatum narrationem prædicat, vel audacissimum Achillem, aut callidissimum Ulyssem qvibus cædes sunt triumphus; & mulierum stupra, præclara facinora: Sed Satanam describit à nudo qvidem & inermi & solo superatum &c.

Jobates Sthenobœæ pater, ad qvem Prœtus de interficiendo Bellerophonte litteras dedit.

Jon Chius, Tragicus & Lyricus & Philosophus Orthomenis Xuthi F. Tragœ-

Tragœdias docere cœpit Olympiade LXXXII. Fabulas ſcripſit XII. Secundum alios XXX. vel XL. Idem ſcripſit περὶ μετεώρων καὶ συνθέτους λόγους (ſupra in Διθυραμβοδιδάσκαλοι) Hunc Ariſtophanes per jocum Ἀῷον vocat *(matutinam ſtellam.)*

Jophon Athenienſis Tragicus, genuinus Sophoclis Tragici filius ex Nicoſtrata. Fuit & nothus ipſi filius Ariſton ex Theodoride Sicyonia. Fabulas Jophon docuit qvinqvaginta, in qvarum numero ſunt, Ἀχιλλεύς, Τήλεφος, Ἀκταίων, Ἰλίου πέρσις, Δεξαμενὸς, Βάκχαι, πενθεύς, & aliæ qvædam patris Sophoclis.

Joſephus Judæus φιλαλήθης, veritatis amans, de Joanne Baptiſta præcurſore & de Domino noſtro & Deo & Servatore JEſu CHriſto loqvitur. Fuit Matthæi ſacerdotis Hieroſolymitani F. à Veſpaſiano & Tito ejus filio captus, usqve ad Hieroſolymorum expugnationem apud illos manſit, & cum ipſis Romam profectus *libros VII. de excidio Hieroſolymitano* Imperatoribus obtulit, qvi in Bibliotheca publica ſunt repoſiti, & ob illius ſcripti celebritatem ſtatua donatus eſt. Scripſit etiam *Antiqvitatum Judaicarum libros XX.* ab exordio Mundi usqve ad XIV. annum Domitiani Cæſaris. Item *duos* alios *Antiqvitatum libros contra Appionem* Grammaticum Alex. qvi ſub Caligula à parte Gentilium legatus miſſus eſt, ut oratione qvadam Philonem accuſaret, qvæ gentis Judaicæ criminationem continet. Eſt & alius liber omnino præclarus *de principatu rationis*, in qvo martyrii Maccabæorum meminit. Hic libro XVIII. Antiqvitt. aperte fatetur, propter multitudinem miraculorum CHriſtum à Judæis interfectum fuiſſe, & Joannem Baptiſtam vere fuiſſe Prophetam, & propter cædem Jacobi Apoſtoli Hieroſolyma vaſtata fuiſſe. Sic autem de Domino noſtro JEſu CHriſto ſcribit: *Eodem tempore exſtitit JEſus vir ſapiens, ſi* &c. (Joſeph. XVIII. 4. Antiqv.) Hic Veſpaſiano prædixit Imperium (III. 14. de bello Jud.)

Jovinianus Romanorum Imp. orthodoxus qvi magnam curam geſſit Eccleſiarum, & Epiſcopos omnes ab exilio revocavit. Idem ad S. Athanaſium ſcripſit ut accuratam fidei formulam ſcripto mandatam ſecum communicaret. Ille vero ipſi miſit Epiſtolam orthodoxæ doctrinæ plenam. Hunc Jovinianum ob traditam Perſis Niſibin carminibus, parodiis & famoſis libellis proſciderunt. Idem Jovinianus ab uxore impulſus fanum pulcherrimum ab Adriano Imp. ad conſecrandam patris ſui Trajani memoriam conditam, ex qvo Julianus Bibliothecam Evnucho cuidam Theophilo fecerat, cum omnibus libris cremavit,

ipſis ejus pellicibus ignem cum riſu ſubjicientibus. Antiocheni vero indignatione adverſus Imp. accenſi famoſos libellos partim humi jactarunt ut à qvolibet tolli & legi poſſent, partim parietibus affixerunt &c. Sub Joviniano vixit *Acacius*, Cæſareæ Palæſtinæ Epiſcopus, qvi *libellum de orthodoxa fide* ſcripſit, in qvo Synodo Nicænæ aſſentitur.

Iphicrates ſutoris F. Athenienſis Orator & belli dux, qvi primus in ſpoliorum inſcriptione Ducis mentionem fecit, cum antea ſolius urbis nomen inſcriberetur.

Irenæus, (Latina lingvâ Pacatus,) diſcipulus Heliodori Metrici, Grammaticus Alexandrinus, ſcripſit περὶ τῆς Ἀθηναίων προπομπίας, *de Athenienſium more aliqvos cum honore deducendi vel proſeqvendi : De Alexandrinorum dialecto, eam ab Attica deductam eſſe, libros VII. Atticorum vocabulorum libros III. Atticæ conſvetudinis in dictione & accentu, ordine alphabetico libros III. Regulas Græciſmi, librum I. De Atticiſmo librum I.* & multa alia.

Iſæus unus decem Oratorum, diſcipulus Iſocratis & magiſter Demoſthenis, genere Athenienſis. Demetrius dicit eſſe Chalcidenſem. Hic laudatur ut Orator, & qvod Demoſthenem ſine mercede inſtituit. In adoleſcentia luxurioſus, poſtea ad bonam frugem ſe recepit. Itaqve interrogatus ab aliqvo qvis piſcis, qvæ avis eſu eſſent ſvaviſſima? Deſii, inqvit, his rebus ſtudere, qvoniam intellexi me Tantali hortos vindemiaſſe.

Iſchander, tragicus hiſtrio.

Iſidorus ſenex Peluſiota, vir clariſſimus, Philoſophus & Orator. Scripſit Epiſtolas MMM. qvibus ſacram Scripturam interpretatur.

Iſidorus Philoſophus qvi ſub fratribus (ſuis) ſi qvis alius in diſciplinis philoſophice ſe exercuit, & ſacrorum valde ſtudioſus fuit, vita Philoſophus, ſcientia non ſatis excultus & in dialecticis inexercitatus magis qvàm hebes. Ipſi adoleſcenti mirum qviddam accidit, nam ejus æqvalis, & ſororis filius annos XVIII. natus ſtatim à prima ætate divinam ingenii vim præ ſe ferens, de tecto delapſus repente vitam finiit. Omnibus igitur ingenti luctu eum proſeqventibus, ipſe per ſomnum ad Iſidorum acceſſit, eumqve ſolatus eſt.

Εἰς λατομίας. Philoxenus Poëta dithyrambicus, cum Dionyſii tyranni poëmata utpote mala ferre non poſſet, ab ipſo in lapicidinas eſt conjectus. Poſtea liberatus amicorum precibus, & rurſus audiens illa, ſurrexit,

dicens

dicens ſatius eſſe in latomiis verſari qvam ipſius poëmata audire, addito dicto : οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος *domus amica, domus optima,* qvod valet de teſtudine.

Iſocrates Theodori fabri tibiarum F. Athenienſis Orator, natus Olympiade LXXXVI. i. e. poſt bellum Peloponneſiacum. Hic ob vocis imbecillitatem & in dicendo verecundiam cauſas non egit, ſed plures erudiit. Orationes ſcripſit XXXII. & anno ætatis CVI. obiit. Fratres ejus fuere Tiſippus, Theomneſtus, & Theodorus, magiſter vero Gorgias, alii Tiſiam, Erginumve vel Prodicum, alii deniqve dicunt Theramenem. Orationes ejus ſunt plurimæ.

Iſocrates Amyclæ Philoſophi F. Apolloniæ in Ponto, vel Heracleæ natus, ut ſcribit Calliſtratus Orator ; diſcipulus & ſucceſſor Iſocratis magni, & Platonis auditor. Hic cum Theodecte Oratore & Tragico, & Theopompo Chio, itemqve Erythræo Naucratita de eloqventia certavit in funere Mauſoli Caris, Regis Halicarnaſſi. Orationes ejus ſunt qvinqve : *Amphictyonia, Hortatoria, Philippo ſepulchrum non eſſe faciendum, De migratione, De ſua Republica.*

Iſter Menandri Iſtri F. Cyrenæus aut Macedo, Hiſtoricus, Callimachi ſervus & diſcipulus. Hermippus vero Paphium ipſum dicit in ſecundo libro de ſervis qvi eruditione clari fuerunt. Scripſit multa & ſoluta & ligata oratione.

Juba (Ἰόβας) Lybiæ & Mauritaniæ Rex, qvem Romani captum & virgis cæſum in triumpho duxerunt, non autem occiderunt ob eruditionem. Vixit tempore Auguſti Cæſaris, & Cleopatræ filiam Semelem, qvam ex C. Cæſare natam adoptarat, uxorem duxit. Scripſit permulta. Eodem qvo ille tempore floruit *Didymus*, Chalcenterus dictus, qvi multa contra ipſum ſcripſit.

Julianus Chaldæus Philoſophus, pater Juliani theurgi. Scripſit *de dæmonibus libros IV.* qvod opus docet modos propulſandi mala ab hominibus, omnibusqve eorum partibus, qvalia ſunt τελεσιουργικὰ χαλδαϊκά.

Julianus, jam dicti filius, vixit tempore M. Antonini Imp. Scripſit & ipſe *theurgica.* τελεστικὰ *de modis res magice conſecrandi. Oracula verſibus,* & qvæcunqve alia ſunt hujus ſcientia arcana. Qvidam tradunt hunc Romanis aliqvando ſiti laborantibus effeciſſe ut atræ nubes ſubito coactæ ingentem imbrem cum crebris tonitribus & fulguribus effunderent, idqve ſapientia qvadam effeciſſe Julianum. Alii vero *Arnuphim*, Ægyptium Philoſophum hoc miraculum edidiſſe tradunt.

Julianus

Julianus Domni F. Cæſarienſis Cappadox, Sophiſta, æqvalis Callinici Sophiſtæ. Fuit ſub Conſtantino Imp.

Julianus Halicarnaſſeus Severi hæreſim renovare voluit, eumqve in finem Marinum Carris Syriæ urbe oriundum jam miſerat in Orientem ut dogma illud confirmaret, niſi paullo poſt obiiſſet &c.

Julianus ὁ παραβάτης καὶ ἀποστάτης, deſertor & Apoſtata, Romanorum Imp. genitus ex Dalmatio, Conſtantini Magni fratre, & Galla. Scripſit librum qvi vocatur *Cæſares* continentem omnes ab Auguſto Imperatores. Alium περὶ τῶν τριῶν σχημάτων, *de tribus figuris.* & Κρόνια, *Saturnalia.* Item *Miſopogonem* ſive *Antiochicum.* Et πόθεν κακὰ, κατὰ ἀπαιδεύτους *unde mala proficiſcuntur, contra ineruditos.* Ad canem Heraclitum, *qvomodo Cynice vivendum ſit.* *Epiſtolas* omnis generis, & alia. De Empedotimo locum è Juliani Κρονίοις affert etiam Svidas in Ἐμπεδότιμος. Oraculum Juliano datum diverſum à duobus qvæ Svidas recitat, legitur apud Cedrenum p. 253.

Juſtiniani Rhinotmeti ſucceſſorem Leontium Paulus monaſterii Calliſtrati monachus, Aſtronomus & Gregorius Cappadox, monaſterii Flori præfectus Imperio potiturum eſſe prædixerunt, qvo etiam poſtea potitus eſt. (Confer Nicephori breviarium Hiſtoricum p. 25.)

Juſtinus Philoſophus & habitu Philoſophorum utens, ex Neapolitana Palæſtina provincia, Priſci Filius, Bacchii Nepos. Hic pro Chriſtiana religione multum laboravit, & Antonino Pio ipſiusqve filiis & Romano Senatui librum *contra Ethnicos* obtulit, opprobrium Crucis non erubeſcens. Scripſit & alium librum qvem Antonini (Pii) ſucceſſoribus obtulit, M. Antonino & L. Aurelio Commodo. Eſt & alius ejus liber contra Ethnicos, in qvo *de natura Dæmonum* diſſerit, & qvartus itidem contra Ethnicos qvem inſcripſit *elenchum.* Et alius *de DEI Monarchia.* Item alius qvem nominat *Pſaltera.* Et alius *de anima.* Item *Dialogus* contra Judæos qvem *contra Tryphonem* Iudæorum Epheſiorum principem conſcripſit. Qvinetiam *contra Marcionem* inſignia ſcripta edidit. Item alium librum *contra ſectas omnes* cujus meminit in *Apologetico* qvem obtulit Antonino Pio. Hic cum Romæ commoraretur, Creſcentem Cynicum fatuum qvi contra Chriſtianos maledicta profundebat, ipſum vocans helluonem & prodigum & intemperantem & mortis metuentem, magno pudore affecit. Tandem hujus machinationibus & inſidiis factum eſt, ut tanqvam Chriſtianus pro CHriſto, ſupplicio afficeretur.

Justinus * Romanorum Imperator ὀρθοδοξότατος sed omnium litterarum imperitus & qvod vulgo dicitur ἀναλφάβητος.

Justus Tiberiensis ex provincia Galilæa qvi & ipse *historiam Judaicam* conscribere & *commentarios* qvosdam componere aggressus est. Sed hunc Iosephus mendacii arguit. Scripsit autem historiam suam eodem tempore qvo Iosephus.

Juvenalis poëta Latinus. Hic sub Domitiano Romanorum Imp. vixit. Domitianus vero amabat prasinæ factionis saltatorem qvi Paris vocabatur. Qva de causa & à Senatu & à Iuvenali carpebatur. Imperator hinc Iuvenalem Pentapolin Africæ relegavit, saltatorem vero locupletatum Antiochiam misit, qvi domo & balneo extra urbem ædificato ibi mortuus est.

Lachares Lacharis F. Atheniensis Sophista, discipulus Heracleonis Sophistæ Atheniensis, magister tum multorum aliorum tum qvi præ reliqvis clari habentur Eustephii, Nicolai & Asterii. Floruit temporibus Marciani & Leonis Impp. Scripsit *de colo & commate & periodo*. Διαλέξεις *dissertationes*. Ἱστορίαν τὴν κατὰ Κορνοῦτον, *Historiam Cornuti*. *Eclogas Rhetoricas* secundum ordinem alphabeti. Lachares Sophista in disciplinis tardior, at vultu liberali & honesto præditus, & virtute Philosophus potius qvam Sophista appellandus, qvi visum amissum recuperavit, qvod & alioqvi DEO charus esset. Confer infra, Superianus.

Lacydes Alexandri Cyrenæi F. Philosophus qvi fuit novæ Academiæ auctor. Scripsit *philosophica*, item *de Natura*.

Lampon jurat anserem, cum aliqvem decipit. Lampon erat aruspex & vates qvem nonnulli qvoqve ducem fuisse ajunt coloniæ ab Atheniensibus Sybarim missæ. Iurabat autem per anserem, ut avem divinandi peritam. Supra, χῆνα ὀμνύναι.

Lamprias Plutarchi Chæronensis F. contexuit indicem operum qvæ pater ipsius de omni Græca & Romana historia scripsit.

Lasus Charbini F. ex Hermione Achajæ civitate, vixit Olymp. LVIII. regnante Dario Hystaspis F. Qvidam eum loco Periandri, annumerant septem sapientibus. Primus scripsit *de Musica*: & dithyrambo certare instituit & τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσατο λόγους, contentiosum dicendi genus in usum introduxit.

* Non de Justiniano sed de Justino (Seniore) hæc in Svidæ Codd. Vaticanis tradi, notavit etiam H. Noris diss. de Synodo V. c. 2. p. 10.

Λῆμα. Ariſtophanes de Euripide & Æſchylo : *λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν* &c. (ranis p. 254.)

Λήμματα, prophetiæ, vel etiam apophthegmata ex proprio ſenſu animi noſtri prolata.

Leo Leonis F. Byzantius, Philoſophus Peripateticus & Sophiſta, Platonis, vel ut qvidam, Ariſtotelis diſcipulus. Scripſit *res Philippicas & Byzantinas libris VII. Tevthranicum. De Beſalo. Sacrum bellum. De ſeditionibus. Res geſtas Alexandri.* Hic legatus Athenas miſſus, cum admodum obeſus eſſet, Athenienſibus riſum movit. Atqvi, inqvit, eſt mihi uxor longe obeſior & concordes parvus lectus, diſcordes tota domus non capit. Eum Philippus his litteris perſtrinxit : *Si tantam Leoni pecuniam dediſſem qvantam à me poſtulavit, ſtatim Byzantium cepiſſem.* Veritus igitur ne à civibus obrueretur lapidibus, *ἑαυτὸν ἀπῆγξε* ſe ſuſpendit miſer.

Leo Alabandenſis orator ſcripſit *Caricorum libros IV. Lyciacorum libros II. Artem Rhetoricam. De ſtatibus cauſarum. Bellum ſacrum Phocenſium & Bœotorum.*

Leo Macelles Imp. Romanorum, Malcho judice *πάσης κακίας καταγώγιον omnis improbitatis diverſorium*, qvi & Hyperechium Grammaticum in exilium egit. Cum ſtipendium Eulogio Philoſopho dari juſſiſſet, & qvidam ex Evnuchis dixiſſet, hanc pecuniam in milites impendendam : utinam, inqvit, ætate mea contingat ut ſtipendia militum in doctores conferantur. Ejus temporibus fuit Acacius Patriarcha.

Leogoras, pater Andocidis Oratoris.

Leonas Sophiſta, natione Iſaurus, celebris inter ejusdem artis profeſſores Alexandriæ, qvi Proclum non ſolum eruditionis ſuæ participem fecit ſed & contubernalem adſcivit & cum uxore & liberis ſuis tam familiariter vivere juſſit, ac ſi germanus ipſius filius eſſet. Idem effecit ut principibus in Ægypto viris innoteſceret.

Leontius Tripolis Lydiæ, tempore Conſtantii Epiſcopus, qvem Philoſtorgius laudat tanqvam approbatorem Arianæ ſuæ veſaniæ. Κανόνα δ' αὐτὸν ἐκάλουν τῆς ἐκκλησίας, hunc *Eccleſiæ regulam* vocabant &c.

Leontius Antiochenus Epiſc. ſe ipſum exſecuit, vir cætera qvoqve profanus : ut & Aëtius Eunomii Magiſter, qvi Arii blaſphemiam ſuis argutiis adauxit.

Leontius. Et hic Antiochiæ fuit hæreticus, contra qvem Photius Patriarcha ſcripſit. Hic de homouſio diſputavit cum Flaviano, audacia & blaſphema deliramenta proferens. Leontius

Leontius Monachus ſub Zenone vixit. Hic qvum prophetica gratia obſcuros Scripturæ locos declararet, multos viros bonos habuit qvi ad ipſum freqventer accedebant &c.

Lesbonax Mytilenæus, Philoſophus qvi vixit Auguſti temporibus, pater Potamonis Philoſophi. Scripſit plurimos libros Philoſophicos.

Λέσχαι. Cleanthes dicit Leſchas Apollini dicatas eſſe, easqve exedris eſſe ſimiles. Apollo inde dictus λεσχηνόριος. Etiam λέσχαι dicta poëmata Heraclidis Pontici, metro Phalæcio vel Sapphico ſcripta. Leſchæ, ſedes vel loca in qvæ homines de rebus Philoſophicis diſputandi gratia convenire ſolebant. Sic Hierocles libro primo Philoſophumenon.

Leſchides Poëta Epicus, Regis Eumenis in expeditionibus bellicis comes, poëtarum clariſſimus. Hujus conſvetudine etiam uſus fuit Pythias hiſtoricus & Menander medicus.

Levcon Agnuſius, Peloponneſiacis temporibus vixit. Ex ipſius dramatibus ſunt : ὄνος, ἀσκοφόρος, φράτορες.

Libanius Antiochenus Sophiſta, clarus Juliani Apoſtatæ temporibus ad Theodoſium majorē uſqve vixit, filius Phaſganii, Diophanti diſcipulus. Scripſit infinita, & inter ea *Conſtantii Imp. encomium* & alterum *Juliani. Declamationes Rhetoricas. Epiſtolas.* Eodem tempore fuerunt Baſilius & Gregorius (Naz.) Iulianus vero licet tot negotiis implicitus, tamen & litteris ſedulo operam dabat, & in illis excellere videri volebat: Sophiſtamqve Antiochenum Libanium ſupra modum admirabatur, laudibusqve ornabat, atqve ut magno Sophiſtæ Proæreſio ægre faceret, illum huic præferebat. Acacius igitur Sophiſta dicendi valde peritus & Tuſcianus Phryx ideo eum ſemper culpabant, ejusqve judicium reprehendebant.

Linus Chalcidenſis, Apollinis & Terpſichores F. vel ut alii, Amphimari & Uraniæ, vel Uraniæ & Mercurii. Hic primus ex Phœnicia litteras in Græciam intuliſſe, Herculemqve litteras docuiſſe, & carminis Lyrici primus auctor fuiſſe fertur.

Linus alter Thebanus junior, Philoſophus.

Linus genus hymni, ut pæan.

Lityerſes, genus cantionis meſſoriæ, à Lityerſe Midæ F. qvem Hercules ſuſtulit.

Λόγια oracula qvæ oratione ſolutâ concepta ſunt, χρησμοὶ verſibus.

Λογογράφος cauſarum vel orationum forenſium ſcriptor. λογοποιὸς pro

Hiſto-

Hiſtorico uſurpatur ab Iſocrate & Herodoto. Sic etiam vocatur inventor fabularum & apologorum.

Lollianus Epheſius Sophiſta, Iſæi Aſſyrii diſcipulus, Adriani Cæſaris temporibus fuit & multa ſcripſit.

Longinus Caſſius Philoſophus, Porphyrii Philoſophi magiſter, vir magna doctrina acriqve judicio prǽditus. Vixit ſub Aureliano Imp. & ab eo occiſus eſt, qvod cum Zenobia Odenati uxore conſpiraret. Scripſit *de oratione contra Phidiam. Dubitationes Homericas. An Homerus fuerit Philoſophus. Problemata Homerica & ſolutiones libris duobus. Qvænam contra fidem hiſtoriæ tanqvam hiſtorica enarrent Grammatici. De vocabulis apud Homerum multas ſignificationes habentibus libros IV. Atticorum vocabulorum editiones duas, ſecundum ordinem litterarum digeſtas. Vocabula Antimachi & Heracleonis.* & alia multa.

Lucas Evangeliſta titulos habet LXXXIII. capita CCCXLVIII.

Lucianus Samoſatenſis, blaſphemi vel dyſphemi cognomen tulit, vel athei potius qvod in dialogis ſuis ea qvæ de Diis dicuntur, ut ridicula exagitat. Fertur ſub Trajano Imp. & antè vixiſſe. Primum Antiochiæ in Syria cauſidicus, & cum hoc ei non bene cederet, ad ſcribendum ſe contulit & infinita ſcripſit. A canibus dilaceratus fertur homo impius, qvi lingvæ ſuæ rabie ipſam veritatem inſectatus fuit. Nam in Peregrini vita Chriſtianam religionem perſtringit, & ipſi CHriſto maledicit homo ſceleratiſſimus. Qvamobrem & in hac vita juſtas furoris ſui pœnas dedit, & in futura ignis æterni cum Satana hæres erit.

Lucianus Martyr, Samoſatenus vir nobilis prima ætate Macarii ſacrorum librorum interpretis conſvetudine Edeſſæ uſus, deinde ad vitam ſolitariam animum adjecit. Ad ſacerdotium hinc proceſſit, & presbyter Antiochiæ factus magnam ſcholam illic inſtituit. Hic cum animadvertiſſet in ſacros libros multa adulterina irrepſiſſe, tum longo tempore & crebra transſcriptione, tum qvod profani qvidam homines pervertere nonnulla auſi eſſent, ipſe omnes ex lingva Hebraica, qvam accurate callebat, in integrum reſtituit, plurimumqve laborem in eorum emendationem contulit &c. Epiſtolas etiam edidit, utiqve præſtantiſſimas ex qvibus facile conſtat qvalis fuerit viri hujus de rebus divinis ſententia. Martyrium obiit Nicomediæ in Bithynia ſub Maximiano.

Lucius Catilina teterrimum facinus auſus &c. Sed Cicero vir ſingulari eloqven-

eloqventia & in deprehendendis consiliis non mediocri sollertia præditus, præterea in rebus multo ante prospiciendis acutissimus, cum ejus conjurationem patefecisset, hostemqve (in Senatu) ipsum declarasset, urbe expulit.

Lupercus Berytius Grammaticus, qvi paullo ante tempora Claudii secundi Imp. vixit. Scripsit *de particula ἂν libros III. De pavone. De sqvilla pisce. De gallo apud Platonem.* Κτίσιν sive *origines Arsinoëti in Ægypto. Vocabula Attica. Artem Grammaticam. De generibus masculinis, fœmininis & neutris libros XIII.* in qvibus multa rectius tradit qvàm Herodianus.

Lycis, qvi & Lycus, ab Aristophane ut poëta frigidus perstringitur. Phrynichus, Lycis & Amipsias tres Comici habebantur subfrigidi. Phrynichus in Comœdiis auditores plerumqve tædio afficiebat. Idem à Comicis etiam perstringebatur ut peregrinus ob mala poëmata & qvi à proposito aliena diceret, & insvavi metro in carminibus scribendis uteretur. Fuerunt & alii tres Phrynichi.

Lycophron Chalcidensis ex Eubœa, filius Soclis, adoptatus à Lyco Rhegino, Grammaticus, & Tragicus unus de plejade. Ejus tragœdiæ sunt: *Αἰόλος, Ἀνδρομέδα, Ἀλήτης, Αἰολίδης, Ἐλεφήνωρ, Ἡρακλῆς, Ἱκέται, Ἱππόλυτος, Κασσανδρεῖς, Λάϊος, Μαραθώνιοι, Ναύπλιος, Οἰδίπους α΄, β΄. Ὀρφανὸς, Πενθεὺς, Πελοπίδαι, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρύσιππος.* Ex his *Nauplium* emendatum secunda vice iterum in scena exhibuit. Scripsit & *Alexandram*, poëma obscurum.

Lycurgus Spartanus à Patrocle genus ducens, legislator, qvem ajunt à Creta, vel ab ipso Deo (Apolline) leges suas accepisse. Hic à Pythia Deus appellatus est &c. Natus fuit octavo post Trojanum bellum anno, patruus Charilai, Spartani Regis: Eunomi frater. Spartanis imperavit annos XLII. qvo etiam tempore leges tulit, cum tutor esset fratris filii, qvi ipse qvoqve regnavit annos XVIII. & post eum Nicander annos XLVIII. Scripsit leges.

Lycurgus Lycophronis F. Atheniensis, genere Eteobutades, unus ex decem oratoribus, qvibus Demosthenes etiam accensetur. Hic vita sine crimine transacta, morbo decessit relictis filiis, qvos Demosthenes orator exul calumniis vexatos oratione defendit. Genuinæ orationes ejus qvæ adhuc exstant * sunt istæ: *Contra Aristogitonem. Contra Autolycum. Contra Leocratem. Contra Lycophronem duæ. Contra Pasiclem. Contra Menæchmum. Contra Demadem. Apologia adversus eundem de redditis à se rationibus administratæ Reip. Adversus Ischyriam.* πρὸς τὰς μαντείας, *Adver-*

* De Svidæ temporibus intellige.

Adversus divinationes. De administratione Reip. De sacerdote fœmina. De sacerdotio. Epistolæ & alia qvædam.

Lycus qvi & Butheras dictus est, Rheginus, Historicus, pater (adoptione) Lycophronis Tragici. Vixit sub Alexandri M. successoribus, & à Demetrio Phalereo insidiis appetitus fuit. Scripsit historiam Libyæ & Siciliæ.

Λυδοὶ Μάγνητος, drama Magnetis Comici, *Lydi*, ab eo emendatum denuo in scena exhibitum fuit.

Lynceus Samius Grammaticus Theophrasti discipulus, frater Duridis Historici qvi & Sami tyrannus fuit, Menandri Comici æqvalis, qvem in commissionibus dramatum vicit.

Lysias Cephali F. Syracusanus, discipulus Tisiæ & Niciæ, unus ex decem Oratoribus. Natus est Athenis qvo pater migraverat, idemqve anno ætatis decimo qvinto cum duobus fratribus Thurios in coloniam profectus est. Postea vero qvum partibus Atheniensium nimis studeret, inde pulsus Athenas rediit anno ætatis XLVII. *Orationes* ejus genuinæ perhibentur esse ultra CCC, & præter eas aliæ de qvibus ambigitur. Dictionis ejus puritatem nemo imitatus est præter Isocratem. Scripsit etiam *artem oratoriam* & *δημηγορίας conciones*, itemqve *encomia* & *orationes funebres* & *Epistolas VII.* unam pragmaticam, reliqvas vero amatorias, qvarum qvinqve sunt ad adolescentulos.

Lysimachus cujus meminit Demosthenes in oratione de immunitatibus, erat Aristidis justi filius: At Lysimachus cujus meminit Lycurgus, erat vilis poëta melicus.

Lysippus, ex cujus dramatibus sunt Βάκχαι, ut meminit Athenæus III. & VIII. Dipnosophist. Sunt & aliæ ejus comœdiæ, ut Θυρσοκόμος.

Macarii duo fuere celebres ob abstinentiam moresqve & ob miracula. Alter erat Ægyptius. Alter Alexandrinus in hoc uno discrepabat ab Ægyptio, qvod hilarior esset, & comitate qvadam juniores ad disciplinam monasticam alliceret. Horum discipulus Evagrius, qvi primum à Gregorio Theologo CPoli diaconus ordinatus, postmodum una cum illo in Ægyptum ad illos profectus est. Hic libros scripsit valde utiles, qvorum unus *Monachus* inscribitur seu de virtute activa: alter *Gnosticus* vel de iis qvi scientiam conseqvi meruerunt, in centum divisus capita. Tertius *antirrheticus* contra tentatores dæmones, capitibus octo secundum numerum octo cogitationum. Scripsit præterea

progno-

prognostica problemata sexcenta. Deniqve *στιχηρὰ β΄ duos libros aphorismorum*, alterum ad Monachos qvi in cœnobiis degunt, alterum ad virginem. &c.

Macedonius Novatianos qvosdam ad Arianum dogma impellere conatus est, & reliqvias Constantini in alium locum transtulit, deniqve depositus &c. ex Socratis II. 38.

Macedonius alius, qvi sub Juliano Apostata vitam martyrio finiit.

Machaon, nomen Medici, ut & Chiron Centaurus.

Mæonides, Homerus. Vetus epigramma : *εἰ δ᾽ ἑάλως, συγγνωστὸν, ἐπεὶ καὶ κοίρανος ὕμνων μαιονίδας γρίφων ἰχθυβόλων ἔθανε. Si captus es, venia tibi danda est, qvoniam & principi hymnorum, Homero ænigma piscatorum, mortem attulit.*

Magia, invocatio dæmonum beneficorum, boni alicujus efficiendi caussa. &c. supra in *γοητεία.*

Μαγική, hanc Medi & Persæ invenerunt.

Magi apud Persas vocantur Philosophi & Philothei, qvorum princeps fuit Zoroastres, & post eum Ostanæ & Astrampsychi.

Magnes ex Icario urbe Atticæ, Comicus qvi adolescens Epicharmum senem attigit. Docuit Comœdias novem, vicit bis: antiqvæ Comœdiæ poëta. Aristophanes (in Eqvitibus) alludit ad drama Magnetis, Βαρβαλιστὰς & ὄρνιθας. Scripsit etiam Λυδοὺς (supra *Lydi*) & ψῆνας & βατράχους. Genus coloris βατράχιον, qvo histriones faciem illinebant, anteqvam larvarum usus repertus esset.

Magnes vir Smyrnæus, poësi & musica arte insignis, idemqve forma egregia, urbes circuibat & carmina sua publice recitabat. Hujus amore tum alii multi, tum Gyges maxime ardebat &c.

Major (Μαίωρ) Arabius Sophista, scripsit *de statibus causarum libros XIII.* idem æqvalis Apsinæ & Nicagoræ sub Philippo Imperatore & antè.

Malchus Byzantius Sophista. Scripsit *Historiam* ab Imperio Constantini usqve ad Anastasium, in qva res gestas Zenonis & Basilisci & conflagrationem publicæ Bibliothecæ & statuarum Augustalis, & alia qvædam commemorat, stilo utens gravi, & Tragici instar ea, qvæ acciderunt, exaggerans.

Μᾶλλον ὁ Φρύξ. Septem sapientes Græciæ à Crœso interrogati qvis omnium esset beatissimus ? alii responderunt feras animantes, eas enim pro libertate mori. Alii ciconias, eas qvippe sine lege, duce natura justitiam colere. Solon vero dixit neminem ante obitum. Tunc

adstans

adſtans Æſopus fabulator, tantum, inqvit, cæteros ſuperas, qvantum mare fluvios. Crœſus autem hoc audito dixit, magis ipſe Phryx.

Manæchmus Alopeconneſius, Philoſophus Platonicus, ſcripſit *Philoſophica, & in Platonem de Rep. libros III.*

Manæchmus Sicyonius filius Alcibii vel Alcibiadis, hiſtoricus qvi ſub Alexandri M. ſucceſſoribus vixit. Scripſit *hiſtoriam Alexandri Macedonis.*

Manæthos Mendeſius, ſacerdos Ægyptius, ſcripſit de compoſitione * *κυφίων.*

Manæthos, Dioſpolitanus Ægyptius vel Sebennytes. Scripſit *Phyſiologica. Apoteleſmatica* verſibus hexametris, & alia qvædam *Aſtronomica.*

Maneros & Perimanos, nomina cantionis. Eubulus Campylione.

Manes. Hic execrabilis homo ſub Aureliano Imp. extitit, ſe CHriſtum & Spiritum S. eſſe comminiſcens, & XII. diſcipulos ut CHriſtus ſecum habens, qvi cum ex omnibus hæreſibus qvæ in iis mala erant collegiſſet, ex Pei ſide, Dei permiſſu in ditionem Romanam venit. Hic qvi & Manes & Scythianus vocabatur, fuit genere Brachman, præceptoremqve habuit Buddam, Terebinthum antea vocatum qvi Græcorum litteris inſtitutus Empedoclis ſectam adamavit, duo principia inter ſe contraria ſtatuentis litem & amicitiam. In Perſidem autem ingreſſus ex virgine ſe natum eſſe dicebat & in montibus educatum. Qvinetiam conſcriptis qvatuor libris unum eorum vocavit *Myſteriorum*, ſecundum *Evangelium*, tertium *Theſaurum*, qvartum *Capitum.* Atqve Buddas qvidem iſte ab impuro ſpiritu contritus interiit. Mulier vero apud qvam diverſabatur, bona ejus & profanos libros per hæreditatem adepta, puerum ſeptennem emit nomine Cubricum qvem literas docuit & manumiſit heredemqve inſtituit. Hic in Perſide Manem ſe vocavit, & Buddæ libros venditavit pro ſuis. Eum Rex Perſarum vivum excoriavit, qvod filio ipſius cauſa mortis extitiſſet. Hic Manes Vetus Teſt. rejecit, Novum ut boni Dei admiſit &c. Paulus qvidam Manetis æqvalis, Antiochiæ magnæ Epiſcopus Dominum nudum hominem eſſe dixit ut unum de Prophetis. Ab hoc Pauliani.

Marcellinus qvi principatum tenuit liberum Dalmatiæ & Illyriorum in Epiro habitantium, Romanis diſciplinis inſtitutus divinationisqve peritiſ-

* *κῦφι* mixtura ſedecim ſpecierum in uſum ſacrum adhibenda. Vide Plutarhum de Iſide & Oſiride p. 383. ſeq.

peritiſſimus & eruditionis amantiſſimus. Huic familiaris fuit Salluſtius Philoſophus.

Marcellus, Magiſter Arcadii Imp. omnibus virtutibus ornatus vel potius ἀρετή τις ἔμψυχος, *virtus qvædam animata*.

Marcellus Pergamenus Orator, ſcripſit librum *Adrianus*, ſive de regno.

Marcellus Sidetes Medicus ſub M. Antonino. Hic ſcripſit verſibus heroicis *de re Medica libros XLII.* in qvibus etiam de morbo lupino hominum ſive lycanthropia.

Marcellus Dux militum ſub Commodo, ut per totam noctem vigilare videretur, qvotidie ſub veſperam præſcribebat duodecim tabellas δώδεκα γραμματεῖα οἷά γε ἐκ φιλύρας ποιεῖται, earumqve alias aliis horis ad diverſos perferri curabat &c.

Marcianus Valentis Imp. & Angelii Epiſcopi CPol. tempore vixit, vir clarus qvi olim in palatio militaverat, tunc presbyter Eccleſiæ Novatianorum, Anaſtaſiam Imperatoris filiam Grammatica docuit.

Marcianus familiaris Muſonio Pamphylio, vir ad omnem virtutem inſtar regulæ exactus. Viros enim probos ad ſe alliciebat Muſonius ut magnes ferrum, ita ut ſi qvis audiret aliqvem eſſe Muſonii amicum, eum bonum virum eſſe, ſcire licebat.

Marcianus ſub Zenone floruit, presbyter in oratorio delectus plurimum valuit apud (magiſtrum Officiorum Zenonis) Illum, Epicureis placitis qvotidie ſe ipſum corrumpens, mundum ſua ſponte natum eſſe dicebat &c.

Marcion hæreſiarcha.

Marcus Antoninus Romanorum Imp. omni laude dignus Philoſophus qvi tum alios, tum poſtremo Sextum Philoſophum è Bœotia oriundum Romæ audivit, crebro ad eum ventitans, ædesqve ejus freqventans. Eum igitur Lucius qvidam rhetor, Herodis Rhetoris Athenienſis diſcipulus prodeuntem interrogavit qvonam iret, & cujus negotii cauſa. Cui Marcus, *Etiam ſeni*, inqvit, *decorum eſt diſcere. Eo igitur ad Sextum Philoſophum, ut diſcam ea qvæ nondum ſcio.* Tum Lucius manu in cœlum ſublatâ, *o ſol*, inqvit, *Romanorum Imp. jam ſenex, ſumta tabella, doctoris domum freqventat; Rex vero meus Alexander anno ætatis XXXII. obiit.* Scripſit *de vita ſua* τοῦ ἰδίου βίου ἀγωγὴν *libros XII.* Eum facilius eſt admirari qvàm laudare, qvod oratio nulla hujus viri virtutibus æqvari poſſit &c.

Mares Chalcedonis in Bithynia Epiſcopus Julianum parabatem Fortunæ

 immo-

immolantem CPoli, insectatus vocavit impium, Apostatam, atheum. Ille ad Marem oculorum suffusione laborantem præ senio, *Neqve tuus ille Deus Galilæus te sanare possit.* Cui Mares: *Gratias ago Deo qvi me luminibus orbavit, ne tuum vultum videam qvi sic in impietatem prolapsus es.* Julianus inde martyrii honorem Christianis invidens à Diocletiani qvidem crudelitate abstinuit, at lege lata Christianis interdixit ne humanioribus disciplinis instituerentur, ne si lingvam, ut ajebat, acuissent, gentilium dialecticis expeditius responderent. Per varias artes etiam persvasit qvibusdam, inter hos Hecebolio Sophistæ, ut idolis immolarent.

Margites qvi à Comicis ob stultitiam deridetur. Ajunt eum ultra qvinqve numerare non potuisse &c.

Marianus Marsi causidici qvi Româ Elevtheropolin Palæstinæ primæ opidum migravit, filius, præfectus urbis Romæ, Consularis, & qvod illustrius est, Patricius tempore Anastasii Imp. scripsit *Metaphrasin Theocriti*, jambis 3150. *Apollonii Argonauticorum*, jambis 5608. *Callimachi Hecales*, *Hymnorum*, *Causarum & Epigrammatum* jambis 6810. *Arati*, jambis 1140. *Nicandri theriacorum*, jambis 1370. & alias multas metaphrases.

Marinus suscepta Procli schola, cum Isidorum Philosophum instituisset Aristotelica doctrina, & is Athenas iterum venisset communi præceptore defuncto, ostendit ei prolixum *commentarium* à se conscriptum *in Platonis Philebum*, sed ille dixit ἱκανὰ εἶναι τὰ τοῦ διδασκάλου sufficere qvæ Proclus in illum dialogum scripsisset. Statim itqve illum flammis dedit. Etiam per litteras ex Isidoro qvæsivit & ad eum argumenta misit qvibus probaret *Parmenidem* Platonis non esse de Diis sed de formis. Sed ille pluribus argumentis Marino respondens verissimam esse probavit dialogi illius de Diis expositionem. Qvare nisi jam liber fuisset editus, etiam hunc fortassis abolevisset. Fortasse etiam obstitit somnium, nam Proclus dixit se somniasse futurum ut Marinus in Parmenidem commentarios scriberet.

Marpsias orator garrulus & turbulentus, cujus meminit Aristophanes.

Marsyas Periandri F. Pellæus historicus initio litterator (γραμματοδιδάσκαλος) frater Antigoni qvi postea Rex fuit, & una cum Rege Alexandro educatus. Scripsit *Macedonica libris X.* à primo Rege Macedorum ad Alexandri Philippi F. expeditionem in Syriam post conditam Alexandriam. *Attica libris XII.* itemqve *Alexandri educationem.*

Marsyas

Marſyas Critophemi F. Philippenſis Hiſtoricus, junior.

Marſyas Marſi F. Tabenus, * Hiſtoricus, ſcripſit Ἀρχαιολογίαν ſive *Antiqvitates libris XII.* Μυθικὰ *fabuloſa libris VII*, & alia qvædam de patria ſua.

Marſyas temporibus Judicum Judaicorum, vir ſapiens, artis muſicæ peritus, qvi tibias arundineas & æreas invenit &c.

Matreas, λαοπλάνος impoſtor, qvi beſtiam alere ſe dicebat qvæ ipſa ſeſe comederet. ** Qværitur qvænam fuerit illa Matreæ bellua. Compoſuit etiam *qvæſtiones* ad inſtar problematum Ariſtotelis, ex qvibus erat & hæc: Qvare ſol occidens dicatur δύνειν & non κολυμβᾷν.

Matthæus Evangeliſta habet titulos LXVIII. capita CCCXV.

Mauricius Romanorum Imp. fertur verborum magnificentiam plurimi feciſſe & eruditos maximis honoribus affeciſſe &c. Infra in Menandro protectore.

Maximus Tyrius Philoſophus qvi Romæ ſub Commodo vixit. Scripſit *de Homero & qvæ ſit apud eum antiqva Philoſophia. Rectene Socrates fecerit qvod accuſatus non reſponderit.* Item alias qvasdam qvæſtiones Philoſophicas.

Maximus Epirota vel Byzantius Philoſophus, Juliani Cæſaris parabatæ magiſter. Scripſit *de inſolubilibus objectionibus. De principiis. De numeris. Commentarium in Ariſtotelem*, & alia qvædam ad eundem Julianum.

Μεγαρίζειν, megarizare, ſive Philoſophi Megarenſis ſectam ſeqvi. Stilpo ex Megaris urbe Græciæ oriundus erat, qvi copia verborum & dexteritate diſſerendi cæteros adeo ſuperavit, ut tota propemodum Græcia ipſum ſpectans ſectam Megaricam amplecteretur.

Melanippides Critonis F. Melius natus Olympiade LXV. Scripſit *Dithyramborum* libros qvamplurimos & *poëmata verſu heroico* & *Epigrammata* & *elegias* & alia plurima.

Melanippides, ſenioris ex filia nepos, Critonis F. & ipſe Lyricus: qvi in compoſitione Dithyramborum plurima innovavit, & apud Perdiccam Regem degens, illic vitam finiit. Scripſit & ipſe *Cantica Lyrica* & *Dithyrambos*.

Melanopus, affinis Diophanti Oratoris.

Meleſermus Athenienſis, Sophiſta. Scripſit *meretriciarum Epiſtolarum libros XIV. Ruſticarum unum. Culinarium Epiſtolarum unum. Convivalium librum unum.*

Uuuu 2 Melitus

* Ex Tabi, Arabiæ civitate.

** videtur Matreæ bellua fuiſſe *ignis*, ut lapis mirificus Pipini apud Thuanum libro VI. & Morhofium lib. I. Polyhiſt. cap. 13.

Meſomedes Cretenſis Lyricus qvi Adriani temporibus vixit, ejus libertus vel ex præcipue dilectis. Scripſit *encomium Antinoi*, qvi Adriano erat in deliciis, & alia diverſa carmina. Antoninus Syllæ ſepulchrum repertum inſtauravit, & Meſomedi, qvi cantica Lyrica conſcripſit, cenotaphium exſtruxit: huic qvidem qvod cithara canere didiciſſet, illi vero qvod ejus crudelitatem imitaretur.

Metagenes Athenienſis, ſervi F. Comicus. Ex ejus dramatibus ſunt: *αὖραι, μαμμάκυθος, Θουριοπέρσαι, φιλοθύτης, ὅμηρος ἢ ἀσκηταί.*

Μετὰ λέσβιον ᾠδόν. Lacedæmonii Lesbios citharœdos primos advocaverunt, deinde Terpandrum qvi ob cædem exulabat, accerſiverunt Antiſſâ, qvi ipſorum animos compoſuit, & ſeditionem ſedavit &c.

Methodius Olympi in Lycia aut Patarorum & poſtea Tyri Epiſcopus, nitido compoſitoqve ſermone *adverſus Porphyrium libros* compoſuit, & *Convivium decem virginum*. Item *de reſurrectione* opus egregium contra Origenem,& adverſus eundem *de Pythoniſſa* & *de libero arbitrio*. Scripſit etiam *in Geneſin* & *in Canticum Canticorum* commentarios, & multa alia qvæ vulgo lectitantur. Hic in extrema perſecutione ſub Decio & Valeriano in Chalcide urbe Orientis, martyrio coronatus eſt.

Meton Mathematicus: & Metonis annus. Hic Meton fuit præſtantiſſimus Medicus & Aſtronomus. In Colono eſſe inſtrumentum qvoddam ab eo dedicatum, ait Calliſtratus. Euphronius eum ex Colono populo Atticæ oriundum eſſe. Ante Pythodori ætatem vero heliotropium erat in comitio qvod nunc eſt ad murum in Pnyce. Vel qvia in Colono fontem fabricavit, vel ſimulacrum, vel inſtrumentum aliqvod Aſtronomicum confecit. Phrynichus in *μονοτρόπῳ*·

Τίς δ᾽ ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φροντίζων;
Μέτων ὁ Λυκονιεὺς, οἶδ᾽ ὅτι κρήνας ἄγων.

Μέτρια. Aſclepiodotus cum Athenis diſceſſiſſet & Seleucian Syriæ perveniſſet,ſe in toto illo itinere in tres tantum homines modeſtos & bonos incidiſſe dixit, Antiochiæ in Ilapium Philoſophum, Laodiceæ qvæ eſt urbs Syriæ proxima, in Marem, omnium ætatis noſtræ hominem juſtiſſimum, cui Ariſtidis cognomen erat, & in Domninum Philoſophum.

Metrophanes ex Eucarpia opido Phrygiæ oriundus, Sophiſta, ſcripſit *de Phrygia libros II. De formis orationum. De ſtatibus cauſarum. Commentarium in Hermogenis artem Rhetoricam. Commentarium in Ariſtidem.*

Metrophanes Corneliani Rhetoris F. ex Lebadia Bœotiæ civitate Sophiſta

 ſcripſit

ſcripſit *de generibus dicendi qvibus uſi ſunt Plato, Xenophon, Nicoſtratus, Philoſtratus. Declamationes. Orationes panegyricas.*

Metrophanes à Lachare genus ducens. Hic cum adhuc puer eſſet, exclamavit, *ego ſum Ariſtophanes ille calvus.* Deinde interrogantibus qvid dixiſſet, reſpondit ſe nihil meminiſſe eorum qvæ dixerat. Adverſus hunc Superianus librum ſcripſit.

Michaël Syncellus Hieroſolymitanus ſcripſit encomium magni Dionyſii.

Mimnermus Ligyrtiadæ F. Colophonius vel Smyrnæus vel Aſtypalæenſis, poëta elegiacus. Vixit Olympiade XXXVII. ita ut ſeptem Sapientibus fuerit antiqvior. Qvidam vero dicunt ipſum eodem qvo illi tempore floruiſſe. Vocabatur etiam Ligyſtiades διὰ τὸ λιγύ, à ſvavi & arguto cantu. Scripſit multa.

Minucianus Nicagoræ Sophiſtæ F. Athenienſis Sophiſta qvi Galieni temporibus vixit. Scripſit *Artem Rhetoricam* & *Progymnaſmata* & *Orationes varias.*

Mithæcus Grammaticus. Scripſit ὀψαρτυτικὰ *de condimentis ciborum*, κυνηγητικὰ *de venatione* & alia.

Mnaſeas Berytius. Scripſit *artem Rhetoricam*, itemqve *de nominibus Atticis.*

Mneſimachus mediæ Comœdiæ poëta. Ex dramatibus ejus ſunt ἱπποτρόφος, Βούσιρις, Φίλιππος, ut teſtatur Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Molones duo fuerunt, hiſtriones & graſſatores.

Molpagoras apud Cianos fuit vir ad dicendum & agendum promtus, ſed ingenio popularis & ambitioſus &c. (è Polybio)

Μονῳδεῖν. Carmina tragica qvæ in ſcena recitantur, ſunt lamenta. Ariſtoph. εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις Κιφησοφῶντα μιγνύς. *Deinde alui eum monodiis, iisqve Ciphesophontem immiſcui.* Hic Ciphesophon ſervus erat, qvi eum in carminibus componendis plurimum adjuvabat &c.

Morſimus & Melanthius Poetæ Tragici, qvos perſtringit Ariſtoph. Morſimus Philoclis F. poeta frigidus & oculorum Medicus. Melanthium reprehendit ut helluonem Eupolis in κόλαξιν.

Μόρσιμος. De Apollonio Tyaneo, vide ſupra in Domitiano.

Morychus poeta Tragicus qvi ut helluo à Comicis perſtringitur.

Morychus, Teleas, Glaucotes ob veneficia male audiebant.

Moschus Syracuſanus Grammaticus Ariſtarchi diſcipulus qvi ſecundus eſt à Theocrito poeta Bucolico. Scripſit & ipſe *Bucolica.*

Moſchus malus Citharœdus, qvi multos verſus uno ſpiritu caneret. Carmen Bœotium invenit Terpander, ut & Phrygium.

Moſes

MOſes Propheta & Legislator. Hujus anno LXXX, filii Iſraelis ex Ægypto egreſſi ſunt &c.

MOſo, mulier Hebræa à qvâ ſcripta eſt Lex Hebræorum, ut tradit Alexander Polyhiſtor.

MUſæus Eleuſinius, Athenienſis, Antiphemi & Helenæ F. poetæ Epicus & Orphei diſcipulus, vel potius eo antiqvior. Floruit tempore Cecropis ſecundi. Scripſit *præcepta ad Eumolpum* filium verſibus qvater mille & alia plurima. Antiphemus, filius fuit Euphemi, nepos Ecphanti, pronepos Cercyonis qvem debellavit Theſeus.

MUſæus Thebanus, Thamyræ F. Philammonis nepos, poeta Lyricus qvi multo ante bellum Trojanum vixit. Scripſit verſus Lyricos & cantica.

MUſæus Epheſius poeta Epicus τῶν εἰς τοὺς περγαμηνοὺς καὶ αὐτὸς κύκλους, unus ex numero eorum qvi in Muſeum Pergamenum allecti erant. Scripſit *Perſeidis libros X.* itemqve *in Eumenem & Attalum.*

MUſæus Philoſophus apud Græcos. * Lyſias in Oratione contra Mixidemi accuſationem, ſi modo is verus ejus auctor ſit: *Pueros ipſi pediſſeqvos duos eſſe, qvorum alterum vocet Muſæum, alterum Heſiodum. Id autem reum ſtudio feciſſe patet.* Muſæum vero alii Thracem eſſe dixerunt, alii indigenam & Eleuſine oriundum.

MUſonius Capitonis F. Tyrrhenus ex Bulſinio civitate, Dialecticus & Philophus Stoicus qvi vixit ſub Nerone, Apollonii Tyanei & multorum aliorum diſcipulus, ad qvem & Epiſtolæ feruntur Apollonii, & illius ad Apollonium. Hic ob confidentiam & arguendi ſtudium & immodicam libertatem à Nerone interfectus eſt. Feruntur ejus *orationes & Epiſtolæ* diverſæ Philoſophicæ. De hoc Muſonio (Julianus) parabates in Epiſtola ſic ſcribit: *Contumeliam qva præſes Græciæ nos affecit, tanta animi celſitudine tuliſti, ut nihil horum in te factum putaris. Qvod autem illi urbi opem ferre velis, eiqve ſtudeas in qva ſcholas habuiſti, animi philoſophici eſt argumentum. Qvare mihi videtur prius qvidem illud Socrati convenire, hoc vero poſterius Muſonio. Nam ille fas eſſe negabat virum bonum ab ullo improbo lædi. Hic vero murorum curator erat qvum ipſum Nero exulare juſſit.*

MUſonius, vir rerum gerendarum prudentia inſignis ſub Imp. Joviniano & Eunapius Phrygius Orator tributis Aſianis colligendis præpoſitus &c.

Μύδρος.

* idem cum primo Muſæo apud Svidam memorato.

Μύδρος. Anaxagoras dixit ſolem eſſe *μύδρον πυρόεντα*, ignitam ferri maſſam Peloponneſo majorem, ob qvod morte multandus erat.

Myia Theſpiaca, Lyrica. Scripſit *carmina lyrica.*

Myia Spartana, poetria. *Hymnos in Apollinem & Dianam.*

Myia Pythagoræ magni & Theanus filia, Samia.

Myro Byzantia poetria qvæ verſus heroicos & elegiacos & melicos ſcripſit, Homeri Tragici filia, uxor Andromachi cognomento Philologi.

Myro Rhodia, Philoſopha. Scripſit *Chrias reginarum & fabulas.*

Myrtilus Athenienſis Comicus, filius Lyſidis, frater Comici Hermippi. Ejus dramata : Τιτανοπᾶνες, ἔρωτες.

Μῦθος & *αἶνος* differunt, qvod *αἶνος* non pro pueris ſed viris factus ſit, nec tantum animum oblectet, ſed & admonitionem contineat. Occulte enim & per ambages ſvadet ac docet, qvod Heſiodus feciſſe videtur.

Myxus. βαβαὶ Μύξος. Dictum hoc in jactabundos & glorioſos. Myxus enim fuit ſacerdos Dianæ, homo facetus & jactabundus.

Nannacus. * Vir priſcus ante Deucalionem Regem, qvi futurum diluvium præſciens omnibus in templum congregatis, cum lacrymis DEum ſuppliciter oravit. Et proverbium, *à Nannaco*, de rebus admodum vetuſtis.

Naucratis, urbs Ægypti à Mileſiis condita, cum maris imperium obtinerent. Hujus civis fuit doctus ille Athenæus.

Nauſicrates Comicus. Ex ejus dramatibus ſunt : Ναύκληροι, Περσίς.

Nauſon Naucrati, de iis qvi paria ſibi mutuo reddunt. Genus ſcribendi in Epiſtolis uſitatum, ut *Pompæus Pompilo.*

Ναζηραῖος Deo gratus & conſecratus, vel monachus. Sciendum, tempore Claudii Romanorum Imp. cum Petrus Apoſtolus Evodium Antiochiæ (Epiſcopum) creaſſet, illos qvi prius Nazaræi & Galilæi vocabantur, appellatos Chriſtianos.

Neanthes Cyzicenus Orator, diſcipulus Philiſci Mileſii.

Nearchus Alexandro expeditionis comes fuit, & hiſtoriam de eo conſcripſit. Falſo autem ſe præfectum claſſis fuiſſe ſcripſit, cum gubernator navis fuerit.

Neme-

* Videtur nomen ex *Noachi* nomine corruptum, licet Nannacus hic (Stephano Byz. Ἄννακος) *Phrygum Rex* dicitur Svidæ in τὰ ἀπὸ Ναννάκου, & Rex, in τὰ Ναννάκου.

Nemesion (Damascii amicus.) confer Svidam in ἀνεπλέξατο, & ἑρμαῖον.

Νεμήσεις ὑποκριτῶν. Poëtis tres histriones sorte dividebantur qvi fabulas agerent. Inter hos qvi victor fuisset, absqve examine deinde assumebatur.

Neocles Atheniensis, Philosophus, frater Epicuri, qvi scripsit de secta sua. Et Neoclis est dictum: λάθε βιώσας, *qvi bene latuit, bene vixit.*

Nero studiis Imperatore prorsus indignis operam dedit, cithara ludens, tragœdias agens & in theatris saltans. Sed adhuc adolescens studiis philosophiæ vacabat, & de CHristo inqvirebat, qvem adhuc superesse in vivis arbitrabatur. Cumqve comperisset à Judæis in crucem actum esse, iratus Annam & Caipham cum Pilato, tunc Judææ præside, vinctos ad se duci jussit, ab iisqve sciscitatus est qvæcunqve in ejus judicio acta essent &c. Eo tempore & Simon Magus florebat, cumqve Petrus & Simon præsente Nerone inter se disputarent, eductus est ex carcere Pilatus. Nero Simonem interrogat an esset Christus? ille se esse ait. Negant Petrus, & Pilatus, *hic,* inqvit, *Ægyptius est, & obeso corpore & prolixis capillis & niger omninoqve ab ejus forma alienus* &c.

Nerva Romanorum Imp. Joannem Evangelistam ex Patmo, qvo relegatus erat, revocatum, Ephesum reduxit: eo tempore * qvo & Manichæorum dogma in lucem prodiit, Manente hæresin suam aperte docente.

Nestorius. Post Manentem & Paulum & Apollinarem & Theodorum prodit Nestorius, Germanicia Syriæ urbe oriundus, qvi sede CPol. potitus, voce duarum in CHristo naturarum malo errore abusus est, æqve ac Paulus & Theodorus à qvibus genus ** duxit. Nam filius fuit Cilicis, (Theodori) & Samosateni (Pauli) nepos. Post hunc Eutyches extitit &c.

Nestor Larandensis è Lycia, poëta epicus, pater poëtæ Pisandri, fuit sub Imp. Severo scripsitqve *Iliadem* λειπογράμματον litteris certis carentem, perinde ut Tryphiodorus Odysseam. Nam in primo libro nullum reperitur α, in secundo nullum β &c. Scripsit etiam *Metamorphoses,* ut Parthenius Nicaënsis, & alia.

Nicagoras Mnesæi rhetoris F. Atheniensis Sophista, tempore Philippi

Xxxx Imp.

* Videntur hoc loco apud Svidam nonnulla excidisse. Nam Manichæorum sectæ origo à Nervæ ætate remota est annis amplius centenis.

** intellige dogmatum non consangvinitatis propinqvitatem.

Imp. Scripſit *vitas clarorum virorum. De Cleopatra qvæ fuit in Troade. Orationem* habitam in legatione *ad Philippum* Imp.

Nicander Xenophanis F. Colophonius vel Ætolus, Grammaticus Poëta, Medicus, vixit tempore Attali junioris ſive ultimi Galatonicæ, cui regnum ademtum à Romanis. Scripſit *theriaca, alexipharmaca, georgica, ἑτεροιουμένων de corporibus in alias formas mutatis libros V. Remediorum collectionem, prognoſtica* verſibus, ex Hippocratis prognoſticis translata: *de omnibus oraculis libros III.* & alia plurima, carmine epico.

Nicanores tres fuerunt: unus filius Balacri, alter Parmenionis, tertius genere Sragirita cujus meminit Hyperides oratione inDemoſthenem.

Nicanor Hermiæ F. Alexandrinus Grammaticus temporibus Adriani Imp. qvo tempore & Hermippus Berytius vixit. Scripſit *περὶ ϛιγμῆς de punctis apud Homerum & de differentia qvæ inde in ſenſu oritur. De interpunctione in genere, libros VI. Horum compendium libro I. De punctis apud Callimachum.*

Nicetas. Supra in Heraclide Lycio.

Nicochares Philonidæ Comici F. Athenienſis Comicus æqvalis Ariſtophanis. Ex ejus fabulis ſunt Ἀμυμώνη, Πέλοψ, Γαλάτεια, Ἡρακλῆς γαμῶν, Χορηγὸς, Κρῆτες, Λάκωνες, Λήμνιαι, Κένταυροι, Χειρογάςορες.

Nicolaus ex Myris Lyciæ, fervidus Chriſtianorum propugnator & Sacerdos qvi magna cum fiducia DEO preces adhibebat. Hic nihil qvidem ſcripſit, ſed in ſomnis Imp. Conſtantino adſtans &c.

Nicolaus Damaſcenus amicus & familiaris Herodis Regis Judæorum & Auguſti Cæſaris qvi placentas mellitas ab eo miſſas *Nicolaos* appellabat, Philoſophus Peripateticus aut Platonicus. Scripſit *Hiſtoriam univerſalem libris LXXX,* itemqve *de vita & educatione Cæſaris.* Patrem habuit qvi opes & famam eruditione adeptus fuerat: itaqve ille à puero in omnibus litteris eruditus Grammaticæ atqve inde poëticæ haud vulgarem peritiam ſibi comparaverat, adeo ut *tragœdias comœdiasqve* haud ſpernendas ſcriberet. Poſtea ad Rhetoricam ac Muſicam & Mathematicas diſciplinas atqve univerſam diſciplinam animum applicuit. Ariſtotelem inprimis imitari ſtudebat, & multiplicem ejus viri doctrinam ſummopere admirabatur. Ajebat ideo plures Muſas à veteribus Theologis introductas eſſe, qvod in diſciplinis mira varietas & ad omnes uſus apta diverſitas reperiatur. Ingenuo homini imperitiam artium humaniorum, atq; illiberalium peritiam juxta turpem eſſe. Diſciplinarum orbem ſimilem eſſe perigrinatio-

ni, alibi prandendi causa divertendum, alibi pernoctandum, alibi consistendum per plures dies, alia obiter percurrenda, tandem revertendum ad penates, hoc est ad philosophiam tanqvam ad patriam laresqve redeundum, ibiqve considendum.

Nicolaus Rhetor, discipulus Plutarchi, cognomine Nestorii, scripsit *progymnasmata* & *declamationes Rhetoricas* & alia qvædam. Floruit sub Leone seniore Imp. usqve ad Zenonem & Anastasium.

Nicolaus è Myris Lyciæ, frater Dioscoridis Grammatici & Hipparchi & Hypati Patricii. Docuit CPoli, fuitqve discipulus Lacharis. Scripsit *artem Rhetoricam* & *Declamationes*.

Nicomachus ex Alexandria Troadis, Tragicus scripsit Tragœdias *XXI*. ex qvibus sunt: Ἀλέξανδρος, Ἐριφύλη, Γηρυόνης, Ἀλετίδης, Εἰλήθυια, Νεοπτόλεμος, Μυσοὶ, Οἰδίπους, Περσὶς ἢ Πολυξένη, Τριλογία, Μετεκβαίνουσαι, Τυνδάρεως ἢ Ἀλκμαίων, Τεῦκρος.

Nicomachus Atheniensis Tragicus, qvi præter omnium opinionem Euripidem & Theognin vicit. Ex ejus Tragœdiis est *Oedipus*.

Nicomachus Stagirita Philosophus, filius Aristotelis Philosophi, Theophrasti discipulus & ut qvidam tradunt amasius. Scripsit *Ethicorum libros VI.* itemqve *de physica acroasi patris sui*.

Nicomachus Medicus & ipse Stagirita, Machaonis F. Æsculapii Nepos à qvo genus duxit Nicomachus, pater Aristotelis Philosophi, & ipse Medicus. Scripsit ἰατρικῶν sive *de re medica libros VI.* & φυσικῶν *de rebus naturalibus* unum.

Nicophon Theronis F. Atheniensis Comicus æqvalis Aristophanis Comici. Ex ejus dramatibus sunt ἐξ ἄδου ἀνιών, Ἀφροδίτης γοναὶ, Πανδώρα, χειρογάστορες, Σειρῆνες.

Nicostratus Macedo Orator. Hic relatus est in numerum decem illorum qvi secundum à primis locum tenere judicabantur, æqvalis Aristidis & Dionis Chrysostomi, vixit sub M. Antonino Imp. Scripsit *Decamythiam*, *Imagines*, *Polymythiam*, *Thalatturgos*, & alia plurima. Item *Encomia*, *in Marcum* (Antoninum) & *alios*.

Nicostratus Comicus, cujus dramata apud Athenæum Πάνδαρος (al. Πάνδροσος) sive Ἄντυλλος, (Philetæro à qvibusdam tribuitur) & Ἱεροφάντης, Κλίνη, Ἄβρα, Ἡσίοδος, Διάβολος, Ἀντερῶσα, Ἑκάτη, Μάγειρος, Πῖτις, Πλοῦτος, Σύρος, Ἀπελαυνόμενος, ψευδοστιγματίας, Τοκιστής.

Nicostratus histrio Comicus qvi optime fabulas agere credebatur, à qvo proverbium ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον.

& illibata, qvoad viverent, virginitas. Qvod si cum viro rem aliqva habuisset, viva defodiebatur, ideo nec ungvento nec floribus nec veste nisi alba uti illis licuit.

Numenius Apameensis Syrus, Philosophus Pythagoreus, qvi Platonem coarguit qvod sententiam suam de DEO & creatione Mundi ex Mosaicis scriptis suffuratus esset. Hinc ait : τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωυσῆς Ἀττικίζων ; *Quid est Plato nisi Moses Atticissans ?*

Numenius Rhetor scripsit *de figuris dictionis*, *argumenta in Demosthenem*, *Chriarum collectionem*. *Consolationem ad Adrianum Imp. super morte Antinoi.*

Nymphis Xenagoræ F. Heracleotes Ponticus, Historicus. Scripsit de Alexandro ejusqve successoribus & epigonis sive successorum posteris libros XXIV. De Heraclea libros XIII. Continet autem res gestas post epigonos usqve ad tyrannorum eversionem & usqve ad tertium Ptolemæum.

Νῦν εὐπλόηκα, ὅτε νεναυάγηκα. *Nunc secunda navigatione usus sum, cum naufragium feci.* Zeno Cittieus dicto hoc usus est postqvam naufragium fecisset, & : *bene facit fortuna qvod nos ad philosophiam compellat.* Itaqve relictis prioribus præceptoribus, Cratetis factus est discipulus, animumqve ad philosophiam appulit.

ὠβέλισται, obelo notatum est, id est, rejectum est, damnatum est. Obelus enim in libris est signum rejectionis.

ὁ κάτωθεν νόμος. Lex inferior. Demosthenes in Oratione contra Aristocratem vel Heliæam sic vocat, qvod dicasteriorum (Athenis) alia superiora, alia inferiora nominarentur : vel ob formam scripturæ, qva Axones scripti erant, ea autem talis erat, ut versu primo à dextra ad sinistram procedente, versus secundus à sinistra ad dextram scriptus esset βουστροφηδὸν sulcorum more : itaqve legem eam qvæ à sinistra incipit, inferiorem vocat Demosthenes. Axones enim & Cyrbes eo qvo diximus modo scriptos esse, Euphorion in Apollodoro docuit. Vel qvia Ephialtes Axones & Cyrbes ex loco superiore, id est Arce, in Curiam & forum transtulit.

Ochus, ὦχος, (aliis Μῶχος) Philosophus apud Phœnices, ut Zamolxis apud Thraces & Atlas apud Afros.

Ochus (Persarum Rex) qvi cum Apin (Ægyptiorum) interfecisset, eum coqvis tradere voluit, ut eum in frusta dissecarent & ad cœnam præpararent.

Odænathus Syrus Plutarchi Philosophi (Atheniensis) auditor, qvæstiones

 diffici-

difficiles magiſtro diſputanti identidem proponebat, & dicentem ſemper interpellabat, ad veritatem aſſeqvendam ipſe minus perſpicax. At Plutarchus cenſuit philoſophum non de qvibuslibet rebus interrogandum, nec eum de qvavis re ex tempore reſpondere debere. Inprimis difficile & tantum non impoſſibile eſſe, ut homines (explorati & certi) aliqvid dicant ſentiantve de Diis.

Oenomaus Gadarenſis, Philoſophus Cynicus non multo antiqvior Porphyrio. Scripſit *de ſecta Cynica.* Πολιτείαν ſive *de Rep.* *De Homerica Philoſophia.* *De Cratete, Diogene* & cæteris (Cynicis.)

Οἰωνιστική. Artem augurandi primi invenere Phryges, ejusqve ſpecies 1) ὀρνεοσκοπικὸν *auſpicium*, ut qvum ave à fronte vel tergo volante & ad dextram vel ſiniſtram declinante qvis dicit id hanc vel illam rem ſignificare. Primus de hac arte ſcripſit *Telegonus.* 2) οἰκοσκοπικὸν, qvum obſervantur ea qvæ domi accidunt, veluti ſi in tecto apparuerit muſtela vel ſerpens, aut oleum effuſum fuerit, aut mel, aut vinum, aut aqva, aut cinis: aut lignum crepuerit, aut aliqvid aliud acciderit, hoc vel illud ſignificat. De hac divinatione ſcripſit *Xenocrates.* 3) Ἐνόδιον, cum interpretatur qvis ea qvæ in via nobis occurrunt, ut cum qvis tibi obvius factus fuerit hoc vel illud geſtans, hoc vel aliud tibi eveniet. De hoc ſcripſit *Polles.* 4) Χειροσκοπικόν, qvum manu expanſa ejusqve rugis inſpectis dicimus, liberos procreabit, vel tale qvid. De hoc ſcripſit *Helenus.* 5) παλμικὸν, cui qvi ſtudent, ex tremore & palpitatione membrorum futura prædicunt, veluti cum ſaliit oculus dexter vel ſiniſter, vel humerus vel femur, vel cum pes prurivit vel auris tinniit, hoc vel illud eveniet. De hoc divinationis genere ſcripſit *Poſidonius.*

Olen Dymæus vel Hyperboreus vel Lycius, poëta Epicus. Sed potius eſt Lycius è Xantho, ut Callimachus declarat, & (Alexander) Polyhiſtor in hiſtoria Lyciæ.

Olophyxis, civitas Thraciæ juxta montem Athon, cujus civis fuit Herodotus Olophyxius qvi *de Nymphis & Sacrificiis*, ut ajunt, ſcripſit.

Olympiodorus Philoſophus Alexandrinus celeberrimus. Ad hunc audiendum Proclus Lycius Ariſtotelicæ doctrinæ diſcendæ cauſa ſe contulit. Cum autem Olympiodorum audiret virum eloqventem, & qvi propter lingvæ volubilitatem & celeritatem in dicendo à paucis auditoribus intelligebatur, ſic ab eo fuit approbatus, ut filiolam & ipſam philoſophice inſtitutam ipſi deſpondere voluerit.

Olym-

Olympus Generosæ (Γενερώσης) frater, qvi ex Cilicia Alexandriam venit ad colendum Serapidem vir ingenio admirabili, corpore magno & procero, facie honesta & liberali, svada incredibili. Qvare constitutus ἱεροδιδάσκαλος sacrorum magister apud Alexandrinos qvi tunc torrente qvasi Reip. in deterius rapiebantur. Ille qvos potuit congregans antiqva instituta eos edocebat,& comitantem hos qvi ea observarent demonstrabat felicitatem. Amicis vero prædixit Serapidem relicturum esse templum, qvod & factum est.

Olympus Mæonis F. Mysus tibicen poëta melicus & elegiacus, auctor musicæ qvæ pulsatione peragitur, itemqve ejus qvæ cantu tibiarum constat : discipulus & amasius Marsyæ qvi genere fuit Satyrus, auditor vero & filius Hyagnidis. Vixit Olympus ante bellum Trojanum, a qvo & mons in Mysia nomen accepit.

Onesimus Cyprius vel Spartanus, Historicus & Sophista temporibus Constantini Imp. Scripsit *statuum divisiones*, *Artem judicialem ad Apsinem*, *de arte contradicendi*, *Progymnasmata*, *Declamationes*, *Encomia* & alia plurima.

Onesicritus Xenophonte tanto inferior habendus, qvanto exemplum archetypo.

Onetor. Contra hunc Demosthenes scripsit Orationes de judicio ἐξούλης sive de vi. Fuit autem unus ex choragis, cujus etiam Isocrates in Oratione de retributione mentionem facit.

Onosander Philosophus Platonicus scripsit *Tactica* sive de acie instruenda. *De strategematibus. Commentarios in libros Platonis de Rep.*

Ophelio Comicus, ex cujus fabulis sunt teste Athenæo Δευκαλίων, Κάλλαισχρος, Κένταυρος, Σάτυροι, Μοῦσαι, Μονότροποι. Meminit illius libro secundo Dipnosophist.

Ὦ 'φήμερε. *O brevis ævi homo.* Ita Socrates apud Aristoph. in Nubibus ad Strepsiadem. Qvod ipse animum ad res divinas intentum haberet, vel qvia Socrates Sileno similis esse dicebatur, simus enim & calvus erat, apud Pindarum qvippe Silenus ad Olympum : ὦ τάλας, ἐφήμερε, νήπιε, βάζεις χρήματά μοι διακομπέων. *O miser, mortalis, stulte, verbis magnificis opes tuas mihi jactas.*

Oppianus Cilix ex Coryco civitate Grammaticus & poëta Epicus, qvi vixit sub M. Antonino (Caracalla) Imp. Scripsit *Halievtica* (de piscatione) libros V. *Cynegetica* (de venatione) libros IV. *Ixevtica* (de aucupio) libros II. Cum autem poemata ejus apud Imp. lecta fuissent, is pro singulis

singulis versibus aureum staterem sive nomisma ipsi donavit, ita ut pro omnibus versibus viginti millia nomismatum acciperet.

Ὀψαρτυτική, ars culinaria. Artemidorus Pseudaristophanius voces ad artem culinariam pertinentes collegit.

Ὀργᾶν. Herodotus conspicatus Thucydidem qvasi instinctu qvodam Numinis lacrymantem (cum Herodotum historias suas legentem audisset) ad patrem Thucydidis dixit: beatum te duco, Olore, optimæ prolis caussa. Filius enim tuus animum habet disciplinarum cupidum.

Oribasius Sardianus, familiaris amicus Juliani parabatæ, a qvo CPolis qvæstor est constitutus. Scripsit πρὸς τοὺς ἀπορῦντας τῶν ἰατρῶν *ad Medicos dubitantes, libros IV. Ad Julianum Imp. libros LXXII. Epitomen eorum. Libros IX. ad Eustathium filium.* Item *de Regno & de Affectibus.*

Origenes qvi & Adamantius, vir clarissimus & subactus in omni genere disciplinæ, auditor Ammonii Saccæ Philosophi de cujus vita & scriptis plura affert Svidas ex Eusebii libro VI. Sophronio & Cedreno, narratqve inter alia, Ambrosii Alex. precibus Scripturam S. explicasse intra XVIII. annos, & librorum scripsisse ad sex millia, atqve ob eorum multitudinem, dictum συντακτικόν. &c.

Orion Thebanus Ægyptius scripsit *collectionem sententiarum* seu ἀνθολόγιον *florilegium* ad Eudociam Imp. Theodosii junioris uxorem libris III.

Orion Alexandrinus Grammaticus scripsit ἀνθολόγιον. *Atticorum vocabulorum collectionem. De Etymologia. Encomium Adriani Cæsaris.*

Orpheus ex Lebethris Thraciæ oriundus, (Lebethra civitas Pieriæ vicina) Oeagri & Calliopes F. Oeager qvintus ab Atlante ex Alcyone una filiarum ejus. Vixit undecim ætatibus ante bellum Trojanum, ipsumqve Lini discipulum fuisse dicunt & novem ætates vixisse. Alii undecim. Scripsit τριαγμοὺς, qvi ab aliis Jonis Tragici esse dicuntur. In his etiam fuerunt illa qvæ dicuntur ἱεροσολυμικά. Κλίσεις (an κλήσεις) κοσμικαί. Νεοτευτικά. ἱεροὺς λόγους *sacros sermones* libris XXIV. Hi vero dicuntur esse *Theogneti* Thessali, alii eos *Cercopi* Pythagoreo tribuunt. *Oracula* qvæ ad *Onomacritum* referuntur. Τελετάς *Initia*, qvæ itidem Onomacriti esse dicuntur. In his etiam est liber *de lapidum sculptura* qvi ὀγδοηκοντάλιθος inscribitur. Σωτήρια. Hæc *Timoclis* Syracusani & *Pergini* Milesii esse dicuntur. Κρατῆρας, hi *Zopyro* tribuuntur. Θρονισμοὺς μητρῴους *thronismos magnæ Matris Deorum* & *Bacchica* qvæ *Niciæ* Eleatis esse dicuntur. *Descensum ad Inferos*, qvod opus *Herodici* Perinthii

thii esse fertur. *Peplum* & *Rete.* Et hæc *Zopyro* Heracleotæ tribuuntur, ab aliis *Brontino.* ὀνομαςικὸν, versibus heroicis MCC. *Astronomiam.* Ἀμοκοπίαν. Θυηπολικὸν sive *librum de sacrificiis.* Ὠοθυλικὰ ἢ ὠοσκοπικὰ *de divinatione ex ovibus*, versibus heroicis. Καταζωςικόν. *Hymnos. Corybanticum* & *Physica*, qvæ *Brontini* esse dicunt.

Orpheus Ciconeus vel Arcas ex Bisaltia Thracica, poëta epicus. Fuit & hic ante Homerum, duabus ætatibus Trojano bello antiqvior. Scripsit *fabulas*, *Epigrammata*, *hymnos.*

Orpheus Odrysius poeta epicus, qvem tamen Dionysius ne exstitisse qvidem dicit. Nihilominus poemata qvædam ei tribuuntur.

Orpheus Crotoniates poeta Epicus, qvem Pisistrato tyranno familiarem fuisse Asclepiades libro Grammaticorum sexto tradit. Scripsit Δεκαετηρίδα, *Argonautica* & alia qvædam.

Orpheus Camarinæus poeta epicus, cujus esse dicunt *descensum ad Inferos.*

Orpheus Rex Thracum, cujus tempore Amazones Phrygas sibi tributarios fecere.

Tempore Judicum Judæorum, post sublatum Atheniensium regnum Orpheus clarus fuit vir sapientissimus & multorum mysteriorum peritissimus. Hujus etiam feruntur περὶ Θεογνωσίας λόγοι, (Kusterus ex Jo. Malala & Cedreno περὶ Θεογονίας) in qvibus inter alia & hæc dicit: Ætherem principio à Deo conditum fuisse, & ab utraqve Ætheris parte fuisse chaos &c.

Orphei lyra.

Orus Alexandrinus Grammaticus qvi CPoli docuit. Scripsit *de vocalibus ancipitibus. Qvomodo gentilia sint efferenda. Solutiones propositionum Herodiani.* Πίνακα τῶν ἑαυτοῦ *indicem operum suorum. De encliticis particulis. Orthographiam* ordine alphabetico. *De ει diphthongo. Orthographiam αι diphthongi contra Phrynichum*, ordine alphabetico. *Florilegium sententiarum.*

Ostanæ. Sic olim apud Persas Magi vocabantur, qvi Zoroastri successerunt.

ὀυδὲν μᾶλλον. Sceptici sive Pyrrhonii, sectarum omnium decreta evertentes nullum ipsi dogma ponunt &c.

ὀυδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. Cum Epigenes Sicyonius tragœdiam in Bacchum fecisset, hoc acclamarunt: *Nihil ad Bacchum.* Vel potius: olim certabant carminibus in Bacchum scriptis, qvæ & Satyrica dicebantur. Postea vero tragœdias scribere aggressi, paulatim ad fabulas & historias deflexerunt, nullam Bacchi mentionem amplius facientes.

Sic Chamælcon in libro de Thespide. Theætetus vero in libro de proverbio refert Parrhasium certantem Corinthi cum aliis pictoribus pinxisse Bacchum pulcherrimum, & Corinthios videntes æmulorum opera, exclamasse *qvid ad Bacchum?*

οὐδέποτ' ἐγὼ ἔτι τὸν ὑποδέξομαι. In compotationibus Athenienses olim carmen cantabant qvod vocabatur *Harmodium*, in Harmodium & Aristogitonem qvi Pisistratidarum tyrannidem everterant, cujus initium: φίλτατε Ἁρμόδιε οὔτι πε τέθνηκας. Erant & alia ejuscemodi carmina, qvorum unum *Admeti* vocabatur, alterum *Lamponis*. (Infra in πάροιν℗.)

Οὐκ ἐκομποληκέν. Non utebar verbis tumidis, ut Æschylus.

Οὐκ ἔνδον. Ridet Aristophanes Euripidem ut συλλογιστικὸν &c. animas ab corporibus distinxit more Homerico, Homerus enim cum dixisset πολλὰς δ' ἰφθίμες ψυχὰς *multas animas fortes heroum ad orcum demisit*, subjungit: αὐτὲς δ' ἑλώρια τεῦχεν *ipsos vero prædam fecit canum.*

Οὔτιδες. Utides & Soritæ, Paralogismi qvidam ita appellati.

Οὐ χρή. Æschylus de Alcibiade: μὴ ἀνατρέφειν φρόνημα ἔχοντα, *ne virum callidum in civitate alas: si vero alueris, ne eum irrites sed blanditiis demulceas.* Euripides svasit, non recipiendum in urbem leonis catulum. Bacchus ad hæc: (apud Aristoph.) difficulter sententiam fero uter melius dixerit. Nam σοφῶς Æschylus, Euripides σαφῶς.

Pacatus, Minucius idem dictus & Irenæus, Alexandrinus Grammaticus scripsit *de Alexandrinorum dialecto* sive *de Græcismo libros VII.* ordine Alphabetico. *De usu Atticorum tam in dictione qvàm in prosodia, libros III.* ordine alphabetico. *De proprietatibus Atticæ & Doricæ dialecti. De Atticismo* & alia multa. (Supra, in Irenæus.)

Pæanes duo erant, unus ἐνυάλι℗ sive Marti, sub initium prælii vel ante pugnam, alter post victoriam Apollini. Pæanismus carmen qvod canitur ab iis qvi à malis qvibusdam liberati sunt.

Palæphatus Atheniensis, poëta epicus, Actæi & Bionis F. vel ut alii, Joclis & Metaniræ, vel Mercurii. Vixit secundum qvosdam post Phemonoem, secundum alios ante eam. Scripsit κοσμοποιΐαν *poëma de opificio Mundi* versibus qvinqvies mille. *Apollinis & Dianæ nativitatem*, versibus MMM. *Veneris & Cupidinis voces & sermones* versibus qvinqvies mille. *Minervæ & Neptuni contentionem*, versibus mille. *Latonæ comam.*

Palæphatus Parius vel Prienensis qvi vixit tempore Artaxerxis. Scripsit *incredibilium libros V.* qvos qvidam Palæphato Atheniensi tribuunt. Sed & iste de eodem argumento scripsit. Palæ-

Palæphatus Abydenus Historicus. Scripsit *Cypriaca*, *Deliaca*, *Attica* & *Arabica*. Vixit sub Alexandro Macedone, & Aristotelis Philosophi deliciæ fuit, ut auctor est Philo ἐν τῷ ει ϛοιχείῳ τῆς περὶ παραδόξου ἱϛορίας βιβλίου ά & Theodorus Iliensis libro II. Troicorum.

Palæphatus Ægyptius aut Atheniensis, Grammaticus scripsit Theologiam Ægyptiacam. Fabulosorum librum I. Fabulose dictorum solutiones. Argumenta in Simonidem. Res Trojanas, qvod opus alii Pario Palæphato tribuunt. Scripsit & historiam propriam ἱϛορίαν ἰδίαν.

Palamedes Eleates Grammaticus scripsit de Comica & Tragica dictione. Ὀνομαστολόγον sive nomenclatorem. Commentarium in Poëtam Pindarum.

Palamedes Nauplii & Climenes F. Argivus, poëta epicus, & consobrinus Regis Agamemnonis, non minus acutus philosophus qvàm poëta ingeniosus. Idem inventor litterarum ζ, π, φ, & χ, itemqve calculorum & tesserarum & aleæ & mensurarum ac ponderum. Poëmata ejus, Agamemnonis posteri ex invidia aboleverunt. Existimo & poëtam Homerum qvod eadem invidia laboraret, nullam ejus mentionem fecisse. Carmina Palamedis propter invidiam ab Homero abolita sunt &c.

Palladius Palladii F. Methonæus Sophista qvi vixit sub Constantino Imp. Scripsit *de Romanorum festis*. *Disputationes*. *Orationes* diversas ut *Olympiacam*, *Panegyricam*, *Judiciales*.

Pamphile Epidauria, sapiens, filia Soteridis cujus esse dicuntur commentarii qvi Pamphilæ nomine feruntur (ut auctor est Dionysius libro XXX. historiæ Musicæ) vel Socratidis mariti ejus. Scripsit *commentarios historicos libris XXXIII*. *Epitomen Ctesiæ, libris III*. *Epitomas historiarum* aliorumqve librorum qvamplurimas. Περὶ ἀμφισβητήσεων *de controversiis*. *De re Venerea*. Et de aliis multis.

Pamphilus Amphipolita vel Sicyonius vel Nicopolita, Philosophus cognomento φιλοπράγματος. Scripsit *imagines* (herbarum) ordine Alphabetico. *Artem Grammaticam*. *De pictura & pictoribus illustribus*. *De re rustica libros III.*

Pamphilus Grammaticus Aristarcheus scripsit *pratum* sive variarum rerum collectanea. *De glossis sive vocabulis libros XCV.* à litera E usqve ad Ω. Nam ab A usqve ad Δ Zopyrion composuerat. *In Nicandri loca*

ab aliis non explicata, & qvæ vocantur ὀφιακά ſive *de ſerpentibus*. *Artem Criticam* & alia plura Grammatica.

Pamphilus qvi in conviviis verſus ſemper loqvebatur, ut refert Athenæus in Dipnoſoph.

Pamphilus Demagogus Athenis &c.

Pamprepius qvi apud Zenonem (Imp.) multum potuit, natus Thebis urbe Ægypti, ingenio ad omnia apto præditus, poëta & ad poëſin aptus, cum Athenas veniſſet, à civitate delectus Grammaticus, multos ibi docuit annos. Simulqve ſub magno Proclo eruditus eſt in omnibus reconditæ ſapientiæ partibus. Hinc nulli ſecundus videri volens cum omnibus Philoſophis excepto Proclo contendebat, Plutarchum etiam Hierii F. Athenienſem & Hermiam Alexandrinum, Rhetorem doctrinæ gloria ſuperare ſtudebat. Cum autem à calumniatoribus apud Theagenem illius loci civem delatus, & gravius qvam magiſtrum deceret exagitatus fuiſſet, Byzantium venit, ubi in urbe in qua omnes Chriſtiani eſſent, Græca ſua religione, qvam non diſſimulabat, opinionem attulit hominibus ſe alia qvoqve arcana (Magica) doctrina eſſe præditum. Itaqve Hillus eum poëma qvoddam recitantem cum audiſſet, commendatum ſibi habuit & ſtipendium ipſi dedit partim de ſuo partim de publico. Deinde invidi perſvadentes Zenoni ac Verinæ, qvod cum Hillo vaticinaretur adverſus Imperatorem, effecerunt ut relegaretur. Hinc Pergamum Myſiæ venit, mox ad Hillum in Iſauriam revocatur &c. Hillus iſte cum eſſet literarum amans, volebat virorum eruditorum de anima diſceptationes audire, cumqve ex multorum qvi aderant variis diſputationibus & diſſenſu orationem ſibi non conſtare appareret, Marſus grammatiſta ſive litterator ex Pane Ægypti oriundus, orationem de anima diu meditatam eleganter recitavit, & qvoniam ignarus inter ignaros, ut Plato dixit, facilius perſvadere poteſt qvam doctus, Marſi artificioſa laqvacitate deceptus Hillus eum eruditiorem omnibus CPoleos doctoribus eſſe exiſtimavit, & multa pecunia ex publico ipſi tributa τὲς φοιτῶντας ἐς μȣσεῖα, κατ᾽ ἐκλογὴν ἐκέλευσε παιδεύειν, eos qvi ſcholas freqventarent cum delectu docere juſſit.

Παν. Ex Æſopi anagnoſtæ libro de Helena, ſupra in ἰχθῦς.

Panætius Rhodius, ſenior, Philoſophus celeberrimus, cujus plurimi libri Philoſophici circumferuntur.

Panætius

Panætius junior Nicagoræ F. Rhodius, Philosophus Stoicus, Diogenis discipulus & præceptor Scipionis Africani post Polybium Megapolitam. Obiit Athenis.

Pancratius Sophista scripsit commentarium in Minuciani artem Rhetoricam.

Pancratius. Hujus feruntur Opsartytica, in qvibus varios artis culinariæ modos tradit. Floruit tempore Leonis senioris, usqve ad Zenonem.

Πανδελετείους γνώμας. Pandeletus sycophanta fuit litium amans, idemqve psephismata scribebat & unus erat ex illis qvi circa judicia crebro versabantur. Meminit ejus Cratinus in Chironibus.

Panolbius, poëta. Scripsit diversa: velut carmen *ad Ætherium* morbo defunctum. *Ad Erythrium. Ad Dorotheum*, præsidem & comitem. *In Aphthonium* comitem. *Epitaphium Hypatiæ*, Erythrii filiæ.

Πάντα ὀκτώ. Ajunt Stesichorum Catanæ splendide sepultum fuisse ad portas qvæ ab eo Stesichoreæ vocantur, ipso monumento octo columnas habente, octo item gradus & angulos octo. Alii tradunt Aletem cum Corinthios in unam civitatem oraculo jussus coëgisset, cives in octo tribus, & urbem in octo partes distribuisse.

Panyasis Polyarchi F. Halicarnasseus, prodigiorum interpres & poeta epicus, qvi poesim extinctam in usum revocavit. Duris Samium fuisse tradit, Dioclis filium: Herodotus Thurium. Polyarchus frater fuit Lyxi, qvem Herodotus patrem habuit. Alii non Lyxum Herodoti patruum: sed Dryonem Herodoti matrem Panyasidis ajunt sororem fuisse. Panyasis natus est Olympiade LXXVIII. Secundum alios antiqvior fuit & tempore belli Persici vixit, occisus à Lygdamide, tertio Halicarnassi tyranno. Inter poetas alter ei post Homerum locus tribuitur: secundum alios vero post Hesiodum etiam & Antimachum. Scripsit Ἡρακλειάδα *de rebus gestis Herculis libros XIV.* versibus circiter 9000. Ἰωνικὰ, *de Codro & Neleo, coloniisqve Jonicis*, carmine pentametro, versibus circiter 7000.

Paphnutius urbis cujusdam in superiori Thebaide Episcopus, vir Deo carus, & miraculis inclytus. Huic persecutionis tempore oculus effossus fuit, qvem Imperator (Constantinus) freqventer accersebat, oculumqve ejus deosculabatur. Cum autem Episcopis in Synodo (Nicæna) visum esset, ut qvicunqve in sacrum ordinem allecti essent, Episcopi, Presbyteri, Diaconi & Subdiaconi abstinerent à concubitu

uxorum, qvas cum laici essent, matrimonii jure sibi sociaverant: surgens vociferatus est non esse imponendum grave hoc jugum clericis & sacerdotibus, honorabiles esse nuptias &c. (ex Socratis lib. 1. cap. XI. Hist. Eccles.)

Pappus Alexandrinus Philosophus qvi sub Imp. Theodosio seniore vixit, qvo tempore etiam floruit Theon Philosophus qvi in Ptolemæi Canonem scripsit. Libri ejus sunt χωρογραφία οἰκουμενική *Chorographia totius Orbis. Commentarius in qvatuor libros magnæ syntaxis Ptolemæi. Descriptio fluviorum qvi sunt in Lybia. Interpretationes somniorum.*

Παραστιχίς. Heraclides Ponticus &c. è Laertii V. 92. seq.

Πάριον ab Alexandro Paride dictus locus qvi antea Amander. Illuc à patre Priamo missus Paris ingenio felici præditus & per triginta commoratus annos ibi in omni Græcorum sapientia eruditus fuit. Edidit *orationem in Veneris laudem*, qvâ Minervæ eam & Junoni prætulit. *Hymnum* etiam in eam cecinit qvi *cestus* dicitur. Hanc belli (Trojani) causam fuisse scribunt ob raptam apud Spartanos Helenam &c.

Parmenides Pyretis F. Eleates Philosophus, discipulus Xenophanis Colophonii, vel ut Theophrastus testatur Anaximandri Milesii. Ipsius successores fuere Empedocles, philosophus & medicus, & Zeno Eleates. Scripsit Physiologiam versibus hexametris, & alia qvædam oratione soluta, qvorum Plato meminit.

Πάροινος. Vide supra, οὐδέποτ' ἐγώ.

Parrhasius Evenoris F. & discipulus genere Ephesius, pictor.

Parthenius Heraclidis & Eudoræ, vel ut Hermippus ait Thetæ F. Nicæensis aut Myrleanus, elegiacorum & variorum carminum poeta. Hic à Cinna captus est, Romanis cum Mithridate bellum gerentibus. Postea dimissus est propter doctrinam, & vixit usqve ad Tiberium Cæsarem. Scripsit *elegias in Venerem. Aretes uxoris epicedium. Aretes encomium tribus libris*, & alia multa.

Parthenius Chius poeta Epicus, filius Thestoris, qvi cognominatus fuit Chaos. Ab Homero genus duxit. Scripsit *de Thestore* patre suo, item *Metamorphoses.*

Pases ingenio molli & effœminato, sed qvi arte magica omnes superavit, adeo ut incantationibus suis efficeret ut cœnæ sumtuosæ conspicerentur & præterea nonnulli qvi ad mensam ministrarent, eademqve omnia rursus evanescerent. Habuit & semiobolum ex mina ἐκ μνᾶς (Portus ἐκ μαγείας) ab ipso factum, qvi cum ab ipso datus esset venden-

vendentibus, à qvibus aliqvid emere volebat, apud ipſum rurſus inveniebatur ſi voluiſſet. Meminit ejus & Apion Grammaticus ἐν τῷ περὶ Μάγου in libro de mago.

Patricius floruit ſub Joviano Imp. fuitqve Lydus, qvi phænomenorum cœleſtium & ſignorum occurrentium conjector erat acutiſſimus.

Pattæcion vir cui qvæſtus erat calumniis alios vexare, & adoleſcentes integræ famæ & exiſtimationis laceſſere. Idem à Comicis perſtringitur ut fur & parietum perfoſſor &c.

Paulus Ægineta Medicus qvi *de re medica plures libros* ſcripſit.

Paulus Tyrius Rhetor, æqvalis Philonis Byblii, ad Adrianum miſſus legatus, Tyrum metropolim effecit. Scripſit *Artem rhetoricam, progymnaſmata & declamationes.*

Paulus Philoſophus ſcripſit *introductionem Aſtrologiæ* ſive *Apoteleſmatica.*

Paulus Germinus, Sophiſta, qvi ſcripſit, *Lyſiæ eſſe duos illos libros qvi de dono Iphicratis circumferuntur.* Item *commentarios in* reliqvas *Lyſiæ orationes.*

Paulus Ægyptius Lycopolita, Sophiſta, filius Beſarionis qvi & Didymus dicitur, natus ſub Conſtantino Imp. ſcripſit ὑπόμνημα.

Paulus, Manentis æqvalis, Samoſatenſis, Antiochiæ magnæ Epiſcopus qvi Dominum nudum eſſe hominem, blaſpheme dixit, & ut in unoqvoqve Prophetarum ſic etiam in ipſo Divinum Verbum habitaſſe &c.

Paulus. Hic cum Chryſantho Novatianæ Eccleſiæ præfuit, qvi prius qvidem doctor litterarum latinarum fuerat, deinde relicto inſtituto Grammatico ad vitam monaſticam tranſiit & talis fuit qvales monachos in ſolitudine degentes eſſe oportere Evagrius ſcribit &c.

Paurolas Phalaridis tyranni & Erytheæ, uxoris ejus F.

Pauſanias Lacon, hiſtoricus Scripſit *de Helleſponto, Laconica, Chronica, De Amphictyonibus, De feſtis Laconicis.*

Pauſanias Cæſarienſis Sophiſta, æqvalis Ariſtidis, cujus Philoſtratus in vitis Sophiſtarum, ut oratoris inepti meminit. Scripſit *de ſyntaxi librum. Problematum librum unum,* & alia.

Pauſon pictor. Æſculapius Pauſonem & Irum & qvemvis alium pauperem ſanaverit. Proverbium: Pavſone pauperior.

Paxamus vir doctus ſcripſit *de arte culinaria,* ordine alphabetico. *Bœotica libris duobus. Dodecatechnum ſive de ſchemis Venereis. De arte tinctoria libros duos. De re ruſtica libros duos.*

Πένταθλος, Qvinqvertio dictus eſt Democritus Abderites, callebat enim Phyſica, Mathematica & diſciplinas liberales, omniumqve artium peritus

peritus erat. Hujus est dictum : λόγος ἔργου σκιά. *oratio umbra actionum.*

Pepli qvi panathenæis majoribus, Minervæ in pompa ferebatur, apud Oratores & Comicos mentio. In eo depictus erat Enceladus, unus è Gigantibus qvem Minerva occidit. Athenienses cum victoriam reportassent, peplum Minervæ fecerunt, & in eo depinxerunt viros qvi se strenue in bello gessissent.

Periander Cypseli F. Corinthius, unus ex VII. Sapientibus, qvi vixit Olympiade XXXVIII. Scripsit *præcepta de vita humana*, *versibus* 2000. Acceptum à patre regnum in tyrannidem vertit, &c. In ejus mortem Epigramma (Laërtii.)

Μήποτε λυπήσῃ σε τὸ μή σε τυχεῖν τινος, ἀλλὰ
  Τέρπεο πᾶσιν ὁμῶς οἷσι δίδωσι Θεός.
Καὶ γὰρ ἀθυμήσας ὁ σοφὸς Περίανδρος ἀπέσβη,
  Οὕνεκεν οὐκ ἔτυχεν πρήξιος ἧς ἔθελεν.

Ne te contristet, si non optata seqvantur,
  Sed placeant, dederit qvæ tibi cunqve DEus.
Nam sapiens, mœrore perit Periander acerbo
  Extinctus, qvod non qvæ voluit valuit.

Pericles Xanthippi Imperatoris Atheniensium F. & auditor Anaxagoræ Clazomenii, orator & demagogus, qvi primus scriptam orationem habuit in judicio, cum illi qvi ipsum antecesserant, ex tempore dixissent. Uxorem duxit Aspasiam Milesiam & ex ea filios suscepit Xanthippū & Paralum, qvem contra instituta patria sic nominavit, herois indito nomine, qvod (Athenis) non licebat, &c.

Περίμανως. Supra, μάνερως.

Persæ. Magia & Astrologia à Magusæis primùm inventa fuit. Persæ ab indigenis vocantur Magog. Et Magusæi iidem sunt.

Persæus, Citieus, Philosophus Stoicus qvi etiam Dorotheus cognominatus fuit. Vixit temporibus Antigoni Gonatæ, filius Demetrii, discipulus & alumnus Zenonis Philosophi. Scripsit *Historiam*.

Perses Ascræus poëta epicus, Hesiodi poëtæ frater.

Petosiris Ægyptius, Philosophus scripsit *qva ratione Græci & Ægyptii Deorum cultum instituendum esse præceperint. Astrologumena* ex sacris libris excerpta. *De mysteriis Ægyptiorum*.

Petrus Magister, Rhetor & Historicus. Hic legatus ad Chosroēn missus singu-

singulari gravitate & eloqventia feroces & superbos barbarorum animos mitigavit. Scripsit *Historias*, item περὶ πολιτικῆς καταστάσεως. *de statu Reip.* (Idem est qvem mox sub Justiniano vixisse & ærarium compilasse Svidas ex Procopio scribit.)

Petrus Mongus Alexandriæ Episcopus, hæreticus fervidus (διάπυρος.) Euphemius vero Patriarcha orthodoxam fidem magno studio defendit.

Φακᾶς. Supra, Dioscorides.

Phædon Eleus, Philosophus, Socratis auditor, auctor sectæ Eliacæ qvæ postea à Menedemo Eretriensi dicta est Eretriaca. Ab Indis captum & Athenis venditum lenoni, Alcibiades svadente Socrate redemit, ex qvo tempore philosophari cœpit. Dialogi ejus sunt: Ζώπυρος, Μήδιος, Σίμων, Ἀντίμαχος ἢ πρεσβύτης, Νικίας, Σιμμίας, Ἀλκιβιάδης, Κριτόλαος.

Φαιδρίας. Supra, in Æsopus.

Phæax orator dicendi adeo peritus ut qvamvis capitis accusatus & in ipso facinore deprehensus fuisset, judicium tamen eluderet. Meminit Aristophanes.

Φαιός. Menippus Cynicus habitu furiæ indutus Ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα circumibat dicens se ab inferis venisse ut hominum peccata observaret, &, qvum eò rursus descendisset, dæmonibus illic degentibus ea renunciaret. Palla ei tunica talaris, qvam balteus puniceus cingebat. Pileus Arcadicus capiti impositus, cui intexta erant duodecim στοιχεῖα * sive signa Zodiaci. Cothurni præterea tragici, barba ingens & baculus in manu fraxineus.

Phalaris Agrigentinus, totius Siciliæ tyrannus Olympiade LII. Scripsit *Epistolas* prorsus admirabiles. Ælianus ait Apollinem & Jovem patrem Phalaridi vitam per biennium prorogasse, qvod Charitonem & Melanippum clementer tractasset.

Phallophori, Ithyphalli, & Avtocabdali, genera Musicorum. *Avtocabdali* coronam hederaceam gestabant. *Ithyphalli* larvas ebriorum & manicas variis coloribus distinctas, tunicamqve talarem. *Phallophori* cortice bybli faciem velabant, hedera violisqve coronati.

Phanes in Orphicis introducitur & Ericapæus &c.

Phanias sive Phænias Eresius, Philosophus Peripateticus, Aristotelis discipulus.

* Vide de στοιχείοις qvæ notavi ad S. Hieronymum de scriptoribus Eccles. cap. 45.

pulus. Vixit Olympiade CXI. & poſtea, ſub Alexandro Macedone. Fuit & alter Phanias, dux exercitus.

Phaon adamatus à Sapphone, non illa poëtria ſed Lesbia qvadam, qvæ fruſtrata ſpe ſuâ de Leucade rupe ſe præcipitavit.

Phariſæi, ſeparati qvod ſe ab aliis diſtingverent vita pura & accurata Legis obſervatione. Scribis eadem inſtituta, continentia, vita conjugii expers &c. Exactiores etiam, admirandi Eſſæi. Cæterum Paulus Phariſaicam vivendi rationem ut optimam ſectatum ſe teſtatur (Philipp. III. 5.) Dormiebant Phariſæi in exignis tabulis vel in ſpinis vel in ſcrupulis ne per ſomnium polluerentur. Apud eosdem Fatum & Aſtronomia magni fiebant.

Pherecrates Athenienſis Comicus, qvi Alexandro in expeditionibus bellicis comes fuit. Fabulas docuit XVII. in his πετάλην.

Pherecydes Babis F. ex Syro inſularum Cycladum una prope Delum, Syrius. Vixit tempore Halyattis Regis Lydorum & VII. Sapientum æqvalis fuerit, natus circa XLV. Olympiadem. Ferunt Pythagoram ab eo inſtitutum fuiſſe, ipſum vero non habuiſſe præceptorem, ſed proprio ſe exercuiſſe ſtudio, comparatis ſibi arcanis Phœnicum libris, κτησάμενον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Qvidam tradunt eum oratione proſa primùm ſcribere inſtituiſſe, qvod alii ad Cadmum referunt. Primus etiam animarum ex corpore in aliud corpus migrationem docuiſſe fertur. Sectatus eſt Thaletis opinionem. Obiit morbo pediculari. Omnia qvæ ſcripſit hæc ſunt: Ἑπτάμυχος ἤτοι Θεοκρασία ἢ Θεογονία, ἔστι δὲ Θεολογία (Kuſterus legit ἤτοι Θεοκρατία ἢ Θεολογία. ἔτι δὲ Θεογονία) libris decem Deorum generationem & ſucceſſionem continens.

Philagrius Lycius Macrenſis, ut reperitur apud Evgenatorem. Sed ut ipſe Philagrius ſcribit ad Philemonem in Epiſtola de jecore indurato, fuerit potius medicus Epirota, diſcipulus Naumachii, poſt Galeni tempora qvi Theſſalonicæ ut plurimum artem medicam exercuit. Compoſuit libros medicos LXX. ſi ſingulos numeres, aliaqve opera non pauca. Item commentarium in Hippocratem.

Phileas, qvi Andocidem ſacrilegii accuſavit.

Philemon Syracuſanus Damonis F. Comicus novæ Comœdiæ qvi floruit regnante Alexandro, paullo ante Menandrum. Scripſit Comœdias circiter XC, & vixit annos XCIV, qvidam annos CI. tribuunt. Extin-

ctus

ctus est immoderato risu. Bello * inter Athenienses & Antigonum flagrante in Piræeo degens Philemon per somnium vidit novem puellas domo sua exeuntes. Somno solutus narravit puero somnium: & reliqva dramatis qvod cœperat absolvit. Postea involvens se vestibus stragulis, qviete jacuit & mox mortuus est repertus. *Aderant igitur, Epicure, Philemoni novem Musæ, & cum fatale illud & ultimum iter ingressurus esset, ab illo digressæ sunt. Diis enim nefas videre mortuos qvamvis sibi charissimos, ne aspectum polluant, morientium exhalationibus. Tu vero, stulte, ais eos ne curare qvidem res nostras.* Ælianus libro de providentia.

Philemon junior & ipse Comicus, filius Philemonis Comici, qvi docuit fabulas LIV.

Philepsius cujus ut hominis callidi meminerunt Comici antiqvæ Comœdiæ, & qvod inter concionandum populo fabellas narrare solebat, idem jocorum amans & φιλοπαίγμων ut innuit Demosthenes oratione contra Timocratem.

Philetærus Atheniensis Comicus, filius Aristophanis Comici. Fabulæ ejus XXI. ex qvibus sunt hæ: Ἀχιλλεύς, Κορινθιαστής, Φίλαυλος, Κέφαλος, Τηρεύς, Ἄντυλλος, Οἰνοπίων (Nicostrato tributa ab aliis) tum Ἀταλάντη & Λαμπαδοφόροι.

Philetas Cous, Telephi F. clarus Philippi & Alexandri tempore, Grammaticus Criticus. Hic cum in inveniendo sophismate qvod *pseudomenum* vocatur, elaboraret, extenuato corpore obiit. Fuit præceptor Ptolemæi secundi, scripsitqve *Epigrammata*, *Elegias* & alia.

Philippicus Bardones Justiniano Imp. interfecto visus est inhoneste & segniter Imperium administrare. Et Patres in Oecumenico Concilio (CPol. A. 680.) congregatos anathemati subjecit, divinitus ab illis decretas duas in Servatore voluntates & actiones non admittens, adjutores nactus Joannem tunc urbis (CPoleos) summum Pontificem, & Germanum Cyzici metropolitanum, & alios Sacerdotes & Senatores plurimos.

Philippides Atheniensis, Comicus novæ Comœdiæ, filius Philoclis, vixit Olympiade CXI. docuit fabulas XLIV.

Philippus Amphipolites, historicus scripsit *Rhodiaca libris XIX.* argumenti valde obscœni. *Coiaca* libris II. *Thasiaca* libris II. & alia.

* Hæc qvæ deinceps ex Æliano Svidas affert, de altero Philemone intelligenda sunt, non de illo qvi risu est emortuus.

Philippus Sophista qvi scripsit *de spiritibus*, Herodianum secutus, secundum ordinem litterarum. Item *de synalœpha*.

Philippus Comicus, ex ejus dramatibus sunt Κωδωνιαςαί teste Athenæo.

Philiscus Comicus, ex cujus dramatibus sunt Ἄδωνις, Διὸς γοναὶ, Θεμιςοκλῆς, Ὄλυμπος, Πανὸς γοναὶ, Ἑρμῦ καὶ Ἀφροδίτης γοναὶ, γοναὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος.

Philiscus Corcyræus, Philotæ F. Tragicus & sacerdos Bacchi, qvi sub Ptolemæo Philadelpho vixit. Ab hoc Philiscium metrum appellatum est, qvod illo freqventer uteretur. Est autem ex secundo Tragicorum ordine, qvi septem numero, *plejas* sunt appellati. Tragœdiæ ejus sunt XLII.

Philiscus Ægineta qvi Alexandrum Macedonem litteras docuit, auditor Diogenis Cynici, vel secundum Hermippum, Stilponis. Scripsit Dialogos, ex qvibus est *Codrus*. Athenas profectus urbis illius visendæ gratia, cum audisset Diogenem, philosophari cœpit. Pater igitur fratrem ad illum accersendum misit, sed & ille philosophiæ amore captus est. Deinde pater, utriusqve reducendi gratia eo profectus, & ipse philosophari cœpit. Discipulus Diogenis fuit etiam Phocion, ὁ χρηςὸς sive *bonus* cognomento. Sepultus est Diogenes Corinthi, cane in ejus monumento inciso. Sinopenses etiam statua illum honoraverunt & Epigrammate: γηράσκει καὶ χαλκός &c. ex Laërtii VI. 78.

Philiscus Milesius Orator, Isocratis Oratoris auditor, qvi prius tibicen admirabilis fuit. Unde Isocrates eum vocavit αὐλοτρύπτην, *tibiarum perforatorem*. Scripta ejus sunt: Oratio Milesiaca, Amphictyonica, ars Rhetorica libris II. Isocratis ἀπόφασις.

Philiscus vel Philistus Syracusanus historicus qvi Dionysii Siciliæ tyranni cognatus fuit, & in navali pugna cum Carthaginiensibus commissa obiit. Eveni elegiaci poëtæ discipulus. Scripsit Σικελικά, *Sicula*, qvo opere continentur res variæ à Siculis adversus Græcos gestæ. Item *Genealogiam*. *De Phœnicia*, & alia qvædam *de Insula Sicilia*. (Vide infra, Philistus.)

Philistion Prusaënsis, vel ut Philo ait, Sardianus, Comicus, qvi obiit tempore Socratis. Scripsit comœdias βιολογικὰς sive mimicas. Extinctus est risu immoderato. Ex fabulis ejus sunt μισοψηφιςαί. Scripsit Φιλόγελων sive *risus amantem*, qvod opus ab aliis ad (Hermiam) Curiensem refertur. Vulgo tamen Nicaënsis potius dicitur, ut testatur Epigramma:

ὁ τὸν

ὁ τὸν πολυστένακτον ἀνθρώπου βίον
γέλωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιστίων.

Mortalium qvi Vitam lacbrymabilem
Nicanus risu temperat Philistion.

Philistus Naucratita, vel Syracusius Archonidæ F. discipulus Eveni, primus historiæ secundum oratoriam artem scriptæ auctor. Composuit *Ægyptiaca libris XII. Res Siculas libris XI. Adversus Tricaranum orationem de Naucrate. De Dionysio Tyranno libros VI. De Ægyptiorum Theologia libros III. Conciones* & alia qvædam. Item *de Libya & Syria.*

Φιλλεῖδαι, Phillidæ, familia Athenis. Ex hac eligi solebat Cereris & Proserpinæ Sacerdos qvæ mystas initiabat Eleusine.

Philo Byblius, Grammaticus, qvi natus circa tempora Neronis, diu vitam produxit. Ipse enim testatur Severum Erennium * Consulem fuisse, se annum agente LXXVIII. Olympiade CCXX. Scripsit περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων *de comparandis & deligendis libris, libros XII. De urbibus, & claris viris qvas unaqvæqve tulit, libros XXX. De Imperio Adriani*, sub qvo etiam vixit Philo, & alia. Erennius cognominatus hic Philo, ut ipse testatur.

Philo Judæus, natus Alexandriæ qvi Græcorum Philosophiam sectatus ad summam eruditionem pervenit, omnesqve disciplinas Græcas, tam eas qvæ encycliæ vocantur, qvam alias accurate perdidicit. Ubertate & copia dicendi adeo Platonem expressit. &c. (ex Sophronio interprete Hieronymi de Script. Eccles. & Eusebii II. 4. & 17. Hist.)

Philo Carpathius scripsit Commentarium in Canticum Canticorum.

Philochorus Cygni F. Atheniensis, vates, qvi uxorem habuit Archestratam, Vixit temporibus Eratosthenis qvem senem adolescens attigit. Obiit ex insidiis, delatus apud Antigonum, ac si Ptolemæo studeret. Scripsit Ἀτθίδος adversus Demonē, de Atheniensium rebus gestis, Regibus, Archontibus usqve ad Antiochum Θεόν, libros XVII. De divinatione libros IV. De sacrificiis lib. I. De Tetrapoli. Salaminis Origines. Epigrammata Attica. De Atheniensium certaminibus libros XVII. Περὶ τῶν Ἀθήνησι ἀρξάντων de Archontibus Atheniensium à Socratide (Olymp. CI. 3.) ad Apollodorum (Olymp. CXV. 2.) Olympiades, libris II. Adversus Demonis Atticam Historiam.

* hic sub Adriano clarus fuit. vide supra, in Hermippo Berytio.

riam. Epitomen Historiæ suæ Atticæ. Epitomen operum Dionysii de Sacris & Templis. De Sophoclis fabulis libros V. De Euripide. De Alcmane. De Atheniensium mysteriis. Collectionem Heroidum, sive Pythagorearum fœminarum. Δηλιακὰ sive de Insula Delo libros II. De Inventis. De Lustrationibus. De symbolis sive signis.

Philocles Polypithis F. Atheniensis, Tragicus qvi post Euripidem vixit & χολὴ *bilis* cognominatus est & ἁλμίων, *salsus*, propter amarulentiam. Scripsit tragœdias centum, è qvarum numero sunt Ηριγόνη, Ναύπλιος, Οἰδίπους, Οἰνεὺς, Πρίαμος, Πηνελόπη, Φιλοκτήτης. Æschyli Tragici sororis filius, ipse capite prominente & acuminato ut upupa, filium habuit Morsimum Tragicum ex qvo natus est Astydamas Tragicus, & ex isto Philocles alter, belli dux.

Philonides Atheniensis Comicus antiqvus, qvi antè Tullo fuit. Ex comœdiis ejus sunt Κόθορνοι, Απήνη, Φιλέταιρος. Alius Philonides qvem perstringit Aristoph. in Pluto & de qvo proverbium ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως.

Philopœmen institutus à Cleandro Mantinensi, paterno hospite. Postea adolescentiam ingressus Ecdemum ac Demophanem * sectari cœpit, genere Megapolitanos, tyrannorum odio patria profugos & Arcesilai Philosophi convictu tunc utentes, qvi in evertendo Nicocle Sicyoniorum Tyranno Aratum opera sua adjuverunt.

Philosophus qvi Platonis Leges in XII. libros divisit, (decimum tertium enim ipse addidisse fertur) Socratis & ipsius Platonis auditor, qvi contemplationi rerum cœlestium vacavit. Vixit tempore Philippi Macedonis, & hæc scripsit: *De Solis & Lunæ intervallo. De Diis libros II. De tempore. De fabulis. De libertate. De ira. De retributione. De Locris Opuntiis. De voluptate. De amore. De amicis & amicitia. De scriptione,* περὶ τοῦ γράφειν. *De Platone. De eclipsi & magnitudine Solis & Lunæ & Terræ. De fulguribus. De Planetis. Arithmetica. De numeris fœcundis,* περὶ πολυγόνων ἀριθμῶν. *Opticorum libros II. Enopticon libros II.* Κυκλιακὰ *de circulis.* Μεσότητας *medietates* & alia.

Philostratus primus, Lemnius Veri F. pater secundi Philostrati, Sophista qvi artem oratoriam professus est Athenis, vixitqve sub Nerone. Scripsit

* iidem infra apud Svidam minus bene vocantur *Ecdelus* & *Megalophanes*, Arcesilai Pitanæi discipuli.

Scripſit plures *orationes panegyricas* & *IV. Orationes Eleuſiniacas. Declamationes. Quæſtiones rhetoricas. Loca unde argumenta rhetorica depromi poſſunt. De nomine adverſus Antipatrum Sophiſtam. De tragœdia libros III. Gymnaſticum* ſive *de exercitiis eorum qvi Olympia certant.* Λιθογνωμικὸν *de dignoſcendis lapillis* ſive gemmis. *Proteum. Canem ſive Sophiſtam. Neronem ſpectatorem. Tragœdias XLIII. Comœdias XIV.* Itemqve alia plurima & memoratu digna.

Philoſtratus Philoſtrati qvi & Verus dictus fuit, Lemnii Sophiſtæ F. & ipſe alter Sophiſta, qvi primum Athenis, deinde Romæ artem oratoriam docuit ſub Severo Imp. uſqve ad Philippum. Scripſit *Declamationes. Epiſtolas amatorias. Imagines* ſive *Deſcriptiones libris IV. Diſputationes. Capras ſive de fiſtula. Apollonii Tyanei vitam libris VIII. Forum.* Ἡρωϊκόν. *Heroicum. Vitas Sophiſtarum libris IV. Epigrammata* & alia qvædam.

Philoſtratus filius Nerviani, qvi Philoſtrati ſecundi frater erat, Lemnius & ipſe Sophiſta docuit Athenis, obiit & ſepultus eſt in Inſula Lemno. Auditor & gener ſecundi Philoſtrati ſcripſit *Imagines. Orationem Panathenaicam. Orationem de Troja. Paraphraſin clypei Homerici. Declamationes V.* Qvidam etiam *Vitas Sophiſtarum* ipſi tribuunt.

Φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος. *Ambitioſiores Cleophonte, in cujus labris ſtrepit Threicia hirundo.* Deridet illum (Ariſtophanes) ut Thracem qvod ex Thraſſa natus eſſet. In hunc, qvi erat Demagogus, etiam exſtat fabula Platonis, qvæ ipſius nomine inſcribitur, Cleophon.

Philoxenus Evletidæ F. Cytherius Lyricus ſcripſit *Dithyrambos XXIV.* & carmine lyrico *Genealogiam Æacidarum,* obiitqve Epheſi. Cytheriis per Lacedæmonios in ſervitutem redactis emtus eſt ab Ageſylo qvodam, & Myrmecis nomen ei impoſitum. Poſt Ageſyli mortem redemtus, & litteris inſtitutus eſt à Melanippide Lyrico. Calliſtratus Heracleæ Ponticæ natum eſſe ſcribit. Philoxenus poſtqvam latomias Dionyſii Tyranni evaſiſſet, (Svid. in ἄπαγε & εἰς λατομίας) Tarentum Italiæ ſe contulit. Hinc rogatus per litteras à Dionyſio ut rediret, nihil reſcripſit ſed littera O identidem tabellæ inſcripta ſignificavit ſe invitationem repudiare. Hinc proverbium Φιλοξένου γραμμάτιον.

Philoxenus Alexandrinus, Grammaticus Romæ docuit: ſcripſit *de verbis monoſyllabis. De notis criticis in Iliade. De verbis in μι deſinentibus. De diplaſiaſmo. De Syracuſanorum dialecto. De Helleniſmo libros IV. De conjugationibus. De gloſſis libros V. De gloſſis Homericis. De Laconum dialecto. De dialecto Jonica,* & reliqvis.

Phi-

Philyllius Athenienſis, Comicus antiqvæ Comœdiæ, ex cujus fabulis ſunt: Αἰγεὺς, Ἄυγη, Ἄντεια, Δωδεκάτη (nomen hoc meretricis) Ἡρακλῆς, Πλύντρια ἢ Ναυσικάα, Πόλις, Φρεωρύχος, Ἀταλάντης Ἑλένη.

Φιλύριος Κινησίας. Cineſias poëta Dithyrambicus fuit, qvi Φιλύρινος dictus fuit (non ob levitatem vel pallorem, ut Svidas, ſed qvod tiliaceis tabulis propter gracilitatem ſe ſoleret faſciare, ut rectus incederet, qvemadmodum ex Athenæi XII. p. 551. Kuſterus recte notavit.)

Φλέδων. Timon Antiſthenem Philoſophum carpens ob ſcriptorum multitudinem, παντοφυῆ Φλέδωνα *omnivarium nugatorem* appellat.

Phlegon Trallianus libertus Auguſti Cæſaris, vel ut alii, Hiſtoricus ſcripſit *Olympiadas libris XVI.* Continent autem res ubiqve terrarum geſtas usqve ad Olympiadem CCXXIX. Easdem etiam *VIII. libris* expoſuit. Deſcriptionem Siciliæ. De longævis & rebus mirabilibus. De Romanorum feſtis libros III. De Romæ locis & eorum nominibus. Epitomen Olympionicarum, & alia.

Philoſtorgius notat (Joſephum *) res Judæorum fuſius executum eſſe qvam Phlegonem & Dionem, qvippe qvi tantum breviter eas & obiter attigerint. Cæterum illorum qvidem qvæ ad pietatem aliasqve virtutes ſpectent, nec iſtum nec hos ullam habuiſſe rationem. Contra vero Joſephum videri timere & cavere, ne Græcos offendat.

Φλύακες. Sotades ſcripſit phlyacas, id eſt cinædos, dialecto Jonica. Itaqve & dicti ſunt λόγοι ἰωνικοί. Eodem poëmatis genere uſus eſt etiam Alexander Ætolus, aliiqve. (infra in Stotade.)

Phocylides Mileſius Philoſophus, æqvalis Theognidis. Uterqve annis DCXLVII. poſt bellum Trojanum vixit, Olympiade LV. Scripſit *carmina heroica* & *elegias*. *Præcepta ſive ſententias* qvas κεφάλαια, *capita* inſcribunt. Sunt autem ex carminibus Sibyllinis ſurrepta.

Phœniciæ dictæ litteræ qvod Lydi & Jones eas ab inventore Agenore Phœnice acceperunt, vel (ut Cretenſes affirmant) qvod ἐν φοινίκων πετάλοις in palmarum foliis homines ſcriberent. Scammon libro ſecundo εὑρημάτων ſive inventorum ait eas à Phœnice filia Actæonis ſic appellatas eſſe, qvæ virgo obiit, habuitqve ſorores Aglavrum, Erſen, Pandroſum.

Phœni-

* hujus potius nomen ſupplendum, qvam cum Clariſſ. Kuſtero Juſti, exiſtimo, qvoniam mox infra Joſephi etiam diſerta mentio recurrit.

Phœnicides Comicus, ex cujus dramatibus sunt φύλαρχ@, & μισ8με-ν@ teste Athenæo in Dipnosophist.

Phœnicum mendacium, propter ea qvæ de dracone & Spartis & Cadmo, falsò dicuntur.

Phœnicum pacta. Phœnices qvi Carthaginem condiderunt, cum ad Libyam navibus appulissent, rogarunt illius regionis incolas, ut se reciperent noctem & diem. Hoc impetrato, discedere noluerunt, qvasi pacti fuissent se noctes & dies ibi mansuros esse. Demon de Metapontinis similia narrat.

Phormus Syracusanus Comicus, æqvalis Epicharmi, familiaris Geloni Siciliæ Tyranno & altor filiorum ejus. Scripsit Comœdias VII. qvæ sunt Ἄδμητ@, Ἀλκίνους, Ἀλκυόνες, Ἰλίου πόρθησις, Ἵππ@, Κηφεὺς ἢ Κεφάλαια, Περσεύς. Etiam Ἀταλάντης Athenæo memoratur. Primus usus est talari veste, & scena rubris pellibus adornata.

Φρεάντλης Cleanthes Philosophus &c. supra in Cleanthe.

Φρυγίλ@ ὄρνις, ἢ Φιλήμον@ γένους. Phrygilus est nomen avis. Philemon autem à Comicis perstringitur ut Phryx & peregrinus & Car.

Phrynichus Polyphradmonis aut Minyæ F. aut Choroclis, Atheniensis Tragicus, discipulus Thespidis qvi primus Tragœdiæ inventor fuit. Vicit Olympiade LXVII. primusqve muliebrem personam duxit in scenam & tetrametri fuit inventor, & filium habuit Polyphradmonem Tragicum. Ejus tragœdiæ hæ novem: Πλευρωνία, Αἰγύπτιοι, Ἀκταίων, Ἄλκηστις, Ἀνταῖ@ ἢ Λίβυες, Δίκαιοι, Πέρσαι, Σύνθωκοι sive Σύνθακοι, Δαναΐδες.

Phrynichus Melanthæ F. Atheniensis Tragicus. Ex hujus fabulis sunt Ἀνδρομέδα, Ἠριγόνη. Fecit etiam Πυῤῥίχας. Athenienses Phrynichum mille drachmis multarunt, qvod de Mileti expugnatione tragœdiam docuisset.

Phrynichus Atheniensis, unus ex postremis veteris Comœdiæ Comicis qvi fabulas docere cœpit Olympiade LXXXVI. Dramata ejus sunt Ἐφιάλτης, Κόνν@, Κρόν@, Κωμασταὶ, Σάτυροι, Τραγῳδοὶ ἢ ἀπελεύθεροι, Μονότροπ@, Μοῦσαι, Μύστης, Ποάστριαι, Σάτυροι. Phrynichus & Lycis & Amipsias Comici subfrigidi.

Phrynichus, Bithynus, Sophista. Scripsit *Atticistam*, *de nominibus Atticis libros II.* Τιθεμένων συναγωγὴν *collectionem Thematum.* *Apparatus oratorii libros XLVII.* secundum alios *LXXIV.*

Phrynis Aristoclidis, qvi bello Medico florebat & genus à Terpandro ducebat,

cebat, discipulus, Citharœdus Mytilenæus, qvi primus putatur apud Athenienses cithara cecinisse & in Panathenæis vicisse, Archonte Callia. Ister in melopœis testatur Phrynidem fuisse Lesbium Canopis F. qvi cum esset Hieronis tyranni coqvus, cum aliis multis Aristoclidi datus sit. Sed si coqvus Hieronis fuisset, id non tacuissent Comici, qvi Musicam veterem modulationibus mollibus ab eo fractam & immutatam, sæpe arguunt.

Phylarchus Atheniensis, vel Naucratites (aliis Sicyonius vel Ægyptius) Historicus. Scripsit *expeditionem Pyrrhi Epirotæ in Peloponnesum libris XXVIII.* Deducit autem historiam suam usqve ad Ptolemæum Evergetem & Berenices obitum, & ad mortem usqve Cleonymi Lacedæmonii, cui Antigonus bellum intulit. *Res ab Antiocho & Pergameno Eumene gestas. Epitomen mythicam.* Περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας *de apparitione Jovis. De inventis.* Παρεμβάσεων *libros IX.*

Φυσικὸς λόγος. Post moralia (Stoici) tractant de rebus naturalibus - - Tria in rebus naturalibus spectantur, forma, materia & causa ob qvam forma est in materia. Circa hæc versantur methodi qvinqve: Physica, Ars particularis (ἡ κατὰ μέρος τέχνη) Dialectica, Mathematica, prima philosophia &c.

Pigres Car Halicarnasseus, frater Artemisiæ bellica fortitudine claræ, Mausoli uxoris: qvi singulis versibus *Iliadis* totidem *pentametros* addidit in hunc modum:

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Μοῦσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης.

Scripsit & *Margitem* qvi Homero vulgo tribuitur, item *Batrachomyomachiam.*

Πινάκια sortes in urnam demissæ, qvas æreas fuisse innuit Demosthenes Oratione de nomine &c.

Pindarus Thebanus, Scopelini vel potius Daiphanti aut Pagonidæ F. Nam Scopelini filius est obscurior & Pindari alterius cognatus. Discipulus fuit Myrtidis mulieris, natus Olymp. LXV. ita ut Xerxe in Græciam trajiciente esset annorum XL. Frater illi Erotion, filius Diophantus, filiæ, Eumetis & Protomache. Cum petiisset à Diis ut pulcherrimum in vita sibi darent, compos voti factus est, obiit enim subito in theatro reclinatus super Theoxeni amasii sui genua, annos natus LV. Scripsit hæc libris septemdecim, dialecto Dorica: *Olympionicas, Pythionicas,* (Nemeonicas, Isthmionicas) *Prosodia, Parthenia, Enthronismos,*

ſmos, *Bacchica*, *Daphnephorica*, *Pæanas*, *Hyporchemata*, *Hymnos*, *Dithyrambos*, *Scolia*, *Encomia*, *Threnos*, *Tragœdias XVII.* & vei ſu hexametro *Epigrammata*, & oratione ſoluta παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι, *admonitiones ad Græcos*, & alia plurima.

Pior monachus inter deambulandum comedebat, qværentiqve de cauſa reſpondit, nolle ſe ut rem ſeriam ſed obiter tantum hoc facere. Alii reſpondit, nolle ſe ut inter edendum voluptatẽ corporis animus ſentiret.

Piſander Piſonis & Ariſtæchmæ F. Camiræus ex Camiro Rhodi civitate, qvem Eumolpi poëtæ æqvalem & amaſium qvidam fuiſſe ſcribunt, aliis Heſiodo eum antiqviorem fuiſſe tradentibus, aliis referentibus ad Olympiadem XXXIII. Habuit & ſororem Diocleam. Scripſit Ἡράκλειαν ſive *poëma de rebus ab Hercule geſtis*, *libris II.* in qvibus clavam Herculi primus attribuit. Reliqva ejus poëmata adulterina putantur utpote partim ab aliis partim ab Ariſteo poeta ὑπ' Ἀρισέως ποιητοῦ compoſita.

Piſander Neſtoris Poëtæ F. Larandenſis aut Lycius, qvi vixit temporibus Imp. Alexandri Mammææ F. poëta epicus & ipſe. Scripſit *hiſtoriam variam*, verſibus qvam inſcripſit Ἡρωϊκῶν Θεογαμιῶν *de Heroum & Dearum nuptiis* libros VI. item alia, oratione ſoluta.

Pittacus Mytilenæus Caici vel Hyrrhadii Thracis, & matris Lesbiæ F. Natus Olympiade XXXII. unus ſeptem Sapientum. Scripſit *leges*, & Olympiade XLIX. Melanchrum Mytilenes tyrannum occidit, & Phrynonem Ducem Athenienſium pro Sigeo bellum gerentem ſingulari certamine interfecit poſtqvam reti eum implicuiſſet. Senex coactus exercitum ducere, dixit: ὡς χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι *qvàm difficile eſt bonum eſſe!* Hujus apophthegma: καιρὸν γνῶθι, *Tempus noſce.* Scripſit *verſus elegiacos DC.* & *de Legibus* oratione ſoluta.

Pixodarus. Vide ſupra, in Dexippo Coo.

Plato filius Ariſtonis qvi Ariſtoclem patrem habuit & Perictyones vel Potones, genus trahentis à Solone. Sexta enim ab illa fuit filia Dropidis poëtæ, fratris Solonis. Solon à Neleo genus ducit & Ariſto Platonis pater à Codro Melanthi filio. Fertur Platonis mater ἔκ τινος θείας ὄψεως ex viſione qvadam divinâ gravida facta fuiſſe, cum ei Apollo apparuiſſet: & Platone in lucem edito tunc demum maritus cum ea concubuiſſe. Natus eſt Æginæ Olympiade LXXXVIII. poſt initia belli Peloponneſiaci. Vixit annos LXXXII. Obiit Olympiade CVIII. cœlebs & virgo. Dormiens vita exceſſit, cum in feſto epulatus

latus fuisset. Etiam alii post eum filii Aristoni nati sunt, Adimantus & Glaucus, & filia Potone. Prima litterarum rudimenta à Dionysio qvodam didicit : in palæstra se exercuit apud Aristonem Argivum. Cum artem poeticam didicisset, *dithyrambos* & *tragœdias* scripsit. His deinde spretis, apud Socratem circiter XX. annos philosophatus est. Et fertur Socrates qvo die ad ipsum venit Plato, in somnis vidisse cygnum genibus suis insidentem. Aristocles prius dicebatur, postea Plato dictus est vel qvod πλατὺς τὸ στέρνον, lato esset pectore, vel qvod πλατὺς ἐν λόγοις in oratione copiosus. Ter in Siciliam profectus est ad tyrannos Dionysios. Venditum à tyranno Anniceris Afer emit & manumisit. Docuit in Academia, scholamqve ejus ordine hi exceperunt : Speusippus, Xenocrates, Polemo, Crantor, Crates. Socratici fuere hi : Arcesilaus, Lacydes, Evander Phocæensis, Damon Leonteus, Moschion, Evander Atheniensis, Hegesinus, Carneades, Harmadas. * *Dialogi* ejus genuini omnes sunt LVI. qvorum alii sunt Physiologici, alii Ethici, alii Dialectici. *Respublica* ejus in *libros decem* dividitur, *Leges* vero in *libros XII.* Reliqvæ tetralogiæ sunt novem. Plato pauper fuit & solummodo in Academia possedit hortum, ex qvo trium aureorum proventus qvotannis redibant. Sed successoribus ejus per liberalitatem hominum sanctorum & eruditionis amantium, qvi philosophiæ studiis promovendis testamento sua reliqverunt bona, totus reditus mille vel plurium etiam aureorum fuit. Plura deinde refert Svidas, qvæ Platonem hausisse ex libris sacris, vel ab Ægyptiis didicisse affirmat.

Plato Atheniensis, Comicus, temporibus Aristophanis, Phrynichi, Eupolidis & Pherecratis. Fabulæ ejus XLVIII. è qvibus. Ἄδωνις, αἱ ἀφ' ἱερῶν, Γρῦπες, Δαίδαλος, Ἑορταὶ, Ἑλλὰς ἢ Νῆσοι. Εὐρώπη, Ζεὺς κακούμενος, Ἰὼ, Κλεοφῶν, λάϊος, Λάκωνες ἢ ποιηταὶ, Μέτοικοι, Μύρμηκες, Μαμμάκυθος, Μενέλεως, Νῖκαι, Νὺξ μακρὰ, Ξάνται ἢ Κέρκωπες, περιαλγὴς, Ποιητὴς, Πείσανδρος, Πρέσβεις, Παιδίον, Σοφισταὶ, Συμμαχία, Σκύθαι, Σύρφαξ, Ὑπέρβολος, Φάων. Genere dicendi usus est perspicuo & claro uti ait Athenæus in Dipnosophist. Ejus etiam sunt Ἀνδροφόνος, Συνεξαπατῶν & Πανηγυρισταὶ, aliæqve plures.

Plotinus Lycopolita, Philosophus, discipulus Ammonii qvi antea erat σακκοφόρος sive bajulus, magister Amelii qvem Porphyrius audivit, ut Porphyrium Jamblichus, & hunc Sopater. Jam senex sub Gallieno ad annum ejus septimum, vixit scripsitqve libros LIV. qvi in

* χαρμίδας.

in ſex Enneades dividuntur. Uſus eſt corpore imbellici ex morbo ſacro. Scripſit etiam alia.

Plutarchus Chæronenſis, Bœotius vixit Trajani Imp. temporibus & antè. Trajanus dignitate conſulari eum ornavit, edixitqve ne qvis magiſtratuum in Illyrio ſine ejus conſenſu qvicqvam faceret. Scripſit multa.

Plutarchus Neſtorii F. Athenienſis, Philoſophus, magiſter Syriani, præceptoris Procli Lycii, qvi Scholæ philoſophicæ Athenis præfuit, & ſucceſſorem habuit Marinum. Scripſit multa.

Polemon Philoſtrati vel Philocratis F. Athenienſis, Philoſophus, diſcipulus Xenocratis qvi fuit Platonis ſucceſſor. Academiæ & ipſe præfuit, & cum antea luxuriæ deditiſſimus fuiſſet, philoſophari poſtea cœpit. Multos ſcripſit libros, ſed qvorum nullus exſtat. Delectabatur præcipue Homero & Sophocle, utrumqve pari ſapientia præditum eſſe dicens, unde Homerum Sophoclem epicum, Sophoclem vero Homerum tragicum appellabat.

Polemon Evegeti F. Ilienſis ex vico Glycyia, donatus civitate ab Athenienſibus, ideoqve Helladicus adſcriptus: periegetes & hiſtoricus. Vixit tempore Ptolemæi Epiphanis. Sed Aſclepiades Myrleanus auctor eſt eum æqvalem fuiſſe Ariſtophanis Grammatici, & Panætium Rhodium etiam audiviſſe. Scripſit *deſcriptionem Ilii, libris III. Origines urbium qvæ ſunt in Phocide, & earum cognatione cum Athenienſibus. Origines urbium Ponticarum. De urbibus Laconicis* & alia plurima. In his & *κοσμικὴν περιήγησιν, Orbis deſcriptionem* ſive *Geographiam.*

Polemon ex Laodicea ad Lycum fluvium, Rhetor & Sophiſta, qvi Smyrnæ docuit, Ariſtidis Rhetoris magiſter. Vixit tempore Trajani & poſt ipſum, diſcipulus Timocratis philoſophi ex Heraclea Pontica oriundi & Scopeliani Sophiſtæ. Obiit anno ætatis LVI. cum ſe ipſe in ſepulchrum conjeciſſet & inedia necem ſibi conſciviſſet, qvod articulari morbo vexaretur. Qvamobrem cognatis & amicis lugentibus dixit, *Date mihi aliud corpus, & in illud migrabo.* Medicis qvoqve crebro eum ſecantibus dixit: *Qvam citiſſime Polemonis lapicidinas excidite.*

Polemon junior Sophiſta, Commodi temporibus.

Polles Ægienſis (ex Ægis urbe Aſiæ prope Magneſiam & Smyrnam) Philoſophus & vates. Scripſit ordine alphabetico *συμβολικὰ de ſignis ex qvibus futura conjiciuntur libros II.* Οἰωνοσκοπικὰ *Auguria* (ex avibus)

 libris

libris VIII. Arithmetica libris II. περὶ τῆς καθ' ὅμηρον οἰωνοπολίης *de auspiciis Homericis. De Tyrrhenorum divinatione.* ἰατροσυμβολικὰ *conjecturas medicas.* περὶ δρυοκολάπτου *de pico Martio.* ἱερὸν λόγον, *orationem sacram.* κατοικιδίων *de signis domesticis librum unum.* Θηρευτικόν *de venatione. De sympathiis & antipathiis. De fulminibus & earum observatione.* ἐνόδιον οἰώνισμα, *de ratione captandi omina ex iis rebus quæ alicui in via occurrunt* ut si qvis hoc portans alicui occurrat, hoc significat. (Supra in οἰωνιστικήν.)

Pollio (πωλίων) Asinius, Trallianus Sophista & Philosophus, Romæ eloqventiam professus sub Pompejo Magno, Timageni in Schola successit. *Philochori* Ἀτθίδα sive opus *de rebus Atticis* in *epitomen* redegit scripsitqve *dicta & facta memorabilia Musonii Philosophi. Epitomen Diophanis Georgicorum libris II. Adversus Aristotelem de animalibus libros X. De civili bello Romano Cæsaris & Pompeji.*

Pollio Valerius, Alexandrinus, Philosophus qvi sub Adriano vixit. Hujus filius Diodorus Philosophus scripsit *enarrationem locorum difficilium quæ apud X. Oratores reperiuntur.* Valerius composuit *collectionem vocabulorum Atticorum,* ordine alphabetico, & alia qvædam Philosophica.

Pollio Grammaticus scripsit περὶ τῶν παρὰ γράμμα ἁμαρτανομένων de erratis qvæ circa litteram committuntur.

Pollux (Πολυδεύκης) Naucratita, Sophista, qvem qvidam ajunt Arduenna Phœniciæ ortum, sed falluntur. Docuit Athenis sub Commodo Imp. & obiit anno ætatis LVIII. Scripsit *Onomasticum,* qvod est collectio vocabulorum diversorum qvæ de eadem re dicuntur, *libris X. Disputationes* sive *Sermones. Declamationes. Commodi Cæsaris epithalamium. Orationem ad Romanos habitam,* ῥωμαϊκὸν λόγον. *Buccinatorem* sive *certamen Musicum. Contra Sinopenses.* Πανελλήνιον *orationem in conventu totius Græciæ habitam.* Ἀρκαδικὸν *ad Arcades,* & alia.

Polus Agrigentinus, Orator, vel potius antiqvorum Sophistarum unus, Licymnii Magister. Scripsit *Genealogiam Græcorum & Barbarorum qvi ad Trojam bellum gesserunt* & qvem exitum qvisqve eorum habuerit. Qvidam tamen opus hoc *Damastæ* tribuunt. *Navium catalogum. De vocabulis.*

Polyænus Sardianus Sophista sub primo Cæsare Cajo. Scripsit *Orationes forenses, & causarum sive Patrociniorum formas,* δικῶν ἤτοι συνηγοριῶν ὑποτυπώσεις. *Parthici triumphi libros III.* & alia.

Polyænus Macedo, Rhetor. Scripsit *de Thebis. Tacticorum libros III.* & alia.

Poly-

Polybius Lyci F. ex Megalopoli Arcadiæ, Scipionis Africani præceptor & Panætii Philoſophi æqvalis, tempore Ptolemæi Evergetis. Hic prolixam illam *Hiſtoriam Romanam libris XL.* ſcripſit, a fuga Cleomenis Spartani ad Perſeum Philippi F. Macedonum ſucceſſioni res à Romanis geſtas ordine adnectens. Polybii Hiſtoriam continuavit Poſidonius Olbiopolita Sophiſta. Strabo qvoqve Amaſeenſis ſcripſit hiſtoriam inde incipientem ubi Polybius deſinit, libris XLIII.

Polycarpus, Joannis Evangeliſtæ Theologi auditor, ſucceſſor Bucoli, primi Smyrnæorum Epiſcopi, martyrio pro Chriſto conſummatus eſt ſub Marco Antonino. *Epiſtolam* ſcripſit *ad Philippenſes*, πάνυ θαυμαστὴν omnino admirabilem & *ad magnum Dionyſium Areopagitam*, & *ad alias Eccleſias.* Hic ob qvasdam ſuper die Paſchatis qvæſtiones, Imperatore Antonino Pio, & Eccleſiæ Romanæ Epiſcopatum gerente Aniceto Romam venit, ubi multos qvi Marcionis & Valentini doctrinæ crediderant, ad fidem revocavit. Marcioni obviam forte facto & dicenti, *agnoſce nos, Polycarpe,* reſpondit γνωρίζω σε *agnoſco te primogenitum Diaboli filium.*

Polycrates Athenienſis, orator valde eloqvens, qvi poſt Anytum & Melitum Orationes contra Socratem ſcripſit.

Polyevctus Comicus, cujus drama ἡνίοχος memoratur Athenæo. Fuit & ætate noſtra * Polyevctus &c. Supra in ἡνίοχος.

Polygnotus pictor, Thaſius, Aglaophontis filius & diſcipulus, qvem Athenienſes civitate donarunt, vel qvod porticum pœcilem gratis pinxiſſet, vel ob picturas in Theſauro & Anaceo.

Polyzelus Comicus, cujus dramata ſunt: Νίπτρα, Δημοτυνδάρεως, μουσῶν γοναὶ, Διονύσου γοναὶ, Ἀφροδίτης γοναί

Porphyrius petulanti & maledica lingva Chriſtianos inſectatus, proprio nomine dictus eſt βασιλεύς (Malchus) ex Tyro Phœniciæ oriundus Philoſophus, diſcipulus Amelii, Plotino magiſtro uſi, Jamblichi magiſter, vixit Aureliani temporibus, & vitam produxit usqve ad Diocletianum Imp. Audivit & Longinum Criticum. Scripſit libros qvam plurimos, Philoſophicos, Rhetoricos & Grammaticos. *De divinis nominibus librum I. De principiis duos. De materia, ſex. De anima adverſus Boëthum, qvinqve. De abſtinentia ab animatis libros IV. De ſe ipſo*

* Ætatem Luciani intellige, qvi in hunc Polyevctum Sophiſtam ſcripſit ſuum Pſeudologiſtam ἢ περὶ τοῦ ἀποφράδος, T. 2. edit. Amſtelod. p. 432. ſeq.

ipso cognoscendo, περὶ τȣ̃ γνῶθι σεαυτόν, libros IV. De incorporeis. Unam esse Platonis & Aristotelis sectam, libros VII. In Julianum Chaldæum. Philosophicam historiam libros IV. Contra Christianos libros XV. De Homerica Philosophia. Adversus Aristotelem, qvi animam entelechiam esse statuit. Φιλολόγȣ ἱςορίας historia philologicæ libros V. De genere, specie, differentia, proprio & accidente. De Nili fontibus secundum Pindarum. De utilitate qvam Reges ex Homero possunt percipere, libros X. Miscellanearum qvæstionum libros VII. In Thucydidis proœmium. Adversus Aristidem libros VII. In Minuciani artem & alia plurima, præcipue Astronomica, inter qvæ & *εἰσαγωγὴν ἀςρονομȣμένων, introductionem in res Astronomicas libros III.* itemqve *dubia Grammatica.*

Posidippus Cassandrensis, Cynisci F. Comicus, qvi tertio anno post Menandri obitum fabulas docere cœpit. Dramata ejus sunt ad XXX.

Posidonius Apameensis Syrus aut Rhodius, Philosophus Stoicus cognomine *athleta.* Scholam habuit Rhodi, discipulus & successor Panætii. Venit Romam sub M. Marcello. Scripsit multa.

Posidonius Alexandrinus, Philosophus Stoicus, Zenonis Citiei discipulus. Scripsit *historiam* inde incipientem ubi desinit Polybius *libris LII.* usqve ad bellum Cyrenaicum & Ptolemæum. Item *declamationes Rhetoricas. In Demosthenem argumenta.* Sed hæc puto potius esse Posidonii Olbiopolitæ, Sophistæ.

Posidonius Olbiopolita, Sophista & Historicus. Scripsit *de Oceano & rebus qvæ in eo sunt. De regione qvæ Tyrica vocatur. Atticas historias libris IV. Libyca libris XI.* & alia qvædam.

Posidonius qvi scripsit *παλμικὸν οἰώνισμα.* (supra, in *οἰωνιςικήν.*)

Postumius Romanus, Capua oriundus, initio aurifaber, deinde post trigesimum ætatis annum Athenas profectus, Græcorum litteris eruditus & multis præclaris instructus scientiis ad seram ætatem vixit. Hic de se poterat usurpare illud Heracliti (apud Julianum Orat. VI. p. 185.) *Ἐμαυτὸν ἐδιζησάμην, meipsum qvæsivi.*

Potamon Alexandrinus, Philosophus vixit ante Augustum & illius tempore. Ejus est *in Platonis de Rep. commentarius.*

Potamon Mytilenæus, Lesbonactis F. Rhetor Romæ sub Tiberio Imp. eloqventiam professus. Hunc in patriam aliqvando redeuntem Imperator talibus litteris instruxit: *Potamonem Lesbonactis F. si qvis injuria afficere ausus fuerit, videat an mecum bellum gerere possit.* Scripsit *de Alexandro Macedone. Fines Samiorum. Bruti encomium. Cæsaris encomium. De perfecto Oratore.*

Potone,

Potone, Platonis Philoſophi ſoror.

Pratinas Pyrrhonidæ vel Encomii F. Phliaſius, poeta Tragicus qvi cum Æſchylo & Chœrilo certavit Olympiade LXX. & primus Satyros ſcripſit. Illo fabulas docente, tabulata, in qvibus ſpectatores ſtabant, ceciderunt, unde Athenienſes theatrum exſtruxerunt. Fabulas edidit L. qvarum XXXII Satyricæ. Semel vicit.

Πρέσβεις. Philoſophi qvi cum Areobindo in Perſiam iverunt legati, fuerunt iſti: Damaſcius Syrus, Simplicius Cilix, Eulalius (Agathiæ codices *Eulamius*) Phryx, Priſcianus Lydus, Hermias & Diogenes Phœnices, Iſidorus Gazæus. Hi omnes domum redierunt, Barbari hoſpitalitate valere juſſa. Sed in pace Romanorum cum Perſis, cautum eſt ut viris illis ſecure vivere liceret, nec contra animi ſententiam ab avita (de Diis) opinione eſſet recedendum.

Priſcus Panites Sophiſta, Theodoſii jun. temporibus ſcripſit *Hiſtoriam Byzantinam & de Attila libros VIII.* item *declamationes Rhetoricas & Epiſtolas.*

Proæreſius Pancratii F. ex Cæſarea Cappadociæ, Sophiſta qvi Antiochiæ Ulpianum audivit. Athenis docuit paullo ante Libanium, maximis à Conſtantino honoribus ornatus. Scripſit *Declamationes Rhetoricas.* Vixit & ſub Juliano Libanii temporibus, & Julianus ut Proæreſio ægre faceret, Libanium vehementer coluit. (Supra in Libanio.)

Προκέφαλος. Supra, in Philocle.

Proclus Mallotes, Cilix, Philoſophus Stoicus. Scripſit *commentarium in Diogenis ſophiſmata.* Et *adverſus Epicurum.*

Proclus alter, Mallotes, Philoſophus & ipſe Stoicus.

Proclus Proculejus, Themiſonis F. Laodiceæ Syriæ ſacerdos ſive hierophanta. Scripſit *Theologiam. In Pandoræ fabulam qvæ eſt apud Heſiodum. In Nicomachi Iſagogen Arithmetica,* & alia quædam *Geometrica.*

Proclus Lycius, diſcipulus Syriani & auditor Plutarchi Philoſophi, Neſtorii F. Platonicus Philoſophus qvi Philoſophicæ Scholæ Athenis præfuit, habuitque diſcipulum & ſucceſſorem Marinum Neapolitanum. Scripſit permulta Philoſophica & Grammatica. *Commentarium in totum Homerum. In Heſiodi Opera & dies. De chreſtomathia libros III.* Περὶ ἀγωγῆς *de diſciplina Theurgica libros II. In Remp. Platonis libros IV. In Orphei Theologiam.* Συμφωνίαν ſive *conſenſum Orphei, Pythagoræ & Platonis. In Oracula libros X. De Diis Homericis. Argumenta XVIII. contra Chriſtianos.* Hic eſt Proclus ille qvi ſecundus à Porphyrio impuram & petulantem linguam in Chriſtianos ſtrinxit. Adverſus hunc *Joannes*

ſet

ſet in Græciam, vel qvod contra promiſcuum concubitum legem tuliſſet de virginibus uni viro collocandis. Hoc Cecrops fecit, qvi ab Ægyptiis genus ducens non ignoraret leges qvas Vulcanus regionis illius Rex tulerat. Ipſe Athenis regnavit annos qvinqvaginta.

Pronomus tibicen, cujus prolixam barbam perſtringunt Comici.

Προφητεία, alia ſpiritalis, alia diabolica: nam & prædictiones diabolorum prophetiæ dicuntur, alia naturalis, vel artificioſa, qvæ inter has eſt media, alia deniqve communis & popularis. Ac ſpiritalis qvidem præcipue eſt ſanctorum : DEI autem diſpenſatione participes ejus qvoqve interdum ſunt illi qvi tales non ſunt, ut Pharao, Balaam & Caiphas. Diabolica ad ſolos diabolorum cultores pertinet. Ejus generis ſunt qvi ex inſpectione farinæ & hordei divinant, & Pythia ex qvercu oracula captans, & Dodonæa ſacrificula, & aruſpices & obſervatores ſignorum & ſternutationum & ominum & fulminum & murium & muſtelarum, & ligni crepitantis, & tinnitus aurium & palpitationum corporis & nominum : itemqve qvi umbras mortuorum evocant, & ex aſtris, aqvis & aliis infinitis futura prædicunt. Nam divinatio ex ſomniis & apud nos qvidem in uſu eſt, ſed per afflatum divinum fit. Divinatio naturalis eſt animalium brutorum. Hirundines enim & grues & formicæ imminentem tempeſtatem præſentiunt, itemqve echini & alcyones, naturæ munere. Divinatio vero qvæ arte conſtat, eſt medicorum, conſiliariorum & gubernatorum. &c. At veræ prophetiæ proprium eſt, lingvam præbere miniſtram gratiæ Spiritus.

Protagoras Abderites, Artemonis vel Mæandrii F. Qvidam Tejum fuiſſe ſcripſerunt. Primùm fuit bajulus, ſed Democritum cum audiſſet, doctrinæ captus amore, philoſophiæ operam dedit & eloqventiæ, primusqve cognominatus eſt Sophiſta. Idem contentioſum dicendi genus primus invenit, & centum minarum mercedem à diſcipulis exegit, λόγος ἔμμισθος, *ſermo mercenarius* ideo cognominatus. Magiſter fuit Iſocratis oratoris. Idem primus orationem diviſit in partes qvatuor, εὐχωλὴν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν. Alii poſt eum in ſeptem, διήγησιν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολὴν, εἰσαγγελίαν, * εὐχωλὴν, κλῆσιν. Alcidamas qvatuor formas orationis ponit, φάσιν, ἀπόφασιν, ἐρώτησιν, προσαγόρευσιν. Protagoræ libri ab Athenienſibus cremati

 ſunt,

* Svid. infra in πυθμὴν, ἐπαγγελίαν.

sunt, qvod aliqvando sic exorsus esset : περὶ Θεῶν ὐκ ἔχω εἰδέναι ὔτε ὡς εἰσὶν, ὔτε ὡς ὐκ εἰσί. *De Diis scire non possum utrum sint, an vero non sint.* Platone Philosopho est antiqvior, fuitqve magister Prodici Ceii & multorum aliorum.

Protogenes Xanthius ex Lycia, pictoria arte celebris qvi Bacchum, Διόνυσον (Leopardus XVI. 2. emendatt. ex Plutarchi Demetrio p. 898. legit * Ἰάλυσον) Rhodi pinxit, opus incomparabile qvod admiratus est Demetrius Poliorcetes cum Rhodum per biennium obsideret adductis mille amplius navibus & plus qvam 55000. armatorum. Scripsit Protogenes *de arte pictoria & figuris libros II.*

Ptolemæus Cytherius Poëta epicus. Scripsit *de psalacantha*, qvam herbam esse dicit mira vi præditam.

Claudius Ptolemæus, Alexandrinus Philosophus tempore Marci Imp. Scripsit *tres libros Mechanicos. De ortu & significationibus stellarum inerrantium. Planisphærium. Canonem expeditum. Magnum opus Astronomicum* sive *Syntaxin*, & alia.

Ptolemæus Pindarion, Alexandrinus Grammaticus, Oroandri F. discipulus Aristarchi. Scripsit Homericorum exemplorum ὑποδειγμάτων libros III. De Homerico charactere. Adversus Neothalidem de dictione. De Utide Homerico. De asteropæo apud Homerum, & alia.

Ptolemæus Grammaticus, ἐπιθέτης dictus qvod Aristarchum seqveretur. Auditor fuit Hellanici Grammatici qvi audiverat Agathoclem discipulum Zenodoti Ephesii. Scripsit περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν, *de plagis apud Homerum. Commentarium in Odysseam.*

Ptolemæus Aristonici Grammatici pater & ipse Grammaticus, qvi ambo Romæ artem Grammaticam professi sunt. Scripsit ὁμοίως εἰρημένα τοῖς Τραγικοῖς, *de iis qvæ similiter dicta sunt à Tragicis. In Homerum libros qvinqvaginta.* Τὰ περὶ τῷ ποιητῇ ξένως ἱστορημένα, *de iis qvæ apud Homerum mira & peregrina traduntur. De Musis & Nereidibus.*

Ptolemæus Hephæstionis F. cognomine χέννος, Alexandrinus Grammaticus clarus sub Trajano & Adriano Impp. Scripsit *de historia paradoxa* sive mirabili. *Sphingem* drama historicum. ἀνθόμηρον sive *poëma Homeri æmulum, rhapsodiarum XXIV.* & alia qvædam.

Ptolemæus Ascalonites Grammaticus qvi Romæ docuit. Scripsit Homericam prosodiam. De Hellenismo, sive de recta loqvendi ratione libros

* Confer Franciscum Junium in artificum catalogo p. 184. seq.

libros XV. De metris. De Ariftarchea Odyffeæ correctione. De differentia vocabulorum. Item alia Grammatica.

Pulcheria Arcadii Filia nondum annos XV. nata Imperium optime adminiftravit, fratremqve Theodofium erudiit, & pietate erga Deum accurate inftituit multasqve inftruxit Ecclefias. Neftorius Pulcheriæ invifus erat, criminabatur enim eam apud Paulinum Magiftrum. Sorores ejus Arcadia & Marina. Theodofius fæpe libellis non lectis nomen fuum fubfcribebat. Itaqve Pulcheria ipfi fubjecit libellum qvo conjugem Eudoxiam donari fibi petebat, ut ea ancilla uteretur &c.

Pylades Cilix ex oppido Miftarnis. Scripfit *de faltatione Italica*, cujus ipfe inventor fuit. *De faltatione Comica* qvæ Κόρδαξ vocabatur. Item *de faltatione Tragica* qvæ σίκιννις, & *de Satyrica*, qvæ ἐμμέλεια.

Pyrrhon Pliftarchi F. Eleus Philofophus tempore Philippi Macedonis, Olympiade CI. & ultra. Primum qvidem pictor fuit, poftea animum ad philofophiam applicans audivit Bryfonem Clinomachi difcipulum, deinde Anaxarchum, difcipulum Metrodori Chii, cujus magifter fuit Democritus Abderita. Statuit nihil effe natura honeftum & turpe, fed omnia moribus & lege.

Pyrrhon Phliafius, Timarchi F. difcipulus Timonis Philofophi.

Pyrrhonii Philofophi qvi Pyrrhonis fectam amplectebantur, dicti etiam aporetici, fceptici, ephectici, Zetetici &c. Sceptices primus auctor fuit Homerus, qvi nihil certi de rebus pronunciat. Septem etiam fapientes fuere Sceptici, qvorum eft dictum *ne qvid nimis*. Archilochus qvoqve cum ait: Τοῖος ἀνθρώποις νοῦς γίνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἡμέρην ἄγει, & Euripides (Supplicibus) τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς Φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα Δρῶμέν τε τοιαῦθ' ἃ τυγχάνεις θέλων.

Pythagoras Samius, revera Thyrrhænus, Mnefarchi fculptoris annulorum filius, qvi cum patre Samum adolefcens ex Tyrrhenia migravit ubi Pherecydem Syrium, deinde Hermodamantem audivit Creophyli nepotem, hinc Abaridem Hyperboreum & Zaretem Magum. Apud Ægyptios etiam & Chaldæos difciplinis inftitutus rediit Samum, qvam cum Polycratis tyrannide teneri vidiffet, Crotonem in Italiam abiit, apertaqve ibi fchola qvingentos & amplius difcipulos habuit. Fratres ei duo, natu major Eunomus, medius Tyrrhenus. Servus Zamolxis, cui Getæ ut Saturno immolant. Uxorem duxit Theanonem, Brontini Crotoniatæ filiam, ex qva filios duos fufcepit, Telavgem & Damonem, vel ut alii, Mnefarchum: filiam qvoqve Myiam five ut alii Arignotem. Scripfit Pythagoras tres tantum

libros παιδευτικὸν, πολιτικὸν & tertium qvi Lysidis Tarentini est potius, ejus discipuli, qvi Thebis, qvo fugerat, Epaminondam instituit. Qvidam *aurea carmina* qvoqve illi tribuunt. (Plurima deinde de Pythagora ejusqve morte, philosophia ac symbolis refert Svidas qvi etiam videndus in ἤδη.)

Pytheas, Atheniensis, Orator, mylothri sive pistrinarii filius, scripsit *conciones* & *orationes forenses* & alia qvædam, non annumeratus autem est (decem) oratoribus, ut homo audax & dissolutus, qvi Athenis ob æs alienum ex carcere effugit in Macedoniam, ac postea rediit.

Πυθιὰς βοὴ, vox cum cantu tibiæ conjuncta, carmen pythium. Hinc πυθαύλης, qvomodo pæana vocant.

Πύθιον. Templum Apollinis, Athenis à Pisistrato conditum, in qvo tripodas ponebant, qvi cyclio choro Thargelia vicerant.

Python Byzantinus Orator qvi in exilium pulsus in Macedoniam abiit, ibiqve multos ad proditionem impulit &c.

Qvadratus Romanus, Historicus. Scripsit Jonica dialecto historiam Romanam libris XV. eamqve inscripsit χιλιετηρίδα, qvod complecteretur res mille annorum à Roma condita ad Imp. Alexandrum Mammææ F.

Qvirinus Sophista, qvi *lingva ærarii*, γλῶσσα ταμιείου vocabatur, cujus cura ab Imperatore ei commissa erat.

Rhadamanti judicium, de iis qvorum testata est justitia. Rhadamanti jusjurandum. supra, χῆνα ὀμνύναι, & Lampon.

Rhamnus de sapientibus clarisqve viris dicitur. Rhamnus enim erat populus Atticæ in qvo Antiphon floruit, orator celebris, qvem multi imitari volentes, proverbium usui vitæ reliqverunt, ut viri præclari, Rhamnusii vocarentur. Rhamnusia Nemesis, statua qvam fecit Phidias & Erechtheus matris suæ nomine, qvæ Nemesis vocabatur, & illo in loco regnaverat, dedicavit. Phidias Agarocrito Pario, amasio suo permisit nomen suum inscribere; ut Olympiæ, digito Jovis inscripsit Παντάρκης καλός. Erat Pantarces Argivus formosus, ipsiusqve amasius.

Ῥαρίας. Rharus Cererem errantem & Proserpinam qværentem hospitio excepit, pro qvo beneficio Ceres Triptolemum Celei F. Rhari nepotem agriculturam docuit, eique currum alatorum draconum dedit qvo vectus terram peragravit, & agriculturam homines docuit.

Rhapsodi dicebantur qvi carmina Homeri in theatris recitabant, qvod ῥάβδους

δους five virgas tenentes, hoc facerent. Eft etiam ῥαψῳδῆσαι nugari, vel fimpliciter loqvi & recitare.

Rheginos Xenarchus Sophronis mimographi F. ut timidos in comœdiis fuis perftrinxit à Dionyfio tyranno ad hoc inductus.

Ῥησίαρχος qvi oracula dicit, ut eft apud Epicharmum. Vel, ut Afclepiades libro fexto τραγῳδουμένων, qvi omnium optime noverat verum dicere.

Ῥήτωρ. Multis decretis cautum eft, ne in Senatu ars oratoria adhiberetur fi qvis fententiam ferret de re qvæ ad privatam ipfius fortunam non pertineret.

Rhianus Benæus ex Bena Cretæ urbe, vel Cereates, vel ut alii ex Ithome Meffenes civitate. Hic primum fuit palæftræ cuftos & fervus: poftea litteris inftitutus Grammaticus evafit, æqvalis Eratofthenis. Scripfit ἔμμετρα ποιήματα, Heracliadem libris XIV.

Rhinthon, Tarentinus, Comicus auctor hilarotragœdiæ five phlyacographiæ. Figuli filius, fub Ptolemæo primo vixit. Fabulæ ejus Tragicocomicæ XXXVIII.

Rufus Ephefius Medicus qvi cum Critone fub Trajano floruit. Scripfit libros plurimos, ex qvibus funt hi: *De ratione victus libri V. De victu navigantium. De medicamentis vulnerum. De vulneratione articulorum. De ficubus. De veteri medicina. De lacte. De vino. De melle.*

Rutilius Rufus tempore Scipionis vixit, in expeditionibus bellicis ei comes, & res tunc geftas litteris mandavit, fuitqve tunc temporis tribunus militum, ut Appianus in Romana hiftoria teftatur.

Ῥυσμός, Abderitica dialecto fignificat figuram. Aliis præterea vocibus non Græcis Democritus Abderites ufus eft, ut τροπὴν dixit fitum, & διαθηγὴν ordinem.

Sabazius Bacchus dictus à clamore orgia celebrantium. Nam barbaris εὐάζειν eft σαβάζειν, & εὐασμὸν appellant σαβασμόν. Etiam σάβοι loca Baccho confecrata, & Bacchi facerdotes. Mnafeas Patarenfis Sabazium ait effe Bacchi filium (Svid. in Σάβοι.)

Sabinus Sophifta qvi vixit fub Adriano Cæfare. Scripfit Introductionem & argumentum materiæ declamationum libris IV. Commentarium in Thucydidem, Acufilaum & alios. Item alias qvasdam enarrationes, (Frater ejus Sergius infra, Σέργιος.)

Sacas poëta Tragicus: & Sacæ gens Thracica. Ammonius philofophus Alexandrinus cognomento Sacas, ex Chriftiano factus eft gentilis, ut ait Porphyrius.

Salustius Sophista scripsit commentarium in Demosthenem, Herodotum & alia.

Salustius Mopseates Medicus, scripsit de Medicina, sub Tiberio Imp.

Salustius Basilidis Syri & Theocleæ Emesenæ F. Athenis Alexandriam cum Isidoro venit. Eloqventiæ præceptis ab *Eunoio* Sophista Emesæ tunc versante eruditus, publicas Demosthenis orationes omnes edidicit, & orationes scripsit non inferiores illis. Nostrum qvoqve civem (Damascii verba sunt) *Marcellum* Eunoii sodalem octo libros historiæ Thucydidis edidicisse ajebat, nihil tamen auditu dignum dicere potuisse. *Nonnum* etiam ajunt sexies totum Demosthenem edidicisse, sed tamen ne os qvidem aperire potuisse ut aliqvam orationem commodam haberet. Salustius dicebat philosophari hominibus non esse facile sed potius impossibile, Heracliti more insectator vulgi & derisor salsus. Idem virtutem qvintam, vocabat veram opinionem de Diis, qvæ interdum inesse videtur etiam improbissimis. Philosophabatur cynico more &c.

Salustius præfectus prætorio sub Juliano &c.

Σαμίων ὁ δῆμος πολυγράμματος dictus ab Aristophane in Babyloniis, sive qvod Samii à tyrannis ad incitas redacti, ob civium penuriam servis jus civitatis adscripserunt, ut Aristoteles tradit in Samiorum Rep. Vel qvod apud Samios XXIV. litteræ primum inventæ à Callistrato, ut Andron in tripode ait. Archinus vero Athenæi F. Archonte Euclide Atheniensibus persvasit, ut Jonum litteris uterentur. Aristophanes autem Comœdiam *Babylonios* docuit per Callistratum annis (XX.) ante Euclidem sub Archonte Euclee. De eo autem qvi rem istam Atheniensibus persvasit, scribit Theopompus. Alii causam afferunt, qvod Athenienses Samios in bello captos stigmate noctuæ notarent, Samii vero Athenienses samæna qvod est navigium bireme à Polycrate Samiorum tyranno primùm fabricatum, ut ait Lysimachus libro secundo Nostorum sive de reditu.

Sanchoniathon Tyrius, Philosophus, qvi belli Trojani tempore vixit scripsitqve *de Hermetis Physiologia* qvæ (in lingvam Græcam) translata est. *Antiqva Tyriorum instituta,* lingvâ Phœnicum. *Theologiam Ægyptiacam,* & alia.

Sandon Hellanici F. Philosophus. Scripsit *argumenta in Orpheum*, librum unum.

Sannyrion, Atheniensis, Comicus. Ejus dramata: *γέλως, Δανάη, Ἰὼ, ψυχασταί,* ut Athenæus in Dipnosophistis.

Sappho

Sappho Simonis filia, vel Eunomini (al. Eumeni) vel Eeigyi, vel Ecryti, vel Semi, vel Camonis, vel Etarchi, vel deniqve Scamandronymi, & Clides, matris. Lesbia, Ereſo oriunda & Lyrica. Vixit Olympiade XLII. qvo tempore floruerunt Alcæus, Steſichorus, Pittacus. Fratres ejus Larychus, Charaxus, Eurygius. Nupſit Cercolæ ditiſſimo viro ex Andro, unda nata ipſi fuit filia Clis. Amicæ Atthis, Teleſippa, Megara. Diſcipulæ Anagora Mileſia, Gongyla Colophonia, Eunica Salaminia. Scripſit *carminum lyricorum libros IX.* & prima plectrum invenit. Scripſit & *Epigrammata, Elegias, Jambos, Monodias.*

Sappho Lesbia, Mytilenæa, pſaltria de qva ſupra, in Phaon.

Ælius Sarapion, Rhetor, Alexandrinus. Scripſit *de vitiis declamationum.* Ἀκροάσεων ſive *auſcultationum libros VII. Panegyricum in Adrianum Imp. Conſultationes ad Alexandrinos. Recte ne Plato Homerum è Rep. ſua ablegarit,* & alia multa. Item *artem oratoriam.*

Sarapion ſolum fere Orpheum habebat & legebat: ſubinde Iſidorum de qvæſtionibus occurrentibus interrogans, virum ſumma Theologiæ ſcientia inſtructum, qvem ſolum familiarem norat & admittebat, nec ullum alium ſuarum, facultatum, duorum aut trium librorum, inter qvos erat Orphei poëſis, dignum judicabat, putans ſe in illo perſpexiſſe vitam illam Saturniam, Poëtarum fabulis celebratam. Nam ille qvidem poëtarum ſcriptis celebratus Chiron in Saturnii & Jovii regni confinio potius conſtitit, unde biformis eſſe traditur. Eodem tempore vir alius Alexandria venit, ex tota diametro, vel magis etiam, ſi ſic dicere fas eſt, qvam ex diametro à Serapione diſtans: nam hic qvidem Saturnius aut Jovius fuit, ille vero Typhonius, & Typhone verſutior bellua. Nullus enim eorum qvi nunc vivunt hominum ignorat qvo animo & qva fortuna fuerit Pamprepius.

Σαρδάπους. Alcæus Pittacum vocavit σαρδάποδα, χειροπόδην, γαύρηκα, φύσκωνα, γάστρωνα, ζοφοδορπίδα & ἀγασύρτον &c. (ex Laërtii lib. 1. c. 81.)

Scindapſus, Inſtrumentum Muſicum. De Zenone Citieo (Timon:) ὁ δ' ἔρρει γύργαθος αὐτοῦ μικρὸς ἰὼν, νοῦν δ' εἶχεν ἐλάσσονα σκινδαψοῖο. *mentem habebat, minorem ſcindapſo.*

Σκίφη. Crantor Philoſophus poëtæ cujusdam verſus σκίφης plenos eſſe dixit.

Σκίρταλος. Diogenes Sinopenſis, jam ſenex, à Scirtalo pirata captus eſt.

Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν tributum duræ vatis, Sphingis, (apud Sophcclem Oedipo tyranno.)

Σκολιὰ, carmina convivalia, Σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων. Meli-

tus iste fuit poëta Tragicus qvi Socratem accusavit. Perstringitur à Comicis ut poësi frigidus, & moribus improbis præditus. Carica, carmina lyrica lugubria.

Σκολιὸν, carmen paucorum versuum. Timocreon Rhodius poëta epicus * tale scolium contra divitias scripsit, cujus initium est, ὄφελες ὦ τυφλὲ πλοῦτε, *o cœcæ divitiæ, utinam nec in terra nec in mari nec in continente unqvam visæ fuissetis, sed in tartaro & acheronte habitaretis: Vos enim omnium malorum inter homines caussa estis.* His simile est decretum à Pericle scriptum, qvo Megarenses foro, mari, continente arcebantur.

Scopas Ætolorum prætor frustratus principatu cujus maxime caussa leges scribere ausus fuerat, Alexandriam cogitabat &c.

Scopelianus Clazomenius Sophista qvi sub Nerva vixit & Smyrnæ eloqventiam docuit, auditor Nicetæ, æqvalis Apollonii Tyanensis, ad qvem etiam Epistolas Apollonius scripsit.

Σκύθης. Anacharsis fuit Scytha, sed matre Græca natus & ideo δίγλωσσος duarum peritus lingvarum, qvi Scythis leges tulit.

Scylax Caryandensis ex Caryanda Cariæ civitate prope Halicarnassum, Mathematicus & Musicus. Scripsit periplum locorum extra columnas Herculis. De Heraclide Mylassorum Rege. Terræ periodum. ἀντιγραφὴν adversus Polybii Historiam.

Scytale Epistola Laconica. Ligna erant duo polita & oblonga, qvorum alterum Lacedæmoniorum ephori retinebant, alterum tradebant duci qvem ad bellum emittebant, & qvoties ei aliqvid mandare volebant, albo loro lignum involebant & in eo mandatum scribebant, deinde lorum replicantes id tabellario tradebant asportandum. Dioscorides ἐν τοῖς περὶ νομίμων in opere de moribus & institutis refert fœneratores dividere scytalem duobus testibus præsentibus, & in utraqve ejus parte contractum scribere, & alteram qvidem uni ex testibus dare, alteram sibi reservare. Utebantur scytala & alio modo, ut Aristoteles in Ithacensium Rep. scribit.

Secundus Atheniensis, Sophista (non is) qvi vocatus est Plinius. Epiurus sive clavus ligneus vocabatur, ut fabri filius, fuitqve Herodis Sophistæ magister. Scripsit *declamationes oratorias.*

Seleucus Alexandrinus, Grammaticus, cognominatus Homericus, qvi Romæ eloqventiam docuit. Scripsit commentarios in totum pæne poëtam.

* infra, apud Svidam rectius, *melicus.*

poëtam. De synonymorum differentia. De iis qvæ falso creduntur. De proverbiis apud Alexandrinos usitatis. De Diis libros centum, item alia σύμμικτα sive miscellanea.

Seleucus Emesenus Grammaticus scripsit ἁσπαλιευτικά *piscatoria versibus hexametris libros IV. In Lyricos commentarium, Parthicorum libros II.* Inveni & alium Seleucum his additum, sed qvi nullos scripserat libros.

Sellius sive Sillius qvi & Homerus dictus est, Grammaticus ante Menandrum. (Supra in Homero.)

Semus Eleus Grammaticus scripsit Eliacorum libros VIII. Periodos libris II. De Paro librum I. De Pergamo librum I. De pæanibus, in qvo opere genera musicorum recenset, avtocabalos, Ithyphallos, phallophoros &c. (Supra in Phallophori, ubi *avtocabdali* legitur, non avtocabali.)

Ælius Serenus Atheniensis Grammaticus scripsit Epitomen operis Philonis de urbibus & qvinam in singulis clari fuerint, libros III. Epitomen commentariorum Philoxeni in Homerum.

Sergius Zeugmatensis, Aphthonii F. à causidicis qvi præfecti fuerunt genus ducens, præfectus & ipse prætorii & consularis & patricius. Scripsit Epitaphium in Sophistam Sabinum, fratrem suum, item alium librum pro causidicis adversus Aristidem.

Σεσελλίσθαι, falso se jactare, dictum ab Æschine Selli F. qvi pauper divitem se falso jactabat. Etiam σέλλους gloriosos vocant, & gloriari σελλίζειν.

Severianus Damascenus unus ex primarii generis viris, Auxentii Callinici F. ortus ex Romanis qvi Alexandriam incoluere. Poëtica, Oratoria & juris civilis Romani peritia instructus, etiam in Philosophia instituendum se Proclo dare volebat, ni Pater, qvi patronum caussarum malebat, id prohibuisset. Sed patre defuncto Athenas, ubi Proclus erat, profectus somniavit montis cacumini tanqvam vehiculo se insidere, & montem ipsum aurigæ instar agitare. Hinc fato & voluntate ad Remp. accedere & magistratum gerere qvam Philosophiam beatumqve otium sectari maluit. Cum postea in odium incidisset Ardaburii, magni illius Asparis F. multa ab illo passus est sanctissimus & supra modum religionis Græcæ cultor. Isocrateas etiam orationes prolixiores & de Rep. agentes mihi enarravit, non artificioso illo & Sophistico sed prudenti & philosophico more.

Idem Julianum, fratrem meum * natu minorem ſic ad eloqventiæ ſtudium inflammavit, ut eum & poëtas & celebres oratores ediſcere juberet. Et alios qvidem Poëtas utcumqve probabat, at Callimachum in manus ſumens, Afrum hunc poëtam nunqvam non deriſit. Qvin lectione ejus adeo offendebatur, interdum ut librum ejus conſpueret. Huic Zeno Imp. proximam à ſe dignitatem pollicitus eſt ſi Chriſtianus fieri vellet: & ipſe nobis Epiſtolam pollicitationes illas continentem, ſed nihil apud ſe proficientem recitavit. Arcadium etiam Lariſſæum per Epiſtolam objurgavit. Nam Severianus in Epiſtolis ſcribendis acer & cordatus erat.

Severus Σεβῆρος Sophiſta Romanus ſub Anthemio Imp. fuit, Alexandriam vero profectus in otio philoſophico vitam tranſegit, variorum librorum copia abunde inſtructus. Viros autem doctrina præſtantes, ſi qvisqvam alius, ad ſe facile pertrahere noverat.

Severus (Imperator) nec humanarum nec divinarum rerum qvicqvam imperveſtigatum ut relinqveret, vel occultiſſima perſcrutatus eſt. Et ideo libros omnes, qvi aliqvid arcani habebant, & qvoscunqve reperire potuit, ex omnibus adytis ſuſtulit, & in Alexandri monumento concluſit, ut nec illius corpus qvisqvam amplius cerneret, nec res in illis ſcriptas legeret.

Severus Σευῆρος. Hic poſt infelicem illum Eutychem extitit, & cum Antiochiæ thronum malis artibus occupaſſet, Manentis & Apollinaris & Eutychis hæreſin ſtabilire conabatur. Ex Eccleſia itaqve pulſus in Alexandrinos populum levem, turbinis & procellæ inſtar incidit. Cum autem hic qvoqve alia procella ipſi & populo reflaſſet, omnia confudit & perturbavit. Julianus enim qvidam Halicarnaſſenſis, Aſiæ Epiſcopus eos diſſipavit. Confer ſupra, in Juliano.

Sextus Chæronenſis, Plutarchi ſororis filius, Philoſophus qvi fuit M. Antonini Cæſaris temporibus, Herodoti Philadelphæi diſcipulus ſectæqve Pyrrhoniæ addictus. Hic apud Imperatorem in tanto honore erat, ut una cum eo jus diceret. Scripſit *Ethica*, itemqve *ſceptica libris X.* Poſt Commodi mortem qvidam ſe Sextum dicere auſus eſt, facultatesqve & dignitatem ejus ſibi vindicare, qvi à multis ſæpe interrogatus ſcite reſpondit. Sed cum Pertinax nonnulla ad eruditionem Græcam, cujus ille rudis erat, pertinentia ex eo qværeret, longe à ſcopo aberravit, cum qvid diceretur ne intelligere qvidem poſſet. Adeo naturâ qvidem vultum ei ſimilem habebat, cæterisqve in rebus arte eum

* Damaſcii verba ſunt.

eum referebat, doctrinâ vero eâdem excultus non erat.

Sextus Afer, Philoſophus ſcripſit *Sceptica* ſive *Pyrrhonia libris X.*

Sibylla Delphica qvam etiam *Dianam* appellarunt. Vixit ante bellum Trojanum : ſcripſit oracula verſibus.

Sibyllæ Chaldææ pater Beroſus, mater Erymanthe.

Sibylla Apollinis & Lamiæ F. vel Ariſtocratis & Hydoles, vel Crinagoræ, vel, ut Hermippus, Theodori, Erythræa nata in loco Erythrarum qvi vocabatur Batti, nunc conditâ illic urbe, Erythræ. Qvidam Siculam tradunt, alii Sardianam, Gergethiam, Rhodiam, Libyſſam, Lucanam, vel Samiam deniqve. Fuit poſt captam urbem Trojam annis CCCCLXXXIII. Conſcripſit libros iſtos : *περὶ παλμῶν, de palpitationibus. μέλη carmina. χρησμὺς, oracula.* Eadem etiam prima triqvetrum genus lyræ fertur inveniſſe.

Sibylla Heliſſa, ſcripſit verſibus vaticinia & oracula.

Sibylla Colophonia qvæ vocata fuit *Lampuſa*, à Calchante oriunda. Ipſa qvoqve ſcripſit vaticinia & oracula verſibus, & alia.

Sibylla Theſſala, dicta etiam *Manto*, qvæ à Tireſia genus duxit.

Sibylla Phrygia, à qvibusdam vocata *Sarbis*, ab aliis *Caſſandra*, ab aliis *Taraxandra*, & ipſa ſcripſit oracula.

Sibylla Cumana & Sibylla Theſprotica. Et hæ oracula ſcripſerunt.

Sibylla Chaldæa, ſive Hebræa aut Perſica, proprio nomine *Sambethe*, à beatiſſimo Noë genus ducens. Hæc prædixit ea qvæ Alexandro Macedoni contigiſſe dicuntur, cujus meminit Nicanor, qvi vitam Alexandri ſcripſit. Eadem de Domino CHriſto ejusqve adventu, Numinis inſtinctu plurima prædixit. Cum hac & reliqvæ Sibyllæ conſentiunt, niſi qvod hujus ſunt XXIV. libri, de qvavis gente & regione prædictiones continentes. Qvod autem verſus ejus imperfecti & luxati inveniantur, non eſt ipſius vatis culpa, ſed ſcribarum, qvi vel orationis celeritatem ſcribendo aſſeqvi non potuerunt, vel etiam indocti & Grammatices imperiti fuerunt. Cum afflatu enim & eorum qvæ dicta erant memoria ſimul deſinebat. Et hæc cauſa eſt qvare & verſus imperfecti reperiantur, & ſententia claudicans, ſive ſapientiſſimo DEI conſilio hoc factum fuerit, ne à multis iisqve indignis oracula ejus cognoſcerentur: ſive longum tempus, uti multorum aliorum, ita etiam hujus rei cauſa fuerit. Præterea & obſcuritas eorum, qvæ à Sibylla dicebantur, & crebra librorum ejus deſcriptio, nihil mirum eſt ſi & ſenſus & metri confuſionem pepererint.

Sibyllæ diverſis & locis & temporibus fuerunt decem. Prima, Chaldæa, qvæ & Perſica, proprio nomine *Sambethe* dicta. Secunda Libyca. Tertia Delphica, Delphis nata. Qvarta Italica, qvæ in Italiæ urbe Cimmeria (nata eſt.) Qvinta Erythræa, qvæ ante bellum Trojanum vaticinata fuit. Sexta Samia, proprio nomine *Phyto* dicta, de qva ſcripſit Eratoſthenes. Septima Cumana, qvæ & *Amalthæa*, & *Hierophile* dicta fuit. Octava Helleſpontia, nata in vico Marmiſſo, prope oppidulum Gergithium (qvæ loca olim finibus regionis Trojanæ comprehenſa fuerunt) temporibus Solonis & Cyri. Nona, Phrygia. Decima Tiburtia, Albunæa dicta. Ajunt autem Sibyllam Cumanam novem oraculorũ ſuorum libros attuliſſe ad Tarqvinium Priſcum, tunc Romanorum Regem: qvos cum ille repudiaſſet, duos ex illis cremaſſe.

Sibylla vox eſt Romana, qvam ſi interpreteris, vatem ſignificat. Sibyllæ igitur, ut multi ſcripſerunt, diverſis locis & temporibus decem fuerunt. Σιβυλλιᾷ, oraculorum amore & deſiderio tenetur &c.

Σιβύρτιος ſive Σιβύρτιος Theodectæ Phaſelitæ lector & ſervus, qvi primus è ſervis, artem oratoriam profeſſus eſt. Scripſit *artem Rhetoricam.*

Σιδηρείαν ψυχήν. Glaucus qvidam Samius ferruminationem primus invenit. Et proverbium, Glauci ars, de iis qvæ facile conficiuntur.

Silvanus Philoſophus, qvi cætera qvidam probus erat & ſanctus, ſed moribus ſimplex & apertus.

Σιλλαίνει, labiis diſtortis aliqvem deridet, inter deridendum oculos movet. Σίλλος enim eſt mimus, vel ſalſum dictum & deriſio. Et qvi ſillos ſcribit, dicitur ſillographus, qvalis fuit Timon Philiaſius, philoſophus Pyrrhonius.

Simmias Rhodius, Grammaticus. Scripſit *gloſſarum libros III. Variorum poëmatum libros IV.* Ab initio fuit Samius,* poſtea vero cum coloni in Inſulam Amorgum mitterentur, & ipſe Coloniæ illius dux à Samiis eo miſſus fuit. Tres autem urbes in Amorgo condidit, Minoam, Ægialum & Arceſimen. Vixit annos 406. poſt bellum Trojanum. Secundum qvosdam primus *jambos* ſcripſit, & diverſa alia. Item *Origines Samiorum.*

Simmias Thebanus Philoſophus, diſcipulus Socratis. Scripſit *de ſapientia, de*

* hæc non ad Simmiam ſed ad Simonidem Jambographum antiqviſſimum Amorginum ſpectant. Confer Allatium de Simeonibus p. 206. ſeq.

de amicitia, de veritate, de musica, de eo qvod optandum est & fugiendum. De cura animæ, item alia philosophica.

Simocattes, cognomen Theophylacti Simocattæ.

Simonides, Leoprepis F. Julietes ex Julide Cei insulæ civitate, Lyricus Stesichoro posterior, & cognominatus *Melicertes* propter svavitatem. Hic artem memoriæ invenit, itemqve litteras longas & duplices & tertium sonum lyræ. Vixit Olympiade LV. qvamvis alii eum ad Olymp. LXII. referant. Vitam extendit usqve ad Olymp. LXXVIII. annumqve ætatis LXXXIX. attigit. Dorica dialecto *regnum Cambysis & Darii* descripsit. Item *prælium navale Xerxis*, & *prælium navale ad Artemisium*, versibus elegiacis. *Prælium* item *ad Salamina* versibus melicis. Ad hæc scripsit *threnos, encomia, epigrammata, pæanes, tragœdias*, & alia. Hic Simonides, si qvis alius, memoria pollebat: ei vero similis erat Apollonius, qvi ut plurimum qvidem silebat multa vero mente versabat: & cum centesimum ætatis annum ageret, memoriæ firmitate ipsum Simonidem superabat. Idem etiam *hymnum in Memoriam* canebat, in qvo dicit omnia à tempore consumi, ipsum vero tempus beneficio memoriæ expers senii & immortale esse. Hic primus carmen mercede scripsisse dicitur. Habebat enim duas arcas, unam gratiarum, vacuam: alteram (mercedis) plenam. &c. Ejus dictum: ἀνάγκῃ ȣδὲ Θεοὶ μάχονται. &c.

Simonides Cejus prioris ex filia nepos, cognomine Melicertes, vixit ante bellum Peloponnesiacum. Scripsit *Genealogiam libros III. Inventionum libros III.*

Simonides Magnesius, Sipyli F. poëta epicus, qvi vixit temporibus Antiochi Magni. Scripsit hujus res gestas, pugnamqve cum Galatis, in qva eqvitatus ejus per elephantos profligatus fuit.

Simonides Carystius vel Eretriensis, poëta epicus, scripsit Græcorum conventum in Aulidem. Trimetrorum libros II. De Iphigenia unum.

Simonides. Hic Imperatoris Joviani temporibus vixit, & philosophus clarissimus fuit.

Simonides, Crinei F. Amorginus, Jamborum scriptor, scripsit elegiarum libros II. item jambos. Vixit autem ipse annis 490. post bellum Trojanum. Secundum qvosdam hic primus Jambos scripsit.

Simon Sophista qvi publicam pecuniam intervertebat. Simon & Theorus & Cleonymus perjuri. Aristoph.

Simplicius Philosophus.

Siricius Neapoli urbe Palæſtinæ oriundus, Sophiſta, diſcipulus Andromachi, qvi per aliqvod tempus Athenis docuit, ſcripſit *progymnaſmata*, & *declamationes*.

Siſinnius Novatianorum Epiſcopus &c. (ex Socratis VI. 22. Hiſt.)

Σμηκίϑης. In tabellis nomina eorum qvi in jus citabantur, inſcribi ſolebant, *Aſpaſia & dominus*, id eſt maritus ejus.

Socrates Sophroniſci ſtatuarii & Phœnaretes obſtetricis F. primum ſtatuarius fuit, ajunt enim Gratias veſtitas, Athenis ejus fuiſſe opus. Deinde philoſophatus eſt audito Anaxagora Clazomenio, poſtea Damone, hinc Archelao. Ariſtoxenus ait primum audiviſſe Archelaum &c. Ingreſſus virilem ætatem, ad Amphipolin & Poſidæam militavit & ad Delium. Duas habuit uxores, Xanthippen è qva Lamprocles natus eſt, & Myrtonem Ariſtidis Juſti filiam ex qva Sophroniſcus & Menedemus ſive Menexenus. Vixit tempore belli Peloponneſiaci, & qvidem natus Olympiade LXXVII. Vixit annos LXXX. obiitqve imprudentia vel potius amentia Athenienſium, coactus bibere cicutam: nullo alio ſcripto relicto, qvam ut qvidam volunt *hymno in Apollinem & Dianam*, & *Æſopea fabula* verſibus ſcripta. Philoſophos effecit *Platonem*, qvi relicto Lyceo traduxit ſcholam in ſuburbium qvod Academia vocatur (ejusqve ſectatores Academici dicti usqve ad Ariſtotelem: Is enim in qvodam horto ante urbem ſito ludum literarium aperuit, & ἐκ τοῦ κατ᾽ ἀυτὸν περιπάτου à peripato ſive loco deambulationis, qvi in illo horto erat, ſuos diſcipulos vocavit Peripateticos) *Ariſtippum* item Cyrenæum auctorem ſcholæ ſectæqve Cyrenaicæ, *Phædonem* Eleum à qvo ſecta Eliaca, poſtea à Menedemo, Eretriæ docente, dicta Eretrica. Ex hac Pyrrho prodiit. *Antiſthenem* qvi Cynicam ſectam condidit, *Euclidem* Megarenſem à qvo Megarica, qvæ eadem à Clinomacho Euclidis diſcipulo dicta Dialectica. *Xenophontem* Grylli F. *Æſchinem*, *Lyſaniam* Sphettium, *Cebetem* Thebanum, *Glaucum* Athenienſem, *Bryſonem* Heracleotam qvi contentioſam Dialectiam introduxit una cum Euclide, Clinomachus auxit: cumqve multos ſectatores habuiſſet, deſiit in Zenone Citieo, qvi Stoicam ſcholã inſtituit, vixitqve Olympiade CXXV. Alii Bryſonem non Socratis ſed Euclidis auditorem ſcribunt fuiſſe. Bryſonem audivit Pyrrho, à qvo Pyrrhonii. Præterea diſcipulos habuit Socrates *Alcibiadem*, *Critobulum*, *Xenomedem*, *Apollodorũ*, *Critiam*, Athenienſes: tum *Critonem*, *Simonem*, *Eumarem* Philiaſium,

Simmiam

Simmiam Thebanum, *Terpsionem* Megaricum, *Evenum*, *Chærephontem*. *Theodorus* etiam cognomento Atheus Socratem audivit, docensqve omnia esse indifferentia, sectam Theodoream instituit. Eam philosophiæ partem qvæ est de moribus & virtutibus, precipue coluit Socrates, & jam senex cithara ludere didicit apud Cononem, & derisus à qvibusdam dixit illud Solonis: ὀψιμαθὴς μᾶλλον ἢ ἀμαθὴς, *præstat sero qvàm nunqvam discere*. Hic dæmonium qvoddam secum familiariter colloqvi dicebat. Primus Aristophanes Nubibus scriptis ipsum perstrinxit ut corrumpentem juvenes, & Atheum ipsum vocavit qvod per canem & platanum juraret. Postea Anytus & Melitus eum accusarunt & reum peregere. In æstimatione vero pœnæ Socrates se meruisse dixit ut victus in prytaneo publice sibi præberetur. Illi vero capitis eum condemnarunt. In vinculis diu fuit, donec navis sacra Θεωρὶς Delo rediret. Critone svadente fugam, noluit fugere, dixitqve leges non oportere violari. Hausta hinc cicuta voti recordatus, immolate, inqvit, Æsculapio. Qvidam Cyrsas nomine, genere Chius Athenas venit cum Socrate conversaturus, cui dormienti juxta sepulchrum Socratis, in somnis ille visus est & cum eo collocutus. Socrates ab Aristophane Melius vocatur, id est atheus, qvia Diagoras Melius infamis erat ut Deorum osor & hostis. Diagoras ille initio pius erat, postea deposito fraudatus, ad impietatem prolapsus est & DEos esse negavit. Qvare Athenienses indignati Melum malis affecerunt. Fuit & Aristagoras Melius poëta dithyrambicus, qvi qvod mysteria Eleusinia evulgasset, valde impius judicatus est. Ab illo tempore Comici Melios ut impios perstrinxere.

Solon Execestidæ F. Atheniensis, philosophus, legislator & demagogus qvi vixit Olympiade XLVII. vel LVI. Insidiis petitus à Pisistrato tyranno in Ciliciam secessit, & urbem condidit qvam de suo nomine Solos vocavit. Alii Solos etiam in Cypro nomen ab illo accepisse ajunt, & ipsum in Cypro decessisse. Scripsit *leges* Atheniensibus, qvas vocant *axonas* qvod in axibus ligneis essent scriptæ. Item poëma elegiacum qvod *Salamis* inscribitur. *Præcepta morum* itidem versibus elegiacis & alia. Fuit unus illorum qvi VII. Sapientes dicuntur. Ejus est *Ne qvid nimis*, & *Nosce teipsum*. Precibus amicorum ære oppressorum victus, tabulas veterum debitorum abolevit. Ejus consilium & astus adversus Cirrhæos (ex Pausaniæ Phocicis p. 684.)

Sopater Apameensis Sophista & Philosophus, discipulus Jamblichi inter-

terfectus à Constantino, fidem facturo omnibus se non amplius religioni gentilium addictum esse, ante enim familiariter eo usus fuerat. Scripsit *de providentia* itemqve *de iis qvi immerito sunt felices vel infelices.* Constantinus Sopatrum dum interemit, non recte fecit, nemo enim coactus fit bonus sed ex amore.

Sopater Comicus. Ex fabulis ejus sunt Ἱππόλυτος, Φυσιολόγος, Σιλφία ἢ Κνιδία, Νεκυία, πύλαι, Ὀρέστης, Φακῆ, ut Athenæus in Dipnosophistis.

Sopater Parodus (qvem à Comico male distinguit Svidas) cujus drama Βακχὶς Athenæo memoratur.

Sopater Apameensis vel potius Alexandrinus, Sophista. Scripsit plurimorum librorum epitomas. Qvidam etiam ἐκλογίαι τῶν ἱστορικῶν excerpta historica (de qvibus Photius Cod. 161.) hujus esse ajunt.

Sophilus Sicyonius aut Thebanus, Comicus mediæ Comœdiæ. Ejus fabulæ sunt Κιθαρῳδὸς, Φύλαρχος, Τυνδάρεως ἢ Λύδα, & Δηλία ut ait Athenæus: item χοιρίδιον, παρακαταθήκη.

Sophistas vocabant omnes qvotqvot litteris eruditi erant: etiam σοφίαν Musicam, & Sophistas Musices peritos, etiam tibicines. Plato Comicus in Sophistis Bacchylidem poëtam, Opuntium Sophistam appellat. Aristophanes hoc nomen tribuit artis cujuscunqve peritis. Deinde Sophista est ille qvi ex falsa ostentatione sapientiæ qvæstum facere novit.

Sophocles Sophili Colonæi F. Atheniensis, Tragicus natus Olympiade LXXIII. ita ut annis XVII. Socrate antiqvior sit. Hic primus tribus histrionibus usus est & tritagonista sive tertiarum partium actore. Primus etiam chorum qvindecim juvenum introduxit, cum antea duodecim tantum essent. Idem dictus apis, propter orationis svavitatem, primus etiam singulis fabulis certare cœpit, non tetralogia. Scripsit elegiam & pæanas & orationem de choro de qvo cum Thespide & Chœrilo contendebat. Filii ejus fuere Jophon, Leosthenes, Ariston, Stephanus, Meneclides. Obiit post Euripidem cum esset annorum XC. Docuit fabulas CXXIII. vel etiam multo plures, ut tradunt alii. Vicit vicies qvater.

Sophocles Aristonis F. senioris Sophoclis nepos, Atheniensis, Tragicus qvi docuit dramata XL, vel ut alii, XI. Vicit septies. Idem & elegias scripsit. Apollonius (Tyaneus) castitate Sophoclem superavit,

ravit, qvi senex demum amores tanqvam furiosum & sævum dominum effugisse se dicebat. Apollonium libidinis ne Euphrates qvidem arguit, qvamvis falsas litteras adversus eum commentus sit, inimicus illi qvod Euphratem pecuniæ causa facientem omnia deridens monuisset ne pergeret σοφίαν καπηλεύειν, cauponari sapientiam.

Sophocles Atheniensis Tragicus & Lyricus, ab antiqvo illo Sophocle genus ducens. Vixit post plejadem Tragicorum. Fabulæ ejus sunt qvindecim.

Σοφὸς incantator, incantationum peritus. Psalm. LVIII. 5.

Oraculum: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης,
Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Soranus Menandri & Phœbes F. Ephesius Medicus, qvi Alexandriæ commoratus est & Romæ artem Medicam exercuit sub Trajano & Adriano Impp. librosqve plurimos & pulcherrimos composuit.

Soranus Ephesius Medicus junior, qvi scripsit *de morbis muliebribus libros IV. Medicorum vitas & sectas & opera libris X*, & alia diversa. Asclepiodotus philosophus, artis Medicæ peritus nullum recentiorum medicorum magni faciebat præter Jacobum: ex antiqvioribus vero post Hippocratem, Soranum Cilicem cognomento Mallotem.

Σωσάννα. Contra Sextum Africanum scripsit Origenes, ejusqve argumenta refutavit, qvibus librum Susannæ impugnavit.

Sosibius Laco Grammaticus, unus eorum qvi ἐπιλυτικοὶ * vocantur. (Scripsit varia) in qvibus & hoc tradit, esse qvoddam comœdiæ genus qvod Dicelistarum & Mimelorum Δικηλιστῶν καὶ Μιμηλῶν proprium sit. De Mimis antiqvis in Laconia, περὶ τῶν Μιμηλῶν ἐν Λακωνικῇ ἱστορουμένων παλαιῶν, & alia.

Sosiphanes Sosiclis F. Tragicus, docuit fabulas LXXIII. vicit septies. Est & ipse ex septem illis qvi Plejas sunt appellati. Vixit sub extrema tempora Philippi vel Alexandri Macedonis. Obiit Olympiade CXI. vel CXIV.

Sositheus Syracusanus aut Atheniensis, vel potius Alexandrinus ex Alexandria Troica, unus ex plejade, æmulus Homeri Tragici, filii Myrus Byzantinæ qvi floruit Olympiade CLXIV. Scripsit poëmata, & alia prosa oratione.

Sotadas Byzantinus Philosophus, ut tradit Aristocles libro VI. de philosophia.

Sotades Atheniensis, Comicus mediæ Comœdiæ.

* qvi difficiles qvæstiones propositas dissolvunt.

Sotades Cretenſis, Maronita, *δαιμονισθεὶς* à dæmonio vexatus, Jamborum ſcriptor. Scripſit *φλύακας nugas* ſive *κιναίδους* Jonica lingva, unde *ἰωνικοὶ λόγοι* appellabantur. Hoc poëmatis genere uſi ſunt etiam Alexander Ætolus, Pyrrhus Mileſius, Theodoras, Timocharidas & Xenarchus. Sunt ejus carmina plurima, veluti *ad inferos deſcenſus. Priapus. In Beloſtichen. Amazon* & alia. Item *ἐγκλειόμεναι* & *περιλυπούμενος* ut ait Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Sotades Athenienſis, Philoſophus qvi *librum de Myſteriis* ſcripſit.

Sophron Syracuſanus, Agathoclis & Damnaſyllidis F. qvi vixit temporibus Xerxis & Euripidis. Scripſit mimos viriles & mimos muliebres oratione ſoluta & dialecto Dorica, qvos Platonem Philoſophum ſemper lectitaſſe ferunt, adeo ut interdum etiam iis indormiret.

Sophron Comicus (male tanqvam diverſum à priore Svidas commemorat) Ex hujus dramatibus *πενθερὰ*, teſte Athenæo in Dipnoſophiſtis.

Soterichus, Aſites, Heroicus poëta qvi fuit ſub Diocletiano. Scripſit encomium Diocletiani : Baſſarica ſive Bacchica libris qvatuor. De Panthea Babylonia. De Ariadne. Vitam Apollonii Tyanei. Pythonem ſive Alexandriacum. Eſt autem Alexandri Macedonis hiſtoria qvum Thebas cepit. Item alia.

Soteridas Grammaticus, maritus Pamphilæ (Supra in Pamphila, Socratidas) cui etiam hiſtorias attribuit. Scripſit orthographiam. Qvæſtiones Homericas. Commentarium in Menandrum. De metris. De Comœdia. In Euripidem.

Soteridas Epidaurius, pater Pamphilæ, cui libros tres commentariorum inſcripſit, ut ait Dionyſius libro XXX. Hiſtoriæ Muſicæ.

Speuſippus Eurymedontis F. Platonis ex ſorore Potone nepos, auditor & in Academia ſucceſſor. Vixit Olympiade CVIII. Scripſit plurima, præcipue philoſophica. Fuit ingenio auſtero, maximeqve iracundo.

Σφαῖρα. Pila luſit Ariſtonicus Caryſtius, Alexandri Regis in ludo pilæ colluſor. Pilæ inventionem Anagallis, Corcyræa, Grammatica, Nauſicaæ Alcinoi filiæ attribuit.

Σφυράδες. Carcinus poëta fuit, cujus filias parvæ ſtaturæ Ariſtophanes perſtringit, ut *ὄρτυγας οἰκογενεῖς, γυλιαύχενας ὀρχηστὰς, ναννοφυεῖς, σφυράδων ἀποκνίσματα, μηχανοδίφας.* Xenocles Carcini filius multas easqve inſolitas machinas ad percellendos ſpectatores in fabulis ſuis introduxiſſe dicitur, qvem Plato ideo *δωδεκαμήχανον* appellat. Deos enim aſcendentes & deſcendentes imitabatur.

Spintha-

Spintharus Heracleotes, poeta Tragicus, cujus fabulæ sunt περικαιόμενος Ἡρακλῆς, Σεμέλη κεραυνουμένη. Hic ut barbarus & Phryx à Comicis perstringitur.

Spittalus Medicus apud Athenienses. Aristophanes: ἄπελθε πρὸς τοῦ Σπιτάλου. *Abi ad Spittalum. Tu vero guttam pacis unam instilla mihi* in calamum istum æreum aut argenteum, qvales habent medici.

Spyridon Trimithuntis in Cypro civitatis Episcopus, multa mira fecit & Concilio Nicæno interfuit. (confer Socratem lib. 1. Hist. c. 12.)

Στάσιμον, genus carminis qvod saltatores stantes canebant.

Σταυρὸς. In septentrionali parte fori collocata est crux, instar illius qvam Constantinus Magnus in cœlo vidit, auro obducta, habensqve in apicibus rotunda mala. Ibidem filiorum ejus statuæ auratæ conspiciebantur. Sub Theodosio magno Imp. cum Gentilium templa everterentur, in Serapidis templo inventæ sunt hieroglyphicæ literæ, crucis figuram habentes. Qvas cum illi qvi ex Gentilibus Christiani facti fuerant, conspexissent, dixerunt Crucem apud litterarum hieroglyphicarum peritos significare vitam futuram.

Stesichorus Euphorbi vel Euphemi, vel Euclidis, vel Hyetis vel Hesiodi F. ex Himera urbe Siciliæ, Himeræus. Alii Matauria Italiæ civitate ortum tradunt. Alii Pallantio Arcadiæ urbe profugum, Catanem migrasse ibiqve obiisse & sepultum ante portã qvæ ab eo Stesichorea dicta fuerit. Junior Alcmane Lyrico, natus est Olympiade XXXVII. Obiit Olympiade LVI. Fratrem habuit Mamertinum Geometriæ peritum, & Helianactem legislatorem. Fuit autem Lyricus, ejusqve *poëmata* Doricâ dialecto scripta sunt *libris XXVI.* Dicitur scripta *vituperatione Helenæ* visum amisisse, deinde in somnis monitus, propter *palinodiam* visum recepisse. Cum primum Tisias vocaretur, accepit nomen Stesichori διὰ τὸ στῆσαι χορόν, qvod primus chorum instituerit cum cantu citharæ conjunctum.

Stilpo Megarensis, Philosophus qvi fuit sub Ptolemæo primo, discipulus Pasiclis Thebani, qvi audierat fratrem Cratetem & Dioclidem Megarensem, is vero Euclidem, discipulum Platonis. Præfuit Megaricæ scholæ, & dialogos scripsit non pauciores viginti.

Στοὰ porticus in qva Stoici Στωϊκοὶ qvi antea Zenonii, Athenis docebant. Hæc appellabatur antea πεισιανάκτειος, deinde à Polygnoti pictura dicta est ποικίλη. In illa inambulans Zeno Citieus disserebat. Sub XXX. tyrannis autem mille qvadringenti cives ibi interfecti sunt.

Strabo Amasenus, Philosophus & Geographus. (infra, Strato.)

Strato Comicus mediæ Comœdiæ. Ex ejus fabulis erat φοῖνιξ.

Strato Lampsacenus Philosophus, Theophrasti discipulus & successor, filius Arcesilai vel Arcesii, cognomine Physicus qvod præ cæteris omnibus physicæ contemplationi deditus esset. Magister Ptolemæi Philadelphi, multos libros scripsit.

Strato Amasenus Philosophus qvi vixit sub Tiberio Cæsare. Scripsit Geographiæ libros VII. (Imo Strabo, libros XVII.)

Strattis Atheniensis Tragicus. Ejus fabulæ sunt: Ἀνθρωπορέστης, Ἀταλάντη. Ἀγαθοὶ sive ἀργυρίου ἀφανισμὸς, Ἰφιγέρων, Καλλιπίδης, Κινησίας, Λιμνομέδων, Μακεδόνες, Μήδεια, Τρωΐλος, Φοίνισσαι, Φιλοκλήτης, Χρύσιππος, Παυσανίας, Ψυχασαί, ut testis Athenæus in Dipnosophistis.

Studius dynasta qvi celeberrimum illud monasterium (CPoli) condidit. Fuit olim Ecclesia Catholicorum, postea mutatum est in monasterium. Idem Studius Princeps ædem Archangeli Michaelis Nacoliæ condidit, in qvem & versus heroici feruntur:

> Στούδιος ἀγλαὸν οἶκον ἐδείματο, καρπαλίμως δὲ
> ὧν κάμεν, εὕρατο μισθὸν, ἑλὼν ὑπατηίδα ῥάβδον.

Svetonius (Σευητόνιος) dictus Tranqvillus Grammaticus Romanus.

Superianus Sophista genere Isaurus, Lacharis discipulus, ὀψιμαθὴς qvi annos amplius triginta natus demum cœpit Oratorum libros legere & ad disciplinas liberales animum adjicere, tamen labore improbo & flagris etiam qvibus se ipse in balneis concidit, ea edidicit qvæ â pueris magistri exigunt. Itaqve in celebri Athenarum urbe evasit Sophista, Lachare gloria non multo inferior. Nam scio & Lacharem Sophistam factum diligentia magis qvam ingenio. Ejus enim Orationes legi, eqvibus valde accuratus mihi sed ingenio tardiore visus est. Effigies qvoqve ejus referebat virum ad studia qvidem tardiorem, sed vultu pulchro & tali qvi virtutem polliceretur, & dignus erat qvi Philosophus potius qvam Sophista vocetur. Nam alioqvi Lachares vir fuit Deo charus, qvi visum amissum etiam illius beneficio recepit.

Sybaritica apophthegmata, apud Epicharmum. Sybariticæ fabulæ, id est Æsopicæ. Et proverbium: Sybarita per plateam, in eos qvi superbo gradu incedunt. Sybaritæ luxuriosi, præcipue ille Mindyrides &c.

Συγχρωτίζεσθαι. Zenoni Citieo oraculum consulenti, qvo pacto beatam vitam

vitam degere poſſet, Deus reſpondit, *εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς, ſi familiariter cum mortuis verſaretur*, id eſt cum ſcriptis & libris antiqvorum.

Symeon, mirabilis ille vir. De hoc cum Ægyptii Monachi audiviſſent eum in columna ſtare, rem inſolitam damnantes (ipſe enim primus hoc fecerat) eum ex cœtu ſuo excluſerunt. Poſtea vero, cognita viri illius vita & animi modeſtia, rurſus eum in cœtum ſuum receperunt. Ad hunc Marcianus Imp. hominis privati habitu clam venit.

Σὺν δὲ Θεοὶ μάκαρες: Hoc Rhapſodi accinere ſolebant, ut citharœdi: ἀλλ' ἄναξ χαῖρε. Hæc enim epiphonemata apud veteres poëtas obvia.

Syneſius, Pentapoli Thebaidis, qvæ in Libya ſita eſt, oriundus Philoſophus, Epiſcopus Ptolemaidis, ex ordine Sacerdotali. Scripſit libros diverſos & Grammaticos & Philoſophicos, itemq; orationes de regno, & orationes panegyricas & generis demonſtrativi. Item encomium calvitiei, & orationem admirabilem de Providentia, genere dicendi Græcanico: aliosqve plurimos & diverſos libellos, & præterea Epiſtolas, qvæ apud omnes in magno pretio habentur.

Συντακτήριος Origenes appellatus fuit, qvod multos libros conſcripſiſſet.

Σύρα Syra * apud Romanos divina Epiſtola.

Syrianus Alexandrinus Philoſophus, qvi Athenienſi Scholæ & Diatribæ præfuit: magiſter Procli, qvi fuit ipſius ſucceſſor. Scripſit in totum Homerum commentarium libris VII. In Remp. Platonis libros IV. In Orphei Theologiam libros II. In Proclum εἰς τὰ πρόκλου περὶ τῶν παρ' ὁμήρῳ θεῶν, de Diis Homericis. Conſenſum Orphei, Pythagoræ & Platonis. De oraculis libros X. & alias qvasdam enarrationes. Iſidorus Philoſophus, ut Damaſcius ait, omnia veterum ſcripta accuratiſſime examinare non deſinebat: ſed poſt Platonem, Jamblicho & Jamblichi amicis ac comitibus operam maxime dabat: qvorum optimum eſſe affirmabat civem ſuum Syrianum, Procli magiſtrum. Neminem vero, qvod qvidem ad veræ ſcientiæ collectionem attineat, contemnendum eſſe cenſebat.

Τάβλα

* Videtur Svidas male ſcripſiſſe Σύρα pro Σάκρα, *Sacra*.

vorum,

vorum, vel ut vini amantem adeoqve Bacchum, vel qvod mater Cratini ſacris Bacchi μοσχοφάγȣ eſſet initiatus &c.

Taurus Berytius, Philoſophus Platonicus qvi fuit ſub Antonino Pio. Scripſit *de differentia dogmatum Platonis & Ariſtotelis. De corporibus & incorporeis rebus*, & alia plurima.

Telavges (genitivo τηλάυγȣς) Samius, Pythagoræ magni filius & diſcipulus, Philoſophus, magiſter Empedoclis. Scripſit *de tetracty* ſive *qvaternione libros IV.*

Telegonus primus artem divinandi invenit, ut ſi in tecto muſtela vel ſerpens apparuerit, hoc vel illud ſignificat. Supra, in οἰωνιστικήν.

Telephus Pergamenus Grammaticus, ſcripſit *qvot res Grammaticum ſcire oporteat. De figuris Rhetoricis apud Homerum libros II. De ſermonis Attici conſtructione libros V. De Homerica Rhetorica. De Homeri & Platonis conſenſu. Variæ eruditionis* ποικίλης φιλομαθίας *libros II. Tragicorum & Comicorum vitas.* Βιβλιακῆς ἐμπειρίας *De notitia librorum libros III.* in qvibus docet qvi libri ſint comparatu digni. Item *Homerum ſolum ex antiqvis puro ſermone Græco uti. Deſcriptionem Pergami. De Auguſtali Pergameno libros II. De dicaſteriis Athenienſium. De Athenienſium legibus & moribus. De Pergami Regibus libros V. De uſu*, ſive de nominibus veſtitus & aliarum rerum qvibus utimur, *ordine alphabetico. De Ulyſſis errore. Ocytocion*, ſive *collectio epithetorum eidem rei convenientium, ad expeditam dictionis copiam parandam, libris X.*

Teleſilla, poëtria. Huic ſtatua poſita eſt ad cujus pedes libri jacent, galea vero capiti ejus impoſita eſt. Nam cum Lacedæmonii interfectis iis qvi in templum confugerant, Argivorum ad urbem capiendam irent, Teleſilla mulieres armavit & hoſtibus obviam proceſſit. Qvod conſpicati Lacedæmonii retro ceſſerunt, turpe ducentes cum mulieribus pugnare. Sic completum eſt oraculum &c.

Teleſtes Comicus, hujus dramata Ἀργὼ & Ἀσκληπιός ut teſtatur Athenæus IV. Dipnoſophiſt.

De Telmeſſia vulpe rerum Thebanarum ſcriptores prolixe tradiderunt, ut Ariſtodemus &c. Fabula deſumta ex Cyclo epico.

Telmiſſus urbs Lyciæ à Telmiſſo filio Apollinis & unius filiarum Antenoris, qvam prodigiorum interpretem τερατοσκόπον fecit, ut auctor Dionyſius ἐν κτίσεσι ſive Originibus.

τέλος. Solon præſentem Crœſi fortunam contemnens juſſit eum totius vitæ finem exſpectare &c.

Aristo Chius finem esse dixit, indifferenter se habere ad ea qvæ inter virtutem & vitium media sunt, nec vel minimum in alterutram partem ab hisce moveri, sed in omnibus rebus æqvali esse animo. Sapientem enim similem esse ἀγαθῷ ὑποκριτῇ idoneam personam in scena agenti.

Terpander, Arnæus, aut vero ex Lesbi civitate Antissa, vel Cumanus. Alii ab Hesiodo, ab Homero alii genus eum ajunt duxisse, fuisseqve filium Bœi, qvi filius Phocei, nepos Euryphontis, Homeri pronepos extiterit. Lyricus ille lyram primus septem chordis instruxit, & *lyricos nomos* primus scripsit, qvamvis qvidam ad Philammonem hoc referunt.

Tetractys. Pythagorei omnem numerum vocabant qvaternionem. Omnis enim numerus completur denario, denarius vero ex qvaternis componitur. Magni etiam faciebant qvaternarium ob qvaternas lunæ formas &c.

Tetralogia. Secundum Tragicam tetralogiam Plato dialogos edidit. Tragici enim qvaternis fabulis certabant, Dionysiis, Lenæis, Panathenæis, Chytris, qvarum qvarta erat Satyrica. Dialogi Platonis omnes LVI. in singulis inscriptio duplex, una à nomine, altera à re. In Tetralogia prima familiam ducit Euthyphron sive de sanctitate, dialogus πειραστικός sive explorandi causa institutus. Secundus Apologia Socratis, qvi est moralis. Tertius Criton sive de eo qvod est faciendum, itidem moralis. Qvartus Phædon sive de anima qvi & ipse moralis est. De secunda Tetralogia & seqventibus habetur in libro Diogenis Laertii de vitis Philosophorum.

Tetrametri carminis inventor fuit Aristophanes poeta.

Teucer Cyzicenus qvi scripsit *de aurifera terra. De Byzantio. Mithridaticarum rerum libros V. De Tyro libros V. De rebus Arabicis libros V. Judaicam Historiam libris VI. Adolescentum Cyzicenorum exercitationem libris III.* & alia.

Thales Examii & Cleobulinæ F. Milesius vel ut Herodoto videtur Phœnix, natus ante Crœsum Olymp. XXXV. secundum Phlegontem vero jam claruit Olymp. VII. Versibus hexametris scripsit *de meteoris, de æqvinoctio* & alia multa. Obiit senex à turba elisus & æstu resolutus cum Gymnicum certamen spectaret. Primus sapiens appellatus est, & primus animum dixit immortalem, & eclipses & æqvinoctia deprehendit. Apophthegmata ejus sunt plurima, ut celebratum

tum illud *noſce teipſum.* Nam illud: *ſponde & præſto eſt noxa,* Chilonis eſt potius qvi illud ſibi vindicavit, itemqve illud, *Ne qvid nimis.* Thales Philoſophus Phyſicus eclipſin prædixit ſub Dario (Medo ſive Aſtyage.) Ariſtophanes Thaletem vocat ἄνθρωπον ἄκρον τὴν ἀστρονομίαν. Θάλης habet Θάλητος, at Θαλῆς, Θαλοῦ. Dicitur & Θαλέας ut Ἑρμέας.

Thaletas Cretenſis aut Illyrius, Lyricus antiqvior Homero, ſcripſit carmina.

Thaletas Cnoſſius rhapſodus, ſcripſit poëmata qvædam mythica.

Thamyris vel Thamyras, Thrax, ex Hedonis urbe Brincorum, Philammonis & Arſinoës F. poëta epicus ante Homerum octavus, ſecundum alios qvintus. Alii Odryſium fuiſſe dicunt. Hic Thamyris, qvod Muſas contumelia affeciſſet, ab illis excœcatus eſt. Exſtat * ejus *Theologia* verſibus fere termille hexametris comprehenſa. Primus puerum adamavit Hymenæum Calliopes & Magnetis F. Alii Rhadamantum ajunt adamatum à Tallone Cretenſi, vel Chryſippum Pelopis F. à Laio. Alii Italos primos hoc ob militiæ neceſſitatem inveniſſe. Sed primus Jupiter Ganymedem adamavit. Proverbium: Thamyris inſanit, in Ἀμυρις.

Theagenes Archon Athenienſis, multum pecuniæ in doctores & medicos, & alia patriæ commoda impendit. Eum Marinus, dignam philoſopho gravitatem retinens, obſervabat, colebat & palam præſtolabatur & domum deducebat & convenientem honorem ei habebat qvalis viro principi urbis & fortaſſe totius Reip. Romanæ debebatur, erat enim unus ex Romanis patribus & Senatus Palatini primus &c.

Theætetus Athenienſis, Aſtrologus, philoſophus, diſcipulus Socratis, docuit Heracleæ. Primus ſcripſit de qvinqve corporibus ſolidis ** τὰ πέντε καλούμενα στερεὰ, vixitqve poſt bellum Peloponneſiacum.

Theætetus ex Heraclea Pontica, auditor Platonis.

Theagenis & Æſchinis opes. De pauperibus qvi ſe divites jactant. Sunt & alii duo Theagenes, unus qvi de Homero ſcripſit, & alter qvi propter mollitiem vitæ deridebatur. Vocatus eſt καπνὸς fumus, qvia cum multa polliceretur, nihil præſtabat. Idem timidus, & Hecates ſimulacrum habebat qvod conſulebat qvocunqve iret. Inde proverbium: Theagenis Hecatæum. De Æſchine ſupra in σεσελλίσθαι.

Theano Metapontina, vel Thuria, Pythagorea, filia Leophronis, uxor Caryſti

* Vix de Svidæ temporibus hoc verum fuit.

** illa ſunt pyramis, cubus, octaëdron, dodecaëdron, icoſaëdron.

Carysti vel Crotonis vel Brontini Pythagorei. Scripsit *de Pythagora. De virtute* ad Hippodamum Thurium. *Admonitiones muliebres & Apophthegmata Pythagoreorum*.

Theano Cretensis Philosopha, filia Pythonactis & uxor magni Pythagoræ ex qvo suscepit Telavgen & Mnesarchum & Myiam & Arignotem. Qvidam ajunt fuisse uxorem Brontini & Crotone oriundam. Scripsit *commentarios philosophicos & apophthegmata*, & *poëma* qvoddam *epicum*.

Θεμιστεύειν oracula edere, qvod Themis olim ante Apollinem oracula consulentibus reddiderit. De Apollonio (Philostratus) καὶ τὰ λεγόμενα ἠχὼ εἶχεν, ὡς ἀπὸ σκήπτρου θεμιστευόμενα.

Themistius Philosophus qvi vixit temporibus Juliani Apostatæ, à qvo constitutus est præfectus CPolis. Scripsit *Aristotelis Naturalis auscultationis paraphrasin libris VIII. Paraphrasin Analyticorum libris II. Apodicticorum libris II. De anima libris VII.* In hoc opere singularia qvædam profert de scopo & inscriptione. *Paraphrasin Categoriarum, libro uno.* Item *dissertationes.*

Themistocles &c. scripsit Epistolas generosum & excelsum animum ubiqve spirantes.

Themistogenes Syracusanus historicus scripsit *Cyri expeditionem*, qvæ inter Xenophontis opera exstat, & alia qvædam de patria sua.

Theocrines sycophanta, qvem perstringit Demosthenes pro Ctesiphonte.

Theocritus Chius Orator, discipulus Metrodori Isocratici. Scripsit *chrias* idemqve factione in Rep. cum Theopompo historico certavit. Fertur & ejus *historia Libyca*, & *Epistolæ* admirabiles.

Theocritus alter, Praxagoræ & Philinnæ F. Vel ut alii, Simmichi, Syracusanus. Alii Coum ajunt & deinde Syracusas migrasse. Scripsit *carmina bucolica*, doricâ dialecto. Qvidam etiam ipsi tribuunt *Prœtidas, Elpidas, Hymnos, Heroinas, carmina epicedia, elegias, jambos & epigrammata.* Sciendum est tres fuisse carminum bucolicorum poëtas, hunc Theocritum, Moschum Siculum & Bionem Smyrnæum, ex qvodam oppidulo qvod Phlossa vocabatur, oriundum.

Theodoctes Aristandri F. Phaselites, Lycius, Orator sed qvi ad scribendas Tragœdias se contulit, discipulus Platonis, Isocratis & Aristotelis. Hic & Erythræus Naucrates & Isocrates Apolloniates orator & Theopompus Olympiade CIII. funebres orationes in Mausoli laudem habuerunt, Artemisiæ uxoris hortatu. Ac ea qvam docuit tragœdia magno cum applausu victoriam ei peperit. Alii dicunt Theopompum primas tulisse. Dramata docuit qvinqvaginta. Mortuus est

Athenis

Athenis ætatis anno XLI. patre ipsius adhuc superstite. Scripsit etiam *artem rhetoricam* versibus, & alia qvædam oratione soluta.

Theodericus Afer (Rex Gothorum & Italorum) diaconum habebat orthodoxum qvem valde diligebat & fovebat. Hic existimans se Theodorico gratificaturum, ab homousia fide deficiens, Arii sententiam seqvi cœpit. Theodericus autem hoc cognito, hominem tam charum statim capite plectendum curavit, dicens: *Si Deo fidem non servasti, qvomodo sacram conscientiam erga hominem servabis?*

Theodoritus, nomen proprium. Θεοδώρητος, donum DEI.

Theodorus Byzantius Sophista, qvi à Platone λογοδαίδαλος est vocatus, scripsit *contra Thrasybulum, contra Andocidem* & alia qvædam.

Theodorus, Atheus cognomento qvi Zenonem Citieum, Brysonem & Pyrrhonem ephecticum audivit, & omnia indifferentia esse statuens sectam Theodoream condidit. Hic multa scripsit ad sectam ipsius spectantia, & alia qvædam. Idem ad Hipparchiam dixit: (ex Euripidis Bacchis) hæc est ἡ τὰς πρὸς ἱστοὺς ἐκλιποῦσα κερκίδας qvæ *radiis apud telas relictis pallium gestat.*

Theodorus Gadarenus Sophista, servili natus genere, Magister Tiberii Cæsaris. Deinde de professione Sophistica Romæ cum Polemone & Antipatro certavit. Sub Adriano Imp. filium ejus Senatorem fieri contigit. Scripsit *libros III. de iis qvæ in vocibus qværuntur. De historia librum unum. De thesi, unum. De dialectorum similitudine & demonstratione libros II. De republica, duos. De Cœlesyria, unum. De facultate oratoria unum*, & alia.

Theodorus poëta qvi versibus varia scripsit, & in Cleopatram carmen.

Theodorus Lector magnæ Ecclesiæ CPol. Scripsit *Historiam Ecclesiasticam* à Constantini temporibus usqve ad Justiniani Imperium.

Theodorus qvi post Apollinarem Laodiceæ in Syria (Episcopum) exstitit & Mopsvestiæ in Cilicia Episcopatum adeptus est. Hic Apollinari ex diametro contrarius &c.

Theodosius Philosophus scripsit *sphærica libris III. Commentarium in Theudæ capita. De diebus & noctibus libros II. Commentarium in Archimedis ἐφόδιον. Descriptiones ædium libris III. Sceptica capita. Astrologica. De habitationibus.* Versibus *de vere* scripsit, & alia diversa. Erat autem Tripolitanus.

S. Theodosius cœnobiarcha vixit sub Anastasio Dicoro hæretico.

Theodulus, ſub Juliano Apoſtata martyr (cum Tatiano & Macedonio ut dixit Svidas in Ἀμάχιος.)

Theogiton Demoſtheni, qvem Dinarchus & alii Theogenem appellunt.

Theognetus Comicus, ex cujus fabulis ſunt φάσμα ſeu φιλάργυρος, φιλοδέσποτος, Κένταυρος, ut Athenæus in Dipnoſophiſt.

Theognis Megarenſis ex Megaris Siciliæ civitate natus Olympiade LIX. Scripſit elegiã in Syracuſanos in obſidione ſervatos. Sententias verſibus elegiacis ad verſuum MMDCCC. Ad Cyrnum amaſium ſuum gnomologiam elegiacam. Præcepta moralia: eaqve omnia verſibus ſcripta. His tamen turpia qvædam & puerorum amores & alia qvæ virtutis amantes adverſantur, immixta ſunt.

Theognis poëta Tragicus valde frigidus, ideo dictus *nix*, unus è XXX. Tyrannis.

Theon Alexandrinus, Philoſophus Stoicus qvi ſub Auguſto poſt Arium vixit. Scripſit *commentarium in Apollodori introductionem phyſiologicam*, itemqve *artis rhetoricæ libros III.*

Theon Smyrnæus philoſophus.

Theon ex Antiochia Daphne, Philoſophus Stoicus, ſcripſit apologiam Socratis.

Theon è Muſeo, Ægyptius Philoſophus, eodem tempore vixit qvo Pappus Philoſophus qvi & ipſe Alexandrinus fuit, ſub Theodoſio majore. Scripſit *mathematica, arithmetica, de auſpiciis & voce corvorum. De ortu caniculæ. De Nili aſcenſu. In Ptolemæi expeditum Canonem*, & *commentarium in parvum aſtrolabium.* *

Ælius Theon, Alexandrinus, Sophiſta, ſcripſit *Artem Rhetoricam. Progymnaſmata. Commentarium in Xenophontem, Iſocratem & Demoſthenem. Argumenta Rhetorica. Qvæſtiones de ſtructura orationis*, & alia plura.

Valerius Theon, Sophiſta ſcripſit *Commentarium in Andocidem.*

Theon Gymnaſii Sophiſtæ F. Sidonius, Sophiſta in patria docuit, & ſub Imp. Conſtantino Conſul & Præfectus fuit.

Theon Sophiſta Rhetor (σοφιστὴς λόγων ῥητορικῶν) à S. Marcella ſi originem longius repetas, ſi proximam & genus paternum, ab Ecdicio Magiſtro oriundus. Scripſit *Artem Rhetoricam* homo non ille qvidem

* Videtur legendum εἰς τὸν μικρὸν Ἀστρολόγον ὑπόμνημα, non εἰς τὸν μικρὸν Ἀστρολάβον. De ſeptem ſcriptis qvæ in parvo Alexandrinorum Aſtrologo comprehendebantur, dixi libro III. cap. 5. §. 12. ſeq.

qvidem admodum ingeniosus & acutus, sed discendi cupidus & laboris supra modum amans. Qvamobrem brevi temporis spatio maximam eruditionem sibi comparavit, & tam antiqvarum rerum qvam recentium scientiam animo complexus est. (e Damascio.)

Theophilus Comicus. Ex ejus fabulis sunt ἰατρὸς, Ἐπίδαυρος, παγκρατιαστὴς (Athenæo Παγκρατιαστής) Βοιωτία, Προιτίδες, Νεοπτόλεμος.

Theophilus Imperator Michaëlis Amorræi F. Michaelis pater, Copronymi hæresin amplexus, ipsoqve nulla in re melior. Cum igitur eadem amentia qvæ Manichæum & Arium olim, animum ejus invasisset, persecutionem & ipse contra Ecclesiam cœpit instituere, alter Nectanebo, adjutorem nactus Joannem Patriarcham, vel potius Mantiarcham aut Dæmoniarcham, novum revera Apollonium aut Balaam nostri temporis, lecanomantem. Ab hoc etiam litteras edoctus, homo varius & sceleratus &c.

Theophilus. Hic ex India reversus Antiochiæ vixit & Ecclesiam qvidem nullam assignatam habuit, sed qvasi communis qvidam fuit (doctor & Episcopus) qvem Imperator omni honore & observantia coleret. Erat ille qvædam qvasi Apostolorum imago, qvem Thalassius non exiguo tempore cum illo versatus, & in hujusmodi rebus mendacii minime suspectus, ait Judæam qvandam fœminam mortuam ad vitam revocasse.

Theophrastus Melanti fullonis, vel Leonis F. Eressius, auditor Aristotelis & successor scholæ Peripateticæ, ab eo Chalcidem migrante relictæ. Hic ante vocatus est Tyrtamus, sed ob divinam eloqventiam ab Aristotele Euphrastus dictus est, & postea Theophrastus, sicut Plato διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις πλάτος propter amplam dicendi copiam Plato fuit vocatus, cum antea Aristocles vocaretur. Discipulos habuit plures qvam bis mille: amasius ejus fuit Nicomachus, Aristotelis F. A Cassandro Antipatri F. in honore habitus est. Decessit assidua scriptione fatigatus, cum ob discipuli nuptias ad paucos dies animum relaxasset. Scripta ejus sunt plurima, in his *Analyticorum priorum III. posteriorum VII. Analysis Syllogismorum. Analyticorum epitome.* *Ἀνηγμένων τόπων*, sive *Loci reducti. De lapidibus. De plantis. De metallis. De odoribus. Characteres* & alia.

Δὴ γὰρ καὶ Θεόφραστος, ἕως ἐπόνει μὲν, ἀπηρὸς
Ἦν δέμας, εἶτ' ἀνεθεὶς κάτθανε πηρομελής.

Integer ecce valet Theophrastus, dum labor urget,
Laxatus studio solvitur & moritur.

Theo-

φύσει

φύσει ſive natura. Etiam rhetorica problemata qvidam theſes vocant. Ariſtoteles hypotheſes.

Theſmothetæ magiſtratus Athenis viri ſex, ex novem archontibus. Hos leges qvotannis correxiſſe docet Æſchines contra Cteſiphontem.

Theſpis ex Icario Atticæ populo Tragicus, decimus ſextus ab Epigene Sicyonio primo Tragico. Alii ſecundum ab eo faciunt, alii primum tragicum fuiſſe affirmant. Hic primùm ceruſſa facie illita tragœdias egit; Deinde faciem andrachna in docendis fabulis texit: Poſtea larvarum lintearum uſum introduxit. Docuit fabulas Olympiade LXI. & inter tragœdias ejus commemorantur ἆθλα Πελίου ἢ Φορβάς, Ἱερεὺς, ἠΐθεοι, Πενθεύς.

Theſpis citharœdus, de qvo Ariſtoph.

Thucydides Olori F. Athenienſis, filium habuit Timotheum. Maternum genus à Miltiade duce, paternum ab Oloro Thracum Rege duxit, Antiphontis diſcipulus, clarus circa Olympiadem LXXXVII. Scripſit *Peloponneſiorum & Athenienſium bellum.* Hic puer adhuc Herodotum Olympiæ hiſtorias ſuas recitantem cum audiviſſet, qvaſi Numinis alicujus inſtinctu lacrymari cœpit. Herodotus igitur patri gratulatus eſt de filii indole. (Supra in ὀργῶσαν) nec eum judicium ſuum fefellit. Hic Thucydides artium præcepta probe callebat, & elegantia orationis, accurata rerum notitia, artibus imperatoriis conſiliisqve excellebat, & in argumentis panegyricis. Solet à genere fœminino ad neutrum tranſire, ut: τρέπονται εἰς Μακεδονίαν ἐφ' ὅπερ.

Thuriomantes. Athenienſes ad urbem Thuriam condendam decem viros miſerunt, inter qvos fuit Lampon vates, qvi urbis condendæ rationem & modum alios doceret.

Θύϊνα, ex thyino ligno confecta. Sub Zenone Imp. in Cypro inventæ ſunt reliqviæ Barnabæ Apoſtoli, qvi Paulo fuit peregrinationis comes. Hujus Barnabæ pectori impoſitum erat Evangelium ſecundum Matthæum, thyina habens folia.

Θυρεπανοίκτης. Supra, Crates Thebanus.

Tiberius Philoſophus & Sophiſta, ſcripſit *de formis orationis libros III. De commutatione. De hiſtoria. De diſpoſitione & compoſitione orationis. De civilis orationis mutatione. De demonſtrativis orationibus. De præfationibus & procemiis. De argumentis. De Demoſthene & Xenophonte. De Herodoto & Thucydide.*

Timachidas Rhodius, *cœnas* ſive δείπνων ἀναγραφὰς ſcripſit carmine Heroi-

co *libris VI*, Et Numenius ὀψαρτυτικῶν five *de ratione cibos condiendi libros* composuit, & Mastreas (Μητρέας apud Athenæum) Pitanæus, & Hegemon Thasius, cognomine Φακῆ five *Lens*, & Artemidorus pseudo Aristophanius qvi *culinaria vocabula* collegit, & Philoxenus Claudii F. (apud Athenæum Λευκάδιος) à qvo etiam Philoxeniæ placentæ nomen habent.

Timæus historicus Ephorum vehementer insectatus est, duobus ipse peccatis obnoxius, tum qvod alios acerbe criminetur ob ea qvibus ipse constringitur, tum qvod animo corrupto fuerit & improbas sententias libris suis inseruerit. Qvod si Callisthenes merito pœnas pendit qvod Alexandrum in Deorum numerum referre voluit, qvid meruit Timæus qvi Timoleontem μείζω ποιεῖ τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν supra splendidissimos Deos extollit? &c. Scripsit *de Syria ejusqve urbibus & regibus libros III.*

Timæus Locrus, Philosophus Pythagoreus. Scripsit *Mathematica. De Natura. De Pythagoræ vita.*

Timæus Andromachi F. Tauromenites, Philisci Milesii discipulus, multus in aliis reprehendendis, unde dictus est ἐπίτιμαιος, etiam γραοσυλλέκτρια, qvod qvævis sine delectu in scripta referret. Scripsit *Italica & Sicula libris VIII. Græca & Sicula. Collectionem argumentorum Rhetoricorum, libros LXVIII. Olympionicas* five χρονικὰ πραξίδια, *Acta Chronica.* Hic Timæus qvi anteriorum historiæ scriptorum errores acerbissime castigavit, fuit qvidem in cæteris historiæ partibus studiosissimus veritatis, sed in qvinqve libris postremis qvibus res Agathoclis complexus est, tyrannum illum à qvo in exilium pulsus fuerat, omnibus conviciis onerat, hominemqve ignavissimum fuisse affirmat, illum Syracusanorum victorem, qvorum tamen fortitudinem omnibus effert paginis &c.

Timagenes regii argentarii F. Alexandrinus Rhetor: vel ut qvidam, Ægyptius qvi sub Pompejo Magno Romam à Gabinio captivus ductus, & à Fausto Syllæ F. redemtus Romæ eloqventiam docuit, cùm sub ipso Pompejo, tum post ipsum sub Cæsare Augusto & postea, eodem qvo Cæcilius tempore. Cum autem ob dicendi libertatem scholâ excidisset, in prædio Tusculano vitam transegit. Obiit Dabani post cœnam cum vellet vomere, σφηνωθεὶς, cibo exitum non inveniente suffocatus. Multos libros scripsit.

Timagenes historicus, *totius maris periplum* scripsit *libris V.*

Tima-

Timagenes ſive Timogenes Mileſius, Hiſtoricus & Rhetor ſcripſit *de Heraclea Pontica & claris ejus urbis viris libros qvinqve.* Item *Epiſtolas.*

Timarchus Arizeli F. prodigus & cinædus, qvem Æſchines reum peregit &c.

Timaſion adoleſcens Ægyptius qvem Apollonius Tyaneus cum moneret ut ſecum philoſopharetur, O Dii, inqvit, qvalem me dicam? nam malus qvidem non ſum, bonum vero utrum me exiſtimari oporteat neſcio &c. (ex Philoſtrato.)

Timeſitheus Tragicus, ejus dramata ſunt, Δαναΐδες β', Ἕκτορος λύτρα, Ἡρακλῆς, Ἰξίων, Καπανεύς, Μέμνων, Μνηστῆρες, Ζηνὸς γοναὶ, Ἑλένης ἀπαίτησις, Ὀρέστης, Πυλάδης, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Timocles Athenienſis Comicus. Ex ejus fabulis ſunt: Δημοσάτυροι, Κένταυρος, Καύνιοι, Ἐπιστολαὶ, Ἐπιχαιρέκακος, Φιλοδικαστὴς, Πύκτης. Memorat Athenæus in libris Dipnoſophiſtarum.

Timocles alter & ipſe Comicus, ex cujus fabulis, ut teſtis idem Athenæus, ſunt Διονυσιάζουσαι, Πολυπράγμων, Ἰκάριοι, Δῆλος, Λήθη, Διόνυσος, Κονίσαλος, Πορφύρα, (qvæ aliis Xenarchi eſſe videtur) Ἥρωες, Δρακόντιον, Νέαιρα, (meretricis hoc nomen) Ὀρέστης, Μαραθώνιοι. Sunt & aliæ qvædam.

Timocreon Comicus & ipſe veteris Comœdiæ. Huic inimicitiæ interceſſerunt cum Simonide Melico & Themiſtocle Athenienſi, in qvem etiam carmine (δι' ἐμμελοῦς τινος ποιήματος) vituperationem contexuit. Scripſit vero Comœdiam in Themiſtoclem & Simonidem, aliaqve.

Timolaus Lariſſæus Macedo, Rhetor, Anaximenis Lampſaceni diſcipulus, qvi cum ingenio poëtico eſſet præditus, ſingulis Iliadis verſibus ſingulos verſus interſeruit & id opus Τρωϊκὸν inſcripſit, hoc modo:

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Ἣν ἔθετο Χρύσου κεχολωμένος εἵνεκα κούρης
Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
Μαρναμένοις ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιζον ἄνακτος,
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἀΐδι προΐαψεν,
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσι δαϊζομένων ὑπὸ δουρί.

Scripſit & alia qvædam.

Timon Miſanthropus, Philoſophus qvi ſectam omnem averſabatur, ut inviſus omnibus (ab Ariſtophane in Lyſiſtrata) perſtringitur. Hunc Neanthes ait, cum de pyro ſylveſtri cecidiſſet, claudum factum eſſe: cumqve medicum nollet admittere, putredine conſumtum fuiſſe.

Post mortem autem ejus, sepulchrum in qvo conditus erat, juxta viam fluctib⁹ marinis à reliqva terræ parte divisum & inaccessum factū esse.

Timon Phliasius, & ipse Philosophus, qvi scripsit *Sillos* hoc est vituperationes Philosophorum, *libris III.*

Timotheus Atheniensis, Comicus mediæ Comœdiæ. Ex ejus fabulis sunt: *πύκτης, παρακαταθήκη, μεταβαλλόμενος ἢ μεταφερόμενος.* Est etiam *Κυνάριον* Timothei Comœdia teste Athenæo in Dipnosophistis.

Timotheus Thersandri vel Neomysi vel Philopolidis F. Lyricus, qvi decimam & undecimam chordam (lyræ) addidit, & antiqvam musicam ad molliorem modum traduxit. Fuit autem temporibus Euripidis Tragici, qvibus & Philippus Macedo regnabat. Obiit ætatis anno XCVII. Scripsit versibus nomos musicos XIX. Proœmia XXXVI. Dianam, Diascevas VIII. Encomium. Persas sive Nauplium. Phinidas. Laërtem. Dithyrambos XVIII. Hymnos XXI. & alia qvædam. Alexander Musicorum audiendorum, si qvisqvam alius, cupidus fuit. Timotheum enim tibicinem ajunt, cum aliqvando Minervæ *ὄρθιον νόμον* tibia caneret, Alexandrum adeo commovisse, ut inter audiendum ad arma prosiliret. Timotheum autem dixisse, talia esse debere carmina regia. Hic tunc missis celeriter nunciis erat ab Alexandro arcessitus.

Timotheus Gazæus Grammaticus temporibus Anastasii Imp. in qvem etiam tragœdiam fecit de vectigali publico qvod chrysargyrum appellabatur. Scripsit etiam versibus de animalibus qvadrupedis & feris qvæ sunt apud Indos, Arabes & Ægyptios, qvasqve Africa alit: itemqve de avibus peregrinis & insolitis & de serpentibus libros IV.

Τιθύμαλλος. Consveverunt Medici ostentationis gratia patrias herbarum nominare, v. g. laser Cyrenaicum, tithymallus Laconicus &c.

Τίτλος. Titulus à capite differt. Nam Matthæus habet titulos LXVIII. capita CCCLV. Marcus titulos XLVIII. capita CCXXXVI. Lucas titulos LXXXIII. capita CCCXLVIII. Joannes titulos XVIII. capita CCXXXII. Et *τιτλάριον*, titularium, pugillares, tabella.

Titus Romanorum Imp. Vespasiani F. vir omni virtutis genere ornatus ut ab omnibus *ἔρως καὶ τρυφὴ* amor & deliciæ generis humani vocaretur. Nam & eloqventissimus erat, & bellicosissimus, & moderatissimus. Et Latina lingva qvidem in administrandis publicis negotiis usus est, poëmata vero & tragœdias Græce composuit. Expugnatis Hierosolymis coronas à legatis finitimarum Palæstinæ gentium missas repudiavit

diavit, professus non se ea fecisse, sed Deo Judæis infenso manus commodavisse &c.

Τὸ Δίων@ γρύ. Dion Alexandrinus Philosophus celebris, cum à qvibusdam adversariis fratris sui, Topsii, luctatoris, maledictis proscinderetur, nihil respondit, atqve in ædes suas reversus nihil iracundiæ præ se ferens adolescenti (Topsio) ne *γρὺ* qvidem dixit. Γρὺ, sordes ungvium.

Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας, Hesiodea senectus. Pindari Epigramma:

Χαῖρε δὶς ἡβήσας καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας
Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.
Salve bis juvenis, salve bis nacte sepulchrum,
Mensura humani o Hesiode ingenii.

Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις. Hippocratis (non Medici) filios perstringunt Comici ut indoctos & spurcis moribus. Eorum nomina: Telesippus, Demophon, Pericles.

Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν. Ajunt Scythas cubitum ituros in promtu habere pharetram, atqve si diem illum absqve molestiis transegerint, calculum album in pharetram conjicere; si secus, nigrum. Cum igitur aliqvis moreretur, prolatis pharetris calculos numerabant, & pluribus albis repertis felicem prædicabant defunctum. Hinc dies albus pro felici.

Τόπ@. Aristotelis Topica inscribitur opus, qvod loci in illis traduntur, qvibus instructi de qvalibet re proposita probabiliter argumentari possumus. Qvidam censent librum primum non Topicum sed *πρὸ τῶν τόπων, ante locos* inscribendum esse &c.

Tragiamborum primus inventor Apollodorus Asclepiadis F. Grammaticus. (Supra, Apollodorus.)

Trajanus Patricius. Hic sub Justiniano Rhinotmeto floruit, Chronicumqve breve ac præstantissimum *σύντομον πάνυ θαυμάσιον* scripsit. Erat idem christianissimus & maxime orthodoxus.

Svetonius Tranqvillus, Grammaticus Romanus scripsit *de Græcorum ludis librum I. De Romanorum spectaculis & ludis libros II. De anno Romano librum I. De notis qvarum usus est in libris περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων librum I. De Ciceronis Rep. librum I.* in qvo contradicit Didymo. *De nominibus propriis & formis vestium & calceorum & reliqvorum qvibus qvis vestitur. Περὶ δυσφήμων λέξεων de verbis mali ominis* sive de maledictis, & unde horum qvodqve. *De Roma ejusqve institutis & moribus libros II. Συγγενικὸν Καισάρων Familiam Cæsarum*, qvod opus continet

eorum vitas & ſucceſſiones à Julio usqve ad Domitianum *libris VIII. Stemma illuſtrium virorum Romanorum.*

Τρία Στησιχόρου, Tria Steſichori, id eſt Strophen, Antiſtrophen, Epodon. Tota enim Steſichori poëſis eſt epodica. Et hominem prorſus imperitum perſtringere volentes eum ne tria qvidem Steſichori noſſe dicebant.

Tribonianus Macedoniani F. ex cauſidicis præfectorum prætorio, gentilis & impius, à Chriſtianorum fide prorſus alienus, idemqve adulator & impoſtor, qvi Juſtiniano, cujus erat qvæſtor, conabatur perſvadere, eum non moriturum ſed vivum in cœlum translatum iri. Ingenii acie valebat & apicem eruditionis attigerat, ita ut nullum ætatis ſuæ mortalium hac laude ſuperiorem haberet. Sed legum nundinationi erat deditus, & inexplebili avaritia, qvam ſplendore ſummæ eruditionis obſcurabat.

Tribonianus Sidetes ex cauſidicis præfectorum prætorio, & ipſe vir multifariæ eruditionis. Scripſit verſibus *commentarium in Ptolemæi Canonem. Concentum mundani & harmonici diathematis.* εἰς τὸν πολιτευόμενον καὶ διέποντα, *in gubernantem & adminiſtrantem. In planetarum domicilia* & cur ſingulis domicilium hoc vel illud attributum ſit. *De XXIV. pedibus metricis rhythmicis. Metaphraſin Homerici navium catalogi. Dialogum Macedonium* ſive *de felicitate. Vitam Theodoti Philoſophi, libris III. Orationem Conſularem*, proſaice, in Juſtinianum Imp. *Orationem de regno*, in eundem. *De menſium permutatione*, verſibus.

Tribunus. Hic tempore Choſrois vixit, genere Palæſtinus vir eruditus & arte medica nulli ſecundus, ſingulari idem moderatione, & pietate in DEum præditus. A Juſtiniano impetravit Choſroës ut apud ſe uno anno manere illum ſineret. Illo elapſo juſſit petere à ſe qvicqvid vellet. Ille nihil aliud qvam captivorum aliqvot Romanorum poſtulavit libertatem, qvibus alios ter mille Choſroës addidit.

Triphyllius Epiſcopus, diſcipulus Spyridonis Cyprii thaumaturgi, cujus miracula litteris mandavit. Multa enim fecit Spyridon ut in vita ejus verſibus jambicis ſcripta traditur, qvæ qværenda ſunt ut valde utilia.

Τριταγωνιστής. Æſchinem multis in locis perſtringit Demoſthenes ut hiſtrionem Tragicum viliſſimum, in tertio ordine eum numerans. Primus Sophocles uſus tribus hiſtrionibus & tritagoniſta. (Supra in Sophocle.)

Troilus Sophiſta qvi CPoli docuit. Scripſit *Orationes civiles. Epiſtolarum libros VII.*

Τρόμητος. Demosthenes Æschinem inter alia dicteria vocat etiam γραμματοκύφωνα & filium cujusdam Trometis, literatoris sive primorum elementorum doctoris.

Τρόπαια. Antiqvi Attici circumflectunt in penultima, τροπαῖον, recentiores in antepenultima acuunt, τρόπαιον. Antiqva vero lingva Attica est illa, cujus principes fuere Eupolis, Cratinus, Aristophanes, Thucydides. Nova, cujus Menander & alii.

Τροφώνιος. τροφωνίου κατὰ γῆς παίγνια. Lebadiæ (in Macedonia) fuit oraculum qvod à descensu dictum καταβάσιον. Erant vero fauces qvædam qvæ tantum extremas pedum hominis partes capere poterant. Deum igitur consulturi, per certos prius dies servata castitate, & sacro habitu ornati ambabus manibus melittutas sive placentas melle conspersas tenentes, ad fauces illas sedebant, & repente sub terram abripiebantur.

Τρυγοκωμῳδία sic dicta qvod victores præmium acciperent τὴν τρύγα hoc est vinum novum. Vel qvod olim, cum larvæ nondum inventæ essent, τρυγὶ fæcibus ora perungerent.

Τρυγοδαίμονες veluti Cacodæmones dicti (Comici veteris Comœdiæ) qvod obscœni essent & impii & cavillandi studio totos se dederent.

Tryphiodorus Ægyptius Grammaticus & poëta Heroicus. Scripsit *Marathoniaca. Ilii excidium. De Hippodamia. Olysseam littera (Σ) carentem*, sive poëma de laboribus Ulyssis & iis qvæ fabulæ de illo tradunt.

Tryphon Ammonii F. Alexandrinus, Grammaticus & Poëta, qvi vixit Augusti temporibus & ante. Scripsit *de pleonasmo dialectorum qvæ sunt in Æolica lingva libros VII. De Dialectis qvæ sunt apud Homerum & Simonidem & Pindarum & Alcmanem aliosqve Lyricos. De Hellenismo* (περὶ τῆς Ἑλλήνων διαλέκτου) *& dialecto Argivorum, Himeræorum, Rheginorum, Doriensium & Syracusorum. De inflexionum analogia librum I. De recti casus analogia. De nominibus comparativis librum I. De monosyllaborum analogia. De nominum characteribus librum I. De verborum gravitonorum analogia librum I. De verbis encliticis, infinitivis, imperativis, optativis, deniqve omnibus. De orthographia & iis qvæ in ea qværuntur. De spiritibus & tropis:* & alia.

Tyrannio Epicratidis & Lindiæ Alexandrinæ F. Amisenus, qvi Corymbi nuncupabatur. Vixit sub Pompejo Magno & ante, discipulus cum aliorum tum etiam Hestiæi Amiseni, a qvo etiam Tyrannio dictus est, qvod condiscipulos exagitaret, cum antea Theophrastus diceretur.

Postea

Poſtea etiam Dionyſium Thracem Rhodi audiit, æmulusqve fuit Demetrii Erythræi. Idem Romam captivus à Lucullo ductus eſt qvum Mithridatem Ponticarum gentium Regem ille debellaſſet. Romæ vero clary & dives factus, librorum etiam ultra triginta millia ſibi comparavit. Senex obiit, podagra confectus, Olympiadis CXX. anno tertio.

Tyrannio junior, Phœnix, Artemidori F. diſcipulus Tyrannionis ſenioris unde etiam nomen tulit, cum antea Diocles vocaretur. Captum bello inter Antonium & Cæſarem, Dymantes qvidam Cæſaris libertus redemit. Poſtea Terentiæ Ciceronis uxori donatus eſt, à qva manumiſſus, Romæ docuit & libros ſcripſit LXVIII. ex qvibus ſunt: *De Homerica proſodia, De partibus orationis*, in qvo libro dicit nomina propria eſſe individua, ἄτομα εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα, appellativa vero, primitiva; & participalia, derivativa. *De lingva Romana*, eam à Græca oriundam eſſe. *Antigenis Dialectus Romana. Recentiores poëtas ab Homero diſſentire. Enarrationem partitionis Tyrannionis* (ſenioris.) *Correctionem Homericam. Orthographiam.*

Tyrannio Meſſenius, Philoſophus. Scripſit *libros III. de auguriis.* Extant & alii ejus libri utiles.

Tyrannus Sophiſta ſcripſit *de ſtatibus cauſarum & diviſione orationis libros X.*

Tyrtæus Archimbroti F. Lacon aut Mileſius, poëta elegiacus & tibicen, qvem ferunt carminum ſuorum cantu Lacedæmonios ad prælium incitaſſe, & ſic effeciſſe ut bello contra Meſſenios victoria potirentur. Eſt autem antiqviſſimus, æqvalis ſeptem illorum qvi Sapientes vocantur, aut etiam antiqvior. Floruit Olympiade XXXV. Scripſit Remp. Lacedæmoniis, & præcepta vitæ verſibus elegiacis itemqve μέλη πολεμιστήρια, carmina bellica libris V. Lacedæmonii juraverant ſe vel Meſſenam capturos, vel mortem oppetituros. Cum autem oraculum juſſiſſet ducem ab Athenienſibus petere, Tyrtæum poetam, hominem claudum ab iis acceperunt, qvi ad virtutem eos cohortando, vigeſimo anno Meſſenam cepit: qvam Lacedæmonii ſolo æqvarunt, & captivos inter Helotas retulerunt.

Valentinianus Imp. Rom. Chriſtianus, qvamvis Chriſtum ejuſdem cum Patre naturæ eſſe ſentiret, tamen diverſo cultui deditos nulla re vexavit. Valens autem Ariana infectus labe, multos in exilium perpulit, qvo tempore Eccleſiæ Romanæ Liberius præfuit, Alexandri-

næ

næ Athanasius, CPolitanæ Eudoxius Arianæ impietatis magister, &c.

Valens Romanorum Imp. Episcopos in exilium misit & presbyteros & Monachos, Tatiano tunc Alexandrinam Ecclesiam regente, multosqve Christianos excruciavit, & qvosdam etiam igni tradidit. Hæc autem omnia post Athanasii obitum fecit. Orthodoxi ex CPoli legationem ad Valentem Nicomediam miserunt, viros ex ordine sacro LXXX. qvorum principes erat Theodorus, Curbagus & Menedemus, qvos universos cum ipsa nave succendi jussit, qvæ Dacibyza usqve cum pervenisset, ibi dissoluta est. Hujus tempore Lucius Arianus Ecclesiam (Alexandrinam) tanqvam lupus invasit, Petro Romam fugiente, taliaqve edidit facinora, qvalia ne in gentilium qvidem persecutionibus patrata fuerunt. Nam tria hominum millia emisit qvi viros pios in deserto trucidarent & dissiparent.

Varus Laodicensis Sophista, Polemonis & aliorum æqvalis.

Julius Vestinus Sophista, scripsit *compendium Pamphili glossarum libris IV*, *Voces selectas ex Demosthene*, *Thucydide*, *Isæo*, *Isocrate*, *Thrasymacho & aliis oratoribus collectas.*

Ulpianus Emesenus Sophista. Scripsit *de patria Emesa*, *de Heliopoli*, *de Bosporitis* & aliis plurimis. *Progymnasmata.* *Artem Rhetoricam.*

Ulpianus Antiochenus Syrus, Sophista qvi prius Emesæ docuit temporibus Imp. Constantini. Varias scripsit orationes, Declamationes, Disputationes, λόγȣς, μελέτας, διαλέξεις, & alia qvædam.

Ulpianus Gazæus.

Ulpianus frater Isidori Philosophi, ingenio optimo præditus ad Mathematicas scientias, unde nomen ejus Athenis celebre fuit. Et Syrianus admirans ejus ingenium, multis narravit nullam ipsi clavem adeo intricatam & artificiose compositam offerri potuisse, qvam non facile aperiret: sed in reliqva Philosophia nihil memoratu dignum edidisse. Juvenis & cœlebs de vita decessit, magna suæ bonitatis laude apud homines relicta &c.

Uranius, Syrus, CPoli oberrabat, artem professus medicam, qvi cum ex Aristotelis dogmatibus nullum perfecte nosset, inani variæ doctrinæ opinione turgebat. Hic cum Areobindo legato ad Persas profectus est &c. (ex Agathia.)

Xanthus Candaulis F. Lydus Sardianus qvi vixit eo tempore qvo Sardes captæ fuerunt. Scripsit Lydiacorum libros IV. in qvorum secundo narrat Gygem Lydorum Regem mulieres castrasse ut iis semper æta-

te & forma florentibus uteretur. Idem refert Alcimum qvendam in illa regione regnasse, hominem religiosissimum & clementissimum, cujus tempore & alta pace & opibus (Lydia) floruerit &c.

Xenarchus Comicus, ex ejus fabulis est Βουκαλίων, teste Athenæo, II. Dipnosophist. nec non Πορφύρα, Σκύθαι, Δίδυμοι, Πένταθλοι, Πελαπος, Ὕπνος, Στρατιώτης.

Xenocrates Agathonis vel Agathanoris F. Chalcedonius, discipulus & successor Platonis, post Speusippum, qvem excepit Polemon, & hunc Crantor. Hic missa sibi ab Alexandro Macedone triginta talenta ad eum remisit, dicens Regem, non Philosophum indigere pecunia. Scripsit *de Platonis Republica.* Celebratur ejus temperantia & castitas. Hic (imo alius, ut suspicor) scripsit οἰκοσκοπικὸν οἰώνισμα, Vide supra in οἰωνιστικήν.

Xenophanes elegia qvadam &c. (de Pythagora ex Laërtii VIII. 36. seq.)

Xenophon Grylli F. Atheniensis, Philosophus Socraticus, qvi primus vitas Philosophorum scripsit & ἀπομνημονεύματα sive dicta factaqve memorabilia. Filios ex Philesia suscepit Gryllum & Diodorum, qvi etiam Dioscuri vocati fuerunt. Ipse vero *Attica apis* cognominatus est. Condiscipulus Platonis fuit, floruitqve Olympiade XCVIII, Scripsit libros supra XL, è qvorum numero sunt hi: *De institutione Cyri libri VIII. De expeditione Cyri libri VII. Rerum Græcarum libri VII. Convivium* & alia multa. Militavit contra Persas, cum Cyro profectus adversus Artaxerxem fratrem &c.

Xenophon Antiochenus Historicus. Scripsit *Babylonica* qvod est opus amatorium.

Xenophon Ephesius Historicus. Scripsit *Ephesiaca*, sive libros decem de amoribus Abrocomi & Anthiæ, & de urbe Ephesiorum, atqve alia.

Xenophon Cyprius, Historicus, scripsit *Cypriaca*, qvod opus itidem est historia amatorii argumenti, agens de Cinyra, Myrrha & Adonide.

Zaleucus, Locrus, Thurius, Pythagoreus Philosophus & Legislator qvi pro patria pugnans obiit. Hic ante fuit servus & pastor: disciplinis autem institutus suis civibus tulit leges, inter qvas & hæc fuit, ut mulieres ingenuæ cum domesticis & una pedisseqva, candidis vestibus indutæ incederent, aliæ (meretrices) ἀνθιναῖς versicoloribus.

Zamolxis Pythagoræ servus, ut Herodotus libro qvarto, Scytha, qvi reversus in patriam docuit animam esse immortalem. Mnaseas refert apud Getas coli Saturnum, vocariqve Zamolxin. Hellanicus in

νομί-

νομίμοις sive institutis barbaricis ait fuisse qvendam Græcum qvi Getis in Thracia degentibus, τελετὰς, initia demonstraverit, dixeritqve neqve se moriturum, neqve suos sectatores, sed omnia bona habituros. His dictis domicilium subterraneum exstruxit, deinde ex Thracum oculis & conspectu se repente proripiens in hoc se abdidit: Getæ vero ipsum desiderarunt. Qvarto anno pòst rursus apparuit, & Thraces omnia ipsi crediderunt. Ajunt qvidam Zamolxim serviisse Pythagoræ Samio Mnesarchi filio, & libertate donatum, ista commentum fuisse. Sed Zamolxis Pythagorâ longe antiqvior videtur fuisse. Terizi vero & Crobyzi credunt animarum immortalitatem, & mortuos ad Zamolxin ire tradunt, qvem rediturum esse ajunt, idqve semper verum esse putant. Qvamobrem sacrificant & convivantur, qvasi defunctus sit rediturus.

Zeno Televtagoræ F. Eleates, Philosophus, unus de illis qvi accesserunt ad Pythagoræ & Democriti tempora, vixit enim LXXVIII. Olympiade. Discipulus Xenophanis aut Parmenidis. Scripsit ἔριδας *contentiones. Enarrationem Empedoclis. Adversus Philosophos de Natura.* Hunc ajunt inventorem fuisse Dialecticæ, ut Empodoclem Rhetoricæ. Sed cum Nearchum, vel (ut alii tradunt) Diomedontem, Eleæ tyrannum evertere vellet, captus est. Interrogatus autem ab ipso, lingvam præmorsam ac resectam expuit in tyrannum. Et in mortarium conjectus tundendo contritus est. Differunt Eleates (ab Elea Italiæ) & Elaites (ab Elæa Asiæ in Æolia.)

Zeno Musæi F. Sidonius Philosophus Stoicus * discipulus Diodori Croni, magister Zenonis Citiei scripsit *Apologiam Socratis* & *Sidoniaca.*

Zeno Mnaseæ vel Demii F. Citieus ex Citio Cypri civitate Philosophus Stoicæ sectæ auctor (Supra, in στοά) discipulus Cratetis Cynici, deinde Polemonis Atheniensis. Obiit anno ætatis XC. subinde de cibo aliqvid detrahens, donec præ virium infirmitate tandem periret. Oraculum de vitæ genere consulenti &c. (supra in συγχρωτίζεσθαι.) Phœnix cognominatus est, qvod Phœnices illius opiduli incolæ fuerint. Floruit sub Antigono Gonata Olympiade CXX. Et proverbium, Zenone continentior, Ζήνωνος ἐγκρατέστερος. Hic novæ Philosophiæ fuit autor. Revera enim omnes specie vultus & gravitate & profecto etiam μακαριότητι beatitate (apud Laërtium VII.

Ggggg 2

* Menagius ad Laërtium VII. 35. legit Philosophus ἐριστικός.

VII.28. μακροβιότητι longævitate) ſuperavit. Obiit expers morborum & optima ſemper valetudine utens.

Zeno Dioſcoridæ F. Tarſenſis, vel ut alii tradunt Sidonius Philoſophus, diſcipulus Chryſippi Tarſenſis Philoſophi Stoici & ſucceſſor.

Zeno Citieus, Rhetor an Philoſophus, incertum. Scripſit de ſtatibus cauſarum. De figuris. Commentarium in Xenophontem. In Lyſiam. In Demoſthenem. De argumentis Oratoriis.

Zeno Alexandrinus, Judæus, ſed cum Judæorum genti nuncium publice remiſiſſet, ut apud ipſos receptum eſt more, per ipſorum Synagogam die Sabbati aſinum album traduxit. Hic Zeno natura qvidem æqvus & bonus, ſed in eloqventia & diſciplinis tardior, ſemper diſcere cupiens & rogitans, ſed omnia propemodum ignorans &c.

Zeno alius Procli æqvalis, genere Pergamenus, & ipſe natura ad diſcendum tardiore, bonus tamen & moribus compoſitis. Uter vero ipſorum Salluſtio cauſam à Proclo diffidendi præbuerit, dicere non poſſum.

Zenobius Sophiſta qvi Romæ docuit ſub Adriano Cæſare. Scripſit *compendium proverbiorum Didymi & Tharrhæi, libris III.* Item Græce *interpretationem hiſtoriarum Salluſtii*, Hiſtorici Romani & ipſius bellorum. *Genethliacum in Adrianum Cæſarem*, & alia.

Zenodotus Alexandrinus Grammaticus ὁ ἐν ἄστει vocatus. Scripſit *adverſus ea qvæ Ariſtarchus ut ſpuria in Homero rejecit. Adverſus Platonem de Diis. De Homerica conſvetudine. Solutiones Homericarum dubitationum. In Heſiodi Theogoniam*, & alia multa.

Zeuxippus. Chriſtodorus Heroicus Poëta ſcripſit ecphraſin ſtatuarum Zeuxippi. (libro V. Anthologiæ Epigrammatum Græcorum obviam.)

Zeuxis, qvem Ariſtoteles Iſocratis tempore pictorem fuiſſe tradit, in Veneris templo Cupidinem pulcherrimum roſis coronatum pinxit.

Ζῆσαι δὶς, bis vixiſſe & revixiſſe dicunt Herculem, Tyndareum & Glaucum. Qvidam etiam Æſopum.

Zoilus ex Amphipoli Macedoniæ civitate, qvæ olim vocabatur ἐννέα ὁδοὶ, ſive novem viæ, cognominatus Homeromaſtix qvod Homerum derideret, qvapropter Olympiæ cives ipſum perſecuti, de Scironiis ſaxis præcipitarunt. Fuit Rhetor & Philoſophus. Scripſit & qvædam Grammatica, ut *contra Homeri poëſin libros IX. Hiſtoriam à Theogonia usqve ad Philippi mortem. Libros III. de Amphipoli.* Item *contra*

Iſocratem

Isocratem Oratorem, aliaqve plurima, in qvibus fuit & *Homeri vituperatio*.

Zonæus ſcripſit *amatoricas epiſtolas*, & *de ludo pilæ*. Circumferuntur & aliæ ejus *Epiſtolæ ruſticanæ*, ſed ab ipſius ſtylo recedunt.

Zoroaſtres Perſomedus cæteros Aſtronomos ſapientia ſuperans & primus auctor Magorum nominis apud ipſos recepti. Fuit annis qvingentis ante bellum Trojanum. Circumferuntur ejus *libelli qvatuor de Natura. De pretioſis lapillis, unus. Prædictiones ex inſpectione ſtellarum. Apoteleſmaticorum libri V.*

Zoroaſtres Aſtronomus ſub Nino Rege Aſſyriorum, qvi optavit igne cœleſti conflagrare, monuitqve Aſſyrios ut cineres ſuos ſervarent, ſic enim fore ut regno nunqvam exciderent, qvod etiam nunc * apud ipſos obſervatur.

Zoromasdres Chaldæus ſapiens, ſcripſit Mathematica & Phyſica.

Zoſimus Alexandrinus Philoſophus ſcripſit *Chymevtica* ad Theoſebiam ſororem, idqve opus ordine alphabetico ſcriptum libris XXVIII. conſtat. A qvibusdam id inſcribitur χειρόκμητα. Item *vitam Platonis*.

Zoſimus Gazæus vel Aſcalonites, Sophiſta, temporibus Imperatoris Anaſtaſii. Scripſit *Lexicon Rhetoricum*, & *commentarium in Demoſthenem & Lyſiam*.

* Non magis verum hoc fuit Svidæ ætate, qvam Zoroaſtreos qvos memorat libros tunc apud Græcos ſuperfuiſſe.

INDEX III.

Scriptorum à SUIDA laudatorum.

nonnullis locis Kuſteriano plenior.

Ἐν

Ἐν ἕκτῳ περὶ Ἐπιχάρμου. v. Καρδιώττειν.
Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἑταιρῶν. v. Νάννιον.
Ἐν τοῖς περὶ Θεῶν. v. Μειαγωγία.
Apollodorus Caryſtius.
Ἀποκαρτεροῦσι. v. Σπουδάζω.
Ἀπολιποῦση. v. Ἐγκομβώσασθαι.
Apollodorus Cyrenæus. v. Ἄντικρυς. Βδελύσσω.
Apollonius v. Λίσπη. Μετά. Ὑδροφορία. Χαλκεῖα.
Apollonius Archibii. v. Ἀπίων.
Apollonius Tyaneus. v. Ἀναξαγόρας. γοητεία.
Apollonius Rhodius. v. Μαρσύας. ἐν τ. Μασχαλισθῆναι.
Ἐν Ἀργοναύταις. v. Λυγκέως.
Apollophanes. v. Ἀδελφειός. Ὑπωπιάζω.
Apoſtolus. v. Κακία. Κακοήθεια. Καταβραβεύεσθαι. Καταλαλιά. Κατανυγῶ. Νόμος. Ξένος. Ὅπλα Φ. Ὀψώνια. Παρέδωκε. Παρεισελθεῖν. Περπερεία. Πολλὰς ἐπιτρ. Πονηρία. Πονηρόν. Ὑπεραίρομαι. Ὑπερήφανος. Ὑπόστασις. Ὑπωπιάζω. Φθόνος. Φόνος. Φύσις. Ψυχικός.
Appianus. v. Ἀλλαξάμενος. Ἀλιτενής. Ἀλλόκοτον. Ἀλωνευόμενος. Ἀναλαμβάνειν. Ἀνεζεύγνυ. Ἀπαξιῶν. Ἀποφράδες. Ἀφάπτειν. Ἀχρηστία. Ἀψαύστως. Ἀψιμαχία. Βλάσφημος. Δείσαντες. Διέφερον. Δικαιοῦν. Δοξοκοπία. Ἐγχρόνων. Ἐδοκίμαζεν. Ἐθελοκάκως. Ἔκνισεν. Ἐνθοῦς. Ἔνσπονδος. Ἐντελεῖς. Ἐπαφρόδιτος. Ἐρέθισμα. Ἔστε ἱμέχρ. Εὔζωνοι. Εὐσταθῶς. Ζῆλος. Ἰδιόξενος. Ἰέντες. Ἱλαρός. Θησαυρούς. Κληροῦχον. Κώθων. Λιφαιμεῖ. Λυπρόν. Μετεωροπαθεῖν. Νεαλής. Νεργόβριγες. Οἷ. περισπ. Οἰστροῖ. Ὤσατο. Πάρεσις. Παρήγγελλον. Παρορμῆσαι. Πιθανοῦς. Πιμελή. Πίμπραται. Προθήβας Πρόρριζα. Προσήσεσθαι. Ῥουτίλιος. Συνήδομαι. Συνίστωρ. Σύφαξ. Τετρύσθαι. Τύπος. Ὑφίσαται. Χρηματίζει. Ψαφαρόν.
Apſines Gadarenus. v. φρόντων.
Aquila. v. Ἐκουσιάζομαι. Κνίζων.
Araros. v. Ἐωθός. filius Ariſtophanis Comici. v. Ἀριστοφ.
Ὑμεναίω. v. Ἀναθεῖναι.
Aratus. v. Γυρῖνοι. Χειμὼν ὀρνιθ.
Archias Alexandrinus Grammaticus. v. Ἐπαφρόδιτος.
Archilochus. v. Α α. Ἰσμαρικὸς οἶνος. Κάθαρμα. Καταπροίξεται. iterum. Κύφωνες. Μυδαλέας. Μυσάχνη. Ξενία. Παλίνσκιος. Πυῤῥώνειοι. Σκανδαλήτρα. Τήνελλα. Φειψάλω.
Archippus. v. Διαβάλλεται. Ἐωθός.
Archytas in Τιμαχίδας.
Arete. v. Ἀρίστιππος.
Ariſtagoras. v. χίλων.
Μαμμακύθῳ. v. Ἀνθέων.
Ariſtarchus. v. Δερμιστής. Δέρτρον. Ἠδ᾽ ὅς. Ὄνου πόκαι. Ὀξυθύμια. Πρέμνιος. Ταυροφάγος. Ταχυβάμονας. Demetrii Ixionis & Dicæarchi Lacedæmonii Magiſter v. Δημήτριος. Δικαίαρχος. Ariſtophanis Byz. diſcipulus. Ἐρατοσθένης.
Ariſtias.

του. Ἐγγαστείμυθος. Ἐμφερέστατος. Ἐξέχειν τὸν ἥλ. Ἐφόλκια. Ὀροφή. Παραβολὴ πραγμ. Σοῦ.
Ταγηνισταῖς. v. Ἀπασκαρίζειν. Ἀποχρώντως. Ἀφύα. Θωπεύει. Παραυξορουσιν. Πρόδικον.
Τρυφάλητι. v. Τοῖς Ἱπποκράτους. Τῶν τελῶν.
Φοινίσσαις. v. Ἀκαλήφη.
Ariſtophanes Grammaticus. v. Μαχαλίσματα. Προκώνια. Eratoſthenis diſcipulus. Ἐρατοσθένης. Ariſtarchi Præceptor. v. Ἀρίσταρχος.
Ἐν β' Θηβαϊκῶν. v. Ὁμολώϊος. Ὕης.
Pſeudoariſtophanius Ἀρτεμίδωρος, Τιμαχίδας.
Ariſtophon.
Πυθαγορισῇ. v. Πυθαγόρα τὰ σ. in fin.
Ariſtoteles. v. Ἀδοξότατα. Ἀνάλογον. Ἀντεπιχειρεῖν. Ἀντιπελαργεῖν. Ἀντιστρόφους. Ἀντιτοπῆσαι. Ἀξίωμα. Ἁπλῷ λόγῳ. Ἀρχὴ π. Ἀρχὴ ἄνδρα. Ἀχάνη. Βλάκα. Βουλεύσεως. Δατεῖσθαι. Δεκατεύειν. Διάθεσις. Δωδωναῖον. Δυσκολαίνει. Αἴτησις. Ἐκ περιουσίας. Ἐναντία. Ἔντευξις. Ἐξ ὑποθέσεως. Ἐπιτίμησις. Εἰς κόρακας. Ἰσόκωλον. Θέσις. Καταςκευάζειν. Κεφαλισμός. Κίνησις. Κοτίνῳ στεφ. Λῆμα. Λίθος. Μασσαλίας. Μετριοπαθεῖν. Μωρῶν. Νάννος. Νόμοι. Ὀλέκρανον. Ὀσφύς. Ὀφθαλμός. Ὡς ἔπος εἰπ. Περιουσία. Πνευματικόν. Πόθεν. Σωφροσύνη. Ταμίαι. Ἀρχή τις. Τενέδιος ξ. Τὸ μηλιακόν. Τροφή. Τριττύς. Ὑπέχει. Φαντασία. Φαιόν. φοινικίδα. Φυσικὸς λ. Ψυχή.
Ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. v. Κύρβεις. Λυκόποδες. Παράστασις. Περίπολος. Πρόεδροι. Σῖτος. Στρατεία ἐν τοῖς. Ὑπὲρ τὰ Καλλικρ.
Ἐν τῇ Ἀποδεικτικῇ. v. Ἐπιστήμη. ὅτι φησ.
Ἐν Διδασκαλίαις. v. Ὄνου σκιά.
Ἐν τῷ περὶ Δικαιοσύνης. v. Εὐρύβατος πον.
Ἐν τοῖς περὶ Ζώων. v. Ἀκαλήφη. Ἀλκυονίδες. Κεστρεῖς. Κοβαλία. Ψαθαρόν.
Ἐν Ἠθικοῖς. v. Ἄνθρωπος. τὸ προσηγ.
Κατηγορίαι. v. Ἀέτιος.
Ἐν τῇ κοινῇ τῶν Θετταλῶν πολιτείᾳ. v. Τετραρχία.
Ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ. v. Σκυτάλη.
Ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ. v. Τύραννος.
Ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ. v. Ἄνακτες.
Magicus Antiſthenis, Ariſtoteli à qvibusdam tributus. v. Ἀντισθένης.
Ἐν τοῖς μετὰ τὰ φυσικά. v. Ἐπιστήμη. ὅτι φ.
Ἐν τῇ Μηλιέων πολιτείᾳ. v. Τῶν φιλτάτων.
Ἐν τῷ περὶ μνήμης καὶ ὕπνου καὶ καθ' ὕπνου μαντικῆς. v. Μνήμη.
Ἐν τοῖς περὶ Πολιτείας. v. Ἐσχατιάν. Πάρεδρος.
Ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ. v. Σαμίων δ.
Ἐν Συρακουσίων πολιτείᾳ. v. Καλλικύριοι.

Calli-

Criton,

Criton.
Ἐν Γετικοῖς. v. Ἄρτι, & δεύτ. Βοωτίαις. Γέσσοι. Δεισιδαιμονία. Ἐνεμημένων. Καθιςάμενος.
Crobylus. v. Ὀψοφαγία. Τιμαχίδας, Ῥόδ.
Cteſias.
Ἐν Περίπλῳ Ἀσίας. v. Σκιάποδες.
Cyclus Epicus. v. Τελμισία.
Cyprius Poeta. v. Οἶνος ἀνομ.
Cyrillus Magnus. Ex eo prolixus locus contra ſpadones & eunuchos adducitur. v. Σπάδων.

D.

DAduchus. v. Γενέθλιος.
Damageti Heracleotæ Epitomē ſcripſit Demoſthenes Thrax. Δημοσθ.
Damaſcius. v. Ἀγαθοεργία. Ἀγχίνοια. Ἀγχίσκοπος. Ἀθρυπτος. Ἀθύτους. Ἀπέραιον. Ἀκροατής. Ἀκρόπολις. Ἀμήχανον. Ἄνθρωπος. τὸ προσηγ. Ἀπῆγεν. Ἀπόπειρα. Ἄτλα. Ἀφέλεια. Βλακεύεται. Γελασείω. Δἰωλύγιον. Δεμνῖνος. Δῶρος. Αἰδοῖος. Ἐναγεῖς. Ἐνδόμυχος. Ἐπ' ἐλάχιστον. Ἐπιτίθησι. Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρ. Ἑρμαῖον. Ἔρως τὸ πρ. Εὐμοιρία. Εἴδωλον. Ἠνείχοντο. Ἰδιώτης. Θοίνη. Κάῤῥων. Ὅσιον χῶρ. Ὦτα. Παρίστασθαι. Πῖνος. Πλαδαρόν. Προσεποιήθη. Πρόσοιτο Πυργοῦται. Ῥητορική. Ῥυθμίζει. Σκιὰ ὀνείρων. Στοιχεῖα. Συννήσας. Συριανός. Τάττουσα. Τεκμήριον. Τετράγωνος. Φιλία. Φιλοπονία. Χαριεντίζεις. Χρηματισμός.

Εἰς τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν. v. Γρηγόριος. Ἰφικρατίδες.
Daniel. v. Θοῦρας.
David. v. Ἄβυσσον. Ἁγίασμα. Ἄκανθα. Ἀκηδία. Ἀλλοτρίας. Ἄμωμος. Ἀνθομολογησόμεθα. Ἀξίωμα. Ἀπολύων. Ἀποσκορακίζει. Ἀσεβῶν. Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. Ἀτεκνία. Ἄφρων. Βασάν. Βίβλοι Θεοῦ. Βραχίων. Γαστήρ. Γραμματείας. Διαβούλιον. Διαθήκη. Διακενῆς Διαλογή. Διεξόδους. Διέστειλεν. Δυνάστην. Αἰών. Αἴτημα. Ἐγκάθηται. Ἔκστασις. Ἐνεκόπτουν. Ἐξάπινα. Ἐπαινεῖσθε. Ἐπεστήριξαν. Ἐρημικῷ. Ἐτυρώθη. Εὐθέως. Εὐρίζω. Εἰκών. Εἰσβολή. Ἡμέρα δυνάμεως. Ἡμέρα πον. Θεός. Δαβ. Θραῦσις. Κασσία. Κατανυγείς. Κατάπαυσις. Κατέῤῥαξας. Κατεύθυνεν. Κέδροι. Κεκράξομαι. Κέρας ἰσχ. Κισσῶ. Κλῆρος. Κωτίλλη. Κωφῆς. Κρίματα. Κρύφιοι. Λάκκος. Ληνός. Λόγιαι. Λυτρωτής. Μάννα. Μετοχή. Μὴ καταπραΰνῃς. Μονογενῆ. Μονόκερως. Οἶνος. Ὀνόματα. Οὐκ ἐξελεύσῃ. Οὔ τοι. ἀντί. Ὠδῖνες. Παραζήλου. Παραστήσομαι. Παῖδες. Περιβόλαιον. Πραότης. Προανατάξωμαι. Προσήλυτος. Πρόσωπον. Πρωΐ. Πυκάζουσι. Πύλαι δὲ. Σελήνη. Σκότος. Σοφός. Στέαρ. Συντέλειαι. Συστροφή. Σχονία. Τάνις. Τίς, ἀντὶ τ. Τὸ ἀντάλλαγμα. Τέρψις. Τροχὸς Δαβ. Ὕδωρ διαπ. Ὑπελάβομεν. Ὕπνος ἐπὶ Θ. Ὑποσκε-

ἐγγύς. Πληρωτής. Φάρμακος.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. V. Ἀνδροληψία. V. Ἄξονες. Ἀπεσχοίνισε. Ἀποφεύγειν. Αἰδέσασθαι. Ἔθνος οὐ μ. Ἦεν Θεσμός. Νοθεία. Ὁδός. Ὁ κάτωθεν νόμ. Ὅτι οἱ ἁλόντες. Οὐκ ἀναχήσομαι. Πενέσται. Σκῆψις. Φαῦλος. Δημ.

Ἐν τῇ πρὸς τὴν Βουλὴν καὶ τὸν Δῆμον Ἐπιστολῇ. V. Ἐργολάβος.

Ἐν τῷ πρὸς Διόδωρον. V. Συνετιμήθη. (Sed lege, Ἐν τῷ πρὸς Διονυσόδωρον.)

Ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου. V. Τέως.

Ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ. V. Αἰγεῖδαι.

Ἐν τῷ περὶ Ἐπιτετριηραρχήματος. V. Ἐφίερον.

Ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην. V. Γαμηλία. Δίκη. κρίσις.

Ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην Ἐφέσει. V. Πόρος.

Ἐν τῷ κατ' Εὐέργου. V. Πρὸς τῇ πυλίδι.

Ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου. V. Ἐνδεκάζοντας.

Ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. V. Ἀποικοδομεῖς. Χλίδος.

Ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. V. Αὐτολήκυθοι. Ἰδίαν. Ἰδίαν. Λίθος. Μελίτη. Φαῦλον. τὸ ἁπλ.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. V. Ἀπομάττεσθαι. Ἀποστολάς. Ἀρτεμίσιος. Βασκαίνει. Γέρρα. Ἐκ περιουσίας. Ἐπαιρόμενος. Ἐπιτείχισμα. Ἐπιχάρης. Εὐοί. Ἡγεμὼν συμμ. Ἡγήμων. Ἠκρωτηριασμένος. Θεμίσων. Θεογείτων. Θεοκρίνης. Λαρυγγίζειν. Λεύκη. Λόγου τ. Μουνυχία. Μύρτης. Μυρτώνιον. Νεβρίζων. Νέων. Οἰκίσκῳ. Ὀνομάζων. Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς. Παράσημος. Παρελθεῖν. Περίαλλος. Πομπείας. Πορθμός. Προβαλλομένους. Σάβοι. Σιμός. Σίμυλος. Στρεπτούς. Φρεάρριος. (Vide etiam paulo inferius, Ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. Est enim eadem oratio.)

Ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν. V. Πεντηκοστή.

Ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου. V. Ἀνταπαιτῆσαι.

Ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. V. Ὅρα δή.

Ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. V. Ἅμα. Ἀστράβη. Βιαίων. Ξυλλαβεῖν. Οἷον. Πεντηκοστή. Προβαλλομένους. Ῥυτά. Σπουδάζω. Τίμημα.

Ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. V. Ἀποπεφασμένον. Ἀττικισμός. Ἐκφυλλοφορῆσαι. Κυνέας. Ὁ κάτωθεν ν. Πωλοῦσι.

Ἐν τῷ κατὰ Νικοστράτου. V. Ἀρχαῖον.

Ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. V. Περιστοίχων.

Ἐν τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου. V. Ἀνθυπωμοσία. Ἐπεδίκασε.

Ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος β'. V. Ἀποτιμηταί. Προστασία.

Ἐν τῷ περὶ Ὀνόματος. V. Πινάκια. Σεσημασμένῳ.

Ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ. V. Ἐπὶ Θρασύλλῳ. Κεγχρεών. Μαρώνεια. Παρακαταβολή.

Ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας. V. Ἀστάθμητος. Ἀσιωθετώτατον. Ἄττα. Δρυμός. Ἐπικράτης. Ἀθην. Εἰσιτήρια. Ὁρᾶτε. Πυνθάνεσθαι. Τέως. Ὑποκοριζόμενοι.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Ῥητόρων λόγῳ. V. Ἅμα.

Didymus

*Eusebius pro Philostorgio.

πλέον. Ὡραικιάσας. Πηγάδας. Πέρινοι. Πρόφερε. Πυγοστόλος. Τένδει. Τέφρα. Τοῖς ὀρθῶς.

Ἐν γ´ Καταλόγου. v. Ὑπὸ γῆν οἰκ.

Hierocles. v. Διαλέγοιντο. Διότι. Ἐμποδὼν. Τέμνουσι.

Ἐν ά Φιλοσοφουμένων. v. Ἐμπεδών. Λέσχη.

Hieronymus.

Ἐν τῷ περὶ Τραγῳδοποιῶν. Ἀναγυράσιος. Ἐγκατῳκοδόμησεν.

Hippias Sophista. v. Τύραννος.

Hippobotus. v. Αἵρεσις.

Hippocrates. v. Α ά. Ἄχναι. Δέρτρον. Ἐμβόλιμος. Ἡβός. Κέδματα. Ποσιπτερνίδας.

Hippodromum audivit Aspasius Ravennas, Sophista. v. Ἀσπάσιος.

Hippolytus. v. Ἄκαιρος.

Hipponax. v. Ἄρρεν. Βίαντος. Βούπαλος. Ἑρμίας, ὁ εὐν. Μυσάχνη. Χαραδριός. Χελιδόνων.

Homerus. v. Α ά. Ἄβιος. Ἀβληχρόν. Ἀγάλματα. Γάγγης. &c.

Ἐν Ἰλιάδι. v. Ἄκρον. è Corinno argumentum poëmatis sui sumsit v. Κόριννος.

Ἐν Ὀδυσσείᾳ. v. Ἄκρον. Ἄλα. Νέναιτο. Νηλιτής.

Hostanes. v. Ἀστρονομία.

Hyperechius. v. Λέων βασιλεύς.

Hyperides. v. Ἀγοράσαι. Ἀκμάζει. Ἀκμή. Ἀλκίμαχος. Ἀλφιτεῖς. Ἀμφισβητεῖν. Ἄνδρα. Ἀνεπόπτευτον. Ἄνετον. Ἀντέχει. Ἀρτεμίσιος. Ἀφαίρεμα. Ἀφέντες τὴν ὑπ. Ἀφείς. Ἀφύαι. Βάσανος. Βουλεύσεως. Διάθεσις. Ἐλευθέριος. Εὐημερήσαντος. Ζυγομαχεῖ. Θέσθαι. Θεριπήδεστον. Κακώσεως. Καταχειροτονίαν. Κεραυνοῦσι. Κομιστικά. Κώδια. Μοιχίδιον. Ναύκληρος. Νέμειν πρ. Νικάνωρ. Νοθεία. Ὀβολοστατεῖ. Ὀξυθύμια. Ὀρθήν. Ποδοστράβη. Πωλάς. Πωλητήριον. Ῥόθιον. Σύνταξις. ἀντὶ τ. Τριακάς. Ὑποστησάμενος. Φιλοτησία. Φρονηματισθῆναι. Χεῖρα.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀντιθέτου. v. Σκεῦος.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. v. Ἀπεψηφίσατο. Ὅσιον.

Ἐν τῷ κατ᾽ Αὐτοκλέους. v. Μηλόβιος.

Ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. v. Λιτὴ πόλις Μ. Ὀξυθύμια. Παρεῖαι.

Ἐν τῷ κατὰ Δημαράτου. v. Θεριπηδέστατον.

Ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. v. Ἀριστεῖος. Κατατομή. Νικάνωρ. τρεῖς. Παραγραφή. οὐ μ.

Ἐν τῷ Κυθνιακῷ. v. Θαρραλέον.

Ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους. v. Συμμορία.

Ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. v. Αὐλαία. Νεμέας. Παράβυστον. Φορβαντεῖον.

Ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. v. Ἀγορᾶς. Ἀνασυντάξας. Συμμορία.

Ἐν τῷ πρὸς Τίμανδρον. v. Παιδάγριον.

I.

Iamblichus. v. Ἄβρα. Ἀκόλαστος. Ἀναγκαία. Ἀπραγμόνως. Διακωδωνίσω. Ἐμπεδόειμος. Ζηλοτυπία. Ἤδη. ἀντὶ τ. Ἥκιστα. Συμψήσας. Συχναῖς. Τελαμών. Τελώνης. Ὑπεξέπεμψεν.

Ibycus. v. Ἀμπάκλημα. Ἰβύκειον ῥησ. Μήτοι. Σείριον. Χάος. καί.

Joannes. v. Διῆγε.

Ἐν

Ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα. V. Ἀνάκαιον.
Ἐν τῷ περὶ Εὐκλείδου. (leg. πρὸς Εὐλείδην) V. Τρικέφαλος.
Ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει. V. Ἐμποδών.
Ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην. V. Ὁμοῦ. ἐγγύς.
Ἐς τῷ κατὰ Καλλιφῶντος. V. Ἐπιτρίταις.
Ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον. V. Ἐπίδικος. τέως.
Ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην. V. Περιοίκιον.
Ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Μνησαίου θυγατρός. V. Ἀπορώτατος.
πρὸς Ὀργεῶνας. V. Ὀργεῶνας.
Ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου. V. Κλητῆρες.
Ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα. V. Μεῖον.

Isidorus. V. Ἀρχηγός. Ἰωάννης Ἀντιοχ. Καταυνυγῶ. Σπουδή.

Isocrates. V. Ἀγωνιᾶν. Ἀγωνιῶ. Ἀδελφειός. Ἀναιρεθείς. Ἀπαριθμησόμενος. Αὐθέντης. Διάθεσις. Διεσκαριφησάμεθα. Ἐπισημαίνεσθαι. Ἠλινδημένον. Ἤπειρον. Θεράπναι. Καινός. Πρόεργου. Συγγραφεῖς. Συνέπεσε. Φαῦλον εἶρ. Φιλοεργός. Λυσίας.
Ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως. V. Ὀνήτωρ. Περίστατοι.
Ἐν τῷ Ἀρεοπαγιτικῷ. V. Ἐπιθέτους.
Ἐν τῷ Ἀρχιδάμῳ. V. Μασσαλία.
Ἐν Βουσίριδι. V. Λογισμός. Παρρησίας.
Ἐν τῷ πρὸς Εἰδοθέαν. V. Χιάζειν.
Ἐν τῷ περὶ τῆς Εἰρήνης. V. Κακῶς εἶδ. Φυλή. Ἰσ.
Ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ. V. Διάθεσις.
Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. V. Ἀντίθεσις. Ἀπολελοιπότες.
Ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. V. Ἀπολελοιπότες. Ἀρχαῖος. Ἐπίσταθμος. Κληροῦχοι. Κύριον στρ. Παραγραφή. Παράκλησις. Πολιτεία. Πρατομένους.
Ἐν Παραινέσεσιν. V. Ξυλλαβεῖν.
Ἐν Τραπεζιτικῷ. V. Σκηνή.
Ἐν τῷ κατὰ τῶν Σοφιστῶν. V. Μεσεγγυοῦνται.

Isocratis discipulus Androtion. V. Ἀνδροτίων.

Ister. V. Θεός. Σοφ. Λαμπάδιος. Τριτόμηνις. Φάρμακος.
Ἐν γ' τῶν Ἀτάκτων. V. Ταυροπόλαν.
Ἐν ταῖς Ἀττικαῖς. V. Ἀμνόν. Περιστίαρχος.
Ἐν α' Ἀττικῶν. V. Τιτανίδα.
Ἐν τοῖς Ἐπιγραφομένοις Μελοποιοῖς. V. Φρύνις.
Ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων. V. Ἐπενεγκεῖν.
Ἐν ιβ'. τῆς Συναγωγῆς. V. Ὁμολῷϊος.

Juba. Vide supra *Jobas*.

Julianus. V. Ἀπόνοια. Οὐδὲ γρύ. Χρῆμα. Ψυχίδιον.

Lyſias.

Lysias. v. Ἀδοκίμαστος. Ἄεργον. Ἀκμάζει. Ἀνάγεσθαι. Ἀξιῶν. Ἀξιοῖ. Ἀπήχεια. Ἀποκριθῆναι. Ἀπολαχεῖν. Ἀποπεφασμένον. Ἀργυρώματα. Ἀρκτεῦσαι. Αὐθέντης. Αὐλεία θ. Ἀφανές. Δατεῖσθαι. Δέκα. Δερμιστής. Διαδόσεις. Διῆρξα. Δικαιώσεις. Αἰδέσασθαι. Ἔγγειον. Ἐκωδωνίζοντο. Ἐλεοκόπους. Ἐμπεδοκλέους. Ἐπεσκήψατο. Ἐπιθέτους. Ἐπιορκήσαντα. Ἐπίπεμπτον. Ἐπιτρέπειν. Ἡλικία. Θεμιστεύειν. Θηλάζειν. Κάθετος. Κακώσεως. Καρκίνος. Κατάστασις. Κίος. Λαγίσκα. Λευκὴ ἀκτή. Μεταπύργιον. Μορίαι. Ναΐς. Νοθεία. Ὀβολοστατεῖ. Οἷος. ἀντὶ τ. Οἷος εἰ. Ὀργεῶν. Οὐσία φανερά. Παραφρυκτωρευόμενος. Πεδίνα. Περιφορεῖσθαι. Πεφασμένος. Πλειστηριάσας. Πλημμελεῖν. Πλινθεῖον. Πόα. Πολύστρατος. Πυελίδα. Σηκός. Τίμημα. Ὑπόλογον. Φάρμακος. Φάσις. Φασκώλιον. Φρυκτός. Χρηματιστής. Χρημάτων.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. v. Αἰσθέσθαι.
Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίβιον. v. Παλαιόν.
Ἐν τῷ κατὰ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας. v. Ῥόπτρον.
Ἐν τῇ πρὸς Ἀσύβαρον Ἐπιστολῇ. v. Πώματα.
Ἐν τῷ περὶ τοῦ Βατράχου φόνου. v. Φηγούσιον.
Ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα. v. Προύκειτο.
Ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. v. Καρποῦ δ.
Ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολοῦ v. Ἀνάπηρον.
Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιγένους διαθήκης. v. Ἀνάργυρος.
Ἐν Ἐπιστολῇ. v. Ὑπὸ μάλης. Φαῦλον εἶρ.
Ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου. v. Ἀμφιδέας.
Ἐν τῷ περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην. v. Ὕβρις. ἡ μ.
Ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. v. Ἀπόμισθος.
Ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν. v. Ὑπὸ μάλης.
Ἐν τῷ πρὸς Κτησιφῶντα. v. Συγκομιδή. ἀπείπατο.
Ἐν τῷ πρὸς Νυσίβιον. v. Ἐπίδικος. (Isæi non Lysiæ.)
Ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου. v. Γωνία.
Ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ. v. Ὁμοῦ ἐγγύς.
Πρὸς τὴν Μιξιδάμου γραφήν. v. Μουσαῖος. π.
Ἐν τῷ πρὸς Ναυσίαν περὶ τοῦ τύπου. v. Λιθουργική.
Ἐν τῷ κατὰ Νικίου. v. Πτώματα ἐλ.
Ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα. v. Συγκομιδή.
Ἐν τῷ πρὸς τὸν Πολέμωνα λόγῳ. v. Ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν.
Ἐν τῷ κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν. v. Ἄξιον. οἱ ῥήτ.
Ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα. v. Ἐσχηματισμένος.
Ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην. v. Διάθεσις.
Ἐν τῷ ὑπὲρ Φερενίκου. v. Οὐσία φανερά.

Lysimachus.
Ἐν β' Νόστων. v. Σαμαίνη. & Σαμίων ὁ δῆ.

M.

MAcedonius Consul. v. Ἀγαθίας.
Magister Coprogenius. v. Ἀνώγεον.
Magnes. v. λυδοί.

Ναυκλήρῳ. v. Ναξιουργής.
Ὀλυνθίᾳ. v. Φέρειν.
Ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου. v. Ἀθηναίας.
Ὁμοπατρίοις. v. Ἀλφάνει.
Παιδίῳ. v. Ἀπόστα. Ἀλεξιφάρμακα.
Ἐν Περινθίᾳ. v. Ἀβέλτερος. Ἀνέπαφον. Πομπείας.
Ῥαπιζομένῃ. v. Ἀμφορεαφόρους. Ἀνέσπακε. Μυόχοδον.
Σικυωνίῳ. v. Ἄβρα. Ἄγγαροι. Κακὴ μὲν ὁ.
Συναριστώσαις. v. Ἀγαπησμός. Αἴρειν. καὶ τό.
Συνερώσῃ. v. Ἀναπετῶ. Ὦ μέλεε.
Τίτθῃ. v. Αἰτήσασθαι.
Ὑδρείᾳ. v. Ἀνορωρυγμένον.
Ὑμνίδι. v. Αἰτήσασθαι. Αἰτούμενος.
Ὑποβολιμαίῳ, ἢ Ἀγροίκῳ. v. Πέμπειν.
Χαλκηδονίῳ. v. Λιτυέρσης.
Χαλκίδι. v. Πέμπτη φθ.
Χήρᾳ. v. Ἀνάδοχον.
Ψευδηρακλεῖ. v. Ἄβρα. Καρκίνου ποιήμ.
Ψοφοδεεῖ. v. Ὄνος λύρας.
Menandri Comici patruus Alexis. v. Ἄλεξις.
Menander Ariſtarchi Grammatici diſcipulus. v. Ἐρατοσθένης.
Menander Hiſtoricus. v. Ἀβέλτερος. Ἀνάπαυλον. Ἀνάριστος. Ἀνάῤῥοπον. Ἀπετάφρευον. Ἀπ' ἐχθρῶν π. Ἀτέχνητον. Αἴσιος. Ἐμβριθῆ νοῦν. Ἐπεθείαζε. Ἐπιδουπῆσαι. Εὔψυχος. Θεήλατος. Θρᾷκες. Κώχ. Οὐ μέλον αὐτῷ. Πάνακτος. Περιπέτουσι. Ταγχοσδρῶ. Φιλεριστῆσαι. Χάρακα.
Menecles. v. Διακόνιον. [Ubi, ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ.]
Ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων. v. Ἑρμαῖ. Κεραμεικός.
Menecrates Epheſius Grammaticus. v. Ἄρατος.
Menippus Cynicus. Φαιός.
Meſapii cervum vocant βρένδον. v. Βρεντήσιον.
Metagenes. v. Ξενοσκοπεῖν. Συγκόψαι.
Θουριοπέρσαις. v. Τίς τρόπος.
Michaël Syncellus encomio in Dionyſium. v. Διονύσιος.
Minucianus. v. Γενέθλιος.
Mnaſeas. v. Σάβοι. Ὑμεῖς, ὦ Μεγ.
Ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης. v. Πραξιδίκη.
Mnaſeas Patarenſis.
Ἐν τῷ Περίπλῳ. v. Πύθου χελιδ.
Mnaſeas Ariſtarchi diſcipulus. Ἐρατοσθένης.
Morſimus Tragicus. v. Ἀστυδάμας.
Moſes. v. Ἀββᾶ. Ὁσιότης.
Ἐν Δευτερονομίῳ. v. Διακύω.

Moſo

Phormus

Phormus Syracuſanus Comœdiæ repertor. v. Ἐπίχαρμ℗.
Photius Patriarcha. v. Ὀρεὰ. contra Leontium Antiochenū. Λεόντι℗.
Phrynichus. v. Ἀθηναίας. Ἀθύρωτον. Ἄνοις. Ἀπύλωτον. Ψόθ℗.
Μονοτρόπῳ. v. Μέτων. Παρθένοι. Ὑπεραχοντίζεις.
Μύσαις. v. Καδίσκ℗.
Μύσαις. v. Τευτάζειν.
Phrynichus Comicus ut frigidus perſtringitur. v. Λύκις.
Phylarchus. v. Λευκὴ ἡμ. Τιάρα.
Phyllis Muſicus. σκολιόν.
Phyton (al. Φοίτων) v. Αἰσχίνης.
Pindarus. v. Ἀγάλματα. Ἄμαχον. Ἄναλκις. Ἀνύπαρκτον. Ἀράχνη. Βάσανι℗. Βασιλεὺς. Βληχρόν. Δαμασίφρων. Αἰθήρ. Ἐπέτειον. Εἴδωλον. Εἰκός. Ἥρας δὲ δεσμ. Ἰοσέφανοι. Ἰχθύων. Θαλπνότερον. Κάτωθε. Κατωκάρα. Λυγκέως. Μεγάνορ℗. Ὦ ἐφήμερε. Σχάσον. Τὸ Ἡσιόδειον. Φθόν℗. Φῶτα. Χρήματα, χρὴμ.
Ἐν Διθυράμβοις. v. Παλιναίρετ℗.
Ἐν Σχολῇ. v. Ἀθηναίας. (Sed ibi ſcribendum, ἐν Σκολιοῖς.
Piſander. v. Ἀγάθυρσοι.
Piſides. v. Ἀγωγόν. Ἄμματα. Ἀνεκτά. Ἀντλία. Ἀπορρῆξαι. Ἀπόσπονδον. Ἀτρόμητ℗. Ἄχειρ℗. Βάκχ℗. Βύσσι. Γιγαντιᾶ. Διόπτρα. Διπλόη. Δύναμις. Αἰετός. Ἔγγειον. Ἔγγυον. Ἐμβριθῆ. Ἐμπίς. Ἔναυλον. Ἐνθουσιώσας. Ἐπείκτης. Ἐπίδοσις. Ἐπιστάτης. Εὐλαβηθείς. Εἰ εὐκτικόν. Ἦν. Ἡρακλεία λίθ℗. Κακῶν π. Κατηχῶν. Κίβδηλον. Λειτουργία. Λῃσαί. Μαιεύεται. Μόχθ℗. Νεοσπάδα. Νεῦρα μ. Νυμφί℗. Ξένας. Ὄγκος. Οἶστρ℗. Οὐσιῶσαι. Παράβασις. Παροψωνοῦσι. Πῶρ℗. ἀπ. Προσώχθισα. Σταγειρίτης. Συμφορά. Σύριγξ. Σύρω. Σφύζει. Ταυτότης. Τέλμα. Τελωνεῖον. Τόνον. Τρόπ℗. Τύχη. συντ. Ὑπεξελεύσεις. Ὑποψία. Φθόη. Χρῶμα. Ψῆφ℗ μέλ. (Omnia hæc fragmenta Piſidis deprompta eſſe exiſtimamus ex poëmate ejus de bello Perſico, qvod hodie intercidit.)
Pittacus. v. Πιττάκειον.
Plato Comicus. v. Ἀναβιῶναι. Αἴσωπ℗. ὁ τῶν μ. Ἐπικράτης. Κρὸς ἀσελγ. Μεμιλτωμένον. Πλειστηριάσας. Σπογγίλ℗. Σχονίον. Φασιανοί.
Ἀδώνισι. v. Ἀφοδεῦσαι. Ὑπέρου π.
Ἑλλάδι. v. Φάλαγξ. θηλ.
Ἑορταῖς. v. Δεινόν. Διϊτρέφης. Ὄμφαξ.
Κλεοφῶντι. v. Φιλοτιμότεραι.
Μενελάῳ. v. Τί οὐκ ἀπ.
Ξάνταις. v. Τευτάζειν.
Παιδαρίῳ. v. Παράβασις.
Πεισάνδρῳ. v. Ἀρεοπαγίτης.
Πρέσβεσι. v. Ἀπέχαζεν.
Σοφισαῖς. v. Σοφιστής. κομ.
Ἐν Σύρφακι. v. Τελέας.
Ὑπερβόλῳ. v. Εὔερον.
Ἐν Φάωνι. v. Ἀτηρόταλον. Γλυκὺς ἀγκών.
Plato Philoſophus. v. Ἀβουλεῖν. Ἄγνος. Ἀγνωμόνως. Ἀδικία. Ἀθάνατ℗. Ἀλλ' ἤ. ἀντί. Ἀλογία. τὶ μ. Ἀμαθέστερ℗. Ἀμαθία. Ἀναθέσθαι.

μ@. τό. Ὁμοίωσις. Φυσικὸς λόγος.
Plutarchus v. Ἀνανεῶσθαι. Ἐγγώνιος. Ἰόρτιος. Κάλλιππος. Μαικήνας. Νάφθα. Σίβάς. Σικχός. Σύλλας. ὄν. κ. τοῦ σελίνου. Ὑπερκύπτω.
Ἐν Παραλλήλοις. v. Δόγματα.
Poëta (Homerus) v. Ἀπομαγδαλία. Διαείδεται. Κυλλός. Πόρκος. Προικός.
Poeta Cyprius. v. Οἶνος ὤν.
Polemo. v. Ἄρτος. ὁ ψ. Ἔνη παρ. Ἠλύσιον. Ἵππος Νισ. Μωρότερος. Νηφάλιος. Τελμισεῖς.
Ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον. v. Αζηνιεύς.
Polybius v. Ἀγάθυρσα. Ἀγωγή. Ἀγωνιῶ. Ἀΐοντσιν. Ἀθεσίαν. Ἀκέραιος. Ἀκόλουθον. Ἀκρόπολις. Ἀλαζονεία. Ἀλκή. Ἀλογία. ἄταξ. Ἀλογιστία. Ἀναδέξασθαι. Iter. Ἀναζυγαῖς. Ἀναπείραις. Ἀνάστασις. Ἀνατάσεις. Ἀνεκτά. Ἀνεννόητον. Ἀνεπισήμαντον. Ἀνεπισταθμεύτους. Ἀνήνυτον. Ἀννίβας. Ἀνθρωπίνως. Ἀντιποιηθέντα. Ἀνυστικωτέρα. Ἀξιουμένου. Ἀπαλγοῦντες. Ἀπαξίωσιν. Ἀπαραγγέλτως. Ἀπεδειλία. Ἀπέλυσεν. Ἀπέστησεν. Iter. Ἀπηρείσατο. Ἁπλῶς. Ἀπόκλητοι. Ἀπολεγόμενος. Ἀπολογισμός. Ἀποξυστροῦνται. Ἀπόστασις. Ἀποσφαλμήσας. Iter. Ἀπὸ τοῦ κρατίστου. Ἀπουρώσαντας. Ἀπροθέτως. Ἄρατος. Αὐλαία. Αὐτάρκεια. Αὐτοπαθῶς. Αὐτοτελής. Ἀφυής. Βάρος. Βαρυνόμενος. Βασανίζειν. Βουκάρας. Βῶλις. Γεφυρίζων. Δαψίδων. Δεδοξοποιημένον. Δεισιδαιμονία. Δημαγωγικός. Δημοκοπεῖν. Δημοκρατία. Δημοχάρης. Διαβιασάμενος. Διάληψις. Δίαρμα. Δίαρσις. Διασχών. Διαλαληκώτερον. Διεσκευασμένην. Διεψευσμένοι. Δικαιοδοσία. Δυεῖν. Δυσποτμότερον. Αἰνείας. Αἶρε δάκτυλον. Ἐζυγοστατεῖτο. Ἐθελοντήν. Ἐκδέχη. Ἐκκλείουσι. Ἐκλαβεῖν. Ἐκπλαγεῖς. Ἐκτενῶς. Ἐκφαινεστάτας. Ἐκ χειρός. Ἔμφασις. Ἐναύειν. Ἐνέπεσε. Ἐνεργόν. Ἐξ ἀκεραίου. Ἔξαλλος. Ἐξαίσια. Ἐξελευθεύονται. Ἐξοδία. Ἔξοινος. Ἐπεσημήναμεν. Ἐπιβάθρα. Ἐπιβολή. Ἐπιγεννήματα. Ἐπικάθηται. Ἐπικεφαλαίου. Ἐπίνειον. Ἐπίπνοια. Ἐπισημήνασθαι. Ἐπίστασις. Ἐπῳδός. Ἐργαστήριον. Ἐργαστικός. Ἐργολάβος. Ἐρύκειν. Ἐσωματοποίει. Ἐσπούδαζον. Ἐσχεδίαζον. Εὐδοκουμένην. Εὐήθης. Εὑρεσιλόγος. Εὐφυᾶ. Ἔφαμμα. Ἐφ' ᾧ. Ζηλοτυπία. Ζωγρία λαβ. Εἰκοβολεῖν. Ἡρμόσαντο. Ἱππαφέσεων. Ἰσηγορεῖ. Θεατρίζω. Θέρεια. Θυμομαχοῦντες. Καθήκοντα. Καθικόμενοι. Κανθήλιος. Καταβολή. Κατακαλῶν. Κατάλυσις. Καταπορευθέντων. Καταταχήσων. Καταψήσας. Κατωνέσαντος. Κατέσχον. Κατοιμώξας. Καχεξία. Κεραία. Κλεόξενος. Κομιδή. Κόννους. Κύβος. Κυρία. Λείπεσθαι. Λιτοῖς. Μεγαλομερία. Μεθοδικῶς. Μερίτης. Μνησικακεῖν. Μοναρχία. Μῦς ψ. Νεαλής. Νουνέχειν. Νῶλα. Ὀρθή. Ὀρθήν. Ὁρμητήριον. Οὔριος. Οὐχ οἷον. Ὄχλου. Παλίγκυρτος. Παραβόλως. Παραποδίζειν. Παρατετολμηκότες. Περικοπή. Περιπαθῶς. Περισπᾶν. Περίστασις. Περίφα-

T.

Ἐν

Ἐν τῷ περὶ Παροιμίας. V. Οὐδὲν πρὸς τ̀ Δ.
Thebaicorum ſcriptor Anonymus. V. Καδμεία ν.
Themiſtocles interpres oraculi, ſapiens appellatur. V. ἀνεῖλε.
Theo Grammaticus. V. Ἀπίων.
Theocles. V. ἐλεγείρειν.
Theocritus. V. Ἁδύ. Ἀ πίτυς. Βράβηλα. Εὐρώς. Ἡττήθης. Κοιλιδιᾶν. Κυλοιδιόων. Σπέῤῥον ἀντ. Τῆνα. Ψιθυρίζει.
Theodoretus. V. Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ.
Theodorus Rhodiorum ſtrategus ἐν τοῖς ὑπομνήμασι. Πανικῷ δείματι.
Theodorus Anagnoſta.
Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ. V. Διόδωρος μον.
Theodorus Ilienſis.
Ἐν β' Τρωϊκῶν. V. Παλαίφατος Ἀβυδ.
Theodorus Raithi Presbyter. V. Μάνης.
Theodorus Atheus, mox Deus. V. Ἀρίστιππος.
Theodoſius cœnobiarcha. V. Ἀναστάσιος.
Theodotus (lege Theodotio) V. κνίζων.
Theologus. V. Ἀγνωμόνως. Ἀγόνων. Ἄϊδρις. Ἀκούω. Ἀλεῖπται. Ἀντίοχος. Ἀπανθήσαντα. Ἀπαργμάτων. Ἀπήντα. Ἄσκοπον. Ἀστικῶς. Διανύγεια. Αἱρεῖς. Μεγαλομερία. Μελίαι. Ὥρα καιρός. Ὠριγένης, ὁ καὶ Ἀδ. Παράδεισος. Περίγεια. Περιδέξιος. Πηδαλιουχεῖν. Σχέσις. Φιλο τίμως. Χθές. Ψίχες. (Vide etiam ſupra *Gregorius Theologus.*)
Ἐν τῷ τί δὲ οἱ Μακκαβαῖοι. V. Ἀντίοχος.
Εἰς τ̀ Συντακτήριον. V. Περίγεια.
Theophraſtus. V. Ἀρχὴ ἄνδρα. Δίοσμος. Ἰσοπλής. Καταχειροτονίαν. Κύτταρος. Νάννος. Ὁλοσχοίνῳ. Ὀσφραντικόν. Παρμθυίδης. Ῥίς. Θυμβογέροντες. Ὑποφόνια. Φλέων. Ψινάδες. Διαθήκαι τῶν ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὀργεώνων. Ὀργεῶνας.
Ἐν τοῖς πρώτοις Καιροῖς. V. Ἀρχὴ Σκυρία.
Ἐν τῷ περὶ Καιρῶν β'. V. Κυψελιδῶν.
Ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων. V. Τιάρα.
Ἐν τοῖς περὶ τῶν Νόμων. V. Ἀρδήτης. Κατὰ τὴν ἀγοράν.
Ἐν ιγ' τῶν Νόμων, V. Ὅτι οἱ ἁλόντες. Συστομώτερον.
Ἐν ιέ Νόμων. V. Φάρμακος.
Ἐν ις' Νόμων. V. Ἐμφρεάτοι.
Ἐν ζ' Φυσικῶν. V. Ἀκαλήφη. (Imo potius, Φυτικῶν.)
Ἐν ζ' περὶ Φυτῶν. V. Μελίνη.
Theopompus Comicus. V. Καταπλήξ.
Ejus Drama Βατύλη. V. Νιτταρίον.
Ἡδυχάρει. V. Καταχύσματα.
Θησεῖ. V. Ἀβυρτάκη.
Καπηλίσι. V. Ἄττις.
Παμφίλη. V. Ῥαχίζειν.
Ἐν Σειρῆσι. V. Περίβαλα.
Theopompus Hiſtoricus. V. Ἀνεχε.

Ἀνθήλιος.

V.

X.

Zeno

Z.

ZEno (Eleates.) θέσις. Ἐλέα.
Zeno Cittieus v. Αἰγυπτία. ἄνεις. καθῆκον. ὁρμή.
Zenodotus. v. Δαιτή.
Zenodoti discipulus Aristophanes Grammaticus v. Ἀριστοφ.
Zoili Amphipolitæ orationibus usus Demosthenes. v. Δημοσθένης.
Zopyrus. v. Ψιθυριστοῦ.
Zopyrus Heracleotes. v. Ὀρφεύς.
Zoroaster. v. ἀστρομία.

ADDENDA ET EMENDANDA QVÆDAM.

Pag. 1. *v. penult.* pro *Ejus* λειμωνάριον, lege *Moschi.*

Pag. 16. *Lege :* Petrus Natalis &c. qvi A. C. 1370. scripsit, & A. 1382. Catalogum Sanctorum absolvit, ut recte notatum in Actis Sanctorum &c. (Contra eorum vero sententiam qvi ad A. 1470. male referunt, vide qvæ docte disputantur in Diario Veneto, Giornale de letterati d' Italia, T. XVI. p. 456. seq.)

Pag. 36. *v.* 22. *lege :* Philocali - - T. VII. Act. Sanctor. Junii.

37. v. 6. *à fine*, *adde :* & p. 129. notat Launojus Romanum Martyrologium esse ipsiusmet Usuardi martyrologium minutum & variatum in paucis, & auctum in pluribus.

39. Editionibus Jacobi Januensis sive de Viragine adde antiqvissimas duas Paris. 1476. fol. & Venet. 1478. fol. per Christophorum Arnoldum : deinde lege : Colon. 1480.

192. De Victorino Feltrensi, Theodori Gazæ præceptore, adde, qvod Georgius Trapezuntius Victorinum hunc patrem & amicissimum ac de se optime meritum vocat in Epistola qva illi commentarium suum in Ciceronis orationem pro Q. Ligario dicavit. Joannes qvoqve Andreas Aleriensis Episcopus in Epistola tribus Livii decadibus à se editis præmissa altorem sum & præceptorem vocat hunc Victorinum, & Mantuæ eum partem decadum Livii prælegentem audivisse testatur.

Ad pag. 246. adde, qvod pleraqve

Theodori Studitæ inedita latent in præstantissimo Codice Bibliothecæ Paulinæ Lipsiensis, cujus notitiam nuper publicato programmate dare cœpit clariss. Jo. Immanuel Mullerus, Rosvino Misnicus.

Pag. 249. *adde* : Alius Theodorus Studita junior, ad quem Germanus II. Patriarcha CPol. (A. 1240. defunctus) de azymis scripsit. Vide Stephanum de Altimura in panoplia adversus Schisma Græcorum p. 249.

Pag. 269. Severianis variis addendi:

Severianus Procos. cujus virtutes impense laudantur ab Apulejo in floridis.

Julius Severianus Rhetor, de qvo dixi in Bibliotheca Latina.

Severianus cujus è Damascio Suidas in Νόμ⊗ meminit, Damascenus fuit atque idem de quo Suidas in Σεβηριανὸς & Photius Cod. 242.

Omitto Severianum, (Servianum aliis) qvem paullo anteqvam moreretur Hadrianus occidi jussit nonagenarium, teste Dione: nec non Severianum Gallum temporibus Marci Antonini cæsum omnibus cum copiis ab Othryade Persarum duce, de quo Lucianus in Alexandro Pseudomante T. 1, p. 764. sq.

Pag. 337. *adde* qvod novissime Anastasium de vitis Pontificum recensuerunt illustraruntqve Romæ viri eruditissimi Franciscus Blanchinus & Johannes Vignolius.

Pag. 352. Olympiodoro juniori Alexandrino qvi in Meteorologica scripsit, Gabriel Naudæus tribuit Paraphrasin Ethicorum Aristotelis, qvam sub Andronici Rhodii nomine Daniel Heinsius vulgavit.

Ad pag. 362. adde, Jo. Philopono tributum scriptum de Paschate, videtur idem qvod sine nomine auctoris memorat Photius Cod. 115. Græci vero recentiores in duas synopses contractum non dubitanit tribuere Joanni Damasceno.

Pag. 372. Scriptoribus Photio infestis addendi *Franciscus Pagi* Tomo II. breviarii de gestis Pontificum, & *Stephanus de Altimura* in panoplia contra schisma Græcorum p. 158. seq.

Ad pag. 363. Ad calcem Amphilochiorum in Codice Colbertino exstare scriptũ Photii in qvo Latinos arguit qvod nec imagines sacras nec sanctorum reliqvias colant, testatur Altimura p. 277. panopliæ jam memoratæ.

Pag. 384. pro *Anastasio Sinaita*, lege *Anastasio Bibliothecario*.

Pag.

Pag. 391. Præfedit in ea Aurelius (Carthaginienfis Epifcopus & Donatianus Tel. *Ita legendum*, *non* Aurelius (Auguftinus.)

Pag. 411. v. 4. *poft verba*: Neutrum fcriptum hodie exftat, *adde*: nifi prius fit illud Philoponi, de qvo fupra, p. 361. Ita fane vifum Stephano de Altimura p. 263. panopliæ contra fchifma Græcorum.

Pag. 418. CXLV. *Helladii* Alexandrini, Theodofio juniore imperitante clari, cujus iterum Cod. 158. atqve apud Svidam mentio, (diverfi ab Helladio Befantinoo de qvo infra Cod. 279.) Lexicon &c. *ita lege*, *& dele verba*: Helladii (ejusdem de qvo infra Cod. CLVIII. & CCLXXIX.

Ad pag. 520. Synopfis VII. Conciliorum Commeliniana incipit: Χρὴ γινώσκειν πάντα Χριστιανὸν ὅτι ἑπτά εἰσιν ἅγιαι καὶ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι. Hœfcheliana: Χρὴ γινώσκειν πάντα Χριστιανὸν, ὅτι ἑπτὰ ἅγιαι καὶ οἰκουμενικαὶ γεγόνασι σύνοδοι. Libellus de fex Synodis: Χρὴ γινώσκειν ὅτι ϛ′ εἰσιν αἱ ἅγιαι καὶ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι. Nili de Synodis novem: ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Deniqve alia inedita fynopfis, Photii de qva p. 365. feq. cujus eft initium: ἀναγκαῖον ἐστὶ μέλλοντας.

Pag. 586. v. 3. à fine, lege: ἕτερος Μητροπολίτης Σάρδεων, ὁ ΔΟΞΑΠΑΤΡΙΣ κῦρις ἸΩΑΝΝΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ διαιρέτης &c. Confer Allatium de Georgiis p. 321. & Lambecium VII. p. 258.

Pag. 598. *in Latina verfione v. 8. à fine legendum*, nos qvintam fectamur, *ut recte etiam Clariff. Montfauconus fcripferat. Atqve ita verbum* μετερχόμεθα *accipitur p.* 597. *&* 599.

Ad pag. 635. notabis ante Andream Schottum, (licet is non meminit) XIV. centurias *proverbiorum* è Svida collectas Græce & Latine cum Hieron. Wolfii verfione edidiffe *Hermannum Germbergium*, fcholæ Corbachianæ prorectorem, illisqve fubjunxiffe centuriam verfuum onirocriticorum (Aftrampfychi) ex eodem Svida, & Epiftolarum facrarum decades qvinqve, ex aliis etiam fcriptoribus congeftas, Bafileæ per Sebaftianum Henric. Petri 1583. 8.

Pag. 657. *è Svida adde*:

Amelius Apameenfis, Philofophus, magifter Porphyrii, æqvalis Ammonii & Origenis.

Pag. 662. Apfines Athenienfis, Sophifta egregius, Pater Onafimi Sophiftæ, qvi fuit pater Apfinis.

Apfines Gadarenfis, Sophifta, ex Pane, ut fama fert, genitus, Smyrnæ difcipulus fuit Heraclidis Lycii, & deinde Ba-

ſilici Nicomediæ. Athenis artem Rhetoricam profeſſus eſt imperante Maximiano, & ad Conſularem dignitatem pervenit.

ApſinesOnaſimi Athenienſis Sophiſtæ F. Sophiſta, junior Apſine Gadarenſi.

Apſyrtus Pruſaënſis vel Nicomedienſis, miles, qvi ſub Imp. Conſtantino ad Iſtrum in Scythia militavit. Hic librum de eqvorum medicina ſcripſit & de iisdem brutis animantibus phyſicum alterum, aliaqve. Scripſit & Cimon Athenienſis admirabilem librum ἱπποσκοπικόν de eqvorum inſpectione.

Pag. 669. Auſonius Sophiſta qvi Epiſtolas & alia qvædam ad Nonnum ſcripſit.

F I N I S.

